

தஞ்சௌண்ண் கோவை

162

குன்றத்தூர் - அஷ்டாவதானி

சோக்கப்ப நாவலரூரை

22

பண்டிதமணி

வித்துவான் ந. சுப்பையின்ஸை அவர்கள்

குறிப்புதாட்டன்

தொவம் ரிகாச யந்திரஶாலை

யருப்பானம்

1956.

த. நட்சிவாஸ்

162

திருச்சிற்றம்பலம்

தஞ்சை வாணன் கோவை

மு ல மு ம்

குன்றத்தூர் — அஷ்டாவதானி
சொக்கப்பநாவலர் உரையும்

இ வை

சென்னைச் சர்வகலாசங்கத்தாரால் வித்துவான் பட்டம் வழங்கப்பெற்ற
இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர்

திரு. ந. சுப்பையயில்லை அவர்களால்

பல பிரதிநுபங்களைக் கோண்டு பரிசோதிக்கப்பட்டு
பல்வகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன்

யாழ்ப்பாணம், சைவபரிபாலன சபையாரால்

தமது

சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையில்
அச்சிடப்பெற்றன.

புதுக்கிய 2-ம் பதிப்பு.

தூர்முகி ஹஸ் வைகாசியீ

1956

(Copyright Registered.)

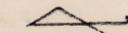
இப்புத்தகம் விலைக்குக் கிடைக்கும் இடம் :—

மானேஜர், “இந்துசாதன” ஆபீஸ்,
வண்ணர்பண்ணை, யாழ்ப்பாணம்.

உ. வ் நூ. ந

விடையம்	பக்கம்
முகவுரை	I
பதிட்டைப்பற்றிய முன் னுரை ...	V
நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் வரலாறுகள் ...	IX
சிறப்புப்பாயிரம் ...	XIV
மேற்கோள் நூல்களின் விளக்கம்	XIX
அகர்பொருட்செய்தி நாள்வரையறைச்செய்யுள் தீபிகை	XX
உரைச்சிறப்புப் பாயிரம் ...	1
I களவியல்	5
கைக்கிளை	5
(1) இயற்கைப் புணர்ச்சி ...	26
(2) வன்புறை	47
(3) தெளிவு	58
(4) பிரிவுழிக் கலங்கள்	59
(5) பிரிவுழிக் கலங்கள்	61
(6) இடங் தலைப்பாடு	68
(7) பாங்கற் கூட்டம்	74
(8) பாங்கி மதியுடன்பாடு	103
(9) பாங்கியிற் கூட்டம்	128
(10) ஒருசார் பகற்குறி	191
(11) பகற்குறி யிடையீடு	205
(12) இரவுக்குறி	213
(13) இரவுக்குறி யிடையீடு	235
(14) வரைதல் வேட்கை	254
(15) வரைவு சடாதல்	273
(16) ஒருவழித் தணத்தல்	294
(17) வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிந் பிரிதல்	303

விடையங்	பக்கம்
II வரைவியல்	324
(1) வரைவு மலீவு	325
(2) அறத்தொடு நிற்றல்	333
(3) உடன்போக்கு	350
(4) கற்பொடு புணர்ந்த கவ்வை	365
(5) மீட்சி	386
(6) தண்மைன வரைதல்	390
(7) உடன்போக்கிடையீடு	394
(8) வரைதல்	400
III கற்பியல்	403
(1) இல்வாழ்க்கை	404
(2) பரத்தையிற் பிரிவு	412
(3) ஒதற்பிரிவு	437
(4) காவற்பிரிவு	440
(5) தூதிற்பிரிவு	442
(6) துணைவயிற்பிரிவு	445
(7) பொருள்வயிற் பிரிவு	447
விஷயகுசிகை	453
கோவைச் செய்யுண் முதற்குறிப்பகாலி	461

மதிப்புரை.

[சேந்தமிழ்—தோகுதி - 33. பக்கம் - 163]

“தஞ்சைவாணன் ஜோவெ (மூலமும் உரையும்): தஞ்சை வாணன் கோவைக்குக் குன்றத்தூர் அட்டாவதானி சோக்கப்ப நாவலரூரை யுண்மை கற்றுர் பலரும் நன்காறின்தது. நெடுங்கண் முன்னரே அஃது அச்சேறியதெனினும், அப்புத்தகம் விலைக் குக் கிடைப்பது அரிதாயிற்று. ஆகவின், அவ்வரையைச் செவ்வனம் பரிசோதித்து இஞ்ஞான்று யாழ்ப்பானம் சைவ பரிபாலன சபையாரால் இப் புதுப்பதிப்பு வெளியிடப் பெற அன்னது. இதன் பதிப்பாசிரியர் இருமொழிப் புலமையும் வாய்ந்த வித்துவான் தீரு, ந. சுப்பையீனினா யவர்களாவர். அன்னர் தம் துணுக்கிய ஆராய்ச்சித் திறமையால் இப்பதிப்பு அடைந்துள்ள சீர்திருத்தங்கள் மிகப் பல. தொல்காப்பியப் பொருளத்தொரம் இறையார் களவியல் அகப்பொருள் விளக்கம் முதலியவற்று உரையிற் காலும் பொருண் முடிபுகளின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளும், உள்ளுறையுவாம் இறைச்சிப் பொருள் என்பவற்றி னிலக்கண வேறுபாடும் இதில் நன்கு விளக்கப் பேற்றுள்ளன. அன்றியும், இதில் சோக்கப்ப நாவலரூரையிற் கண்ட பிறநான் மேற்கோட் பகுதிகளுக் கெல்லாம் தெளிவான பொருள் வரையப்பட்டுள்ளது. மற்றும் அவ்வரையாளர் கோள்கையான இலக்கண இலக்கிய வழக்காறு கட்டுப் பற்பல நூற்றான்று காட்டி ஸிறுவியும், அவற்றுட் சில வற்றிற்கு விகற்பவகை முடிபு காட்டியும் இனிது செல்லுகின்ற அடிக்குறிப்புக்கள் இப் பதிப்பிற் பக்கங்தோறும் மினிகின்றன. அவை யாவும் பரிக்ஷா பாடமாக இந்நாலுரையீனப் பயிலும் நன்மானுக்காக்குப் பேருதலி புரியுமென்பதில் ஜயமில்லை. இங்குனாமே இந்தாற் பரிசோதகர் யாழ்ப்பானத்து ஆறுமுகநாவலரவர்களே போலத் தமிழ்த் தொண்டாற்றிப் புகழ் படைக்குமாறும், சைவ பரிபாலன சபையார் பல நாற்பதிப்பு வாயிலாக உலகுக் குதவுமாறும் இறைவ னருள்புரியவேண்டும். நிற்க.

இத் தஞ்சைவாணன்கோவையைப் புத்தகம் ஆன்றே ரேமுதிய முன்னுரை, தமிழ்ப்புலவராஜத் த சிறப்புப்பாசிரம்,

பதிப்பாசிரியர்முகவுரை, நாலாசிரியருரையாசிரியர் வரலாறு, உரையின் விஷயகுசிகை, கோவைச் செம்யுன் முதற் குறிப்பகராதி முதலிய பகுதிகள் நிரம்பி, ஏறத்தாழ 400 பக்கங்கொண்டு, நேர்த்தியான காகிதத்தில் முத்துப்போன்ற எழுத்துக்களில் உறுதியான ‘பைண்’டென் கண்ணோக்கவரும்வண்ணம் விளங்குகின்றது.”

[செந்தமிழ்ச்செல்லி — சிலம்பு - 14. பக்கம் - 398]

“தஞ்சைவாணி கோவை: இங்கோவை மூலமும் குன்றத்தார் அஸ்டாவதானி சொக்கப்பங்காவலர் உரையும் வித்துவான் ந, சுப்பையீளன் அவர்கள் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களும் அடங்கிய இந்தால் யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சுப்பையாரின் 46-வது வெளியிடாகும். நம்மிடமும் யாழ்ப்பாணம்-வண்ணார் பண்ணோ ‘இந்துசாதன’ ஆரீசி ஒம் நிடைக்கும்.

அகப்பொருட்டுறைக்கு அருமலை விளக்காகிய செம்மை சால் இக் கோவை நாலுக்கு ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களோடு கூடியதோரு விளக்கவுரை இல்லாமலிருக்கமை தமிழுக்கே ஒரு பெருங் குறையாகும். அக் குறையை மிகவும் முயன்று உழைத்து, வியந்து பாராட்டத்தக்க வகையில் நிரப்பி வைத்த இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் திரு. ந. சுப்பைய பிள்ளை அவர்களின் பேராற்றல் பாராட்டற்பாற்று. ஆண்டிற் சிறியராயினும் அறிவில் முதிர்ந்தவராகிய இப் பதிப்பாசிரியர் இன்னும் பற்பல இலக்கிய நால்களை இவ்வாறே செம்மைசெம்து திறம்படப் பதித்துதவார்கள் என நம்புகிறோம். பல பழைய ஏட்டுச் சுவடுகளைத் துருவி யாராய்ந்து கண்ட வியக்கத்தக்க குறிப்புக்கள் இந்தாலின் கண் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். தருமபுர ஆதீன வித்துவ சிகாமலை சோழி ப. அ. முத்துத் தாண்டவராய்பிள்ளை அவர்கள் இந்தாலுக்கு ஓரளிந்துரை பாடியுதவியுள்ளார்கள்.”

மு க வ ட ட

அருந்தமில் மிலக்கியமாகிய தொண் னாற்றுறவுகைப் பிரபந்தங்களுட் கோவை யென்பது இல்லற மென்னும் நல்லறத்துப்படும் இன்பவொழுக்கம் நுதலியதொரு பிரபந்த மாகும். உலகியற் பொருளும் வீட்டியற் பொருளும் ஒருங்கே நுதலியழுந்த சிற்றம்பலக் கோவையை யொழிந்த கோவை களுட் போய்யாமோழியார் புகன்ற தஞ்சைவாணன் கோவையே சொற்சுவை பொருட்சுவை ஆதியன் துன்றியதாகும். அதனால் நம்பியகப்பொரு ஞரையிலும் இதனையே பழங்கு செய்யுட்களுடன் உதாரணமாகக் காட்டிச் செல்வாராயினர் அவ்வாசிரியர்.

இங்நனாங் தலைசிறந்த இக்கோவைப் பிரபந்தத்திற்கு அப் புலவர்ப்பருமானது வழியில் வந்த சொக்கப்பாவலர் இயற்றிய பழைய உரை இன்றியமையாத எழிலணிபோன் நிலங்குவதாகும். சிற்சில விஷயங்களிற் பிற்காலத் தாசிரியர்களாகிய சிவஞானமுனிவ ராதியோர் கொள்கையுடன் இவ் வுரையாசிரியர் கொள்கை பேதப்படி நும், பெரும்பான்மையான பகுதி திட்பநுட்பம் வாய்ந்து, தொல்காப்பியம் இறையனுரகப்பொரு ஞரை நம்பியகப்பொரு ளாதியாம் இலக்கணநூல்களின் பிரமாணங்களுடன் தன்மதம் நிறுவிச் செல்லுங்கின்மையும் வாய்ந்தது.

இத்தன்மைவாய்ந்த இக்கோவையுரை கி. பி. 1893-ம் சூல்-திருமயிலை எத்துவான் சண்முகப்பிள்ளையவர்களாலும், தெய்வசிகாமனிமுதலியா ரவர்களாலும் பரிசோதிக்கப்பட்டு, ப. மு. செல்வாராசமுதலியா ரவர்களால் சென்னை அமெரிக்கன் அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அப் பதிப்புப் பிரதி சிவவருட காலமாக விலைக்குக் கிடைக்காமையாலும் வேறு பதிப்பு ஒன்றும் வெளிவராமையாலும் பண்டிக பாலவண்டித பார்க்கைகளுக்கும், வித்துவான் பார்க்கை முதலியவற்றிற்கும் பயிலும் வீத்தியார்த்திக்கட்டு ஏற்பட்ட குறைபாட்டினை

யறிந்து யாழ்ப்பானம் சைவபரிபாலன சபையார் கேள்விப்படி இதனைப் பல ஏட்டுப் பிரதிகள் கொண்டு பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கத் துணிந்தனம்.

சிறப்பாகத் தமிழ்க்கலையும் மற்றும் பிறசலையும் வளர்க்குங் தொண்டினை மேற்கொண்டு யாழ்ப்பானத்து ஸிலவுறும் கலா நிலையத்தின் காரியதரிசியாகிய திரு. க. வெரத்தினம் அவர்கள் கலாநிலையத்து லிருந்து நான்கு ஏடுகள் உதவினார்கள். அவற்றுள் ஓர் ஏடு எல்லாச் செய்யுட்கும் உரையைமந்தது. ஏனைய மூன்றேடுகள் 5-71 கவிகட்டும், 145 - 517 கவிகட்டும் உரையுடனும் ஏனைய கவிகட்டு உரையின்றியும் அமைந்துள்ளன. இவற்றுடன் முற்பதிப்பாகிய திரு. ப. மு. செல்வராச முதலியார்களின் பதிப்புப் பிரதியும் ஒப்பு நோக்குதற்கு வைத்துக்கொள்ளப்பட்டது. ஏடுகளிலும் முற்பதிப்பிலும் பொருட் பொருத்தமின்றிக் காணப்பட்ட பகுதி கள் சில மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளிவந்த திருத்தப் பாடத்தின் உதவிகொண்டு திருத்தப்பட்டன.

எமக்குக் கிடைத்த ஏட்டுப் பிரதிகளால் இப் பதிப்பு அடைந்த திருத்தங்கள் பல. அவற்றுட் சில வருமாறு :-

ப. மு செல்வராசமுதலியார் பதிப்பில் 4-ம் பக்கம் 1-2 வரியில், “களவி ஞெழுக்கமுங் காலமுங் - திங்களிரண்டினகமென மொழிப” என விளங்கா மேற்கோட் செய்யளாகப் பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. இது முன்னும் பின்னுமுள்ள வசனங்களோடு யாதொரு தொடர்புமின்றி ஸ்ரக்கக் காணலாம்.

அஃது ஏட்டில், ‘களவிஞெழுகுங்காலமும் “திங்களிரண்டினகமென மொழிப” என்னாங்கு சூத்திரவுரையிற் கண்டு கொள்க’ [இப் பதிப்பு பக்கப்-7; வரி 2-5] எனக் கண்டு திருத்தப்பெற்றது.

இங்நனமே, 82-ம் செய்யுளின் விசேஷவுரையதிறுதிப் பாகத்திலும், 118-ம் களவிக்கருச்துரையிறுதியிலும், 128-ம் செய்யுளின் விசேஷவுரையிலும் முற்பதிப்புப் பாடமும்,

ஏட்டிற்கண்டு திருத்திய இப் பதிப்பிற் பாடமுங் கண்டு கொள்க. இன்னும் பல இடங்களில் இப்பதிப்பில் ஏற்பட்ட இவைபோன்ற திருத்தங்கள் முற்பதிப்புடன் இப் பதிப்பை ஒப்பிட்டு கோக்கிற் புலப்படும். இன்னும் மூலத்துடன் உரை பொருந்தாமலும், பொழிப்புரையோடு விசேஷவரை ஒவ்வாமலும் ஜெயரவுக்கிடமாய் சில பகுதிகள் கீழ்க்குறிப்பிற் குறிப்பிட்டும், விரிவஞ்சிச் சில பகுதிகள் குறிப்பிடாதும் (வேறு ஏடு அகப்படின் ஆராய்ட்டட்டுத் திருத்தம்பெற இடமுண்டாகும் என்னும் கோக்கப்பற்றி) யாதும் மாற்றஞ் செய்யாது ஏட்டிற் கண்டபடியே பதிப்பிக்கப் பட்டன. பொருட் பொருத்த முதலிய கோக்கி, ஏட்டமுதுவோரால் நெகிழுவிடப் பட்டனவாக ஊகித்து நவமாசச் சேர்த்த எழுத்துக்களும், சோற்களும் [] இவ்வித அடையாளத்துள் அமைத்துச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. விளங்கிய வரையில் மேற்கோட்ட செய்யுட்கள் இன்ன நூலிலுள்ளவையென அவ்வாற்றி னிறுதியிற் காட்டப்பட்டுள்ளன. பிரதிபேதங்கள் கீழ்க்குறிப்பில் அடையாளமிட்டும், விளக்கக் குறிப்புரை அதன் கீழாக இலக்கமிட்டும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. முற்பதிப்பின் உரையில் வாளாவிடப்பட்ட பிறசெய்யுட் கவிகள் எல்லா வற்றிற்கும் உரையெழுதிக் குறிப்புரையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இனி, இலக்கியச்சவை நுகர்ச்சியின் பொருட்டு இந்நாலைக் கற்போரும், ஏனை அகப்பொரு விலக்கணங் கற்போருமாகிய இருபாலார்க்கும் உதவியாகுமாறு ஆங்காங்கு அவ்வவ்விலக்கண சம்பந்தமான விஷயங்களும் வேண்டுமளவு சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கப்பட்ட டிருக்கின்றன. உதாரணமாக, உள்ளுறையுவமத்தி னிலக்கணம், இறைச்சிப் பொருளிலக்கணப் அவ்விரண்டன் பேதமாகிய இவையும், இன்ன பிறவும் விளக்கமுறக் குறிப்புரையிற் சேர்க்கப்பட்டன.

மேலும், நம்பியகப்பொருஞ்சையில் இக்கோவைச் செய்யுள் உதாரணமாக எடுத்தாளப்பட்டமையாலும், அகப் பொருட்டுறைகளாய் கொவைகளின் பொருள் விளக்கத்திற்கு இவ்வரை ஒரு தீபம்போன்றிலங்குதலாலும், அகப்பாட்டுக்

களின் உறுப்புக்களாய திணை. கைகோள், கூற்று முதலாய வற்றையும் இறைச்சி உள்ளுறையுவம் முதலாயவற்றையும் உணர்தற்கு இவ்வுரை ஒரு ஏழிகாட்டியாகச் சிறந்து விளங்குதலாலும் நம்பியகப்பொருளிக்கணங் கற்போர்க்கும் இக்கோவையுரை பெரிதும் பயன்படுமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

இவ்வுரை பதிப்பிக்குங்கால் எமக்கு உசாத்துணையாயுதவி செய்து ஊக்கமளித்து வந்த பெருந்தகையாளர்களாகிய உயர் திரு. சவாமி உருத்திரகோஸ்வரர் அவர்களுக்கும், சீகாழி யில் தமிழ்ப் பண்டிதராக அமர்ந்திருக்கும் வித்துவ ஸ்மாந். ப. அ. முத்துத்தாண்டவராயபிள்ளை அவர்களுக்கும், ஏனை யோர்க்கும் நன்றிமறவாக் கடப்பாடன்றி ஆற்றுங் கைப்மாறுண்டோ?

இங்னனம் அரும்பெருந் தமிழ்த்தொண்டில் இறப்பச்சிறிய எம்மையும் இயைவித்த எல்லாம் வல்ல இறைவன்றிருவருளை வழுத்துகின்றேம்.

வண்ணார்பண்ணை, }
3—1—36 }

இங்னனம்
ந. சுப்பையபிள்ளை

பதிப்பை பற்றிய

முன் னுடை

—①—

யாழ்ப்பாணம் - பரமேசுவரக் கல்லூரித் தலையையாசிரியரும்
கலாநிலையத் தலைவரும் ஆகிய

திருவாளர் சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள், பி. ஏ., பி. எஸ்.
எழுதி யது.

தமிழ் மொழியில் உள்ள நூல்கள் பண்டைக்காலத்தன,
இடைக்காலத்தன, பிற்காலத்தனை என்று முவகைப்படுத்தப்
படும். இம்முவகைப்பட்ட நூல்களில் கோவைத் தூல்கள் என்
பன இடைக்காலத்தனவும் பிற்காலத்தனவுமாகும். அகப்
பொருட்கிளவிகள் அமைத்துப் பாடிய இனிய கட்டளைக் கலித்
துறைப் பாட்டுக்கள் நாளூற்றுல் கோக்கப்படுதல்லன் கோவை
எனப்படுகின்றது. அகப்பொருள் என்று சொல்லப்படுவது
ஒத்த அழகு, அறிவு, ஒழுக்கம் என்றின்னவற்றுல் சிறந்த ஓர்
ஆண்மகனும், ஒரு பெண்மகனும் தப்முடைய உள்ளத்
துணர்வால் நுகரப்படும் இன்பப் பொருளாய். அன்னர்தம்
ஒத்த அன்பின்பாலதாகிய களவு கற்பொழுக்கங்களின் இயல்பு
களும் நிலைகளுமே கிளவிகள் எனப்படுப. இப்பெற்றித்தாகிய
கோவைநூல் தொண்ணாற்றுறவுகைத் தமிழ்ப்பிரபந்தங்களுள்
ஒன்று. இஃது இன்பநூல் என்றங் கூறப்படும்.

இக் கோவை நூல்களுள் மாணிக்கவாசகப் பெருமான்
பாடியருளிய “திருச்சிற்றம்பலக் கோவை”யே பல்லாற்றுனும்
சிறப்புடையது. அஃது இன்பத்துறைகளால் அமைந்த காம
நூல் என்று காழுகரால் கருதப்படி நும், தலைசிறந்த பேரின்ப
நிலையும் ஒருங்கே பொதிந்தளதாகும். அதன்கண் உள்ள
உலகியல் திறனுகிய சிற்றின்ப வரலாற்றைப் பெரும்பாலும்
பின்பற்றியே பின்வந்த கோவை ஜெல்லாம் ஆக்கப்பெற்
றுள்ளன. அவைகளுள் ‘தஞ்சைவாணன்கோவை’ புலர்கள்
உவக்கும் ஒரு சிறந்த கோவையாகும்.

இத் “தஞ்சை வாணன் கோவை” கி. பி. 1400-க்கு முற்பட்ட இடைக்காலத்தினதென்றே கால ஆராய்ச்சியாளர் சிலரால் கொள்ளப்படுகின்றது. இது பாண்டிய அரசரின் கீழ்ச் சேனைத் தலைவராயும், பாண்டி நாட்டின் சில பகுதி களின் காவலராயும் இருந்த வானைதிராயர் இனத்தைச் சார்ந்த சந்திரவாணன் அல்லது தஞ்சைவாணன் என்னும் தமிழ்ப் பிரபுவைப் பாட்டுடைத் தலைவருக வைத்துப் போய்பா மொழிப் புலவரால் பாடப்பட்டது. இக்கோவை நூல் பெற்ற சந்திரவாணர் சோழநாட்டில் உள்ள தஞ்சாவூரில் இருந்தாரல்லர், மற்றுப் பாண்டிகாட்டில் உள்ள தஞ்சாக்கர் என்னும் ஓர் ஊரில் வாழ்ந்தவராவர். இக்கோவையுங் சோற் கவை பொருட்சவை சந்தச்சவை கற்பனைச்சவை யென்றிவை களால் சிறந்ததென்றே செந்தமிழ்ப் புலவர்களால் கருதப் படுகின்றது. இந் நூலையும், இதன் உரையையும் நன்கு பரிசோதித்த வித்துவான் சிதம்பரம்—திரு. ந. சுப்பையினாலையவர்களால் எழுதப்பட்ட நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் வரலாறுகளின்கண், பொய்யாமொழிப் புலவர்தம் மரபின்றே என்று காட்டப்பட்ட அந்தக்கவி சீரராகவ முதலியாம் “சந்திரவாணன் கோவை” யென ஒன்று இயற்றியுள்ளா ரென்பதும் தமிழ்ப்புலவர் உலகில் சொல்லப்படுகின்றது.

“தஞ்சைவாணன் கோவை” என்னும் இந்நாலும், அட்டாவதானியார் சொக்கப்ப நாவலரால் இயற்றப்பட்ட இதன் உரையும் சென்னபட்டினத்தைச் சார்ந்த திருமயிலையில் பெருங் தமிழிலக்கண வித்துவானும், மாணக்கர் பலர்க்குப் பல இலக்கியநூற் பாடஞ்சொல்லிப் புகழுற்று விளங்கிய திரு. சண்முகம்பிள்ளை அவர்களாலுப, சென்னைத் தொண்டை மண்டலக் கல்விச்சாலைத் தலைமையாசிரியராய் இருந்த திருமயிலை திரு. தெய்வசிகாமணி முதலியார் அவர்களாலும் இற்றைக்கு 42 - ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பரிசோதிக்கப்பட்டு அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன. அது முதற் பதிப்பானதால், அதன்கண் பிழைகளும் பல குறைகளும் நேர்வனவாயின. இப்பொழுது வித்துவான் சுப்பையினாலையுள் அவர்கள் அப் பழைய பதிப்பையுர், ஏட்டுச்சுவடிகள் சிலவற்றையும், மதுரைச் தமிழ்ச்சங்கத்துச் “செந்தமிழ்”த் தாளில் வெளியிடப் பட்ட திருத்தப் பாடங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, தம்

நண்ணறிவால் நுனித்து ஆராய்ந்து, அதனிடை உள்ள பிழைகளைத் திருத்தஞ் செய்தும், குறைங்களை நிறைவாக்கியும் பல்வகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களும், அடிக்குறிப்பிற் பாட பேதங்களுஞ் சேர்த்தமைத்து இப்பதிப்புக்குத் தருவாராயினர்.

வித்துவான் அவர்ஸ் தமிழ் சம்லிக்கிருத இலக்கணங்களை இடையீடின்றித் துருவி ஆராயா நிற்பவராதலினாலும், “கலா நிலையம்” என்னும் தமிழ்க் கழகத்திலும், அதன் சார்பாக வேறு இடங்களிலும் பண்டித பாலபண்டிதத் தேர்வுகளுக்குக் கற்கும் மாணவர்களுக்கு முட்டுப்பாடறப் பாடஞ் சோல்லி வரும் இயற்றமிழ் நல்லாசிரியராதலினாலும் அவர்களாற் சேர்க் கப்பட்ட குறிப்புரையில் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஏரை இறையனார் அகப்பொருள்களை நப்பியகப்பொருள்களை முதலானவைகளின் பொருளிலக்கண முடிவுகளீன் ஒப்புமை வேற்றுமைகளும், உள்ளுறை யுவமம் இறைச்சிப் பொருளேன் றிவற்றி னிலக்கணமும், வேறுபாடும் நன்கு வீளக்கப்பட்டுள்ளன; எழுத்துச் சோல் லிலக்கண முடிவுகளைப்பற்றிய இந்தாலுரைப் பகுதிகள்கு இளம்பூரணர், சேஞ்வரையர், நச் சினார்க்கிணியர், சுப்பிரமணிய தீக்விதர், சிவஞானமிவர் என்றித்தொடக்கத்தோரது கொள்கைகளும் உதகரிக்கப்பட்டுள்ளன; உவமான உவமேயங்களின் போதுத் தன்மைகள் சேவவிதற் காட்டப்பட்டுள்ளன; உவமை முதலிய அனீயிலக்கணப் பகுதிகள் தண்டியலங்காரம் மாறனலங்காரம் முதலிய நூல்களின் கருத்தக்களுடன் தெளிவாக உரைக்கப்பட்டுள்ளன; பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை சிவகசிந்தாமணி என்ற இத்தொடக்கத்து இலக்கிய மேற்கோள்களும், அவையிற்றின் ஒப்புமை வேற்றுமைப் பகுதிகளும் இனிதெடுத்தாளப்பட்டுள்ளன; முற்பதிப்பின்கண் உரையின்றி எடுத்துக் காட்டப்பட்ட சிறநூலுதாரணைச் செய்யுட்கள் எல்லாவற்றிற்கும் வீளக்கமான உரை எழுதப்பட்டுளது; இவையேயன்றிப் பண்டைய தமிழ்மக்களின் வழக்கவொழுக்கங்களும், எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இனையனவெல்லாம் இயற்றமிழ் இலக்கிய வீலக்கண ஆராய்ச்சிக்குச் சாலவும் வாய்ப்புடையன. இவ் அரிய ஆராய்ச்சிகள் இலங்கையிலும் தென் இந்தியாவிலும் உள்ள ஏனைய சமிழ் வித்துவான்களால் அறியப்பட்டுப் பெரிதும் பாராட்டற்பாலனவே.

இவ்வண்ணம் செவ்வை செய்யப்பெற்ற இந்நாலும் இதன் விருத்தியுரையும், இவற்றோடு சேர்க்கப்பெற்ற குறிப்புரையும் அடிக்குறிப்பும் பண்டித பாலபண்டிக பரீக்ஷைகளுக்கும் வித்து வான் பரீக்ஷைக்கும் கற்கும் நன்மானங்கர்களுக்குப் பெருந் துணைபுரியும் பான்மையனவாகும். இஃதன்றியும், தமிழ்க் கல்வியில் ஆர்வமுடன் பயிலும் ஏனைய பொது நன்மச்கட்டும் இவை இன்பத்தை ஊட்டுந் தன்மையனவாகும்.

இந்நாலுரையின் இப்பகுப்பாசிரியராகிய வித்துவான் அவர்கள் இதுபொழுது வயதில் இளைஞராய் இருப்பினும், இனி வயதில் முதிர முதிரத் தம் நூலாராய்ச்சித் திறமையிலும் மிக முதிர்ந்து, ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர், ராவ்பசதூர் திரு. சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, பிரம்மஸ்ரீ மகாமகோபாத் தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர், சுண்ணகம் திரு. அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் என்றின்னேர்போலத் தமிழ்த்துறை களில் பெரிதும் உழைத்துப் பல நூல்களையும் உரைகளையும் பொறுமையுடன் ஆராய்ந்து வெளியிட்டுச் செந்தமிழ்மொழியை வளர்த்துக்கொண்டு பல்லாண்டு வாழ்வாராகவேன இறைவனை வழுத்துகின்றேம்.

இந்நாலுரையைத் தமது சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையில் அணிபெறப் பதித்துத் தமிழ்லகிற் களித்த யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாளன சபையார் தமிழ்ப்புலவர் தமிழ் மாணவர்களது நன்றிக்கு உரியவராவர். இவ்வாறே இச்சபையார் முதன் முறையாகவாதல் அல்லது இரண்டாமுறையாகவாதல் அச்சுக்கு வாராமல் உள்ள ஏனைய நற்றமிழ் நூல்களையும் உரைகளையும் தமிழ் சம்லகிருதம் என்னும் இருமொழிகளிலும் பெரும்புலமை பெற்றுள்ளவராகிய இவ்வித்துவான் அவர்கள் போன்ற அறிஞர்களது துணைக்கொண்டு, நல்பெறப் பரி சோதிப்பித்து வெளியிட்டு நம் அருந் தமிழ்மொழியை வளர்ப்பார்களாக.

யாழ்ப்பாணம்,

8—1—1936

நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் வரலாறுகள்

தஞ்சைவாணன் கோவையின் நூலாசிரியர் பொய்யா மோழிப் புலவராவர். இவர் தொண்டை மண்டலத்திலே செங்காட்டங் கோட்டத்துறையில் சைவ வேளாளர் மரபில் உதித்தவர். இம் மரபினரே அந்தகக் கலி வீராகவ முதலியாரும், அட்டாவதானி சோக்கப்பாவலரும், பிறகு மாவர்.

இவர் வயிரபுரம் என்னும் ஊரிலே தமிழாசிரியர் ஒருவரிடங் கல்விபயின்று வருங்கால், ஒருநாள் தமது ஆசிரியரின் தோட்டத்தைக் காவல்புரிந்துவரச் சென்றார். சென்றவர் அதன் பக்கலிலுள்ள காளிகோட்டத் தருகில் உள்ள ஒரு மரநிழலிற் படுத்துறங்கிவிட்டார். உறங்கும்போது தோட்டத்துப்பயிரைக் குதிரை யழிப்பதாகக் கணவுகண்டு எழுந்து பார்க்கையில், அவ்லூர் அரையனை காளிங்கராயனது குதிரை பயிரையெல் ஸாம் அழித்தபைகண்டு மனவருத்தமும், ஆசிரியர் பணியில் உதாசினமாக நடந்ததனால் அச்சமு மற்று, அக்காளிகோட்டத் துச் சென்று தேவியைத்தொழுது சிரார்த்தித்தார். அப் பொழுது தேவி இவரது பத்தியாலும் நல்விணையாலும் வெளித்தோன்றி அநுக்கிரகஞ்செய்து மறைந்தனள். அத் தேவியின் அருளால் கலையுணர்ச்சியும் கவித்துவமும் கைவரப் பெற்று, பயிர் நட்டமான துக்க பரவசத்தால்,

“வாய்த்த வயிரபுர மாகாளி யம்மையே
ஆய்த்த வருகா ரணிவயலிற்—காய்த்த
குதிரைமா எத்தின்ற காளிங்க னேறுங்
குதிரைமா எக்கொண்டு போ”

என்னும் வெண்பாவைப் பாட அக்குதிரை வீழ்ந்திருந்தது. இச்செய்தியை அறிந்த குரவர் அரையனறியில் அவனது கோபத்துக்குப் பாத்திரமாக வேண்டுமே எனக் கவலா நிற்க, அதனை அறிந்த புலவர் அப்பாட்டினையே ஈற்றடியை “குதிரை மீ எக்கொண்டு வா” என்று பாடக் குதிரை உயிர்த்தெழுங் தது. அதனைக் கண்ட யாவரும் வியப்படைந்தனர். குரவரும்

தமது அருமை மாணவரைத் தழுவி, அவர் வாக்காகிய பாடல் தப்பாது தன் பலனைத் தந்த காரணத்தால், “பொதியி லகத்தியனுய்ப் பொய்யா மொழியாய்” என்னும் வெண்பாவைப் பாடி வாழ்த்தினர். அன்று தொடங்கி அவருக்குப் போய்யா மொழிப்புலவர் என்னும் காரணப்பெயரே வழங்க இயற்பெயர் மறைவதாயிற்று. அதுமுதற் காளிதேவியின் அருளால் புலமையும் கவித்துவழும் மிக்கு விளங்கினர்.

ஓருகால் செவ்வேற்கடவுள் அடியார் வேடத்துடன் பொய்யா மொழியாரிடஞ் சென்று ‘குமரனைப்பாடுதீர்’ என, அதற்கவர் ‘கோழியைப்பாடிய வாயால் குஞ்சசப் பாடோம்’ என்றனர். உடனே குமரக்கடவுளாகிய அடியவர் நாணினார் போன்று விடைகொண்டு சென்றனர்.

மதுரையிற் பழைய சங்கத்தைப் பாண்டியனுள் மீளத் தாபிக்க நினைந்து வழிக்கொண்டு திரிசிராப்பள்ளில் எழுந்தருளி யிராங்கிற தாயுமான தயாபரணை “அங்கம்புலியத ளாடையை” என்னுங் கட்டளைக் கலித்துறை பாடித் துதித்துப் பணிந்தனர்.

பின் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தனிவழிச் செல்லுங்கால் குமரக்கடவுள் வேடங்கத் தோன்றி வழிமறித்துத் தம்பெயரை ‘முட்டை’ என்று தம்மீது, உடன்போக்கில் நற்றுயிரங்கலாக ஒரு பாடல் இசைக்கும்படி செப்ப, புலவர் “பொன்போ லுங் கள்ளிப்பொறி” என்னும் வெண்பாவைப் பாடினர். வேட்டுவக் குமரன் ‘புலவ, கள்ளிப் பொறி பறங்கும் கானலில் வேலமுள் வெங்தெரியாது கிடந்தது எங்கணம்?’ என்று நகையாடி, ‘நான் பாடுவேன் கேள்’ என்று பொய்யா மொழியார்மீது “வீழுந்த துளி யந்தரத்தே” என்னும் வெண்பாவைப் பாடி ‘நீ முன் குஞ்சசப் பாடேனேன்ற வாயால் இப்போது முட்டையைப் பாடியது வியப்பே” என்று கூறிய மாத்திரையில், புலவர் பெருந்தகையார் அங்ஙனம் வந்தவர் முருகக்கடவுளே எனத் துணிந்து தம்பிழை பொறுக்கும்படி வணங்கித் துதிக்க முருகக்கடவுள் தம் உருக்காட்டி அவர் நாவில் வேலால் எழுதி அருக்கிரகித்து மறைந்தனர்.

அக்காலத்தில் பாண்டிமண்டலத்துள்ள சிறு நாடுகளுள் ஒன்றுகிய மாறைகாட்டில் தஞ்சாக்கூர் என்னும் ஊரில் மாவலிவாண வமிசத்தைச் சேர்ந்த சந்திரவாணன் என்னும் வேளாளப்பிரபு அங்காட்டையாண்ட கோமாறவர்மா திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி குலசேகரதேவருக்கு மந்திரியாகவும், சேனைபதியாகவும், தமிழ்ப் புலவராதியரை ஆதரிக்கும் வள்ளலாகவும் வாழ்ந்தனன். மாறைகாடாவது தென்பாண்டி நாட்டில் கொற்கை, வல்லம், தஞ்சாக்கூர், மல்லீ என்னும் நான்கு ஊருக்கும் இடைப்பட்டுப் பொருளாயாற்றங் கரையில் உள்ள நாடு. மாவலிவாண கோவரையர் என்பார் 8-ம் நூற்றுண்டுவரை வடதேசத்திலும் தொண்டை நாட்டிலும் அரசியல் நடாத்தி, 12, 13-ம் நூற்றுண்டில் மாறைநாட்டில் பாண்டியருடைய பட்டங்தரித்துச் செந்தமிழ் நாட்டையும் செந்தமிழையும் போற்றி வந்தனர் என்பதை ஸ்ரீ வில்லிபுத் தூர்ச் சாசனங்களாலும், றைஸ் (Reice), வோக்ஸ் (Foulkes) என்ற ஆங்கில மக்கள் எழுதிய நூல்களாலும் அறியலாம். இக்கோமாற வர்மர் சோழ நாட்டில் கடற்கரைப் பட்டினங்களையும், சேரநாட்டில் சேர்தோடு மல்லீ வல்லங்களிற் பொருது அங்காட்டிற் சில பகுதியையும் கைப்பற்றினர் என்பது பல சாசனங்களால் விளங்கும். இம்மாறவர்மர் தாழும் புலவநாயிருந்து சில நூல்களியற்றியதுமன்றிப் பொய்யாமோழியாரையும், நாற்கலிராஜ நம்பியாரையுங் கொண்டு முறையே கோவையையும் அகப்போருள் விளக்கத்தையும் இயற்றுவித்து மூன்றார். வஞ்சிப் பொய்யாமோழியார் இவர் எனத் துணிவதற்கு இடமில்லை.

பொய்யாமோழியார் பாடிய கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவன் மேற் கூறப்பட்ட சந்திரவாணனே. சந்திரனுக்கு மகனுகிய வாணன் எனச் சொக்கப்ப நாவலர் உரையிற் கரணப்படுவதால், அவ்வள்ளலது இயற்பெயர் அறியப்பட வில்லை. சந்திரவாணன் புலவரது கோவை அரங்கேற்றப்படுங்காலை ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் முக்கண்களிலும் இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பொற்றேங்காய் பரிசாக வழங்கி மற்றும் வரிசைகளும் செய்தான் என்பார்.

இன்னும் பொய்யாமோழிப் புலவர் பாடிய தனிப்பாடல் களைக் கொண்டு வழங்கிவரும் வரலாறுகளாவன: மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பாண்டியனால் தாபிக்க எழுந்ததும், காளையார் கோயிலென வழங்கும் கானப்பேரூரில் கூத்தாள் முதலிய கணிகையர் நால்வர்க்குக் கண்வரப் பாடியதும், மதுரையையடைந்து மாற்றினைக் கண்டு அவளைப் பாடியதும், அவன் கேள்விப்படி சங்கப் புலவர்களின் சிலாரூபங்கள் சிரக்கம்பஞ் செய்யப் பாடியதும், பொற்றுமரை வாவியிற் பழைய சங்கப்பலகை மிதக்கப் பாடியதும், மீண்டு கூத்தாள் வீடு வந்தகாலை ‘பழைய குருடி கதவு திறவடி’ எனப் புகன்றதும், பின் சோழாடு புகுந்து சோழனது மந்திரியும் வேளாண் பிரபுவும் கொடை வள்ளலும் அரசூர் முதலிய ஏழூர்களை யுடையவனுமாய சீங்கக்ணைப் பாடி உயிர்த்தோழுமை பூண்டு வாழ்ந்ததும், கண்டியூர் வண்ணத்தியின் பத்திக்கு மகிழ்ந்து அவளைப் புகழ்ந்து பாடியதும், புலையனுடல் வெடிக்கப் பாடியதும், உலக அபவாதத்துக்கஞ்சி இரங்கித் தம் செங்கெறி நாட்டப் பாடியதும், சீங்ககப்பிரபு இறந்தகாலை தலைநட்பாற பிரிவாற்றுது சிதை பிரிந்து இடங்கொடுக்கப் பாடி அவனுடன் தீப்புதுந்து உயிர் துறந்ததும் பிறவுமாம். இவ்வரலாறுகளை விரிவாக அறிய விரும்புவோர் மண்டல சதகங்கள், தமிழ்நாவலர் சரிதை, தனிப்பாடற்றிட்டு, திருப்புகழ், சேஷூர் முருகன் பின்னைத்தமிழ் முதலிய நூல்களால் அறிந்துகொள்க.

தமிழ் நாவலர் சரிதை முதலியவற்றிற் காணப்படும் பொய்யாமோழிப் புலவரது பாடல்களால், தஞ்சாவூர் முதலிய கரங்களும், இராஜேந்திர சோழருள் அப்பெயர் வாய்ந்த ஒருவரும், குலசேகர பாண்டியருள் அப்பெயர் வாய்ந்த கோமாறவர்மரும் பாடப்பட்டனர் என்பது விளங்கும்.

ஆகவே போய்யாமோழியார் கோமாறவர்மா திரிபுவனச் சக்கரவர்த்தி குலசேகரதேவர் காலமாகிய கி.பி. 12-ம் நூற்றுண்டு (இற்றைக்கு 700 ஆண்டுக்கு முன்) என்பதும், இப்புலவரும் நாற்கவிராஜங்கம்பியும் சம காலத்தவரென்பதும் பெறப்படும்.

சிலர் வஞ்சிப் பொய்யாமொழியாரும் இவரும் ஒருவரே என்பர். அன்னர் இவரை காற்கவிராஜங்மபிக்கு முற்பட்ட காலத்தவரென்றும், நச்சினூர்க்கிணிய ரூறைச்சிறப்புப் பாயிரத் தால் வஞ்சிப் பொய்யாமொழியாரும், சௌகாலிக்கிணிய பாடிய திருத்தக்கதேவரும் சமகாலத்தவராக அறியப்படுதலால் திருத்தக்கதேவர் காலமாகிய இற்றைக்கு ஆயிரம் ஆண்டுக்கட்சுமுன் (கி. பி. 900) ஞாகும் இப் பொய்யாமொழியார் காலம் என்றங்கூறுவர்.

தஞ்சைவாணன் கோவைக்கு விருத்தியுரை இயற்றிய சோக்கப்பாவலரது ஊர் தொண்டை மண்டலத்துக் குன்றத் தூர். அஷ்டாவதானி என வழங்கும் சிறப்புப் பெயரால் இவரது நுண்மதியாதியன யாங் கூறுபலே வீளங்கும். இவர் பொய்யாமொழியாரது மரபில் வந்தவர் என்பது மேலே காட்டப்பட்டது இவர் 17-ம் நூற்றுண்டினிடையில் சேலம் கணக்கத்தெருவில் வாசஞ்செய்து இக்கோவையுரையும், சேலம் ஸ்தல பூராணமும், சுகவனநாதர் தோத்திரப் பிரபந்தங்களும் இயற்றினார் என்ப. நாவலரது பரம்பரையில் வந்தவர்கள் சேலம் வக்கீல் சுப்பராயமுதலியாரும், இவரது புத்திரர் கனகராய முதலியாரும் (M. A. B L. மிட்டாதார்) ஆவர். தொண்டை மண்டலத்து வேளாளர்கள் விஜயநகரத்தரசர் காலத்து மேற்குறித்த நூற்றுண்டில் தாரமங்கலம் முதலிய இடங்களில் பிரதிகாவல (குறுங்குமில மன்ன) ராக இருந்து பல சிவாலயங்களையும் கட்டு வீத்தமை துருக்கங்களாலும் சாசனங்களாலும் நன்கு வீளங்கும்.

சிறப்புப்பாயிரம்

உலகியல்விளக்கம், பறம்புமலைப்பாரி முதலியதுள்கவின் ஆசிரியரும்
 மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் பரீஷ்கரி லொருவரும்
 யாழ்ப்பாணம்-திருநெல்வேலி-பாமேஸ்வரக் கல் ஹாரித்
 தலைமைத் தயிற்ப் பண்டிதருமாகிய
 பிரமாணி நவதீகருஷ்ணபாரதியார் அவர்கள்
 இயற்றியது.

திருமுருகன் விழைப்புலவன் சீங்ககற் குடலீந்த
 சீர்சார் செம்மல்
 இருமையும்போய் யாமோழிப்பா வலர்பெருமா னெழிற்றஞ்சை
 யேந்தன் மேலே
 அருமைபெறச் செய்கோவை தனையதனேர் வழிகாட்டி
 யாக நிற்கும்
 உரிமைபெறு சொக்கப்ப நாவலன்செய் யுரையோடு
 மோர்வற் றும்ந்தே
 சொன்மாறிச் சொற்கியைந்த தொடர்மாறி யுரைநடையுட்
 டோய்ந்த செய்யுள்
 தன்னேர்மை மாறிவரை முட்டியதோர் குரீஇப்போலச்
 சார்ந்து கற்பீபார்
 என்னானுங் தெளியவொன்று திடர்கொளமுன் னச்சியற்றி
 யீந்த நூலைப்
 பொன்னேபோற் கிட்டியவேட் டுப்பிரதி பலவற்றூற்
 பொருந்த நோக்கி
 கதிர்கண்ட பனிபோலக் குறையெலாம் போயகவக்
 கலைசேர் செல்வம்
 அதிர்கண்ட கடலுலகங் கண்டுவக்கப் பின்பதித்தா
 னவன்யா ரென்னீல்
 முதிர்கண்ட சிவம்பழுத்த முத்தமிழ்வேற் பிள்ளையெனு
 முகில்பெய் நீரால்
 எதிர்கண்ட செந்தமிழோ டாரியமு மகத்துவீளீங்
 தேற்றங் கொண்டோன்

சீர்படைத்த சென்னைப்பல் கலைக்கழகத் தாரியமுஞ்
செப்பஞ் சான்று

நேர்படைத்த தமிழுமையை வித்துவா னெனும்பட்ட
நிலவப் பெற்றேன்

வேர்படைத்த வண்ணைநா வலர்சைவப் பிரகாச
வித்யா சாலைக்

கேர்படைத்த தலைமையா சிரியன்பல் பண்டிதரை
யெங்கட் கிஂதோன்

நடராச பிள்ளைசெய்த நற்றவத்தா லவையத்து
நடுவே வாழ்வோன்

திடராகத் துவேஷமற்றுச் சிலத்தான் மிக்குயர்ந்து
செம்மை சான்று

சுடராக விறையுருவை யுளத்தமைத்து மலவிருளைச்
கட்டுத் தீர்ப்போன்

உடராலெய் தும்பயன்சேர் சுப்பைய பிள்ளையேனு
மொருவன் மாதோ

சிவையமதி லேற்றிவைத்த தீபப்போ லிந்நாலுங்
திகழ்தல் வேண்டி

இமிழுமச்சிட் டுய்யவெளிப் படுத்தினு ரெவரென்னி
வென்றுங் தாழாச்

சமரசசங் மார்க்கநெறிச் சைவத்தி னென்றுவாத
தமிழ்த்தே

அமைவரத்தொண் டாற்றுசைவ பரிபால னம்புரிய
மனையத் தாரே.

கோப்பாய்

அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்
ஸ்ரீமத். ம. க. வே. மகாவிங்ககிவெம் அவர்கள்
இயற்றியது.

புள்ளிமயிற் பரியேறும் புலவனிரு சேவிகுள்ளிரப்
புதுத்தீம் பாடல்
அள்ளியமிர் தெனவுற்றும் புலவர்பிரா னகப்பொருளூற்
கமைதி யாகக்
கொள்ளவருள் செயுந்தஞ்சை வாணன்கோ வைப்பனுவல்
குறைவி லாதெம்
உள்ளமிசைப் படர்ந்துபயன் றரவிருத்தி யுரைபுலங்கொண்
டுதவி னாலை
போய்யாத மோழிப்புலவன் குலமணியாய்த் தமிழ்நாடு
பொலியத் தோன்றி
எய்யாத வீசவளர்த்த சோக்கப்ப ணாவலனே
யினைய நூலைக்
கையாத வுரையதனைக் கற்போர்கண் டெளிதுணர்ந்து
களிக்கு மாறு
நையாத வளந்தருதொல் காப்பியநூற் போருளோடு
நனியா ராய்ந்தும்
ஏனையகப் பொருளூல்க ளிலக்கியநூற் றுறைகளுடு
னினிதா ராய்ந்தும்
வாணியெதிர் தருதால கோசங்கள் கொண்டறிவின்
வழாமை நாடி
ஆனதொரு நிஜருப மறிந்துறையின் மலைவுகளு
மடையத் தேற்றி
ஈனமற வேண்டுமிநுண் பொருள்வீரித்து வடமொழியி
னியைபு தந்தும்
தப்பாத சேசதனஞ்செய் தச்சேற்றி நலம்பெருகத்
தந்தான் றில்லீச்
செப்பாரு முலைபாக ணடராஜ னாடி மறவாச்
செம்ம லாய

எப்பாவ மும்பயிலா நடராஜ பிள்ளைதவத்
தினிதி ஸீன்ற

நற் பாலன் சைவநெறி மறவாத புனிதநிலை
நனுகுஞ் சிலன்.

மட்டுவிலென் ருறைவழங்குஞ் சந்தரபுரத் தவதாரித்த
மணியாய் முப்பாற்

பட்டதமிழ்க் கடல்பருகிப் பன்னாலு முறையுமிசை
பயில வாக்கி

எட்டுருவி னிறையோனை யிறைவியாடு மகலாம
விதயத் தேத்துஞ்

சிட்டர்புக மாசிரிய னெனையீன்ற வேற்பிள்ளைச்
சிரி யோண்பால்.

செந்தமிழ்நூற் ருறைமுற்றக் கற்றுணர்க்தோன் வடமொழியிற்
றிக்மா னின்ற

சுந்தரநூற் கடல்கடந்து வித்துவா னெனும்பட்டப்
பெயருஞ் குடி

மைந்தர்பலர் கற்றுயர மகத்துவஞ்சால் குருமணியாய்
மாண்பு சான்ற

காந்தனடி மறவாத சுப்பைய பிள்ளையெனுங்
கலைஞு ரேஹே.

தருமபுர ஆதினத்து வித்துவ சிகாமனி
சீகாழி

மகா-ா-ா-ஸ் ப. அ. முத்துத்தாண்டவராயபிள்ளை
அவர்கள் இயற்றிய

அணிந்துரை

சொற்பொருள் கற்றுக் கேட்டுச் சருதியிற் ரெளிந்து கூடி
அற்புதத தொருவ ணையமைவினி ஞாதிக் கண்டு
பொற்புறு சிந்தை யாளர் பொருளியல் பறிந்த மேலோர்
விற்பன மாந்த ரென்றும் விரும்புவ பொருளு வங்கண். (1)

முற்பட வோதுங் கோவை முன்னுறு தஞ்சை வாணன்
விற்படு கோவை சந்த வியண்கவி யுரையி ஞேடும்
பற்பல குறிப்புக் காட்டிப் பாரினுக் குபக ரித்த
கற்பினன் யாவ னெண்ணிற் கவின்பெறக் கூறு கற்பன். (2)

அணங்குசால் தமிழி னின்ப மனைத்தையு மோர்ந்து பாரின்
நுணங்கிய கேள்வி தன்னால் நூலவர் செம்மாப் பெய்தப்
பினங்கிய பினைக்கந் தீரப் பேரவை விளக்குஞ் சீரார்
வணங்குப்யாழ்ப் பாண நாட்டின் வளர்பதி வண்ணார் பண்ணை.

திலகமாங் கல்லூ ரிக்கோர் திகழ்தநு பானு வாவன்
உலகநூற் பவ்வ மும்ப ருயரிய சைவப் பவ்வம்
நலமிது கரைதான் கண்ட நப்பிவேற் பின்னை தன்பால்
இலகுற வோதி நின்றே யிப்புவிப் புலமை மிக்கோன். (4)

வீல்லுறழ் புருவ மீன்கண் விமலைபா லொருவ னன்பர்
நல்லபெய்த் தொண்டே ஞாலடி நயத்தகு பொருளாக் கொண்டு
மல்லலா ரின்பே துய்க்கு மாண்பினர் மகிழ்ந்து சீர்த்தி
சொல்லுகூப் பைய பின்னை சுகணன் முத் தமிழ்ச்சிங் கேறே. (5)

மேற்கோள் நால்களின் விளக்கம்

அகம் - செய்	= அகநானாறு - செய்யுள்
இறை - சூ	= இறையனரகப்பொருள்களை - சூத்திரம்
ஐங்குறு	= ஐங்குறுநாறு
கவிங் - தா	= கவிங்கத்துப்பரணி - தாழிசை
கல்லா	= கல்லாடம்
காரி - செய்	= யாப்பருங்கலக்காரிகை - செய்யுளியல்
சிந் - கட.	= சீவகசிந்தாரமணி - கடவுள் வாழ்த்து
சிந் - மண்	= , மண்மகளிலம்பகம்
சிந் - பதுமை	= , பதுமையாரிலம்பகம்
தஞ்சை - செய்	= தஞ்சைவாணன் கோவை - செய்யுள்
தண்டி - சூ	= தண்டியலங்காரம் - சூத்திரம்
திணைமாலை	= திணைமாலை நாற்றறம்பது
திருநாவு - பெரிய	= திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம் - பெரிய
திருமரு	= திருமுருகாற்றுப்படை [திருத்தாண்டகம்]
தொல்-எழு-உயிர்	= தொல்காப்பையம் - எழுத்துக்காரம் - உயிர்மயங்
தொல்-சொ-இடை =	, சொல்லத்திகாரம் - இடையியல் [கியல்
,, , உரி =	, , உரியியல்
,, , எச் =	, , எச்சவியல்
,, , கிள =	, , கிளவியாக்கம்
,, , வேற் =	, , வேற்றுமையியல்
,, பொ - கள =	, பொருளத்திகாரம் - களவியல்
,, செய் =	, , செய்யுளியல்
,, மர் =	, , மரபியல்
நம்பி - அகத்	= நம்பியகப்பொருள் - அகத்திணையியல்
,, - கற்	= , கற்பியல்
,, - வரை	= , வரைவியல்
,, - ஒழி	= , ஒழிபியல்
நற்	= நற்றிணை
நன் - வி - சூ	= நன்னால் விருத்தியுரை - சூத்திரம்
நான்மணி	= நான்மணிக்கடிகை
பிரயோக	= பிரயோகவிவேகம்
புறம்	= புறநானாறு
பெரும்பான்	= பெரும்பானுற்றுப்படை
மதுரை	= மதுரைக்காஞ்சி,

அுகப்பொருட் செய்தி நாள்வரையறைச்
செய்யுள் தீபிகை

தொடங்குஞ் செய்யுள்	முடியுஞ் செய்யுள்	செய்தி நாள்
1	33	முதனைள்
34	38	இரண்டாநாள்
39	63	மூன்றாநாள்
69	100	நான்காநாள்
101	143	ஐந்தாநாள்
144	159	ஆறாநாள்
160	189	ஏழாநாள்
190	193	எட்டாநாள்
194	208	ஒன்பதாநாள்
209	214	பத்தாநாள்
215	227	பதினெண்ணாநாள்
228	236	பன்னிரண்டாநாள்
237	238	பசின்மூன்றாநாள்
239	253	பதினெண்காநாள்
254	255	பதினெண்நாநாள்
556	273	பதினாறாநாள்
§	§	§ §
274	287	ஐம்பத்தொன்றாநாள்
288	304	ஐம்பத்திரண்டாநாள்
305	348	ஐம்பத்திருண்றாநாள்
349	354	ஐபபத்துநான்காநாள்
355	365	ஐம்பத்தைந்தாநாள்
366	—	ஐப்பத்தாறாநாள்.

§ பதினாறாநாள் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலை மகன் ஐம்பத்தொன்றாநாள் மீண்டுவந்தமையால் முப்பத்து நான்காநாள் இடைப்பட்டனவென வறிக.

கடவுள்துணை.

தஞ்சைவாணன் கோவை யூரை

உரைச்சிறப்புப் பாயிரம்

அறுசிர்க்கழிநேடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

பொய்யா மொழியா ரெனும்பெரியோர் புகலும் வாணன் கோவையுரை
மையார் சோலீக்குன்றத்தூர் வளரட்டாவ தானிசொக்கன்
கையார் கனிபோ லகப்பொருளிற் கானுஞ் சங்கை யெலாந்தீரை
மெய்யாங் தொக்காப் பியதூலின் வீதியா லெழுதி விளக்கினனே.

இது மன்னுபுசம் பெற்ற வாணன்றன்மேல் டன்னிய
கோவையுரை பகர்ந்தான் இவன் என்பது.

இதன் போருள் : திரிபுபடாத சொல்லினை யுடையாரென்று
யாவரா அப் புகழ்டபடுப் பொருமையுடையராற் சொல்லப்படும்
வாணன் என்னுப் பீயற்பெய ருடையோனது 1 கோவை
யென்னும் பாட்டிற்கு 2 ஸ.ல்வகைத்தாய உரையை, ஓமகங்
களைப் பொருந்தானின்ற சோலீ குழந்த குன்றத்தூ ரென்னும்
நகர் வளர்தற் கேதுவாகிய அட்டாவதானத்தை யுடையஞ்சிய,
சோக்கன் என்னும் இயற்பெயரையுடைய நாவலன். அகங்
கையிற் பொருந்திய நெல்லிக்கனிபோல, தன்னால் வீபரீதம்
ஜயமறக்காஸப்பட்டும் அகப்பொருளிடத்துப் பிறர்க்குத் தோன்
றங் கடாவிடை யெல்லாங் தீருப்படி, உண்மையாமென்று
அதங்கோட்டாசரியர் முசலானவராற் கொள்ளப்படுங் தோல்
காப்பியன் என்னும் முனிவனுற் செய்யப்பட்டதாய் ஒரப்பிய
இலக்கணத்ததாய அந்தாலினியல்பால் எழுதுதலீச் செய்து,
யாவரும் அறியும்பொருட்டுத் தெரிவித்தானென்க எ—று.

குறிப்புரை :—

1 கோவை என்னுங் தொடர்னிலீச் செய்யுள்,

2 கருத்துரை, கண்ணழித்துரை, பொழிப்புரை, அகலவுரை என்பன

அது பயிலாமொழியா ரெனவே, அதனை முதற்காரண மாகவுடைய பாவினையும் உடையாரென்பது இதனுடே பெற்றும். சொல்லினையும் பாவினையுங் திரிபின்றி யுணரவே அவ்வுணர்ச்சிக்குப் பயனுகிய ஒழுக்கமுமுடையா ரென்பதாம். இவ்வகையாய் பேருணர்வுடையராற் புகழுட்பட்டானெனவே அவனுடைய பெருமை கூறுவிவண்டாவாயிற்று வளர்ட்டாவ தானி' யென்றது 1 ஏதுப் பொருண்மைக்கண் வந்த வினைத் தொகை.

"தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக வஃதிலார்
தோன்றலிற் ரேண்றுமை நன்று" —

[திருக்குறள் செ. 235.]

என்னும், திருவள்ளுவாநர் கூறிய குறளினது பயனுக்கு உதாரணம் இவனென்பது பெற்றும். முன்னை நல்வினையுண்மையாற் பிறந்த நூண்ணறிவால் இவன் காண்டலிற் 2 சங்கையின்றென்பது தோன்ற 'கானும் அகப்பொரு'ளை மாறிப் 'பிறர்க்குத் தோன்று'மென வருவித் தரைக்க. ஸிரம்பிய இலக்கணம் உனராதார் தாம் வேண்டியவாறே கூறிய கூற்றைத் தன்மொழியா எக்கி, மாசுண்ட மணியைத் துடைப்பார் போன்று செய்தானென்பது 'விளக்கினன்' என்பதற்கும் பெற்றும். குன்றத்தூர்ச் சொக்கன் கையார் சனிபோலக்கோவைக்கு உரையெழுதி விளக்கினன்' என ஒருத்தாடராக்குக.

3 போய்யா என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் மொழியா என்னும் வினைக்குறிப்புப் பெயரது முதனிலையாகிய மொழி யென்னும் கருவிப்பெயர் கொண்டு முடிந்தது. புகலும் என்னும் பெயரெச்சம் கோவை யென்றும் செய்ப்படுபொருள் கொண்டது வாணன் கோவை என்றவழி ஆரூம் வேற்றுமை

1 வளர்தற் கேதுவாகிய அட்டாவதானி, என ஏதுப்பெயர்கொண்டு முடியும் பெயரெச்சமாக விரிதலின், வளரென்னும் வினைத்தொகைச் சொல் ஏதுப் பொருளில் வந்தது என்றபடி; ஏது கருவிக்கண் அடங்கும். பெயரெச்சம் 'செய்பவன் கருவி' முதலிய அறுவகைப் பெயரைக் கொள்ளும்போது தானும் அவ்வப் பொருட் குரித்தாய் வருமென்பதைன் "ஸிலனும் பொருஞம் காலமும் கருவியும்" என்னும் தொல்காப்பியச் [சொல், சேனை, சூ. 234] சூத்திரவுறையா னுணர்க. 2 சங்கை-சங்தேகம். 3 பொய்யாமொழி - (பயன்) பொய்ப்படாமைக் கேதுவாய மொழியெனக் கருவிப்பெயர் கொண்டது.

1 செய்யுட்கிழமைக்கண் வந்தது. சோலைக் குன்றத்தூர் என்பது உருபும் பொருளு முடன்றேக்க தொகை 2 அட்டாவதானி யென்பது வடசோன் முடிபாகிய குறிப்புவினைப் பெயரெச்சக் குறிப்பாய்ச் சோக்கன் என்னும் பெயரோடியைந்தது. இது “குறிப்புபுற்றீரெச்சமாகலு முளவே” [நன்-ஞால். சு. 351] என்னும் விதிதெற்றது 3 நச்சினார்க்கினியர் எச்சப் முற்றுத் வண்றி முற்று எச்சமாகாதென்று கூறினார்லோ வெனின், அஃதிலக்கணமன்று; குறிப்பு வாய்ப்பட்டான் எச்சங் கண் டன்றே முற்றுய்த் திரிந்ததென்று சோல் லுதல் கூடுவது அது கானது முற்றே கூறினமையா வென்க.

1 செய்யுட்கிழமை-ஆரும் வேற்றுமையின் பொருள்களுளொன்று; அது ‘தெரிந்து மொழிச் செய்தி’ எனவும்படும். ‘தெரிந்து மொழியாற் செய்யப்படுதலிற் தெரிந்துமொழிச் செய்தியாயிற்று. கபிலரது பாட்டு; இது, பாரியதுபாட்டு எனவும் நிற்றலின் இருபொருட்கு உரியதாம்’ என்பர் நச்சினார்க்கினியர். [தொல்-சோல்-நச்-வேற்-19] இரு பொருளாவன: செய்யுட்கும் அது செய்த புலவனுக்குபுள்ள கிழமைப்பொருளும், செய்யுட்கும் அதனையேற்ற பாட்டுடைத் தலைவனுக்குபுள்ள கிழமைப்பொருளுமாம். அவற்றுள் ஈண்டையாது பாட்டுடைத் தலைவனுக்கும் செய்யுட்குபுள்ள செய்யுட்கிழமையென் றறிக். 2 அட்ட + அவதானி = அட்டாவதானி: தீர்க்கசந்தி. இது வடமொழிப் பெயர்ச் சொல்லாகலானும், ‘குறிப்பு முற்றீரெச்ச மாகலு முளவே’ [நன்-கு-351] என்னும் விதி விலை முற்றிற்கேயிரபதாகலானும் ‘பெயரெச்ச முற்று’ என்று ஈண்டெடுதிய: சோல்லிலக்கணம் சிவஞானமுனிவர் கொள்கைக்குப் பொருந்தாது. மற்றுச் சிறப்புப் பெயரும் இயற்பெயரும் ஒரு பொருண்மேற் பலபெயராக ஒன்றைனே மொன்று விசேஷத்து, ‘தேய்வப்புலவன் திருவன்னவன்’ என்றாங்கு ‘அட்டாவதானி சோக்கன்’ என வந்தன என்றலே பொருந்தும். [நன்-விரு-கு-393] 3 இனி எச்சப் பொருட்டாயை முற்றினைப்பற்றிய கோட்பாட்டில் இருவேறு திறப்புவெர் ஆசிரியர்; ஒருசாரார் ‘எச்சம் முற்றுகத் திரிந்து நின்றது’ என்ப. மற்றெலூநசாரார் ‘முற்றுச் சோல்லானது பொருட்கு இயையு மாற்றுங் எச்சமாகத் திரியும்’ என்ப. மற்றெலைய கொள்கையுடையார் இளம்பூரனர், நச்சினார்க்கினியர், இலக்கணக்கொத்து நூலுடையார், சிவஞானமுனிவா என்பவர் பின்னைய கொள்கையுடையார் பவணந்தி யார், சேனுவரையர் முதலாயினேர். இவ்வரையாசிரியர் ஈண்டுக்கொண்டது சேனுவரையரது [தொல்-சோல்-கு-457] கொள்கையைப் பின் பற்றியதாம்.

1 கை என்பது ஆகுபெயர். 2 போல் என்னும் உவமவருடி விணையுவமத்தின்கண் வந்தது 3 தொல்காப்பிய நூல் என்றவழி மூன்றும் வேற்றுமை யுருபும் பொருளுமுடன்ரூக்க தொகை, 4 நிலைமொழி யீறுதிரிந்து கருத்த ஞகுபெயராய்ப் பண்புத் தொகை யாயிற்றெனினும் இழுக்காது.

உரைச் சிற்ட்புப் பாயிரம்

முற்றும்.

1 கையாகிய முதற்பொருளின் பெயர் அதன் ஏகதேசமாய, அகங்கைக்கு ஆயினமையிற் பொருளாகுபெயர். 2 ‘கனிபோல் விளக்கினன்’ என்பது விணையுவம், பயனுவம், மெய்யுவம் உருவுவம் மென்னும் உவம வகை நாள்களுள் விணையுவமாம். என்னை? ‘அங்கையின் நெல்லிக்கணி ஐயந்திரிபற விளங்குதல்போல உரை விளங்குப்படி விளக்கினன்’ எனத் தொழிலாகியபொதுத்தன்மைபற்றிதீப்பிட்டாயீ என்பது 3 தொல்காப்பிய நூல் : ‘தொல்காப்பியம் + நூல்’ என நிலைமொழி வருமொழி செய்தற்கேற்ற புணர்மொழியாக சிற்றலின், ‘தொல்காப்பியாகிய நூல்’ என இருபெயரோட்டுப் பண்புத்தொகை யாக விரியுமன்றி மூன்றும் வேற்றுமை யுருபும் பொருளு முடன்ரூக்க தொகையாதற் கேலாது. என்னை? “மவ்வீகிருற் றழிந் தயிர் கிருப்ப வும்” என்பதனுல் நிலைமொழியிற்று மகரமெய் கெட்டு, வருமொழி முதல் ‘‘என்னுவெழுத்தீற்று எவ்வகை மொழிக்கும்’’ என்பதனுல் இயல்பாகி தொல்காப்பியநூல் என முடிந்தமையின் என்பது மற்ற மூன்றும் வேற்றுமைத் தொகைபாயின், ‘தொல்காப்பியன் + நூல் = ‘தொல்காப்பியநூல்’ என, “குறில்லைவில்லா ணனக்கள் வந்த-நகரத் திரிந்துழிக்கன்னுங்கேடே” என்பதனுல் நிலைமொழியிற்று னகரமெய் கெட்டு, “னலமுன் றனவும் னளமுன் டணவும்-ஆகுங் தங்ககள் ஆயுங் காலே’ என்பதனால் வருமொழி நகரம் னகரமாகத் திரிந்து முடிய மென்க. மூலத்திலும் விசேஷவரையிலும் தொல்காப்பியநூல்’ எனவே பாடங் காணப்படுதலாலும், ஈறு திரிந்த கருத்தாவாகுபெயரெனினும்இழுக்காது’ என்ற அடுத்துவரும் விசேஷவரைக் குறிப்பானும் ‘தொல்காப்பியநூல்’ என்று பாடங்கோடற் கிடமின்மையும், ஈண்டைக் கொண்ட பாடமே உன்மைப்பாடமாதலும் தெளிக. 4 தொல் காப்பியம், கபிலம் போல்வன, ஈறுதிரிந்த ஆகுபெயரென்றவர் இளம் பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், நேமி னாதத்தார் முதலாயினோர், அவை ஆகுபெயர்ஸ்லவென மறுத்தார் சேஞ்வரையர், சிவஞானமுனிவர் முதலாயினோர். [தொல்-சொல்-சேஞ்-114].

கடவுள் துணை

தஞ்சைவாணன் கோவை

முலமும் உரையும்

முதலாவது

காவியல்

கைக்கிளை

காட்சி

அஃதாவது தலைமகன் தலைமகளைக் காண்டல். தலைமகனைன்றுங் தலைமகளென்றுங் கூறிய இவர் யாரெனின்: இல்லது, இனியது, நல்லது என்று புலவரால் நாட்டிக் கூறப்பட்ட புனைந்துரையாற் ரேண்றினார்வென்க. இவரது இலக்கணம் யாதோவெனின்: பினி முப்பு இறப்புக்களின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மையாய் உருவுந் திருவும் பருவமுங் குலனும் குணமும் அன்பும் முதலியவற்றில் தம் மூள் ஒப்புமை யுடையராய்ப் பொருவிறந்தா ரென்ப. என்னை?

“ ஏறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ
ஒருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே யருளே யுணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த வொப்பினது வகையே ”

—தொல், பொரு. சு, 273.

† (செல்வராச முதலியார் பதிப்புப் பாடம்:—) ‘கூறப்பட்ட மூன்று அல்லதாகிய புனைந்துரையால்’

1 பிறப்பு - உயர்குடிப் பிறத்தல். குடிமை - குடிப்பிறந்தாரது தன்மை; அஃதாவது, உயர்குடிப் பிறப்பிற்குத் தக்க ஒழுக்கம். ஆண்மை-

என்னும் மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திர விதியால் இப் பத்து வகையும் ஒத்திருப்பது இலக்கணம். இவற்றுள் ஆண்டு என்பது இருவர்க்குங் களவிற் காணும்போதில் எத்தனையாண்டு கூறவேண்டுமென்று கூறின், பதினையாண்டும் பதின் றிங்களும் புக்க தலைமகனும், பதினேராண்டும் பதின் றிங்களும் புக்க தலைமகனும் களவொழுக்கத்தில் நிகழ்வு ரென் ருணர்க. என்னை?

“களவினுட் டவிர்ச்சி வரைவி ஸீட்டம் திங்க ஸிரண்டி னகமென மொழிப”.

—இறை, கு. 32.

ஆனாங் தன்மை, அஃது இருபாலார்க்கு முரியது; குடியாண்மை யென் பதுமது. இனி, ஏன் ஆள்வினை யெனப்படும் ஆண்மை புருட்டக் குரியது; அஃதன் றிது. ஆண்டு ஒத்தல் - தலைவிக்குப் பஸ்னீராண்டும் தலைவனுக்குப் பதினாறுண்டுமாகும்; அவை முறையே பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பருவமென்பது நாற்றுணிபு. ஆகலின் அது ஒப்பெனப்படும். உருவு-ஆண்மை வடிவிற்குப் பெண்மை வடிவிற்கு மோதிய இலக்கணமெல்லாம் நிறைந்த அழகின் மாட்சியான் மனத்தின் கட்பிறப்பதோர் தருக்கு. நிறுத்த காமவாயில் - அவ்வடிவுபற்றி நிகழும் இன்பத்திற்கு வாயிலாகிய இயற்கையன்பு, நிறை-தன் இரகசியத் தைப் பிறர் அறியாமல் நெஞ்சினை நிறுத்துதல். அருள்-தொடர்பு பற்றாது இயல்பாக எல்லாவியிர்கள்மேலுஞ் செல்வதாகிய கருணை. உணர்வு - அறிவுடைமை, அஃதாவது உலகியலாற் செய்யத்தகுவ தறி தல், திரு - பொருஞ்சுடைமையும் அதுகொண்டு அனுபவிப்பது மாகாது, எஞ்ஞான்றும் செல்வத்தகவிற்றுயதோர் உள்ள நிறைவு.

“களவினுள் தங்கி ஒழுகும் ஒழுக்கம் இத்துணைக் காலமல்லது இல்லையென்று வரையறுத் துணர்த்துதல் நுதலிற்று. இ-வி னுள் தங்குதல் வரைந்தெய்துந்துளை ஸீட்டிக்குங் காலம் இரண்டு திங்க னகமெனக் கொள்க எ-று. இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தவிடத்துப் பிராயமும் ஈங்கே உரைக்கப்பட்டதாம். பதினேராண்டும் பத்துத் திங்களும் புக்க தலைமகளோடும் பதினையாண்டும் பத்தத் திங்களும் புக்க தலைமகளைப் போலும் புணர்தல் வேண்டிற் ரென்பது பெற்றும். அவனும் இரு திங்கள் களவொழுக் கொழுகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாம். அது மக்கட் பேற்றுக் குக் காலம்; களவொழுக்கத்திற்குப் பொருந்தாதென விலக்கப்பட்டதாம் ஆசிரியர்களா னென்பது. இவனும் இரு திங்கள் களவொழுக் கொழுகப் பதினாறுடைப் பிராயத்தானும். அஃது ஆண்மை நிலை

என்னும் இறைவனுர் பொருட்சுத்திர வரையிற் கண்டு கொள்க. களவி நெழுகுங் காலமும்

“தங்க விரண்டி னகமென மொழிப”.

—இறை. சு. 32.

என்னுஞ் சுத்திர வரையிற் கண்டுகொள்க.

தலைமகனென்றும் தலைமகளென்றும் கூறப்படும் விதி யாதெனின்: கோவை யாதலிற் கூறவேண்டு மென்பது. கோவையாவ தென்னெனின்: பாட்டியலிற் கூறப்படுஞ் செய்யுட்களில்¹ இஃதோர் செய்யுள் கோவையென்று பெய ராயது. அஃது என்னையெனின்: மணிகளை ஒரினமாக ஒழுங்குபடக் கோப்பது கோவை யென்று பெயர். அது போல, இதுவும்² அகப்பொருட் கிளவிகளை ஒழுங்குபடக் கோத்து விற்றவின் கோவையென்று பெயராயிற் ரென்பது.

அகப்பொருள் என்பது யாதோவெனின், அகத்தினாய பயனென்பது. ஆயின், அகம் என்பது யாதோவெனின், ஒருவனும் ஒருத்தியும் தம்மு ளொத்த அன்னினராய்க் கூடுங் கூட்டத்தின்கட்ட பிறந்த இன்பம், அக் கூட்டத்தின் பின்னர் ‘ஆண்டு அனுபவித்த அக்காலத்தி லின்பம் எவ்வா றிருந்தது’ என்று அவ்விருவரில் ஒருவரை யொரு வர் கேட்கின், *தத்தமக்குப் புலப்படக் கூறப்படாதாய், உள்ளத்து உணரவே நுகர்வதாய் உரைக்கில் வெளிப் படாது அகத்தே நிகழ்தவின், அகம் எனப் பெயராயிற்று.

பெறுங் காலமாகலாற் களவொழுக்கிற்கு விலக்கப்பட்ட தென்பது. அஃதேயெனின் இரு திங்களென்னது அகமென்ற தெற்றிற்கோ வெனின்: இரு திங்களுள் ஐந்தானும் ஆருனும் நாள் உளவாகக் கள வொழுக்கு ஒழிந்து கின்று, வரைந்து புகுவதனேடும் மறுப்பதனேடும் அத்துணைநானும் புக்கு சிறைந்து கின்ற பின்னை அது படின் மிகுவான் புகுமென்பது” என்பது நக்கீரருரை.

* (செ-ம:-) ‘தமக்குப்’.

1 முத்தகம், குளகம், தொகைகிலை, தொடர்நிலை என்னும் நால் வகைச் செய்யுட்களுள் ஒன்றுகிய தொடர்நிலைச் செய்யுள் இது என்றபடி.

2 அகப்பொருட்கிளவி அகப்பொருட்டுறை யெனவும் வழங்கப்படும்,

ஆயின், அகத்தே நிகழ்கின்ற இன்பத்திற்கு ¹ அகமென் ரது ஓராகுபெயரா மென்பது. தொல்காப்பியப் பொரு எதிகாரத்தில் அகத்திணையியல் என்பதற்கு நச்சினர்க்கினி யரும் இவ்வாறே உரை கூறினாரன் ருணர்க,

போருள் என்பது யாதோவெனின், அகத்திற்கும் புறத் திற்கும் பொது வென்பது. அகத்தைச் சார்ந்து வரும் பொருளெல்லாம் அகப்பொரு எனப்படும். புறத்தைச் சார்ந்து வரும் பொருளெல்லாம் புறப்பொரு எனப்படும். இனிச் சுவை யொன்பதனுள் ² இஃது இன்பச் சுவை யென்று கூறப்படும். அச் சுவை யாவையோ வெனின், வீரம், அச்சம், இழிபு, வியப்பு, காமம், அவலம், உருத்திரம், நகை, சாந்தம். இவற்றுள் ³ சாந்தம் ஒழிந்த எட்டுங் கூறப்படுவன. அவற்றுள் இச் சுவை காமம் என்று சொல்லப்படுவது. காமம் எனினும் இன்பம் எனினும் சிங்காரம் எனினும் ஒக்கும். ஆதலால் இக் கோவை இன்பச்சுவை யெனப்படும்.

இஃது எனைத்து வகையாற் கூறப்பட்டதோ வெனின், களவு, கறபு என்னும் இரண்டு கைகோளாற் கூறப்படுப். கைகோள் என்பது யாதோவெனின், கை என்பது ஒழுக் கம்; கோள் என்பது கொள்ளுதல்; ‘நிறை கோட்பறை’

¹ அகம்-உள்ளிடத்தின் பெயர், ஆங்கு நிகழும் இன்பத்திற்கு ஆயது இடவாகுபெயர்.

² இத் தொடர்விலைச் செய்யுள் இன்பச் சுவையினைப் பிரதானமாக வடைய செய்யுள் என்றபடி, எனவே இதன்கண் ஏனைச்சுவை அங்க மாக வருமென்பதாம். திருச்சை காவியமாகிய நாடகக் காப்பியங்கட்கும், சிராவ்ய காவியமாகிய இலக்கியங்கட்கும் சுவைகளே உயிரென்றுப், காவியத்தின் பொது விலக்கணமாவது ‘இரலாத்மகம் வாக்கியம் காவ்யம்’ என்றும் வடத்துறையாகும் கூறுவார்.

³ சாந்தம் - சமநிலை எனவும் நடுவநிலை எனவும் படும். அஃது ஜம்புலமடங்கிய ஞானிகள் பால் நிகழுவது. சாந்தத்திற்கு ஓர் விகார மின்மையின் அகப்பொருளிற் கூறப்படுவதின்று. அதற்கு விகாரமுண் டெனின் ஏனை யெட்டானுள்ளும் சார்த்திக்கொள்ளப்படும். அதுவுமன்றி, அஃது உலகியல் நீங்கினார் தன்மையாகலின். சண்டு உலகவழக் காகிய இன்பவொழுக்க நூலுட் கூறப்பட்டதில்லை யென்க. ஏனை என்வகைச் சுவையும் உலகியலாகலின் இந்துலீற் கூறப்படும்.

யென்பது போல நின்றது. எனவே களவொழுக்கம் கற் பொழுக்கம் எனப்பட்டது. களவாவது யாதோவெனின், தலைமகனும் தலைமகனும் கொடுப்போரும் அடுப்போரு மின்றிப் பான்மை வகையால் தாமே யெதிர்ப்பட்டுப் * புணர்தல். ஆதலான், இவ்வியற்குக் களவியல் என்று பெயராயிற் ரென்பது. ஆயின், களவென்பது தருமன்றி யன்றே, இலக்கணம் பலவற்றினாங் கூறி வழக்குப் பயிற்சி யாய் வருவதென்னியெனின், களவினிற் றிங்கு தருவதாய் நரகத்துக் கேதுவாயது செய்யத் தகாத களவென் றறிக.

அறஞ் செய்ய மறமாகவும் மறஞ் செய்ய அறமாகவும் வருதலு மூல. அஃதென்னை யெனின், தக்கன் வேள்வி செய்ய அவனுக்கே திங்கு தருதலான் அறஞ் செய்ய மறமாயிற்று. ஒருவன் அயலார் மஜீவியைக் கைதொட்டான்; அப்போ தொருவனைக் கரிகூறிக் கூவினாள்; கூவே கைதொட்டானை அரசன் முன்னே ஈர்த்துப்போய் விடக் கரியோனை யழைத்து உள்ளபடி கரி கூறென்ன, அவன் கைதொட்டதில்லை யென்று கரி கூறினான்; கரி கூறவே, அவனைப் போவென்று அரசன் விடுத்தனான். ஆங்குப் பொய்யுரைத்தது அறமாயிற்று. இவன் கைதொட்டானெனின், அவன் தலையோடு முடியும்.

இனிப் பொய்யுங் களவும் இரண்டு மொக்கு மென்பது. ஆதலாற் 1 களவினும் நன்கு † தரு களவு முண்டு. இக் களவு கேடு முதலிய துன்பங்களைத் தருவதன்று; என்மனத்துள் ஒரு மனமாய்க் கந்தருவ நெறியென்று மறை பொழுக்கமாய்க் கூறப்பட்டதாகவின் தருமவொழுக்க மெனப்படும். நாகபட்டினத்தில் புத்தர்தெய்வம் பசும்

* பிரதிபேதம்:—) ‘புணர்தலால் இவ்வியற்கு’

† (மி-ம:-) ‘தருகளவு; கேடு முதலிய’

1 பிரதிபேதத்திற் காட்டிய பாடத்தின்படியுள்ள ‘களவினும் நன்குதரு களவு’ என்பது முதலிய வாக்கியங்கட்கு ‘சண்டுக் கூறப் படுங் களவு’ என்னும் எழுவாய் அதிகாரத்தால் வருவித்து முடிக்கப் படும்.

பொன்னுற் செய்திருந்ததனைத் திருமங்கையாழ்வார் கள விற் கொண்டுவந்து திருவரங்கத்து மதில் செய்வித்தனர். அதனால் அவர் அச்சமயத்தில் கடவுட் டன்மையராய் விளங்கினார். அவரைக் குற்றங் கூறுவா ரொருவ ரிலர். ஆதலால், களவினும் நன்கு தரு களவும் உண்டென் றறிக.

ஆயின், களவென்று பெயர் கூறுவேண்டுவ தென்னை யெனின், வேதத்தினைப் பல பொருளும் மறைந்திருக்குங் காரணத்தான் மறை என்று பெயர் கூறினாற்போல, பிற ரறியாமை இருவருங் கரந்த உள்ளத்தராய்க் கூடுதலிற் களவியல் என்று பெயராயிற்று. பின் கற்பின்வழி நின்று விளங்குதலாற் குற்றமின்றெனக் கொள்க.

இக் களவொழுக்கத்திற்கு முன்னர்க் கைக்கிளை கூறப் படும். என்னை:

“மெய்க்கிளை யாழோர் வேண்டும் புணர்ச்சிமுன்
கைக்கிளை நிகழ்தல் கடனென மொழிப”.

—நம்பி. அகத். சு. 28.

என்ப திலக்கண மாதவின்.

கைக்கிளை யென்பது யாதோவெனின், கை யென்பது சிறுமை; கிளை யென்பது உறவு; ஆதவிற் சிறுமையற வென்பது கைக்கிளை என்று பெயராயிற்று. ¹கைக்குடை, கைவாய்க்கால், கையிலாள் என்பன வழக்கிடத்துஞ் சிறுமை குறித்து வருதல் காண்க அஃதென்னையெனின், ஒருதலைக்காம மெனப்பட்டுத் தலைமகன் கூற்றூய் நிகழ் தவின். அதனால் இக்கிளவி காட்சி யெனப்பட்டது.

கானு மியல்பு யாதோவெனின், முன் சொன்ன தலை வனும், கடுங்கண் யானையுங் தறுகட் பன்றியுங் கருவரையு மிருநிலனும் பெருவிசும்பு மனையா ரமிமான் றுப்பினர் பற் பல் நாரூயிரங் கூர்வே விளைஞர் தற்சூழச் செல்வான்.

¹ சிறுகுடை, சிறுவாய்க்கால், சிற்றரிவாள் எனப் பொருள்படும்.

அவனும், உடன்பிறக் துடன் வளர்ந்து உடனீராடிச் சீர் உடன் பெருகத் தால் உடனட்டப் பாலுடனுண்டு பல் லூட னெழுந்து சொல்லுடன் கற்றுப் பழைமயும் பயிற்சி யும் பண்பும் நண்பும் விழுப்பழும் ஒழுக்கழும் மாட்சியுடையார் பற்பல் நூரூயிரவர் கண்ணு மனமுங் கவரு மொன் னுதன் மகளிர் சூழத் தாரகை நடுவண் தண்மதிபோலச் செல்வாள். என்று கூறவே, தமியராய்ப் புணர்ந்தா ரென்பதலேடு மாறுகொள்ளு மெனின், மாறுகொள் ளாது; அவளாயங்களும் பொழிவிடம் புகுதலும் விளையாட்டு விருப்பினற் பிரியும். என்னை பிரியுமாறனின், தழை விழைதக்கண தொடுத்து மென்றும், ¹ கண்ணி தண்ணறு நாற்றத்தன செய்துமென்றும், போது ² மேதக் கண கொய்துமென்றும், ³ \$ மயிலோடு மா றிகலுது மென்றும், சூஷிலோடுமாறு கூவுதுமென்றும், அருவியாடுதுஞ் சணைகுடைது மென்றும், வாசமலர்க் கொடியி னாசலாடுது மென்றும் பரந்து, ⁴ அப்பா ஒள்ளா ரிப்பா ஒள்ளார் கொல்லோ வெனவுர், இப்பா ஒள்ளா ரப்பா ஒள்ளார் கொல்லோ வெனவும் இவ்வகை நினைத்துப் பிரிப.

இவ்வகை அவளைத் தமியளாக்கிப் பிரிபவோவெனின், எட்டியுங் சுட்டியுங் காட்டப்படும் * கூட்டத்தினராதலா னும், ⁵ பான்மையும் அவ்வகைத்தாதலா னும் பிறவாறு

+ (செ-ம்:-) ‘கொடுத்து மென்றும்’

\$ ‘மயிலோடு மாறுதும்’ என்பது, இப்பகுதிக்கு மூலாதார நூலான இறையனு ரகப்பொருளுரைப் பதிப்பிற் பாடம்.

* ‘குலத்த ஓல்ல ளாகலா னும்’ இறையனுரகப்பொருட் பதிப்பிற் பாடம். (பிரதிபேதம்) ‘கூட்டப்படுங் கூட்டத்த ராதலா னும்’

¹ கண்ணி - குறுங்கண்ணி யெனப்படும் ழமாலை.

² மேதக்கண - விரும்பத்தக்கவை,

³ மயிலோடு மாறு இகலுதும் - மயிலோடு எதிராக ஆடி விகார்க்குதும்.

⁴ ‘அப்பா ஒள்ளாரை இப்பா ஒள்ளார்கொல் என நினைத்து’ என முடிவுசெய்க, இங்நனமே ஏனையதும் காண்க.

⁵ பான்மை - ஊழின் (விதியின்) இயல்பு.

நினையார் பிரிப் வென்பது. ஆயின், அவ்வகைப்பட்ட ஆயத்திடை என்றும் பிரிந்தறியாதாள் தனியே நிற்குமோ வெனின், நிற்கும்; தான் பயின்ற இடமுங் தன்னுயத்தொடைக்குமாகலா நொன்பது. யான்டு நிற்குமோ வெனின், சந்தனமும் சண்பகமும் தேமாவும் 1 தீம்பலாவும் ஆசினியும் அசோகமும் கோங்கமும் வேங்கையுங் குரவும் விரிந்து, நாகமுங் திலகமும் நறவமும் மாந்தியும் மரவமும் மல்லிகையும் மெளவலொடு மனங் கமழுந்து, பாதிரியும் பராரை ஞாழுமும் பைங்கொன்றையொடு பிளியவிழுந்து, பொரிப் புன்கும் புன்னகமும் முருக்கொடு முகை சிறந்து, வண்டடைந்து தேநூர்ந்து வரிக்குயில்கள் வரிபாடத் தண் டென்ற விடைவிராய்த் தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழி லது நடுவண் மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல் விசம்பு தடைத்துப் பசும்பொன் பூத்து வண்டு துவைப்பத் தண் டேன்துளிப்பதோர் வெறியிறு நறுமலர்வேங்கைகண்டாள்.

கண்டு பெரியதோர் காதற்களிக்காரத் தன் செம்மலர்ச் 2 சீற்றிமேற் சிலம்பு கிடந்து சிலம்ப அம் மலரணி கொம்பர்

1 தீம் பலா - இனிய பலட. -ஆசினி - பலாவின் ஒரு சாதி, ஈரப் பலாவுமாம். நாகம் - ஒரு மர விதீஸ்டம். திலகம் - மஞ்சாடி மரம். நறவும் - அனிச்சம். மாந்தி - மாமரப் பொது. மரவும் - குங்கும மரம். மெளவல் - மூல்கூ. பராரை ஞாழுல் - பருத்த அடியினையுடைய மர விசேடம். பொரிப் புன்கு - பொரிபோன்ற பூக்களையுடைய புன்கமரம்; “பொங்கர் வெண்பொரி சிந்தின புன்கு” என்றார் பிறரும். புன்னகம்-புன்னைமரம். வண்டடைந்து தேன் ஆர்ந்து - வண்டுகள் சார்ந்து தேஜை அருந்தப்பெற்று, வரிபாட - இசைபாட. தனியவரை முனிவு செய்யும் பொழில் - இளைஞரும் மங்கையரும் தம் இலையுடனன்றித் தனித் துச் செல்லின் அப்பொழில் வேட்கைநோயான் வருத்துதலைச் செய்ய மென்பது.

2 சீற்றி - சிறிய பாதம். அம் மலரணி கொம்பர் - அழகிய மலரைத் தாங்கிய கொம்பர். மாதவிவல்வி மண்டபம் - குருக்கத்தக் கொடி பாடர்ந்த லதாமண்டபம் (கொடிப் பந்தர்). கொடிப் பிடித்து - கொடி யின்கட்ட பிடித்து. ஞான்று - நாலுதல் பொருங்கி; (தொங்கி - குதித்து என்றபடி). மணிவர்ணரி - முத்துக்களை வாரி (அள்ளி). முரசின் இரட்ட - முரசுபோல் ஒலிக்க யாழ் முரல் - யாழிசைபோ லொலிக்க. தவிசுபட - ஆசனம் (விரிப்புப்) போலாக. ஆலவட்டம் - விசிறி கொள் விரித்து - மனங்கொள்ள (மனமகிழு) விரித்து.

நடை கற்பதென நடந்து சென்று, நறுமலர் வேங்கை நாண்மலர் கொய்தாள். கொய்தவிடத்து மரகத விளிம் படுத்த மாணிக்கச் சௌனை மருங்கினதோர் மாதவிவல்லி மண்டபத்திற் போது வேய்ந்த பூஞாறு கொழுஷிழிற்கீழ்க் கடிக்குருக்கத்திக் கொடிப் பிடித்துத் தகடு படு பசும்பொற் சிகரங்களின் முகடு தொடுத்து ஞான்றுவந்திழிதரும் அணி யருவி பொன்கொழித்து மணிவரங்றி மாணிக்கத்தோடு வழிரழுந்தி அணிகளரும் ஆடகப் பாறைமேல் அதிர்குரன் முரசி னிரட்ட, வண்டுங் தேனும் யாழ்மூரல், வரிக்குழிலுங் கிளியும் பாட, தண்டாநு தவிசுபடப் போர்த்ததோர் பளிக் குப் பாறை மணித் தலத்துமிசை நிலவாலவட்டம் விரித் தாற்போலத் தன் கோலக் கலாபங் கொள விரித்து, முளை யின ஞாயிற்றின் விரிக்கி ரெறிப்ப ஒரிளமயி லாடுவது நோக்கி நின்றன.

அப்பால் தலைமகனும் பற்பல் நூரூயிரங் கூர்வே விளைஞ்சோடு¹ நளிமாமலைச் சாரல் வேட்டைபோய் விளையாடுகின்றன, ஆண்டெடமுந்ததோர் கடமானின் பின் நேடிக் காவல் இளைஞரிற் கையகன்று நெடுமான் ரேரொடும் பாகஜை நிலவுமணற் கான்யாற்று நிற்கச் செய்து, தொடு கழல் அடியதிரச் சுருளிருங்குஞ்சி பொன்னையிற் பிணித்து, கமழுநறங் கண்ணிமேற் கணவண்டுமனனயர, அஞ்சாங்தின் நறுநாற்றம் அகன்பொழில் பரந்து நாற, வரிசிலையொடு கலைபேந்து வடிவுகொண்ட காமன்போல சென்று, அவள் நின்ற இரும் பொழிவிலே புகும். யாங் நன்மோ வெனின், வடகடலி லிட்ட ஒரு நுகத் தொரு துளைத் தென்கடலி லிட்ட ஒரு கழி சென்று கோத்தாற் போல ஒருவரை யொருவர் காண்டல் நிமித்தமாகத் தமிய ராய்க் காண்ப ரென்பது.

1 நளிமாமலை-குளிர்ச்சி பொருந்திய பெரிய மலை. கடமான்-காட்டு மான், கையகன்று-பக்கமாகிய அண்மையி னின்றும் நீங்கி, கழல்-வீரக்கழல். காண்டல் ஸிமித்தம் ஆக-கானுதற்கு ஏதுவாகியவிதி நேர.

புயலே சுமங்கு பிறையே யணிந்து பொருவி லூடன் கயலே மணங்த கமல மலர்ந்தொரு கற்பகத்தி [செங்கெல் னயலே பசும்பொற் கொடினின்ற தால்வெள்ளை யன்னாஞ் வயலே தடம்பொய்கை சூழ்தஞ்சை வாணன் மலயத்திலே.

உரை கூறுமிடத்து நால்வகையாற் கூறப்படும். அவை யாவையெனின், கருத்துரைத்தல், கண்ணழித்தல், போழிப்புத் திரட்டல், அகலங் கூறல் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் கருத்துரைத்தலாவது: சொல்லப்படுஞ் செய் யுளின் கருத்தை யுரைத்தல். கண்ணழித்தலாவது: பதப் பொரு ஞரைத்தல். பொழிப்புத் திரட்டலாவது: அச் செய்யுளிற் கூறப்படும் பொருளைத் தொகுத்து ஒரு பிண்ட மாகச் சொல்லுதல். அகலங் கூறலாவது: அச் செய்யுளின் பொருளைத் தூய்க்கை செய்தற்குக் கடாவிடை யுள் ஞறுத்தி ஐயங்தீர விரித்துக் கூறல்.

அவற்றுள், இச் செய்யுட்குக் கநுத்துரை யாதோ வெனின், அக் கிளவி ஸ் கூறலே கருத்துரையாய் விளங்கி னின்றதெனக் கொள்க.

இனி, 1கண்ணழித்தலாவது: புயலே சுமங்கு-புயலைத் தாங்கி, பிறையே அணிந்து-மதிக்கலையைத் தரித்து, பொருவி லூடன் கயலே மணங்த கமலம் மலர்ந்து-போர் செய்யும் வில்லுடனே கெண்டை மீன் பொருந்திய தாமரையை மலர்ந்து, ஒரு கற்பகத்தின் அயலே - ஒரு கற்பகத்தின் பக்கத்து, பசும்பொற்கொடி-பசிய காம வல்லிக்கொடி, னின்றது-என் கண்ணெதிரே னின்றது, ஆல்-அசை, வெள்ளை அன்னம்-வெள்ளை னிறத்தையுடைய அன்னம், செம் நெல்-சிவந்த நெல், வயல்-கழுனி, தடம் பொய்கை-பெரியவாவி, சூழ்-சூழ்ந்த, தஞ்சை வாணன்-

ஸ் (பி-ம்:-) ‘கூறவே, கருத்துரை விளங்கி’

1 கண்ணழித்தலாவது-இச் செய்யுட்குக் கண்ணழித்தல் யாதோ வெனின் என்னும் பொருட்டு. இங்ஙனமே பின்னர்வரும் ‘பொழிப்புத் திரட்டலாவது, அகலங்கூறலாவது’ என்பனவற்றிற்கும் விரித்துரைத் துக்கொள்க.

1தஞ்சாக்கூரிலிருக்கும் வாணன், மலயத்திலே-பொதிய மலையிடத்து எ—று. ²இது கண்ணழித்தல்.

போழிப்புத் தீரட்டலாவது: அன்னப் புள் செறிந்த வய லும் வாவியுஞ் சூழ்ந்த தஞ்சை வாணன் பொதிய வெற்பில் ஒரு கற்பகதருவின் பக்கத்திலே ஒரு பசம் பொற்கொடி புயலைத் தாங்கிப் பிறையைத் தரித்துப் போர்செய்யும் வில்லுடன் கெண்டைமீன் பொருந்திய தாயரையை மலர்ந்து என்கண்ணதிரே நின்றது எ—று. இது பொழிப்புத் தீரட்டல்.

அகலங் கூறலாவது: ‘புயலைச் சுமங்து பிறையை அணிந்து பொருவிலுடன் கயலே மணங்த கமல மலர்ந்து’ என்னும் வினையெச்ச அடுக்குக்கள் ‘நின்றது’ என்னும் அஃறினை முற்றுவினைகொண்டு முடிந்தன. ‘புயலைப் பிறையைக் கமலத்தை’ என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு தொக்குநின்றன. ஏகார மனைத்தும் ஈற்றசை. ‘வயல் பொய்கை’ என்புழி எண்ணும்மை தொக்குநின்றது. புவியின்கண் கற்பகதருக் கூறினது குற்றமெனின் குற்ற மன்று. என்னோ;—

தேவரெல்லாரும் பொதியமலையிற் கூடியிருத்தவின் அம்மலைக்குப் போதுவில் என்று பெயர். இக்காலத்துப் போதியில் எனத் திரிக்கு மருவாய் நின்றது. ஆதலால்,

1 தஞ்சை-தஞ்சாக்கூர் என்னாஞ் சொல்லின் மருஉமொழி: 252-ம் கவியரையிலும் தஞ்சாக்கூர் என்றே உள்ளது: அது மதுரைக்குக் கிழக்கே 18 மைல் தூரத்தில் உள்ளது. அது தஞ்சாக்கூர்மாறை நாடு என்று இக்காலத்து வழங்குகின்றது. அன்றியும் 71-ம் கவி “கரைத்தாவி யுந்திய காவிரி வைகிய காலத்தினும்” எ—து: ‘கரைத்தாரு வந்திய வையை நன்னடன் கவிஞர்க்கெல்லாம்’ எனப் பாட பேதத்துடன் காணப்படுதலானும் சோழநாட்டுத் தஞ்சையைக் கொள்ளுதல் பொருங்தாது. [செந்தமிழ்-தொகுதி 6, பக்கம் 100.]

2 இது கண்ணழித்தல்=இத்தன்மையதாக உரைக்கப்படு முரை கண்ணழித்துரையாம் என அதன் பொதுவியல்பு புலப்பட முடிந்தது முடித்தலாகக் கூறியபடி. இங்ஙனமே ஏனை யுரைகளின் முடிவிற் கூறுவனவற்றிற்கும் கொள்க.

தேவர் இருக்குமிடத்துக் கற்பகதரு இருக்குமென்பது துணிபு. அன்றியும் குறுமுனியிருக்கும் மலையாதலானுங் கூறப்படும். கற்பகத்தின் அயலில் நிற்பது காமவல்லிக் கொடியாதலான், பசும்பொற்கொடி-காமவல்லிக்கொடி யென்றுணர்க. இக்கவி கட்டளைக்கலித்துறை என்றுணர்க. திலதக்கலித்துறை, கோவைக்கலித்துறை யெனினும் அமையும். இதற்கு விதி “நேர்பதினாலே” என்னுஞ் சூத்திரத்திற் கண்டுகொள்க. ஆயின், “யானுங் தோழியும்” என்னும் பாட்டும், ‘வென்றுன் விஜையின்’ என்னும் பாட்டும் கலித்துறை யன்றேவெனிற் கூறுதும்.

“ மூவா முதலா வுலகம்மொரு மூன்று மேத்தத்
தாவாத வின்பங் தலையாயது தன்னி னெய்தி
யோவாது நின்ற குணத்தொண்ணிதிச் செல்வ னென்ப
தேவாதி தேவ னவன்சேவடி சேர்து மன்றே”

— சிந். கட. செ. 1.

என்னுஞ் [‡] சிந்தாமணிச் செய்யுட்குப் பெயர், விருத்தத் தோசையாய் விருத்தத்திலக்கணம் நிரம்பாமையானும்,

1 கட்டளைக் கலித்துறைக்கு இலக்கணங்கூறிய சூத்திரம்:

“ அடியடி தோறு மைஞ்சி ராகி
முதற்சிர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாக்
கடையொரு சீரும் வீளங்கா யாகி
நேர்பதி கைறே சிரைபதி னேமேழன்
ரேதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே ”

என்பது, இதனுள் கடையீரடியும் கட்டளைக் கலித்துறையின் ஓரடிக் குரிய எழுத்தளவு விதிக்கின்றன; நேரசை முதலாக வருமடிக்கெழுத் துப் பதினாறு என்றும், சிரையரை முதலாக வருமடிக்கெழுத்துப் பதி னேழு என்றும் விதிக்கின்றன கட்டளையடி பெற்றுவருங் காரணத் தாற் “கட்டளைக்கலித்துறை” என்பது காரணப்பெயர் என்க. கட்டளை-அளவு; ஈண்டெழுத்தளவு.

2 ‘யானுங் தோழியும்’ என்பதும், வென்றுன் விஜையின்’ என்பதும் யாப்பருங்கலக் காரிகையிற் செய்யுளியலுள் கலிப்பாவினங் கூறுமிடத் துக் கலித்துறைக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டவை. அவை விருத் தக்கலித்துறை எனவும், கலிலெலித்துறை எனவும், கலித்துறை எனவும் வழங்கப்படும்.

[‡] (செ-ம்:-) சிந்தாமணிப் ‘பதிகச் செய்யுளில் இதற்குப் பெயர்’.

நடிலடி நான்காய்க் கலித்துறை யோசையிலக்கணம் நிரம்பாமையானும், விருத்தக் கலித்துறை யென்று நச்சினர்க்கிணியர் கூறிய உரையானுணர்க.—இது அகலங் கூறல் எனக்கொள்க.

இதனில் அப்பாட்டுறுப்பு வருமாறு:

“திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போ
ரிடனே காலம் பயனே முன்னம்
மெய்ப்பா டெச்சம் பொருள்வகை துறையெல
அப்பா லாறிரண் டகப்பாட் டுறுப்பே.”

—நம்பி. ஒழி. சு 2.

என்பதனன் இப்பாட்டி ற்குத் திணை-குறிஞ்சி. கைகோள் - களவு. கூற்று - தலைவன் கூற்று. கேட்போர் - நெஞ்சு. இடம் - பொழிலிடம்;

“ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங்
கரும் நிகழ்ச்சி யிடமென மொழிப.”

—தொல். பொஞ். செய். சு. 198.

என்பவாகவின். காலம்-இறந்தகாலம். பயன்-காட்சி வியப் பினால் உள்ளமகிழ்தல். முன்னம்-தலைவியைக் கண்டு தலைவன் வியந்து 1 பொருளைக் கூறாது உவமையே கூறுதல். புறத்துக் கண்டதோர் பொருள் காரணமாக நெஞ்சிற் ரேண்றிய விகாரத்தின் விளைவு மெய்ப்பாடாத லான், மேய்ப்பாடு-மருட்கை. * திருக்கோவையாருரையில் காட்சிச் செய்யுட்கு மெய்ப்பாடு உவகையென்று ፫பேரா சிரியர் எழுதினால்ரேயெனில், உவகையாகாது; என்னை? கண்டபொருளான் நெஞ்சின் மயக்கங்தோன்றி ஒன்றையொன்றுக்க் கூறுதலின் மருட்கையேயாமென்க நெஞ்சம்

† (பி-ம:- ‘காட்சி நயப்பினால்’)

* (பி-ம:-) ‘சிற்றம்பலக்கோவையாருரையில்’

፫ ‘சேனுவரையர்’ என்ற பாடம் ஏட்டிற் காணப்படுகிறது,

1 பொருள்-உவமேயம், வர்ணியப்பொருள், பிரஸ்துதவள்து.

என்பது எச்சம். பொருள்கோள்-ஆற்றெழுமுக்கு. 1 துறை-ஒவ்வோரிடங்களில் அரிதாய் வருமெனக் கொள்க. வந்த விடத்து உரையிற் கூறுதுங் கண்டுகொள்க.

காட்சிக்குப் பாட்டுப்பாடும் இயல் ஓரினஞ் சார்ந்த பொருளாற் பாடவேண்டு மென்பது இயல்பு. அது சான்றேர் கூறிய கோவைச் செய்யுளிற் கண்டுகொள்க. ஆயின், இச்செய்யுட்கு ஓரினஞ் சார்ந்த தெங்கன மெனின், குறிஞ்சி நிலத்துப் பொருளையே ஓரினஞ் சார்ந்து பாடியவாறு கண்டுகொள்க. இக்காட்சிக்கன்றி வழிநிலைக் காட்சிக்கு எவ்வாறு கூறினும் அமையும். காட்சிக்குக் கண்டபொருளின் அவயவத்தைக் கூறுது உவமையைக் கூறவேண்டுவ தென்னையெனின், இங்கனஞ் சிறங்கு தோன்றுவிடின் ஐயம் நிகழாதாதலான் இங்கனங் கூறவேண்டு மென்பது. வாணன் நாட்டிடத்துப் பொரு விறங்க தலைமகன் பொருவிறங்க தலைமகளைக் கண்ணுற்ற னென்பும், இவன் பொருவிறப்புக்கு மாறுகொள்ளு மெனின், எண்டிக்குங் கீர்த்தியை நிலைநிறுத்தித் தெய் வத்தோ டொத்தவஞ்சலின், தேவரு ளொருவனென்று கூறப்படுமவன் கீர்த்தியிற் பாடும்புலவரால் தோன்றும் தலைவனும் தலைவியுமாதலான், மக்கட்டன்மையிற் பொரு விறங்காராயினு ரெனக் கொள்க.

இத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் எனப்படும்; என்னை? கிளவிகளை யொழுங்குபடக் கோத்துக் கதைபோல வந்து நாடகத்துக்

1 துறை: கவிக்கூற்றுக் கவுங் கிளவிச் செய்யுளைத் துறை என்று கூறுவார் இவ்வரையாசிரியர்; 'வறிதுநகை தோற்றல்' என்னுங் கிளவிச் (15) செய்யுளும், 'காவலர் கடுகுதல்' என்னுங் கிளவிச் (205); செய்யுளும்போல்வன அங்கும் வந்தவை.

நம்பியகப்பொருளில் ஒழிபியலின் 25-ம் குத்திரத்து, “..... உரைப்போர் கேட்போருண்மை யின்றி, உரைக்குங் கவியே யுரைப்பது துறையே” என்றதனையும், “தன்னையன்றி உரைப்போரும் கேட்போரும் உண்டாகலின்றிக் கவி சொல்லும் புலவன் தானே கூறுவது துறை என்னும் உறுப்பாம்” என்ற அதன்பழையவரையையும், மாற னலங்காரத்துப் பொருளனையியலின் 471-ம் உதாரணச் செய்யுளின் உரையில் “கூற்று-துறைகூறல்” என இக்கருத்துத் தழுவியெழுதப் பட்டிருத்தலையும் நோக்குக.

கேற்றவின். ஆயின் இலக்கணமென்று இலக்கணத்திற் கூறியவா ரெண்டையெனின், அந்நாடகத் தமிழ்க்கே இலக்கணங் கூறினாரென்க. இவை யெல்லாம் அகல வரைப்பாற்படும்.

(1)

ஜயம்

ஜயம் எ—து. கண்ணுற்ற தலைமகன், கொடியல்லள் பெண்ணென் றறிந்து, இங்ஙனங் காட்சியிற் சிறந்து தோன்றிய இவள் தெய்வப் பெண்களில் எத்தெய்வப் பெண்ணேவென்று ஜயப்பட்டுக் கூறல்.

பாரணங் கோதிருப் பாற்கட லீன்றபங் கேருகத்தின் ஒரணங் கோவெற் புறையனங் கோவுயர் பாவலர்க்கு வாரணங் கோடி தகுந்தஞ்சை வாணன்றென் மாறை நீரணங் கோநெஞ்ச மேதனி யேஹிங்கு நின்றவரே [வையை

இ-ள். பாரினிடத்துப் பொழிலினமே விருந்து புனியி னுள்ளோர் சிறப்புச்செய்ய அச்சிறப்பைக் கொள்ளும் தெய்வப் பெண்ணே! திருப்பாற்கடல் பெற்ற பங்கேருகத் துக்கண் இருக்கும் ஒப்பில்லாத தெய்வப் பெண்ணே! வரையர மகளோ! உயர்ந்த பாவலர்க்குக் கோடியானை யைக் கொடுக்கும் தஞ்சைவாணனது நாட்கத்து வரும் வையை யாற்றின்கண் தோன்றிய நீரரமகளோ! நெஞ்சமே! தனியே யிங்கு நின்றவர் யாரோவென்று அறியப் படாது எ - று.

இதனால் ஒகாரங்கள் ஜயப் பொருளாவென் ருணர்க். ‘நெஞ்சமே! தனியே யிங்கு நின்றவர் யார்?’ என நெஞ்சொடு வினாதற் பொருண்மையென்று வினா ஒகாரம் என் பாரும், ‘அவரோ இவரோ’ வென்று ஆராய்தற் பொருண்மைக்கண் வந்ததென்று தெரிந்தில்லோரம் என்பாரும் உள்ளாலெனின், இக்கிளவி ஜயமாதலால் ஜயப் பொருண்மையை விளக்குவது இவ்வோகாரங்கள்; அல்லவெனின், ஜயப்பொருண்மையை யுணர்த்துவது வேறின்மையால், அவர் கூறிய வினா ஒகாரமும், தெரிந்தில் யோகாரமும் பொருளான்மை யறிக்;

“பிரிநிலை வினாவே யெதிர்மறை யொழிலிசை
தெரிநிலைக் கிளவி சிறப்பொடு தொகைஇ
இருமுன் றென்ப வோகா ரம்பே.”

—தொல். சொல். இடை.. கு. 8.

என இச்சூத்திரத்துள் ஜய ஒகாரங் கொண்டிலராலெனின்,
இச்சூத்திரத்திற் கொண்டிலர். எழுத்தத்திகாரத் துயிர்
மயங்கியலில் ஒகாரவீற்றுப் பதமுடிப்புறி,

“மாறுகொ ளெச்சமும் வினாவு மையமுங்
கூறிய வல்லெழுத் தியற்கை யாகும்.”

—தொ. எழு. உயி. கு. 88.

என்னுஞ் சூத்திரத்தில் ஜயஒகாரமுங் கொண்டார். அதற்
குதாரணம் ‘புற்றே புதலோ, பத்தோ பதினெண்டே’
வென உடையாகிரிபர் காட்டிப் போந்தாவரன்று
கொள்க. பாரணங்கோ என்பதற்குச் சூரமகளிரென்று
பொருள் கூறினாமையால் இறைவனுர் பொருளில்,

‘உரையுறை தீந்தமிழ் வேந்த னுசிதன்றென் னுட்டோளிசேர்
விரையுறை பூம்பொழின் மேலுறை தெய்வங்கொ ளன்றிலின்டோய்
வரையுறை தெய்வங்கொல் வானுறை தெய்வங்கொ னீர்மனங்த
திரையுறை தெய்வங்கொ லையங் தருமித் திருநுதலே.’

—இறை. கு. 2-ன் உரை.

என ஜயத்திற்குக் காட்டிய பாட்டில் பொழிலின் மேலூறை
தெய்வமெனச் சூரமகளைக் கூறியவாறு கண்டுகொள்க.
‘பங்கேருகத்தி னேரணங்கோ’ என்பது மகரவீற்றுப்பதம்
அத்துச்சாரியை பெற்று இன் என்னும் ஜத்தாமுருபு ஏழா
வதன் பொருள்பட வந்தது;

“யாத னுருபிற் கூறிற் ருயினும்
பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்.”

—தொல். சொல். சே. கு. 106.

என்னுஞ் சூத்திர விதியாற் கண்டுகொள்க. 1 அன்றியும்
ஊரிலிருந்தார், மனையிலிருந்தார் என்பதுபோற் கொள்ளினு
மமையும்.

1 இங்கும் இதனை வேற்றுமை மயக்கமாகக் கொள்ளாமல், “கண்
கால் புறமகம்” (தொல். சொல். வேற்றுமையீட்டு 21-ம் கு.) என்பது
னுள், “அன்ன பிறவும்” என்றதனால் நச்சினாக்கியியார் தழுவிக்
கொண்ட “இல்” முதலிய பிற வந்துபுகள் போல ‘இன்’ என்பதும் ஏழ
னுருபாகத் தழுவிக் கொள்ளத்தக்கது எனக்கொள்ளினும் அமையும்
என்றபடி.

பொழிலூச் சார்ந்து நிற்றவின் ‘பாரணங்கோ’ வென்றும், இவள் நிற்கும் இடம் பசும்பொற்றகடு வேய்ந்து மரகத விளிம்படுத்த மாணிக்கச் சுனையருகு சண்பகம், பாதிரி, வகுளாம், அசோகு, சந்தன முதலாய தருக்கள் மலர்ந்து பூநாறு கொழுஞிழற்கிழ் ஒரு கற்பகத்தைச் சார்ந்து பளிக்குப் பாறைமேல் கோலக்கலாபம் விரித்து மயிலாட நோக்கி நின்றூளாகவின், இவள் நிற்குமிடத்துச் சிறப்பு நோக்கிப் ‘பங்கேகருகத்தி நேரணங்கோ’ என்றும், மலையிடத்து நிற்றலால் ‘வரையரமகளோ’ என்றும், சுனைசீ ராகுஞிற்றவின் ‘நீரமகளோ’ என்றுங் கூறின நெண்க.

பொழிலின் மேலிருந்து பூசைகொள்ளுங் தெய்வம் யாதோவெனின், சூரமகளன்ப. ‘பாற்கடல்’ என்ன அமையாதோ ‘திரு’ என்று கூறியதெற்றுக்கோவெனின், இது *கடல்களிற் குணமிக்கதான் கடலாதலானும், கேவருக் கெல்லா மழுதங் கொடுத்தலானும், நெடுமால் பள்ளி கொண்ட இடமாதலானும் திருப்பாற்கடலென்று கூறப் பட்டது.

இவ்வாறு தலைவியும் ஜயுருதது என்னையெனின், ஜயுறின் கந்தருவனே! முருகவேளோ! இயக்கனே! என ஜயுறலேவன்னும். அங்ஙனாம் ஜயுறவே அச்சங் தோன்றும்; தோன்றலேவ காமவேட்கை நிகழாது; ஆதலால் கூறிற்றில ரெனக் கொள்க. (2)

துணிவு

துணிவு எ-து. கண்ணி வாடுதல் கண்ணிமைத்தல் முதலிய குறிகளான் மானுடமாதேயென, முன் ஜயுற்ற தலைமகன் தெளிந்து கூறல்.

* (செ-ம்:-) ‘கடல்களில் குணமிக்க கடல்’

மையார் சூவளை வயற்றஞ்சை வாணை வாழ்த்தலர்போல் நையா தொழிமதி நன்னெஞ்சு மேயினி நம்மினுங்தன் நெய்யார் கருங்குழுற் செம்மலர் வாடின நீலவுண்கண் கையா ஸ்லழைப்பவர் போவிழை யாநிற்குங் காரிகைக்கே.

இ-ன்: நல்ல நெஞ்சமே! இன்று இக்காரிகைக்கு நம்மினும் தனது நெய்யார்த்த கருங்குழலில் சூடின செம்மலர் வாடின; அன்றியும் நீலம்போன்ற மையுண்டகண் கையினால் வாவென் * ரழைப்பவர்போல இமையா நின்றன; ஆதலால் கருமைபொருந்திய சூவளை மலர்ந்த வயல்குழுந்த தஞ்சைவாணை வாழ்த்தாத ² தவ்வர் போல நீ நையாதொழிவாயாக எ—று.

மதி - முன்னிலை யசை. உண்கண் - மையுண்டகண்.
நெய் - புழுகு.

“நெய்யொடு குங்குமம் நிறைந்த நாணினாற்
பொய்கைகள் பூம்படாம் போர்த்த போன்றவே”
—சிந், செய். 80.

என்றார் பிறருமென்க.

(3)

குறிப்பறிதல்

குறிப்பறிதல் எ - து. தலைவிவேட்கை அவள் பார் வையால் தன்னிடத் துண்டென்று குறிப்பால்விவது.

§ (செ-ம்:-) ‘லழைப்பன’

* (செ-ம்:-) ‘ரழைப்பதுபோலும்’

1 கண்ணிற்குக் கையாலழைப்பவரும், அதனுறுப்பாகிய இமையின் தொழிற்கு அழைப்பவரது உறுப்பாகிய கையின் அபிநயத் தொழிலும் ஒப்பென்றுணர்க. ‘அழைப்பனபோல்’ என்னும் பாடம் இவ்வாறு பொருட் சிறப்புடைத்தாகாமை உய்த்துணர்க.

2 தவ்வர்போல என்னும் வினையெச்சம் நையாதொழி யென்னும் எதிர்மறை வினையுள் நைதல் என்னும் பகுதியோடு முடியும்.

மன்னிற் சிறந்த புகழ்த்தஞ்சை வாணன் மலைவெற்பில் பெண்ணிற் சிறந்தவிப் பேதைதன் பார்வை பெருச்சீயேன் என்னிற் சிறந்த விருந்துயர் நோய்தனக் கின்மருந்தாய்க் கண்ணிற் சிறந்த வுறுப்பில்லை யாவதுங் காட்டியதே.

இ--ள்: மன்னிலே மிகுந்த புகழையுடைய தஞ்சை வாணனது பொதியவெற்பிடத்துப் பெண்மையிற் சிறந்த இப்பேதைனது பார்வை பெரியதிவினையே என்னத் தின் மிகுந்த பெரிய வேட்கைநோய்தனக்கு வருத்தப் பாடு செய்யாது இன்பஞ் செய்கின்ற மருந்துமாகி, கண் போற் சிறந்த உறுப்பில்லையாவதுங் காட்டியது எ--று.

1 துயர்-ஆகுபெயர். வேட்கையை நோயாக்கலால் பார் வையை மருந்தாக உருவகஞ் செய்யப்பட்டது. அவயவம் * பலவற்றினும் பயன்றருவது இன்மையாய்க் கண் பயன் தருவதாய்ச் சிறத்தவின், கண்போற் சிறந்த வுறுப்பில்லை யாவதுங் காட்டியதென்று கூறியது.

காட்சி முதல் குறிப்பறிதல் ஈருக நான்குங் கைக்கிளை யென்று கூறப்படுதலின், கைக்கிளையுள் தலைவிவேட்கைக் குறிப்பினையின்தான் என்புழி, கைக்கிளை யென் பதனேடு மாறுகொள்ளு மற்றென்னையெனின், மாறுகொள்ளாது. என்னை? தலைமகள் பார்வை பொதுப் பார்வையே, இவன் தன்னவாவின் மிகுதியால் பார் வையில் வேட்கை யுள்ளதன்று கருதினுள்ளன்பது.

ஆயின், தலைவன் அறிவில்லை மற்றென்னையெனின்:-

தலைமகள் வேட்கைக் குறிப்பால் பார்த்தாள் என்புழி, புணர்ச்சிக்கு உடன்பட்டாளாயிற்று. உடன்பட்டாளனவே தொல்லாசிரியர் கைக்கிளையிற் கூரூர். மெய்ப் பாட்டியவில் தலைவிக்குக் கூறிய அவத்தையில்,

* (பி-ம்:-) ‘பலவற்றினும் பயன்றருவ தின்கொயாய்’

1 துயரெப்பது துயருறுதற் கேதுவரகிய வேட்கையை யுணர்த்தலிற் காரியவாகுபெயர்.

முதலவத்தை

“புகுழுகம் புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல்
நகுநய மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மையொடு
தகுழுறை நான்கே யொன்றென மொழிப.”

—தொல். பொ. சு. 261.

இரண்டா மவத்தை

“கூழை விரித்தல் காதொன்று களைத
ஹாழிரி கைவர வுடைபெயர்த் துடுத்தலோ
நீழி நான்கே யிரண்டென மொழிப.”

—தொல். பொ. சு. 262.

மூன்று மவத்தை

“அல்கு றைவர லணிந்தலை திருத்த
வில்வலி யுறுத்த விருக்கடி மெடுத்தலோடு
சொல்லிய நான்கே மூன்றென மொழிப.”

—தொல். பொ. சு. 263.

நான்கா மவத்தை

“பாராட் டெடுத்தன் மடந்தப வுரைத்த
லீரமில் கூற்ற மேற்றலர் நான்ல்
கொடுப்பவை கோட ஒளாப்படத் தொகைஇ
யெடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப.”

—தொல். பொ. சு. 264.

ஐந்தா மவத்தை

“தெரிந்துடம் படுத றிளைப்புவினை மறுத்தல்
கரங்திடத் தொழிதல் கண்டவழி யுவத்தலோடு
பொருங்கிய நான்கே யைங்தென மொழிப.”

—தொல். பொ. சு. 265.

¹ புகுழுகம் புரிதல் முதலிய. மெய்ப்பாடுகளின் இலக்கணமும் உதாரணமும் தொல்காப்பியத்துப் பேராசிரிய ருறையான் உணர்க் கூண்டுறைப்பிற் பெருகும்.

இங்நனம் நான்கவத்தைக்கண்ணும் கூறிய தீமெய்ப்பாடு பதினாறும் நிகழ்ந்ததில்லை, ஐங்காமவத்தைக் குணநான் கிணும் முதற்குணம் தெரிந்துடம்படுத வென்பதற்கு ஆராய்ந்துடன்படுதலென்று இலக்கணங் கூறினமையால், இவற்றிலோன்று மின்றிக் கைக்கிளையில் உடன்பட்டா வென்று சொல்லுவது பொருந்தாதென்பது. ஆயின், சான்றேர் செய்யுள் பலவற்றினுங் கைக்கிளையுட் குறிப் பறிந்தானென்று கூறியவாறென்னையெனின், அவள் பார்த்த பார்வை நன்றெனக் கேரடற்கும் அன்றெனக் கோடற்கும் பொதுவேயாம். அஃதென்னையெனின், ஒருவன் பசித்துவங்கான், ஒருவனைக் கண்டான், அவன் பசியோ டிளாத்து வந்தவன் முகத்தைப் பார்த்தான்; அப்பார்வை பசிதிர்க்கு மென்பதோ தீராதென்பதோ வென்னல்போல நின்றது. பசித்துவங்தான் இவன் சோறு கொடுப்பானென் றென்னுவதல்லது, கொடா எனன் வென்னுவதில்லை; யாதினைலெனின், தன் னவாவினுனென்பது. அதுபோலத் தலைமகனும் தன் னவாவயத்தனுய்க் கூறியதல்லது அறிவிலனுய்க் கூறி னன் அல்லனென்றுணர்க.

இனி, வேட்கையின் குறிப்புணர்ந்தது பதினாறுங்கவி ‘முறவற்குறிப்புணர்தற்’ செய்யுளிற் கூறியவாற்று னுணர்க. இனி இவ்வாறே அகத்தினையியலில், “முன்னைய நான்கு முன்னாதற் கென்ப” (தொல். பொ. சு. 52) என்னுஞ் குத்திரத்தில் நக்சினார்க்கினியர் உரையில் இவன் வேட்கை மிகுதியாற் கூறியதல்லது உடம்பட்டாளல்லவென்று கூறியவாறுணர்க. அவனுடம்படுவ 1 தெங்நனமெனின், மறுத்தேதிர் கோடலின்கண்ணே (14-ம் கவி.) உடம்பட்டவாறுணர்க. ஆயின், இந்நான்கவத்தைக்கண் ஞேதிய பதினாறு வகையும் நிகழ்ந்தனரே உடம்படுவதெனின், நிகழ்ந்தது உண்டென்றுணர்க. 1 எங்நனமெனின், மேய் தோட்டுப் பயிறல் (8-ம் கவி) முதலிய நிகழ்ந்துழி எல்லா வகையும் நிகழ்ந்தவாறு கூறவேண்டாவாயிற்று. (4)

கைக்கிளை-முற்றும்.

1. இயற்கைப் புணர்ச்சி

அஃதாவது தெய்வத்தாற் கூடுதலும், தலைவியாற் கூடுதலும் என இருவகைப்படும். செய்யுட் பாடுவார் தெய்வப்புணர்ச்சி பாடுவாரு மூளர், தலைவியிற்புணர்ச்சி பாடுவாரு மூளர்; இவ்விரண்டிற்கும் இயற்கைப் புணர்ச்சி யென்று பெயர் சொல்லப்படும். அவற்றுள் இச்செய்யுள் தலைவியிற் புணர்ச்சியாய இயற்கைப் புணர்ச்சி யென்று கொள்க.

“வேட்கை யுனர்த்தன் மறுத்த லுடன்படல்
கூட்டமென் றிறைவியிற் கூட்டநால் வகைத்தே”
—நம்பி. கள. கு. 10.

என்னுஞ் சூத்திர விதியால் இயற்கைப்புணர்ச்சி நான்கு வகைப்படுமெனக் கொள்க. அவை வருமாறு:—

இரங்கு பின்னிற்றற்கேண்ணல்

இரங்கு பின்னிற்றற்கேண்ணல் எ-து. தலைவன் தலைவியை யிரங்கு பின்னிற்றற்கேண்ணல். பின்னிற்றல் என்பது ஓர்சொல்; அதற்குப்பொருள் இதஞ் சோல்லுதல்.

தேங்கிய காதர வாதரஞ் செப்பித்தண் செப்பினோல் வீங்கிய மாழுலை மேவுதும் யாம்விச யக்கொடி மேல் வாங்கிய சாப மூயர்த்தவன் போர்வென்ற வாணன்வையங் தாங்கிய மாலனை யான்றஞ்சை சூழ்வரைத் தாழ்குழற்கே.

இ—ள்: நெஞ்சே! வெற்றிக்கொடிமேல் வளைந்த வில்லை யுயர்த்தவனுகிய சேரனது போரை வென்ற வாணன் வையங்தாங்கிய மாலுக்கு ஒப்பானவனது தஞ்சையைச் சூழ்ந்த வரையிலிருக்குங் தாழ்ந்த குழலினை யுடையாட்கு, நிறைந்த அச்சந்தரும் ஆதரத்தைச் சொல்லித் தண்ணிய செப்பினோற் பூரித்த பெரிய மூலையிடத்து யாங் கூடுதும் எ—று.

காதரம்-அச்சம்; வடசொல். ஆதரம்-காதல். தாழ் குழல்-அன்மொழித்தொகை. 1நெஞ்சு-முன்னிலையெச்சம்.(5)

இரங்கு பின்னிலைநிற்றல்

இரங்கு பின்னிலைநிற்றல் எ-து. தலைவியை இரங்கு இதஞ்சொல்லுதல். சிலையாகப் பின்னிற்றலென்று மாறிக் கொள்க.

செறிவேழ வெஞ்சிலை வேடஞ்சை வாணன் றிருந்தலர்மேல் ஏறிவேலை வென்றகண் ஜென்னுயிர்க் கேவி யிருண்டறல்போல் நெறிவே யலங்கண் முடித்தலை சாய்த்தின்ந னிற்பதுதான் அறிவே யறிந்த உனக்கலர் மாளிகை யாரணங்கே.

இ—ள்: அலர் மாளிகையி லிருக்கும் அரியதெய்வம் போல்வாய்! வென்றி செறிந்த கருப்புவெஞ்சிலையை யுடைய வேளன்ன தஞ்சைவாணன் பகைவர்மே வெறிந்த வேலை வென்ற நின் கண்ணை எனதுயிர்மேலே விடுத்தலைச்செய்து, அறல்போலிருண்டு நெறியேயங்கு மாலையைச் சூடிய முடித்தலையைச் சாய்த்து, இவ்வாறு நிற்பது எல்லாமறிந்த உனக்கறிவோ? எ—று.

‘இருண்டறல்போல்’ என்புழியும், 2‘அறிவே யறிந்த உனக்கு’ என்புழியும் மொழிமாற்றிக்கொள்க. ‘வேடஞ்சை வாணன்’ என்புழி அன்ன என்னும் பெயரெச்ச விளைக் குறிப்பாகிய உவமவருபு தொக்கது. ‘என்னுயிர்க்கேவி’ என்புழி நான்கனுருபு மேல் என்னும் ஏழுனருபாயின வாறு கண்டுகொள்க. “கிளையரி னணற்கிழங்கு மணற் க்னற் முளோ” (அகம். செய். 212) என்பதுபோலக் கொள்க.

1 நெஞ்சு முன்னிலையெச்சம்: கெஞ்சென்னும் விளியேற்றபெயர் ‘எச்சம்’ என்னும் அகப்பாட்டுறுப்பாய் எஞ்சியசொல் என்றபடி. விளியேற்றபெயரை முன்னிலை எனவழங்குதல். ‘ஆடு முன்னிலை’ ‘மகடு முன்னிலை’ என வருவனவற்றாலும், ‘ஏடா-தோ முன்முன்னிலைப் பெயர்; ஏடி-தோழிமுன்னிலைப் பெயர்’ என நிகண்டுள் ஒதியவாற் ரூனும் உரைப்படும்.

2 அறிவே என்புழி ஏகாரம்: வினு.

கெறி-மயிரிருபக்கமும் வகிர்ந்த நடுவொழுங்கு. முடித்தலை-இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. ¹ ஆரணங்கு-ஆகுபெயர்; அன்னம் போல்வாளை அன்னம் என்றதுபோலக் கொள்க.

முன்னிலையாக்கல்

முன்னிலையாக்கல் எ-து. தலைமகன் தலைமகளை முன்னிலையாக்கிக் கூறுதல். அஃதென் ணையெனின், காரியத்திற்கு முன்னிற்பது யாதோ அது முன்னிலையென்று பெயர். முன்னிலையெனினும், ² முதனிலையெனினும், காரணம் எனினும் ஒக்கும். ஆயின், என்சொல்லியவாயே வெனின் இவள் நிற்பது தன் காரணமாக்கிக் கூறுதல்.

— — —

வழுதியர் நாமம் வளர்க்கின்ற வாணன் ரென் மாற்றவண்டு கொழுதிய லார்செய் குழன்மட வீர்நுங்குற் றேவல்செய்து தொழுதிய லாயத் தொகுதியொ டாடிச் சுஜைகுடையா தெழுதிய பாவையைப் போனின்ற வாறென் திரியம்புமின்னே.

இ-ள்: பாண்டியருடைய புகழை வளர்க்கின்ற வாணன் தென்மாற்றநாட்டு வண்டு கொழுதப்பட்ட செய்யவேண்டு மிக்கணமெல்லாம் முற்றச்செய்த குழிலைடைய மடவீர்! நும்மிடத்துக் குற்றேவல்செய்துதொழுது சஞ்சரிக்கும் ஆயக்கூட்டத்தோடு விளையாடிச் சுஜைகுடையாது எழுதிய சித்திரப் பாவையைப்போல, வாணன் மாற்றநாட்டு நீர் நின்றவாறு யாதுகாரணம்? என் ணைக்காக்கவோ? சொல்லும் இப்போழுதே. எ-று.

+ (செ-ம்:-) ‘னியம்புமினே’

1 அணங்கு-தெய்வப்பெண்; அன்னவளைப் போல்வாளாகிய தலைவிக்காயது உவமையாகுபெயர்.

2 முதனிலை-காரணமென்னும் பொருள் பயத்தலைத் தொல்காப்பி யத்து வேற்றுமை மயங்கியில் “விணையே செய்வது” (கு. 29) என்னுஞ் சூத்திரத்துத் ‘தொழின் முதனிலை’ என்பதற் கெழுதிய சேனுவரையரது உரையானுணர்க.

‘வழுதியர் நாமம் வளர்க்கின்ற வாணன்’ என்றது பாண்டியனுக் கமைச்சனுதலால் என்று கொள்க. வழுதி யென்னது வழுதியர் எனப் பன்மையாற் கூறியதென்னை யெனின், வழுதிகுலத்து முன்னுள்ளோர் படைத்த புகழும், இப்பாண்டியன் படைத்த புகழுமெல்லாம் வளர்ப் பவனுதலின் பன்மையாற் கூறப்பட்டது.

நாமம்-புகழ். தென்-அழகு; தெற்குத் திசையிலுள்ள மாறையென்றுமாம். கொழுதுதல்-கோதுதல். இயல்-இலக்கணம். ஆர்-நிறைய; ஆர என்னுஞ் சொல் விகாரத்தால் ஆர் என நின்றது. இயலுதல்-சஞ்சரித்தல். தொகுதி-கூட்டம். குடைதல்-குளித்தல். இன்னே-இப்போழே. ‘என்னைக் காக்கவோ’ என்னுஞ்சொல் வருவித் துரைக்க. இச்சொல்லுரையாவிடின் முன் னிலையாக்கற் பொருள் தோன்றுமை யுணர்க. இலக்கண மெல்லாம் முற்றச்செய்த குழல் என்றது திருமூருகாற்றுப்படையில்¹ “துவரமுடித்த துகளறு முச்சி” (திருமூரு. அடி. 26) என பதற்கு முற்றமுடித்த முச்சி எனப் பொருள் கொண்டவாறுணர்க. (7)

மெய்தோட்டுப் பயிறல்

மெய்தோட்டுப் பயிறல் எ-து. தலைவன் தலைவிமெய்யினைத் தீண்டி நெருங்குதல்.

தீண்டுமாறென்னை? மெய்யைத் தொடக் கொடுக்கின் நாணிலாரம்; நானுடையளைனின் தொட்டதின்றும். மற் றென்னையெனின், நானுமுடையள், தொட்டது முன்னு என்னவேண்டும். எவ்வாறெனின், புன்லோடும்வழிப் புற் சாய்ந்து புறங் கிடப்பதுபோல வேட்கைமீதுரப்பட்டு நாணம் ஒருபாற் சாய்ந்து புறங்கிடப்ப நின்றுளென்க. அக்காலத்தில் தலைவன் தீண்டற் கஞ்சிநின்று குழவில் வண்டை யோட்டுவதுபோல நெருங்கி, வண்டையோட்டு

¹ “துவர முடித்த துகள் அறுமுச்சி-வேண்டுவன கூட்டி முற்ற முடித்த குற்றமறுகின்ற கொண்டை” என்பது நச்சினார்க்கினியருரை,

கையில் கைபட்டதுபோலத் தொட்டானென்க. அங்ஙனந் தீண்டிற் பயனெண்ணையெனின், இவனுக்கு ஊற்றின்பமும், தலைவி நாளைத் தன்வசப்படுத்தலும் பயனென்றுணர்க. பயிற்ஸ் என்பதற்குப் பழகுதல் என்றுரைப்பாருமூலார். நெருங்கி நிற்றலால் பழகுதலுமாம். நச்சினார்க்கினியர் மெய்தொட்டுப் பயிற்ஸ் என்பதற்கு, புலையன் தீம் பால்போல மனங்கொள்ளவுங் ட் கொள்ளாதுமாகி யிருக்கின்ற காலத்தே தொட்டானென்றுரை கூறினார். அஃதென்னையெனின், புலையன் தொட்டா னென்பதனுன் சிறிது அருவருப்பும், பாலுக்குக் குற்றமின் றென் பதனுன் விருப்புமென்று பொருள்கொள்க. அருவருப்பும் விருப்பும் இவட்கு ஏற்றினலாயதோ வெனின், கள வொழுக்கம் என்பதனுன் அருவருப்பும், கந்தகுவமணம் என்பதனுன் விருப்புமென்று பொருள்கொள்க. இனி எவ்வுறுப்பைத் தொட்டானெனின் தோள் தீண்டின னென்க. என்னை?

“உறுதோ றுமிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலாற் பேதைக் கமிழ்தி னியன்றன தோள்.”

— குற. செய். 1106.

என்பதனுற் கண்டுகொள்க.

நல்லார் விழிபோ விருந்து மளியெனு நாமம்பெற்றும் அல்லார் குழவி ஸ்மரங்திருந் தாலம ராகரவெல்ல வல்லான் வரோதயன் வாணன்றென் மாறை மதுகரங்காள் நில்லா திடையுமக் கோபழி சால நிலைநிற்குமே.

இ—ள்: பகைவரை வெல்ல வல்லமை படைத்து வரத்தினாலுதயஞ் செய்தவனுகிய வாணனது தென்மாறை நாட்டு வண்டுகாள்! நல்லார்க்கு நீர் கண்போலவிருந்தும், அன்பென்கின்ற அளியென்னும் பெயரைப் பெற்றும், இவஞ்ஞடைய இருள்போன்ற குழவின் மேற் பொருந்தி

(மி-ம்:-) ‘கொள்ளாவழாகி’

இருந்தீராயின் இடை நில்லாது இறம்; அதனால் இவள் இறங்குபடும்; படின் உமக்குப் பெண்கொலைப்பாவும் மிகவும் நிலைநிற்கும்; அவ்வண்ணம் கொலைப்பாவும் வாராமல் நீங்குவீராக எ—று.

நீங்குவீராக என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. ஓ என்பது அசைநிலை. அல்லார் என்புழி ஆர் உவமவருபாய் நின்றது. 1 வரோதயன் வடசொன்முடிபு. 2 வல்லான் என் னும் வினைக்குறிப்புமுற்று வினையெய்ச்சமாய் நின்றது. என் னை,—திருமுருகாற்றுப்படையுள், “குழலன் கோட்டன் குறும்பல் வியத்தன்” (அடி 209) என்பதற்கு, குழலை மூதிக் கோட்டைக் குறித்துப் பல்லியத்தை யொலித்து, என் 3 முற்றுவினையெய்ச்சமாக நக்கினர்க்கினியர் கூறிய வுரையிற் கண்டுகொள்க. இக்கிளவிக்குச் செய்யுள் வண்டுமுன்னிலை யாகப் பாடவேண்டு மென்பது. (8)

பொய் பாராட்டல்

பொய் பாராட்டல் எ—து. தலைமகன் தலைமகன் மாட்டு உள்ளதும் இல்லதுங் கூட்டிக் கொண்டாடுதல்.

ஆயின், இக்கிளவியற் பொய்பாராட்டலெனக் கூறிய தல்லது உள்ளதுமெனக் கூறியதில்லையால் இவ்வாறுரை கூறியதென்னை யெனின், இல்லதைநைக் கூறிக் கொண்டாடுவான் உள்ளதை விடுவதிலன், மிகவும் கொண்டாடுவான் என்பதாதலான், பொய் பாராட்டற்கு உள்ளதும் இல்லதுங் கூட்டிக் கொண்டாடுதலென. “மெய் தொட்டுப் பயிறல் பொய் பாராட்டல்” (தொல். பொரு. களவியல். சு. 11.) என்னுஞ் சூத்திரத்தில் உரையாசிரிய ரெழுதிய வுரையிற் கண்டுகொள்க.

1 வர+உதயன்=வரோதயன்: குணசந்தி.

2 வல்லான் என்றதை வினையெய்ச்சமுற்றுக்கொண்ட இவர் கொள்கைக்கு அதை வரோதயன் என்னும் வினைப்பெய்கொண்டு முடிந்ததாகக் கொள்ளவேண்டும்.

3 முற்றுவினை யெச்சமாக...=முற்றினது தீரிபாகிய வினையெய்ச்சமாகக் கூறிய உரையில் என்க.

பருந்தொன்று கூரிலை வேற்படை வாணன் பரிமளப்பூஞ் செருந்தொன்று சோலைத்தென் மாறையன் ஸீர்செழுங் திங்களுங்கள் முருந்தொன்று கோப முகங்கண்டு நாலை முயன்மறுத்தீர் மருந்தொன்று நாடியன் ரேவுட மேரு வலங்கொள்வதே.

இ—ள்: பகைவர் குடலிற் ரேய்ந்து அவர் ஊன்பற் றிப் புலவு நாறுதலால், பருந்து பொருந்துங் கூரிய இலை போலும் வேலாகிய படையை யுடைய வாணனது பரிமளம் பொருந்திய பூவோடு கூடிய செருந்திமரங்செறிந்த சோலை சூழ்ந்த தென்மாறை நாடுபோலும் வனப் புடையவரே! நிறைந்த திங்கள் உமது முருந்து பொருந்துங் கோப முடைய முகத்தைக் கண்டு, தன்னிடத்து முயலாகிய மறு உண்மையான் ஒவ்வாமையாய் நாலை, அம் முயன் மறுத் தீர்தற்கு மருந்தொன்று மனத்தில் நாடியன்ரே! வடமேரு வைத் தினமும் வலங்கொள்வது எ—று.

1 முருந்து - இறகின் முதன்மூள்; பற்கு உவமை.
1 கோபம் - இந்திர கோபம்; இதழ்க் குவமை. இஃதிரண் டும் - ஆகுபெயர். இதனுள் இல்லது மருந்தொன்று நாடு தல்; உள்ளது வடமேரு வலந்கொள்வது. மகளிர்க்கு உறுப்புப் பலவற்றினும் முகனும் முலையுஞ் சிறந்த வறுப் பாதவின், இவ்விரண்டி கென்று இக் கிளவிக்குப் பாட வேண்டு 2 மென்பது இக் காலத்துப் புலவர் வழக்கு; சிறப் புடைப் போருளைத் தானேடேத்து மொழிதல் 2 என்னுங் தந்திர உத்தி, ஆதலான். (9)

இடம்பெற்றுத் தழாஅல்

இடம்பெற்றுத் தழாஅல் எ-து. தலைவி நிற்கு மிடத் தயலாய தேனருவி யாற்றங்கரையில் அசோகமரம் நிற்க,

ஈ (செ-ம்:-) ‘என்பது புலவர் வழக்கு’

‡ (செ-ம்:) ‘மிடத்தயலாய்த்’

1 முருந்து, கோபம்: உவமையாகு பெயராக, முறையே பல்லையும் அதரத்தையும் உணர்த்தின. முதல் மூள்-அடியாகிய கூரிய பகுதி.

2 என்னும் தந்திரவுத்தி-என்று கூறும் நாலுத்தி; என்னும்: “கேட்குநபோலவும் கிளக்குந போலவும்” என்பதனால் அமைந்த இலக்கணை வழக்காகிய முற்றுவினை.

ழங்கொடி சுற்றும் படர்ந்திருக்க, மாதவிக்கொடி நின்று மலர்பூத்து வண்டுக் தேனும் பாட வரிக்குயில் கூவத் தென் றல் வீசாநிற்க, மனல் பரந்து பூந்தாது தவிசுபடுத்தாற் போற் பொலியும் அவ்விடத்தைக் காணப்பெற்று, அவ் விடத்துத் தலைவியைத் தழுவ விரும்பிக் கூறுதல்.

இவ்வாறு விரித்துச் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டுவ தென்னையெனின், களவிற் பகற்குறியிற் கூடுங் கூட்ட மெல்லாவற்றிற்கும் இதுவே குறியிடமாக நிற்றவினெனாக் கொள்க.

— — —

படம்பட்ட வாளர் வல்குவி லேதளை பட்டநெஞ்சம் விடம்பட்ட வாள்பட்ட வேதனை தீரவிண் டோய்பொழிலுங் தடம்பட்ட வாவியுஞ் சூழ்தஞ்சை வாணன் றமிழ்க்கிரிநாம் இடம்பட்ட வார மூலைத்தடங் தோய்தற் கிடமிதுவே.

இ -ன்: ஒளி பொருந்திய அரவினது படம்போ ஹண்டாகப்பட்ட அல்குவிடத்துக் கட்டுப்பட்ட நெஞ்சமே! விடத்திலே பதப்பட்ட வாளானருக்கப்பட்ட துண்பங் தீர விண்ணைத் தொட்ட பொழிலும், விரிவுபட்ட வாவியுஞ் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணனது பொதியமலையினிடத்து நாம் மார்பெல்லாம் இடமாகப்பட்ட முத்துமாலைபூண்ட மூலை யாகிப் வாவியிற் குளித்தற் கிதுவேயிடம் எ—று.

‘படம்பட்ட வாளரவு’ என்புழி மொழிமாற்றிக் கொள்க. நெஞ்சம் அண்மைவிளி. வாள் போன்றதனை வாள் என்றார்; அஃது ஆகுபெயராற் கண்ணென்று கொள்க. தமிழ்க்கிரி யென்புழி, கண்ணென்று தொக்கது. இதுவே யென்னும் ஏகாரம் தேற்றம். அத்தேற்றத்தினால் இடம் வேறில்லை யென்பதுனர்த்தப்பட்டது. (10)

† (பி-ம:-) ‘விழிவாளால்’.

1 ‘வாளரவு படம்பட்டு’ எனப் பொருள்கோள் வகையான் மாற்றி யுரைக்க என்பது,

வழிபாடு மறுத்தல்

வழிபாடு மறுத்தல் எ-து. இரங்குபின்னிலைநிற்றல் முதலாகப் பொய்பாராட்டல் ஈருகத் தலைவன் வழிபட்ட தனைத் தலைவி மறுத்தல்.

இடம் பெற்றுத் தழா அலென் னுங் கிளவியில் இடங் குறித்துத் தலைவன் தன்னுட் கூறுதலும், தலைவி தன் னியல்பான் அவன் கூறியிவிடத்துக் ¹காகதாலியம் போலச்சென்றுள், கூறக்கேட்டு இவன்சொற்படி சென்ற னல்லன்; அங்ஙனாஞ் சென்றுளாயின் புணர்ச்சிக்குடம் பட்டாளாம். ஆகவே, மறுத்தெதிர் கோடலொடு மாறு கொள்ளும். அன்றியும், இக்கிளவியின்பொருள் தலைவன் வழிபாட்டைத் தலைவிமறுத்தா என்பதாலின், மறுத்தே கூறுவேண்டும் எனப் படும். அஃதென்னீயெனின், தலைவன் நெஞ்சுட கூறியதனைத் தலைவி ²யறியாளாலென் றனர்க.

தேரூத தெவ்வென்ற வாணன் றென் மாறைச்செங் தேனருவி ஊரூத காலத்து மூறுதன் சார லொதுக்கிடந்தந் தாரூத சோகமு மாற்றுதல் வேண்டு மசோகமெய்தி மாரூத தண்ணவி கூர்மலர் வாணமுக மாதவியே.

இ—ன்: அசோகமரத்தைப் பொருந்தி எஞ்சான்றும் மாரூத தண்ணிய வண்டு செறிந்த மலை ஒளிபொருங் திய முகத்திலேயுடைய குருக்கத்தியே! நீயொரு காரியஞ் செய்யவேண்டும். அஃதென்னீயெனின், தெளிவில்லாத பக்கயைவென்ற வாணனது தென்மாறை நாட்டகத்துச்

1 இது காகதாலியம் எனவும்படும்; மீழாஞ்சை நூலிற்கு றப்பட்ட வியாயங்களுள் ஒன்று; அது: காகமிருக்கப் பனம்பழம் வீழுவதுபோலத் தற்செயலாய்ச் சம்பவிப்பதனை விளக்குதற்கு ஆளப்படுவது

2 அறியாளால்—அறியாளாதலால்; ஆதலால் என்பது இடைக் குறை விகாரம் பெற்று ‘ஆஸ்’ எனகின்றது; இங்ஙனமே இச்சொல் இவ்வுரை நூற்கண் முன்னும் பின்னும் வரும்படந்தோறும், இவ்வாறு விரித்துரைத்துக்கொள்க.

செந்தேன் கலந்த அருவியாறு ஊரூத வேணிற்காலத்தும் ஊற்பட்ட குளிர்ந்த மலையினிடத் திருக்கிணறை யாதலால், எனக் கொதுங்குமிடங் கொடுத்து இவரது ஆரூத சோகமும் ஆற்றுதல் வேண்டும் எ—று.

இவரது சோகத்தை யாற்றுந்தனமை பெண்டன்மை யாகவின், நினக்கு அப்பெண்டன்மை சிலேகைவகையாற்றேன்றி நின்றனையென்று கூறினாலென்பது; அஃதென்னையெனின், நீ சோகமின்றி அசோக மெய்தினை; அன்றி, தண்ணரியையுமடையை; மலர்போலும் வாண் முகத்தையுமடையை; அன்றியும், மாதவி யென்றெருபெண் பெயரினையுமடையை; ஆதலான், இவர்சோகத்தை யாற்றல்வேண்டுமென்பதனான். நீயோர் கருமஞ்செய்ய வேண்டுமென வருவித்துரைக்கப்பட்டது. மாதவியை நோக்கி நீ செய்யென்று கூறினமையான், தலைவி மறுத்தமை தோன்றிற்று. இங்ஙனங் கூறத் தலைவன் நெருங்கி வருதலால் நாணிக் கண்புதைத்தாலென்க. இஃது இச் செய்யுளில் இல்லையாற் கூறியவாறென்னையெனின், மேல் வருங் கவியுள்² கண்புதைக்கு வருந்தல் கூறுகின்றாராதலான், இச்செய்யுளிற் கண்புதை கூறவேண்டுவதன்றுணர்க.

தேரூத-தெளியாத. தெவ்-பகைவர். அருவிழூரூத காலம்-வேணிற்காலம். உம்மை-சிறப்பு. சாரல்-மலைப் பக்கம். சோகம்-துன்பம். உம்மை-அசைநிலை. குருக்கத்தி மேலேற்றுங்கால்,—அசோகம்-ஒர் மரமாம். அளிவண்டு. மலர்வாண்முக மாதவி-மலர் பொருந்திய முகத்தையுடைய குருக்கத்தி. பெண்மேலேற்றுங்கால்,—அசோகம்-துன்ப

1 'ஆற்றல் வேண்டுமென்பதனான்' என்னுமேது 'சிலேகை வகை யாற்றேன்றி நின்றனை யென்று கூறினால்' என முற்போந்ததைத் தாபிக்க வந்ததென்றறிக.

2 கண்புதைக்கு-கண்புதைத்தற்கு; புதை-பொத்துதல்; தல் விகுதி புணர்க்குதெட்ட தொழிற்பெயர்; 'அரனுதையால் யமன் மாண்டான்' என்புழி 'உநை' என்பதுபோற் கொள்க. கண்புதை கூறவேண்டுவது—கண்புதைத்தல் கூறவேண்டுவது.

மின்மை. தண்ணெலி - அருள். மலர் வாண்முகம் - மலர் போலும் ஒளிபொருந்திய முகம். மாதவி-மாதவி யென் னும் பெண்.

(11)

இடையூறுகிளத்தல்

இடையூறுகிளத்தல் எ-து. தலைவி நாணிக்கண் புதைத்தத்தன லெழுந்த துன்பத்தைக் கூறுதல்.

சிதையா மூளரித் திருமா ஸிகையிற் சிறந்ததென்றென் இதயார விந்தத் தினிதிருப் பீரிரு கோட்டொருகை மதயானை வாணன் வருந்தஞ்சை சூழ்வையை நாட்டுறைவோர் புதையார் தனமென்ப தோமதர் வேற்கண் புதைத்ததுவே.

இ—ள்: கேட்டலாத தாமரைத் திருமாளிகையினுஞ் சிறந்ததென்று என்னிதய தாமரைவீட்டில் நன்றாக விருக்கின்றவரே! இருகொம்பையும் ஒருகையையுங் கொண்ட மதயானையையுடைய வாணன் வரப்பட்ட தஞ்சையைச் சூழ்ந்துவரும் வையை நாட்டின்கணுள்ளோர் தனம் படைக்கின் புதையாரென்னும் நாட்டு வழக்கமோ? தனத் தைப் புதையாது, நீர் மதர்த்த வேல்போலுங் கண்ணைப் புதைத்தது எ—று.

இவளைத் திருமகளென்றே பாவித்துக் கூறின மையின், தாமரை மாளிகையாயிற்று. இதயாரவிந்தம் வட சொன்முடிபு. ‘வையைநாட்டுறைவோர் தனத்தைப் புதையார்’ என்றது தினங்தோறுங் தருமத்தின் பொருட்டும், புகழின் பொருட்டும் வழங்குவரென்று கூறியவாறுணர்க.

நீடுநினைந்திரங்கல்

நீடுநினைந்திரங்கல் எ—து. புணர்ச்சி யெய்தாமையான் இவளாளம் எஞ்ஞான் றியையுங்கொல்லோ வெனக் காலம் நெடிதாகத் தலைவியை நோக்கி நினைந் திரங்கிக் கூறல்.

தமிழ்தங் கியதஞ்சைக் காவலன் வாணன் றடஞ்சிலம்பில் குமிழ்தங் கியமதிக் கொம்பரன் ஸீர்குளிர் வெண்ணிலலு டுமிழ்தண் டரளப் பவளச் செங் கேழ்வள்ளத் துள்ளிருக்கும் அமிழ்தங் தருவதென் ரேபெரு வேட்கையென் னருயிர்க்கே.

இ—ள்: தமிழ் நிலையாய்த் தங்கிய தஞ்சைக்கு வேங் தாகிய வாணன் பெரியமலையிடத்தில் குமிழ்தங்கிய மதியை யுடைய கொம்புபோல்வீர்! பெருவேட்கைகொண்ட என் னருயிர்க்குக் குளிர்க்க வெள்ளிய நிலவினை உள்ளே காலப்பட்ட தண்ணிய தரளம் பொருந்திய பவளத்தினுற் செய்த சிவங்தனிறம் பொருந்திய கிண்ணத்தினுள் ஸிருக் கும் அமிழ்தம் நீர் தருவதெஞ்சுரான்ரே! என்று நினைக் திரங்கிக் கூறினான் எ—று.

‘குயிழ்தங்கிய மதிக்கொம்ப ரண்னீர்’ என்றது நாசி பொருந்திய முகத்தையுடைய கொம்புபோல்வீ ரென்றும், ‘குளிர்வெண் ஸிலலு டுமிழ்தண்டரளம்’ என்றது முறுவ வென்றும், ‘பவளச் செங்கேழ் வள்ளம்’ என்றது வாயென்றும் 2 பொருளைக்கூறுது உவமத்தினுற் கூறினார், ஆகுபெயரென்னு * மிலக்கணத்தினுற் கூறினுரென் றனர்க்.

(13)

மறுத்தேதிர் கோடல்

‘மறுத்தேதிர் கோடல்’ எ—து. முன் வழிபாடுமறுத்த தலை மறுத்து, தலைவன் கூறிய சொல்லை யேற்றுக் கோடல்.

எதிர்கோடல் ஏற்றுக்கோடலாமோவனின், போ ரேற்றுனென்றுல் போரெதிர்க்கானென்று பொருள்

* (செ-ம்:-) ‘இலக்கணங் கொண்டென் றனர்க்’

1 ‘என்றது’ என அடுத்துவரும் யாவும் ‘என்றதனால்’ என்னும் பொருளில் வந்தன.

2 பொருளை - உவமேயத்தை.

குறுதல்போலு மென்றுணர்க. 1 வழிபாடு மறுத்ததனை மறுத்தலென்று வழிபாடு மறுத்தல் இங்கிளவியைத் தொடர்ந்ததன்றே; இடையூறு கிளத்தல், நீநுநினைந் திரங்கல் என்னும் இரண்டுகிளவியும் இடையிட்டு நிற்க, வழிபாடு மறுத்ததனை மறுத்தெதிர்கோட லெங்ஙன மியையுமோவெனின், இயையும். என்னையெனில், வழிபாடு மறுத்தல் தலைவி கூற்று கவிண், அக்கூற்றுக்கு, மறுத் தெதிர்கோடலும் தலைவிகூற்றுகவின் அடுத்தகூற்றுய் இயைந்தவாறு காண்க. இவ்வியையுடைமை “மறைந்தவற் காண்டல்” (தொ. பொ. கள சு. 20) என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் கிளவிகோக்கு முறைமையில் தலைவி கூற்றெல்லாம் தேழுங்குபடத் தொகுத்துக் குறுமிடத்து “வழிபாடுமறுத்தல் மறுத்தெதிர்கோடல்” எனத்தொடர்ச்சியாய்க் கூறியவாறுணர்க.

கறையா ரிலங்கிலை வேலன்பர் காமக் ஃகடற்கேதிர்நங் நிகறையாம் வரம்பினி நிற்பதன் ஒருநிறை நீருலகை மறையாமல் வன்கவி மாற்றிய வாணன் ரென் மாறையினும் பொறையார் தவஞ்செய்திலேநெஞ்ச மேயென் புகல்வதுவே.

† (செ-ம்:-) தொடர்ந்தன்றே'.

‡ (செ-ம்:-) 'ஒருவகைப்பட'.

§ (செ-ம்:-) 'கடற்கெதிர்ந்த'

1 வழிபாடு மறுத்ததனை மறுத்தலென்று—முன் தான் வழிபாடு மறுத்ததனை மறுத்தல் என்ற கூற்று. வழிபாடு மறுத்தல் இக் கிளவியைத் தொடர்ந்ததன்றே—வழிபாடு மறுத்தலாகிய (11-ம் கவியிற்) கிளவி இந்தக் (மறுத்தெதிர் கோடலாகிய) கிளவியைச் தொடர்ந்த தென்னும் பொருளினதல்லவா (தொடர்ந்த கூற்று என்று பொருள் பலவதொகுமல்லவா என்றபடி); ‘அங்ஙனமாயின்’ என ஒரு சொல் விரித்து ‘எங்ஙனம் இயையுமோ’ என்னும் ஆசங்கையுடன் தொடர்பு படுத்திப் பொருள் கொள்க.

இ—ள: நெஞ்சமே! குருதியார்ந்திலங்கிய இலை போலும் வேலையுடைய ¹ அன்பரது காமக்கடல் கரை புரண்டுவர, அக்கடற்கெதிராய் நம்முடைய நிறையாகிய வரம்பு ² தடுக்குமெனக் குறுக்கிடில் நிற்பதன்று. நிறைந்த நீர்குழ்க்க வலகை மறைக்கவந்த வன்கலியை மறையாமல் மாற்றியிடுங் தன்மையையுடைய வாணனது தென்மாறை நாட்டுக்கண் வேட்கையைப் பொறுக்கத்தக்க நிறைதவஞ் செய்திலேம்; நாமினிப்புகல்வதென்? எ—று.

கறை-குருதி. ஆல்-அசை. கடலெழுந்து வரின் குறுக்கே தடுக்க நினைப்பார் உலகத்திலிலை யென்பது குறிப்பாற் பெறப்பட்டது. நிறை-மறை பிறரறியாமை. “நிறை யெனப்படுவது மறை பிறரறியாமை” (கவி. 133) யென்றார் பிறகும். அன்றியும்,

“காமக் கணிச்சி யுடைக்கு நிறையென்னு
நானுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு”

—குறன். செ. 1251

என்று ⁴ கூறியவாற்று முனர்க.

(14)

1 அன்பரது காமக்கடல்-அன்பரமீது (அன்பரைப்பற்றி) உளதாகிய காமக்கடல் என ஆரூப்பேற்றுமை விடயப்பொருளில் வந்தது; மற்ற அன்பர்க்கு என்மாட்டுளதாகிய காமம் என்னறக்; இங்ஙனமாதலை, பொழிப்புரையிற் பின்னும் ‘வேட்கையைப் பொறுக்கத்தக்க தவஞ் செய்திலேம்’ எனத் தலைவி கூறுதலானு மறிக.

2 தடுக்குமெனக் குறுக்கிடில்-தடுப்போமென்று குறுக்காகச் சென்று மறித்தால். நிற்பதன்று-தடுத்தத் தான் நிலையிற்க வல்ல தன்று; தான் வலியாழியுங் தன்மைத்தே என்றபடி.

3 மறை பிறரறியாமை=தன் இரகசியத்தைப் பிறரறியாமல் ஒழுகுதல். ‘நிறையென்று சொல்லப்படுவது மறைந்ததோரு காரியம் பிறரறியாமல் ஒழுகுதல்’ என்பது கலித்தொகை உச்சினார்க்கியருகரை. சொக்கப்பாவலர், பன்வரும் 45-ம் செய்யுளின் விசேஷ வரையில், ‘நிறை’ என்பதற்கு எழுதிய விளக்கவரையையும் கோக்குக.

4 குறளில், காமத்தை மறித்தடக்குகின்ற காவாக நிறையைக் கூறியது, ஈண்டு ‘நிறையைக் காமக்கடலைத் தடுக்கும் வரம்பாக’ உருவகித்த கருத்தினேடு நிகர்த்தல் காண்க என்றவாறு.

வறிதுநகை தோற்றல்

வறிதுநகை தோற்றல் எ-து. தலைவரிமுகத்தே சிறு நகைதோற்றல். என்னை? “வறிது சிறிகாகும்” (தொல். சொல். உரி. சு. 40) என்னுஞ் சூத்திரத்தா னுணர்க, 1 நகை தோற்றல் - நகை வெளியாய்த் தோன்றியது என்னால் பொருந்தாது. என்னை? தலைவன்முன், நா னுடையளாதவின் பல் தோன்றச் சிறுமுறுவ ரேன்றலு மழையாது. அமையாதாயின் வறிதுநகை தோற்ற லென் னுங் கிளவிப்பொருள் பொய்க்குமேயெனின், அற்றன்ற; “முகைமொக்கு ஞள்ளது நாற்றம்போற் பேதை-நகை மொக்கு ஞள்ளதொன் றுண்டு” (குறள். செ. 1274) என் பதனல் நகை வெளித்தோன்று தென்பது சூறியவா றுணர்க. நகைதான் 2 தோன்றுமாறென்னை யெனின், தலைவன் சொற்கு வேட்கையா லுடன்பட்டு மகிழ்ச்சி யான் முகம் மலர்ந்தது; அம்மலர்ச்சி குறிப்பினன் நகை யெனத் தோற்றுவித்தவாறென் றுணர்க.

— — —

எறிதே னலம்புஞ் சிலம்பினெப் போது மிரங்கிவள்பின் வெறிதே திரிக்கு மெலிந்தன நாழுள்ள மெல்லியற்குப் பிறிதேகொ லென்னும் பெருந்தகை தேறப் பெரிதுமிர்த்து வறிதே முறுவல்செய் தாடஞ்சை வாணன் வரையணங்கே.

இ—ள்: ‘இறகாற் காற்றை யெறியும் வண்டுகள் எப் போதும் ஆரவாரிக்குஞ் சிலம்பிடத்தில் குறையிரங்கு இவள் பின்னே பயனின் றியே திரிதலைச் செய்து நாம் மெலிந்தனம்; இம்மெல்லியற்கு உள்ளம்வேறு’ என்று சொல்லும் பெருந்தகை தேறுமாறு பெரிதாய் நெட்டுமிர்ப்பெறிந்து தஞ்சைவாணன் வரையணங்குபோல்வாள் 3 வறிதே முறுவல் செய்தாள் எ—று.

1 நகை தோற்றல்.....எல்-னல்=நகை தோற்றலாவது நகை வெளிப்படத் தோன்றியமை என்று பொருள்கோடல்; தோன்றியது: காலங்காட்டிய தொழிற்பெயர்.

2 தோன்றுமாறு-தோன்றும் முறைமை. 3 வறிதே-சிறிதே, சிறிதாக.

எறிதேன் என்பது ஒற்றுமைநயத்தால் 1 சினைவினை முதன்மேனின்றது. அலம்பல்-ஆரவாரித்தல். எப்போதும் என்பதைனே வண்டுகளோடு கூட்டுக. பேரிதுயர்த்தல் ஏற்றுக் கோவெனின், நிறையால் தடுக்கரிதாயிற்றென்னும் என்னத்தினால் நெட்டுயிர்ப்புத் தோன்றிற் ரெனக் கொள்க. அகப்பாட்டுறுப்புப் பன்னிரண்டிலும் துறை யென்னும் உறுப்பு இக்கவி யெனக்கொள்க. தலைவன் கூற்றுயக் கூறுது கவிக்கூற்றுயக் கூறவேண்டுவ தென் ணையெனில், இது தலைவன் கூற்றுயின் மேல் முறுவற்குறிப்புணர்த வென்னும் தலைவன் கூற்றுத் தோன்றுதாதலால் இது கவிக்கூற்றுயிற்று.

(15)

முறுவற் குறிப்புணர்தல்

முறுவற்குறிப்புணர்தல் எ—து. அம்முறுவலினாது குறிப்பைத் தலைமகனுணர்தல்.

— — —

வின்மலை வேலன் நா நன்னுதல் வாட்கண்ணி வேட்கைமெண்ணான் என்மலை வேனெ நன்னு மென்னுயிர் தாங்கு மெதிர்ந்தவோன்னர் மன்மலை வேழுந் திறைகொண்ட சேய்தஞ்சை வாண்மஞ்சார் தென்மலை வேய்நிக் ரூப்பெருங் தோளி சிறுநகையே.

இ—ள்: போரி தெதிர்ந்த பகைவரது நிலைபெற்ற மலைபோன்ற யானையாத் திறையாகக்கொண்ட முருக வேளை யொக்குங் தஞ்சைவாணனது முகிலார்ந்த பொதிய மலையி வெழுந்த வேயைகிகரும் பெரியதோளினை யுடையா ளது சிறிய நகையானது, ‘வில்லும் பொருகின்றவேலும் போன்ற நன்னுதலும் வாட்கண்ணு முடையாள் எனது வேட்கையினை † யென்றாயினால்; இனி யாது செய் வேன்’ என்னும் என்னுயிரைத் தாங்கா நிற்கும் எ—று.

† (செ-ம்:-) ‘என்னாயின், நான் இனி’ (பி-ம்:-) ‘என்னாயினினி.

1 காற்றை மெற்றல் சிறகின் தொழிலாதலின் சினைவினையாம். அது ‘காற்றை யெறியும் வண்டு’ என வண்டின் மேலேற்றி அதற் கடையாகக் கூறப்பட்டது.

‘வின்மலைவேல்’ என்புழியும், ‘நன்னுதல் வாட்கண்ணி’ என்புழியும் உம்மைத்தொகை; நிரனிறை. மலைவேல்-பொருவேல். என்மலைவேன்-யாது செய்வேன். மலைவேழம்-உவமத்தொகை. என்னுயிர் தாங்காநிற்கு மென்பதனால், தலைவி வேட்கைக் குறிப்பை முறுவாலிலே னுணர்க்கா நென்று கொள்க. கைக்கிளையிற் ‘குறிப்பறிதல்’ என்பது தன்னவாவினாற் கூறியதல்து வேட்கைக்குறிப்பு கிகழ்ந்த தன்றென்பது இக்கிளவியாற் றெளியப்பட்ட தென் றுணர்க. (16)

முயங்குத ஹறுத்தல்

(1) முயங்குதஹறுத்தல் எ—து. தலைவி முயங்குதற்கு உடன்பட்ட அருமையை வலியுறுத்திக் கூறுதல்.

1 வானக் கதிரவன் மண்ணக மாதை மணக்த தன்றே நானக் குழவியை நானின்று பெற்றது நாவலர்க்குத் தானக் களிறு தரும்புயல் வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைசூழ் கானக் கடிவரை வாய்விரை நாண்மலர்க் காவகத்தே.

இ—ள்: நாவலர்க்கு மதம்பொழியும் யானையைக் கொடுக்கும் புயல்போன்ற வாணனது தஞ்சைசூழங் காடு மிகுந்த வரையிடத்து, மணநாறும் நாட்கொண்ட மலர் செறிந்த சேரையிடத்து, மான்மதமார்ந்த குழவினை யுடையாளை நான் இன்று முயங்கப்பெற்ற அருமை, வானத்தை யிடமாகவுடைய ஆதித்தன் மண்ணிடத்து மாதைவந்து கூடியதாம் எ—று.

வானம்-ஆகாயம். நானம்-²மான்மதம். தானம்-மதம். புயல்வாணன்-உவமத்தொகை. கானம்-காடு. கடி-மிகுதி.

1 வானக்.....பெற்றது; இது வாக்கியப் பொருட்காட்சி யணி. அஃதாவது இரண்டு வாக்கியார்த்தங்களுக்கு ஸுக்கியத்தை ஆரோபித் தல். சண்டுக் குழவியைப் பெறுதலில் மாதை மணத்தல் ஆரோபிக் கப்பட்டது. ஆரோபமாவது உவமான உவமேயங்களின் அபேத வனர்ச்சி.

2 மான்மதம்-கஸ்தூரி.

1 நாண்மலர்-முறுக்கவிழ்மலர். அன்றே என்னும் ஒகாரம் எதிர்மறை. ‘நானின்று பெற்றது’ என இறந்த காலத்தாற் கூறியது, கூடும் விரைவுபற்றி யெனக் கொள்க. என்னை?

“வாராக் காலத்தும் நிகழுங் காலத்து
மோாங்கு வரூடும் வினைசொற் கிளவி
யிறந்தகா லத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்
விரைந்த பொருள் வென்மனூர் புலவர்.”

— தொல். சொல். வினை. சூ. 44.

என்னுஞ் சூத்திர விதியாற் கண்டுகொள்க. (17)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல் எ—து. தலைவன் புணர்ச்சி யான் மகிழ்தல்.

மலைநாடுகொண்ட வழுதிகண்போல்பவன் வாண னெண்ணை கலைநாடு தஞ்சையர் காவலன் மால்வரைக் கண்ணிபொன்னுண் முலைநா முயன்று முயங்கினா ² மான்முயன் ரூவினியைங் தலைநாக நன்மலை யும்பெற லாமித் தரணியிலே.

இ—ள்: நெஞ்சமே! சேரமாடைகிய மலைநாட்டை வெற்றியாற் கவர்ந்த வழுதிக்குக் கண்போன்றவன், அறு பத்துநாலு கலைகரும் இருத்தற்கு நாடிய தஞ்சைநகரின் கணுள்ளார்க் கரசனுகிய வானனாது பெரிய மலையினிடத்து, பெறுதற்கரிதாகிய இக்கன்னியினுடைய பொன்னைணிகின் முலையினிடத்து நாம் முயற்சியான் முயங்கினம்; ஆதலால், இன்று இத்தரணியிற் கிடைத்தற் கரிதாகிய ஐந்தலை நாகத்தினாது நல்லமணியும் பெற வேண்டுமென்று சிந்தித்து முயன்றும் பெறலாம் எ—று.

1 நாள் மலர்-அன்றலர்ந்த பூ, புதியபூ.

2 ஆல்-ஆதலால்; இது இக்கோவைச் செய்யவில் ஆங்காங்கு இப் பொகரில் வருமாறும், இப்பொருளில்லாவிடத்தே அசைலீயாக வருமாறும் உய்த்துணர்க. அசையாக வருமிடத்து உரையாசிரியரால் விசேடவுரையிற் பெரும்பாலும் குறிக்கப்படுமென் றறிக.

தவஞ்செய்து முயன்றாக்கும் எய்தற் கரிதாகிய இவளை நம்முயற்சியாற் பெற்றமையின், நாகமனியும் பெறலாமென்று தன்முயற்சியின் பெருமை கூறினுளைன்க. என்னை?

“ ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலைவின்றித் தாழா துஞ்று பவர்.”

—குறள். செய். 620.

இக்குறளில் ஊழின் ஒருவர்க்குப் பேறில்லாவிட்டனும், முயற்சி ஊழைப்புறங்கண்டு நினைத்தது முடிக்கு மெனக் கூறினாகவினென்க. இவன் முயற்சி யாதென்னில்,

“காட்சி முதலாச் சாக்கா டருக்
காட்டிய பத்துங் கைவரு மெனினே
மெய்யுறு புணர்ச்சி யெய்துதற் குரித்தே.”

—நம்பி. அகத். குத். 36.

என்னும் சூத்திரவிதியால் இப்பத்தவத்தைக் கண்ணும், மதியின்றி முயன்று செய்தலெனக் கொள்க.

ஆயின், சாக்காடு என்பதென்னையெனில், உணர்வில் நால். மலைநாடு-சேரமானுடு. வழுதி-பாண்டியன். எண் வெண்கலை-கல்வி. மர்ல்-பெருமை. வரை-மலை. பொன் னண்-பொன்னற்செய்த பூண். முயன்று-முயற்சிப்பட்டு. முயங்கினம்-புணர்ந்தனம். ¹ இனி-இன்று.

புகழ்தல்

புகழ்தல் எது. தலைவியது நலத்தைப் பாராட்டல்.

¹ இனி-இப்பொழுது என்னும் பொருளில் வழுமிடைச்சொல்; இதனை, தொல்ளூ - உயிர்மயங்கியலில் ‘இனியனியென்னுங் காலையுமிடனும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்து நச்சினார்க்கினியர் கூறியவுரையா னுணர்க,

திரண்மா மரகதச் செய்குன்று காளென்றுஞ் செவ்வனநீர் முரண்மா தவங்கண் முயன்றுசெய் தாலு மூளீமங்கை சரண்மாறை வாணன் றமிழ்தஞ்சை நாட்டென் றனியுயிர்க்கோர் அரண்மா னனையகண் ணுள்கொங்கை போற லரிதுமக்கே.

இ—ள்: திரண்ட பெரிய மரகதத்தாற் செய்த செய்குன்றுகாள்! நீர் செவ்விய வனத்தின்க ணிருந்து இரவுபக லெப்பொழுதும் மூலைக்கு நிகராகவேண்டுமென்று மாறு பட்ட பெருங் தவத்தை முயன்று செய்கின்றீர்; செய்யி னும் திருமக ளடைக்கலமாக விருக்கும் மாறையென்னும் வாணனது தமிழ்த் தஞ்சை நாட்டகத்துத் துணையில்லாத ளனதுயிர்க்கு அரனும் மானும் அனைய கண்ணுள் கொங்கையை யொப்பாதல் உமக்கரிது எ—று.

செய்குன்று - வினைத்தொகை. செய்குன்றுவது, மாதர் விளையாடுவதற்குத் திருமகனியாற் செய்யும் மேடை. சேவ் வனம் என்புழி ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. முரண்-மாறுபாடு. மாறுபாடாவன: மழையில் நனைந்தும், வெழி வில் உலர்ந்தும், பனியில் குளிர்ந்தும், காற்றில் அலைபட்டும் நிலையிற் பிரியா திருத்தல். மா - பெருமை. முயன்று-வருக்கி. மூளீமங்கை - திருமகன். சரண் - அடைக்கலம். தனி - துணையின்மை. அரண்மான் என்புழி உம்மைத் தொகை. மதன்போர்க்கு அரனு யிருத்தவின் அரண் என்று கூறியது. போறல் - போலுதல்.

“கெடியதன் முன்ன ரொற்றுமெய் கெடுதலும்” [தொல்-எழு-சு. 160] என்பதனான் நிலைமொழி லகரங் கெட்டு, “லனவென வருஉம் புள்ளி முன்னர்த்-தகவென வரிற் றனவா கும்மே.” [தொல்-எழு-சு. 149] என்பத னன் வருமொழித் 1 தகரங் கெட்டு த்ரகரமாய்ப் போறல் என-

த் (பி - ம:-) ‘பச்சிலையாற் செய்யுங் குடில்’

த் (பி - ம:-) ‘நகரம் பெற்று’

1 தகரம் நகரமாகத் திரிந்து என்றபடி. திரிதல் விகாரத்தை வடதாலார் ஆதேசம் என்றும், அது ஒன்று கெட்டவீட்டத்து அதற்குப் பதிலாக வேறு தோன்றுவதென்றும் கூறுவர்; அதனைப் பின்பற்றி யெழுதிய வுரைபோலு மிது.

முடிந்து விண்றது. செய்தாலும் என்புழி உம்மை அருமை தோன்ற விண்றது.

‘இரங்கு பின்னிற்றற் கெண்ணல்’ முதல் ‘நீடு நினைக்கிரங்கல்’ ஈருகிய ஒன்பத்துள், ‘வழிபாடு மறுத்தல்’ ஒன்றுமொழித் தொழிந்த எட்டும் வேட்கை யுணர்த்தற் குரியன. ‘வழிபாடு மறுத்தல்’ ஒன்றும் மறுத்தற் குரித்து. மறுத்தெதிர் கேட்டலும், வறிதுநகை தோற்றலுமாகிய இரண்டும் உடன்படற் குரியன. முறுவற் குறிப் புணர்தலும், முயங்குத வூறுத்தலும், புணர்ச்சியின் மகிழ்தலும், புணர்தலுமாகிய நான்கும் கூட்டத்திற் குரியனவாம்.

இங்கனம் புணர்ந்த தலைவன், புணர்ச்சியால் வேட்கையிற் குறைபாடுள்ளே, முன்போலும் வேட்கை யுடையனே என்னும் இரண்டில், வேட்கையிற் குறைபாடுடைய நெனில், தலைவியிடத்தில் அன்பில்லை. என்னை? வேட்கையிற் பிறக்த அன்பாதலான். அன்றி முன்னிற்ற வேட்கையிற் குறைபாடில் நெனில், புணர்ச்சியாற் பயனின்றெனவாம். மற்றெண்ணையெனில், அன்பும் இயற்கையன்பென்றும், செயற்கையன்பென்றும் இரண்டுவகைப்படும். அவற்றுள் இயற்கையன்பாவது, ஊழ்வினையைத் தான் ஒருவரிடத்து ஒருவர்க்குப் பற்றிய அன்பு. செயற்கையன்பாவது, புணர்ச்சிக்கண் தலைவியிடத்துப் பிறக்த குணங்களாற் ரேன்றும் அன்பு. ஆதலால், புணர்ச்சிக்கண் குறைக்த வேட்கை இயற்கை யன்பினாலும், செயற்கை யன்பினாலும் அக்குறைவு நிறையுமாதலான், புணராத முன்னிற்ற வேட்கையும் அன்பும் புணர்ந்த பின்னும் ஒத்துநிற்குமென்றுணர்க. என்னை,—

“அதுவே, தானே யவனே தமியர் காணக் காமப் புணர்ச்சி யிருவழி வேத்தல்”

—இறை—சு. 2.

என்னும் இறைவனுர் பொருட் சுத்திரத்தில், இருவழினேத்தல் என்பதற்குப் பொருள் புணராத முன்னும் புணர்ந்த பின்னுமாகிய இரண்டிடத்தும் வேட்கையும் அன்பும் ஒத்திருக்குமென்பது அவ்வரையாற் கண்டுகொள்க. (19)

இயற்கைப் புணர்ச்சி முற்றும்.

2. வன்புறை

அஃதாவது, தலைவி ஜியற்றவழி ஜியறவு தீரத் தலைவன் வற்புறுத்திக் கூறல்.

¹ அஃது “ஜியங் தீர்த்தல் பிரிவறிவுறுத்தலென்-தெய்திய வன்புறை பிருவகைத்தாகும்” (கம்பி. கள. சூத். 12.) என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் (வன்புறை) இரண்டு வகைப் படும்.

அணிந்துழி நாணிய துணர்க்கு தேளிவித்தல்

அணிந்துழி நாணிய துணர்க்கு தெளிவித்தல் எ-து. புணர்ச்சி யிடத்துத் தலைவியரிந்த முத்துமாலை முதலிய கொங்கலையணி குழலையி இவைகள் வேறுபட்டதனைத் தலைவன் தன் கையினால் வேறுபாடு தீர வணிந்துழி, தலைவி பாங்கியா லணியப்பட்ட அணி இவர் கையா லணியும்போது வேறுபடுமென்றும், இவ்வேறுபாட்டைப் பாங்கிபறியின் ஜியம் பிறக்குமென்றும், நாணினாகி முகம் வேறுபட்டாளாக, அவ்வேறுபாடு தலைவ னரிந்து தலைவியைத் தெளிவித்தல்.

நாவியுங் காரகி லாவியுங் தோய்குழ னணியஞ்சேல் வாவியுஞ் சோலையுஞ் சூழ்தஞ்சை வாணன்றென் மாறைவயற் காவியுஞ் சேலுங் கமலமுங் காட்டுநின் கண்மலரும் ஆவியும் போவினி யாரணி யாக வணிந்தனனே.

இ—ள்: மான்மதமுங் கரிய வகிற்புகையுங் தோய்ந்த சூழலையுடையாய்! யானணிந்த அணியால் ஜியற்று நாணி நீ யஞ்சஸலை; வாவிகளுஞ் சோலைகளுஞ் சூழ்ந்த, தஞ்சை வாணனது தென்மாறைகாட்டு வயவிடத் துண்டாகிய

‘அஃது’ என்னு மெழுவாய் ‘இரண்டு வகைப்படும்’ என்னும் பயனிலைகொண்டு முடிய. ‘வன்புறை’ என்னும் சொல் வாக்கியத்திற்கு ஓர் இயைபின்றி வாளாநிற்ப ஏட்டிற் காண்டலீன், அதனை இயைபி லிசைக்குறியுட்படுத்தாம்.

நீலப்போதுங் கயலுங் கமலப்போதும் ஒப்புக்காட்டும் நினது கண்மலரும், நினது ஆவியும்போன்ற தோழிமா ரணிந்த அணியாக வணிந்தனாதலால் எ—து.

1 நாவி—*மான்மதம். தோய்துழல்—ஆகுபெயர்; 2 தாழ்க்குழல் என்பதுபோல அன்மொழித்தொகை யாகாவோவெனின், ஆகா. என்னை? தாழ்க்குழல் என்பது வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. 3 தோய்துழல் அவ்வண்ணமாகாது, மற்றுமோர் சோல்லை நோக்கி நிற்ற லான்; ஆகுபெயராயிற்று. காவி—நீலப்போது. சேல்-கயல். இனியார்—எண்டுத் தோழிமார். (20)

பெருநயப்புரைத்தல்

பெருநயப்புரைத்தல் எ—து. இப்புணர்ச்சி மீண்டு மெய்துமோ! மீண்டும் இவன் வருவன்கொலோ! வாரான் கொலோ! என்றெண்ணீ முகம் வேறுபட்டாளாக, அவ்வேறுபாட்டைத் தலைவன் குறிப்பாலுணர்ந்து தனது மிகுந்த காதலை யுரைத்தல்

* (செ-ம:-) ‘மான்மதம், புழுகு’

1 நாவி—கல்தூரி. ‘புழுகு’ என்பது கிடைத்த ஏடுகளிற் காணப்படவில்லை. ஒரேட்டில் “நாவி நெய்யுங் கரியவகிற் புகையுமுட்டிய அள குத்தையுடைய நாயகியே! இலச்சையற்றுப் பயப்படவேண்டாம்”, என்றித் தொடக்கத்து சூப்மான வேற்றுப் பதவுரை, விசேஷவரை யின்றிக் காணப்படுகின்றது. அதன்கண் ‘நாவிநெய்’ என்றுரை கூறப் பட்டது, மயிர்ச்சாங்கிற்கு ‘நாவிநெய்’ என்னும் வழக்குண்ணாயாற் போலும்; புழுகுப் பூனையை ‘நாவி’ என வழங்குவதுங் கான்க. புழுகு: புனுகு என இக்காலத்து வழங்கும் எனவே, மாஸ்தமும் (=கல்தூரி), புழுகும் வெவ்வேறு பொருளாயினும் முற்பதிப்பிற் ‘புழுகு’ என்னும் பதம் புகுந்ததற்கு நியாயம் விளங்கவில்லை.

2 தாழ்க்குழல் என்னுஞ்சொல் 5-ம் கவியரையில் ‘அன்மொழித் தொகை’ என இவரால் உரைக்கப்பட்டது.

3 தோய்க்குழல் என்பதனுள் தோய் என்னுஞ்சொல் ‘நாவியும் ஆவியும்’ என்னு மெழுவாய்க்கட்டுப் பயனிலையாக அவைகளோ டியைந்து நிற்றவின், அது குழல் என்னுஞ் சொல்லோடு அன்மொழித் தொகையாகத் தொகுதற்கு ஆற்றலுடைத்தன் றென்பது; [“ஆற்ற லுள்ளனவே தொகும், ஆற்றலில்லன தொகா” என்பது தொகைக்கிலைத் தொடரின் பொது விலக்கணம்.] எனவே, குழல் என்பது தோய் என் பதனேடு ஒட்டி யொருசொன் வீரமையாகத் தொகுதற்கு ஏலாமாயின், கிளையாகுபெயராக நிற்று பெண்ணை யுணர்த்திற்று என்பதாம்.

மன்ன வுகத்து மன்னிய சீர்த்தஞ்சை வாணன் வெற்பில் என்னவி யன்ன விவரிடை மேலிணை கொண்டெழுந்த பொன்ன னணிகொங்கை போலவன் மருங்கள் பொய்கையுண்டோ நன்ன ஏரும்பொரு தாளிரண் மனு நளினங்களே.

இ—ள்: நிலையில்லாத உலகத்தினிடத்து நிலைபெற்ற கீர்த்தியையுடைய தஞ்சைவாணனது வெற்பிடத்து வண்டி காள்! என்னவியை பொத்த இவளிடமேல் இரண் டென்னும் எண்ணைக்கொண்டெழுந்த பொன்னெணன் னும் பூணையணிந்த கொங்கைபோல, நல்ல நாட்கொண்ட அரும்புகள் ஒரு தாளில் இரண்டாலும் தாமரைகளை உங்கள் பொய்கைக்கண் கண்டதுண்டோ? எ—று.

வண்டுகாள்! சீர் எவ்விடத்து வாவிகளினுஞ் சென்று எல்லாப் பூக்களையுங் கண்டறிதிரன்றே? அவ்வாவிகளில் ஒரு தாளில் இரண்டரும்பீனுஞ் தாமரையைக் கண்ட துண்டேல் சொல்வீராகவென்று சூ-றியது, ¹ வயிற்று ரோமரேகை ஒரு தாளாகவும், மூலையிரண்டும் அத்தாளிலே பிறந்த அரும்பாகவும் தன் காதலாற் ரேண்றியதென்று தன்னயப்புரைத்தவாறு காண்க. அன்றியும், ‘என்னவியன்ன விவர்’ என்பதனான் இவள் நீங்கும்போதில் உயிர் நீங்கும் உடம்பாகுவேன் என்பது தோன்றலானும் தன் னயப்புனர்த்தியவா றனர்க்.

சீர்-கீர்த்தி. போய்கையுண்டோ என்பழி ஏழுனருப் தொக்கு நின்றது. “வெற்பகத்து வண்டர்” எனக் கூட்டுக. ² இக்களவிக்குஞ் செய்யுளை வண்டு முன்னிலையாகப் பாடவேண்டுமென்பது. (21)

1 “உந்திச் சுழியின் முளைத்தெழுந்த வரோமப்பகந்தா ளொன்றிலிரண் டந்திக் கமலங் கொடுவருவீ ரம்பொற் கபாடந் திறமினே”

—கவிங் - தா - 47.

என்பது ஈண்டொப்பிடத் தக்கது.

2 இக்களவிக்கும் என்பழி உம்மை இறந்து தழீஇய வெச்ச வும்மை; 8-ம் செய்யுட் களவியாகிய ‘மெய்தொட்டுப் பயிறல்’ என்பது உம்மையால் தழுவப்பட்ட பொருளென்க.

தேய்வத்திறம்பேசல்

தெய்வத்திறம்பேசல் எ—து. இங்கணங் கூறியுங் 1 தெளிந்திலளால் ஊழ்வலியினாது திறத்தைக் கூறல்.

மன்னியபார்புகழ் வாணன்றென் மாறையின் மாந்தவரிர்போல் மின்னிய மாமை விளர்ப்பதென் னேவிதி கூட்டகம்மிற் பின்னிய காதல் பிரிப்பவர் யாரினிப் பேரருவி இன்னிய மாக விளமயி லாடு மிரும்பொழிற்கே.

இ—ள்: பாரிடத்து த்திலைபெற்ற புகழையுடைய வாணனாது தென்மாறை வெற்றில் வரும் பேரருவி தண்ணுமையாக இளமயிலாடும் இப் பெரிய சோலையிடத்து, இன்று மாந்தவரிர்போல் ஒளிவிடப்பட்ட அழகை விளர்த்துக்காட்டுவதென்னே? விதியானது கூட்டுவிக்க நம்முட்பினித்த காதலைப் பிரிப்பவர் யார்? ஆதலால், நீ ஜெயுறைல் எ—று.

‘அருவியின்னியமாக விளமயிலாடும்’ என்பதனுன் வேற்பு வருவிக்கப்பட்டது. ‘பார்மன்னிய’ என இயையும். மாமை - அழுகு; 2 நிறமுமாம்.

§ (பி - ம:-) ‘காதற்’; “மெல்லெழுத்து மிகுவழி” என்பதனுள் [தொல்-எழு-கு-157] “மெய்ப்பிற தாகிடத் தியற்கை யாதலும்” என இரண்டாப் வேற்றுமைப் புனர்ச்சிக்குத் திரிபு ஒக்னமையால் ‘காதல்’ என்னும் பாடமே சிறக்கல் அறிக.

† பி - ம:-) ‘மன்னிய’

1 தெளிந்திலளால் - தெளிந்திலள் ஆதலால்,

2 நிறம் - ஒருவகை சிறமென்றபடி அது மாமைநிறம்: நாருளித்த ஆம்பற் றண்டபோன்ற அழகிய நிறம்; “நீஷ்வன ராம்பற் றாம்புடைத் திரள்கால் - நாருளித் தன்ன மதனின் மாமை” [நற் - 6; 1 - 2]. சுண்டு மாமை நிறத்திற்கு மாந்தவிரை உவமித்தது போல, குறுங் தொகையில் “வேவனிற் பாதிரிக் கூன்மல ரன்ன, மயிரேர் பொழுகிய அங்கலும் மாமை” [செய்-147] எனப் பாதிரி மலரின் நிறத்தை உவமித் திருப்பதுங் காண்க.

“தம்மி விருந்து தமதுபாத் துண்டற்று
லம்மா வரிவை முயக்கு.”

—குறள்-செய்-1107.

என்னுங் குறவில் அப்மா அரிவை என்பதற்கு அழகிய
மாகை நிறத்தை யுடைய அரிவையென்று பரிமேலழகர்
எழுதிய உரையாற் கண்டுகொள்க.

விளர்த்தல் - மனக்கவற்சியால் வெளுத்தல். விதி -
ஊழுவினை. பிண்ணிய - பிணித்த. இனி - இன்று. இன்
வரியம்-ஈண்டுத் தண்ணுமை. இருமை-பெருமை. போழிந்கே
என்புழி வேற்றுமை மயக்கம். ஏகாரம் இரண்டும் ஈற்றங்கை.
தலைவி முன்னிலை எச்சம். (22)

பிரியேனென்றல்

பிரியேனென்றல் எ - து. நீர்க்கரைப் பசங்கொடி
வேணில் வெப்பத்தால் நிறம் வேறுபடல் போல, புணர்ச்சி
யின்பத்தாற் பெற்ற வழகு ‘எம்பெருமான் பிரிவன்’ என்
னுங் கவற்சியால் விளர்த்த வெளுப்பு நீங்காமை கண்டு
தலைமகன் நின்னிற் பிரியேனென்று வற்புறுத்திக் கூறல்.

வண்கொடி யேய்மதின் மாறை வரோதயன் வாணனென்னார்
எண்கொடி யேனெய்த விவ்வண்ண நீயிரங் கேவிரங்கேல்
நுண்கொடி யேரிடை வண்டியிர் பூங்குழு னூபுரத்தாட்
பெண்கொடி யேபிரி யேன்றரி யேனிற் பிரியினுமே.

இ-ள்: கொடுக்குங் கொடையாற் கட்டிய கொடி
போருந்திய மதில் சூழங்க மாறை நாட்டில், வரத்தினை
ஹுதயஞ்செய்த வாணனுக்குப் பகைவராயுள்ளா ரெய்து
மேண்ணத்தைக் கொடி யேஞ்சிய யான் எய்த நினக்கு இவ்
விளர்ப்புவண்ணம் ¹ ஆக நீயிரங்கற்க விரங்கற்க; நுண்
வைய கொடிபோ லழகையுடைய இடையையும், வண்டுக
ளிமிரும் பூவனிந்த குழலையும், பரிபுரமணிந்த தாளையு

¹ ஆக - உண்டாக.

முடிய பெண்கொடி யே! நின்னிற் பிரியேன்; அன்றிப் பிரியினுங் கணப்போதுங் தரியேனென்று 1 அணங்கின் முன்னே சூந்தரன் எ—று.

வண்மைக் கொடி - வண்கொடியென கிள்றது; நன்மை நேறி - நன்னெறியென நின்றுற்போல. வண்மை, நன்மை யென்பன பண்புப்பத மாகவின், ஈற்றுயிர்மெய்கெடுதல் அப்பத்திற் கியல்பெனக் கொள்க. வண்மை - கொடை. எய்தல் - பொருங்துதல். ‘வாணென்ன னார்’ என்பது:—

“அதுவென் வேற்றுமை யுயர்த்தினாத் தொகைவாழி நாதுவெ அருடுகெடக் குகரம் வருமே.”

—தொல்-சொல்-வே-ம-கு-11

என்னும் வேற்றுமை மயங்கிற் சூத்திரத்தால், அது என்னும் ஆற்றுருபை ‘வாணென்ன னான் னார்’ என நான்க அருபாக்கிப் பொருள் கொள்க.

எண் - எண்ணம். இவ்வண்ணம் எண்புழிச் சுட்டு, முற்கவியில் ‘விளர்ப்ப தென்னே’ என்று சூறினமையான் அவ்விளர்ப்பு வண்ணத்தைச் சுட்டிற்று. ‘இரங்கே விரங்கேல்’ என்றது அடுக்கு மொழி. என்னையெனின்:—

“கொல்லல் கொல்லல் செய்கலங் கொல்ல லெஞ்ஞான்றுஞ் சொல்லல் சொல்லல் பொய்மொழி சொல்ல லெஞ்ஞான்றும் புல்லல் புல்லல் தீநெறி புல்ல லெஞ்ஞான்றும்.”

என்னும் இம்மூவடி வெளிவிருத்தத்துள் அடிதோறும் அச்சப் பொருண்மைக்கண் 2 விரைவுபற்றி அடுக்குமொழி வந்தவாறுபோலக் கொள்க. ஏர் - அழகு. இமிர்தல் - முரலுதல். என்னை,—

1 அணங்கு - தெய்வம். சூந்தரன் - ஆணையிட்டான்; சுத்தியஞ் செய்தான்.

2 விரைவு: இதனை வடமொழியில் ‘சம்பிரமம்’ என்றும், உலக வழக்கில் ‘பரபரப்பு’ என்றும் வழங்குவார்.

“வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி வாரணத்
தேந்து மருப்பி னினவண் டிமிர்பூதுப்.”

—கலி-செய்-43.

என்னுங் குறிஞ்சிக் கலியுள், இமிர்தல் வண்டொலிக்கு
வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

‘நுண்கொடியேரிடை’ உவமத்தொகை. ‘நுண்கொடி-
யேரிடை வண்டிமிர் டங்குழ அபுரத்தாள்’ என்புழி
உம்மைத்தொகை. ‘பிரியேன்’ என்னுங் கிளவியில் ‘தரி
யேன் நிற்பிரியினும்’ என்று கூறியவா ரென்னையெனின்,
இங்ஙனங் கூறுவிடின், 1 ‘பிரிந்து வருகென்றல்’ என்று
அடுத்த கிளவி வருதவின், பிரியேனென்று மூன்
சொல்லி உடனே பிரிந்து வருவேனெனக் கூறின், தலை
வன் பொய்யனெனத் தோன்றித் தலைவி யிறங்குபடும்.
அதனால் பிரியேனென்றலுடனே பிரிவையும் அறிவுறுத்
திக் கூறினுனென்பது. இக் கிளவிக்குப் ‘பிரியேன் பிரியி
ஞக் தரியேன்’ என்று கூறுவதிலக்கணம். என்னை,—

“மின்னிற் பொவிந்தசெவ் வேல்வலத் தான்விழி ஞுததெதிர்ந்த
மன்னர்க்கு வானங் கொடுத்தசெங் கோன்மன்ன வஞ்சியன்னுய்
நின்னிற் பிரியேன் பிரியினு மாற்றே னெடும்பலை த்தோள்
பொன்னிற் பசந்தொளி *வாடவென் னங்கொல் புலம்புவதே”

—இறந-கு-ரி-உ-ம்.

எனவும்,

“பொன்னர் புனைகழற் பூழியன் பூலங்கதப் பூவழிய
மின்ன ரயில்கொண்ட வேந்தன் விசாரிதன் வெண்டிரைமேல்
மூன்னன் முதலறி யாவண்ண நின்ற பிரான்முசிறி
அன்னய் பிரியேன் பிரியினு மாற்றே னமுங்கற்கவே.”

—இறந. கு. 2. உ-ம்.

எனவும் கூறிய சான்றேர் செய்யுட்களா னுனர்க்.

* (பி - ம:-) ‘அடுத்த கிளவியில் வருதவின்’

* (செ - ம:-) ‘வாடிட வென்வீ புலம்புவதே’

1 ‘பிரிந்து வருதவின் = இதற்கு அடுத்த கிளவியானது
‘பிரிந்து வருகென்றல்’ என்றிங்ஙனம் வருதவினால்.

இக்கிளவியில் அணங்கொடு சூழுற்றுக் கூறின நெண்பது. சூழுறல் செய்யுளிற் கூறியதில்லையாலெனின், வரைவியவில், ‘துதித்தே னணங்கொடு சூழுமுற்றேன்’ (தஞ்சை. செய். 290) † என்னுஞ் செய்யுளில் எடுத்துக் காட்டிக் கூறுகையால் அஃது இக்கிளவிக்கணல்லது கூறுதற்கு வேறேரிட மின்மையால் இங்குனாங் கூறிய தென்றுணர்க.

“இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே
வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணன் பொய்த்தான் மலை.”

—கலி. 41.

என்னுங் குறிஞ்சிக்கவியுள் சூழுறவு கூறியவா ருணர்க. (23)

பிரிந்துவருகேன்றல்

1 பிரிந்துவருகேன்றல் எ-து. வெளிப்படை. பிரிந்து வருகேன் என்னுஞ்சொல் விகாரப்பட்டு நின்றதெனக் கொள்க.

சென்றே பகைவென்ற திண்படை வான் செழுந்தஞ்சைகுழ் நன்றே தருவவயை நாடனை யாய்கம தாருயிர்போல் ஒன்றே யெனதுரை ழங்குயர் சோலையி னுடொளித்து நின்றே வருவவிங் கேவினை யாடுக நீசிறிதே.

இ—ள்: மேற்சென்று பகையைவென்ற திண்ணிய சேனையையுடைய வாணனது வளவிய தஞ்சையைச்

த் (செ-ம்:-) ‘என்பதனாலும், ‘தெய்வம் பொறைகொளச் செல் குவம்’ (294-ம் செய்யுட்கிளி) என்பதனாலும் உணர்க. இஃது இக்கிளவிக்கணல்லது கூறுதற்கு வேறேரிட மின்மையான் இங்குனாங் கூறியதென்றுணர்க.’

1 பிரிந்து வருகு+என்றல்=பிரிந்து வருகென்றல். வருகு=வருவேன்; தன்மையொருமை வினை முற்று; குவசிகுதி; எதிர்காலங்காட்டுங் தன்மையொருமை விகுதி. இங்குனாங் கோடல் செவ்விதான நெறியாம், வருகேன் என்பதில் ககரமெய் எதிர்காலவிடைநிலை யென்க.

சூழ்ந்துவங்கது நண்மையைத் தரப்பட்ட வையைாநாடு போன்றவளே! யான் ஒரு சொல் சொல்லுகின்றேன், அது கேட்பாயாக; நம்மிருவர்க்கும் அரிய உயிரொன்று யதுபோல என்சொல்லும் ஒன்றே; அச்சொல் யா தெனின், உவ்விடத்துயர்ந்த சேலையினுள் ஒளித்துநின்று வருவேன், அவ்வளவும் இவ்விடத்து நீ சிறிதுபோது விளையாடுக எ—று.

‘சென்றே பகை வென்ற’ என்றது ¹வஞ்சித்தினைப் பொருள்; அது மேற்சென்று பகை பொருதல்.

‘வெட்சி நிரைகவர்தன் மீட்டல் கரங்கையாம் வட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியா—முட்கா தெதிருண்றல் காஞ்சி யெயில்காத்த ணேச்சி யதுவளைத்த லாகு முழிகை—அதிரப் பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கார் செருவென் றதுவாகை யாம்.’

“வஞ்சி தானே மூல்லையது புறனே”

—தொல். பொருள். சு. 61.

²“எஞ்சா மண்ணைச் வேந்தனை வேந்தன் அஞ்சதகத் தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே”

—டி. ஷி. சு. 62.

என்னுஞ் சூத்திரங்களானும், பகைவேந்தனை வேந்தன் மேற்சென்று பொருவது வஞ்சித்தினை. மேற்சேற வெனினும், தலைச்சேறவெனினும் ஒக்கும்; ஆதலான், சென்றே பகைவென்ற திண்படைவாணன், என்றார்.

1 வஞ்சித்தினையாகிய புறப்பொருள்; அஃதாவது பகைவருடைய நாட்கைக் கொள்ளினைந்து போர்செய்தற்கு அவர்மேற் படையெடுத் துச் செல்லுதல்; இதற்கு வஞ்சிமாலைகுடுதல் உள்ளது. இதனை மூல்லைத் தினையின் புறவென்பர் தொல்காப்பியர்.

2 இ-ன்: ‘இநு பெருவேந்தர்க்கும் இடையிடாகிய மண்ணிடத்து வேட்கையானே, ஆண்டு வாழ்வோர்க்கு அஞ்சதலுண்டாக அங்காடிடி டத்தே சென்று, ஒருவெந்தன் கொற்றங்கோடல் குறித்தல் மாத் திரைத்து வஞ்சித்தினை’ எ—று.

நன்று-நன்மை. ஆருயிர்-அரியவழிர். ஊங்கு-சட்டு நீண்டது. ‘சிறிது’ என்றது காலத்தின் மேல் நின்றது. காலத்திற் சிறிது கணமாதவின் கணப்போது விளையாடுக வென்றவாறுயிற்று. ஆயின், இங்ஙனம் பிரியின், இவன் அன்பிலனம், தலைவியாற்றுளாம்; மற்றென்ஜீ பிரிந்தவா ரெனின், பிரியாவிடின் களவு பிறர்க்குப் புலனம்; புல கைவே, இவள் பெருநாலைனாலாதலால் இறங்குபடும்; ஆதவின், பிரியவேண்டுமென்று கருதிப் பிரிந்தா னென்பது. தலைமகள் பிரிவுக்கு இயைந்தாற்றுமோ வெனின், ஆற்றும். எங்ஙனமெனின், ஆற்றுமையான் இறங்குபட்டுமி எம்பெருமானும் இறங்குபடுமென்று † கருதிப் பிரிவினை ஆற்றல்வேண்டுமென்று ஆற்றினாம்.

இடமணித்தேன்றல்

இடமணித்தென்றல் எ-து. தலைவனார் சேய்தோ அணித்தோ என்று தலைமகள் † கவலைப்பட, அதனைக் குறிப்பினாலறிந்த தலைவன் இடம் அணித் தென்று கூறுதல்.

மணிபொன் சொரியுங்கை வாணன்றென் மாறை மருவினர்போல் தணிபொன் சொரியுங் தடழுலையாடுயர் சந்தமுந்தி அணிபொன் சொரியு மருவியெஞ் சார கைத்தலர்தேங் கணிபொன் சொரியுநின் சாரன்மென் காந்தளங் கையகத்தே.

இ—ள்: ஏற்றுர்க்கு மணியும் பொன்னுஞ் சொரியப் பட்ட கையையுடைய வாணனாது தென்மாறை நாட்டின் கண் உறைவார்போல, தணிவாகப் பொன்போற் பசலை நிறத்தைச் சொரியும் பெரியழுலையாய்! சி இங்ஙனம் ஆற்றுமை கொள்ளவேண்டா; நின்னார்க் கெம்மூர் சேய்த தன்று, அணித்தாயிருக்கும்; அது எங்ஙனெனில், உயர்ந்த சந்தனத்தருக்களைத் திரையாலெறிந்து அணியணியாகப் பொன்னைச் சொரியும் அருவி போருந்திய

† (பி-ம்:-) ‘கருதியிப்பிரிவினை’

‡ (பி-ம்:-) ‘கவலைப்பட... வதைகை’

எஞ்சாரலகத்துத் தேவெடுகூடிய வேங்கை நின் சார விடத்திருக்கும் மெல்லிய காந்தட் போதாகிய கையிடத் திலே பொன்போல் அலரைச் சொரியும் எ—று.

‘சந்த முந்தி அணிபொன் சொரிய மருவி’ என்ற தனுல் திரை வருவிக்கப்பட்டது. ‘மணிபொன்’ என்புழு உம்மைத்தொகை. 1 தணிதல்-நிறைதல். உந்தல்-எறிதல். ‘பொன்போ லலரைச் சொரியும்’ என மொழிமாற்றிப் பொரு ஞரைத்துக்கொள்க. 2 ‘ஆதலான், எஞ்சாரலும் நின்சாரலும் அணித்து’ என்றவாரூயிற்று. எஞ்சாரல் வேங்கைத் தருவால் நின்சாரற் காந்தள் பயன்பெற்றுற் போல, என்னுல் நீயும் நீங்காது பயன்பெறுவை யென 3 உள்ளுறை யுவமம் தோன்றக் கூறியவாறுணர்க. இவ்வாறு இடமணித்தென்று கூறித் தலைவனீங்கும். எவ்விடத்து நீங்குமோவனில், தலைவியாற்றுவாள்கொல்லோ ஆற்றுள்கொல்லோ வென்பது அறிதுமென்று தலைவி காணுததோர் 4 அணிமைக்கண் தான் மறைந்திருந்து தலைவியை நோக்கியிருக்கு மெனக் கொள்க.

‘முன்னைய மூன்றும் ‘ஐயங் தீர்த்தல்’; பின்னைய மூன்றும் ‘பிரிவறிவறுத்தல்’ எனக்கொள்க.

வன்புறை முற்றும்.

5 (பி-ம:-) ‘அனுமைக்கண்’

1 தணிதல்-நிறைதல் என்றே எல்லா ஏட்டிலும் காணப்படுகின்றது, இச்சொல் 32-ம் கவியில், தாழ்தல் என்னும் பொருளில் வருமாறு காணக்.

2 இப்பொருள் குறிப்பினாற் ரேஞ்சவின், உதாரம் என்னுங்குணவனி பொருந்திய திச்செய்யுள்.

3 உள்ளுறை யுவமாவது ‘யான் புலப்படக் கூறுகின்ற இவ்வுவ மத்தோடே புலப்படக் கூருத உவயிக்கப்படும் பொருள் ஒத்துமுடிவுதாக’ என்று புலவன் தன் உள்ளத்தே கருதி, தான் அங்ஙனங் கருதும் மாத்திரையேயன்றியும் கேட்டோர் மனத்தின்கண்ணும் அவ்வாறே நிகழ்த்துவித்து, அங்ஙனம் உணர்த்துதற்கு உறுப்பாகிய சொல்லெல்லாம் நிறையக்கொண்டு முடிவதாம்; (இதனால், புலவன் தான்

3. தெவிவு

அஃதாவது,

“ தலைவன் மாற்றக் தலைவி தேற்றக்
தெவிவா மென்பர் தெளிந்திசி னேரே ”

— நம்பி-கள்-கு-14.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால், தலைவன் கூறிய சொல்
லீத் தலைவி மெய்யெனத் தெளிந்தாற்றுவது.

எத்துங் தமதுரை தேறினின் ரேஜியின் கேதனியே
வைத்தங் ககன்று மறந்துறை யார்வறி யோர்கவர
முத்துங் துகிரு மிரங்குங் தரங்க முகந்தெறிந்து
தத்துங் கரைவையை சூழ்தஞ்சை வாணன் றமிழ்வெற்பரே.

இ—ள்: எத்திறத்துங் ‘தரியே னிற்பிரியினுமே’ என்று
கூறிய தமதுரையை மெய்யாகத் தேறினின்ரேஜை இவ்
விடத்துத் தனியாக வைத்துப் பிரிந்து அவ்விடத்து
நம்மை மறந்து தரித்திரார்; வறியோர் கவர முத்தையும்
பவளத்தையும் ஒலிக்குங் திரையாகிய கையினன் மொண்டு
வீசித் தத்துங் கரைபொருந்திய வையை சூழ்ந்த [தஞ்சை
வாணனது] தமிழ்வெற்பர் எ—று.

வறியோர் கவர முத்துங் துகிருங் திரைக்கையாலே
முகந்தெறிகின்ற அருளுடைய வையைந்தி சூழ்ந்த நாட்டு

கருதிய உவமேயப் பொருளைக் கூறுதவழியும் கேட்டோர் ‘இவன்
கருதிய பொருள் இது’ என்று ஆராய்ந்து கொள்ளுதற்குக் கருவியாகிய
சிலசொற் கிடப்பச் செய்யப்படுவதே உள்ளுறை யுவமம் என்பது
பெறப்படும்.) இது நுண்ணுணர்வானே அறியப்படுவதாய் ஏனை
யோர்க்கு அறிதற்கருகையுடைத்தாய், தெய்வமொழிந்த கருப்பொருள்
களே தனக்குத் தோன்றும் நிலைக்கள்கைகளைண்டு புலப்படும்; (அதா
வது உணவு, புள், விலங்கு முதலிய கருப்பொருள்களைப் பற்றிய
செய்திகள் பிறதொன்றற்கு உவமையாகச் செய்யப்படுமென்றபடி.)

1 இது கருத்துடை அடையனி. அஃதாவது அபிப்பிராயத்தோடு
கூடிய விசேஷணத்தைச் சொல்லுதலாம், இதனை வடநூலார் பரிகரா
ஸங்காரம் என்பர்.

வெற்பாதலான், இவரும் அருளுடையராய், நம்மைத் தனியே இங்கு வைத்து அங்கங்று உறையா ரென்பது தோன்றி நின்றது.

எத்தும் - எத்திறத்தும். 'அகன்றங்கு' என்று இயையும். துகிர் - பவளம். இரங்குதல் - ஒலித்தல். தரங்கம் - அலை. தத்தல் - தாவல். (26)

தெளிவு முற்றும்.

4. பிரிவுழி மகிழ்ச்சி

ஓ அஃதாவது, தலைவி பிரிந்து போகுழிப் போகின்ற தன்மையைக் கண்டு தலைவன் மகிழ்தல்.

செல்லுங் கீழத்தி செலவுகண் ஓத்தோடு சோல்லல்

செல்லுங் கீழத்தி செலவுகண் ஓத்தோடு சோல்லல் எது. தலைவன், புனர்ச்சிக்களத்தினின்றும் பெயர்ந்து போகானின்ற தலைமகளது செலவைக் கண்டு தன் நெஞ்சத்தோடு சோல்லுதல்.

அகிலேந்து கூந்த லொருகையி லேந்தி யசைந்தொருகை துகிலேந்தி யேந்துங் துணைச்சிலம் பார்ப்பத் துவிகலந்த முகிலேந்து மும்பொழில் சூழ்நஞ்சை வாண்முங் நீர்த்துறைவாய் நகிலேந்து முங்கொடி போற்செல்லு மானெனஞ்ச நம்முயிரே.

இ-ள்: நெஞ்சமே! நம்முயிராயது ஓர் வடிவுகொண்டு அகிற்புகை யேந்திய கூந்தலை யொருகையி லேந்திக் கொண்டு, ஒரு கையிற் றுகிலை யேந்திக்கொண்டு அசைந்து, தாளினை யேந்துங் துணைச்சிலம்பு ஆரவாரிக்கத் துளி கலந்த முகிலை யேந்திய முவொடு கூடிய பொழில் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணனது கடற்கரையிடத்து, முலையை யேந்து முங்கொடி நடந்து செல்லல்போற் செல்லும், நீ காண்பாயாக எ-று.

† (பி-ம்:-) 'தோன்ற சின்றது'.

● (பி-ம்:-) 'பிரிவுழி மகிழ்ச்சியாவது'

கூந்தல் முடியாமலும் துகி லுடாமலும் வந்த தென்னை யெனில், புனர்ச்சிக்களத்து இருப்புழி ஆயக் கூட்டத்தார் வருவாரென்றும், வந்தால் களவு புலனமென்றுங் கருதி, அவ்விடத்து நீங்கிக் குழல் முடிக்கவும் துகி லுடுக்கவும் நினைத்து வந்தாளென்க. ¹ அகில் - ஆகுபெயர். துகில் - புடைவை. துளி - தண்ணீர். நகில் - மூலை. நெஞ்சம் - அண்மைவிளி. ஆல் - அசை. ‘காண்பாய்’ என்னுஞ் சொல் எச்சமாய் நின்று முடிந்தது. (27)

பாக்கெடு சொல்லல்

பாக்கெடு சொல்லல் எ—து. தலைவன் தன்னைத் தேடி வந்த பாக்கெடு தலைவி செலவைக் காட்டிக் கூறல்.

தென்பாற் றிலகமன் னன்றஞ்சை வாணன்றென் மாறை முங்கீர் வன்பாற் றிரண்முத்த வண்டவின் மேல்வரு மேதமஞ்சி முன்பார்த்தென் னெஞ்சம் வரும்வழி பார்த்து முறை முறையே பின்பார்த் தொதுங்குதல் காணவல் வாவொரு பெண்ணங்கே.

இ—ள்: வலவா! ஒரு பெண்ணங்கு தென்றிசைக் குத் திலகம் போன்றவனுகிய தஞ்சைவாணனது தென் மாறை நாட்டுக் கடற்கரையில் வலிய பாற் றிரள்போன்ற முத்தத்தினை வண்டலம்பாவை செய்து விளையாடும் ஆயக் கூட்டத்தார்மேலாக வரும் குற்றமஞ்சி முன்னே பார்த்து, [எனது] நெஞ்சம் வருகிற வழியை முறை முறையாய் இரு பக்கமும் பார்த்து, யான் வருகின்றேனே வென்று பின் பார்த்து நடந்தேகல் காண்பாயாக எ—று.

‘பாற் றிரண்முத்தம்’ என்புழி உவமத்தொகை. வண்டவின் மேல்வரு மேதமாவது ஆயக்கூட்டத்தார் தான் வருகின்ற கோலங் கண்டு ஐயுறுவாரென்னுங் குற்றம்.

¹ அகிலா லாக்கிய புகையெனக் கருவியாகுபெயர்.

வலவன் - தேர்ப்பாகன். ‘பெண்ணணங்கு’ என்றது பின்மொழி நிலையல். ‘அணங்குபோலும்பெண்’ என்று பொருள் கூறுக; இதனை முன்மொழி நிலையல் என்பாரு முளர். (28)

பிரிவுழி மகிழ்ச்சி முற்றும்.

5. பிரிவுழிக் கலங்கல்

அஃதாவது, தலைவி பிரிந்தவிடத்துத் தலைவன் கலங்கிக் கூறல்.

“மருஞுற் றரைத்த ரெருஞுற் றரைத்தலென்
றிருவகைத் தாகும் பிரிவுழிக் கலங்கல்.”

—நம்பி-கள-ரூ-16,

என்னுஞ் சூத்திர விதியால் பிரிவுழிக்கலங்கல் இருவகைப்படும்.

ஆயவெள்ளம் வழிபடக்கண்டு இது மாயமோ வென்றல்

ஆயவெள்ளம் வழிபடக் கண்டு இது மாயமோ வென்றல் எது. தலைவியை ஆயக்கூட்டம் வந்து வழிபடுத்தலீக்கண்டு, இவ்வாயத் துள்ளாள் என்னைத் தனித்து வந்து கூடியது என்ன மாயமோ வென்று மயங்கிக் கூறுதல்.

1 பின்மொழி நிலையல் — பின்மொழியிற் பொருள்சிறந்து சின்ற உவமத்தொகை. பின் என்றது ஈண்டு இடவகையாற் பின் என்க; அது ‘பெண்’ என்னும் நிலைமொழியாம். பொருள் சிறத்தலாவது முடிக்குஞ் சொல்லோடுயையுமாற்றுன் மேற்பட்டுத் தோன்றுதல். ‘அணங்குபோலும் பெண்’ எனப் பொருள்பயத்தலீன், ‘பெண்ணணங்கு’ என பதில் வருமொழி உவமமொயகிய அடைமொழியாக நிற்ப, நிலைமொழி விசேஷமாக நிற்றவிற் பின்மொழியிற் பொருள் சிறத்தல் [அர்த்தப் பிராதான்ய முடைமை] காண்க. இதன் வரிவைத் தொல்காப்பியத்து “அவைதாம், முன்மொழி நிலையலும்” என்னும் எச்சவியற் சூத்திரத் துச் சேநுவரையரும் நச்சினார்க்கினியரு மெழுதிய உரையானுணர்க.

சீயங் கொலோவெனத் தெவ் வென்ற வாணன் ரென் மாறைவையைத் தோயங் கொலோவெனு நேயகம் பால்வைத்துச் சோலைமஞ்சனு ஆயங் கொலோவெனு மாயத்துள் ஓளிவ் வரிவையென்ன மாயங் கொலோநெஞ்ச மேமணம் போலிங்கு வந்துற்றதே.

இ—ன்: நெஞ்சமே! தெவ்வர் போர்க் களத்திற் பொரும்போது இவன் சிங்கமோ வென்று சொல்லும்படி வெற்றியடைந்த வாணனது தென்மாறைநாட்டில் வரும் வையை யாற்றினது நீரோவென்று சொல்லப்பட்ட அன்பை நம்மிடத்திலே வைத்து, சோலையிடத் துலாவும் மயிற்கூட்டமோவென ஐயங் கொடுக்கும் இவ்வாயக் கூட்டம் வழிபட நடுவே விளங்குகின்றாகிய இவ் வரிவை மணஞ் செய்ததுபோல இங்கே வந்து கூடியது யாது மாயமோ! எ—று.

சீயம் - சிங்கம். தெவ் - பகை. தோயம் - நீர். நேயம் - அன்பு. மஞ்சனு - மயில். கோல் நான்கும் ஐயம். ஒகாரம் நான்கும் அசைநிலை. அன்றி, ஒகாரம் ஐயமெனின், கோல் - அசைநிலை.

இங்நனம் தலைவி காலூததோ ரலிகமக்கண் நின்ற தலைமகன் ஆயக்கூட்டத்தில் தலைவி சேர்ந்தவுடன், அவர் குறுங்கண்ணியும் நெடுஞ்கோதையும் தளிருங் கொண்டு வந்து வழிபடுவாரும், குற்றேவல் செய்வாரும், பல்லாண்டு குறுவாருமாய்ச் சூழ, தாரகை நடுவண் தண்மதிபோல் இவள் வீற்றிருப்பதைக் கண்டு கூறியவாறென் றுணர்க. ()

வாயில்பேற் றுய்தல்

வாயில்பெற்றுய்தல் எ—து. தலைவி ஆயக்கூட்டத்திற் செல்லும்போது உயிர்ப்பாங்கி முகத்தை நோக்கிச் செல்ல, அறிந்து அவ்வுயிர்ப்பாங்கியைத் தலைவன் துதா கப் பெற்று உய்வதாகக் கூறல். வாயில் எனினும், துது எனினும் ஒக்கும். பக்கத்திற் பிரியாதிருத்தவிற் பாங்கி யென்று பெயராயிற்று.

இடந்தலைப்பாடும், பாங்கற்கூட்டமும் கூறி, மதியுடம் பாட்டில் அறியும் பாங்கியை ஈண்டறிந்ததாகக் கூற

வேண்டியதென்னையெனின், மதியுடம்பாட்டில் வாயில் பெற்று இரவு வலியுறுத்திக் கண்ணரியுந் தழையும் ஏந்திச் சென்று உரை பெயர் முதலிய வினாவழிப் பாங்கியை யறி தற்கெனக் கொள்க ஈண்டறியாவிடன், இடங்தலைப்பாடு பாங்கற்கூட்டத்தில் அறியுமிடமின்று. ஆதலால், இவ் வாயில்பெற் றுப்தற்கும், அவ்வாயில்பெற்று இரவு வலியுறுத்தற்கும் மாட்டேற்றுப் பூட்டென்றுணர்க.

பெருமான் மருங்தொன்று பெற்றனம் யானஞ்சம் பேதுறல்பார் மருமான் வரோதயன் வாணன்றென் மாறை மணங்கமழ்பூந் திருமான் முகமலர்ச் சேயரி பாய்கயல் சென்றுசென்றவ் வொருமா னகைமுக மாமல ரோடை யுலாவருமே.

இ—ன்: நெஞ்சமே! பாரின்வழித் தோன்றி வரத் துதித்தவஞ்சிய வாணனது தென்மாறைநாட்டு மணநாறும் பூவிலிருங்கப்பட்ட திருமான்போன்ற தலைவியது முக மலரின்கணுள்ள செவ்வரி பரந்த கயல்போன்ற கண்கள் போய்ப் போய்ப் பாங்கியது ஒளிபொருந்திய முகமாகிய மலரோடையுள் உலாவிக்கொண்டு வருதலால், நமது பெரிய மாலாகிய நோய்க்கு மருங்தொன்று யாம் அறியப்பெற்றனம். இம்மருந்தினன் அங்நோய் திரும், மயங்கல் வேண்டா எ—ற.

1 மாட்டேற்றுப்பூட்டு: மாட்டென்னும் செய்யுன்றுப்புப் போன்றது. மாட்டுறுப்பாவது தொல்காப்பியத்திற் கூறிய நால்வகைப் பொருள்கோளன்றிப் புலவரது வேறுசெய்கை. [மாட்டேறூகிய பூட்டு எனவிரியும்; மாட்டெறியப்பட்டது மாட்டேறு; மாட்டெற்தல் = மாட்டுதல். சொன்னுவங்து கொளுத்துதல் (பொருத்துதல்). பூட்டு என்பதற்கு ‘விற்புட்டுப் பொருள்கோள்’ என்புழிப்போலப் பொருள் கொள்க.] இதனிலக்கணத்தை “அகன்று பொருள்கிடப்பினு மனுகியிலையினும்-இயன்று பொருண் முடியத் தந்தனருணர்த்தல்-மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்” என்னுங் தொல்காப்பியச் செய்யுளியற் குத் திரத்தானும் அதனுரையானும் தெளிக். இது வடநூலார் கூறும் தூராங்நுவய பேதமா யடங்கும். ஈண்டு, தூரத்தேயுள்ள அகப் பொருட் கிளவிகளாகிய துறையின் பொருள்கள் தம்முள் இயைந்து பொருள் பயந்து தொடர்ந்து நிற்கும்கிலையே ‘மாட்டேற்றுப் பூட்டு’ எனப்பட்டது என்றறிக.

எனவே, தலைவி நோக்குத் தலைவற்கு உயிர்ப் பாங்கியை அறிவித்தவாறு கண்டுகொள்க. ‘மருந்தோன்றுயாம் அறியப்பெற்றனம்’ என இணையும். பேதுறல்-மயங்கேல். நெஞ்சும்-அண்மைவிலி. 1 மருமான்-வழித் தோன்றி னேன். வழித்தோன்றினேன் அவ்வழியை வளஞ்செய்தல் இயல்பாதலான், 2 பாரைவளஞ்செய்வான் எனப்பட்டது. 3 பூமிபாலகன் எனினும் அமையும். 1 ‘மருமான்’ என்

1 மருமான்-வம்சத்திற் பிறந்தவன்; அவன் தான் தோன்றிய வம்சத்தைத் தளராமல் தாங்கி உயர்த்துதல் இயல்பாதலின் அவனாது அத்தன்மையை யொப்ப, வாணினும் பாரினை வளப்படுத்தி உயர்த்துதல் பற்றிப் பாரினுக்கு மருமான் எனத்தக்காணைந்றவாறு. பாரினை வளப்படுத்தலாவது விளைபொருள் மிகுமாறு காடு திருத்தி நாடாக்குதலும், ஏரியும் பாய்க்காலும் வடிகாலும் முதலியவற்றால் நீர்வளமிகுத்தலும் போல்வன செய்தல். இக்கருத்தை “உவலைப் பதுக்கை முரம்புசெல்லாமலுலகமங்கை-தவலைத் தவிர்த்த தமிழ்த் தஞ்சை வாணன்” என பீடி-ம் கவியில் வருமாற்று எறிக.

2 பாரை...பட்டது—பாரை வளஞ்செய்வான் எனப்பெறப்பட்டது.

3 “மன்னர் பாங்கிற் பின்னேராகுப்” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் (தொல். பொ. கு. 30) கூறப்பட்ட உழுவித் தண்போருள் மண்டிலமாக்கஞாந் தண்டத் தலைவருமாய் அரசுரிமை யெய்திய வேளாளரிலொருவனுதலின், அப்பாராட்சியை மருவின மகத்தவ முடைமைபற்றிப் ‘பார்மருமான்’ எனப்பட்டான் என்பார், ‘பூமிபாலகன்’ எனினும்மையும்’ என்றார். இப்பொருட்கு இத்தொடர் ‘பார்+மரு+மான்’ என மும்மொழித் தொடராகவும், ‘மான்’ என்பது ‘மஹாந்’ என்னும் வடசொல்லின் தற்பவமொழியாகவும், பாக்கன் என்பது பரிபாலகன் என்னும் பொருளினதாகவும் கொள்ளல் தகும்.

இனி, ‘பூமி பாலகன்’ என்பது பூமியின் பாலன் (புதல்வன்) என்று பொருள் கோடர்க்கும் ஏற்ற பொதுமொழியாய் நிற்றலின், சண்டு அக்கருத்துங் கொள்ளல் தகும்; என்னை? ‘மருமான்’ என்பது மகனுக்குரிய பெயராக “முந்திய மருமான்பிள்ளை முளைசதன் புதல்வன் புத்திரன.....மகன்பேர்” எனச் சூடாமணி நிகண்டுள் (2-ம் தொகுதி; 80-ம் பா) ஒதியவாற்றினும், வேளாளர்க்கு ‘மண்மகன் புதல்வர்’ என்னும் பெயர் அங்கின்டுள் வருமாற்றினும், “வேளாண்மரபு விளக்கிய வாணன்” என 382-ம் கவியில் வாணன் வேளாண் வருணத்தவஞ்சுக் கூறப்படுதலானும் என்கு,

ஊம் வினைமுற்று வி லை பாச்ச மாய் நின்றது. 2 திருமானும் கயலும் ஆகுபெயர். ‘சென்று சென்று’ என்பது அடுக்கு. அவ்வொருமான் - உயிர்ப்பாங்கி. அதிகாரம் ‘பிரிவுழிக் கலங்கல்’ என்று வைத்துக் ‘கலங்கல்’ கூறுது ‘உய்தல்’ கூறியது என்னையெனின், ‘மருஞற்றுரைத்தல்’ ‘தெருஞற்றுரைத்தல்’ என் றிருவகையாற் கூறப்படுமென்று இலக்கணம் சூத்திரத்துட் கூறலான், ‘தெருஞற்றுரைத்தல்’ என்னும் இலக்கணத்தாற் கூறப்பட்டது. (30)

பண்பு பாராட்டல்

பண்புபாராட்டல் எது. தலைவிய தழகைப் பரிந்து கொண்டாடல். பண்பென்று அழகிற்குப் பெயரோ வெனின், அழகும் பண்பு பலவற்றினுள்ளும் ஓர் பண்பு. ஆதவின், அழகும் பண்பெனப்பட்டது.

மயலார் களிற்றன்னல் வாணன்றென் மாறையில் வாய்த்தவர்கள் கயலா மெனிற்கயல் கள்ளங்கொள் ஓாகருங் தாழளாகம் புயலா மெனிற்புயல் போதுகொள் ஓாவிப புனையிழையார் இயலா மனைத்தையும் வேறெறன்ன பேரிட் டியம்புவதே

இ—ள்: நெஞ்சமே! மயக்கமார்ந்த யானைப்பெரு மையையுடைய வாணனது தென்மாறைநாட்டில் நமக்கு

1 மருமான் என்பது தமிழ்மொழியாகிய பெயர்ச்சொல்லாதவின் இவ்விலக்கணக் குறிப்புச் செவ்விதிற் போருந்தாமையும் பிறவும் இந்நால் 3-ம் பக்கத்து 7-ம் இலக்கக் குறிப்புரையிற் கூறியாங்குக் கொள்க, இங்ஙனமாயவுரை 36, 157-ம் கவிகளினுரையிலும் இவரால் உரைக்கப்பட்டது; இவர் கூற்றுக்கள் ஆராயத்தக்கள்.

2 மான் போல்வேலை மானென்றதும், கயல்போன்ற கண்களைக் கய வென்றதும் உவமையாகுபெயர், உவமானத்தின் பெயர் உவமேயத்தக் காயினமையின். இன்னும் மானென்பது திருவென்னும் பெயரோடு இருபெயரோட்டுப் பண்புத்தொகையாகத் தொக்கயையின் இருபெயரோட்டாகுபெயர் என்றும், தொக்க அவ்விருபெயருள் வருமொழியாகிய பின்மொழியே ஆகுபெயராதலிற் பின்மொழியாகுபெயர் என்றும் கூறப்படும்.

நல்வினைப்படியத்தான் வாய்த்து மடவாரது கண்களைக் கண்களன்று, கயிலையாமெனச் சொல்லின், அங்கால்கள் கால்ப் பார்வை கோள்ளா; கரிதாய்த் தாழ்ந்த அளகத்தை அளகமன்று, புயலாமெனின், அப்புயல் அலங்காரமாகப் போதுகளைப் புனையா; இவ்விரண் டிருப்பிற்கும் அழகின் பெருக்கத்தால் உவமப்பொருள்களைப் பெயரிட்டுக் கூற இயையாமையால், இப்புனையிழையாரது இலக்கணமாகிய அஜைத்துறுப்பையும் உவமப்பெயர்களில் வேறுக என்னபெயரிட் டியம்புவது? எ—று.

எனவே, அழகின் பெருக்கத்தான் இவ்வறுப்புக்கள் தமக்குத் தாமே உவமை கூறவேண்டுவதல்லது வேறு பொருள்கள் ஒப்புக்கூறப்படாதாயிற்று.

மயல்-மயக்கம். வாய்த்தல்-முயற்சியான் எய்தற்கரி தாகிய பொருள் ஓர்காலத்து ஒரிடத்து நல்வினைப் பயத்தால் தானே வந்து ஏய்துதல். அளகம்-குழல். இயல்-இலக்கணம். இயம்புவது-சொல்லுவது. நேஞ்சம்-முன்னிலையெச்சம்.

(31)

பயந்தோர்ப்பழிச்சல்

பயந்தோர்ப்பழிச்சல் எ-து. தலைவியைப் பெற்றுரைத் தலைவன் வாழ்த்தல்.

அணியுஞ் சுடர்விரி சங்குபங் கேருக மாடகழும் மணியுஞ் தசமன்னி வாழிய ரோதஞ்சை வாணன்-வெற்பில் தணியுஞ் தொழிலொழித் தின்பழுங் துன்பழுங் தன்பதமே பணியும் பணியெனக் குப்பயக் தாளைப் பயந்தவரே.

இ—ள்: நேஞ்சமே! ஒளிவிரியப்பட்ட.. சங்கசிதியும் பதுமநிதியும் பூனூரமுஞ் செம்பொன்னும் நவமணியுஞ் கொடுக்க மாருத நிலைபெற்றுத் தஞ்சைவாணன் வெற்பில், மற்றைத் தொழில்களெல்லா மின்பழுங் துன்பழுமாதவின் தாழுங்தொழிலென்று அவற்றை யொழித்து, எஞ்ஞான் றும் இன்பங் தருவதாய் தன் னுடைய பாதத்தைப்

பணியுங்தொழிலை எனக்குக்கொடுத்தாளைப் பெற்ற தாயுங் தந்தையும் என்னு மிவர்கள் பன்னாலும் வாழியர் எ—று.

அணிபூணரம். சுடர்-ஒளி. சங்கு-சங்கநிதி. பங்கே ருகம்-பதுமநிதி. ‘சங்குபங்கேருகம்’ என்புழி உம்மைத் தொகை. ஆடகம்-பொன். மணி-நவமணி. ஓகாரம்-அசை னிலை. தணிதல்-தாழ்தல். பணியும் பணி-வணங்குங் தொழில். பயத்தல்-கொடுத்தல். பயந்தவர்-இரு முது சூரவர். ‘இன்பழுங் துன்பழுங் தணியுங் தொழில்’ எனவும், ‘அணியு மாடகழு மணியும்’ எனவும் இயையும். உம்மைகள் எண்ணின்கண் வந்தன. (32)

கண்படைபெறுது கங்குதேதல்

கண்படைபெறுது கங்குதேதல் எ-து. அன்றிரவில் தலைவிதந்த வேட்கையால் துயில்பெறுது கங்குற்காலத்து நொந்துகூறல்.

— — —

வாமக் கலையல்குல் வானுத லார்தஞ்சை வாணன் வெற்பில் நாமக் கலவி நலங்கவர் போது நமக்களித்த காமக் கனலவர் கையகல் காலைக் கடும்பனிகூர் யாமக் கடலகத் துந்தணி யாதினி யென்செய்துமே.

இ—ன்: நெஞ்சமே! தஞ்சைவாணன் வெற்பில், நாம் முன் இயற்கைப் புனர்ச்சியில் இன்பங்கொள்ளும்போது, அழுபொருந்திய மேகலை சூழ்ந்த அல்குலையும், ஒளி பொருந்திய நுதலையுமடையார் நமக்குக் கொடுத்த வேட்கைக் கனல் உள்ளடங்கி பிருந்து, அவர் பிரிந்தவிடத்து கடிய பனி மிகுந்த இரவாகிப் கடலின்கண் மூழ்கியுங் தணியாது; இன்று என்செய்யக் கடவோம்! எ—று.

வாமம் - அழுகு. கலை - மேகலை. நலம் - ஆகுபெயர். கவர்தல் - கொள்ளுதல். கையகலல் - பிரிதல். யாமம் -

† (டி - ம் : -) ‘கடலின்கண் னு மூழ்கியும் ’

இடையிரவு. உம்மை - சிறப்பு. இனி - இன்று. நெஞ்சம் - முன்னிலை யெச்சம்.

(33)

‘ஆயவெள்ளாம் வழிபடக் கண்டு இது மாயமோ வென்றல்’ ஒன்றும் ‘மருநுற்றுரைத்தல்’; ஏனைய நான்குக் ‘தெருநுற்றுரைத்தல்’.

பிரிவழிக் கலங்கல் முற்றும்.

‘காட்சி’ முதலாகக் ‘கண்படைப்பேருது கங்குனேதல்’ எஹகக் கூறிய கிளவி முப்பத்துருள்ளும் முதலுள் சிகிஞ்சதெனக் கோள்க.

இரண்டாம் நாள்

6. இடந்தலைப்பாடு

அஃதாவது, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைவரன் மற்றைத் தினத்தில் அவ்விடத்தே வந்து தலைமகளைக் கூடுதல்.

“தெய்வங் தெளிதல் கூடல் விடுத்தலென்
ரிவவோர் மூவகைத் திடந்தலைப் பாடே.”

—நம்பி-கள்-கு 18.

என்னுஞ் சூத்திர விதியால் இடந்தலைப்பாடு மூவகைப்படும்.

தந்ததெய்வங் தருமெனச்சேறல்

தந்ததெய்வங் தருமெனச்சேறல் எ - து. முன் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் அவளைத் தந்த விதி இன்னும் அவ்விடத்திற் சென்றால் தருமெனச் சேறல்.

மன்றும் பொதியினு மாமயில் சேர்தஞ்சை வாணன்வெற்பில் துன்றும் புயவிளஞ் சோலையின் வாய்ச்சிற வுக்குழையைக் சென்றுந்து சேல்விழி மின்னைமுன் டுட்டந்த தெய்வங்கமக் கிணறுங் தருநெஞ்ச மேயெழு வாழியிங் கென்னுடனே.

+ (பி - ம : -) ‘சுறவுக் குழையை’

இ—ள்: மன்றினிடத்தும் பொதியினிடத்தும் பெரிய மயில்சேருங் தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்துப் புயல் நெருங் கிய இளஞ் சோலையினிடத்து, மகரக் குழையைப் போய்த் தள்ளுங் கெண்டைபோலும் விழியையுடைய மின்னை நெரு நல் தந்த விதியானது நமக் கின்றுஞ் சென்றால் தரும்; ஆதலான், நெஞ்சே! என்னுடன் ஒருப்பட் டெழுவா யாக எ—று.

1 மன்று - ஊர்க்கு நடுவாய் எல்லாரு மிருக்கத் திண்ணீன போட்டிருக்கும் மரத்தடி. பொதி - அம்பலமாகி எல்லா ருங் கூடியிருக்குங் கூடம். என்னை? திருமுருகாற்றுப் படையுள் “மன்றமும் பொதியினுங் கந்துடை நிலையினும்” [அடி - 226] என்பதனாற் காண்க.

மாமயில் - ஊரில் வளர்த்த பெரிய மயில். ‘புயல் துன் றும்’ என இயையும். * சுறவுக்குழை - மகரக்குழை. உங் தல் - தள்ளுதல். சேல்விழி - உவமத்தொகை. மின் - ஆகு பெயர். தெய்வம் - விதி. வாழி - முன்னிலையசை. (34)

முந்தறக் காண்டல்

முந்துறக் காண்டல் எ - து. முந்துபோலக் காண்டல்.

மருவாய நாப்பண் மயிலுரு வாய்நென்னால் வாணன்றஞ்சைத் தருவாய்த் தழைகொய்து தண்புனங் காத்துத் தடங்குடைந்து

† (செ - மி :) ‘கூட்டம்’

* (பி - மி :) ‘சுறவுக்குழை’

1 மன்று கூரையில்லதும் போதி கூரையுடையதுமாகும்; இரண்டும் பொதுவிடங்களே, பொதி, பொதியில், அம்பலம் என்பன ஒருபொருட் கிளி; பொது + இல் = பொதுவில்; அது பொதியில் என மருவியது. திண்ணீயோடு கூடிய அம்பலம் தெற்றியம்பலமென்றும் சித்திரகூட ஹௌன்றும் வழங்கப்படும்; ஆகவே விசேடவரையில் “எல்லாருங் கூடியிருக்குங் கூடம்” என்ற பாடமே தகுமென்பதும் “.....கூட்டம்” என்ற முற்பதிப்பிற் பாடம் தகாதென்பதும் பெறப்படுதல் காண்க. “மன்றமும் பொதியிலுங் கந்துடை நிலையினும்” என அச்சிட்ட பத்துப்பாட்டிற் பாடம் வேறுபாட்டுடன் காணப்படுகின்றது. அம்பலத்திற்குப் பொதி என்னும் பெயருண்மையை “மற்றையர்ப்பலமே மன்றம் பொதி பொதுச் சபையுமாகும்” என்னும் குடாமணி விகண்டா னுணர்க.

திருவாய் மலர்ந்து சிலம்பெதிர் கூயின்றேர் தெய்வதப்பெண் உருவா யொருதனி யேநின்ற தாலென் னுயிர்க்குயிரே.

இ—ள்: நெஞ்சமே! நெருங் பொருந்திய ஆயக்கூட்டத்து நடுவே மயிலின் வடிவாய் இற்றைப்பொழுது வாணனது தஞ்சைச் சோலையிடத்துத் தழைகொய்து, மழைபெய்தலாற் குளிர்ந்த புனங்காத்து, வாவியில் நீராடி, திருவாய்திறந்து மலையெதிர்கூவி, ஒப்பற்ற தெய்வப்பெண் னுருவாய், § ஒருதனியே யென் னுயிர்க்குயிர் நின்றது; காண்பாயாக எ—று.

ஆயநாப்பண் - ஆயக்கூட்டத்து நடு. தரு - சாதி யொருமை. தடம் - வாவி. 1 சிலம்பெதிர் கூவதல் - ஓர் விளையாட்டு. ஆல் - அசை. நெஞ்சம் - முன்னிலையெச்சம்.

முயங்கல்

முயங்கல் எ - து. புணர்தல்.

மானு கரண்றஞ்சை வாணன் வரோதயன் மாறையன்னள் தானுவி நின்றலர் தாமரை யேயத் தடமலர்வாய் ஆன தொழுகுசெங் தேனால்வி மேவு மரசவன்னம் யானு கிடைப்பது வேயின்ன பான்மை யிருவர்க்குமே.

இ—ள்: *மானத்துக்குப் பிறப்பிடமாய் வரத்தி னுதித்த தஞ்சைவாணனது மாறைநாடுபோல்வாள் வாவியினின்று 2 மலரப்பட்ட தாமரை; அவ்வாவித் தாமரை

§ (பி - ம:-) ‘ ஒப்பற்ற தனியே ’

* (பி - ம:-) ‘ மானத்துக் குறைவிடமாய் ’

1 இது, மலையிற் குகை முதலிய இடங்களில் உண்டாம் எதிரொலி கேட்டு மகிழ்தற்குக் கூவி விளையாடுவதாம்.

2 மலரப்பட்ட: மலர்ந்த எனச் செய்வினைப்பொருள் பயந்தது; கண் டுப் ‘படு’ விகுதி செய்ப்படுபொரு ஞைர்த்தாது வந்தது. இலக்கணக் கொத்தில் “செய்ப்பாட்டுவினையினைச் செப்புங்காலை” [கு-78] என் பதனுள் ‘முற்றுத் தொழிற்பெயர் முதலினுட்புசொல் - வரினும் படுபொருள் வருதலின் ருயும்’ என்பதனும், அத னுதாரணங்களானும் உணர்க. இங்னும் ‘படு’ விகுதி இவ்வரைநாலுள் முன்னும் பின்னும் பயின்று வருதல் காணக,

மிடத்து நீங்காம் லொழுகுஞ் சொந்தேஜையுடைய அகவித மின்கண் மேவியிருக்கும் அரசுவன்னாம் யானுமினேன்; இத்தன்மை யிருவர்க்குஞ் கிடைக்கத்தக்கதோ! எ—று.

எனவே, ஊழ்வினைப்பயத்தானன்றி முயற்சியாற் கிடைக்கத்தக்கதோ வென்றவாறுயிற்று. ‘மானுகரன்’ ‘வரோதயன்’ இவ்விரண்டும் வடசோன் முடிபு; ¹ வினை முற்று வினையெச்சமாய்த் திரிந்தது. தான் - சந்தவின்பப்ப பொருட்டு. ஆவி - வாவி. ஆனது - நீங்காது. அல்லி - அகவிதம். ²ஆ - அதிசயக் குறிப்பு. கிடைப்பது - அரிதாகிய பொருள் டுவாய்ப்பது. ஏகாரம் - ஈற்றகை.

புகழ்தல்

புகழ்தல் எ - து. தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்து கூறல்.

அரும்பா மளவிற் றனத்தொடோவ் வாயல ராமளவிற் கரும்பா மொழிவத னத்தொடோவ் வாய்களி யாளை செம்பொன் தகும்பாரி வாணன் றமிழ்த்தஞ்சை யான் றரி யாரின்முன்செய் பெரும்பாவ மல்லது நீர்சின்ற பேறல்லி பெற்றிலையே.

இ—ள்: அகவிதழையுடைய தாமரையே! நீ அரும்பாகுஞ் காலத்துக் கரும்பையொக்கு மொழியை யுடையா

[†] (பி-ம்-.) ‘வாய்ப்பு’

1 ‘மானுகரன்—மானத்துக்குப் பிறப்பிடமாய்’ என வினையெச்ச வாய்பாட்டா லிறும்படி உரை கூறப்பட்டமையின் ‘வினைமுற்று வினை யெச்சமாய்த் திரிந்தது’ என்று விசேஷங்கூறியமை இவர் கூற்றின்படி முதலாஞ்சொற்கே அமையும்; ஏனைய வரோதயன் என்னுஞ் சொற்கு இஃதமையாது; ‘வரத்தினுகித்த’ எனப் பெயரெச்ச வாய்பாட் ஹருகப் பிரதிபதந் தந்து உரைக்கப்பட்டமையின் என்பது. உய்தது நோக்கு மிடத்து இவ்விரு சொற்கும் உரிய இலக்கணம் இஃநூல் 3-ம் பக்கத்து 7-ம் இலக்கக் குறிப்பின்படி கோடலே யமையுமென்க,

2 ‘ஆ’ என்னும் இவ்விடைச்சொல்லைப் பதவரையில் ‘கிடைப்பதுவே’ என்பதன் முற்பெய்து ‘ஆ! கிடைக்கத்தக்கதோ!’ என உரைத்துக் காண்க. ‘தாமரையே’ என்புழு ஏகாரம் ஈற்றகையாயிற்று.

எனு தனத்துக் கொப்பாகாய்; அலராகுங் காலத்து முகத்தோ டொப்பாகாய்; களித்த யானையுஞ் செம்பொன் னும் நாவலர்க்குத் தரும் பாரியென்னும் வள்ளாலுங் கொப் பான தமிழ்த்தஞ்சை நகரையுடைய வாணனுக்குப் பகை வரைப்போல முன் செய்த பெரும்பாவமல்லது, நீரிலே நின்ற தவப்பேறு பெற்றிலையாயினே ஏ—று.

எனவே, தலைவியைப் புகழ்ந்தவாறுயிற்று. தனம் - முலை. வதனம் - முகம். ¹பாரி - ஓர் வள்ளல். தரியார் - பகைவர். அல்லி - அண்மைவிளி; ஆகுபெயர். (37)

ஆயத் துய்த்தல்

ஆயத் துய்த்தல் எ - து. ஆயக்கூட்டத்துத் தலைவி யைச் செலுத்தல்.

மேவிக் கலைக்கட லென்புலன் மீனுண்டு மீண்டுவந்தென் ஆவிக் கமலத் தமரன்ன மேநின் னயில்விழிபோல் வாவிக் கயலுக ஞுந்தஞ்சை வாணன் † வரையினுடன் கூவிக் கயங்குடை நின்குயி லாயங் குறுகுகவே.

இ—ள்: கலையாகிய கடவின் மேவி, என்ன ரிவாகிய மீனையுண்டு போய் மீண்டுவந்து, என்னுயிராகிய கமலத்திற்

† (செ - ம்:-) 'வரையினுடன்'

1 பாரி: செல்வமிக்க முந்நாறு ஊர்களையுடைய பறம்புநாட்டுக் குத் தலைவன்; இங்நாடு பறநாடு எனவும் வழங்கப்படும்; இவன் பறம்பு எனப் பெயரிய வளமலைக்கண் வலிய பேரரண் அமைத்து அதனைத் தன் அரசிருங்கையாக்கி யதன்கட் சிறப்புடன் வாழ்ந்தவன். இம்மலையரண் பேரழகும் அரிய காவலும் வழக்கந்தது. இப் பறம்புமலை பாண்டிநாட்ட தென்பது “வரிசைத் தமிழ்புளை பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே” என்னும் பாண்டிமண்டல சதகச் செய்யுளாற் புலப்படுகின்றது. இவன் வரையாது கொடுக்கும் வள்ளன்மை யுடையான். இவன் ஒருகால் ஒரு காட்டிற் செல்லும்போது மூல்லைக்கொடியொன்று படர்தற்குக் கொழு கொம்பின்றி வெற்றிடையீற் றேன்றிக் காற்றுல் தளர்ந்து நடுங்குவது கண்டு, அவ் வோரறி வழிரைத்தும் உண்டாகிய பெருங் கருணையால் அது படர்தற்குத் தனது தேரை அதன் பக்கவில் நிறுத்தித் தான் பாத சாரியாகத் தன்னார் சென்றுன் என்பர். இதனால் இவனது பெருங் கொடைக் குணம் நன்கு புலப்படும்.

குடியாக வமர்ந்திருக்கும் அன்னமே! நின்னுடைய கூரிய கண்போல வாவியிற் கயல்கள் புரஞ் தஞ்சைவாணன் மலையில் எதிர்கூவிக் கயத்துட்குளித்து விளையாடும் நின் ஊடைய குயிற்கூட்டம்போன்ற ஆயக்கூட்டத்திற் கூடுக.

‘கலைக்கடல்மேவி’ என மாறுக. புலன் - அறிவு. கலை கைக் கடலாகவும், புலனை மீனாகவும், அதனை யுண்ணுங் தலைவி அன்னமாகவும், அவ்வளன் மிருக்கும் உயிர் கமல மாகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டது. ‘மீண்டுவந்து’ என் பதனால் போய் என்னுஞ் சொல் வருவிக்கப்பட்டது. இயற் கைப் புணர்ச்சி புணர்க்கு போய் இடந்தலைப்பாட்டில் வந்தமையால், போய் மீண்டு வந்தெனக் கூறியது.

அயில் - கூர்க்கம. விழி - கண். ‘வாவி’ என்பழி ஏழு னுருபு தொக்கது. கயல் - மீன். ‘கயல்போல் விழி’ என்னது, ‘விழிபோற் கயல்’ என்றது,

“பொருளது புணர்வே புணர்ப்போன் குறிப்பின் மருள வருஉ மரபிற் ரென்ப.”

என்னும் உவமவியற் சூத்திரத்தான் இன்னது பொருளென்றும், இன்னது உவமமெயன்றுங் கூறத்தக்க தில்லை. பொருளும் உவமமும் புணர்க்கும் புலவனால் எவ்வாறு செய்யப்பட்டதோ அவ்வாறியையுமென்று கொள்க. இதனை அணியிய ஊடையார் ¹ விபரீதவுவமை யென்ப.

1 இச்சூத்திரம், இறையனரகப்பொருளுரையிலும் திருக்கோவையாருரையிலும் ‘பொருளது புரையே புணர்ப்போன் குறிப்பின் - மருள வருஉ மரபிற் ரென்ப’ என் றிங்னம் வேறுபாட்டுடன் காணப்படுகின்றது. ஆயினும் எல்லா ஏடுகளிலும் ஒருபடித்தாக ஈண்டுக் காட்டிய வண்ணமே யிருந்தமையின் ஏட்டில் உள்ளவாறே பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதன் கருத்தாவது: ‘புணர்க்கும் புலவனது குறிப்பினான் உவமமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளாய்; உவமிக்கப்படும் பொருளும் உவமமையாக அமையும்’ என்பதாம்

2 விபரீத வுவமையாவது பிரசித்தமாகிய உவமானப்பொருளை உவமேயாக்கியும், பிரசித்த உவமேயப்பொருளை உவமானமாக்கியும் கூறலாம்.

ஒத்துகல் - பிறமுதல். ‘அல்லத்தேன் குதிக்க வாவிக் கய வுசனும்’ என்று பாடமோதுவாரு மூளை. வரை - மலை. உடன்கூவுதல் - எதிர்கூவுதல் குடைதல் - குளித்தல். குயிலாயம் - உவமத்தொகை. குறுகல் - கூடுதல். (38)

இவற்றுள், ‘தந்ததெய்வங் தருமெனச் சேறல்’ ஒன்றும் தெய்வங் தெளிதற்குரியது. ‘காண்டல்’, ‘முயங்கல்’, ‘புகழ்தல்’, மூன்றும் கூடற்குரிய. ‘ஆயத்துய்த்தல்’ ஒன்றும் விடுத்தற்குரித்து.

இடந்தலைப்பாடு முற்றும்.

இரண்டாநாள் இடங்கலைப்பாட்டிற் கூடி ஓரேன் மூனர்க.

7. பாங்கற் கூட்டம்

அஃதாவது முன்றுநாள் பாங்கனுற் கூடுங் கூட்டம்.

“சார்தல் கேட்டல் சாற்ற வெதிர்மறை கேர்தல் கூடல் பாங்கிற் கூட்டலென் ஏங்கெழு வகைத்தே பாங்கற் கூட்டம்.”

-- நம்பி-கள-கு-20.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியாற் பாங்கற்கூட்டம் எழுவகை பினை யுடைத்தென்பது.

தலைவன் பாங்கனைச் சார்தல்

தலைவன் பாங்கனைச் சார்தல் எ - து. தலைவன் இவ் வேட்கைநோய் பாங்கனுலன் றித் தீராதென்றெண்ணிப் பாங்கனைச் சார்தல்.

புனையாழி யங்கைப் புயல்வளர் பாற்கடற் பூங்கொடிவாழி மனையா கியதஞ்சை வாணனைன் னரென § மற்றிங்குனே இனையா தெழுமதி நன்னெஞ்ச மேநமக் கின் னுயிரே அனையா னருட்புன லாலனங் கானல மாற்றுதற்கே.

§ (பி - ம் :-) ‘மற்றிங்குனீ ’

இ—ள்: நல்ல நெஞ்சமே! நமக்கினிய உயிர்போன்ற உயிர்ப்பாங்க னருளாகிய புனலாற் காமாக்கினியை யவித்தம்கு, சக்கரத்தை யணியும் அழகிய கையினையுடைய புயல் போன்ற திருமால் கண்வளரும் பாற்கடலைப் 1 பிறந்தக மாகவுடைய பூங்கொடி போன்ற திருமகட்கு வாழ்க்கை மனையாகிய தஞ்சைமா நகரையுடைய வாணனுக்கு ஒன்னர்போல இவ்விடத்தில் வருந்தாது, அவன்பக்கற் சேர எழுவாயாக எ—று.

‘ஆழி புனை’ என மாறுக. புயல் - மேகம். ‘ஆழி யங்கைப் புயல்’ என்பதும், ‘பாற்கடற் பூங்கொடி’ என்பதும் 2 சிறப்புருவகப். ‘பூங்கொடி வாழ்மனையாகிய தஞ்சை’, எனவே திருமகள் பிரியாத தஞ்சையென்று யிற்று. ஒன்னர் - பகைவர். மற்று - அஷ. இனைதல் - வருந்துதல்.

1 தஞ்சையைத் திருமகட்கு வாழ்க்கைபணை யென்றதற்கேற்பப் பாற்கடலைப் பிறந்தகமாக [பிறந்த வீடு] உரைத்த உரைநயம் பாராட்டத்தக்கது.

2 திருமாலைப் புயலாக உருவகித்தவிடத்து உலகத்துப் புயலுக்கு இல்லாத தன்மையாக ‘புனையாழியங்கையுடைய’, என அடைகொடுத்தும், திருமகளைப் பூங்கொடியாக உருவகித்தவிடத்து உலகத்துப் புங்கொடிக்கு இல்லாத தன்மையாக ‘பாற்கடலீற் பிறந்த’ என அடைகொடுத்தும் சிறப்பித்தக் கூறினமையால், இவை சிறப்புருவகமாம். தண்டியலங்காரப் பழையவரையுள் உருவக உவமையனிப் புறனடையாக வரும் ‘உருவக மூவமை யெனவிரு திறத்தவும்’ என்னுஞ் குத்திரத்திற்குச் காட்டிய “மழலைவாய் நவ்வி மதர் நெடுங்கண் மஞ்ஞை” என்னும் உதாரணச் செப்புனையும் அதனுரையையும் இதனேடு ஒப்பிட்டு கோக்குக் கூக் மேலும், “குனிநாண் மதிருதற் கோகிலமே” என்னுஞ் [188] செய்யுளிலும், “கழைபோல் வளர்நெற்” என்னுஞ் [260] செய்யுளி லும் முறையே தலைவியைக் கோகிலம்’ என்றதும், தோழியை ‘மயில்’ என்றதும் சிறப்புருவகம் என்று இவ்வரையாசிரியர் கூறியதையும் இவ்வாறே கொள்க.

உருவக அஸியுள் உவமேய உவமானங்க ஸிரண்ட-னையும் எடுத்தோதி ‘இன்னது இது’ என அபேதம்படக் கூறுதலேயன்றி, உவமேயத்தைத் தொகுத்து உவமானப் பொருளை மாத்திரம் எடுத்தோதி, அதனால், எடுத்துக்கொண்ட உவமேயப்பொருளை உவமான ரூபத்தின தாகத் தோன்றும்வண்ணம் அபேதப்படுத்திக் கூறுவதும் உண்டு ஆதவின், அம்முறையீ லமைந்த உருவகம் இது என்பது மறிக.

மதி - முன்னிலையசை. அருட்புனல் - அருள்ளீர். அனங்கா
னலம் - காமாக்கினி; வடசொன் முடிபு. (38)

பாங்கன் தலைவனை உற்றது வினாதல்

பாங்கன் தலைவனை யுற்றது வினாதல் எ - து. பாங்கன் தலைவனை துள்ளமுங் தோனும் வாடிய வேறுபாட்டைக் கண்டு நினக்கு இவ்வேறுபாடுற்ற காரணமென்னவென்று வினாதல்.

வலம்புரி போற்கொடை வாணன்ரென் மாறை மழைவளர்புஞ் சிலம்புறை சூர்வங்கு தீண்டின போலோளி தேம்பியிவ்வாறு லம்புனை தோனுநின் னுள்ளமும் வாடி யுருகின்று புலம்புவ தெண்ணோகோல் லோசொல்ல வேண்டும் புரவலனே.

இ - ள்: புரவலனே! சங்கநிதிபோற் கொடுக்குங் கொடையினையுடைய வாணனது தென்மாறை நாட்டின்க னுள்ள முகில் கண்வளரும் பொலிவினையுடைய சிலம்பி ஒறையுஞ் சூரென்னுங் தெய்வப்பெண் தீண்டியதுபோல, நின் திருமேனி ஒளிதேய்ந்து திரண்ட கல்லைப் புனைந்தா லொக்கும் நின் னுடைய தோனும் உள்ளமும் வாடி யுருகி நின்று இவ்வாறு புலம்புவதென்னே? சொல்லவேண்டும்.

வலம்புரி - ஆகுபெயர். மழை - முகில். வளர்தல் - கண் வளர்தல். டி - பொலிவ். சிலம்பு - மலை. 1 சூர் - ஓர் தெய் வப் பெண். தேம்பல் - தேய்தல். “தேம்பலங் சிற்றிடை ஈங்கிவ ஹங்கனிவாய்” [திருக்கோவை-செய்-11] என்றா பிறநும். உலம் - திரண்ட கல். ‘இவ்வாறு புலம்புவ தெண்ணோ’ என இயையும். கொல், ஒன்னப்பா அசை நிலை. (40)

தலைவன் உற்ற தரைத்தல்

தலைவன் உற்ற தரைத்தல் எ - து. இவ்வாறு வினாய பாங்கற்குத் தலைவன் தனக்குற்ற வேறுபாட்டின் காரணத்தைக் கூறல்.

1 சூர் - கொடுமை வினோக்கும் தெய்வப் பெண்,

மலைமுழு துங்கொற்றும் வைக்கின்ற வாணன்றென் மாறைநண்பா சிலைமுழு துங்கற்று முற்றுமெய் யானிற்பச் செங்கிறத்தே கொலைமுழு துங்கற்ற கூரிய வாளி குளிப்பவின்றென் கலைமுழு தும்பட்ட தாலொரு மான்முடிக் கண்ணியிலே.

இ—ள்: எண்டிக்கின் மலைமுற்றும் வெற்றிக்கொடியை வைக்கின்ற வாணன் தென்மாறைநாட்டி விருக்கின்ற பாங்கனே! புருவமாகிய சிலை முழுதும் சுற்றுகியதிசை முற்றும் எய்யானிற்ப, கொலைத்தொழின் முற்றுங் கற்ற கண்ணுகிய கூரிய வாளிகள் எனது செவ்விதாகிய நெஞ்சிடத்திலே மூழ்க, இப்போது என்னெஞ்சி விருக்கின்ற கலையறிவு முற்றும் ஒரு பெண் வைத்த தலைக்கண்ணியிற் பட்டது.

‘மலைமுழுதும்’ எனவே எண்டிக்கும் அவாய்னிலையான் வந்தது. 1 கோற்றம் - ஆகுபெயர். சிலை - ஆகுபெயர். உலகிற் சிலை நடுநிலை லெம்யும்; இச்சிலை அவ்வாறன்றிச் சிலைமுற்று மெய்யா நின்றதென்று 2 கருவிக்கருத்தாவாகக் கூறியது. வில் தோன்றுங் திசையிலன்றித் திசையெட்டி னும் எய்கின்றமையான், சுற்றுகியதிசைமுற்றும் என்றது. எண்திக்கினுமிருந்து வரினுங் தைப்பது நெஞ்சிடத்தே யெனக் கொள்க.

(செங்கிறம் - மார்பு. கொலை முற்றும் - கொலைத் தொழின் முற்றும். 3 வாளி - ஆகுபெயர். குளிப்ப - மூழ்க. கலை - ஆகுபெயர். ஒரு † மானுக்கு முடிபோட்ட கண்ணி

† (பி - மி -) ‘மான்’

1 கொற்றம் - வெற்றியாலுயர்த்த கொடியெனக் கருவியாகுபெயர். சிலை - விற்போன்ற புருவமென உவமையாகுபெயர்.

2 கருவிக் கருத்தாவாகக் கூறியது — கருவியைச் செய்ததுபோலத் தொழிற்படக் கிளந்தது. “செய்ப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலத் - தொழிற்படக் கிளந்தலும் வழக்கினு னூரித்தே” என்னுஞ் குத்திரத் தில் [நன்-சிரு-400-கு] உம்மையால் இதற்கு விதி கொள்க. இதைன் வடநாலார் ‘கரண கர்த்தா’ என்பர்.

3 வாளி: அம்புபோன்ற கண்ணிற்காதலால் உவமையாகுபெயர். கலை: நூல்களாலுண்டாய அறிவுக்காதலாற் கருவியாகுபெயர்.

யிலே கலையெல்லாம் பட்டதென ஒரு பொருள் தோன்றிய வாறு காண்க. ஆல் - அசை. கண்ணி யென்பது விலங்குகள் புட்கள் அகப்படுத்துங் கருவிக்கும், மாதர் குழவிற் சூடுங் குறுங்கோதைக்கும் பொதுவாகலான், இவ்விரு வகைப் பொருளுங் தோன்ற நின்றது. (41)

கற்றறி பாங்கன் கழறல்

கற்றறிபாங்கன் கழறல் எ - து. வேதாகம புராணம் யாவுங் கற்றறிந்த பார்ப்பனப் பாங்கன் இடித்துக் கூறல். இடித்துக் கூறல் - உறுதிச்சொல் ஓரைத்தல்.

தருகற் பகமன்ன சந்திர வாணன் றடஞ்சிலம்பில் முருகக் கடவுளையவெற் பாழுகி ஒம்பிறையுஞ் செருகக் கிளர்வரை வந்தவொர் பேதைக்குன் சிந்தையெல்லாம் உருகக் கலங்கினை நீதகு மோமற் றுனக்கிதுவே.

இ - ஸ்: இரவலர் யார் வந்து கேட்டினும் கேட்டவை யெல்லாங் கொடுக்குங் கற்பகதருவையொத்த சந்திரற்கு மகனகிய வாணனது சிலம்பிலிருக்கும் முருகக்கடவுளை யொக்கும் வெற்பனே! நீ முகிலும் பிறையுஞ் சொருகுபட வெழுந்த வரையிடத்தில் வந்த ஓர் பெண்ணுக்கு நின் சிந்தையெல்லாம் உருகக் கலங்கினை, உனக்கிது தகாது.

சந்திரன் - வாணனுக்குத் தந்தை. தடஞ்சிலம்பு - பெரிய மலை. செருகல் - சொருகுதல். “துவரமுடித்த துகளறு முச்சிப் - பெருந்தன் சண்பகஞ் சேரீஇக் கருந்தகட்டு - டுளைப்பு மருதின்” [அடி 26 - 28] எனத் திருமுருகாற்றுப் படையுள் சேரீ என்பதற்குச் செருகி யென உரை கூறிய வாறு கண்டுகொள்க. கிளர்தல் - எழுதல். வரை - மலை. ஒகாரம் - டு எதிர்மறை. மற்று - அசை. ‘இது தகுமோ’ என இயையும். (42)

கிழவோன் கழற்றேதிர் மறுத்தல்

கிழவோன் கழற்றேதிர் மறுத்தல் எ-து. பாங்கன் கூறிய கட்டுரையைத் தலைவன் மறுத்துக் கூறல்.

மாலாய் மதம்பொழி * 1 வாரண வாணன்றென் மாறையன்னார் சேலார் கருங்கண்ணுஞ் செங்கனி வாயுஞ் சிறியதுண்ணேர் நாலார் மருங்கும் பெருந்தன பாரமு நும்னாயன் றி மேலா னவருங்கண் டாலுரை \$ யாரின்ன வீரங்களே.

இ—ள்: மயக்கமாய் மதத்தைப் பொழியும் வாரணத்தையுடைய வாணனது தென்மாறைநாடு போல்வாரது சேல்போன்ற கருங்கண்ணும், செங்கனிபோன்ற வாயும், சிறுமையாகிய நுண்ணிய அழகாகிய நால்போன்ற இடையும், பெரிய தனபாரமும், கண்டார் நெஞ்சினை யுருக்குஞ் தன்மையில் வலிய என்பதனை யெளியவாகக் கூறினேர்; நும்மையன்றி மேலானவருங் கண்டா ஒரையார்கள் இத்தன்மையாகிய வீர மொழிகள் எ—று.

எனவே, நிருங் காணுததன்மையால் இவ்வாறு கூறினீரன்று கூறியவாறுயிற்று. மால் - மயக்கம். வாரணம் - யாஜை. சேல் - கயல். ‘செங்கனிவாய்’ என்புழி உவமத்தொகை. ஏர் - அழகு. தனம் - முலை. ‘மேலானவரும்’ என்புழி உம்மை சிறப்பும்மை; ஏஜைய எண்ணின்கண் வந்தன. ஆர் என்பது ஒப்பு. பாங்கன் - முன்னிலையெச்சம். ()

கிழவோற் பழித்தல்

கிழவோற் பழித்தல் எ - து. அவ்வாறு கூறிய கிழவனைப் பாங்கன் பழித்துக் கூறல்.

* (செ-ம்:-) ‘மாதங்க’ \$ (செ-ம்:-) ‘யாரிந்த’

1 விசேடவுரையிலும் ‘வாரணம் - யாஜை’ எனக் குறிக்கப்படுத்தின், மூலத்திலும் “வாரணவாணன்” என்ற பாடமே உரையாசிரியர் கொண்ட பாடமாதல் தெளிக்,

சூரார் சிலம்பி நீலம்பிமென் னால்கொண்டு சுற்றுவெற்றிப் போரார் களிறு புலம்பினைந் தாங்கொரு பூவைகொங்கை வாரா லைனப்ப வருந்தினை நீதஞ்சை வாணன் வெற்பா ஒராழி சூழல் கத்தெவ ரேநின்னை யொப்பவரே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணனது வெற்பி விருப்பவனே! சூர் பொருந்திய மலையினிடத்துச் சிலம்பியானது தனது மெல்லிய நூலைக்கொண்டு சுற்ற, மாற்றுர் படையிலே வெற்றிப்போர் செய்கின்ற யானையானது புலம்பி கைநக் தாற்போல, ஒரு பெண் தனது வார்பொருந்திய கொங்கையா லைனப்ப நீ வருந்தினை; ஆதலால், ஒப்பற்ற ஆழி சூழ்ந்த வுலகத்தில் நின்னை யொப்பவர் யார்? எ—று.

சூர் - தெய்வப்பெண்களி லொருசாதி. சிலம்பு - மலை. சிலம்பி - சிலந்தி. களிறு - யானை. ஆங்கு - உவமவருபு. பூவை - பெண். ‘வார்க்கொங்கை’ என மாறுக. ஆழி - கடல். சிலம்பி மென்னால் கொண்டு சுற்ற வெற்றிப் போரார் களிறு அங்நாற்றலையை நீக்கிவருதற்கரிதாய்ச் சங்கிலித் † தடைக்கு நில்லாத தன்வலியிழுந்து புலம்பி கைநக் தாற்போல, கடல்போல் வருகின்ற நால்வகைப் படையும் வென்று மனத்திற் கலங்காத வீரம் ஒரு பெண்வேட்கை யாற் கலங்கி வருந்தினை, நின்னை யொப்பவர் யார்?—எனக் குறிப்பாற் பழிப்புத் தோன்றியவா ருணர்க. (44)

கிழவோன் வேட்கை தாங்கற் கருமை சாற்றல்

கிழவோன் வேட்கை தாங்கற் கருமை சாற்றல் எ—து. தலைவன் ‘சீபழிக்கின்றுய்’ என்று உள்ளங் தேறுதற்கு வேட்கை என்னால் தாங்க முடியாதென்று கூறுதல்.

பொறைகொண்ட தாமரைப் போதனை கொங்கையும் பொங்கரிசேர் கறைகொண்ட வாளன்ன கண்களுங் கொண்டொரு கன்னிதெவ்வைத்

† (செ-ம்:-) ‘தனைக்கு’

திறைகொண்ட வாணன் செழுந்தன்சை குழுஞ் * சிலம்பிலின் தென் நிறைகொண்ட வாற்றி யாதிக மூநிற்றி நீடியின்றே.

இ—ள்: பாரங்கொண்ட தாமரை முகையன்ன கொங்கையும், மிகுந்த வரிபொருங்திய மாற்றரைப் பொருது அவருடற்குருதிக் கறைகொண்ட வாளையொத்த கண்களுங் கொண்டு ஒரு கண்ணியானவள், பகையைத் திறைகொண்ட வாணனது செழுமையாகிய தஞ்சைமாநகரைச் சூழுஞ் † சிலம்பிடத்து, இன்று என்னுடையநிறையைக் கவர்ந்தவாற்றியாது, நீடிம் என்முன்னின்று இகழூநின்றூய், யானென்செய்வேன்! எ—று.

பொறை - பாரம். 1 போது - முகை; என்னை?

‘காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை மலருமிங் நோய்’

—குறள்-செய்-1227.

என்பதனு னுணர்க. பொங்குதல் - மிகுதல். அரி - செவ்வரி. கறை - இரத்தம். தெவ் - பகை. திறை - வெற்றி. நிறை - அறிவு நிறை 2 ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி யென்னும் மேன்மக்கள் குணங்களுள் ஓர் குணம். அஃதாவது, மனத்தின்கண் பிறரறியாமை யடக்கத்தக்க காரி யத்தை யாடக்குதல்.

“நிறை யெனப்படுவது மறைபிற ரறியாமை” —கவி-133.

என்றார் பிறரும். நீடிம் என்னும் உம்மை சிறப்பும்மை. பாங்கன் - முன்னிலையெச்சம். (45)

பாங்கன் தன்மனத் தழுங்கல்

பாங்கன் தன்மனத் தழுங்கல் எ - து. அது கேட்ட பாங்கன் எம்பெருமான் ஆற்றுநூய் இவ்வாறு கூறினாலும், யான் இதற்குத்தான் என் சொல்லுவேனென்று தன் னுள்ளே பிரங்குதல்.

* (பி-ம்:-) சிலம்பினின்றென்' † (பி-ம்:-) ‘சிலம்பிடக்தேசின்று’

1 போது - பேரரும்பு; மலரும் பருவத்தையடைய அரும்பு.

2 ஓர்ப்பு - ஆராயும் வண்மை, கடைப்பிடி - ஒருதலை தணிதல்.

சீதள வாரங் கமழுதஞ்சை வாணன்றென் மாறையன்னாள்
காதள வாவெங் கடுவள வாவொளிர் காவியந்தண்
போதள வாவிழி யென்னுமென் னைசப் புறத்தளவா
சூதள வாழுலை யென்னுமென் னுமினிச் சொல்லுவதே.

இ—ள: எம்பெருமான், குளிர்ச்சிபொருந்திய சங்தனங் கமழுப்பட்ட தஞ்சைவாணன் தென்மாறைநாடு போல்வாளது கண்களை, 'காதினுலும் அளவிட்டறியப்படா', வெவ்விய விடத்தினுலும் அளவிட்டறியப்படா, விளங்கப் பட்ட அழிய குளிர்க்க நிலப்போதினுலும் அளவிட்டறி யப்படா' என்று 1 சொல்லும்; முலையை 'மலைபோல் வளர்க்க என்னைசமிடத்தும் அளவிட்டறியப்படா, வல்லி னுலும் அளவிட்டறியப்படா' என்று சொல்லும்; ஆதலால், நெஞ்சமே! நாம் இன்று சொல்லுவதென? எ—று.

ஆரம் - மைந்தரும் மாதரும் மார்பினும் முலையினும் பூசிய சந்தனம். கடு - விடம் காவி - நீலம். 'அந்தண் காவி' என மாறுக. புறம் - இடம். சூது - வல். இனி - இன்று. அளத்தல் - அறிதல். அளவா - அறியப்படா.

காதைக் கடந்து போதலான் 'காதளவா' என்றும், கடு உண்டாரைக் கொல்லு மவ்வாறன்றிக் கண்டாரைக் கொல்லுதலான் 'கடு வளவா' என்றும், காவிப் பூவிற்குப் பார்த்தறியுங் குணமின்மையின் 'காவியந்தண் போதளவா' என்றுங் கூறியது.

"காவிற் குவளை கவிழ்ந்து நிலனேக்கு
மாணிக்கை கண்ணேவுவே மென்று" [செய்-1114]

என்னுங் குறளினுங் காவிக்குக் கண்டறியுங் குணமின்மை யுணர்க.

1 சொல்லும் - சொல்லுவான்; செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுத் தெரிகிலை விளைமுற்று; அது பலர்பா லொழிந்த படர்க்கை நாற்பாற்கும் பொதுச்சொல்லாயினும், ஈந்து அதீகாரத்தால் வருவிக்கப்பட்ட. 'எம் பெருமான்' என்னும் எழுவாய்க்குப் பயனிலையா யியைந்தமையாற் பொதுமை நீங்கி உயர்தினை யான்பாலை யுனர்த்திற்று. இங்ஙனம் மேலும் வருமிடந்தோறு முணர்க.

ஆசையினும் முலை பெரிதாகலான் ‘ஆசைப்புறத் தளவா’ என்றும், வட்டங்கொண்டு குவிந்து வண்ணம் பொதிந்திருத்தலான் ‘குதளவா’ என்றுங் கூறியது. ‘என்னும்’ என்பதிரண்டும்¹ இறுதிவிளக்கு. நெஞ்சம் - முன்னிலையெச்சம்.

(46)

பாங்கன் தலைவருடே டழுங்கல்

(இது வெளிப்படை.)

— — —

என்மே ஸறைவ தியானிக்கு நின்செவிக் கென்சோலெல்லாம் வன்மே ஸடர்கொங்கை காரண மாத்தஞ்சை வாண் வெற்பா கன்மே ஸறைகின்ற மென்முளை போலுங் கடல்வெதும்பில் ஒதன்மேல் வளாவவுண் டோதறை மேலோரு தண்புனலே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! பேரின்பத் திற்குரிய நீ இச்சிற்றின்பத்துக்கு இத்தன்மையநைதல்

ஓ (சே - ம்:-) ‘தன்மேல் விளாவ’

1 இறுதி விளக்கு: ஒரு செய்யுளில் ஒரிடத்து நின்ற சொற் பல விடத்துஞ் சென் றியைந்து தன் பொருளைப் பயக்குமாயின் அது விளக்கணியாம்; தீவகம் எனவும்படும். பலவிடத்துஞ் சென்றியையும் அச் சொல் செய்யுளின் அல்லது தொடரின் முதற்கண் நிற்பின் முதனிலைத் தீவகம் எனவும், இடைக்கண் நிற்பின் இடைநிலைத் தீவகம் எனவும், இறுதிக்கண் நிற்பின் இறுதிக்கிலைத் தீவகம் எனவும் கூறப்படும்.

கண்டு ‘மாறையன்னான் - காதளவாவெங் கடுவளவா வொளிர் காவியந்தண் - போதளவாவிழி யென்னும்’ என்னுங் தொடரிறுதிக்கண் நின்ற ‘என்னும்’ என்ற விளைமுற்றுச் சொல்லாது ‘விழி காதளவா என்னும், வெங்கடு அளவா என்னும், ஒனிர் காவியந்தண் போது அளவா என்னும்’ எனத் தான் சின்ற இடத்தின்மாத்திரமேயன்றி ஏனை முதலிடைகளிலுஞ் சென்று இயைந்து பொருள் பயத்தலின் இறுதி விளக்கு எனப்பட்டது. இளி, ‘என்னுசைப் புறத்தளவா - குதளவா முலை என்னும்’ என்புழியும், ‘என்னும்’ என்ற அச்சொல் ‘முலை என்னுசைப் புறத்தளவா என்னும், குது அளவா என்னும்’ என ஏனை முதற்கண் னுஞ் சென்றியைந்து பொருள் பயத்தலின் அதுவும் இறுதி விளக்கு ஆதல் காண்க. தீவகச்சொல் இரண்டும் நிற்கப்பெற்ற இரு தொடர்களும் தனித்தனி உட்டொடர் பலவா யிருப்பினும் பெருங்தொடர் ஒன்றெனவேப்படும். பெருங்தொடர் - மகாவாக்கியம். உட்டொடர் - அவாந்தர வாக்கியம், உட்பட்ட சிறுதொடர்.

தகாதென்று, சூதின்மேற் பகைநெருங்குங் கொங்கையினை யுடையாள் காரணமாக, இங்குக் கூறும் என்சொல் லெல்லாம் நின் காதுக்குக் கல்லின்மே ஸறைகின்ற மெல்லிய மூங்கிலின் முளைபோலுமாயினா; யான்மேற் சொல்லு மாறியாது? கடல் வெப்பமுறின் அவ்வெப்பமாற *¹ அக் கடற்றன்மேல் ? வளாவுதற்குப் பாரிடத்து ஒரு தண்ணீருண்டோ? எ—று.

அறைதல்-சொல்லுதல். ‘யான் என் மேலறைவது’ என மாறுக. வல்-சுது. அடர்தல்-நெருங்குதல். ³ கோங்கை-ஆகுபெயர். அறைதல்-அடித்தல். ⁴ முளை-மூங்கில்; ஆகுபெயர். வெதும்பல்-வெப்பமுறல். தன்-அடிச்சங்த நோக்கி வந்தது. தரை-பார். புனல்-நீர். (47)

எவ்விடத் தேவ்வியற்றேன்றல்

எவ்விடத் தெவ்வியற்றென்றல் எ—து. எம்பெருமான் இவ்வாறு கூறியும் ஆற்றுனுழினன். அதனால், தலைவியைக்

* (பி-ம்:-) ‘அக்கடல்தன்மேல் வளாவுதற்கு’ (செ-ம்:-) ‘அக்கடன்மேல் விளாவுதற்கு’

1 அக்கடற்றன்மேல்:—அக்கடல் என்னும் கட்டுப்பெயர் வருவிக்கப்பட்டது; இவ்வுரை வாசகத்துத் தன் என்பது வேற்றுமைப் பொருட் புணர்ச்சிக்கண் வந்த சாரியை. ஆனால் மூலத்தின்கண் ‘தன்மேல்’ என்புழித் தன் என்பது இவ்வாரூனதன்று, உருபேற்ற பெயர் கிலை மொழியாக நிற்ப அதன்வழித் தோன்றுமையின். இனி, கடலைச் சுட்டி வந்த ‘தான்’ என்னும் பொதுப்பெயரின் விகாரமொழியுமன்று, அக்கடலைக் கர்த்தாவாகவுடைய வினைச்சொல் பின்னே வராமையின். இக்காரணத்தானே விசேடவுரையில் ‘தன்-அடிச்சங்தநோக்கி வந்தது’ என்றுரைக்கப்பட்டது; அது விரிக்கும்வழி விரித்தலாகிய செய்யுள் விகார மென்க.

2 வளாவல்-கலத்தல்; இதனை விளாவுதல் என்றும் வழங்குவர்.

3 கொங்கை: சினையாகுபெயராகப் பெண்ணை யுணர்த்திற்று, ‘அடர்கொங்கை’ என்பது வினைத்தொகை கிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை யாகாமைக்குக் காரணம் 20-ம் கவியில் ‘தோய்குழல்’ என்பதற்கு உரைத்தவாறே கொள்க.

4 முளை: மூங்கிலின் பெயர் அதனாற் செய்யப்பட்ட தரையில் நாட்டப்படும் முளைக்கு ஆயது கருவியாகுபெயர்.

கூட்டாதொழியின் இறங்துபடுமென்று தேறி, தலைவரை நோக்கி, ‘நின்னாற் காணப்பட்டவரு \$ எவ்விடத்தது? எவ்வியலையுடையது?’ என்று வினாவுதல்.

முகத்திற் பகழி யிரண்டுடை யார்க்கிட மூரிமுங்கீர்
அகத்திற் பிறந்த வரவிந்த மோவடை யார்தமக்கு
மகத்திற் சனியன்ன சந்திர வாணன்றென் மாறைவெற்போ
நுகத்திற் பகலனை யாய்தன்மை யேது நுவலெனக்கே.

இ—ள்: நின்றுற் காணப்பட்ட முகத்தில்
அம்புபோன்ற கண்ணிரண்டுடையார்க்கு இருப்பிடம்,
பெருமை பொருந்திய கடலகத்திற்பிறந்த தாமரையோ?
பகைவர்தமக்கு மகநாளில் வந்த சனியை யொக்கும் சந்திர
வாணன் தென்மாறை வெற்போ? உழும் *ஏரிற் பிணித்த
நுகத்தின் நடுப்போன்ற தலைவனே! அவர்க் கிலக்கணம்
யாது? அறிய எனக்குச் சொல்வாயாக எ—று.

பகழி-ஆகுபெயர். மூரி-பெருமை. முங்கீர்-கடல். அர
விர்தம்-தாமரை. அடையார்-பகைவர்.

மகத்திற் சனி வருங்கால் உலகிற்குத் தீமை பயத்த
லால் ‘அடையார்தமக்கு மகத்திற் சனியன்ன சந்திர
வாணன்’ எனக் கூறியது; † ‘நுகத்திற் பகலனையாய்’
என்றது நடுவன்றி ஓர் பக்கஞ்சாயின் அவ்விடத்திற்
பாரமுறைக்கும், நடுவாயின் சமனுயிருக்குமாதலான், இவ
னும் நடுவுங்கிலைமை யுடையவனென்று கூறப்பட்டது.

\$ (பி-ம:-) ‘எவ்விடத்தெவ்வியலை’

* (செ-ம:-) ‘ஏர்ப்பெயலிற் பிணித்த’ (பி-ம:-) ‘ஏர்ப்பகட்டிற்
பிணித்த’.

† (செ-ம:-) “மகத்திற்புக்கதோர் சனியெனக்கானுய்” [திரு
வொற்றியூர். செய், 9] என்று சுந்தரமூர்த்திச்சுவாமிகள் ஒதியவாற்
ரூனுமனர்க்’ எனவும் ஒரேட்டில், “மகத்திற்புக்கதோர் சனி யெனக்
காயினை” யென்று திருவொற்றியூர்த் தேவாரத்திற் சுந்தர ரோதிய
வாற்றுனு முனர்க்’ எனவும் இங்கே மிகையான பாடம் காணப்
படுகின்றது.

தன்மை-இலக்கணம். நுவல்ல-சொல்லுதல். ஒகாரம் இரண்டும் வினா.

(48)

அவன் அஃது இவ்விடத் திவ்வியற் றென்றல்

அவன் அஃது இவ்விடத் திவ்வியற் றென்றல் எ-து. தலைவன் என்றால் காணப்பட்ட வரு இவ்விடத்தது இவ்வியலை யுடையதென்று பாங்கற்குக் கூறல்.

கனமே குழல்செங் கயலே விழிமொழி கார்க்குயிலே
தனமே முகையென் றனிநெஞ்ச மேயிடை தன்பகைக்கு
வனமே யருளிய வாணன் றென் மாறை மணிவரைசூழ்
புனமே யிடமிங்ங னேயென்னை வாட்டிய பூங்கொடிக்கே.

இ-ள்: இவ்வாறு என்னை வாட்டிய பூங்கொடி போல்வாட் கிருப்பிடம் தன் பகைவர்க்குக் காடே யிருப்பிடமாகக் கொடுத்த வாணனது தென்மாறை நாட்டு முத்தத்தை யீனும் மூங்கில் சூழ்ந்த திணைப்புனமே; 1 இயலானது: குழல் முகிலே விழி செவ்வரி பொருந்திய கயலே; மொழி கருங்குயிலே; தனம் முகையே; இடை என்தனியாகிய நெஞ்சமே எ-று.

கனம்-முகில். கயல்-மீன். தனம்-மூலை. முகை-மொக்குள். மணி-முத்தம். வரை-மூங்கில். புனம்-திணைப்புனம். இங்ஙன்-இவ்வாறு. பூங்கொடி-ஆகுபெயர்.

2 ‘கார்க்குயிலே மொழி’ எனவும், ‘முகையே தனம், எனவும் மாறுக. ‘இங்ஙனே’ என்புழி ஏகாரமும், ‘பூங்

1 குழல் முதலீயன முகில் முதலீயவற்றேடு எழுவாயும் பயனிலைய மாகத் தம்முளியைந்து பின் ஒரு சொன்னீர்க்கைப்பட்டு இயலானது, என்னும் எழுவாய்க்குப் பயனிலையாகத் தனித்தனி இயையும். இவ்வாறு ஒரேமுவாய் வெவ்வேறு பல பயனிலைகளோடு “தனித்தனி இயைவதை வடத்தாலார் ‘பிரத்தியேக பந்தாங்வையும்’ என்பார்.

2 ஏனைய தொடர்களில் உவமவாசகம் முன்னும் உவமேயவாசகம் பின்னுமாக இருத்தலின், அவை போலவே இவையும் முறை பிற்றுச்சியின்றி யிருக்கற்பால, செய்யுளைக்கி மாறி நின்றமையின் இவ்வாறு மாறுக என்பதாம்.

கொடிக்கே' என்பழி ஏகாரமும் ஈற்றசை; ஏனைய தேற்றம்; என்னை?

“தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை யெண்ணே ஈற்றசை யில்லைவாங் தேகா ரம்மே”

—தோல். சொல். இடை, கு. 9.

என்பதனுலரிக.

‘தனிநெஞ்சம்’ என்றது வேட்கைப் பாரத்தைச் சுமந்து கைந்தத்தனால் நெஞ்சம், முலைப்பாரத்தைச் சுமந்து கைந்த இடைக்கு உவமமாயிற்று. ¹ வரை-கண்களை யுடைமையின் ஆகுபெயரான் முங்கிற்குப் பெயராயிற்று. வரை மலையாகாதோ வெனின், ஆகாது. என்னை? ² மேற்கூறும் பாங்கன் இறைவனைத் தேற்றுஞ் + செய்யுஞ்சுட் ‘கழுவளர் சாரல்’ என்றமையான், இவ்விடத்து வரை யென்றதற்கு மூங்கிலைஞ்சே பொருள் கூறவேண்டுவதா யிற்று; என்னை? “மால்வரை நிவந்த சேணுயர் வெற்பில்” [அடி - 12] என முருகாற்றுப்படையுட் கூறியதன ஆனர்க. (49)

பாங்கன் இறைவனைத் தேற்றல்

பாங்கன் இறைவனைத் தேற்றல் ஏ - து. ‘இவ்வாறு நீ வருந்தாதோழிக, நீ சொன்ன குறியிடத்துச் சென்று தலைவியைக் கண்டு யான் வருகின்றேன்’ என்று தேற்றுதல்.

மழுவளர் மாளிகை மாறை வரோதயன் வாணன்வெற்பின் இழுவளர் வார்மூலை யேரிளாங் தோகையை யிக்கணம்போய்க் கழுவளர் சாரலிற் கண்டுளை யான்வந்து காண்பளவுங் தழுவளர் தாரண்ண லேதலை வாய்நின் றகவின்மையே.

+ (செ - ம:-) . செய்யுட்கண்'

1 வரை - கண = கனு.

2 மேற்கூறும் செய்யுஞ்சுள் என்றியைக்க,

இ—ள்: மலரோடு தழைகலந்து நின்ட மாலையை யுடைய இறைவனே! முகில் துஞ்சும் மாளிகை நெருங்கிய மாறைநாட்டு வரோதயங்கிய வாணனது வெற்பில், அணிகள் துயிலுங் கச்சப்பொருந்திய மூலையழகையுடைய இளங் தோகை போல்வாளோ நீ கூறிய குறியிடமாகிய மூங்கில் வேலியாய் வளர்ந்த புனத்தில் இக்கணம் போய்க் கண்டு மீண்டு உனையான் வந்து கானுமளவும் வருத்த மொழிவாயாக எ—று.

மழை - முகில். இழை - ஆபரணம். வார் - கச்ச. ஏர் - அழகு. தோகை - ஆகுபெயர். 1 சாரல் - ஆகுபெயர். என்னை? தலைவன் குறிகூறியது ‘புனமே யிடம்’ என்று; அதனைலென் ருணர்க. இங்நனம் மூங்கில் வேலிப் புனமென்று அதிகாரப்படக் கூறியவா ரெண்னெனின், இக்கிளவிக் கடுத்த கிளவி² “குறிவயிற் சேறல்” என்றவிற் றலைவி யிருக்குமிடமும் குறியென்றவின், குறியிடமெல்லா மொன்றுய் வருதல் விதியாதலான் ‘மூங்கிற்புனம்’ என்றதிகாரப்பட்டவா ருணர்க. அன்றியும் வரைவு கடாத வில் ‘இரவு வருவானைப் பகல் வருகென்றல்’ என்னுங் கிளவிச் செய்யுளில் ‘கழை விளையாடுங் கடிப்புனங் காத்தும்’ [தஞ்சை-செய்-238] என்று பாங்கி கூறியவதனும், ³ இச் செய்யுளில் புனங் கூறுமிடமெல்லாம் மூங்கிலடையாளமன்றி வேலே ரடையாளங் கூறுவதின்றென வுணர்க.

தார் - மாலை. மலராற் கட்டுதல் ⁴ மாலையாகலான் மலர் கூறுது, தழை இடையைடையே கட்டுதலின் தழை கூறி

o (செ-ம்:-) ‘என்றதனு லென் ருணர்க’

1 சாரல்:—மலைப்பக்கம்; சண்டு அதன்கணுள்ள புனத்தை யுணர்த்தவின் இடவாகுபெயர்.

2 “குறிவயிற் சேறல்” என்றவில் - குறிவயிற் சேறல் என்ற கிளவிக்கண்,

3 இச் செய்யுள்—இத் தொடர்நிலைச் செய்யுள், இக் கோவைப் பிரபந்தம்.

4 மாலையாதலான் - இயல்பாதலான்.

ஞர். அண்ணல் - இறைவன். தணிதல் - ஒழிதல். தகவின்மை - வருத்தம். முன் 'வளர்' இரண்டுங் கணவளர்தல். பின் 'வளர்' இரண்டும் நீடல். 'கழுவளர் சாரலில் இக்கணம் போய்' என மாறுக. 'மீண்டு' என்பது அவாய் நிலையான வந்தது.

(50)

குறிவயிற் சேறல்

குறிவயிற் சேறல் எ - து. தலைவன் கூறிய குறி யிடத்துத் தலைவியைக் காணப் பாங்கன் போதல்.

பாரித்த தின்மையெம் மண்ண ஒவன் ணீரைப் பருகினின்று பூரித்த செவ்விளா நீர்களுஞ் தாங்கியைப் பூங்கொடிதான் வாரித் தலம்புகழ் வாணன் ரென் மாறை வரைப்புனஞ்சூழ் வேரித் தடம்பொழில் வாய்வினை யாடுங்கொன் மேவினின்றே

இ—ள்: தலைவன் கூறிய அப்பூங்கொடிதான் கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகம் புகழும் வாணனது தென்மாறைநாட்டு மூங்கில்வேலியை யுடைய தினைப்புனஞ் சூழ்ந்த மணம் பொருந்திய பெரிய சோலையிடத்துப் பொருந்தி நின்று, வீரமில்லாதார்க்கும் வீரத்தைப் பிறப்பித்த எம் அண்ணலது உள்ளத்துள்ள கலையறிவாகிய ணீரைப் பருகி நிலைகொண்டு விம்மிய செவ்விளாநீர்போன்ற முலைகளையுங் தாங்கி விளையாடுமோ என எண்ணிக்கொண்டு சென்றுன்.

பாரித்தல் - பிறப்பித்தல். தின்மை - வீரம். உண்ணீர் - உள்ளத்துள்ள கலையறிவு. பூரித்தல் - விம்முதல். உம்மை - அசை. வாரி - கடல். தலம் - நிலவுலகம். வரை - மூங்கில். வேரி - மணம். தடம்பொழில் - பெரிய சோலை. கோல் - ஜயம். நேஞ்சம் - முன்னிலையெச்சம். 'வரைப்புனம்' என்பது வரைக்கட்டுனமென அமையாதோவெனின், இவ்விடத் திவ்வியற் றென்னுஞ் செய்யுளில் 'மணிவரை சூழ்புனம்' எனவும், பாங்கன் இறைவனைத் தேற்றுஞ் செய்யுளில் 'கழுவளர் சாரல்' எனவும், இச் செய்யுளில் 'வரைப்புனம்' எனவும் மூங்கிலே யதிகாரப்பட்டு வருதலின் மலையாகாதென்க.

(51)

இறைவியைக் காண்டல்

(இது வெளிப்படை)

கானேயளகங் கரும்புய லேழியல் கார்மாயிலே
மானே விழிமுக மாமதி யேதஞ்சை வாணன் வெற்பில்
தேனேய் தொடையலச் சேயீன யான் சொன்ன சேயிழையான்
தானே யிவளிது வேசிட மாகிய தண்புனமே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்திருக்கும் முரு
கக்கடவுளைய வண்டுபொருந்திய மாலையையுடைய எம்
மிறைவன் சொன்ன இடமாகிய தண்புனமூம் இதுவே;
† 4 இயலாகிய புயலே மனம் பொருந்திய அளகபாரமா
யிருக்கின்றது; கார்காலத்து மயிலே இயலா யிருக்கின்
றது; மானே விழியா யிருக்கின்றது; சிறைமதியே முகமா
யிருக்கின்றது; ஆதலால், அச்சேயிழையாள்தான் இவளே.

கான் - மனம். ஏய்தல் - பொருந்துதல். இயல் -
சாயல். கார் - கார்காலம். விழி - கண். மாமதி - நிறை
மதி. தேன் - வண்டு. தொடையல் - மாலை. சேய் - முரு
கக் கடவுள்.

† (பி - ரி:-) ‘கருமையாகிய புயலே’ என்ற பாடமே பொருந்தம்
எனச் செந்தமிழ் - தொகுதி 5 - பக்கம் 575-ல் காட்டப்பட்டது.
ஆனால், எமக்ககப்பட்ட ஏடுகள் நான்கிலும் அங்ஙனமின்றி இயலாகிய’
என்றே பாடபுள்ளது.

4 இயலாகிய - தலைவன் சொன்ன இலக்கணமாகிய; இவ்வடை
மொழி புயல், மயில், மான், மதி என்னும் நான்கிற்கும் உரிய அடை
யென் றுணர்க. “எவ்விடத் தெவ்வியற் றென்றால்” “அவனால் திவ்
விடத் திவ்வியற் றென்றால்” என்னுங் கிளவிகளில் தலைவி நிற்குங் குறி
யிடமும், தலைவியின் இயலும் ஒன்றன்பி ஞேன்றுக் கூறப்பட்டு
வந்தலானும், இச் செய்யுளில் “அச் சேயீனயான் சொன்ன” எல் பது
இடைஞில் விளக்காகச் சென்றியையும்போது இடமும் இயலுமாகிய
இரண்டையுமே குறித்துச் செல்லுதல் முறையைகலானும், அதி
கரித்த இடம் ‘சேயீனயான் சொன்ன இடமாகிய தண்புனமிது’ என
சன்டு அடையாக எடுத்தோதப்படுதலானும், அதற்கியைய அதனுட
ளிகழ் பொருளாகிய ‘இயல்’ என்பதும் அடையாக எடுத்தோதல்

'கரும்புயலே கானேயளகம்' எனவும், 'கார்மயிலே இயல்' 'மதியே முகம்' எனவும், 'தஞ்சைவாணன் வெற்பிற்சேய்' எனவும் மாறுக. ஈற்றசை ஏகாரமொன்று மொழித்து ஏனைய ஏகார மெல்லாங் தேற்றத்தின்கண் வந்தன. நெஞ்சம் - முன்னிலை யெச்சம். 1 'அச்சேயனையான் சொன்ன' என்பது இடநிலை விளக்கு. (52)

இகழ்ந்ததற் கிரங்கல்

இகழ்ந்ததற் கிரங்கல் எ - து. தலைவி பேரழகைக் கண்டு பாங்கன், 'கானுமன் எம்பெருமானை அறிவின்றி இகழ்ந்தனம்' என்று இரங்கிக் கூறல்.

கொலைகாலியிற்படை கேரியர் கோனகங் கோடவங்கைச் சிலைகால் வளைத்துத் திருத்திய வாண்ணறை மாறைவெற்பில் மூலைகால் கொள்க்கண் டிலைத்தநுண் ஊலிடை முற்றிழைகண் வலைகால் பிணிப்பவங் தார்வாருங் தாரல்லர் மாலுழங்கே.

இ-ள்: கொல்லுங் தொழிலை உமிழ்கின்ற வேற் படையையுடைய சோழனது உள்ளம் மாறுபட அழிய

முறைமையாகலாலும், அது செய்யுளில் தொகுக்கும் வழித் தொகுத்தலாக எஞ்சியிருப்பினுர் உரையில் அதனை விரித்து எடுத்தோதல் இன்றியமையாதவாற்றனும், இங்ஙனமே 49-ம் செய்யுளில் 'இயலானது' என விரித்துரைத்துள்ள ராகையாலும் உரையில் 'இயலாகிய' என்னும் பாடம் பொருத்த முடைத்தாத லறிக. இனிக் 'கரும்புயல்' என்புழக்குருமை என்னும் அடைக்குப் பொரு ஸெழுதாது விடினும் விளங்குமாதவின், அதன் பிரதிபதமாகிய 'கருமையாகிய' என்னும் உரைவாசகம் ஈண்டு இல்வழிப்படுங் குறையின்மையுங் தெளிக, அன்றி அவ்வுரைவாசகம் ஏடுடைமுதுவோரால் தவறுதலாக விடப்பட்டதோ? சிதைந்து இலதாயிற்கீரு என எண்ணவு மிடமுண்டு. சுருங்கக் கூறின், பல ஏடுகளிற் காணப்படும் பாடமே ஒரேட்டிற் காணப்படும் பாடத்தினும் பிழையற்றவழிக் கொள்ளற்பாற் றென்பதாம்,

1 'அச்சேயனையான் சொன்ன இடமாகிய' எனப் பிற்கூட்டுரோடும், 'அச்சேயனையான் சொன்ன இயலாகிய புயல் முதலியவை அளகம் முதலியவாகவுள்ளன' என முன்னுள்ள தொடரோடும் சென்றியைந்து தன் பொருளைப் பயத்திலின் இடைவிலத்திலும் என்னும்னியாம்.

கைச்சிலையைக் காலால் வளைத்து, அம்மாறுபாட்டைத் திருத்திய வணனது தென்மாறை வெற்பிடத்து, மூலை இடங்கொள்ளக் கண்டு அதனால் இளைத்த நுண்ணிய நூல்போன்ற இடையையும், அணியும் அணியிற் ரூழ் வின்றி முற்றுப்பெற்ற அணியை முடையாளது கண்ணுகிய வலை காலிற் பிணிப்ப வந்தவர் ஆசைநோயை அனுபவித்து வருந்தாரல்லர் எ—று.

எனவே, வருந்துவா ரென்றவாருயிற்று. 1கோலை ஆகுபெயர். காலுதல் - உமிழ்தல். அயிற்படை - வேற்படை. 2நேரியர்கோன் - சோழன். அகம் - உள்ளாம். கோடல் - மாறுபடல். அம்-அழகு. ‘கால்வளைத்து’ என் புழி வேற்றுமைத்தொகை. திருத்தல் - செவ்விதாத்தகல். கால் கொளல்-இடங்கொளல். முற்றிடை - அன்மொழித் தொகை. பிணித்தல்-கட்டல். உழுத்தல்-அனுபவி த்தல்.

“கடலன்ன காம முழந்து மடலேறுப
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்”.

—செய். 1137.

என்னுங் குறளானு முனர்க. நெஞ்சம் - முன்னிலை
யெச்சம். (53)

தலைவனை வியத்தல்

தலைவனை வியத்தல் எ-து. பாங்கன், தலைவி கண் வலையிற் சிக்கி அத்தடையோடுந் தலைவன் நம்மிடத்து வந்தது வியப்பென்று அதிசயித்துக் கூறல்.

1 கோலை: கொல்லுதல், உயிரை உடப்பினின்றும் நீக்குதல்; ஈண்டு, அதற்கு ஏதுவாகிய ஈர்தலை உணர்த்தின்மையிற் காரியவாகு பெயராம். ஈர்தலை உமிழ்தலாவது அநாயாசமாகவும் விரைவாகவுஞ் செய்தல். அதற்கு ஏற்ற திட்பமும் கூர்மையும் பிரயோகமுடைய வேற்படை என்றவாறு.

2 நேரியர்கோன்-சோழ அரசர் பலருள்ளும் சிறந்தோன். 83-ம் கவியின் விசேடவரை காணக.

தலங்கா வலன் றஞ்சை வாணன் முந் நீர்பொருங் தன்பொருங்தத் திலங்கார வல்வடக் கொங்கைவெற் பாலினை நீலவண்கட் பொலங்காம வல்லி கடைந்தவப் போது புடைபெயர்ந்து கலங்கா திருங்ததெவ் வாறெழ்பி ரான் றன் கலைக்கடலே.

இ—ள்: இரண்டு நிலம்போன்ற உண் கண்ணோயுடைய பொன்மயமாகிய காமவல்லிக் கொடி போன்றவள், உலகிற் குக் காவலனுகிய தஞ்சைவாணனது கடலை யெதிருங் தன் ணரிய பொருங்கையாற்றின்கண் பிறங்தொளிரும் முத்துக் களைக் கோத்த வலிய வடம்பூண்ட கொங்கையாகிய வெற்பி ஞலே கடைந்த அப்போது, அசைந்து எம்பிரான் றன் கலைக்கடலானது கலங்காதிருங்த தெவ்வாறு? எ—று.

எனவே, எனக்கிது வியப்பாயிருங்த தென் றவாறு மிற்று. தலம் - உலகு. 1பாதலநீர், பூதலநீர், மீதலநீர் இம் மூன்று நிருங் கூடியதால் கடல்-முந்நீர் எனப் பெயராயிற்று. பொருதல் - எதிர்தல்.

பொருங்தம்-பொருங்கையாறு; போருங் என்னும் தொழிற் பெயர் அஃறினையாதவின் ஐகாரவீறு பெற்றது. ஆரம்- முத்து. பொருங்கையாறுங் கடலும் எதிர்ந்து கலங்தவிடத் துப் பிறத்தலான் பொருங்கையிற் பிறங்த முத்தென்றுர். பொலம் - பொன்.

1 ‘யாற்றுகிறும் ஊற்றுகிறும் மழைகிறு முடைமையால், கடற்கு முந்நீர் எனப் பெயராயிற்று; அன்றி முன்னீரென்றேதி, சிலத்திற்கு முன்னுகிய நீர் என்று முரைப்பு’ என்பர் புறநானாற் றரையாசிரியர். இனி இதனை மறுத்து. “முந்நீர் - கடல்; ஆகுபெயர்; ஆற்றுக்கீர் ஊற்று கீர் மேனீரென இவை யென்பார்க்கு அற்றன்று; ஆற்றுக்கீர் மேனீராத லானும் இவ்விரண்டு மில்வழி ஊற்றுக்கீர் மின்று மாதலானும் இவற்றை முந்நீரென்றல் பொருங்திய தன்று; முதிய நீரெனின், “நெடுங்கடலுங் தன்னீர்மைகுன்றும்” என்பதனால் அதுவும் மேனீர்ன்றி அமையாமையின் ஆகாது; ஆனால் முந்கீர்க்குப் பொருள் யாதோவெனின் முச்செய்கையை யுடைய நீர் முந்நீரென்பது; முச்செய்கையாவன மண்ணைப் படைத்தலும் மண்ணைய மிதித்தலும் மண்ணைக் காத்தலுமாம்.” என்று அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார வுரையிற் கூறுவர். நச்சினார்க்கிளிய ரும் அடியார்க்குநல்லார் கொள்கையே யுடையர்.

“பொன்னென் கிளவி யிறுகெட முறையின்
முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாராம்
செய்யுண் மருங்கிற் ரேடரிய லான.”

—தொல்-எழு-கு-356.

என்பதனால்றிக. காமவல்லி - கற்பகத்திற் படருங்
கொடி; ஆகுபெயர். கடைதல் - எண்டு அறிவைச் சுழலச்
செய்தல். புடைபெயர்தல் - அசைதல். கலெக்கடல்-கல்வி
யறிவாகிய கடல். (54)

தலைவியை வியத்தல்

தலைவியை வியத்தல் எ-து. தலைவியைப் பாங்கன்
வியந்து கூறல்.

வெங்கோன் மழைபொழி வானவர் போர்வென்ற மீனவர்தஞ்
செங்கோன் முறைமை செலுத்திய வாணன் தென் மாறைவெற்பில்
நங்கோன் மெலிய நலிகின்ற காமவெங் நஞ்சினையிப்
பைங்கோன் மணிவளை யார்தணி யாரல்லர் பார்வைகொண்டே.

இ—ள்: வெவ்விய அம்புமாரியைப் பொழுகின்ற
சேரரது போரை வென்ற மீனவருடைய நீதி முறை
மையை எண்டிக்குஞ் செலுத்திய வாணனாது தென்மாறை
வெற்பிடத் திருக்கின்ற நம்பெருமான் மெலிவடைய
வருத்தஞ் செய்யாகின்ற காமமாகிய வெவ்விய விடத்தை
இந்தப் பசியகோலுடைய நல்ல வளையையுடையார் தமது
அருட்பார்வைகொண்டு தணிப்பார் எ—று.

வெங்கோல்-அப்பு. வானவர் - சேரர். மீனவர்-
பாண்டியர். இறைமைத் தன்மை யுடையராதலால் உயர்த்
துக் கூறியது. செங்கோல்-செவ்விய நீதி. நலிதல்-வருத்
தல். கோல்-வளையிற் புள்ளி. கோலம் என்பது கடைக்
குறையாய்க் கோல் என நின்றதென்பர்குமூர். நெஞ்சம்-
முன்னிலையெச்சம்.

இச்செய்யுளில் வியத்தற் பொருண்மை வந்தது எங்கு
னென்னில்: எம்பெருமான் இறந்துபடாமற் காத்து

இன்றுங் குறியிடத்துத் தனித்துவந்து நிற்றலின், இவர் பார்வைகொண்டு தணிப்பாரென்று கூறியது வியப்பின் மேனின்றது. (55)

இவை ஜந்துபாட்டும் பாங்கன் தன்னுட் கூறியது.

தலைவன்றனக்குத் தலைவினிலை கூறல்

தலைவன்றனக்குத் தலைவினிலை கூறல் எ-து. பாங்கன் தலைவி குறியிடத்துத் தனித்து நிற்கின்ற நிலையைக் கண்டுவந்து தலைவற்குக் கூறல்.

வளங்கனி மாறை வரோதயன் வாணன் மலயவெற்பா உளங்கனி காத லூடனின்ற தானின் னுடலமெல்லாம் களங்கனி போலக் கருகிசென் கோட்டுக் களிறுண்டதோர் விளங்கனி போல்வரி தாநிறை வாங்கிய மென்கொடியே.

இ-ள்: வளமைபழுத்த மாறைநாட்டு வரோதய ஞகிய வாணனது மலயவெற்பனே! நின்னுடலமெல்லாங் களம்பழும்போலக் கருக, வெண்ணிரக் கோடுடைய யானை யுண்டதோர் விளங்கனிபோல் இல்லாமையுடைய தாக நினது நிறையாகிய சூணத்தைக்கொண்ட மெல்லிய கொடியானது, நீ சொன்ன குறியிடத்து உளங்கனிந்த காதலூடன் நின்றது; ஆசலால், நீ அக்குறி யிடத்துச் செல்வாயாக ஏ—று.

1 களிறு - விளங்கனிக்கு எய்துவதொரு வேழமென்னும் நோய்; அங்கோயினுற் பற்றப்பட்ட விளங்கனி உள்ளீடற்று வெறுவிதாகும்; சண்டு 'வெண்கோடு' நோய்க்கடையாகாது களிறு என்னும் பெயர்க்கு அடையாக கின்றது. “குருதிக் கோட்டுக் குஞ்சர நகரம்” [சிந்-மண்செய்-81] என்புழிப் (குஞ்சரநகரம்-அத்தினபுரம்) போல.

இனி, யானையுண்ட விளங்கனியும் வெறுவிதாக அதன் இலண்டத் தடன் வெளிவருவதுண்டு என்றுங் கூறுவர். சீவகசிந்தாமணி 232, 1024, 1122-ம் செய்யுட்களும் அவற்றி னுரையும் சண்டு ஒப்புநோக்கத் தக்கன.

கனிதல் - பழுத்தல். கருகி என்பது கருகி யெனத் திரிந்து விண்றது. என்னை,—

“செயிர்த்தவள் சிவங்கு நோக்கிச் சீறடி சென்னி சேர்த்து யயிர்ப்பதென் பணிசெய் வேஞுக் கருளிற்றுப் பொருள் தென்ன வயிர்ப்பது மோம்பி யொன்று முரையலீ யாகி மற்றிப் பயிர்ப்பில்லும் பள்ளிவைகு பகட்டெழின் மார்ப வென்றான்.”

என்னுஞ் சிந்தாமணிச் (1989) செய்யுளில் 1 நோக்கி என்பது நோக்க எனத்திரிந்து விண்றதுபோலக் கொள்க. ‘மின்கொடியே’ என்று பாட மோதுவாருமூர். வறிதா-² இல்லாமை யுடையதாக; வெற்பின் என்று பாடமோதி, இறைவா என்னும்முன்னிலே ஏச்சம்என்று பொருள் கூறுவாருமூர்.

(56)

தலைவன் சேறல்

தலைவன் சேறல் எ-து. பாங்கன் சொற்படி தலைவன் குறியிடத்துப் போதல்.

புறங்கு ரிருட்கங்குல் போன்றக * நன்பகல் போன்றபொங்கள் நிறங்கூர் படைக்கண்ணி நின்றன ளேநிழு லைச்சுசுழித்து மறங்கூர் களிற்றண்ணல் வாணன் தென் மாறையில் வானுதலாள் அறங்கூர் மனத்தரு ஓரைன்ற தாமென தாருயிரே.

இ—ள்: தன்னிழலைப் பிறிதோர் யானையெனக் கருதித் திரும்பிக் கோபமிகுங் களிற்றையுடைய அண்ணலாகிய வாணன் தென்மாறை நாட்டு, புறத்தில் மிகுங் திருண்ட கங்குலை யொத்து, அகத்தில் மாணிக்கங்களி நெனியான் நல்ல பகல்போன்ற சோலையிடத்து, வானுதலாளாகிய ஒளி மிகுந்த படைக்கண்ணி நின்றனளே!

* (செ-ம், பி-ம்:-) ‘நன்பகல்’

† (செ-ம், பி-ம்:-) ‘களித்து’

1 பொருள் கோடற்கண் நோக்கி என்பது நோக்க எனத் திரிந்து விண்றதுபோல என்றபடி,

² இல்லாமையுடையதாக - இல்லாதொழிய,

அந்தின்ற தோற்றமுறைமை கூர்ந்த மனத்தருளினுலே எனதாருயிர் நின்றதாம் எ—று.

கூர்தல் நான்கும் மிகுதல். தழைகளினது செறிவால் புறம் கூரிருட்கங்குல் போன்றது. பொங்கர் - சோலை. நிறம்-ஒளி. படைக்கண்ணி-உவமத்தொகை. ட் சுழித்தல்-திரும்பல். மறம் - கோபம். களிறு - யானை. அறம்-முறைமை. நெஞ்சம்-முன்னிலையெச்சம். (57)

தலைவியைக் காண்டல்
(இது வெளிப்படை)

பாகையுங் தேஜையும் போன்மொழி யார்தமிழ்ப் பைங்தொடையும் வாகையுஞ் சூடிய வாணன்றென் மாறை வளமுமவன் ஈகையும் போலு மெழிலியை நோக்கி யிரங்குபுள்ளஞ்சு தோகையும் 1 போனின்ற வாதனி யேயிந்தச் சோலையிலே.

இ—ள்: இந்தச் சோலையிடத்துத் தனியே என்வரவை நோக்கிப் பாகையுங் தேஜையும்போன்ற மொழியார் நின்ற முறைமை, தமிழ்மாலையும் வாகைமாலையுஞ் சூடியவாணனது தென்மாறைநாட்டு வளமும் அவன் கொடையு மொக்கும் மேகத்தை நோக்கி யிரங்குஞ் சாதகப்புள்ளையும் மயிலையு மொக்கும் எ—று.

‘மொழியார் நின்றவா’ என மாறுக. தமிழ்ப் பைங்தொடை-சமிழ்மாலை. வாகை-ஆகுபெயர். வளம்-செழுமை. வளம் எல்லாருக்கு முபகரித்தலான் மேகத்துக்கு ஒப்பா

† (செ-ம்:-) ‘களித்தல்’

1 போல்:—பொழிப்புரையின்படி போலும் என்னும் முற்றுச் சொல் விகுதி கெட்டு போல் என கின்றதாகக் கொள்ளல் அமையும்; ‘கொள் வாருங் கள்வரு நேர்’ என்னுங் குறளில் (813) ‘நேர்வர்’ என்பது ‘நேர்’ என கின்றாற்போல. இதற்குவிதி “செய்யா யென்னு முன்னிலை வினைச் சொற்-செய்யென் கிளவி யாகிட னுடைத்தே” என்னுங் தொல்காப்பி யச் சூத்திரத்து (சொல் 54.) ‘மொழிந்த பொருளோடொன்ற அவ்வயின் மொழியாததை முட்டின்றி முடித்தல்’ என்னும் உத்தியாற் கொள்க,

யிற்று. ஈகை-கொடை. எழிலி-மேகம். நோக்கி-வரவு கருதி. இரங்கல்-ஒலித்தல். புன்-சாதகப்புன். தோகை-மயில். நேஞ்சம்-முன்னிலையெச்சம். வாகைமாலை-வென்றூர் சூடுவது. ‘பாகையுங் தேஜையும்போன் மொழியார்’ நின்ற வாறு ‘இரங்கு புள்ளுங் தோகையும்’ ¹ ஒப்பென்று பய னிலை கொண்டவாறுணர்க. (58)

கலவியின் மகிழ்தல்

கலவியின் மகிழ்தல் எ - து. புனர்ச்சியின் மகிழ்தல்.

யாரும்பர் தம்பத மென்போல வெய்தின ரிம்பரம்பொன் வாருக் துறைவையை சூழ்தஞ்சை வாணன் மலைவெற்பில் தேருங் தொறும்னி தாங்தமிழ் போன்றிவள் செங்கனிவாய் ஆருங் தொறுமினி தாயமிழ் தாமென தாருஷிர்க்கே.

இ-ன்: அழகிய பொன்னை யொழுக்குங் துறைகளை யுடைய வையையாறு சூழ்ந்த தஞ்சைவாணனது பொதிய வெற்பில், † ஆராயுங்கோறுங் தெவிட்டாத இன்பமாக் தமிழை யொத்து, இவளது செங்கனிவாயி ஊறியநீர் ‡ நுகருங்கோறுங் தெவிட்டாமல் இன்பமாய், எனதாருஷிரிஹங்கு படாமைக்குக் காரணமாகிய வமிழ்தாகின்றது; ஆதலால், இவ்வுகில் உம்பர்தம் பதத்தை என்போல வெய்தினர் யார்? யானேழிய ஒருவருமில்லை எ—று.

உம்பர் - தேவர். இம்பர் - இவ்வுலகு. வார்தல் - ஒழுக்குதல். தேர்தல் - ஆராய்தல். செங்கனிவாய் - ஆரைப்பெயர். ஆர்தல் - நுகர்தல். ஆருஷிர் - அரிய வுயிர். மலை

† (செ-ம், பி-ம்:-) ‘ஆராயுங்கோறு மாராயுங்கோறும்’

‡ (பி-ம்:-) ‘நுகருங்கோறு நுகருங்கோறுங்’

1 ஒப்பென்று - ஒப்பதாகுமென்று; இங்னனம் விணைப்பொருட்டாக்காவிடல், ‘புன்னையும் தோகையையும்’ என்ற இரண்டு னுடியாவென்க.

வெற்பு - பொதியவெற்பு 1 'மலய வெற்பிற் ரமிழ்' என்று அவ்வெற்பில் தமிழ் பிறத்தலா னென்க. இறப்பைத் தீர்த்தலால் அமிழ்தம் என்றது. 'வாணன் மலயவெற்பு' என்புழி ஆறனுருபு நிலப்பிறிதன் கிழமைப் பொருளாய்த் தொக்கது. நெஞ்சம் - முன்னிலை யெச்சம். (59)

புகழ்தல்

புகழ்தல் எ - து. புகழ்ச்சு கூறல்.

தழல்கண்ட தன்ன கவிவெம்மை யாறத்தன் § 2 ரண்ணவியா நிழல்கண்ட சந்திர வாணன்றென் மாறை நிழல்பொலியுங் கழல்கண்ட தன்ன கதிர்முத்த மாவிகைக் காரிகைநின் குழல்கண்ட பின்னல்ல வோவற நீருட் குளித்ததுவே.

இ—ள்: தழலைக் கண்டதுபோன்ற கவியினது வெப் பங் தணியத் தனதருளாகிய நிழலாக்கிக் கண்ட சந்திர வாணனது தென்மாறைநாட்டிற் ரேன்றும் ஒளி மிகுஞ்த கழற்காய்போலப் பரிதாகிய கதிரெறிக்கும் முத்துமாலி கையையுடைய காரிகை! நினது கூந்தலைக் கண்டாரின் னல்லவோ முன் வெளிப்பட்டிருந்த அறலானது நானியி இப்போது நீருட் குளித்திருக்கின்றது எ—று.

5 (செ-ம:-) 'தண்ணவியால்'; ஏடெல்லாவற்றிலும் 'தண்ணவியா- நிழல்' என்றே பாடமுளது.

1 'மலயவெற்பில்': இவ்வேழனுருபைத் தமிழுடன்றி, 'இவள்' என்னும் விணையொடு பொருந்தும் பெயருடனுவது 'ஆரும்' என்னும் பெயரெச் விணையுடனுவது இயைத்துப் பொருள் கொள்ளினும் அகப் பொருட் கிளவிக்குச் சிறக்கும்; என்னை? அகப்பாட்டுறுப்பு ஜொன்னுய கிளவிப்பொரு ஸிகழ்ச்சியினிடமும் சொல்லவேண்டுமாதலின்.

2 தண்ணவியாம் + நிழல் = தண்ணவியாநிழல்; 'அருளாகிய நிழல்' என உரை கூறப்படவின், அதற்கு இப்பாடமே பொருத்தமாதலும், 'தண்ணவியால் - நிழல்' என்னும் முற்பதிப்பிற் பாடம் பொருந்தாமை யுங் காணக,

தழல் - நெருப்பு. கலி - கலியுகம். வெம்மை - வெப் பம். அளி - அருள். 1 நிழல் - ஒளி. பொலிதல் - மிகுதல். 2 கழல் - ஆகுபெயர். கதிர் - ஒளி. காரிகை - அண்மை விளி. குழல் - கூந்தல். அறல் - கருமணல். குளித்தல் - மூழ்கல். ‘நினது குழல்’ என்புழி ஆரூங்வேற்றுமை யுறுப் புத் தற்கிழமைக்கண் வந்தது. 3 ‘அல்லவோ’ என்புழி ஒகாரம் எதிர்மறை. (60)

பாங்கியோடு வருகேனப் பகர்தல்

பாங்கியோடு வருகேனப் பகர்தல் எ - து. இனி நீ வருங்கால் நின் உயிர்ப்பாங்கியோடு வருகவேனக் கூறல்.

என்கா தலினேன் றியம்புகின் ரேணிங் கினிவருங்கால் நின்கா தலியோடு நீவரல் வேண்டு நிலமடங்கை தன்கா தலன் றஞ்சை வாணன்றென் மாறைத்தன் டாமரைவாழ் பொன்காதல் கொண்டு தொழுஞ்சிலம் பாரடிப் பூங்கொடியே,

இ—ள்: நிலமடங்கைத்தனக்குக் கணவனுகிய தஞ்சை வாணனது தென்மாறைநாட்டி விருக்கும் தன்னிய தாம ரையில் வாழுங் திருமகள் ஆசைகொண்டு பரையுஞ் சிலம் பார்ந்த அடிகளையுடைய பூங்கொடிபோல்வாய்! எனது காதனமிகுதியால் ஒருசொற் சொல்லுகின்றென், இக் குறியிடத்து இனிமேல் வருங்கால் நின்னிடத்திற் காத மூடையவளாகிய உயிர்ப்பாங்கியோடு நீ வருதலைச் செய்ய வேண்டும் எ—று.

காதல் - ஆசை. இயம்பல் - சொல்லல். காதலி - உயிர்ப்பாங்கி. காதலன் - கணவன். பொன் - திருமகள்.

1 நிழல்பொலியுமென்புழி, நிழல்-ஒளியாம்.

2 கழல்: கழற்செடியின் பெயர் அதன் வீத்திற்காயது பொருளாகுபெயர்.

3 அல்லவோ: ‘அல்ல’ என்னு மெதிர்மறைவினையை எதிர்மறை யோகாரம் மறுக்க, ஆம் என்னும் உடன்பாட்டுப் பொருள் பெறப்படும் என்க,

காதல் - ஆசை. பூங்கோடி - ஆகுபெயர். ‘நிலமடங்கைத்தன் காதலன்’ என்றது ¹ பூவைசிலை யென்னும் புறப்பொரு விலக்கணத்தால் வாண்ணை மாயோனுகக் ² கூறியவா ருணர்க. என்னை,—

3 “மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பிற்
ரூவா விழுப்புகழுப் பூவை நிலையும்”

—தொல்-பொருள்-கு. 60.

என்னும் வெட்சிக்கரங்கையிற் கூறிய சூத்திரத்தா ருணர்க. (61)

பாங்கிற் கூட்டல்

பாங்கிற் கூட்டல் எ - து. தலைவன் தலைவியை ஆயத் துச் செலுத்தல்.

என்னுடு நின்ற விளங்கொடி யேசங்க மேய்ந்துகுழாங் தண்ணுடு செல்லுஞ் சலஞ்சலம் போற்றங்கை வாணன் வெற்பில் பொன்னுடு செல்லும் புகழும்புரை போனின் புடையகலா மின்னுடு நுண்ணிடையாருட னீசென்று மேவுகவே.

1 பூவைசிலை: மன்னரைத் திருமால் முதலிய தேவரோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுவது.

2 கூறியவா ருணர்க — கூறிய வாருக உணர்க, கூறியவாறென் ருணர்க என்றபடி.

3 “இ - ஸ்: திருமாலது காத்தற்புகழையும், ஏனோர்க்கும் உரிய வாய் மேனிய பெரிய தலைமையிற் கெடாத படைத்தல் அழித்தலென் னும் புசுங்களையும் மன்னர் தொழிலுக்கு உவமையாகக் கூறும் பூவை நிலையும் எ—று. என்றது ஒன்றனை ஒன்றுபோற் கூறுங்குறை. ‘மன்’ எனப் பொதுப்படக் கூறியவதனான் நெடுங்கிலமன்னர்க்கும் குறுங்கிலமன் னர் முதலியோர்க்கும் கொள்க. ‘பெருஞ் சிறப்பு’ என்றதனாற் படைத் தலுங்காத்தலும் அழித்தலுமன்றி அவரவர்தாமாகக் கூறலும் முருகன் இந்திரன் முதலியோராகக் கூறலுங் கொள்க” என்னும் நச்சினார்க் கிணியருரை ஈண் டறியத்தக்கது.

இங்கே வாணனைப் ‘பூதேவிக்குக் கணவன்’ எனத் திருமாலாகக் கூறியதனாற் பூவைசிலை யாயிற்று.

இ - ஸ்: என்னுள்ளே நிலையாய்நிற்கின்ற இளங் கொடி போல்வாய்! சங்கக் கூட்டத்துள்ளே பொருந்திச்

செல்லாநிற்குஞ் சலஞ்சலமென்னாஞ் சங்குபோலவும், தஞ்சைவாணனாது வெற்பிடத்துப் பொன்னுள்ளே செல்லும் மாணிக்கம் போலவும், நின்பக்கம் அகலாத மின் பினங்கும் நுண்ணிய இணையாராகிய ஆயக்கூட்டத் துடன் நீ போய்ப் பொருந்துக எ—று.

இளங்கோடி - ஆகுபெயர். ‘குழாந்தன்னாடு ஏய்ந்து’ என மாறுக. சலஞ்சலம்: இப்பியாயிரஞ் சூழந்தது இடம்புரி; இடம்புரி யாயிரஞ் சூழந்தது வலம்புரி; வலம்புரி யாயிரஞ் சூழந்தது சலஞ்சலம். புகழ்மணி - மாணிக்கம். சலஞ்சலம் சங்குகளிற் சிறத்தலானும், மாணிக்கம் மணி களிற் சிறத்தலானும் உவமை கூறிய தென்றுணர்க. புடை-பக்கம். மின் னுடென்புழி, ஊடல் - பினங்கல். மேவுதல்-பொருந்தல்.

இக்கிளவியில் தலைவன் தலைவியை மூல்லைமாலை சூட்டி விடுத்தானென்பது. ஆயின், இச்செய்யுளில் மூல்லை மாலை சூட்டி விடுத்தானென்பதில்லையா எனின். தலைவி ஆயக்கூட்டத்திற் சார்ந்தவுடன், தலைவியை நோக்கி நினக்கு மூல்லைமாலை சுஜைப்புனால் சூட்டியவாறு நன்றாலென்று (செய். 65) பாங்கி கூறியவதனை¹ இங்ஙன மிவ்வாறு கூறப்பட்டது. வரைவியலில் தலைவனைப் பாங்கிவாழ்த்தற் செய்யுளில் ‘சங்கதிரக்காட்டு நீயன்று சூட்டலரே’ (செய். 285) என்றதனாலுமறிக. (62)

இவற்றுள் முன்னைய மூன்றும் சார்தல், கேட்டல், சாற்றலென்னும் மூன்றற்குமுரிய; ‘பாங்கன் கழறல்’ முதல் ‘கிழவோன் வேட்கை தாங்கற்கருமை சாற்றல்’ ஈருகக் கூறிய நான்கும் எதிர்மறைக்குரிய; ‘பாங்கன் தன்மனத் தழுங்கல்’ முதல் ‘தலைவன்றனக்குத் தலைவினிலை கூறல்’ ஈருகக் கூறிய பதினெண்றும் நேர்த்தற்குரிய; ‘தலைவன் சேறல்’ முதல் ‘தலைவியைப் புகழ்தல்’ ஈருகக் கூறிய நான்குங் கூடற்குரிய; தலைவன் தலைவியைப் பாங்கியொடு வருகெனப் பகர்தலும், தலைவன் தலைவியைப் பாங்கிற் கூட்டலுமாகிய இரண்டும் பாங்கிற்கூட்டற் குரியவெனக் கொள்க.

பாங்கற்கூட்டம் முற்றும்.

¹ இங்ஙனம் - இவ்விடத்து.

8. பாங்கிமதி யுடன்பாடு

அஃதாவது, தலைவி வேறுபாட்டைக் கண்டு புணர்ச்சி யுண்மை யறிந்தாராய்க்கு தன்மதியை யுடன்படுத்தல்.

“முன்னுற வணர்தல் குறையுற வணர்த
விருவரு மூள்வழி யவன்வர வணர்தலென்
ஒங்குமு வகைத்தே பாங்கிமதி யுடன்பாடு”

—நம்பி. கள. சு. 22.

என்னுஞ் சுத்திர விதியால் பாங்கிமதியுடன்பாடு மூவகைப்படும். அவற்றுள்,—

முன்னுற வணர்தலாவது-தலைவி பாங்கற்கூட்டத்தின் கண் பாங்கியை நின்கிச்சென்று தலைவனைப் புணர்க்கு மீண்டுவந்து பாங்கிமுன் னுற்றவழி, அப்பாங்கி தலைவியது வேறுபாடு கண்டு அதனுனே கூட்ட முன்மை யறிதல்.

குறையுற வணர்தலாவது-பாங்கி, தலைவன் தழையுங் கண்ணியுங்கொண்டு தன்பாற் குறையுற்று நிற்பக்கண்டு, அதனுனே கூட்ட முன்மையறிதல்.

இருவரு மூள்வழி யவன்வர வணர்தலாவது - தலைவி யும் தானும் ஒருங்கிருந்தும், தலைவன் அவ்வாறு வரக் கண்டு அதனுனே கூட்டமுன்மை யறிதல்.

முன்னுற வணர்தல்

1 நாற்றமுங் தோற்றமு மொழுக்கமு முண்டியுங் செய்வினை மறைப்புஞ் செலவும் பயில்வுமென் றிவ்வகை யேழினு மையமுற் ரேர்தல்.

நாற்றமும்.....ரேர்தல் எ-து. நாற்றமாவது-தான் பண்டு பயின்றறியாததோர் நாற்றம். தோற்றமாவது-கூட்

‡ (பி-ம:-) ‘தன்மதி யுடன்படுதல்’

1 நாற்றமும்.....ரேர்தல்: இது கிளவிப்பெயர்; நம்பியகப்பொருளில் களவியலில் 23 ம் ருத்திர அடி.களைக்கொண்டமைந்திருத்தல் அறியத் தக்கது,

தத்தாற் பிறந்ததோ ரழுகு. ஒழுக்கமாவது - தெய்வங் தொழாமை முதலியன. உண்டியாவது - ஊன் பண்டை ஶிற் சுருங்குதல். செய்வினை மறைத்தலாவது - தான் செய்யும் வினையைப் பாங்கிக்கு மறைத்தல். செலவாவது - ஆயத்தை நீங்கித் தனியே சேறல். பயில்வாவது - எப் பொழுதும் ஓரிடத்தே நிற்றல். இவ்வேழினும் பாங்கி தலைவியை ஜயமுற்றாய்தல். இவ்வேழினுள் இச்செய்யுள்:

தோற்றுத்தாலாராய்கின்றது.

வண்டலை யாயத் துடனயர்ந் தோவன் றி வண்டிமிர்பூங் தண்டலை யாரத் தழைகள்கொப் தோதஞ்சை வாணன் வெற்பிற் புண்டலை வேலினுங்கண்சிவப் பாரப் பொலஞ்சுளைத்தேன் கொண்டலை நீர்குடைந் தோவிவன் மேனி குழுந்ததுவே.

இ—ள்: இவள் மேனி குழுவுபட்டது, ஆயக்கூட்டத் துடன் வண்டலம் பாவையை வருந்திச் செய்தோ! அன்றி வண்டு ஆரவாரிக்கும் டுஞ்சோலையினிடத்துச் சந்தனத் தழைகளைக் கொய்தோ! அன்றித் தஞ்சைவாணனது வெற்பிடத்துப் புண்செய்யும் தலையையுடைய வேலினும் கண்சிவப்புப் பொருந்தப் பொன் விளையப்பட்ட சுஜை னிடத்து மலைத்தேன் வந்து கூடக் கொண்டு அலையலையப் பட்ட நீருட்குளித்தோ! யாதோ! அறிகின்றிலேன் எ—று.

வண்டல் - வண்டலம்பாவை. அயர்தல் - செய்தல். அன்றி - வினையெச்சக் குறிப்பு. இமிர்தல் - ஆரவாரித்தல். தண்டலை - சோலை. ஆரத்தழை - சந்தனத்தழை. பொலம்-பொன். குடைதல் - குளித்தல். குழுதல் - இளகுதல். ஒகாரங்க எளைத்தும் ஜயத்தின்கண் வந்தன. நேஞ்சம் - முன்னிலையெச்சம்.

(63)

அவ்வகைபதனை லைந்தீர்தல்

அவ்வகையதனால் ஜயந் தீர்தல் எ—து. அவ்வேழு வகையினாலும் புணர்ச்சி யுண்டென்று கருதித் தலைவி யிடத்து ஜயந்தீர்தல். அவற்றுள் இச்செய்யுள்:

ஓழுக்கத்தால் ஜயந் தீர்தல்

தினைக்குங் திரைமே ஒனக்குமுன் ரேன்றலிற் செம்பொன்வெற்பை வளைக்கும் பிரான்முடி வைகுத லாற்றஞ்சை வாணன்மண்மேல் விளைக்கும் புகழ்போல் விளங்குத லாற்செக்கர் விண்பிழைகார் தளைக்குங் குழற்றிரு வேதொழு வேதகுங் தன்மையதே.

இ—ள்: காரைத் தன்னிடத்துநின்று நீங்காமற் றடைசெய்யுங் குழலையுடைய திருவே! * நெருங்குங் கடவினிடத்து நினக்கு முன்னே தோன்றலானும், செம்பொன் மலையை வில்லாக வளைக்கும் சிவனது திருமுடியிடத் திருத்தலானும், தஞ்சைவாணன் புவிமேல் விளையச்செய்யும் புகழ்போல நாளுக்குநாள் மிக்காய் விளங்குதலானும், செவ்வானத்திடைத் தோன்றிய பிழைதிங்கடோறுங் தொழுதல்போல் இன்றுங் தொழுவேதகுங் தன்மையதூ; ஆதலான், நீ தொழுவாயாக எ—று.

தினைத்தல்-\$ நெருங்குதல். 1 திரை - ஆகுபெயர். செம்பொன்வெற்பு - மேரு. பிரான் - சிவன். முடி - சடைமுடி. வைகுதல் - தங்குதல். செக்கர்விண் - செவ்வானம். கார் - கருநிறம்; மேகமெனினும் அமையும். தளைத்தல் - தடைசெய்தல்.

திரு இவ்வுருக்கொண்டுவந்து பிறந்தாளென்னும் கருத்தால் திருவே யென்று கூறியது. இவள் கற்புக்கடன் முன்டவளாதலான்,

“தெய்வங் தொழுஅள் கொழுநற் றேழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.”

—குறள். செய். 55.

என்னும் விதியினால் தொழாளாயினாள். ஆகவே,
ஒழுக்கத்தினை லையந்தீர்ந்தவாருயிற்று. (64)

* (செ-ம:-) ‘நீரம்புங்’

\$ (செ-ம:-) ‘நிழைதல்’

1 திரை: அலையாகிய தாவியின்பெயர் கடலாகியதானத்துக்காயது தாலியாகுபெயர்.

இப்பால் பாங்கி தலைவரியை கோக்கிக் கண்சிவந்தும் இதற்கென்றதும் நுதற்குறுவெயர் வரும்பியும் இருத்தலால், இவ்வேறுபாடு நினக்கெற்றில்லாயதென்று வினாவும்; அதற்குத் தலைவி சுனையாடிப்போக்கேன், அதனால் வந்ததென்னும்; இவ்விரண்டிற்கும் இச்செய்யுளில் கவி கூறிற்றிலர் யாதினைவெனின், அகப்பொருட் சூத்திரத்தில் இவ்விரண்டிற்குங் கிளவி கூற்றிலராதலானென்க. அவர் கிளவி கூறுததற்குக் காரணம் என்னையெனின், சுருக்க நாலாதலிற் கூறிற்றிலர். விரிநூலிற் † கூறியதுண்டோ வெனின், கூறியதுண்டு. என்னை,—தொல்காப்பியத்துள் ‘நாற்றமுங் தோற்றமும்’ (தொல். பொ. சு. 114) என்னுங் களவியற் சூத்திரத்தில் நக்கினார்க்கின்யாருரையில் தலைவி வேறுபாடு பாங்கி வினாயதற்குச் செய்யுள்—

“தொய்யில் வனமுலையுங் தோனங் கவினெய்தித்
தெய்வங் கமமுமா லைம்பாலும்—ஜூயிறுவல்
பொன்னங் கொடிமருங்குற் பூங்கயற் கண்ணினுய்க்
கென்னை பிதுவந்த வாறு.”

இதற்கு விஷடஃ—நின்னை நீங்கி மேதக்கதோர் சுனை கண்டு நெடுங்கால மாடினேன், அதனால் ஆயிற்றென் னும்.

அதற்குப் பாங்கி மெய்யின்ற்

பல்வேறு கவர்போருள் சொல்லி நாடலில் சுனையப் புரைத்தல்

மெய்யினுற் சுனையப் புரைத்தல் எ - து. மெய்யாயினது கூறி அக்கூறும் பொருளிற் பலவேறு கவர் பொருள் சொல்லி ஆராய்தலிற் சுனையது நன்மையைக் கூறல்.

— — —

பூட்டிய வார்கிலை வீரரை வென்றெப் பொருப்பினுஞ்சீர் தீட்டிய வாணன் றென் மாறையன் னீரிதழ்ச் செம்மையுமை னாட்டிய வாளின் கருமையுங் தான்கொண் டுமக்கின்கனே சூட்டிய வாறுநன் றுன்முல்லை மாலை சுனைப்புனலே.

† (பி-ம்:-) ‘கூறியதுளவோவெனின், கூறியதுள்’

இ—ள்: நான் பூட்டிய வில்வீரரை வெற்றிகொண்டு குலமலைக் கொட்டினுங் கீர்த்தியைப் பொறித்த வான் னாது தென்மாறைநாட்டை யொப்பீர்! நுமது இதழின் செம்மையும் மையூட்டிய வாள்போன்ற கண்ணின் கருமை யுங் தான் வாங்கிக்கொண்டு உமக்கிவ்வாறு கைம்மாறுகச் சுகீனப்புனலானது மூல்லைமாலை சூட்டியவாறு நன்று எ—று.

‘வார்பூட்டிய’ என மாறுக. வார் - நான். பொருப்பு - குலமலை. சீர் - கீர்த்தி. தீட்டல் - ஏழுதல். ஊட்டல் - உட்கொள்வத்தல். வாள் - ஆகுபெயர். ஆல் - அசை.

தலைவன் பாங்கற்கூட்டத்தில் தலைவியைப் பாங்கற் கூட்டும்போது நின் காதலியோடு நீ வருகவெனக் கூறிக் கற்புடையவளைன் ரெண்ணி, கற்புடைய மகளிர் மூல்லை மாலை சூடுவது இயல்பாதலான், மூல்லைமாலை சூட்டி விடுத் தான். தலைவியுங் தலைவன் சொல்லைக் கடவாளாதலால், தன் கற்புடைமை தன் ஞுபிர்ப்பாங்கி யறியவேண்டுமென்று கருதி, தலைவன் சூட்டிய மூல்லைமாலையை மறையாது வந்தாள்; ஆகலால், அதுகண்டு கூறினாலென் றுனர்க.

தலைவன் சூட்டினான் என்ப தென்னையெனின்,

“ஆணைநீங் தானையை யாற்றுக் கூடுவென்ற கோன்பொதியில் சேணைநீங் குன்றத் தருவினின் சேவாடி தோய்ந்ததில்லை வாணைநீங் கண்ணுங் சிவப்பச்செவ் வாயும் விளர்ப்பவண்டார் தாணைநீங் போதவை சூட்டவற் றேவத் தடஞ்சுகீனமே.”

² என்னும் இறைவனூர் பொருளில் ‘முன் னுறவுணர்தல்’ [கு-7] என்னும் சூத்திர வுரையில் இக்களவிக்குப் ‘போதவை சூட்டவற்றே வத்தடஞ்சுகீன’ என்றமையான், தலைவன் போதுசூட்டினான் றுனர்க.

1 குலமலையேட்டு: இமயம், மந்தரம், கைலை, விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலம், கந்தமாதனம் என்பன.

2 ‘என்னும்’ என்பதைச் ‘சூத்திர வுரையில்’ என்பதனேடு இயைக்க; உதாரணமும் உரைவிகற்பம் பதினான்கனுள் ஒன்றுதலின், உரை எனப்பட்டது.

முல்லைமாலை சூடிவந்ததைக் கண்டு வினாவினாலென்று தலைவிக்குத் தோன்றவும், 1 இதழ் வெண்மைக்கும், கண் செம்மைக்கும் மூல்லையும் மாலையு முவமையாகப் பாங்கி கருதிக் கவர்படுபொருளாய்ச் சொல்லவின், மெய்யினாற் பல்வேறு கவர்ப்பொருள் சொல்லி நாடலாயிற்று. நாடல் - ஆராய்தல். இதழ் வெளுத்தல் அதரபானத்தாலும், கண் சிவத்தல் இறுகத் தழுவதலானுங் தோன்றியதென்றுணர்க. (65)

சுனைவியங்துறைத்தல்

சுனைவியங்துறைத்தல் எ-து. அச் சுனை வியப்பையானுமாடிக் காண்பேனென்று கூறல்.

மறலா யெதிர்ந்த மறமன்னர் வேழ மலையெறிவேற் றிறலார் முருகன் செழுந்தஞ்சை வாணன்றென் மாறைவையை அறலார் குழலாய் நுதற்குறு வேர்வு மழுகுஞ்போற் பெறலா மெனிற்குடை வேநாடி யேனும் பெருஞ்சுனையே.

இ—ள்: மதமயக்கமாய் எதிர்ந்த வீரமன்னரது யானையாகிய மலையை யெறியும், வேலால் முன் மலையை யெறிந்த வெற்றியார்ந்த முருகனை மொக்குஞ் செழுந் தஞ்சைவாணனது தென்மாறைநாட்டில் வரும் *வையையாற்றி விருக்கும் அறல்போன்ற குழலையுடையாய்! நுதற்குறுவேர்வும் அழுகும் நின்னைப்போற் பெறலாமெனின், அடியேனும் பெருஞ்சுனையை யாடிக் காண்பேன் எ—று.

மறல் - மயக்கம். மறமன்னர் - வீரமன்னர். திறல் - வெற்றி. அறல் - கருமணல். குடைதல் - சீராடுதல். ‘பெற

* (பி-ம்:-) ‘வையையாற்றின் கருமணல்போனுங்’

1 ‘முல்லைமலரின் வெண்ணிறம்போன்ற கிறத்தையும், அந்திமாலையின் செங்கிறம் போன்ற கிறத்தையும் முறையே’ இதழிற்கும் கண்ணிற்கும் சுனை ஈந்தபடி நன்று’ எனக் கவர்ப்பொருள் படுதலைக் காண்க. உவமையாகிய மாலை - அந்திமாலைக்காலம்; அது செவ்வானத்தாற் செங்கிறமாக விளங்குதல் பிரசித்தம்.

2 யானையாகிய மலையையெறியும் வாணன் என முடிக்க,

லாமெனில்' என்பது பெறுதற்கருமைதோன்ற நின்றது. தான் குற்றேவல்செய்யும் முறைமையால் 'அடியேன்' எனக் கூறினாலென் ருணர்க. (66)

போய்யினுற் பல்வேறு கவர்போருள் சொல்லி நாடலில்
தகையணங்குறுத்தல்

தகையணங்குறுத்தல் எ-து. தலைவிவேற்றமுகினுல்
அவளைத் தெய்வப்பெண்ணைக் வலியுறுத்திக் கூறல்.

— — —

குவளை சிவத்துக் குழுதம் வெளுத்த குறையல்லவேல்
அவளை மறைற்துன்னைக் § காட்டிட லாமலர்த் தேன்குதிக்கத்
தவளை குதிக்குஞ் தடம்பொய்கை சூழ்தஞ்சை வாணன்வெற்பில்
இவளை வரக்கண்டு நீயணங் கேபின் னெழுந்தருளே.

இ-ள்: குவளை யொக்குஞ் கண் சிவந்து, குழுத
மொக்கும் வாய்வெளுத்த குறைபாடல்லவாகில், எங்கள்
தலைவி யொருத்தி யுண்டு, அவள் வடிவில் நின்னை யொப்
பவள், அவளை மறையவைத்து நின்னை யவளென்று காட்
டலாமென்று எல்லாருஞ் சொல்லுவார்; அலரினின்றுஞ்
தேன் குதிக்கப் புதுநீர் வந்ததென்று தவளை குதிக்கும்
பெரிய பொய்கை சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் வெற்பிலிருக்கு
மலையணங்கே! எங்கள் தலைவி வருமாவும் இருந்து அவளை
யொப்புக்கண்டு பின்னை நீ யெழுந்தருள்வாய் எ—று.

“கிளாந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளாந்தவற் றியலா னுணர்ந்தனர் கொள்ளே.”

—தொல்-சொல்-து. 117.

§ (பி-ம்-:) ‘காட்டலுமாம்’; இப்பாடத்தில் உம்மை பொழிப்
புரையிலும் விசேடவுரையிலும் பேசப்படாமை காண்க.

1 அல்லவேல்-உள்ளன அல்லாவிடில், இல்லையேல் என்றபடி; அன்மைச் சொல் சண்டு இன்மைப்பொருளில் வந்தது; ‘கருமமல்லாச் சார் பென்கிளவி’ என்னுங் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரச் குத்திரத்துப் போல. [பிரயோக. செய், 21-ன் உரை]

என்னும் வேற்றுமை மயங்கியற் சூத்திரத்தில் அன்னம் போல்வாளை அன்னம் என்றும், யானை போல்வாளை யானை யென்றுங் கூறினாமையான், இவ்விடத்துங் சூவளைபோன்ற கண்ணைக் குவளை யென்றும், சூழதம்போன்ற வாயைக் குழதம் என்றும் ஆகுபெயராற் கூறியவா ருணர்க்.

‘அலர்த்தேன்’ என்புழி ஐந்தனுருபு தொக்கது. தடம் பொய்கை - பெரிய பொய்கை. அணங்கு - தெய்வப்பெண்.

மனத்தில் தலைவியிவளை றறிந்துவைத்து வாயுறையில் அணங்காகக் கூறினாமையின், பொய்மினுற் பல்வேறு கவர்பொருள் சொல்லி நாடலாயிற்று. ‘கவர்பொருள்’ என்னது ‘பல்வேறுகவர்பொருள்’ என்றதென்னையெனின், ஒன்றல்ல வெல்லாம் பலவாதல் தமிழ்நடையாதவினை ருணர்க். * இவை¹ நான்கும் நாணநாட்டம் (67)

நடங்கநாட்டம்

நடங்க நாட்டம் எது. தலைவியை² நடங்கத்தக்கதாக நாடுதல்.

பால்போன் மொழிவஞ்சி யஞ்சினின் மேனிந்தப் பார்சுழுதும் மால்போற் புரந்தவன் மாறை வரோதயன் வாணன் வென்றி வேல்போற் சிவந்து நெறி முறை கோடிய வேந்தன் வெய்ய கோல்போற் கொடியன் வாங்கொலை யானையின் கோடுகண்டே.

இ—ன்: பால்போலும் மொழியையுடைய வஞ்சிக் கொம்புபோல்வாய்! இந்தப் பாருலக முழுதையுங் திரு

* (செ-ம்:-), (மி-ம்:-) ‘இவை யிரண்டும்’; இறையனு ரகப்பொருஞ்சையிலும் ‘நான்கும் நாணநாட்டம்’ என்ற கருத்துப் பெறப்படுதல் காண்க.

1 ஒழுக்கத்தாலையாக தீர்தல் முதலாகிய நான்கும் எங்க,

2 தோழி தலைவியை நோக்கி ‘நம்புனத்தே உதிரம் அணைந்த கொம் புடையதோர் களிரூன்று போந்தது’ என்று கூற, அது கேட்டுப் ‘பல காலும் இங்கு வந்த செல்வான் நங்காதலானதலால் அவனுக்கே அக்களிறு துன்பஞ்செம்ததுகோல்’ என்று கருதித் தலைவி நடங்குவள் என்க

மால்போ விடைழறு நீக்கிக் காத்த மாறைநாட்டில் வரோ தயனுண வாணனது வென்றிவேல்போற் குருதியளைந்து சிவந்து நெறிமுறைமை வழுவிய வேந்தனது கொடுஞ் கோல்போல யார்க்கும் அச்சங்கொடுக்குங் கொடுமைய வாகிய கொலைத் தொழிலிலச் செய்யும் யானையது கோட்டைக் கண்டு அஞ்சி நின்றேன் எ—று.

வஞ்சி - ஆகுபெயர். மால் - விண்டு. புரத்தல் - காத்தல். கோட்டை - வழுவிய. கோடு - கொட்டு.

“நானைவு நடுங்கவு நாடா டோழி
கானுங் காலைத் தலைமக டேத்தே.”

—இறை-கு-7-ல்-மேற்.

என்பதனால், நான் நாட்டழும் நடுங்க நாட்டழுங் கூறியது அகப்பொருட்சிதைவாய்ப் பெருந்திணைப்பாற்படும்; அன்றி யும், பாங்கி இவ்வாறு கூறவே, தலைவிகுறிப்பறியாது கூறி னஞ்சாம், அவமதித்தாஞ்சாம், †ஆசாரமில்லாது கூறினஞ்சாம்; மற்று இக்குற்றமெல்லாம் நீங்குமாறும், அகப் பொருட்சிதைவுவாராமற் போற்றுமாறும் என்னையெனின்,

நான்நாட்டத்தின்கண், தலைவிக் குழிர்ப்பாங்கி யாத வின் இவளுள்ளமே யவளுள்ள மாதவின், புணர்ச்சி யுண்மை யுண்டென்ப தறிந்து கூறுகின்ற ளன்பது தலைவியறியும். அறிந்த தலைவி பாங்கியுடன் கூறுத தென்னையெனின், இவள் பெருநாணின ஓாதலாற் கூற லாகாதென் றிருந்தாள். தன்னுடன் உண்மை கூற வில்லை, தானுண்மைக் கயலாயினேன், அவ்வாறு அய லாகாது உடம்பட்டிருக்கத் தலைவியாகத் தன்னேடு கூற வேண்டு மென்பது கருதி, பாங்கி †யாராய்ச்சிசெய்த காரிய மாதலான், நான்நாட்டத்தாற் குற்றமின்மை யறிக.

இனி நடுங்கநாட்டம் யானைகண் டஞ்சினே னென்ற வழித் தலைவி நடுங்காம லிருந்த வழி யென்னையெனின், தொல்காப்பியத்தில்,

† (பி-ம்:-) ‘ஆசாரமல்லது’ † (பி-ம்:-) ‘யாராயச் செய்த’

“மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது
பல்வேறு கவர்பொரு ணட்டத் தானும்”

—தொல்-பொ-கு-114.

என்னுஞ் சூத்திரத்தில் ‘வழிநிலை பிழையாது’ என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையில் பாங்கி குற்றேவல் முறைமை தப் பாது, பெருநாணினர் பேரச்சத்தாள் தலைவியென்பதறிந்து, † நானுல் இறந்துபடாமற் கூறத்தகும் வார்த்தை கூறுமென் முறைகூறினு ராதலா னென்பது. நடுங்க நாடிக் கூறும்போதும் பாங்கி, எம்பெருமாட்டி கவற்சியுறும், கவற்சியுற்றபோதே யிறந்துபடினும் படுமென்பதறிந்து, முகமலர்ச்சியாய் நகையாடுசல் போன்றுங் கூறு மாதலால், தலைவி இவள் முகக்குறிப்பு நோக்கியும், கவற்சியில்லாமை நோக்கியும், பொய்யென் றறிந்திருந்தாளென்க. அன்றியும் சான்றேர் செய்யுட்களிற் பெரும்பாலும் பயின்றுவருதலானும் குற்றமின்றென உணர்க. குற்ற மாயின் சான்றேர் செய்யுட்க னோதாரென வணர்க. தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தும் ‘வழிநிலை பிழையாது’ என் பதனால் வழுவமைதி பெற்றுமென்க.

சிற்றம்பலக்கோவையில் நாணநாட்ட நடுங்கநாட்டத் தைப் பெருந்திணைப்பாற்படும் என்று ६ பேராசிரியர் உரை கூறினாலெனின், அவர் கூறிய வரைக்கு மாறுகோளக் கூறல் என்னுங் குற்றங் தங்கும். என்னை,—

“அளவி லின்பத் தைந்திணை மருங்கிற
களவுகற் பெனவிரு கைகோள் வழங்கும்.”

—நம்பி-அகத்-கு-26.

என்னும் அகப்பொருளினும்,

“அன்பி ணைந்திணைக் களவெனப் படுவது”

—இறை-குத்-1.

என்னும் இறைவனூர் பொருளினும்,

[†] (பி-ம:-) ‘நானுமல்’ ६ ‘சேனுவரையர்’ என்றே ஏடுகளிற் காணப்படுதலால், இவ்வரையாசிரியர் கருத்து அதபோலும் என்ற ஊக்கவும் இடமுண்டு.

“இன்பழும் பொருளு மறனு மென்றுங்
கன்பொடு புணர்ந்த வைந்தினை மருங்கிற
காமக் கூட்டம்”

—தொல்-பொரு-சு-92.

என்னுங் தொல்காப்பியத்தினும், மற்றும் பிற நால்களில்
ஒம் 1 ஐங்கினைக் களவென்று கூறுவதல்லது பெருங்
தினையை அகப்பொருளிற் கூறுவ தெந்தால்களினு மில்லை.

பெருங்தினையாவது,

“ஓப்பில் கூட்டமு முத்தோர் முயக்கமும்
ஓ’செப்பி லகப்பொருட் சிதைவும் பெருங்தினை.”

என்னுஞ் \$ சூத்திரவிதியால்.பெருங்தினைப்பாற்படுமென்றல்
2 பொருங்தாது. அகத்திற் சிதைந்தது புறத்தின் பாற்படும்;
அகத்தின்பாற்படாது.

“மடலே முதலொடு விடைதழா அ லென்று
குற்றிசை தன்னெடு குறுங்கவி யென்று
சுரநடை தன்னெடு முதுபாலை யென்று
தாபத நிலையோடு தடுதார நிலையெனப்
புகன்றவை † யிறைவற் பொருங்தா வாகவின்
அகன்ற வகப்புறப் ‡ பெருங்தினைக் காகும்.”

நம்பி-ஒழி-35.

என்பதனால், 3 நாணநாட்ட நடுங்கநாட்டம் இவற்றே
டொப்பதன்றி வழுவமைதியென் ருணர்க.

o (செ-ம்:-) ‘செப்பிய வகப்’ \$ (பி-ம்:-) ‘சூத்திர விதியாற்
பெருங்தினைப்பாற் படுமென்று கூறினார்’

† (செ-ம்:-) ‘யியற்பெயர் பொருங்தாவாயின்’

‡ (செ-ம்:-) ‘பெருங்தினைத்தாகும்’

1 ஐங்கினைக்களவு-ஐங்கினைக்கண்ணதாகிய களவொழுக்கம்.

2 பெருங்தினைப்பாற்படுமென்றும் திருக்கோவையாருரையிற் பேரா
சிரியர்.

3 நாணநாட்டமும் நடுங்கநாட்டமுமாகிய இரண்டும், ‘மடலேறு
தல்’ முதலிய இவற்றே டொப்பனவாகாமல் வழுவமைதியா மென்பது.

இவற்றுள் முன்னையதொன்றும் மெய்யினாற் சொல்லி யது, பின்னைய மூன்றும் பொய்யினாற் சொல்லியது. (68)

இத்துணையும் முன்றுநாட் செய்தியேன வுணர்க.

முன்னுற வுணர்தல் முற்றும்.

குறையுறவுணர்தல்

பேட்டவாயில்பேற் றிரவுவலியுறத்தல்

பேட்டவாயில்பேற் றிரவு வலியுறத்தல் எ-து. இயற் கைப் புணர்ச்சிப்பின்னர்ப் பிரிவுமிக்கலங்கலின் வாயில் பெற் றுய்தலென ஆண்டு விரும்பப்பட்ட பாங்கியைத் தாதாகப் பெற்றுக் குறையிரத்தலை வலியுறுத்திக் கூறல். பெட்டு - விருப்பு; “பேனது பெட்டா ருளர்மன்னே மற்ற வர்க் - கானுதமைவில் கண்.” என்னுங் குறளா னுணர்க.

பொருமணி வெண்டிரைப் பைங்கடல் வங்கம் பொருந்திமுன்பு தருமணி பின்பெற் றணிபவர் போற்சென்று சார்ந்திரந்து பருமணி நன்கலப் பாங்கியை நீங்கியப் பாவையைநாம் மருமணி வண்டுறை தார்வாணன் மாறை மருவுதுமே.

இ—ள்: வெண்டிரைகள் முத்துக்களைப் பொரப்பட்ட பசிய கடலிடத்து மரக்கலத்தை முன்பு பொருந்திப் பின்பு * அக்கடல் தரப்பட்ட மணிகளைப் பூண்பவர்போலை, நாம் போய்ப் பரிய மணிகள் குயிற்றிய நல்ல அணிகளை யணிந்த பாங்கியைச் சார்ந்து நமது குறையை யிரந்து, அவள் நேர்ந்தபின் அப்பாங்கியை நீங்கி, அப்பாவைபோல்வாளை மணம்பொருந்திய கரிய வண்டுறையப்பட்ட தாரணிந்த வாணன் மாறைநாட்டுக் கூடுதும்; நெஞ்சமே! அஞ்சேல்.

* (பி-ம்:-) ‘அக்கடலில் வரப்பட்ட’; ‘அக்கடலிடத்து வரப்பட்ட’;

‘வெண்டிரை மணிபொரு’ என மாறுக. வெண்டிரை-வெண்மைநிறம் பொருந்திய அலை. மணி-முத்து. வங்கம்-மரக்கலம். நன்கலம்-கல்லவரி. ‘நாஞ்சென்று’ என வும், ‘பாங்கியைச் சார்ந்து’ எனவும் மாறுக. மரு-மணம். மணிவண்டு-கருவண்டு. தார்-மாலை. நேஞ்சம் - முன்னிலையெச்சம். மாறைநாடு கடலாகவும், பாங்கி மரக்கலமாகவும், தான் மரக்கலநாயகனுகவும், தலைவி அக்கடலிடத்திருக்கும் மணியாகவும் உவமித்தவதனால் இது தோழிலுவமம்.

“நிரனிறை சண்ண மடிமறி மொழிமாற்
றவைநான் கென்ப மொழிபுண ரியல்பே.”

—தொல்-சொல்-எச்-கு-8.

என்னுஞ் சூத்திர விதியால் மொழிகள் மாறினின்றன. (69)

ஊர்வினதல்

ஊர்வினதல் ஏ-து. தலைவன் கண்ணியுங் தழையு
மேந்திக் குறையுற்றவன்போல வந்து நின்று ஊர்வினதல்.

புதியேன் மிகவிப் புனத்திற் கியான்றனிப் போந்தன னும்
பதியேது செல்லும் படிசொல்லு வீர்படி மேற்படிந்த
மதியேய் சுதைமதில் சூழ்தஞ்சை வாணன்றென் மாறைவயை
நதியேய் சுழிநிக ரும்பழி தீருக்கி நல்லவரே.

இ-ஸ்: புவியின் மேற் படிந்த மதியை யொப்பாகிய
சுதையினால் விளங்கிய மதில்சூழ்ந்த தஞ்சைவாணனது
தென்மாறைநாட்டின்கண் வருகின்ற வையை நதியிற்
பொருந்திய சுழியை யொக்குங் சூற்றந்தீர்ந்த வந்தியை
யுடைய மடவீர்! யான் இப்புனத்திற்கு மிகவும் புதியேன்,
ஒர்காலும் வந்தறியேன், இப்போது தனியாக வந்தேன்,
நீரிருக்கும் பதி யாது? யான் செல்லும்படிக்குச் சொல்லு
வீர் எ—று.

படி - புவி. (மதி)ய் - ஒப்பு. சதை - வெண்சாந்து.
(நதி)ய் - பொருந்துதல். உந்தி - கொப்புழு. நல்லவர் -
மடவார்.

(70)

பேயர் வினாக்கல்
(இது வெளிப்படை)

*கரைத்தாவி யுந்திய காவிரி வைகிய காலத்தினுங்
தரைத்தாரு வன்னசெங் தண்ணளி வாணன் றமிழ்தஞ்சைக்குழ்
வரைத்தாழ் சிலம்பினும் வாழ்பதி யீதென்று வஞ்சியன்னீர்
உரைத்தா விழிவதுண் டேற்பெய ரேனு முரையின்களே.

இ—ள்: கரையைத் தாவித் திரையை யெறிந்த காவிரி
வற்றிய காலத்தினும் பூமியின்கண் கற்பகதருவையொத்த
செவ்விய அருளொய்டைய வாணனாது இனிமை பொருந்திய
தஞ்சையைச் சூழ்ந்த மலைகள் பணியப்பட்ட பொதிய
வெற்பில் நும்முடைய வாழ்வாகிய பதி சதென்றுரைத்தால்
உமக்கு இகழ்ச்சி வருவதுண் டேல், வஞ்சிக்கொம்பு போல்
வீர! பெயராயினும் உரையின்கள் எ—று.

தாவுதல் - கடத்தல். உந்தல் - ஏற்றல். காவிரி -
காவேரி. வைகல் - வற்றல். தரை - புவி. தாரு - கற்பக
தரு. செந்தண்ணளி - செவ்விய அருள். தமிழ் - இனிமை.
வரை - மலை; சாதியொருமை. தாழ்தல் - பணிதல்.
சிலம்பு - ஈண்டுப் பொதியவெற்பு. இழிவது - குறைவருவது.

‘வரைத்தாழ் சிலம்பின்’ என்புழி ஐகாரவீற்றுப் பெய
ராகலான் ‘வரைதாழ்சிலம்பு’ என இயல்பாய் முடியாது
ஒற்றுமிக்கவா ரெண்ணையெனின்,

“வேற்றுமை யல்வழி இ ஐ யென்னு
மீற்றுப் பெயர்க்கிளவி மூவகை நிலைய

• வவைதா-மியல்பா சூனவும் வல்லெழுத்து மிகுனவ
முறை சூனவு மென்மனர் புலவர்”

—தொல்-எழு-கு-158.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் இகர ஐகாரவீற்றுப் பதங்கள்
+ இயல்பாய் முடிவனவும், வல்லெழுத்துமிக்கு முடிவனவும்

* (பி-ம்:-) ‘கரைத்தாரு வுந்திய வையைநன் னடென் கவிஞர்க்
கெல்லாம்’ எனச் செந்தமிழ்-தொகுதி டே-பக்கம் 10)-ல் காட்டப்பட்டது.

+ (பி-ம்:-) ‘இயல்பாகியும் மிகுங்கும் உறழ்ந்தும் வருமெனக்கொள்க

உறம்வாய் முடிவனவுமாகிய மூவகை முடிபினுள் தீணைக்குறிது, தீணைக்குறிது என்றாற்போல, வரை தாழ், வரைத்தாழ் என உறம்ச்சி முடிபாயினவென் ருணர்க. (71)

கேடுதி வினாதல்

கெடுதி வினாதல் எ-து. கெட்ட பொருளை வினாதல்.

தண்பட்ட மேவும் வயற்றஞ்சை வாணன் றமிழ்ச்சிலம்பில் பண்பட்ட தேமொழிப் பாவையன் ஸீர்பணை பட்டகையும் மண்பட்ட கோடு மதம்பட்ட வாயும் வடிக்கணைதோய் புண்பட்ட மேனியு மாய்வந்த தோவொரு போர்க்களிரே.

இ—ள்: தண்ணியவோடையும் பொருந்தியவயலுஞ் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணனாது பொதியவெற்பிடத்துப் பண்ணுண்டாகப்பட்ட இனிய மொழியையுடைய பாவைபோல் வீர! பணைபோலுண்டாகிய கையும், தன்னிழிலைச் சுளித் துப் பாய்தலான் மண்பட்ட கோடும், கரடத்தானத்தி விருந்து வடிந்தொழுகும் மதம்பட்ட வாயும், சூரிய என் கைக்கணை மூழ்கலான் புண்பட்ட வுடலுமாய் ஒரு போர்க்களிறு நும் புனத்தயலே வந்ததோ? கண்ணரேல் சொல்லு வீராக எ—று.

பட்டம் - ஓடை. பட்டமும் வயலும் என உம்மைத் தொகை. மேஷதல் - பொருந்துதல். தமிழ்ச் சிலம்பு - பொதியமலை. பண - இசை. படுதல் - உண்டாதல். தேம் - இனிமை. பாவை - சித்திரப்பாவை. பணைபட்டகை - பணைபோ லுண்டாகியகை; உவமத்தொகை. வடி - வடித் தல். களிறு - யானை. உம்மை - எண்ணின்கண் வந்தன. கெடுதி வினாதல்: வேழும் வினாதல், பன்றி வினாதல், நாய் வினாதல், இனைய வினாதல் எனப் பலவுமுள்; அவற்றுள் இது வேழும் வினாதல். (72)

ஓழிந்தது வினாதல்

ஓழிந்தது வினாதல் எ-து. இவன் வினாயதற்கு விடை மின்மையால், நீர் பேசாதொழிந்த தென்னென வினாதல்.

வனமார் குடினங்குப் பகைக்குர லாமென வாணன்றஞ்சைப் புனமார் குளிரிப் புடைப்பொலி யாற்கிளை போயினமீண்

டினமா மெனவந்திவ் வேனலெல் லாம்வவ்வு மென்பதற்கோ
கனமா நறுங்குழி லீர்மொழி யாதொழி காரணமே.

இ—ள்: வாணனது தஞ்சைநாட்டில் முகில்போன்ற
கருமையாகிய நறியகுழிலீர்! நீர் மொழியாதொழிந்த
காரணம், காட்டிலார்ந்த சூகைக்குப் பகையாகிய காக்
கைக் குரலாமென்று சொல்லப் புனத்திற் பொருந்திய
குளிரியென்னுங் கருவியை நுங்கையாற் புடைத்திடு
மோசையால் வெருண்டு ¹போயின கிளிகளெல்லாம்,
வாய்திறந்து மொழியின், நமது குரலென்றறியாது கிளிக்
குரலென் ரெண்ணி மீண்டு வந்து, இவ்வேனற் கதிரை
யெல்லாங் கவருமென்பதனாலோ? சொல்லுவீராக எ—று.

‘வாணன் தஞ்சைக் கனமா நறுங்குழிலீர்’ எனவும்,
‘பகைக்குரலாமெனப் புனமார்குளிரி’ எனவும், ‘போயின
கிள்ளை’ எனவும், மொழிமாறிக் கொள்க. என்னை,—

2 “மொழிமாற் றியற்கை

சொன்னிலை மாற்றிப் பொருளெதி ரியைய
முன் னும் பின் னுங் கொள்வழிக் கொளா அல்.”

—தொல்-சொல்-எச்-கு-13.

என்னுஞ் சுத்திரவிதியால் மொழிமாற்றிப் பொருளுரைத்
துக் கொள்க.

1 போயின: விணையால்கொயும் பெயராய்க் கிளிக்கடையாதவின்,
மொழிமாற்றி யுரைக்கப்பட்டது.

2 இ—ள்: மொழிமாற்றுப் பொருள் கோனது இயல்பாவது; செய்
யுட்கட்ட பாவென்னும் உறுப்பிற்கு ஏற்பச் சொல் நின்றஷலை பொருள்
தாராதவழி, சோல் நின்ற நிலைக்குப் பொருள் எதிரே வந்து பொருந்தும்
படி அச்சொல்லின் முன்னின்ற சொல்லிப் பின்னேயும், பின்னின்ற
சொல்லை முன்னேயும் மாற்றி, பொருள் கொள்ளுமிடத்தே கொருத்து
தலாம் எ—று. ஈண்டுப் பொருளென்றது முடிக்குஞ் சொல்லை.
சொல்லென்றது அதனைக் கொள்ளுஞ் சொல்லை.

‘நல்லவரே சொல்லுவீர்’ [70] என்றும், ‘வஞ்சியன்னீருரையின்கள்’ [71] என்றும், ‘பாகவயன்னீர்’ [72] என்றும், ‘கனமாநறுங்குழலீர்’ [73] என்றும், வினாதல் நான்கினும் பன்மையாற் கூறிய சொற்கள் பாங்கியொருத்தி யையே “இருவரைக் கூறும் பன்மைக்கிளவி” [தொல்சொல்-கிளா-சூ-27] என்னுஞ் சூத்திரவிதியாற் கூறிய உயர்சொற்கிளவியென் றணர்க. தலைவியுங்கூட இருந்தா வொனில் வருங் குற்ற மென்னவெனின், குற்ற முண்டு. என்னை,-‘இருவருமுள்வழி யவன்வரவுணர்தல்’ என மேலே கூறப்படுதலின், இங்ஙனம் இருவரும் உடனிருந்தாரென்று கூறலாகாதன வணர்க.

வனம்-காடு. ஆர்தல்-பொருந்தல். குடினாஞ்-கூகை. பகை-காக்கை. குளிரி-தினைப்புனத்திற் கிளியோப்புவோர் மூங்கிலில் வீணைபோற் கட்டித் தெறிக்குங் கருவி.

“தழுங் தட்டையுங் குளிரும் பிறவுங்-கிளிகடி மர பின்” [அடி 43-44] என்னும் பத்துப் பாட்டில் குறிஞ்சி யிற் ‘குளிரும்’ என்பதற்கு நக்சினூர்க்கினியர் கூறிய வரையிற் கண்டுகொள்க. குளிர் எனினும் குளிரி எனினு மொக்கும்.

புடைத்தல் - †விரலாற் றெறித்தல். கிள்ளை - கிளி.
1 எனல்- ஆகுபெயர். கனம்-முகில். மா-கருமை. † கனம் என்புழி உவமத்தொகை. 2 ‘கனமா நறுங்குழல்’ - பாரமாகிய நறிய குழலெனினும் அமையும். என்பதற்கு: வேற்றுமை மயக்கம். ஒகாரம்-வினா. (73)

யாரே யிவர்மனத்தேண்ணைம் யாதேனத் தேர்தல்

யாரே யிவர்மனத்தெண்ணைம் யாதெனத் தேர்தல் எ-து. இவ்வாறு கண்ணியுங் தழையுமேந்தி ஊர்பெயர் கெடுதியோ

† (பி-ம்:-) ‘விரலா லெறிதல்’ † (செ-ப்:-) ‘கனங்குழல்’

1 எனல்: தினையென்னும் முதற்பொருளின் பெயர் அதன் சினையாகிய கதிருக்காயது பொருளாகுபெயர்.

2 இதற்கு, கனமாம் + நறுங்குழல் என்க.

பெருமின்தவும் வினாவினின்றவர் யாரோ! இவர் மனத்தென்னை மாதோ! வெனப் பாங்கி தன் மனத்தில் ஆராய்ச்சி செய்தல்.

தரையார வண்புகழ் தேக்கிய வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைசூழ் வரையாது நும்பதி யாதுநும் பேரென்பர் வார்துளிக்கார் புறையானை யம்பொடு போந்ததுண் டோவென்பர் பூங்கொடியீர் உரையாத தென்னென்ப ராலென்கொ லோவிவ ருட்கொண்டதே.

இ—ள்: தரைநிறைய வளவிய புகழை நிறைத்த வாணனது தமிழ்த்தஞ்சை சூழ்ந்த வரையிடத்து நும் முடைய பதியாது? நும்முடைய பெயர்யாது? என்று சொல்லுவர்; அல்லாமலும், நெடிய துளியைச் சொரியும் மேகத்தை யொக்கும் யானை என்கையம்போடு வந்த துண்டோ? என்றுஞ் சொல்லுவர்; அன்றியும், பூங்கொடி போல்வீர்! யாதும் உரையாததென்? என்றுஞ் சொல்லுவர்; ஆதலால் இவர்யாரோ! இவர் உட்கொண்ட எண்ண மென்கொலோ! அறிகின்றிலேன்! ஏ—று.

தரை-பூஷலகம். ஆர-நிறைய. வண்புகழ்-வளவிய புகழ். தேக்கல்-நிறைத்தல். தமிழ்-இனிமை. வரை-மலை. ‘பதியாது’, ‘பேர் யாது’ என்மாறுக. வார்-நெடுமை. துளிக்கார்-துளிசொரியுங் கார். புறை-உவமவருபு.

போந்தது-வந்தது; ¹‘வந்ததோவொருபோர்க் களிரே’ (72) என்று தலைவன் முன் வினாவிய சொல்லையே பாங்கி யீண்டு ‘யானை யம்பொடு போந்ததுண்டோ’ என்று அப்பொருளையே யெடுத்துக் கூறின்மையால், ‘வந்தது’ என்னும் பெயராயினவாறு காண்க. அன்றியும் ‘புதியேன் மிகவிப் புனத்திற்கியான்றனிப் போந்தனன்’ (70) என்பதனாலும் முணர்க.

¹ தலைவன் வினாவிய சொல்லை, அவ்வாய்ப்பாட்டையன்றிப் பொருளையே யெடுத்து அறுவதித் தோதினாலாதலால், வந்ததென்னும் பொருளாயினவாறு காண்க என்றபடி, ஈண்டுப் பெயர்-பொருள் என்க. ‘பெயர்-சிலக்கிளவி காலங்தோன்று’ (தொல். சொல். சூத. 70) என்பதனுரையில் “பெயர்-பொருள்” என்றார் சேனுவரையரும்.

1 பூங்கோடியீர் - ஆகுபெயர். உம்மை-இறந்ததுதழி இயவெச்சவும்மை; விகாரத்தாற் ரோக்கது. கோல்-ஜைம். ஒகாரம்-அசை. உட்கொண்டது-உட்கொண்ட வெண்ணம்.

எண்ணந்தெளிதல்

(இது வெளிப்படை)

யாரே யிவரென் றறிகின்றி லேமெதிர்ந் தாரைவென்று வாரேய் \$ கழற்புனை வாணன்றென் மாறை வரையுறைவீர் ஊரே தென்முன் * வினாவிப்பின் வேரேன் றுரைப்பதெல்லாம் நேரே யிவள்பொருட்டாலென்று தோன்றுமென் என்கினுக்கே.

இ—ள்: கண்ணியுங் தழையுமேந்திக் குறையுற்றர் போல் வினாவிய இவர் யாரென் றறிகின்றிலேம்; போர்க்களத்தி லெதிர்ந்தாரை வென்று கயிறுபொருந்திய கழலீப் புனைந்த வாணன் றென்மாறைநாட்டில் வந்த இவர் நம்மை நோக்கி வரையுறைவீர்! நுமதா ரெதுவென முன் வினாவினின்று பின் வேரேன்றுகச் சொல்லும் வார்த்தை யெல்லாம் ஆராய்ந்தெண்ணில், செவ்வனே இவள் பொருட்டென்று என்னெஞ்சினுக்குத் தோன்றும், இதற் கையமில்லை எ—று.

யாரே - ஏகாரம் ஈற்றகை. வார் - கயிறு. ஏய்தல்-பொருந்தல். கழல்-வீரக்கழல். புனைதல்-தரித்தல், நேர்-செவ்வை. ஆல்-அசை. (75)

குறையுறவுணர்தல் முற்றும்.

\$ (பி-ம்:) ‘கழல்புனை’

* (செ-ம்:-) ‘வினாவி’

1 பூங்கோடி என்பது உவமையாகுபெயராகப் பெண்ணை யனர்த்தும்; பின்பு உயர்த்தற்பொருளில் ‘ஆர்’விகுதி புணர்ந்து ‘பூங்கோடி-யார்’ என ஸ்திரை விளியேற்றது.

இருவரு முள்வழி யவன்வர வுரைதல்

தலைவன் கையுறையேந்தி வருதல்

தலைவன் கையுறையேந்தி வருதல் எ-து. தலைவியும் பாங்கியுஞ் சேர்ந்திருப்பதுகண்டு தலைவன் கையுறையேந்தி வருதல்.

தண்டா மரைமலர்ப் பொன்னையும் பார்மங்கை தண்ணையும்போல் வண்டார் குழன்மட வார்மணங் தார்சென்று வாணன் றஞ்சை நுண்டா தணிபொங்கர் நிழவின் கீழந் துடங்கிடையார்க் கண்டா தரவையெல் லாஞ்சோல்ல வேநல்ல காலம்தே.

இ-ள். வாணனது தஞ்சை சூழ்ந்த நுண்ணிய தாதுக்கள் பொருந்திய சோலைநிழவில், தண்ணைய தாமரை மலரிலிருங்குங் திருமகளும் பார்மங்கையாகிய நிலமகளும் போல, வண்டார்குழல் மடவாராகிய தலைவியும் பாங்கியுஞ் சேர்ந்திருந்தார்; ஆதலால், நாம்போய் அந்துடங்கிடையாரைக்கண்டு நமது காதலெல்லாஞ் சோல்ல இது நல்ல செவ்வி எ—று.

பொன்-திருமகள். பார்மங்கை-நிலமகள். மணத்தல்-சேர்தல். தாது-பராகம். பொங்கர்-சோலை. நுடங்கள்-ஒசிதல். ‘இடையார்க்கண்டு’ என்புழி இரண்ட னுருபு தொக்கது. உம்மை-எண் னும்மை. ஏகாரம்-ஏற்றங்கை. காலம் - செவ்வி. செவ்வி, பதம், அமையம், காலம் என்பன ஒருபோருட்கிளவி.

(76)

தலைவ னவ்வகை வினாதல்

தலைவனவ்வகை வினாதல் எ-து. தலைவன்முன் கெடுதி வினாதல்போல மீண்டுவங்து, கலைவங்ததோவென்று வினாதல்.

வல்லா ரிளங்கொங்கை வஞ்சியன் ஸீர்தஞ்சை வாணனைக்கண் டொல்லார் களத்தி னுடைந்தது போல வொருகலைபோர்

வில்லார் கணைதைப்ப மெய்சோர்ந் தினம்விட்டு வெய்துயிர்த்துப் புல்லார் வதுமின்றி யேவந்த தோநும் புனத்தயலே.

இ—ள்: சுதுபோன்ற இளங்கொங்கையையுடைய வஞ்சிக்கொம்பு போல்வீர்! தஞ்சைவாணைக் கண்டு பகைவர் போர்க்களத்தில் உடைந்தோடியதுபோலப் போர்செய்யும் எனது கையில் வில்லார்ந்த கணைதைப்ப ஒரு கலைமான் மெய்சோர்ந்து இனத்தைப் பிரிந்து பெரு மூச்செறிந்து புல்லருந்தலுமின்றி நும்புனத்தயலிலே வந்ததோ? கண்ணாகிற் சொல்லுவீர் எ—று.

வல்-சுது. ஆர்-ஒப்பு. ஒல்லார்-பகைவர். களம்-போர்க்களம். உடைதல்-படைத்தட்டழிதல். சோர்தல்-மயங்கல். விடுதல்-பிரிதல். வெய்துயிர்த்தல்-பெருமூச்செறிதல். ஆர்தல்-அருந்தல். வினையெச்ச அடுக்குக்கள் ‘வந்ததோ’ என்னும் வினுவற்பொருண்மை வினைகொண்டு முடிந்தன. ஒகாரம்-வினை. (77)

எதிர்மோழி கோடுத்தல்

(இது வெளிப்படை)

வாக்குங் திறலு மதனையொப் பீர்தஞ்சை வாணன்மஞ்ச தேக்குங் குடுமிச் சிறுமலைக் கேதிரி கோட்டிரலை கோக்குஞ் சரமுங் குருதியுஞ் சோரக் கொடிச்சியரேங் காக்கும் புனமருங் கேதனி யேவரக் கண்டிலமே.

இ—ள்: மெய்த்திருத்தத்திலும் வெற்றியிலும் மதனைப் போல்வீர்! தஞ்சைவாணனது முகில் நிறையும் உச்சியை யுடைய சிறுமலையிடத்துத் திரித்ததுபோலிருக்கின்ற கொம்பையுடைய கலையும், யானைகட்குத் தலைமையாகிய குஞ்சரமும், குருதியொழுகக் கொடிச்சியராகிய யாங்கள் காக்கும் புனப்பக்கத்தே தனியேவரக் கண்டிலேம் எ—று.

வாக்கு-திருத்தம். மெய் - அவாய்நிலையான் வந்தது. “வாக்கணங்கார்மணி வீணைவல்லாற்கவள்” என்னும்

சிந்தாமணியிற் கேமசரியா ரிலம்பகத்திற் (62) செய்யுள்ளரையால், வாக்கு-திருத்தமென்றுணர்க.

திறல்-வெற்றி. மஞ்சு-மேகம். தேக்கும்-நிறையும். குடுமிட-உச்சி. சிறுமலை-மலைப்பெயர். 'சிறுமலைக்கு' என்புழி வேற்றுமை மயக்கம். திரித்தல்-முறுக்குதல். கோடு-கொம்பு. இரலை-கலைமான். குஞ்சரம்-யானை. குருதி-இரத்தம். சோர்தல்-ஓழுகுதல். கொடிச்சியர்-குறத்தியர். இரலைக்கு உம்மை கொடாது குஞ்சரத்திற்கு உம்மை கொடுத்ததென்னையெனின்,

1 “எஞ்சு பொருட்கிளவி செஞ்சொ லாயிற்
பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்”

—தொல். சொல், இடை. கு. 36.

என்னும் விதியாற் கொள்க. குருதியும் என்னும் உம்மை அணசநிலை. (78)

1 “இ-ன்: எச்சவும்மையால் தழுவப்படும் எஞ்சுபொருட்கிளவி உம்மையில் சொல்லாயின், அவ்வும்மையில் சொல்லை அவ்வும்மைக் தொடர்க்குப் பின்சொல்லாது முன்சொல்லுக எ-று. உ-ம்: சாத்தன் வந்தான் கொற்றனும் வந்தான் எனவரும். (கொற்றனும் வந்தான் சாத்தன் வந்தான் எனப் பிற்படக் கிளப்பின், மற்குறியதீனை விலக்கு வது போன்று பொருள்கொள்ளாமை கண்டுகொள்க,) ‘அடகு புலால் பாகு பாளிதமு முண்ணுன் - கடல்போலுங் கல்வியவன்’ என்பதுமது. உம்மையடாது தானே சிற்றவிற் ‘செஞ்சொல்’ என்றார்” —சேனு வரையம்.

இனி, மேலைக்கிளவிச் செய்யுளில் தலைவன் மாணிப்பற்றி வினாவிய தற்கு இணங்க, இக்கிளவியில் பாங்கி மாணிப் பற்றியே விடை கூறியதாகப் பொருள்கோடல் சாலும். அதற்கு இசைய, “கோக்கும் + சரமும் குருதியும்சோர இரலை தனியே வரக்கண்டிலம்” எனப் பதச் சேதஞ்செய்து, ‘உடலில்தைக்கும் அம்பும் இரத்தமும் சோராந்றக் கொடுமைகள் என்னுப்பொருளன், உரைக்க. அம்புசோர்தல்-அம்பானது உடலை ஊடுருவிப் புறத்தே கழிதல். குருதி சோர்தல்-இரத்தம் ஒழுகல். இதற்கு உம்மைகள் என்னுப்பொருளன.

இறைவனை நகுதல்

இறைவனை நகுதல் எ-து. தலைவன் அப்பாற் சென்ற
ஒகப் பாங்கி தலைவியை நோக்கி 1 அச்தியாடி நகாநிற்றல்.

மைவா ஸிலங்குகண் மங்கைநல் லாய்தஞ்சை வாணன் வெற்பில்
இவ்வாளி மொய்ம்பரின் ரெய்தமெய்ம் மானிள மாந்தளிரின்
செவ்வாளி யுங்கொண்டு சேட்சென்ற தாலன்று சிதைகொண்கன்
கைவாளி யுங்கொண்டு போனபொய்ம் மானினுங் கள்ளத்ததே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்து மையெழுதிய
வாள்போ லிலங்குங் கண்ணையுடைய மங்கைப்பருவத்து நல்
லாய்! இந்த ஆளிபோலும் வலிமையுடையார் இப்போ
தெய்த மெய்யாகிய மான் இள மாந்தளிராகிய சிவந்த
வாளியையுங் கொண்டு சேய்கைக்கண் சென்றதாத
லால், பண்டைநாளில் இராமனது * [கை] வாளியையுங்
கொண்டுபோன பொய்யாகிய மானினுங் கள்ளத்தை
யுடையது எ—று.

‘பொன்மான்’ என்று பாடமோதுவாரு மூர். ‘இவ
ரெய்த மெய்ம்மான்’ என்று கூறவே, அம்மான் பொய்ம்மா
னென்றே கூறவேண்டுமாதலால் அது பாடமன்கமை
யுணர்க. ‘மைவா + ஸிலங்குகண்’ உவமத்தொகை. ‘ஆளி
மொய்ம்பர்’ என்பதுமது. மொய்ம்பு - வலி. ‘இளமாந்
தளிரின் செவ்வாளி’ என்றது கையில் அம்பின்றித் தளிர்
பிடித்து நிற்றவின் நகையாடிக் கூறியது. சென்-சேய்கை.
அன்று - பண்டைக்காலம். சிதைகொண்கன் - இராமன்.
கைவாளி - கையம்பு. உம்மை - சிறப்பும்மை. (79)

* மூலத்திலுள்ள சில சொற்களுக்குப் பொழிப்புறையிற் பிரதிபதம்
ஏட்டிற் காணப்படாத இடத்தில் அவ்வாருய சொல்லையும், விசேட
வுரையில் பொருட்பேற்றுக்கு அவசியமாய் ஏட்டில் இல்லாத சொல்லை
யும் [] இவ்வீதமான குறியிட்டினுள் பொருந்தச் சேர்த்துள்ளாம்.
இவ்வுரையில் முன்னும் பின்னும் இவ்வாறு வருவனவற்றை அறிந்து
கொள்க.

1 அச்தியாடல்-பரிகாசவார்த்தை பேசல், பரிகாசம்பண்ணல்.

பாங்கி மதியின் அவரவர் மனக்கருத் துணர்தல்

பாங்கி மதியின் அவரவர் மனக்கருத் துணர்தல் எ-து. பாங்கி தன்னரிவினிற் ரலைவன் தலைவி யென்னு மிருவ ரது மனக்குறிப்பை யாராய்ந் தரிதல்.

புனங்காவ லன்றிவள் பூண்டது மாண்டகை போந்ததுமான் இனங்காவ வின்கலை யெய்யவன் ஒலிக லாழிவிந்தை தனங்காவ லன்றஞ்சை வாணனன் னட்டிவர் தங்களிற்றும் மனங்காவல் கொண்டதெல் லாங்கண்க வேசொல்லும் வாய்திறந்தே.

இ—ள்: போர் செய்யும் நேமியை யணிந்த வீரமக ஞடைய தனத்துக்குக் காவலனுகிய தஞ்சைவாணனது நல்ல நாட்டில், இவ்விருவருங் தங்களிற்றும் மனத்தைக் காவல்கொண்டதெல்லாம், இவர்கள் கண்கள் யாமறிய வாய்திறந்து சொல்லுதல்போல் அரிவிக்கும்; ஆதலால், இவள் மனத்தின்கண் பூண்டிருப்பதும் புனங்காவலன்று; இவ்வாண்டகை வந்ததும் மானினாங்கட்டுக் காவலா யின் பத்தைக் கொடுக்குங் கலையை யெய்யவன்று எ—று.

1 ஆண்டகை - அன்மொழித்தொகை. இகல் - போர். ஆழி - நேமி. விந்தை - வீரமகள். வாணன் ரேளைப் பிரியாதிருத்தவின் ‘தனங்காவலன்’ என்று கூறியது. மனங் காவல்கொள்ளல் - வேரேரிடத்திற் செல்லாது காவல்செய்ததுபோலத் 2 தம்மிடத்தில் மனத்தை வைத் திருத்தல்.

(80) இருவரும் வழி யவன்வர வுணர்தல் முற்றும்.

1 ஆண்டகை: ஆண்மையாகிய தன்மையை யுடையான் எனப் பண்புத்தொகைகளிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை.

2 தம்மிடத்தில்.....=தலைவியிடத்துத் தலைவனும் தலைவரிடத்துக் தலைவியுமாக இருவரும் மனத்தைச் செலுத்தியிருத்தல்.

காட்சியில் தலைவி ஆயவெள்ளாம் புடைசூழ்ந்து குற் றேவல்செய்ய வீற்றிருந்தாளென்று கூறி, இங்ஙனங் தினைப்புனங் காத்திருந்தாளென்று கூறியதும், தலைவனும் பற்பல் நாரூயிரங் கூர்வேவிளைஞர் புடைசூழத் தேரேறி வேட்டம் வந்தானென்று கூறி, இங்ஙனங் தமியனும்த் தழையேந்தி வந்து நின்று குறையிரங்கானென்று கூறிய தும் மாறுபாடன்றே வெனின், மாறுபாடன்று. என்ஜை,— தலைவியாயக்கூட்டமும் முன்போலே சூழ்ந்து பிரிந்து விளையாடாநிற்ப, இவளும் பற்பல விளையாட்டினால் இதுவு மோர் விளையாட்டாகவும், தலைவன் குறியிடத்து வரின் தனித்து அவனைக் கூடவேண்டுமென்னுங் கருத்தாகவும் புனங்காத்தா ளென்றும், தலைவன் கூர்வேவிளைஞரும் வேட்டை விருப்பாற் சூழ்ந்து பிரிந்து செல்லாநிற்ப, இவ னும் வேட்கை மீதாரப்பட்டுப் பாங்கியாற் கூடவேண்டு மென்னுங் கருத்தினால், தலைவிகுலமுறைமை யொருவர்க் கொருவர் தழையுங் கண்ணியிங் கொடுத்துக் காண்டலும் அவர் அவற்றை யேற்றுக்கோடலுங் தொன்றுதொட்டு நடந்துவரு மியல்பாதலால், தழையுங் கண்ணியு மேந்தி வந்து நின்று குறையிராந்தானென்றுங் கூறியது மாறுபாடன்றென வணர்க. எனவே,—எனியளாய்ப் புனங்காத்தாஞமல்லன் என்பது தோன்றியவா றுணர்க.

பாங்கிமதி யுடன்பாடு முற்றும்.

9. பாங்கியிற்கூட்டம்

அஃதாவது, 1 பாங்கி கூட்டுவைக்கத் தலைவன் கூடுங்கூட்டம்.

“இரங்குபின் நிற்றல் சேட்படை மடற்கூற்று
மடல்விலக் குடன்படன் மடற்கூற் ரூழிதல்
குறையப் பித்த னயத்தல் கூட்டல்
கூட லாயங் கூட்டல் வேட்டலென்
றீராறு வகைத்தே யிகுளையிற் கூட்டம்”

நம்பி. கள. கு. 27,

என்னுஞ் சுத்திரவிதியால் பாங்கியிற்கூட்டம் பன்
னிரண்டு வகைப்படும்.

தலைவன் உட்கோள் சாற்றல்

தலைவன் உட்கோள் சாற்றல் எ-து. தலைவன் தான்
உள்ளத்தின்கட் கொண்ட காதலைக் கூறுதல்.

— — —

வாவுங் கலைவிந்தை காவலன் வானைன் ரென் மாகையன்னீர்
ஏவுங் தொழிலெனக் கேதிய லாததிங் கேநுமக்கோர்
மேவுஞ்செய் குன்றமுஞ் சோலையு மாகப்பொன் வெற்பும்விண்ணேர்
காவுங் தரவும்வல் ஜெனென்னை யாளுங் கடைக்கண்வைத்தே.

† (செ-ம்:-) ‘கூட்டுவிக்க’

1 பாங்கியிற் கூட்டம்-பாங்கியின் உதவியினால் தலைவியைத் தலை
வன் கூடுங்கூட்டம். கூடுதல் விளைக்குக் கருத்தா தலைவன். ‘கூட்டுத்’
லாகிய பிறவினைக்குக் கருத்தா பாங்கி. ‘கூட்டுவித்தல்’ என்னும் ச
ரேவற் பிறவினைக்குப் பாங்கியினும் வேவருகப் பாங்கியை ஏவத்தக்க
கருத்தாவேனும், அல்லது பாங்கியினை வேவப்பட்டுத் தலைவனை ஏவுங்
கருத்தாவாகப் பாங்கிக்கும் தலைவனுக்கும் இடையிட்ட பிறதொரு
கருத்தாவேனு மின்மையின், விவரணவாக்கியத்தில் ‘பாங்கி கூட்டுவிக்க’

இ—ள்: மேலெழுந்து தாவுதலைச் செய்யுங் கலையை டூர்தியாகவுள்ள வீரமகனுக்குக் காவலனுகிய வாணனாது தென்மாறைநாடு போல்வீர்! நீர் என்ஜை யேவுந்தொழில் இவ்விடத்து எனக்கு இயலாத்தேது? எத்தொழில் செய்ய வும் வல்லேன்; நுமக்கு வினோயாடற்குப் பொருந்தும் ஒப்பற்ற செய்குன்றுஞ் சோலையுமாக மேருமலையுங் கற்பகக் காவும் தரவும் வல்லமை யுடையேன்; என்னிடத்துக் கடைக்கண் ६ வைத்தாட்கொளும்படி செய்வீர் எ—று.

வாவுதல்-தாவுதல். விந்தை-வீரமகள். ‘மேவமோர் செய்குன்று’ என மாறுக. ‘தரவும் வல்லேன்’ என்புழி உம்மை, நீர் எத்தொழில் ஏவினும் அத்தொழில் செய்யவும் வல்லேனென்று தோன்றினமையால், இறந்ததுதழீஇய வெச்சவும்மை. இதனுள் செய்குன்றமும், சோலையுமாகப் பொன்வெற்பும், விண்ணேர் காவும் என்பது நிரனிறை யெனக் கொள்க. (81)

பாங்கி குலமுறை கிளத்தல்

பாங்கி குலமுறை கிளத்தல் எ—து. தலைவன் இவ்வாறு கூறியதற்குப் பாங்கி குலமுறைமையால் இயையாதென மறுத்துக் கூறல்.

நீவே ரூரைக்கின்ற தென்குற மாதெங்க னேரிழைபோர் மாவேழு வன்படை வாணன்றென் மாறை மணியையன்றித் தாவேது மில்லாத் தமனிய மீது தலம்புரக்குங் கோவே யமுத்துவ ரோவறி யோருங் குருவிந்தமே.

என்று முற்பதிப்பிற் காணும் பிறவினைச்சொல் பொருள் கொள்ளாமை காண்க. ஆதலின் ‘பாங்கி கூட்ட’ என்ற பாடமே கொள்ளல் பொருந்தும். ஏட்டில் அவ்வாறின்றி, ‘கூட்டிவிக்க’ எனக் காணப்படுகின்றது: ‘கூட்டிவைக்க’ என்பதைச் சிதைவுபட எழுதியதால் அவ்வாறு வங்கிருக்கலாமென் ரெண்ணி அவ்வாறே ஈண்டுப் பாடங் கொள்ளப் பட்டது.

8 (செ-ம்:-) ‘வைத்தாளும்படி’

இ—ள்: இவ்வுலகைப் புரக்குங் கோவாகிய தன்மையைப் பெற்றேயும்! நீ இயையுங் தன்மையைக் கூறுது த் இயையாத கூறியதென்னை? எங்கள் நேரிழை குறமாது; போர்செய்யும் பரியும் வேழும் வலிய படையாகவுடைய வாணன் தென்மாறை நாட்டிற்கிறக்கும் மணியையன்றிக் கேடேது மில்லாத பசும்பொன்னின்மீது வறுமைப்பட்ட டோருங் குருவிந்தத்தை யழுத்துவரோ? எ—று.

‘எங்க னேரிழை குறமாது’ என இயையும். ‘மா வேழும்’ என்பும் உம்மைத்தொகை. மணி-¹*மாணிக்கம். தா-கேடு. தமனியம் - பொன். தலம்புரத்தல் - ஒலகைக் காத்தல்.

வறியோர் - நல்குரவோர். த் குருவிந்தம் - சூன்றி. அன்றி என்னும் விளையெச்சக் குறிப்பு ‘அழுத்துவரோ’ என்னும் விளைமுற்றுக் கொண்டது. ஒகாரம் - எதிர்மறை. ‘வறி யோரும்’ என்னும் உம்மை இழிவுசிறப்பு. § (82)

† (செ-ம்:-) ‘இயையாது’

* (செ-ம்:-) ‘பதுமராகம்’

† இப்பதப்பொருள் முற்பதிப்பில்லை; ஓரட்டிற் காணப்பட்டது.

§ இவ்விடத்தில் முற்பதிப்பிலும் பிறதோர் ஏட்டிலும் காணப்படும் அதிக பாடம்:-

‘குருவிந்தம்’ என்பது “கதிர்கிரபரப்பு மணிமுடித்தேவர்” [கல்லாட-செய்-99] என்பும் “குருவிந் தஞ்செள கந்திகோ வாங்கு - சாதுரங்க மெனுஞ் சாதிகள் நான்கும்” என்று கூறிப்பின்னும் அப்பாட்டிலே—

“செம்பஞ் சரத்தங் திலக முலோத்திரம்
முயவின் சோரி சிந்தரங் குன்றிக்
கவிரல ரென்னக் கவர்நிற மெட்டுஞ்
குருவிந் தத்திற் குறித்தன நிறமும்”

என்று கூறியவதனால் ‘குருவிந்தம்’ என்பது பதுமராகமணிக்கு பொது மணியாவது [ஏட்டுப்பாடம்: போலிமணியாவது]; உச்சிக்காட்டிப்போலக் கதிரெழுவதாங் கதிரில்லாதது; எட்டுவகையில் வோரு நிறங்கொண்டிருப்பது குருவிந்தக்கல்லென்று கண்டுகொள்க.

1 மாணிக்கமணினும் பதுமராகமெனினும் ஒக்கும். குருவிந்தம் என்பதற்குக் குன்றிமணி என்னும் பொருளே சிறத்தலும், முற்பதிப் பிற் கொண்ட மாணிக்கச்சாதியுள் ஒன்றெனால் சிறவாமையுங் காண்க.

தலைவன் தலைவிதன்னை யுயர்த்தல்
(இது வெளிப்படை). உயர்த்தல் - உயர்த்திக் கூறல்.

மிக்கா ரூளரல்லர் மெல்லியன் மாதரின் மேதினிமேல் தக்கார் புகழ்ச்சுஞ்சை வாணர் பிரான்றமிழ் நாடனையாய் மைக்கார் நிகர்குழல் வள்ளிசெவ் வேஞாக்கு வல்லவையாம் இக்கா ரணமுன ராதென்கொ லோனின் றியம்புவதே.

இ—ள்: மேதினிமேல் தசுதியுடையோராற் புகழுப் பட்ட தஞ்சையிலுள்ள வாணர்பிரானது தமிழ்நாடு போல் வாய்! மெல்லிய இயல்பினையுடைய மாதரில் மிகதித்தன் மையை யுடைய ரல்லார் ஆர்? கரிய முகிலை யொக்குங் குழலினையுடைய வள்ளி முருகக்கடவுளுக்கு வல்லவையாகிய இக்காரண முனராது இயையாதென்று நீ சொல் அவுதென் எ—று.

‘மிக்குள ரல்லர் ஆர்’ என மாறுக. மேதினி - புவி. தக்கார் - பெரியோர். செவ்வேள் - முருகக்கடவுள். வாணர் பிரான் - அவன் குலத்தில் வாணனென்று பிறக்குமவர் கட்கெல்லாஞ் சிறங்கோன். ‘கொலைகா ஸமிற்படைநேரி யர் கோன்’ [53] என்று முன்னங் கூறியதுபோலக் கொள்க. தமிழ்நாடு - பாண்டிநாடு. வல்லவை - தேவி. காரணம் - கதை. கோல், ஓ: அசைநிலை. (83)

பாங்கி அறியாள்போன்று வினாதல்

பாங்கி யறியாள்போன்று வினாதல் எ—து. இவன் தலைவியிடத்துக் காதல்கொண்ட தறியாள்போல நீ யெவ விடத்துக் காதல்கொண்டாயென வினாதல்.

பொன்னிய ஊசனும் பொய்தலு மாடியெப் போதுஙன்னீர் மன்னிய நீலமு நித்தில முங்குற்று வாணன்றஞ்சை இன்னிய லாரு மிளமரக் காவி னிடம்பிரியாக் கண்ணியர் தாம்பலர் யார்நின்னை வாட்டிய காரிகையே.

இ—ள்: பொன்னலியன்ற ஒசலும் விளையாட்டுமாடி யெஞ்ஞான்றும் நிலைபெற்ற நீலமும் முத்துங் குற்று, வாணனது தஞ்சைநாட்டில் இனிய இயல்பொருந்தும் இளமரச் சோலையிடம் பிரியாத கன்னியாக்கள்தாம் பலர்; அவருள் நின்னை வாட்டிய காரிகை யார்? யான் அறிய வரைப் பாயாக எ—று.

‘பொன்னியல்’ என்புழி மூன்றாறுகுடு தொக்கது. பொய்தல் - விளையாட்டு. நீலம் - குவளை. நித்திலம்-முத்து. இன்னியல்-இனிய சாயல். கா-சோலை. காரிகை-பெண். ஊசலும் விளையாட்டும் இவ்விரண்டையும் ஒரு தொழிற் படுத்தி ‘ஆடி’ என்றும், நீலமும் நித்திலமும் இவ்விரண்டையும் ‘குற்று’ என்னும் பலபொருள் குறித்த வொருசொல்லால் நீலப்பூவைக் ‘கொய்து’ என்றும், நித்திலத்தை ‘அவைத்து’ என்றுங் கூறினாரன் ஹணக்.

அவைத்தல் - உரவில் நெல்லூ முதலியன பெய்து குற்றுதல்:-

“துவைக்குங் துளிமுங்கீர்க் கொற்கை மகளிர்
அவைப்ப தம்பல்விற் கழுகொவ்வா முத்தம்
மணங்கமழ்தா ரச்சுதன் மண்காக்கும் வேவின்
அணங்கு பழுதழு மந்கலார் பாடல்.”

என இதனால் பெண்கள் சிறுசோறுத்தற்கு நித்திலங்குற்றுதற்கு அவைத்தல் என்னும் பொருள் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. தலைவன் முன்னிலையெச்சம். (84)

இறையோன் இறைவிதன்மை மியம்பல்
(இது வெளிப்படை) தன்மை-இலக்கணம்

தாளிலோ மாந்தளி ரல்குல்பொற் றேரிகை சங்ககொங்கை கோளிலோ கோலக் குரும்பைகை காந்தள் கொடிக்கரும்பார்

+ (செ-ம்:-) ‘குற்றும்’

1 ‘உரவிற் பெய்து குற்றுதலாகிய தொழிற்கு அவைத்தல் என்று கண்டு யாம் கூறியபொருள் வந்தவாற்றைக் காண்க’ என்றபடி.

தோளினை வேய்முகந் திங்கள் செவ் வாயிதழ் தொண்டையுண்கண் வாளினை வார்குழ லாய்வானன் மாறையெம் மன்னுயிர்க்கே.

இ—ள்: வார்குழலாய்! வாணனது மாறை நாட்டி விருக்கும் எம்மன்னுயிர் போல்வாட்கு இலக்கணம்: தாளினை, மாவினது தளிர்; அல்குல், பொன்னினலங் கரித்த தேர்; இடை, உண்டு இல்லையென்னுஞ் சங்கை; கொங்கை, கொத்திலிரண்டலைந்து அழகார்ந்த குரும்பை; கொங்கை, காந்தட்டி; பூங்கொடியுங் கரும்புங் குங்கும வெழுத்தா கை, காந்தட்டி; பூங்கொடியுங் கரும்புங் குங்கும வெழுத்தா லார்ந்த தோளினை, வேய்; முகம், திங்கள்; சிவந்த வாயிதழ், கோவைக்கனி; மையுண்டகண், வாளினை; நீ யறிவாயாக எ—று.

சங்கை-ஐயம். கோள்-கொத்து. “கோட்டெங்கிற் குலை வாழை” (பட்டின. அடி. 16) என்புழு கோள் கொத்தினை யுணர்த்தியவாறுணர்க. அன்றியும், “வேரல் வேவிவேர்க் கோட்டபலவின்” (காரி-செய்-8-ம் கவி உட்ம்) என்புழியும் கோள் கொத்தினை யுணர்த்தியவாறுணர்க. கோலம்-அழகு. கோடி-வல்லி. ‘கொடிக்கரும்பு’ என்புழி உம்மைத்தொகை. தொண்டை-கோவைக்கனி. மன்னுயிர்-ஆகுபெயர். (85)

பாங்கி தலைவியருமை சாற்றல்

பாங்கி தலைவியருமை சாற்றல் எ—து. பாங்கி தலை வியை அரியளாக்கிக் கூறல்.

புகழார் வரையெம் புரவலன் காதற் புதல்வியைநீர் இகழா வெளியளைன் றெண்ணப் பெறீரெமக் கெந்றும்வண்மை திகழா பரணன் செழுந்தஞ்சை வாணன் சிலம்பினுள்ளீர் அகழார் கலியுல கிற்புல னுன வணங்கவளே.

இ—ள்: எமக்கெஞ்சுான் றும் வளமையொளிரும் ஆபா னைம்போன்ற செழுந்தஞ்சைவாணனது சிலம்பிலிருப்பீர்! புகழ் நிறைந்த வரைக்கு இறைவானுகிய எம்புரவலற்குக்

† (செ.ம்:-) ‘இரண்டு லைந்து’

காதற்புதல்வியா யுள்ளாளை [நீர்] இகழ்க்கெளியளைன் ரெண்ணப்பெறுங் தகுதியுடையிரல்லீர்; அவள் சகரால் அகழுப்பட்ட கடல்சூழ்ந்த வலகில் அறியுருவான தெய் வப்பெண் எ—று.

வரை-மலை புரவலன்-அரசன். ஆர்கவி-கடல். (86)

தலைவன் இன்றியமையாமை யியம்பல்

தலைவன் இன்றியமையாமை யியம்பல் எ-து. இன்றி யமையாமை ஓர் சொல், முடிந்த + பொருளாய் துணிவும் பற்றியசொல். என்ஜோ,—

“நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும் வானின் றமையா தொழுக்கு”

—குறள். செம். 20.

என்பதுபோலத் தலைவினின்றியமையாமை கூறல்.

— — —

வளைந்தா லனகொங்கை மாதுர வாய்த்தஞ்சை வாணன் வெற்பில் புஜோந்தா லைனைய புனத்தயல் வாய்வன்டு போதகத்தேன் நலைந்தா லைனையவென் னல்வினை தான்வந்து நண்ணிற்றெறன்று நிலைந்தா லணங்களை யாய்தமி யேனுயிர் நிற்கின்றதே.

இ—ள்: அணங்குபோல்வாய்! தஞ்சைவாணனது வெற்பிடத்து அலங்கரித்தாற்போலும் புனத்தின் பக்கத் தில் என்கல்வினைதான் கைவல்லார் கையினுற் செய்து வைத்தாற் போலுங் கொங்கையையுடைய மாதுருவாய் வந்து பொருந்திற்றென்று நீ நிலைந்தால், போதகத்தி விருக்குங் தேனில் வண்டு நலைந்தாலோத்த அத்தலைவி

⁺ புலனுன - கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட, ‘அறியுருவான’ எனப் பாடமிருப்பிற் பொருந்தும். அறியுரு ஆன = (கட்பொறியால்) அறிதற் கேதுவாகிய உருக்கொண்ட அணங்கு எனப் பொருள்படும், புலன் ஆன அணங்கு = (கட்பொறிக்கு) விடயமாகவுள்ள தெய்வப் பெண்.

† (செ-ம்:-) ‘பொருளாய் தணிபு பற்றிய’. [முடிவுசெய்யப்பட்ட விஷயமாய் நிச்சயமுங் குறித்தசொல் என்றபடி]

யின்பத்தின் முழுகுஞ் தமியேனுயிர் 1நிற்கின்றது; நினையா விடின் நில்லாதென்றறிவாய் ஏ—று.

போது தலைவியாகவும், தேன் இன்பமாகவும், வண்டு தாஞகவும் உவமித்தவதனான் தலைவியின்பத்து முழு மென்று வருவிக்கப்பட்டது.

வனைதல்-செய்தல். புனைதல்-அலங்காத்தல். அயல்பக்கம். நண்ணல்-பொருந்தல். அனாங்கு-தெய்வப்பெண். ‘நினையாவிடலுயிர் நில்லாது’ என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. ‘போதகத்தேன் வண்டு’ எனவும், ‘என்னல்வினை தான் வனைந்தாலன் கொங்கைமாதுருவாய்’ எனவும் மாறுக. (87)

பாங்கி நின்குறை நியே சென்றுரை யென்றல்
(இது வெளிப்படை)

மருப்பா வியதொங்கல் வாணன் ரென் மாறை வனசமலர்த் திருப்பாவை யன்னவென் சேயிழை யாட்குன் றிருவளத்து விருப்பா கியகுறை யுள்ளதெல் லாஞ்சொல்லி வேண்டுகந் பொருப்பா மொழியப் பெருரெம்ம னேரிவை போல்வனவே.

இ—ள்: குறிஞ்சிநிலத் திறைவனே! மனம்பொருந் திய மாலையையுடைய வாணனது தென்மாறைநாட்டுத் தாமரைமலரி லெமுந்தருளி யிருக்குஞ் திருமாதபோன்ற எம்பெருமாட்டிக்கு உனது திருவளத்து விருப்பமாகிய குறையுள்ளதெல்லாம் நியே சொல்லி வேண்டிக்கொள்வா

1 நிற்கின்றது—நிற்கும் என்றபடி. எதிர்காலத்தின்கண் கிகழ்காலச் சொல்வந்த காலவழுவமைதி; என்கை? ‘நீ நினைந்தால் நிற்கும், நினையாவிடின் நில்லாது’ என ‘நினைந்தால்’ என்னுங் காரணவினை எதிர்காலத்தாக இருந்ததலின், அதன் காரியவினையாகிய உயிர் நிற்ற லும் எதிர்காலத்தாதலே பொருந்துமாதலின் என்பது. இங்ஙன மன்றி, ‘நிற்கின்றதாகும்’ என்பதில் ‘ஆகும்’ என்பது இசையெச்சத் தாற் ரெக்குநின்றதெனினு மமையும்.

யாக; அன்றி எம்போல்வார் இவைபோன்ற காரியங்கள் மொழியப்பெறுங் தகுதியரல்லர் எ—று.

மரு-மணம். பாவதல்-பொருந்துதல். தொங்கல்-மாலை. வனசமலர்-தாமரைமலர். திருப்பாவை-திருமாது. பொருப்பன் - குறிஞ்சினிலத் திறைவன். (88)

பாங்கியைத் தலைவன் பழித்தல்
(இது வெளிப்படை) பழித்தல்-பழித்துக் கூறல்

வில்லார் நுதல்வெய்ய வேலார் விழிக்கென் மெலிவசொல்ல வல்லா ரிலைசொல்ல வல்லையென்றியான்றஞ்சை வாணன் ரெவ்வின் ஒல்லா திதுநுமக் கென்றுண ரேனின் றுணங்கியின்நாள் எல்லா மிரந்தது நின்குறை யேயல்ல வென்குறையே.

இ—ள். விற்போன்ற நுதலும், வெவ்விய வேல் போன்ற விழியுமடையாட்கு எனது மெலிவு சொல்ல நின்னையல்லால் வல்லாரில்லை; நீ வல்லையென் ரெண்ணி யான் தஞ்சைவாணனுக்குப் பகைவர்செய்தி யார்க்கும் பொருந்தாததுபோல, என்செய்தி நுமக்குப் பொருந்தாதன்று அறியேன், வேட்கை வெயிலினு ஹலர்ந்து, செஞ்சுடர் தோன்றுங்காலையில் தொடந்கி இன்றுகிய இந்நாள் முற்றும் நும்மை யிரந்தது நின்மேற் குறையல்ல, என்மேற் குறை எ—று.

1 என் று + யான் = என்றியான்; குற்றியலிகரம் சன்டு அலகு பெறுது நின்றது; ஆகவே இவ்விரண்டாடி முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாயையும் “நேர்பதினுறே நிரைபதினேழூன்-க்ரேதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே” என்ற விதிப்படி 16 எழுத்துப்பெற்ற அடியாதலும் காண்க. இவ்வாறு குற்றியலிகரம் சீர் தலை யடி தொடை சிதைவுமில் அலகுபெறுமலும், சிதையாவுமில் அலகுபெற்றும் இந்நாலுள் ஆங்காங்கு வருதல் காண்க. 47-ம் கவியில் “என்மேலறைவதியானிங்கு” என்புழிக் குற்றியலிகரம் அலகு பெற்றது.

ஆர்-ஓப்பு. ‘நுதல்விழி’ என்புழி உம்மைத்தொகை. 1 விழி-ஆகுபெயர். தேவ-ஆகுபெயர். ஒல்லாது-பொருங் தாது. உணங்கல்-உலர்தல். ‘இன்றிந்நாள்’ என இயை யும். ‘நின்குறையல்ல வென்குறை’ என்றது ² குறிப்பு மொழி; கற்கறித்து ‘நன்கட்டாய்’ என்பதுபோல. “வயக் குறு மண்டிலம்” என்னும் பாலைக்கவி பன்னீரடித்தரவில் “இறத்திராலைய மற்றிவகிலைமை கேட்டமின்” [கலி. 25] என்றது போலும் ³ ஒருமைப்பண்மை மயக்கமெனாக கொள்க. பாங்கி-முன்னிலையெச்சம். (89)

‘இன்றிந்கா ளேல்லா மிரந்தது’ என்று வரையறுத்துக் கூறிய
4 வதஞல், ‘குறையுற வுணர்தல்’ முதல் நாலாநாட்
செய்தியென்று அறிவித்தற்குக் கூறியவாறேன் ரணர்க.

பாங்கி பேதைமை யூட்டல்

பாங்கி பேதைமை யூட்டல் எ-து. தலைவி பிறர்துய
ரறியாளனப் பேதைமையைப் பாங்கி தலைவன் உட்
கொளச் சாற்றல்.

தேனுஞ் சுரும்புஞ் செறிதொங்கல் வாணன்தென் மாறைவெற்பா
மானுஞ் கலையும் வடிக்கலையாலெய்து மன்னுயிரும்

1விழி: சிணையாகுபெயர். தெவ: பகையென்னுஞ் குணப்பெயர்
பகைவர்க்காய், பின் அவரது செய்திக்கு (செயலுக்கு) ஆனமையின்
இருமடியாகுபெயர்,

² இது எதிர்மறைக் குறிப்பு. இதனை வடநாலார் வியதிரேக
லக்ஷ்வன என்பார்.

3 ‘வல்லை’ ‘சின்குறையல்ல’ என ஈரிடத்துப் பாங்கியை ஒருமை
யாற் கூற அவளையே ‘நுமக்கு’ என மற்றேரிடத்துப் பன்மையால்
ஒரே செய்யளிற் கூறியது ஒருமைக்கட் பன்மைச்சொல் மயங்கிய
வழுவகைமதி.

⁴ ‘அதனால்’ என்னு மூன்றனுரை ‘உணர்க’ என்பதுதெனுடே முடியும்,

ஊனுங் கவர்கின்ற தன்னையர் போலை லொத்தகண்ணுள் தானும் பிறருள்ள கோயறி யாத தகைமையளே.

இ—ள்: பெடையுஞ் சுரும்புஞ் செறிந்த மாலையை யணியும் வாணனது தென்மாறை நாட்டு வெற்பி ஒவ்வொன்னே! மானும் கலையும் வடித்த கண்ணையாலெய்து அவ்விலங்கினது உயிரும் ஊனுங் கொள்கின்ற தன்னுடன் பிறந்த தன்னையர்போல, வேலொத்த கண்ணையை யுடையாள் தானும் பிறருள்ளத்தின்கணுள்ள கோயை யறியாத முறைமையள் எ—று.

தேன் - சாதிப்பெயர்; பெடைமேல் நின்றது. சுரும்பு - ஆண்வண்டு. வடி - வடித்தல். கவர்தல் - கொள்ளுதல். தன்னையர் - தமையன்மார். அயில் - வேல். தகைமை - முறைமை. ஓரிடத்திற் பிறந்தவராகலான் தன்னையர் குணம் இவட்குமாயினவா ருணர்க. (90)

காதலன் தலைவிமுதறிவுடைமை மோழிதல்

காதலன் தலைவி முதறிவுடைமை மொழிதல் எ—து. அவ்வாறு கூறிய பாங்கியை கோக்கி முதிர்ந்த அறிவினை யுடையாள் தலைவி, அவளை அவ்வாறு கூறற்பாலையல்லை யென்று தலைவன் கூறல்.

வருநீர் வனமுலை மங்கைநல் லாய்செங்கை வாணன்வையை தருநீர் மலிவயற் றஞ்சையன் னான்று தஞ்சமில்லேன் அருநீர் நவையுறக் கண்மலர் நீர்தெளித் தாற்றினாள் இருநீர் நிலங்கொள்ளு மோவறி யாளென்னு மிவ்வுரையே.

இ—ள்: அழகின்றனமை நாட்காளாள் மிக்காய்த் தோன்றும் முலையையுடைய மங்கைப்பருவ நல்லாய்! சிவந்த கையையுடைய வாணனது வையையாறு தரும் நீரான் மலிந்த வயலினையுடைய தஞ்சைநகர்போல்வாள் முன் பற்றுக்கோடில்லேன் பிறரெய்தற் கரிதாகிய கல்வி யறிவு வேட்கையாற் குற்றமுறும்போது, அக்குற்றங் தீரத் தனது கண்மலரினுள்ள அருளாகிய நீரைத் தெளித் தாற்

றினால்; ஆதலால், அவளையரியாளன்று கூறிய இவ்வரையைப் பெருநீர் சூழ்ந்த இவ்வுலகம் முறைமை யென்று கொள்ளாது எ—று.

'வனநீர் வருமிலை' என மாறுக. மலிதல் - நிறைதல். தஞ்சம் - பற்றுக்கோடு. அருநீர் - அரிய கல்வியறிவு. நவை - குற்றம். நீர் - அருள். ஆற்றல் - தணித்தல். இருநீர் - பெருநீர். ஒகாரம் எதிர்மறை. (91)

பாங்கி முன்னுறு புணர்ச்சி துறையுறக் கூறல்

பாங்கி முன்னுறு புணர்ச்சி முறையுறக் கூறல் எ-து. இவ்வாறு கூறக்கேட்ட பாங்கி முன் நின் வேட்கை தீர்த்தாளன்று கூறினையே, அவ்வாறு இன்னுங் கூடுகவென்று கூறல்.

— — —

செறிவளர் காவி வயற்றஞ்சை வாணன் சிறுபலைமேல் நெறிவளர் வார்குழு னேரிமையாளன்ன நீர்மையாளேல் குறிவளர் காவின்முன் கூடிய வாறின்னுங் கூடுகநீ கறிவளர் சாரல்வெற் பாபிற ராலென்ன காரியமே.

இ—ள்: கறிக்கொடி வளருஞ் சாரலையுடைய வெற் பனே! ஒழுங்காய் வளர்ந்த வார்ந்த குழலையுடைய நேரிமையாள் நின் வேட்கை தணிக்கும் அத்தன்மையாகிய குணமுடையாளேல், வளருங் காவிசெறிந்த வயல்சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் சிறுமலைமேல் நீ கூடுங்குறி வளரப்பட்ட காவில் முன்கூடியவாறுபோல் இன்னுங் கூடுக; என் போலும் பிறரால் ¹என்ன காரியம்? எ—று.

'வளர்காவி செறிவயல்' என மாறுக. காவி-நிலம். நெறி-ஒழுங்கு. குறி-கூடுமிடம். ²கறி-மிளகு; ஆகுபெயர். சாரல்-மலைப்பக்கம். (92)

¹ 'என்னகாரியம்'- 'செய்யத்தக்க உதவியாதளது? ஒன்றுமில்லையே' என்று தலைவனைச் சேட்டபடுத்துங் கருத்தினதாகும் இக்கூற்று என்றறிக,

² கறி: மினகின் பெயர் கொடிக்குச் சின்யாகுபெயர்.

தன்னிலை தலைவன் சாற்றல்

தன்னிலை தலைவன் சாற்றல் எ-து. இவ்வாறு கூறக் கேட்ட தலைவன் வேட்கைகோயால் உழக்குந்தன்மை கூறல்.

— — —

உரைத்தென் பிறவந்தப் பைங்தொடி யாக* முருவிடில்வெண் டிரைத்தென் கடன் முத்துங் தென்மலைச் சந்தஞ் செழும்பஸினீர் அரைத்தென் புருகமெய் யப்பினும் வெப்ப மருதினினின் வரைத்தென் கருமமெல் ஸாந்தஞ்சை வாணன் வரையணங்கே.

இ-ள்: தஞ்சைவாணனது மலையிலிருக்கும் அணங்கே! அந்தப் பைங்தொடியை யுடையாளது ஆகத்தைக் *கூடா விடில், 1 யான் சொல்லியென்ன பயன்? வெண்மைநிறம் பொருந்திய திரைபொருந்தும் தென்கடலிடைப் பிறந்த முத்தும், பொதியமலையிற் பிறந்த சந்தனமுஞ் செழும்பஸி நீர்விட் டரைத்து வேட்கைத்தீயில் வெதும்பிய எலும்புருக என்மேனி யெங்கும் அப்பினாலும் வெப்பமாறுது; இன்று எனது காரியமெல்லாம் நினை தெண்ணத்தின்மட்டிற் பட்டது எ-று.

எனவே,— உய்யச்செய்யினும் கையச்செய்யினும் நீயல் ஸால் வேறில்லை யென்றவாறுயிற்று. பிற - அசைகிலை. பைங் தோடி - அன்மொழித்தொகை. ஆகம் - மெய். திரை - ஆலை. தென்மலை - பொதியமலை. சந்து - சந்தனம். ஆருது - அருது எனக் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கலாய் நின்றது; வாராது - வராது, தாராது - தராது என்றாற்போல. (93)

* (செ-ம்:-) ‘கூட்டாவிடில்’

1 ‘பல வார்த்தை சொல்வதனாற் பயனென்’ என்றபடி; ‘கிம் பஹாநா’ என்னும் வடமொழித் தொடரின் கருத்தினது, இத்தொடர் இடைப்பிறவரலாய் நிற்ப, ‘கூடாவிடில்’ என்பது ‘ஆருது’ என்பத னேரு இயைந்து பொருள்படும். இனி, ‘பிற’ என்பதனை அசைகிலை யாக்காது ‘வேறு பல வார்த்தைகளை உரைத்தென்’ என உரைத்து இரண்டாம் வேற்றுமை தொக்க பெயராக்கினு முயயும்.

பாங்கி உலகிய வரைத்தல்

பாங்கி உலகிய வுரைத்தல் எ-து. இவ்வாறு கூறக் கேட்ட பாங்கி உலகில் வேட்கை கொண்டோர் சான் ரேரை முன்னிட்டு வரைந்து கொள்வர், அவ்வாறு உலகியலால் நியும் வரைந்து கொள்க வெனக் கூறல்.

விரையக நாண்மலர் மெல்லியன் மாதை விரும்பினேயேல் வரையக நாட வரைந்துகொண் டீதஞ்சை வாண்முந்நீர்த் தரையக நாண்மறைக் கேள்வியர் வேள்வியர் சான்றவர்தம் உரையக நாடிமுன் னிட்டன தாகு முலகியலே.

இ-ள்: 1 மலையிடமாகிய நாட்டை யுடையவனே!
 * மணத்தைத் தன்னிடத்திலேயுடைப் நாண்மலிலிருக்கும் மெல்லிய இயல்பினையுடைய மாதுபோல்வாலோ விரும்பினேயேல், நீ வரைந்து கோள்வாயாக; [அதுவே], தஞ்சைவாணனது முந்நீர் சூழ்ந்த புவியகத்தில் வேட்கைகொண்டார் செய்யும் உலகமுறைமை; நான்கு மறையையுங் கேள்வியாலறிந்து

† (செ-ம:-) ‘வரைந்துகொ ணீதஞ்சை’

* இந்த முதல்வாக்கியப் பகுதி ப. மு. செல்வராசமுதலியார் பதிப் பிழும் அதனேடு ஒத்த ஒரேட்டிலுமில்லை.

1 94-ம் செய்யுளின் பொழிப்புரை இவ்வாறே ஒரேட்டில் உள்ளது. இதுவே, மேலைக்களவியில் தலைவன்கூறிய கூற்றுக்கு ஏற்ற விடையை ஆரம்பத்திற் கொண்டு விளங்குவது. தொடக்கத்திலுள்ள அவ்வாக்கியம் அவன் கருதிய பேருகிய ‘அப்பைந்தொடியாக முறு தலைப்’ பெறுதற்கு ஏற்ற சாதனமாகிய வாயிலைக் காட்டுகின்றது. அதன்பின் உள்ள வாக்கியம் ‘ஆன்ரேர் அனுட்டித்துவரும் உலகதர்மம் அதுவே’ எனக் கூறி முதல்வாக்கியப் பொருளை வற்புறுத்துகிறது. அடுத்த வாக்கியம் அம்முறையைக் கைக்கொண்டு வரைந்துகொள்ளில் அப்பைந்தொடியாக முறுதற்கு ஏற்றமணம் கைகூடும் என, அதற்கு ஒரு வழியைக் காட்டி “அன்னது ஆகும்” எனக்கூறி முடிக்கின்றது. அதன்பின் வரும் “ஆதலால்” என்று தொடங்கும் உரைப் பகுதி, கூறிய முன்னைய வாக்கியப்பொருளை ஏதுவாகக் காட்டி, அனுமான வாக்கிய உறுப்புக்களுள் முதலதாகிய பிரதிஞ்ஞாவாக்கியம் போல விளங்குகிற இக்கிளவித் தொடக்க வாக்கியப் பொருளையே, தான் சிகமன வாக்கியம்போல நின்று, முடிந்ததுமுடித்தலாக “வரைந்து கொள்க” என எடுத்துக்கூறி முடிக்கின்ற நுட்பம் வாய்ந்தது. ஆகவே, “விரையக நாண்மலர்.....வரைந்து கொள் நீ” என்ற

வேள்விசெய்யுஞ் சான்றவர் கூறும் உரையிடத்துக் கொண்ட பொருளைக் கருதி அவரை முன்னிட்டு வரைந்து கொள்ளில் அன்னது ஆகும். ஆதலால், மனத்தைத் தன் னிடத்திலேயுடைய நாண் மலரி விருக்கும் மெல்லிய இயல் பினை யுடைய மாதுபோல்வாளை விரும்பினேயேல், நீ வரைந்து கொள்வாயாக எ—று.

செய்யுட் பகுதிக்குரிய உரை பொழிப்புரையின் முற்பகுதியாகக் கோடலே பொருந்தும் என்பதும், ஏனைய இறுதி வாக்கியமாகக் கோடல் பொருந்தாதென்பதும் பெறப்படும். அன்னது ஆகும்—அந்த வரைவு கைகூடும். வரைந்து + கொள்: இருமொழித் தொடர். “கொள்”: ஈண்டுத் தற்பொருட்டுப் பொருளுள்ளத்தும் விருதியன்று. ஆதலால், கொள் + நீ = ‘கொண்ணீ’ எனப் புணரும்.

இதற்கு முந்தீய கிளைச் செய்யுளில், தலைவன் தோழிக்கு “அப்பைங்தொடியாகம் உருசிடில்.....வெப்பமருது, என் கருமமெல்லாம் நின்வரைத்து (=உய்யச் செய்யினுர் கையச் செய்யினும் நீயல்லால் வேற்றில்லை)” என்ற கூற்றினால் தனது உயிர்வாழ்வுக்குப் பாங்கியின் உதவியே காரணமாகிய வாயில் என்று முடித்தான். பாங்கி அதனை மறுத்து அவளைச் சேட்டபடுத்துங் கருத்தால் இச்செய்யுளில், தலைவனை விளித்து, ‘மெல்லியல் மாதை விரும்பினேயேல், அவளை வரைந்துபெறுக நீ; அதுவே, உலகில் உள்ளைப்போல வேட்கைகொண்டார் செய்யும் உலகதர்மம்; அவ்வுலக முறைமைப்படி சான்றவரை முன்னிட்டு வரைந்து கொள்ளில் அன்னது (=அந்தப் பைங்தொடியாக முறுதற் குரிய மனம்) உனக்குப் பெறலாகும். ஆதலால், இவ்வாறு என்னிடங்கு குறையிரத்தலை விட்டு அவளை வரைந்துபெறுவாயாக” என்று கூறி னுள் என்று கொள்ளுமாறு முற்செய்யுளோடு இப்பொழிப்புரை வசனங்கள் இயைபுபடத் தொடர்ந்து நின்று இச்செய்யுட் கருத்தை நன்கு புலப்படுத்தல் உய்த்துணர்த்தக்கது. ஆகவே, ரொழிப்புரையில் ‘ஆதலால்.....நீ வரைந்துகொள்வாயாக’ என்ற பகுதி, செய்யுட்பொருளாயமைந்த முற்பகுதிக் கூற்றின் முடிவிலே, பாங்கி மேலுங் கூறிமுடிக்கக் கிடந்த பொருளைக் குறிப்பெச்சத்தால் உரைகாரர் வருவித் துரைத்த பகுதியா மென்பதும் பெறப்படும்.

இப்பொழிப்புரையில், [] இவ்வடைப்புக்குறியுள் உள்ள பதம் ஆண்டைப் பொருளின் தொடர்பு இனிது விளங்குதற் பொருட்டு எம்மாற் சேர்க்கப்பட்டதாகும்.

ப. மு. செல்வராசமுதலியார் பதிப்போடு ஒத்த பாடமுள்ள மற்றேரேரட்டில், விளித்தொடரின்பின் உள்ள தொடக்க வாக்கிய மாகிய உரைப்பகுதி இல்லை. அப்பாடத்தின்படி உரையின் முற்பகுதி மேலைக்கிளவிக் கூற்றேரட்டு தொடர்புபட்டு நடவாழமயும், பொருள்

விரை-மணம். நான்மலர்-முறுக்கவிழ்மலர். மாது-ஆகு பெயர். வரைதல்-மணஞ்செய்தல். உரையகம்-ஆகுபெயர். கேள்வியர் - முற்றெச்சம். அனது-இடைக்குறை விகாரம். (94)

இனி து விளங்கப் பதங்கள் அங்வயப்படாமையுங் கான்க. மேலும், அப்பதிப்பின்படி இச்செய்யுளின் முதலாமடியானது இறுதியில் மாற்றி வைத்து (மொழிமாற்றுக) உரைக்கப்பட்டதென்பதை விசேடவரையில் எடுத்துக்காட்டாமையாலும், அப்பகுதி முதலாமடிக்குரிய பிரதி பதப்பொருளாகால், முடிந்ததுமுடித்தலாகப் பாங்கி சொல்லக்கிடங்கதை உரைகாரர் வாக்கியசேடமாக எடுத்தரைத்த பகுதியே என்பது தெளியலாம்.

முற்பதிப்பிலும், அதனேடொத்த ஏங்டிலும் இப்பொழிப்புரையின் தொடக்கத்திலுள்ள “மணத்தைத் தன்னிடத்திலே.....வரைந்து கொள்வாயாக” என்றபாகம் விடப்பட்டமைக்குக் காரணம்: அப்பகுதித் தொடர் உரையின் இறுதிப் பாகத்திற் காணப்படுவதாலும், அது அதன் முற்பட்ட வாக்கியத்தோடு தொடர்புறுதல்க்குறிக்கும் ‘ஆதலால்’ என்ற காரணபதத்தோடு கூடியிருத்தலாலும் அவ்விறுதிப்பாகவரையே இச்செய்யுளின் தொடக்க அடிகளின் பொருளாக உரைகாரரால் எழுதப் பட்டதாகல்வேண்டும் என்றும், தொடக்கவரையிலுள்ளதொடர் அதே கருத்தினதாக இருத்தவின் ஏடெழுதுவோரால் சேர்க்கப்பட்ட மிகையான பாடமாகுமென்றும் கருதி, சிலரால் விடப்பட்டிருக்கலாம் என என்னக் கிடக்கின்றது.

இத்தனையுங் கூறியவை காணப்படும் பொழிப்புரையின் போக்கை அநுசரித்துச் செய்யுட் கருத்தினை விளக்கியவாருகும், ‘ஸ்திதல்ய கதி: கல்பநீயா’ என்ற வடமொழி நியாயப்படி.

இனி, இவ்வரையை அநுசரியாமல் இச்செய்யுட்கு மேலைக்கிளவிக் கருத்தோடு இயைய யாற்றுச்சிப்பொருள்கோளாக வேறு பொருளும் உரைக்கலாம். அது பின்வருமாறு:

‘வரையகநாடனே, மெல்லியன்மாதை (உனது உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதவளாகப் பெற) விரும்பினையேல் நீ வரைந்து பெறுக. வானனது தறையகத்தில் உள்ள நான்மறைக்கேள்வியரும் வேள்வியருமாகிய சான்றவருடைய தருமநூல் விதியை (=ஐயர் யாத்த கரண வகையை) அநுசரித்து அவரை முன்னிட்டு (நீ வரைந்து கொள்ள லாகிய) அன்னது இயல்வதாகும்; (அங்ஙனம்ஸ்றி, என்னை முன்னிட்டு அன்னது ஆகுவதன்று. இது யான் படைத்துமொழியும் பொருளன்று); உலகியலே; (அதனால், இவ்விஷயத்தில் யான் உனக்குச் செய்பக்கடவுது ஒன்று மின்றும் என்றறிவாயாக)’ என அவனைச் சேட்படுத்துங் கருத்தாற் கூறினால் என்பது இதன்பொருள்.

தலைமகன் மறுத்தல்

(இது வெளிப்படை.)

வெண்டா மரைமங்கை காதல ஒகிய வேநியப்பால்
உண்டா கியதொல் ஒலகிய லாலுங்க ளாரணங்கை
வண்டார் குழலி வரைந்துகொள் வேன்றஞ்சை வாணன்வண்மை
கண்டா லருஞுள்ள நீயென தாருயிர் காத்தபின்னே.

இ—ள் : வண்டார்ந்த குழலீயுடையாய் ! தஞ்சை
வாணனது கொடை கண்டாற்போலும் அருஞுள்ள நீ
¹ ஆதலால், இப்போது என்னுடைய அரிய உயிர் ஏகுஞ்
தன்மையதாய் நின்றது, அது ஏகாமற் காத்தபின் வெண்டா
மரை மங்கைக்குக் கணவனுகிய மறையோனிடத் துண்டா
கிய பழமையாகிய வலகியலால் உங்களுடைய ஆணங்கு
போல்வாளை நீ சொன்ன படி வரைந்து கொள்வேன்.

வெண்டாமரைமங்கை - வாணி வேதியன் - பிரமன்.
ஆரணங்கு - ஆகுபெயர். ² நல்குரவால் உயிர் போகின்ற
ரைப் போகாமல் நிலைமைசெய்யுங் கொடையாதலால், அக்
கொடையைக் கண்டாற்போலும் அருஞுள்ள நீயெனவே,
'கொடைக்கும் இவளருஞுக்கும் உவமை கூறியவாற்றுல்
எனதாருயிர் காத்தபின்' என்று கூறியவா றுணர்ச்.
வண்மை - கொடை.

(95)

1 ஆதலால் - ஆகுதலால்; அருஞுள்ள நீ கொடையைக் கண்டாற்
போல ஆகின்றதனால் (= இருக்கின்றதனால்) என்றபடி.

2 இத்தன்மைத்தாய கொடையோ டொப்பிட்டு, அருஞுள்ள நீ
யென்று கூறுதலானே, 'கொடைக்கும் இவளருஞுக்கும் உவமைகூறிய
முறைமையால் எனது அரிய உயிரைக் காத்தபின்' என்பது பெறப்படக்
கூறியவாருக உணர்கள் என்றபடி, உவமைகூறிய முறைமையால் உயிர்
காத்தலாவது; விசேடவுரையிற் கொடையினுக்குக் கூறிய அடை
மொழிப் பொருட்குச் சமானமாகப் பொழிப்புரையில் உவமேயைப்
பொருட்கு அடையாக வருவித்துரைத்தபடி 'இப்போது.....அது
ஏகாமற்' காத்தல் என்றறிக.

பாங்கி அஞ்சி அச்சுறத்தல்

பாங்கி அஞ்சி அச்சுறத்தல் எ-து. பாங்கி தானும் அஞ்சினவளாய்த் தலைவணையும் புனம்விட்டுப் போக அச்சுறுத்திக் கூறல்.

மல்லார் புயன்றஞ்சை வாணன்வெற் பாவெமர் வந்தினியிக் கல்லார் வியன்புனங் காவல் விடாரவர் காணின்மிகப் ஸ்பொல்லா ரிருண்டது போதுமற் றியாங்கரும் போதுமிங்கு நில்லா தெழுந்தரு ணீயுமிப் போது நெடுந்தகையே.

இ-ள்: மற்றொழில் பொருந்திய புயத்தையுடைய தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத் துள்ளவனே! எங்கட்குத் தமராயுள்ளவர் இன்று வந்து [இம்] மலை யார்ந்தகன்ற புனம் இராக்காவல் விடார்; அவர் நின்னைக் காணில் மிகவும் பொல்லாராயிருப்பர்; நெடுந்தகைமையுடைய வனே! இருண்டது போது; எம்முர்க்கு யாங்கரும் போதும், ணீயும் இப்போது இங்கு நில்லாது எழுந்தருள் வாயாக எ—று.

எமர் - எமக்குத் தமர். வியன் - அகற்சி. நெடுந்தகை - அன்மொழித்தொகை. இதனுள் ‘வெற்பா’ எனவும், ‘நெடுந்தகை’ எனவும் இரண்டிடத்தும் பொருட்பெயர் முன் னிலையாய் நின்றது. இவ்வாறு வந்ததென்னையெனின்,—

1 “பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெய ராயினும்
பொருள்வேறு படாஅ தொன்றுகும்மே”.

—தொல்-சொல்-கு-37.

என் னுஞ் சுத்திர விதியால்,

§ (பி-ம்:-) ‘பொல்லாதிருண்டது’

1 “இது திணைவழு அமையுமாறும், ஒரு பொருட்பெயர் சுட்டாய் னின்று அப்பொரு னணர்த்துவதோர் யரபு வழுவமைதியும் உணர்த்து கின்றது. இ-ள்: ஒரு சுட்டு தான் உணர்த்துதற்குரிய அஃறிணைப் பொருளை யுணர்த்தாது உயர்திணைப்பொருளை யுணர்த்தி நிற்குமாயினும் ஆம்; சில பொருட்பெயர் சுட்டுப்பொருளை யுணர்த்தாவாயினும் தாஞ்

“பொற்புண் சமந்த புணர்மென்முலைக் கோடு போழ
நற்புங் கழலா னிருதிங்க ணயந்த வாறுங்
கற்பாடழித்த கனமாமணித் தாண்செய் தோளான்
வெற்புடறுத்து விரைவின் னெறிக் கொண்ட வாறும்”.

— சிங்-செய்-19.

இதனால் ‘நற்புங்கழலான்’ எனவும், ‘கற்பாடழித்த கனமாமணித்துண்செய்தோளான்’ எனவும் இரண்டிடத் தும் படர்க்கைப்பெயர் ஒரு பொருளைக் கருதியவாறுணர்க.

“வையைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலந்
தையலா யின்றுநி நல்கினை நல்காயேற்
கூடலார் கோவொடு நீயும் படுதியே
நாடறியக் கவ்வை யொருங்கு.”

என்பதனாலும் முனர்க.

சுட்டுவதோர் பொருளிடத்து வேறுபட கில்லாமல் அப்பொருளையே உணர்த்தினிற்கும் எறு.

உ-ம்:—“இஃதொத்தன்” என்றவழி இஃதென்றது அஃறினைப் பொருளை யுணர்த்திய சுட்டு இவ்வெநுருத்தன் என உயர்த்தினைப் பொருளை உணர்த்தினிற்றவாறு காண்க. “நாடுடை முதனீர்” என்னும் அகப்பாட்டினுள், ‘நாணி நின்றேர் நினீகண் டியானும் - பேரைினே னல்லடை மகிழ்நவானத் - தணங்கருங் கடவு னன்னேனின் - மகன்று யாதல் புரைவதா லெனவே’ என்புழி நாணினின்றே ளென்னும் பொருட்பெயர் தன்றெடுப்புப் பொருளைக்கொண்டு முடிந்தபின்னர் அப் பொருட்பெயர்மேல் ஒரு காரியங் கூறுவேண்டியவழி அவளெனச் சுட்டிக் கூறுதல்வேண்டும். அங்ஙனம் கூறுது ‘வானத்தணங்கருங் கடவுளன்னேன்’ என எல்லார்க்கும் பொதுவாயதோர் பெயராற் கூறினாயினும் கூறுகின்றுள் பரத்தையைக் கருதியே கூறுதலின், அக் கடவுளன்னேன் என்று அப்பெயருஞ் சுட்டுப்பெயர்த் தன்மையாய் நின்றவாறு காண்க..... “பொற்புண் சமந்த.....கொண்டவாறும்” என்றுற்போலப் பிற செய்யுட்களுள்ளும் பொருட்பெயர் சுட்டுப் பெயர்ப் பொருளவாய் வருதல் பெரும்பான்மையென் றுணர்க” என பது நக்கினார்க்கினியருரை. இச்குத்திரத்துக் கூறிய இருவகை விதியுட் பின்திய விதியும் அதன் உதாரணமுமே சண்டு மேற்கோளாக வேண்டப் படுவதென் றுணர்க.

இவ்வாறு வருதல் பெரும்பான்மையும் வழுவமைதி யாய் வருதலின், இச்செய்யுள்ளும் * இரண்டிடத்து முன் னிலை கூறியவா ருணர்க். மற்று - அசை. (96)

தலைவன் கையுறை புகழ்தல்

(இது வெளிப்படை)

சிமையார் மலயத் தமிழ்த்தஞ்சை வாணன் சிறுமலைமேல் அமையா கியதடங் தோளன்ன மேயணி யத்தகுமால் உமையா ஸிறைவன் பயில்கயி லாயத்து முப்பர்தங்கும் இமையா சலத்துமெல் லாமில்லை யானிக ரித்தழைக்கே.

இ—ள்: சிகரத்தைப் பொருந்திய பொதியமலையிற் பிறந்த தமிழழவளர்க்குஞ் தஞ்சைவாணனாது சிறு மலைமே விருக்கும் மூங்கில்போ]ற் பெரிய தோளையுடைய அன்னம் போல்வாய்! இத்தழைக்கு நிகர் உமையா ஸிறைவனுகிய சிவன் பிரியாது பழுகியிருக்குஞ் கமிலாயத்தும், தேவர்கள் பிரியாதிருக்கும் இமையாசலத்து முற்றும் இல்லை; ஆத லால் அனியத்தகும் எ—று.

சிமையம் - சிமையென விகாரப்பட்டு னின்றது. மலயம் - பொதியமலை. அமை - மூங்கில். தடங்தோள் - பெரிய தோள். அன்னம் - ஆகுபெபர். நிகர் - ஒப்பு. ‘தடங்தோள் ஆகிய’ என மாறுக. ¹ ஆல் - அசை. ² இத்தழைக்கு நிகரில்லையென்று கூறுவதென்னையெனின், தன்னுயிரை சிறுத்தற் கேதுவாகலானும், பணத்துக்குத் தான் முன் னிற்றலானுமென் ருணர்க். (97)

* (செ-ம்:-) ‘இரண்டிடத்தும் முன்னிலைப்பொருளைக் கூறியவா ருணர்க்.

1 ‘தகுமால்’ என்புழி ஆல் அசை. 2 ‘இல்லையால்’ என்புழி ஆல் ஆதலாலென்னும் பொருட்டு.

2 தழை - ஒருவகை உடை செய்தற்கேற்ற சந்தனத்தழை முதலி யன, தழையுடையாவது ஆம்பல் முதலிய மலர்களினுலேனும், சந்தன முதலிய தளரிகளினுலேனும், வீரவிய இவ்விரண்டினுலேனும் ஆக்கப் படுவது. இதனை, “தீசீப் பெருங்குண்டு சுலைப்புத்த குவளைக்-கூம்

பாங்கி கையுறை மறுத்தல்

(இது வெளிப்படை)

மல்குற்ற தண்புனல் சூழ்தஞ்சை வாணன் மலயவற்பா
நல்குற் றவையின்த நாட்டுள வன்மையி னன்னுதலாள்
அல்குற் றடத்தெமர் கண்டா லயிர்ப்ப ரதுவுமன்றிப்
பல்குற் றமும்வரு மால்யாங்கள் வாங்கேம் பசந்தழையே.

இ—ள்: நிறைவுற்ற தண்புனல் சூழ்ந்த தஞ்சை
வாணன் மலயவற்பி விருப்பவனே! நீ தரப்பட்ட இத்
தழை இந்நாட்டிலுள்ளன வல்லாமையால் நன்னுதலாள்
அல்குற் றடத்திலே யணியில் எமக்குத் தமராயுள்ளார் கண்
டால் ஜைப்படுவர்; அதுவுமன்றிப் பற்பல குற்றமும் வரும்;
ஆதலால் இப்பசந்தழையை யாங்கள் வாங்குதல் செய்
யேம் எ—று.

மல்குறல் - நிறைதல். நல்குறல் - தருதல். அயிர்த்
தல் - ஜைப்படுதல். குலத்துக்கும், தலைவிக்கும், தனக்கும்
மறுவென்பதுபற்றிப் பல குற்றமென்று கூறினார். (98)

பலீம் முழுநெறி புரள்வரு மல்குல.....மகளிர்” [116] “அளிய தாமே
சிறுவள் ஓாம்பல்-இளையமாகத் தழையா யினவே” [248] எனப் புற
நானாற்றிலும், “முடித்த குல்லை யிலையுடை நறும்பூச் - செங்கான்
மராஅத்த வாளின ரிடையிடிபு - சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண்
மாத்தழை - திருந்துகா மல்குல் திளைப்ப உமிழி” எனத் திருமுருகாற்
றுப்படையிலும் வரும் அடிகளா ஒன்றாக. இவற்றால் மலைநாட்டு வழங்
கிய பண்டையுடை தழையா லமைந்திருந்தமை விளங்கும். “பீடிபூதி
ரிடையின்டான் தழைத்துகிற் பெண்ணினேஞ்சும் - தொடுமரைத் தோலன்
வில்லன் மரவுள் யுடையன் தோன்ற” என்றார் சிந்தாமணியினும்
[பதுமை-ஸீ]. அடுத்த செய்யுளில் “மலய வெற்பா - நல்குற்றவை
யின்த நாட்டுள வன்மையி னன்னுதலாள் - அற்குற் றடத்தெமர்
கண்டா லயிர்ப்பார்” என வருதலும் காண்க. இனி, ஒருத்தியோடு மன
மொத்துக் கூடுங் கூட்டத்துக்கு முன்பு அவனுடுத்தற்குக் கையுறையாக
இத்தழையுடை கொடுத்தல் முன்னை வழக்காக அறியலாம். பண்டைத்
தமிழ்வழக்கு மிகுந்து காணப்படும் மலையாளநாட்டிலே, இப்போதும்
நிகழ்ந்துவருங் காந்தருவ விவாகத்திலே, உடையொன்று கொடுத்துக்
கூடுதல் பெருவழக்காம். ஆயின், இவ்வுடை, காலத்திற் கேற்பச்
சிறிய நூலாடையாக வழங்குகிறது.

ஆற்று நெஞ்சினே டவன் புத்தல்

ஆற்று நெஞ்சினே டவன் புத்தல் எ-து. ஆற்றுமையாகிய நெஞ்சுடனே தலைவன் புலந்து கூறியது.

உழையும்வெங் காளமும் போலுங்கண் னுளொரு காலமுள்ளங்குழையுமெம் பாலென்று கொண்டநெஞ்சேகலிக் கோடைமண்மேல் மழையுமங் தாரமும் வந்தன்ன வாணன்றென் மாறையின்மாங் தழையுஙம் போவிங்கு னேகவின் வாடத் தவஞ்செய்ததே.

இ—ள்: மானும் வெவ்விய விடமும்போலுங் கண்ணீன யுடைய பாங்கியானவள் யாம் இரந்து பின்னின்றேமாயின், ஒருகால் மனமிளகுமென் றெண்ணங்கொண்ட நெஞ்சே! கவியாகிய கோடைசூழ்ந்த இம்மண்ணுலகின் மேல், அக் கோடைவெப்பங் தணிய மழையும் மந்தாரமும் வந்தாற் போன்ற வாணன் றென்மாறைநாட்டில், நம்மைப்போல் இந்த மாந்தழையும் அழகுவாடத் தவஞ்செய்தது, யாம் என்செய்வோம்! எ—று.

உழை - மான். காளம் - விடம். குழைதல் - இளகுதல். கவின் - அழகு. ‘மழையு மந்தாரமும்’ என்பதற்கு மேகமும் மந்தாரதருவும் என்று பொருளுறைப்பாரு மூளர். மழைபோல் உடனே வெப்பங் தணியாமையின் அது பொருளன்மை யுணர்க. ‘யாம் என்செய்வோம்’ என்பது 1 சொல்லெச்சம்.

பாங்கி யாற்றுவித் தகற்றல்

பாங்கி யாற்றுவித் தகற்றல் எ-து. இவ்வாறு கூறுதல் கேட்ட பாங்கி தலைவானை ‘அஞ்சலை நாளைவா’ எனக் கூறி விடுத்தல்.

சோலையில் வாழினாங் தோகையன் னைாத் தொழுதிரந்திம் மாலையில் வாழி வரங்கொள்வல் யான்றஞ்சை வாணன் வெற்பா

1 சொல்லெச்சம்:—“சொல்லே யாயினுங் குறிப்பே பாயினுங் - சொல்லி முடித்தல் வேண்டுவ தெச்சம்” [நம்பி-ஒழி-கு-ஹி] என்னும் விதியால், ஒரு சொல்லாயினும் பல சொல்லாயினும் கூட்டிப் பொருண் முடித்தல் வேண்டி நிற்பது சொல்லெச்சமாதவின், ஈண்டுப் பல சொல்லெஞ்சி நின்றன என்பது.

வேலையில் வார்துகி ரன்னவெய் யோனவெயில் வெற்பின்மல்கும் காலையில் வாபின்னை யென்கைய தாகுநின் கையுறையே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! சோலையில் வாழும் இளங்தோகைபோல்வாளை யான் இவ்விராமுற்றுங் தாளிற் பணிந்திரங்து வரமாக வேண்டிக்கூடுகொள்வன்; கடவில் நெடிய பவளம்போன்ற கதிரோனது கிரணம் வெற்பி லெல்லாம் நிறையுங் காலைப்பொழுதில் வா; வந்தாயேல், அப்போது நின் கையுறை என்கையதாகும் எ—று.

தோகை - மயில். வாழி - அசைநிலை. வேலை - கடல். துகிர் - பவளம். வெய்யோன் - சூரியன். வெயில் - கிரணம். மல்குதல் - நிறைதல். ¹ கையிலுறைதலின் கையுறையாயிற்று. (100)

இத்துணையும் நாலாநாட் செய்தி.

தலைமகன் கூற்றுயினவெல்லாம் இரங்து பின்னிற்றற்றும், பாங்கி கூற்றுயின வெல்லாஞ் ² சேட்படுத்தற்கும் உரியவாறு காண்க.

¹(பி-ம்:-) ‘கொள்வல்’

1 கையுறை - கையிலுறுத்தவது, கையிற் கொடுப்பது; ஒருவரைக் காணப் போவோர் அவரைத் தம்மாட்டு முகஞ்செய்தல் காரணமாக அவர் கையிற் கொடுக்கும் பட தழை முதலியன என்பர் நம்பியகப் பொருட் புத்துரைகாரர்.

2 சேட்படுத்தல் - தலைவன் பலபடியாக வேண்டியும் தோழி எளிதில் இணக்கங் காட்டாது மறுத்தும், நகையாடியும். ‘இவ்விடத்துக் காவலர் கடகுவர், விலகுச் செல்லுதிர்’ என்று அவணைத் தம்பால் நெருங்கவொட்டாமலும் விலக்கி நிறுத்துதல்; இவ்வாறு நிறுத்தி யலைத்தல் ‘சேட்படை’ எனவும்படும். சேட்படையில் தோழியான வள் தலைகளது பெருமையும் தனது முயற்சியை நிறுமையாக தோன்றுதல் காரணமாகவும், இவ்வளவு அருமையுடையவள் இனி நமக்கு எய்துதற்கு அருமையுடையாளன்று கருதி இக்களவுப் புணர்ச்சியை நீட்டியாது விரைவில் வரைந்துகோடல் காரணமாகவும் தலைமகனுக்கு இயைவதை மறுத்துக் கூறுவளன்றறிக.

இரங்கு குறைபேறுது வருந்திய கிழு பான்
மடலே பேருளேன மதித்தல்

இரங்கு.....மதித்தல் எ-து. மற்றைநாட் காலையில் வந்த தலைமகன் இவளாற் காரியமின் ரெனக் கருதி, இரங்கு குறைபேறு தாயினேமென்று வருத்தமுற்று, இனி நமக் குப் பொருளாவது மடலேயெனத் தன்னுள்ளே மதித்துக் கூறல்.

திருந்தார் தொழுங்கழற் சேயன்ன வாணன் ரென் மாறைவெற்பில் அருந்தா வழுதன்ன வஞ்சொனல் லாரழு கார்குழமுதோய் பெருந்தாரை வேல்விழி தந்தவெங் காமப் பிணிதனக்கு மருந்தா வதுநெஞ்ச மேஷில்லை வேறு மடலன்றியே.

இ-ள்: நெஞ்சமே! பகைவர் தொழுங் தாளையுடைய முருகவேளையொத்த வாணன் ரென்மாறை வெற்பிடத்து ஆராவழுதுபோன்ற அழகிய சொல்லையுடைய மடவாருடைய முகத்திற்கு அழகாயார்ந்த குழையைத் தொட்ட மணிபொருந்திய பெரிய வேல்போன்ற விழிப்பார்வையானது தந்த வெவ்விய காமமாகிய பிணிக்கு மருந்தாவது மடலேறலேயன்றி வேறில்லை எ-று.

எனவே, யாம் அது செய்யக்கடவேம் என்பதாயிற்று.

மடலேறலாவது:—தலைவன் ஒவ்வாக் காமத்தால் பனங்கருக்காற் குதிரையும், பனங்கருவி னுள்ளனவற்றால்¹ வண்டில் முதலாயினாவஞ் செய்து அக்குதிரையின்மே லேறுவது. மடலேறுவான் திகம்பரங்கும் உடலெங்கும் நீறு பூசிக்² கிழி ஓவியர் கைப்படாது தானே தீட்டிக் கிழியின்

¹ வண்டில்-தேர் முதலியவற்றி னுருளை. “ஓராழி வையத் துதயம் புரிந்த=ஒற்றைவண்டி பூண்ட தேர்” என்னும் மாறனலங்காரச் செய்ய ஞரையிற் சக்கரத்தினை ‘வண்டி’ என்றதுங் கான்க.

² கிழி-உருவெழுதிய படம்; “கழிகின்ற வெல் ஜையு ஸின்றங்கின் கார்மயீறன்ஜையும் யான்-கிழியொன்ற நாடி யெழுதிகைக் கொண்டு” எனத் திருக்கோவையாரில் வருதலால் தலைவன், தன்ஜையும் தலைவினையும் கிழியி லெழுதிக்கொள்ளுதல் பெறப்படும்.

தலைப்புறத்தில் † அவள் பேரை வரைந்து கைப்பிடித்து, ஊர்நடுவே நாற்சங்கியில் ஆகார நித்திரையின்றி, அக்கியிமேற் பார்வையுஞ் சிந்தையுமிருத்தி, வேட்கை வயத்தனும் வேறுணர்வின்றி, ‡ அரசூரினும், அழல் மேற்படினும் அறிதவின்றி, மழை வெயில் காற்றுன் மயங்காதிருப்புழி, அவ்வூரிலுள்ளார் பலருங் கூடிவந்து நீ மடலேறுதியோ? அவளைத் தருதும், சோதனை தருதியோ? என்றவழி இயைந்தானையின், அரசனுக் கறிவித்து, அவனேவலால் அவ* னினைஞரைத் தந்து மடலேறென்றவழி, ஏற்றுக்கூறுமை:— பூளை, எலும்பு, ஏருக்கு இவைகளாற் கட்டிய மாலையணிக்குகொண்டு அம்மாவி ரேற, அவ்வடத்தை வீதியிலீர்த்தலும், அவ்வருளை யுருண் டோடும்பொழுது, பனங்கருக்கு அறுத்தவிடமெல்லாம் இரத்தங் தோன்றாது வீரியங் தோன்றின், அப்போது அவளை யலங்கரித்துக் கொடுப்பது; இரத்தங் கண்டுழி அவளைக் கொலைசெய்துவிடுவது. இவை புலவரால் நாட்டிய வழக்கென் றுணர்க.

சேய் - முருகன். தோய்தல் - தொடுதல். தாரை - கண்மணி. ‘பெருவேல்’ என மாறுக. ¹ § விழி - ஆகு

† (செ-ம்:-) ‘அவன்’

* (செ-ம்:-) ‘ஆஸுரினும்’; ஊர்தல் விணைக்கு ஆகருத்தாவாதற்குத் தகுதியின்மையின், இப்பாடம் பொருந்தாது.

* (செ-ம்:-) ‘ன் இனைந்து நையத்தந்து’. அவனினைஞரைத் தந்து - அரசனுடைய ஏவலினீஞரை (ஏவல் வீரரை) அழைத்துவந்து.

§ (செ-ம்:-) ‘வேல்விழி-அன் மொழித்தொகை’

1 விழி: விழியாலாய பார்வைக்குக் கருவியாகுபெயர். சம்பந்தத் தாற் பிற்துபொரு ஞனர்த்துவது ஆகுபெயரெனவும், ஆகுபெயர்ச் குத்திரத்துக் கூறப்பட்ட சம்பந்தமில்லவழி பலசொற்றெருக்க தொகையாற்றலாற் பிற்துபொரு ஞனர்த்துவது அன்மொழித்தொகையெனவுமணர்க. சண்டு, விழிக்கும் பார்வைக்கும் கருவியும் காரியமுமாய சம்பந்த மண்மையும், அதுபற்றி விழியென்னுஞ் சொல் பார்வைக்குத் தொன்முறை வழங்கப்படும் பெயராதலு முண்மையின், ஆகுபெயுரன்றல் அழைமயும்.

பெயர். காமத்தைப் பிணியாகக் கூறப்பட்டமையின் 1மட
லேறுதலை மருந்தாகக் கூறப்பட்டது. (101)

பாங்கிக் குலகின்மேல் வைத்துரைத்தல்

பாங்கிக் குலகின்மேல் வைத்துரைத்தல் எ-து. தலை
வன் அம்மடலேற்றினை யுலகின்மேல் வைத்துப் பாங்கிக்
சுக் கூறுதல்.

விரைஷூர் குழவியர் தந்தசிங் தாகுல வெள்ளாநிரைக்
கரைஷூர் பொழுதினாங் காளையர் தாங்கிழி கைப்பிடித்துத்
தரைஷூர் தொறும்பெண்ணை மாமட ஓர்வர் தவிர்ந்துபின்னும்
வரைஷூர்வர் தஞ்சையர் கோன்வாணன் மாறையில் வானுதலே,

இ—ள்: தஞ்சையிலுள்ளார்க் கிறைவனுகிய வாணன்
மாறைநாட்டிலிருக்கும் ஒளிபொருந்திய நுதலினை யுடைய
வளே! மனமுருங் குழலையுடைய மாதர் தந்த காதலா
கிய வெள்ளமானது நிரைத்த கரையின்மேற் செல்லும்
போது, இளங் காளையர்கள் தாம் வரைந்த கிழியைக்
கையிலே பிடித்துப் புவியின்க னுளதாகிய ஒர்க்கோறும்
பனைமடவினற் செய்த மாவை நடத்துவர்; அதனற் சிங்
தனை முடியாவிடில், அதனை விடுத்துப் பின்னும் வரை
பாயச் செல்வர்; இதனை நீ யறிவாயாக எ—று.

1 மட—லேறலைப்பற்றித் திருமங்கையாழ்வார் பாடிய திருமடலுக்கு
உரையியற்றிய ஸ் பெரியவாச்சான்பின் கூறுவது:—“மடலேறுகை
தான், உண்ணுதே குளியாதே உகந்த விஷயத்தை ஒரு படத்திலே
விகித்து (எழுதி) அதனைக் கொண்டுதிரிகையும், அற இளாத்தால் அதன்
காற்கையிலே விழுகையும், விழுந்தால் அங்குனே செல்லரிக்கக் கிடக்
கையும், அங்குனே முடிகையுமாம்; இத்தாற் பிரயோசனம் என்னை
னின், அவன் (திருமால்) கேட்குமென்கை; இல்லையாகில் இதுதானே
பிரயோஜனமாகை” என்பது. இதனால், ஆரியமக்களுள் விரும்பியன
பெற இயலாவிடத்து விகழ்த்தப்படும் பிரயோபவேசம் (வடக்கிருத்தல்)
போல, இம்மடலேறுகையும் தமிழ்நாட்டார் முன்னாளில் வழங்கிவந்த
தற்கோலவழை மென்பதும், இதனைடு சேர்த்துக் கூறப்படும் வரை
புாய்தலும் அவ்வகைப்பட்டதே என்பதும் உணர்க்.

விரை - மணம். ஊர்தல் - நாற்றிக்குஞ் சென்று கமழுதல். கரையூர்தல் - கரைமேற் செல்லுதல். கிழி - தலைவியிருவெழுதப்பட்டது. பெண்ணோ - பணோ. ‘மடல் மா’ வெனமாறுக. வரையூர்தல் - ¹ வரைபாய நடத்தல்.

அம்மடலேற்றினைத் தலைவன் தன்மேல் வைத்துச் சாற்றல்

அம்மடலேற்றினோ...சாற்றல் எ - து. அம்மடலேற்றினைத் தலைவன் தன்மேல் வைத்துத் சூறல்.

வன்பணி போனிலங் தாங்கிய வாணன்றென் மாறைவெற்பில் மின்பணி பூண்மூலை மெல்லிய லீர்குறை வேண்டியுங்கண் முன்பணி வேனின்று நாளைவெண் பூளை முகிமூருக்கோ டென்பணி வேண்மடன் மேல்வரு வேணிவை யென்பணியே.

இ—ள்: வலிய அநந்தனைப்போல நிலவுகத்தைத் தாங்கிய வாணன் றென் மாறை வெற்பில் மின்னும் பணியு மொளிப்பூண் பொருந்திய மூலையினை யுடைய மெல்லியலீர்! எனது குறைபை முடிக்கவேண்டி யின்று உங்கள் முன் பணிவேன்; யான் பணி தலைக் கண்டு என் குறையை நீர் முடியாவிடில், நாளை வெண்பூளைப்பூ ஏருக்கழுகையுடனே யென்புமாலையுமணிந்து மடன்மா வேறி வருவேன்; என் னுடைய தொழிலிவை எ—று.

‘முடியாவிடில்’ என்பது அவாய்க்கிலையான் வந்தது. வன்பணி - அநந்தன். ‘எருக்கழுகிழி’ என மாறுக. அணி வேன் - முற்றுச்சொல் ஏச்சமாய் நின்றது. பணி - தொழில்.

இவ்வாறு *மடலேறுவேனென்று கூறியது பெருங்கிளைப்பாற்படுமே யெனின், படாது. என்னை,—தலைவன் பாங்கி யுடன்படவேண்டுமென்று குறித்துச் சொல்லியதல்லது மடலேறுங் கருத்தாய்க் கூறினால்லன். ஆத

* (பி - ம :-) ‘மடன்மேலேறுவேன் ’

¹ வரைபாய்தல் - மலையிலேறிக் கீழே பாய்ந்து வீழ்ந்து உயிர் துறத்தல்.

லானன்றே மடலேற்றெனவையாது மடற்கூற்றென்று கூறியது; சான்றேர் செய்யுட்களிலெல்லாம், மடற்கூற்றென்றே வருவதல்லது மடலேற்றென வாராமையானும், “மடன்மா கூறு மிடனுமா ருண்டே.” [தொல் - பொ - கள - சு - 11] என்று தோல்காப்பியர் கூறியவாற்று முனர்க.

பாங்கி தலைமகள் அவயவத் தருமை காற்றல்

பாங்கி தலைமகள் அவயவத்தருமை சாற்றல் எ - து. அவ்வாறு கூறக்கேட்ட பாங்கி கிழிதீட்டியன்றே மடலேறுவது, ஆதலால் தலைவியவயவம் தீட்டுதற்கருமையென்று கூறல்.

தொடையே யெருக்கென்பு நியணிந் தாலென்னை குல்வளையுார் மடையேய் வயற்றஞ்சை வாணன்வெற் பாமல ரோன்வகுத்த படையே நயனம் படைத்தபொற் பாவை படியெடுக்க இடையே தெனத்தெரி யாதுரை யாணி யிடவரிதே.

இ—ள்: சூல்கொண்ட சங்குகளுரும் மடைபொருந்திய வயல்சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! மாலையாக ஏருக்கையும் என்பையும் நீ யணிந்தால் நினக் கியாது பயணைத் தரும்? கிழிதீட்டிய பின்னன்றே மடலேறுவது, தீட்டுதல் நின்னால் முடியாது; எங்ஙனமெனில், பிரமன் வகுத்த படைக்கலமே நயனமாகப் படைத்த பொற்பாவை யது உருப் படியெடுக்க இடையாதெனின் தெரியாது; சொல்லை யெழுதுகருவியா லெழுதவரிது எ—று.

இதனுள் ‘பொற்பாவை’ என்பது பொன்னம்பாவை யாக்கிப் படிக்கல் இட்டு நிறுக்க நிறையேதெநத் தெரி யாது, உரைக்கவெண்ணில் உரையாணி யிடவரிது; இவ் வாறு வேறுபொருடோன்றிச் சிலேடையாய் நின்றது காணக.

தொடை - மாலை. ஏகாரம் ஈற்றசை. சூல்வளை - கருப் பங்கொண்ட சங்கு. ‘எருக்கென்பு’ என்புழி என்னும்மை தொக்குநின்றது. உரையாணி - உரையை யறிவிக்குங் கருவி.

தலைவன் தன்னைத் தானே புகழ்தல்

தலைவன் தன்னைத் தானே புகழ்தல் எ-து. இவ்வாறமுதலிருப்பதன்று கூறிய பாங்கியை நோக்கி யானென்முதலெலெனானத் தன்னைத் தானே புகழ்ந்து தலைவன்கூறல்.

நறையல் ராவிரைப் போதிசை யாதிசை நான்முகத்தும் மறையல் ராவந்த மான்மகன் யான்றஞ்சை வாண்வையைத் துறையல் ராவியங் காவியங் கண்ணி துணிந்துசொல்லுங்குறையல் ரார்குழ லாட்கினித் ६ தீருங் குறையில்லையே.

இ—ள்: நறையலரென்னும் அவ் விரைப்போதி விசைந்து திக்குக்கொரு முகமாகும் நான்முகத்திடத்தும் வேதம் விரிவாகவந்த மாலுக்கு மகன் யான்; ஆதலால், தஞ்சைவாணன் வையைத் துறையினும், விரிவாகிய வாவியினும் நீரிலமுகாகத் தோன்றிய காவிப்பூப்போலுங்கண்ணையுடையாய்! நீ யெழுதப்படாதென்று துணிந்து சொல்லுங் குறை அலரார்ந்த குழலையுடையாட்கு இன்றெழுதப்படாதென்று விடத்தக்கதாய்¹ குறையில்லை எ-று.

இன்னுமோர் பொருள்,—‘நறையலரென்னும் அவ் விரைப்போதி விசையாது நான்கு திசையிடத்துங் களவு வெளியாகவந்த ஆசைகொண்ட புருடன் யான்’ என. சிலேடைவகையால் பிரமன் யானெனத் தோன்றிய வதாலே, எழுதற்கரிய தின்றெறன்று கூறியவாறுயிற்று.

நறை - மணம். அவ்விரை - ஆவிரை . யெனச் சுட்டு நீண்டது, “ஆவயினை” என்றாற்போல. பிரமன்மே லேற்றுங்கால்,—இசையா - இசைந்து. மறை - வேதம். அலராவந்த - விரிவாகவந்த. மால் - மாயோன். மகன் - பிரமன். தலைவன்மே லேற்றுங்கால்,—இசையா - இசையாது. நான்

६ (செ - ம :-) ‘தீரக்’

¹ குறையில்லை-குறையாக இருக்கவில்லை; யான் விடுதற் கேது வாகிய குறையன்று (குறையாகாது) என்றபடி.

முகம் - நான்கிடம். மறை - களவு. அலராவந்த - வெளி மாகவந்த. மால் - ஆசை. மகன் - புருடன்.

ஆவி - வாவி. அம் - நீர். காவி - நீலப்பூ. அம் - அழுகு. கண்ணி - அண்மைவிளி. தீர்தல் - விடல்; “தீர்தலுங் தீர்த் தலும் விடற்பொருட்டாகும்.” [தொல்-சொல்-உரிசு-22] என்பதனாற்கொள்க. குறை - குற்றம். குறை - குறைவு.

பாங்கி அருளியல் கிளத்தல்

பாங்கி அருளியல் கிளத்தல் எது. அவ்வாறு தலை வன் கூறக்கேட்ட பாங்கி மடலேறத்தகாதென அருண் முறைமை கூறுதல்.

செயலார் குடம்பையிற் செந்தலை யன்றிற் சினையுளபைந் கயலார் வனவெண் குருகின்வண் பார்ப்புள கைக்கடங்கா மயலார் களிற்றண்ணல் வாணன்றென் மாறைவை யைத்துறைவா இயலா தருஞ்சை யார்க்கென்று மாமட லேறுவதே.

இ-ன் : பாகன் கைக்கடங்கா மதத்தால் மயக்க மார்ந்த களிற்றரசனுகிய வாணன் தென்மாறைநாட்டில் வருகின்ற வையைத் துறைவனே! பனையில் புட்களாற் செய்யப்பட்ட செயலார்ந்த கூட்டில் சிவந்த தலையினை யுடைய அன்றில் முட்டைகளுள்; பசிய கய லார்வன வாகிய வெண்ணிறக் குருகின் வளவிய பார்ப்புக்களுள்; ஆதலால், அருஞ்சையார்க்கு எக்காலத்தும் மடன்மா வேறுதல் பொருந்தாது எது

எனவே, மடலேறப் பனையை ¹வெட்டலும் முட்டை களைச் சிதைத்தலும், பார்ப்புக்களை வதைத்தலுமாகிய பாவங்கள் சூழ்தலின், அருஞ்சையார்க்காகாதென்றவாறு யிற்று. மடற்கூற்று அதிகாரப்பட்டு வருதலின் பனையென வருவிக்கப்பட்டது.

¹ வெட்டலும் - வெட்டுதலும்=வெட்டியவுடன் ; உம் மீற்று வினையெச்சம்.

செயல் - தொழில் சூடம்பை - கூடு. ‘செந்தலையான் றில்’ - வண்ணச் சினைச்சொல்;

“அடைசினை முதலென முறைமுன் ரூ பயங்காமை நடைபெற் றியலும் வண்ணச் சினைச்சொல்”

— தொல்-சொல்-கிள-கு-26

என்னுஞ் சுத்திரத்தானுணர்க

சினை - முட்டை. குருகு - நாரை. பார்ப்பு - பிள்ளை ; “பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளாமை.” [தொல்-பொ-கு-559] என்பதனுனர்க் மயல்-மயக்கம். களிறுயாளை. இயலாது - பொருந்தாது. அண்ணல் - வேந்தன்.

கோண்டுநிலை கூறல்

கொண்டுநிலை கூறல் எ-து தலைவன் உயிரைத் தாங்கிக்கொண்டு நிற்கும் நிலைமையாகிய மொழியைப் பாங்கி கூறல்.

வெண்டோ டலிமுகப் பைங்குரும் பைக்கொங்கை வெய்யவுண்டகட்கண்டோர் விரும்புங் கரும்பலை யாரைக் கடற்றுறைவா கொண்டோர் குறைமுடி கொம்பலை யார்சின் குறைமறுத்தால் வண்டோ விடுக்கொங்க ஸான்வாணன் மாறை வளங்கக்கே.

இ-ள் : கடற்றுறைவா ! கொம்பலையார் நினது குறையை மறுத்தால் வெண்மைநிறம் பொருந்திய தோட்டலிந்த முகத்தையும், பசிய குரும்பையாகிய கொங்கை யையும், 1 உண்ணப்பட்ட¹ வெய்ய கள்ளையுமடைய¹ கண்டோரால் விரும்பப்படுகின்ற கரிய பலையாரைக்கொண்டு, வண்டுகளாரவாரிக்கும் மாலையை யனிந்த வாணன் மாறையாகிய வளவிய நகரிடத்து ஒப்பற்ற நின்குறையை முடிப்பாயாக எ-று.

கொம்பலையார் மறுத்தகாலையில் தோட்டலிந்த முகமுர், குரும்பை போன்ற கொங்கையும், உண்கண்ணுமடைய

1 உண்ணப்பட்ட - உண்ணத்தக்க,

கரும்பளையாரைக் கொண்டு எனச் 1 சிலேடையால் ஒரு பெண்ணைகத் தோன்றியாறு னார்ஸ்.

மறுத்தாற் குறைமுடியெனவே, சுறிப்பான் மறு வளனத் தோன்றி நிற்றலின், அவன் உயிரைத் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கும் நிலைமை ஆயிற் ரு. முன் கூறிய செய்யுட்களில் வெட்பன், சிலம்பன், போருப்பன் என்று குறிஞ்சி நிலத்துத் தலைமகனுக்க் கூறி, இவ்விடத்தில் கடற்றுறைவா என்று கெய்தனிலத்துத் தலைமகனுக்க் கூறியவதனுன், முன் கூறிய தலைவனேயோ இவன், வேறேயோ வெனின், அத்தலைவன்தானே இவன். ஐந்தினையில் எத்தினை கூறி னும் அக்தினைக்குரிய 2 கருப்பொருளாற் கூறப்படும்; ஆயின், இக்களவி எத்தினைப்பாற்படுபெனின், கெய்தற் பாற்படும். அஃதென்னை யெனின்,—பஜை நெய்தனிலத்துக்

1 சிலேடையண்யால் வேறொரு பெண்ணைகத் தொனிப்பொருள் பெறப்பட்டவர் நுணர்க் குத்தை ‘அலங்காரத்தினால் தோன்றியவஸ்துத் தொனி’ என்பர் வடநூலார். இதற்குக் கரும்பளையார்—கருப்பளை என்ற பெண் எனவும், சுரும்பினை ஒத்த பெண் [கருப்பு+அணையார்] எனவும் சிலேடை கொள்ள நிற்றல் கான்க. ‘ஆர்’ விகுதி உயர்த்தற் பொருளில் வக்தது.

2 கருப்பொருளாற் கூறப்படும் - கருப்பொருள்வகை பதினுண்க னுள் ‘உயர்க்தோர்’ எவ்னுங் கருப்பொருளாய் வெற்பன், விடலை, தோன்றல், ஊரன், சேர்ப்பன் முதலீய பெயராற் கூறப்படுவன். அஃதாவது: ஒரே தலைவன் (கிளவித்தலைவன்) புணர்தலாகிய குறிஞ்சித் தினை கூறும் வழி வெற்றன் என்றும், பிரிதலாகிய பாலைத்தினையில் விடலையென்றும் இவ்வாறே அவ்வத் தினைக்குரிய தலைமக்கள் பெயராற் கூறப்படுவன் என்றபடி.

மேலும், எத்தினையைக் கூறினும் கூறலுற்ற அத்தினைக்குரிய பூமரம், புள், வீலங்கு முதலீய கருப்பொருள்களுள் ஆண்டைக்கு இயைந்த சில பலவற்றால் அத்தினை அமையுமாறு கூறப்படுதல் மரடு. அம்முறைப் படி இக்களவி பஜையென்னுங் கருப்பொருளாகமயக் கூறப்படுமாற்றால் நெப்தற் ற்தையாகும். ஆகவே, அந்நெய்தற்றையில் கிளவித் தலைவன் அக்தினைக்குரிய ‘உயர்க்தோர்’ என்ற கருப்பொருள் கிய ‘துறைவன்’ என்னும் பெயராற் கூறி விளிக்கப்பட்டான் என்பதும் இக்கடாவிடைகள் அடங்கிய பகுதியின் கருத்தாகும் என்றும் உணர்தற்கேற்ப அத்தொடர்கள் அமைந்திருத்தல் கான்க,

கருப்பொரு ளாதலாற் கடற்றுறைவா எனக் கூறியவாறு. பஜீன் நெய்தனிலத்துக் கருப்பொருளானவா ரெண்ணை யெனின்,—குறிஞ்சி கற்புமியாகலாற் பஜீன்க்காகாது. பாலைக்குத் *தீய்ந்து போவதல்லது பயிராவதில்லை. மூல்லை, வரசு சாமை முதிரை முதலாயின மக்கட்கு ஊனும், நிழலுமாக இருத்தவின் பஜீன்க்காகாது. மருதனிலத்திற்கு வாவியும், குளனும், கழுகு வாழை செங்கெல் கரும்பு முதலியனவும் † நீர்ச்சார்பாதவின், அங்நிலத்திற்கும் பஜீன்யாகாது. மனல் நிலத்திற் பயிராதலால் நெய்தனிலத்துக் கருப்பொரு ளாயிற்று.

தோடு - பஜீனமேலேற்றுங்கால் ஏடு; பெண் மேலேற்றுங்கால் சேவியிற்குமை. குரும்பைக் கொங்கை:—பஜீனக்குப் பண்புத்தோகை; பெண்ணுக்கு உவமத்தோகை. உன்கட்ட... - ‡ பஜீனக்குக் கள்: பெண்ணுக்குக் § கண். ஒலிடுதல் - ஆரா வாரித்தல். ‘வளங்கர்க்கே’ என் பழு வேற்றுமை மயக்கம்.

தலைமகன் கூற்றுப்பின வெல்லாம் மடற்கூற்றிற்கும், பாங்கி கூற்றுப்பின வெல்லாம் மடல்விலக்கிற்கும் உரித்தா பினவாறு காண்க. — — —

தலைவி யிளாமைத்தன்மை பாங்கி தலைவற் குணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை)

— — —

களவரும் பாகரு நீலங்கள் காமக் கடவுளுமால்
கொளவரும் பாபைங் குரும்பைக் குலஞ்செங் குழத்துவெண்
டளவரும் பாங்கப் னேதஞ்சை வாணன் றமிழ்வையைநாட்
டிளவரும் பாமிவண் மாட்டென்கொ லோனின் றிரப்பதுவே.

இ—ள்: நண்பனே! கருநீலம்போன்ற கண்களிற்
களவு அரும்பவில்லை; காமக்கடவுளும் காதல்கொள்ள மார்
பில் பசிய குரும்பைக் \$ குலைபோலும் மூலைகள் அரும்ப

* (பி - ம்) ‘தீந்து’ † (பி-ம்:-) ‘சீர்த்தாழ்வாதவின்,

‡ (செ-ம்:-) ‘பஜீனக்கு உறுகள்’ § (செ-ம்:-) ‘மையுண்டகண்’

\$ (பி - ம்:-) ‘குலம்’

வில்லை; செவ்விய குழுதம் போன்ற வாயில் வெண்டளவு போன்ற பல் அரும்பவில்லை; தஞ்சைவாணன் தமிழ் வையைகாட்டு இளவரும்போன்ற இவளிடத்தில் யான் சென்று நின்று இரப்பதெவ்வாறு? சொல்வாயாக எ-று.

1 பொருளீள உவகமைப்பொருளாய்க் கூறியவெல்லாம் ஆகுபெயர். கோல்லும், ஒவும் அசைநிலை. (108)

தலைவன் தலைவி வருத்தியவண்ண முரைத்தல்
(இது வெளிப்படை)

கிலைபழில் வானுதன் மின்னே பிறக்கவச் செவ்வியிலே கொலைபழி நாகக் குருளீயைப் போற்குறி யோனிருங்க மலைபழில் வார்தமிழ் வாணன்றென் மாறை மயிலைன்யாள் அலைபழி ஸால்விழி யாலென தாவி யணங்கினாளே.

இ-ள்: கிலை வளைவு பழகும் வானுதலையுடைய மின்னே! குறமுனிவனிருங்க மலையில் பழகிய நெடுங்கமிழ் கற்ற வாணன் றென்மாறைகாட்டு மயிலைன்யாள், பிறக்க அக்காலத்தே கொலைபழகிய நாகக் குட்டியைப்போல் அலையிற் பழகிய ஆலம்போன்ற விழியால் எனதாவியை வருத்தினாள் எ-று.

கிலை - வில். பழிலல் நான்கும் பழகுதல். குருளீ - குட்டி. குறியோன் - அகத்தியன். ‘வானுதன் மின்னே’ என்றது சிற்புருவகம். அலை - ஆகுபெயர். ஆலம் - ஆல் என விகாரப்பட்டது; நீலம் - நீல் என நின்றுற்போல.

பாங்கி தலைமகள் செவ்வியருமை செப்பல்

பாங்கி தலைமகள் செவ்வியருமை செப்பல் எ-து. தலைமகளது காலப் *பதத்தின் அருமை கூறுதல்.

ஏடா ராங்க விலங்கிலை வேல்வெற்ப வேழுலகும் வாடாமல் வந்தருள் வாணன்றென் மாறையில் வல்வியன்னாள்

* (செ-ம்:-) ‘பருவத்தின்’ 1 பொருள்-உவமேயும்.

சூடாள் குவளையு மூல்லையஞ் சூட்டுஞ் சுனையும்பக்தும்
ஆடாடனக்கென்கொ லோவடி யேன்சென் றறிவிப்படே.

இ—ள்: பூவார்ந்த மாலையனிக் திலங்கப்பட்ட இலை
போலும் வேலையுடைய வெற்பனே ! १ ஏழூலகும் வாடா
மைக்குக் காரணமாக வந்தருளப்பட்ட வாணன் ரென்
மாறைநாட்டில் வல்லிபோல்வாள் குவளைப்போதும் மூல்லை
யஞ்சூட்டுஞ் சூடாள், சுனையும் பந்துமாடாள், அவடனக்கு
அடியேன் போய் அறிவிப்பதெவ்வாறு? எ—று.

2 ஏடு—ஆகுபெயர். அலங்கல்-மாலை. இலங்குதல்-ஒளிர்
தல். இலைவேல்-உவமத்தொகை. ‘குவளையு மூல்லையஞ்
சூட்டுஞ் சூடாள்’ என்றும், ‘சுனையும் பந்துமாடாள்’ என்
றும், ³ ஒருவினைகொண்டு முடிந்தது. மூல்லையஞ்சூட்டு-மூல்
லைப்புவாற் சுட்டிபோலச் செய்து கெற்றியில் நாலக் கட்டு
வது. ‘தனக்கு’ என்புழி ⁴ சுட்டு வருவிக்க. கோல்லும்
ஒவும் அசைநிலை. (110)

தலைவன் தலைவிசெவ்வியேளிமை செப்பல்
தலைவன் தலைவிசெவ்வியேளிமை செப்பல் எ—து.
செப்புதற்குப் பதமெளி தெனத் தலைவன் கூறுதல்.

தென்வந்த வாயிதழுச் சேயிமை யாயினஞ் செவ்விநவ்வி
மான்வந்த வாள்விழி வஞ்சிக்கு நீதஞ்சை வாணன் வெற்பில்

**1 ஏழூல—பூவுகளின் உட்பெரும் பிரிவுகளாகிய சம்புத்தீவு மூதலிய
தீவேழு;** இங்ஙனம் உலகென்னுஞ்சொல் மண்ணுலக முழுதுமே
யன்றித் தனக்கட் கூறுபட்ட நிலங்களையும் உணர்த்து மென்பது
“மாயோன் பேயகாடுறை யுலகமும்” என்னுங் தொல்காப்பியச் சூத்
திரத்தா இனர்க.

2 ஏடு: இதழின் பெயர் பூவிற் காயது சிவன்யாகுபோயர்.

3 (என்கைக்கொண்டு) குவளைப் பூவைத் தலையிற் சூடாள்; மூல்லையஞ்
சூட்டை நெற்றி மேல் அணியாள் எனவும், (என்னுடன்வந்து) சுனை
யில் நீராடாள்; பந்தினால் விளையாடாள் எனவும் சிலேஷந்தப்பொருள்
பயந்து தனித்தனி இயைந்து பொருள்படுமாறு இறுதியில் ஒருவினை
கொடுத்து முடிச்கப்பட்டது. இது கடைசிலைத் தீவக அணியின்
பாற்படும்.

4 சுட்டு-சுட்டுப்பெயராகிய ‘அவள்’ என்னுஞ்சொல்,

யான்வந்த வாசென் றியம்புதி யேலவர் யாவரென்னள் தான்வந்த வாவுட னேநின்னை யாரத் தழீஇக்கொளுமே.

இ—ள்: தேன்போன்ற சொல்வந்த வாயிதழழும், செய்ய பூணையுமடையாய்! இளமையழுகு ஆகிய நவ்விமான் போல்வந்த வொளி பொருந்திய கண்ணையுடைய வஞ்சிக் குத் தஞ்சைவானை வெற்பில் யான் வந்தவாறு நீ சென்று கூறுதியேல், அவர் யாவரென்று கூறுது, தான் ஆசையுடனே வந்து, நின்னை யாகத்தோடாகம் பொருங் தத் தழுவிக்கொள்வாள் எ—று.

தேன்-ஆகுபேயர். 1 நவ்விமான்:—இருபெயரோட்டுப் பண்புத்தொகை. ‘மான்வந்த வாள்விழி’ “உவமத்தொகை. வந்தவா—வந்தவாறு. ‘நீ சென்று’ எனவும், ‘தான் அவா வுடன்வந்து’ எனவும் இயயும். (111)

என்னை மறைப்பின் 2 எளிதென நகுதல்

என்னை மறைப்பின் எளிதென நகுதல் எ—து. நீரிரு வருமொத்து என்னை மறைப்பின் இக்களவொழுக்கம் ஒழுகுதற் கெளிதென நாகயாடிக் கூறல்.

மண்ணும் பழில்வித்து மொன்றினுஞ் சந்திர வாணன் வெற்பா நண்ணும் புனலின்றி யங்குரி யாதுங்க ணல்வினையாற் கண்ணுங் கருத்துங் கலந்தன வாயினுங் கண்ணினும்மூன் எண்ணுங் குறையென்னை நீர்மறைத் தாவிங் கியல்வதன்றே.

1 சிறப்புப்பெயரும் பொதுப்பெயருமாகத் தொக்கமையி னென்பது நவ்வி—மானுளொருசாதி, புள்ளிமான் என்பர்; “யாடுங் குத்தையு நவ்வியு முழையும்—ஒடும் புல்வா யுளப்பட மறியே” என்னுங் தொல்குத்திரத்தா இனர்க. 2 என்னை—எனக்கு; வேற்றுமை மயக்கம். எளிது—எளிதாலோ? (எளிதன்று) என்னும் பொருள்பயந்தது. இதைக் ‘காகு’ என்பர் வடநூலார். இங்ஙனங் கொள்ளாக்கால், இக் களைச் செய்யுட் கருத்கம் இக்கிளவிப் பெயரும் ஒரு பொருளுதலிய தாகாமல் முரண்படுமென்க. அசத்யாடிக் கூறுதற்கண் இவ்வாருன எதிர்வரைக் குறிப்புமொழி மிகவும் உபயோகப்படுதல் உலகவழக்கு நோக்கிய மறிக.

இ—ள்: சந்திரவாணன் வெற்பனே! நிலனும் நிலத்து நெருங்கிய வித்தும் இரண்டுமொத்துக் கூடி னும் அவ் விரண்டும் நனையப் பொருந்தும் புனலின்றி முளையாது; அதுபோல, நீங்கள் முன்செய்த நல்விளையால் கண்ணுங் கருத்துங் கலந்தனவாயினும், கருதுமிடத்து நும்முள்ளத் துள் எண்ணுகின்ற சூறை நீரென்னை மறைத்தால் இவ் விடத்து முடிவதன்று எ—று.

பயிலுதல் - டு நெருங்குதல். அங்குரியாது - முளையாது. எண்ணல் - கருதல். இயலுதல்-பொருந்துதல்; பொருந்தல் எனவே முடிவின்மேல் நின்றது. இச்செய்யுளில் ‘அங்குரியாது, அதுபோல’ என்று சுட்டிக் கூறுமையாற் சுட்டிக் கூறு உவமமாயிற்று. என்னை,—

1 “சுட்டிக் கூறு உவம மாயிற்

பொருளெதிர் புனர்த்துப் புனர்ந்தன கொள்ளே”

—தொல். பொ, சூத். 282.

என்னுஞ் சூத்திர விதியால்;

+ (செ-ப்:-) ‘நிலத்துப் பழகிய’ + (செ-ம்:-) ‘பழத்தல்’

1 இது தொல்காப்பியப் பொருளதிகார இளம்பூரணரூரைப் பதிப் பில் 278-ம் சூக்திரம். அவ்விளம்பூரணரூரையினை அதுசரித்தத் சுட்டிக் கூறுவுமாம் என்றார். இளம்பூரணரூரை:—‘சுட்டிக் கூறுயவுமை’ என்பது உவமிக்கப்படும் பொருட்கு உவமை இதுவெனச் சுட்டிக் கூறுமை. அவ்வாறு வருமாயின் உவமச் சொல்லோடு பொருந்த உவமிக்கப்படும் பொருளோடு புனர்த்து உவமவாய்ப்பாடு கொள்க என்றவாறு இதனுற் சொல்லியது உவமவாய்ப்பாடு தோன்ற உவமம் பொருட்குப் புனராக்கண்ணும் உவமை உள் என்றவாறும்.

“மோப்பக் குழையு.....விருந்து” இதன்கண் ‘அதுபோல, எனச் சுட்டிக்கூறு உவமை ஆயினவாறு கண்டுகொள்க.’

இளம்பூரணர் அச்சப்பிரதியில் இச்சுக்திரத்தின் 2.ம் தடியிறுதி “புனர்த்தன கொள்ளே” எனப் பாடபேதத்துடன் காணப்படுகிறது. இச்சுத்திரத்துக்குப் பேராசிரியருரையும் உதாரணமும் வேறு,

ஈண்டு, இக்கிளவிச் செய்யுள் இநவாக்கியமாய் இடையே ‘அதுபோல’ என்ற உவமவருபு விரித்துரைத்தற் கேற்றலின், “அகர முதல் வெழுததெல்லாம்’ என்னுங் குறள்போல எடுத்துக்காட்டுவதையென்று பொருந்தியதென்று கூறுதற்கேற்படுத்ததாத லறிக. “மோப்பக் குழையு மனிச்சம்” என்பது, ‘குழையும்’ என்னும் பொதுத்தன்மையினை உவமானவாக்கிய முவகேயவாக்கிய மிரண்டிலுங் கூறுதலால் தொடர்முழுதுவதையனி (பிரதிவல்தூபமாலங்காரம்) ஆதல் காண்க.

“ மோப்பக் குழையு மனிச்சு முகந்திரின்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து ”

—குறள் 90.

என்றால் போலக் கொள்க.

(112)

அங்கை பொருது அவன் புலம்பல்

அங்கைபொருது அவன் புலம்பல் எ-து. அவன்
நகையாடிக் கூறுதல் பொருமல் தலைவன் + புலர்ந்து
கூறுதல்.

— — —

வெவ்வே லெறிந்த விழுப்புண்ணின் மீட்டும் வெதப்பியதோர்
செவ்வே னுழைப்பவர் சீலமன் ரேதிரு வேமருவார்
வைவே லமர்வென்ற வாணன் ரென் மாறை மயில்பொருட்டால்
நைவேனை யஞ்சலென் தெதின்ன வாறு நகைக்கின்றதே.

இ—ள்: திருவை யொப்பவளே! மருவார் வைவேலாற்
செய்யும் போரைவென்ற வாணன் ரென்மாறைநாட்டு
மயில்போன்றவன் பொருட்டால் நைகின்ற வென்னை
அஞ்சலை யென்றேதாது இவ்வாறு நகைக்கின்றது,
வெவ்விய வேலெறிந்த துன்பந்தரும் புண்ணில் மீட்டும்
அழவிற் பழுக்க வெதுப்பியதோர் வேலை நுழைப்பவர்
குணமன்றே! எ—று.

வெவ்வேல்-கொடியவேல். விழுப்புண் - துன்பந்தரும்
புண். வெதுப்பல் - அழவிடை வெதுப்பல். செவ்வேல் -
பழுக்கக் காய்ந்தவேல். சீலம் - குணம். திரு - ஆகுபெயர்.
வை-கூர்மை. அமர்-போர். மயில் - ஆகுபெயர். ஆதலால்,
நகைக்கின்ற நின்குணமும், வேலை நுழைப்பவர்தங் குண
மும் ஒக்குமென்பதாயிற்று. (113)

பாங்கி தலைவனைத் தேற்றல்

(இது வெளிப்படை)

தன்கண் ணனையதன் பாங்கிய ருள்ளுந் தனக்குயிராம்
என்கண் ணருள்பெரி தெம்பெரு மாட்டிக் கிக்னமலைந்தார்

+ (பி-மி-) ‘புலந்து’

வன்கண் னமர்வென்ற வாணன் ரென் மாறையில் வந்தவளால் புஞ்கண் னடையலீல் நீயினி வாடல் புரவலனே.

இ—ள்: புரவலனே! எம்பெருமாட்டிக்குத் தன் கண்போன்ற பாங்கியர் பலருளர், அப்பலருள்ளுங் தனக் குயிரொக்கும் என்னிடக்கு அருள் பெரிது, பகையா யெதிர்ந்தார் கொடிய அமரைவென்ற வாணன் ரென் மாறையில் ¹ வந்த அவளால் வருத்தமடையலீயாய் இன்று நீ வாடற்க எ—று.

எனவே,—பாங்கியர் பலருங் கண்போன்றவ ரென்றும், தான் உயிர்போன்றவள், தன்னிடத் தருள்பெரிதென்றுங் கூறியவதனால், தன் சொல் மருள், நீ யஞ்சாதே யென்று தேற்றியவாரூயிற்று. உயிராம்- உயிரொக்கும். இகல்- பகை. வன்கண் அமர்- கொடிய அமர். புஞ்கண்- வருத்தம். ² வாடல்- அல்லீற்று வியங்கோள். (114)

டாங்கி கையுறை யேற்றல்

(இது வெளிப்படை)

ஒலிதெண் கடல்புடை சூழல கேழினு மூழ்வினைதான் வலிதெண் பதணை வயக்கை தாற்றஞ்சை வாணன் வெற்பா கலிதெங்கு மாவுங் கழுகும் பலாவுங் கதவிகளும் பொலிதெண் பொதியிலின் மேற்சந்த னுடவிப் பூந்தழையே.

இ—ள்: * தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! இலாங்கலி யுங் தெங்கும் மாவுங் கழுகும் பலாவும் கதவிகளும் பொலிந்த

[†] (செ - ம்:-) ‘வந்து’

* (பி - ம்:-) ‘தஞ்சைவாணன் வெற்பா! இலாங்கலி தெண்ணை மா பாக்கு பலரா வாழை ஆகிய மரங்கள்’ எனச் செந்தமிழ் - தொகுதி 5; பக்கம் 577-ல் காட்டப்பட்டது.

1 ‘வந்து’ என்னும் பாடத்திற்கு, அதனைத் “தலைவர் வினையாக்கி ‘அடையலீல்’ என்பதனே டுகைக்க.

2 வாடல்: இதனை நன்னால் விருத்தியுரைகாரர் எதிர்மறை முன் விலை யொருமையேவல் என்பர். சன்னி இவ்வுரையாசிரியர் கூற்றுப் பரிமேலமுகர் முதலாயினுர் கொள்கையைப் பின்பற்றியது,

தெற்கிணகனுள்ள பொதிய மலையீடத் துண்டாகிய சந்தனக் காட்டிற் ரேன்றிய இப்பூந்தழையானது ஒவியோடு கூடித் தெளிந்த கடல் மருங்கிற்குழந்த உலகேழிடத்தும் பழவினை தான் வலிதென்று சொல்வதனை இப்போது விளங்கச் செய்தது எ—று.

எனவே,—கையுறையேற்றவா ஒயிற்று. இதனுள் கருப்பொருள் மயங்கியவாறு “உரிப்பொரு எல்லன மயங் கவும் பெறுமே.” [தொ - பொரு - சு - 13] என்னுஞ் சூத்திர விதியா னுணர்க.

புடை - மருங்கு. ஊழ்வினை - பழவினை. வயக்கியது - விளக்கியது. கலி - இலாங்கலி; தலைக்குறையாய் விகாரப் பட்டு நின்றது; தெங்கில் ஓர் வேறுபாடு. ‘கலி - தெங்கும்’ என்பும் “எஞ்சபொருட் கிளவி செஞ்சொலாயின்” [தொ - சொல் - இடை - சு - 36] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் உம்மை தொக்கு நின்றது. உட்மைகள் எண்ணீண்கண் வந்ன. கசலி - வாழை. அடவி - காடு. பூந்தழை-பூவோடு கூடிய தழை. (115)

கிழவோன்றில்

கிழவோன்றில் எ - து. தலைவன் துயர்மாறிக் கூறுதல்.

யைப்போ தலைதொங்கல் வாணை¹ ஞென் னுரென வல்வினையேற் கப்போ தடைந்த வருந்துயர் நீங்கி யரும்பியபொற் செப்போ திளமுலை யாணகை வாண்முகத் திங்களைக்கண் டிப்போ திளகிய தாவிங்கு காந்தங்கொ லென்னெஞ்சமே.

1 ஒன்னுரென: பகைவரைப்போல; ‘என’ என்பது வினையெச்சப் பொருள் படுவதோர் உவமவருபு; ‘வல்வினையேன்’ என்னும் வினையா லைனாயும் பெயரோடு முடிந்ததாகக் கொள்ளல் அமையும். ஆயின், சண்டு உரைகாரர் ‘பகைவரை யொத்த’ எனப் பெயரெச்சவாய்பாட் மருகப் பிரதித்தங் தங்கதெழுதிய வரை தாற்பரயவுரை போலும். ‘ஒன்னுரன்’ எனப் பாடமிருப்பின், அது ‘அன்ன’ என்பதன் விகார முய்ப் பெயரெச்ச வாய்ப்பாடான உவமவஞ்சபா மென்க,

இ—ள் : குவளைப்போதாலியன்ற மாலையை யணிந்த வாணன் பகைவரை யொத்த வல்வினையை எனக்கு நென்னலடைந்த அரிய துன்ப நீங்கித் தோன்றிய பொற் செப் புவமையா யோதிய இளமூலையை யுடைய பாங்கியது மகிழ்ச்சியொளி பொருந்திய முக [மதிய] த்தைக் கண்டு, இப்போது பிறந்த மகிழ்ச்சியா விளக்கியது; ஆதலால், என்னெஞ்சம் சந்திரகாந்த மென்னுஞ் சிலை எ—று.

எனவே,—சுரயின்றிப் புலர்ந்த தன்னெஞ்சம் பாங்கி முகத்திங்களைக் கண்டு, இப்போது மகிழ்ச்சியென்னும் நீருண்டாதவின், ‘இந்து காந்தம்’ என்று கூறியது.

மைப்போது - குவளைப்போது. ஒன்னார் - பகைவர். அரும்பல் - தோன்றல். கோல் - அசைநிலை. (116)

பாங்கி கூற்றியினவெல்லாம் குறை நேர்தற்கும், தலை வன் கூற்றியின வெல்லாம் மடற்கூற் றெழுதற்கும் உரியவா றுனர்க.

இறைவன்றனக்குச் குறைநேர்பாங்கி இறைவிக்கு
அவன்துறை யுணர்த்தல்

(இது வெளிப்படை.)

— — —

இருவர்கண் டால்வரு மேதமென் ரெண்ணி யெனக்கெதிரே வருவர்வங் தாலுந்தம் வாய்திற வார்தாஞ்சை வாணன் வெற்பின் ஒருவர்நஞ் சார லுழையக லார்தழை யுள்ளதெல்லாங் தருவர்வம் பார்மூலை யாயென்கொ லோசெயத் தக்கதுவே.

இ—ள் : வம்பார் மூலையாய! இருவர் கண்டால் குற் றம் வருமென்றெண்ணி யெனக் கெதிராயே வருவர், வங் தாலும் தம் வாய்திறந்தொன்றுஞ் சொல்லார், தஞ்சைவாணன் வெற்பில் ஒருவர் நம்முடைய மலைச்சாரவிடத்தை விட்டகலார்; இவ்வனத்திலுள்ள தழைகளையெல்லாங் கொய்து வந்து தருவார்; அவர்க்கியாஞ் செய்யத்தக்க தென்னே? எ—று.

ரதம் - சூற்றம். உழை - பக்கம். வம்பு - கச்ச. கோல் - அசைனிலீ.

(117)

இறைவி யறியாள்போன்று குறியாள் கூறல்

இறைவி.....கூறல் எ - து. பாங்கி + இவ்வார்த்தை கூறவே, தலைவி தான் கேட்டறியாள்போல மனத்திற் கரு தாத வேலென்றைக் கருதிக் கூறல்.

பாங்கி வினாவியதற்கு விடை கூறுது வேலென்று கூறியது, “செப்பும் வினாவும் வழாஅ லோம்பல்” [தொல்-சொல்-சூ-13] என்று கூறிய விதியின்றி வழுவக் கூறுதலால் செப்புவழு என் னுங்குற்றங் தங்குமேயெனின், தங்காது. என்னை,- ஒருவர் வந்திருக்கின்றார், தழையுள்ளதெல்லாங் தருவார், அவர்க்கு யாம் என்செய்வோமென்று வினாயவழி, இவள் பெருநானுடைய எாதலால், அவன் நினைத்தபடி செய்வோமென்று கூறத் தகாதாதலானும், இவள் கற்புக் கடன் பூண்டவளாதலான் மறுக்கத்தகா தாதலானும், காமம் ஒருபாலும் நானைம் ஒருபாலுமாக இருபாலும் ஈர்த்துக்கொண்டு நிற்றவின், ஒருபாற் சாரமாட்டாளாதலானும், என்செய்வோமென்று நெஞ்சிற * 1 கவர்ச்சியுற்று நடுவாக நின்றாகலான், அவள் கேட்டதற்கு விடை செவ்வன் கூறுது, அக்கணம் மனத்திற் ரேன்றிய வொன்று கூறுவது, இவ்விடத்திற்கு முன்னம் என்னும் உறுப்பாதவின், இவ்வாறு கூறுதல் செப்புவழு அன்றெனக் கொள்க.

இவ்வாறு கூறுது வாளாவிருக்கில் அமையாதோ வெனின், வாளாவிருக்கில் அவள் கூறியதற்கு உடம்பட்டாளாம்; உடம்படின் மேற்கூறுங் கிளவிகள் பலவற்றை

* (பி-ம:-) ‘இவ்வாறதைக் கூறவே’

* (செ-ம:-) ‘கவற்சியுற்று’

1 கவர்ச்சி=கவர்படுதல், பிளவுபடுதல்.

யும் நீக்கல்வேண்டு மாதலால், § 1 “இவ்விடத் திம்மொழி யிவரிவர்க்குரியவென் - றவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பது முன்னம்” [தொல் - பொரு - சு - 519] என்னுஞ் சூத்திர விதியால் இவ்வாறு கூறுதல் இயல்பெனக் கொள்க.

கலைதொடக் கீண்ட கருவியங் தேன்பல + கால்கொடுமா மலைதொடுத் தூர்ந்து வருகின்ற தாற்றங்சை வாணன்வென்றிச் சிலைதொடுத் தாங்கெழில் சேர்ந்த லாய்ப்பயில் செம்பழுக்காய்க் குலைதொடுத் தோங்குபைங் கேழ்ப்பூக நாகக் குழங்கவர்க்கே.

8 (செ-ம்-.) ‘இவ்விடத்து இம்மொழி இவரிவர்க் குரியவென்று அவ்விடத்து அவரவர்க்கு உரைப்பது பற்றி—“முன்னத்தின் உணருங்கிளவியு முளவே, யின்னவென்னுஞ் சொன்முறையான” [தொல். சொல். எச். சூத். 26] என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் இவ்வாறு கூறுதல் இயல்பெனக் கொள்க,

த (பி-ம்-.) ‘கால்கொண்டுமா’

1 இச்சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் உரைத்த உரை:- “இவ்விடத்து இம்மொழியை இவர்க்குச் சொல்லத் ததுமெனக் குறித்து அவ்விடத்து அவர்க்கு அம்மொழியை யுரைப்பது முன்னமாம் என்றவாறு.

எனவே, இடமுங் காலமு முணர்ந்து கேட்போர்க்குத் தக்கவாறு மொழிதலுஞ் செய்யுன்றுப்பாம் என்றவாறு. வந்ததுகொண்டு வாரா தது முடித்தலென்பதனாற் காலமுங் கொள்க”.

இனி, நம்பியகப்பெரருளில் ஒழிபியலில் ‘முன்னம்’ என்னும் உறுப்பைக் கூறும் சூத்திரத்திற்குப் பழைய உரையாசிரியர் எழுதிய உரையும், அவர் அகப்பாட்டுறுப்புப் பன்றிரண்டினையும் உதாரணச் செய்யடக்களில் எடுத்துக்காட்டி வீளக்கியைரையும் இவ்விளம்பூரணருகரைக் கருத்தோடு ஒத்திருத்தலையுங் காண்க. ‘முன்னம்’ என்னும் உறுப்பை வீளக்கும் நம்பியகப்பொருட் சூத்திரமும் உரையும் பின்வருமாறு:-

“இன்னர்க் கிண்ணுழி இன்னது பயக்குமெனும்
முன்னங்க தருவது முன்ன மாகும்”. [நப்பி. ஒழி சூத். 21]

இ—ஸ்: இத்தன்மையர்க்கு இவ்விடத்து இன்னது தகும் என்னுங் குறிப்பினை வெளிப்படுப்பது முன்னம் என்னும் உறுப்பாம் எ-று [பழையவுரை]

2 கலைதொடக் கீண்ட கருவியங்கே - ஆண்முச கையாற் கவர்த விற் கிழிக்த கைத்தாளம்போலுங் தேனிருல் எனினு மதையும். சிங் தாழ்ணி 1606-ம் கவியுரை ஈண்டு ஒப்பிட்டுஏற்றத்தக்கது.

இ—ள் : தஞ்சைவாணன் வெற்றிச்சிலை தொடுத்தாற் கீபோல அழகு சேர்ந்த நுதலையுடையாய்! பிறைக்கோடு தீண்டக் கிழிந்த இருந்தெல்லையாகிய தேனுனது ஒரு முகமாய் வாராது பலகால்கொண்டு பெரிய மலையுச்சி தொடுத்து நடந்து, நெருங்கிச் சிவந்த பழுக்காய்க் குலை வைத்தோங்கப்பட்ட பசிய நிறத்தையுடைய பூக்குழாத் தையும் நாகக்குழாத்தையுங் கவர்ந்து வருகின்றது; நீ காண்பாயாக எ—று.

கலை - பிறைக்கோடு. தொடுதல் - தீண்டுதல். கருவி - தொகுதி. தொடுத்து - தொடங்கி. நாகம் - புன்னை. குழாம்¹ என்பது பூக்த்துடனுங் கூட்டுக. கவர்தல் - கொள்ளுதல்.

பாங்கி பிறையோற்கண்டமை பகர்தல்

பாங்கி பிறையோற் கண்டமை பகர்தல் எ - து. பாங்கி தலைவன் நின்வயத்தலூக வந்தவதனைக் கண்டமை பகர்தல்.

திவாகர னேயன் னேபேரோவி வாணன்றென் மாறைங்குட் வொமதி போலு மொவிர்முகத் தாயென் னெளிப்பதுங்மேல் அவாவின ணகியொர் மாஜை வினாவிவங் தாஜையின் ரிக் கவானுயர் சோலையின் வாய்வண்டலாருவழக் கண்டனமே.

இ—ள் : ஆதித்தனையோத்த பேரோவிவாணன் றென்மாறை நன்னட்டு உவாமதிபோலும் ஒவிர்முகத்தாய்! நீ யொவித்துச் சொல்வது யாது காரணம்? உன்மேல் ஆசைகொண்டவனுகி ஓர்மாஜை வினாவிவங்தவனை இப் போது இந்தத் திரளாயுயர்ந்த சோலையிடத்து விளையாடும் வண்டலம்பாவை பொருந்திய விடத்தில் யாங்கண்டனம்.

‡ (செ-ம்:-) ‘போலும்’; ஆங்கு என்பது வீணையெச்சப் பொருள் படவரும் உருபாதலின், இப்பாடம் பொருத்தமின்று; வீணையெச்ச வாய்பாடாகப் பொருள்படுதலை “கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்கு” என்னுங் குறளில் ஆங்கென்பதற்குப் பரிமேலழகர் குறியவுரையானு முணர்க.

1 என்பது-என்னுங் சொல்லை,

உலகத்தில் கலியிருள் மாற்றுங் தன்மையால் ‘திவா கரணேயன்ன’ எனக்கூறியது.

ஒளி - கீர்த்தி. உவாமதி - பூரணைமதி. ஒளிர்தல்-விளங்குதல். கவான் - திரட்சி; “மாயோனன் மால்வரைக் கவான்” என்றார் பிறகும். வண்டல் - ஆசுபெயர். ‘வண்டலாடுழை’ என்று பாட மோதுவாருமூளர். (119)

1 பாங்கியைத் தலைவி மறைத்தல்

(இது வெளிப்படை.)

செவ்வண்ண வேல்விழி யாய்தஞ்சை வாணன்றென் மாறைநகல் னட்டிவ்வண்ண நீசொல்வ தேற்பதன் றுனின் னிடையெனத்தாம் மெய்வண்ணம் வாடி வெறிதே வருந்தி விருந்தினராய்க் கைவண்ண வார்த்தைழு கொண்டுசென் றுத்தமைக் கண்டுகண்டே.

இ—ள் : செவ்வண்ணமாகிய வேல்போன்ற விழிழிலாயுடையாய்! தஞ்சைவாணன் றென்மாறை நன்னட்டில், நின்னிடைபோல உடலழுகு வாடிப் பயனின்றி வருந்தி, நம்புனத்திற்குப் புதியோராய்க் கையிலே யழகிய நெடிய தழையைக் கொண்டுவந்து போலூர்தம்மைக் கண்டுகண்டு, இவ்வண்ணம் நீ சொல்வது ஏற்பதன்று எ—று.

செவ்வண்ண வேல் - பகைவருடற்குருதி தோய்ந்த கொடிய வேல். ஆல் - அசைநிலை. இவ்வண்ணம் - இவ்வாறு. வெறிதே - பயனின்றியே. விருந்தினர் - புதியோர். வண்ணம் - அழுகு. கண்டுகண்டு - அடுக்குமொழி. (120)

1 இதன்பொருள் : ‘பாங்கிக்குத் தலைவி உண்மையை மறைத்துக் கூறல்’ என்பது. ஈண்டு ‘பாங்கிபை’ என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை நான்காம் வேற்றுமைப் பொருட்டாய் வந்தது; “அவ்வித்தழுக்காறுடையாணைச் செய்யவள், தவ்வையைக் காட்டிவிடும்” என்னும் குறளிற்போல. அடுத்த கிளவிப்பெயரில் “என்னை மறைப்பது” என வருவதும் இவ்வாறுயதே.

பாங்கி பேன்னை மறைப்ப தென்னேணத் தழா அல்

பாங்கி.....தழா அல் எ - து. இவ்வாறு மறைத்துக் கூறிப் தலைவியை உனக்கு நான் வேறோவென்று உவகை யாய்த் தழுவிக்கொண்டு கூறல்.

—
பரக்கின்ற செவ்விதழுப் பங்கயப் பாதம் பணிந்துநின்னை இரக்கின்ற தொன்றையு மெண்ணலை யாலெழு பார்முதும் புரக்கின்ற கோன்றஞ்சை வாணன் பொதியில்ற் பொய்த்தென்னை கரக்கின்ற தென்னைகொ லென்னுமிராகிய காரிகையே.

இ—ள் : ஏழூக முழுதுவ் காக்கின்ற வேந்தாகிய தஞ்சைவாணனாது பொதிய வரைக்கண் எனக்குமிரை யொக்குங் காரிகையே! செவ்விதழுப் பரக்கின்ற பங்கயம் போன்ற பாதத்தைத் தொழுது யான் நின்னை யிரக்கின்ற தொன்றையு மெண்ணலையாய் உண்மையை நீக்கி 1 யென்னை மறைப்ப தென்னே? எ—று.

ஆல் - அசை. புரத்தல் - காத்தல். பொய்த்தல் - உண்மை நீக்கல். கரத்தல் - மறைத்தல். கோல் - ஐயம்; ‘தஞ்சைவாணன் பொதியிலில் என்னுமிராகிய காரிகை எனவும், ‘செவ்விதழுப் பரக்கின்ற’ எனவும் மாறுக. வருந் துழி வருந்தியும், மகிழ்ந்துழி மகிழ்ந்தும், இறந்துழி இறந்தும் + ² இயல்வதாகவின் ‘என்னுமிராகிய காரிகை’ என்று கூறியது.

(121)

† (செ-ம்:-) ‘இயைவதாதலின்’

1 என்னை மறைப்பது-எனக்கு மறைப்பது, எனக்கு (உண்மையை) ஒளிப்பது. ‘நீ உண்மையை எனக்கு ஒளிப்பானேன்? உன் கருத்துக்கு யான் மாறுசெய்பவள்ளவேன்; உதவி செய்தற்கே உரியேன். ஆதலின், எனக்கு நீ உண்மையை ஒளிக்கவேண்டுவதில்லை’ எனத் தலைவி கருத்தைத் தான் அருசரித்து நடப்பாளாதலைத் தெரிவித்தல் என்பது இக்களவிக் கருக்கு. தழா அல்-தழுவிக்கூறல், ஒட்டி உதவியாவதை வெளிப்படுத்தல்.

2 இயல்வது-நடப்பது; (தொழிற்பெயர்). தலைவி மகிழ்ந்துழி தான் மகிழ்ந்தும்.....நடப்பது (உண்டு) ஆகையினால், இன்ப துண்பத்துள் தலைவி தொழிக்கு உயிர்போன்றவ ளென்பதாம்.

பாங்கி கையுறை புகழ்தல்
(இது வெளிப்படை.)

சூடத் தகுவன டி வல்லதெல் லாம்படி சொல்லினுந்தாம்
வாடத் தகுவன வல்லநல் லாம்தஞ்சை வாணன் வெற்பர்
தேடத் தகுவன வல்லதெல் லாத சிலம்பினுள்ளார்
நாடத் தகுவன வல்லகல் லார நறுந்தழையே.

இ—ள் : நல்லாய் ! உலகமெல்லாஞ் சொல்லினுஞ்
சொல்லா தொழியினும் மலையிடத்துத் தோன்றிய இச்சங்
தன நறுந்தழை சூடத்தகுவன வல்லது, தாம் வாடத்
தகுவனவல்ல ; அன்றியும், தஞ்சைவாணன் வெற்பர்
தேடத்தகுவன வல்லது அல்லாத மலையினுள்ளார் நாடத்
தகுவனவல்ல எ—று.

‘படியெல்லாம்’ எனமாறுக. ‘சொல்லினும்’ என்
புழி உம்மை எதிர்மறையாகவின் ‘சொல்லாதொழியினும்’
என்பது வருவிக்கப்பட்டது. ‘அல்ல’ என்பது அஃறினோப்
பண்மை வினோக்குறிப்பு முற்றுச்சொல். நாடல் - கருதல்.
கல் - மலை. ஆர நறுந்தழை - சந்தனத்தழை. (122)

இவற்றுள் பாங்கி கூற்றுயினவெல்லாம் குறைநயப்
பித்தற்கும், தலைவி கூற்றுயினவெல்லாம் மறுத்தற்கும்
உரியவா ருணர்க.

† (செ-ம்:-) ‘வல்லவெல்லாம்படி’ ; (பி-ம்:-) ‘வல்லதெல்லாப்படி’,

1 இனி, “சூடத் தகுவன வல்லவெல் லாம்படி சொல்லினுந்தாம்,
வாடத்தகுவன வல்ல” என்ற பாடத்துக்கு, (நீ இத்தழையை ஏற்
பதனால்) சுமக்கத்தகுவன அல்லதனவாகிய [= முடியாதனவாகிய]
அல்லமொழிகளை யெல்லாம் உலகம் சொல்லுமாயினும், அவை கருதி
ந் ஏற்கத் தயங்கி மறுக்கத்தக்கனவல்ல ; (அங்குங் கற்புங் காரணமாக
மகிழ்க்கு ஏற்கக்கண்வே)’ என யாற்றுநீர்ப் பொருள்கோளாகப்
பொருள்கோடல் சாலும்.

தோழி கிழவோன் துயர்நிலை கிளத்தல்

தோழி கிழவோன் துயர்நிலை கிளத்தல் எ - து. பாங்கு தலைவனது வேட்கையாற் கொண்ட துயர்நிலை யைத் தலைவிக்குக் கூறல்.

வணையுங் குழல்வஞ்சி வாணன் ரென் மாறை வரைக்களிறு தினையுங் தழையும் பிடியொடு மேம்பஞ்து தெளிந்தவின்னீர் சுளையுண் டசோக நிழற்சோக நீங்கித் துயில்வதுகண் டெனையுங் கடைக்கணி யாவினை யானிற்ப ரேதிலரே.

இ—ள் : அலங்கரிக்குங் கூந்தலையுடைய வஞ்சி ! நம் புனத்து அயலாராய்வங்கோர் வாணன் ரென்மாறை வரை மிடத்துக் களிறு பிடியொடு தினையுங் தழையுமேம்பஞ்து, சுளையிடத்துத் தெளிந்த இனிய நிறையுண்டு, துன்பம் நீங்கி, அசோகமரத்து நிழவின் கீழ்த் துயில்வதுணைப்பார்த்து, என் னையுங் கடைக்கண்ணால் நோக்கி வருந்தானிற்பர் எ—று.

‘வஞ்சி அயலார்’ எனவும், ‘களிறு பிடியொடு’ எனவும், ‘சுளைத் தெளிந்த வின்னீர்’ எனவும், ‘உண்டு சோக நீங்கி’ எனவும் மாறுக. வணைதல் - அலங்கரித்தல். வஞ்சிஅண்மைவிளி. இனையானிற்பர் - வருந்தானிற்பர். ஏதிலர்-அயலார். கடைக்கணித்தல் - கடைக்கண்ணால் நோக்குதல். ‘பிடியொடுதுயிலுங்களிற்றைக்கண் டென்னையும் நோக்கா நிற்பர்’ எனவே, நீ இதனையறிந்திலையெனக் குறிப்பால் அறிவித்தவாருயிற்று.

(123)

மறுத்தற் கருமை மாட்டல்

மறுத்தற் கருமைமாட்டல் எ - து. இவ்வாறு கூறிய சொற்கட்கு விஷட யின்மையால், இனி அவர்வரின் என்னால் மறுத்தற் கரிதெனப் பொருத்திக் கூறுதல். மாட்டல் - பொருத்துதல்.

கையுங் தழையுமுன் காண்டொறுங் காண்டொறுங் கட்டுரைத்த பொய்யுங் தொலைந்தன டுந்தழை போலரி போர்த்துங்குக்கும்

மையுங் கலந்துண்ட வாள்விழி யாய்தஞ்சை வாணன் வெற்பர் மெய்யுங் துவண்டதென் னன்முடி யாது வெளிநிற்கவே.

இ—ள்: செவ்வரியை மேற்கொண்டு நஞ்சம் மையுங் கலந்துண்ட வாள்போல் விழியாய்! இவ் * வனத்திலுண்டான தழைகளெல்லாம் நமக்குக் கொண்டுவந்து கொண்டு வந்து வாடியெறிதலால், அப் பூந்தழைகள் தொலைந்தாற் போல், அவர்கையுங் தழையும் எதிரே கானுங்தோறும் கானுங்தோறும் யான் உறுதிச்சொல்லா யுரைத்த என் னிடத்தி லுண்டான பொய் யெல்லாங் தொலைந்தன; அன் றியும், தஞ்சைவாணன் வெற்பர் மெய்யும் அலைந்தலைந்து துவண்டது; ஆதலால், இனி அவர் வரின் வெளியாய் நிற்க என்னால் முடியாது எ—று.

எனவே,—அவர் வரின் மறையவேண்டு மென்பதா யிற்று. முன்-எதிர். கட்டுரைத்தல் - உறுதிச்சொற்கூறு தல். அரி-செவ்வரி. (124)

தலைவன் குறிப்பு ட் வேறுதல் நேறிப்படக் கூறல்

தலைவன் குறிப்பு வேறுதல் நேறிப்படக் கூறல் எ—து. தலைவனெண்ணுங் குறிப்பு நம்பக்கல் இரப்பவன்போற் ரேற்றவில்லை, வேறுநினைப்பானுகத் தோன்றியதென்று ஒழுங்குப்படக் கூறுதல்.

விடையான் மிசைவரு மேருவில் லானெடு மேழிவென்றிப் படையா னெடும்வெம் பகைகொள்வ தோ 1 பகல் போலுமெய்ம்மை உடையா னுயர்தஞ்சை வாணனென்ன னரென வொல்கியநுண் இடையாய் பிறிதுகொல் லோவறி யேன்வெற்ப ரெண்ணுவதே.

* (செ-ம்:-) ‘வனத்திலுள்ள மாந்தழைகளெல்லாம்’

† (செ-ம்:-) ‘வேறுக நெறிப்பட’; ஏடெல்லாவற்றினும் ‘வேறுதல்’, என்றேயுள்ளது.

1 பகல்போலும் மெய்ம்மையுடையான் - குரியன்போலும் வாய் மையையுடையான் எனினுமாம்; “ஞாயிருடு திங்கள்ளன வாய்மை யும்” என்றார் பிறரும்,

இ—ள் : † நடுவுநிலமையாகிய வாய்மையையுடையான் எல்லார்க்கும் புகழாலுயர்ந்த தஞ்சைவாண னுக்கு ஒன்ன ரெனத் துவண்ட நுண்ணிய இடையையுடையாய் ! வெற் பர் எண்ணுவது விடை[யாகிய] ஆன் மேல்வருந் தன்மையை யுடைய மேருவில்லானேடும், மேறியைத் தனக் குறுப் பாகவுடைய வெற்றிப்படையை யுடையானேடும் வெய்ய பகைகொள்வதோ ! பிறிதோ ! அறியேன் ஏ—று.

விடை - இடபம். விடையான் - பண்புத்தொகை. மேரு வில்லான் - சிவன். மேறிவென்றிப்படை - கலப்பை. உடை யான் - பலதேவன். சிவனுடன் பகைகொள்ளுதல் - ஏருக்க மாலீஸ் என்புமாலீஸ் யணிதல். பலதேவனேடு பகைகொள் னுதல் - பனையைவெட்டுதல்; பனை அவனுக்குக் கொடி. எனவே, மடலேறுங் குறிப்புத்தோன்றியது. ‘பிறிது’ என்பதனால் வரைபாய்தல் கொள்க. பகல் - நடுவு நிலமை. போலும் - அசைநிலை. “ஒப்பில் போலியு மப்பொருட் டாகும்” [தொல் - சொல் - இடை - சு - 30] என்பதனால்ரிக். மெய்ம்மை - வாய்மை. கோல் - ஜூயம். ஒகாரம் - அசைநிலை.

தோழி தலையை முனிதல்

(இது வெளிப்படை.)

தூற்று தலைர மறைப்பவர்க் கேகுறை சொல்லுகுற்றம் ஏற்று தொழியெனை யெம்பெரு மாட்டிசென் ரேற்றவர்க்கு மாற்று தருள்செங்கை வாணன் றென் மாறையில் வந்து நெஞ்சம் போற்றுது நின்றய லேன் சொன்ன தீங்கு பொறுத்தருளே.

இ—ள் : எம்பெருமாட்டி ! தூற்றுமல் அலரை மறைக் கின்ற நினக்கு உண்மையானவர்க்கே நின் மனக்குறை யைச் சொல்; என்னைக் குற்றமேற்றுது விடு; சென் ரேற்றவர்க் கில்லையென்னது கொடுக்குஞ் செங்கையை யுடைய வாணன் றென்மாறைநாட்டில், நின் பக்கல் வந்து

† (செ-ம்:-) ‘நடுவு நிலமையையும் வாய்மையையும்’.

நின்று நெஞ்சத்தைக் காவாமல், அயலேஞ்சிய யான் அறியாமற் சொன்ன குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்வாயாச.

‘எனைக் குற்றம்’ எனவும், ‘வந்து நின்று’ எனவும் இயையும். போற்றுது - காவாது. (126)

தலைவி பாங்கியை முனிதல்

தலைவி பாங்கியை முனிதல் எ-து. பாங்கியை முனிந்து தலைவி தன் னுட்கூறல்.

மற்றே தவர்நினை வார்தஞ்சை வாணன் வரையின் முங்காள் பொற்றேறின் வந்து புணர்ந்துசென் ரூதம் பொருட்டும்மைக் குற்றேவன் மங்கை குறையிரங் தாளென்னுங் குற்றமின்காள் எற்றே தவறுநம் பாலில்லை யாகவு மெய்தியதே.

இ-ள் : தஞ்சைவாணன் வரையில் முன்றுநாள் பொற்றேறினில் வந்து புணர்ந்து சென்று ரவர் மற்றேதை நினைவார் ; அவர்தம்பொருட்டு நம்மைக் குற்றேவல் மங்கை யாகிய இவள் குறையிரங்தா ளென்னுங் குற்றம் இங்காள் நம்பக்கல் இல்லையாகவுங் 1 தவறெற்றியதுவது எத்தன் மைத்து ? எ—று.

மற்று - அசைநிலை. ‘ஏதை’ என்புழி இரண்டனுருபு தோக்கது. முங்காள் - முன்றுநாள். அவையாவன, — இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடங்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம் என்பன. ‘தம்பொருட்டு’ என்புழி ‘அவர்’ என்னுஞ் * சுட்டு வருவிக்க. ‘அவர் மற்றேது நினைவார்’ எனவும், ‘இங்காள் நம்பால்’ எனவும், ‘தவறெற்றியதெற்று’ எனவும் இயையும். (127)

* (செ-ம்:-) ‘சுட்டுப்பெயர்’.

1 தவறெற்றியதுவது-தவருக எய்துவது, உண்மைக்கு மாறுக எய்துவது. தலைவெனுடு கூட்டம் முன்னதாகவே பான்மைவயத்தா ளென்தியிருப்பவும் தோழி தன்னுன் முடிவதுபோலக் குறையும் நிரத்தலின், ‘குறையும் நிரத்தாளென்னுங் குற்றம் நம்பாலில்லையாகவும்’ என்றுள்.

தலைவி கையுறை யேற்றல்

(இது வெளிப்படை.)

ஆற்றுங் தலைவர ரகுஞ்சுய ராற்றினு மாற்றலனுண்
மாற்றும் புஜோயின் மயிலைன யாய்தஞ்சை வாணன் ரெவ்விற்
போற்றுங் கொடுவினை யேன்புஜை யாவிடிற் போந்தலரே
தாற்றுங் தழையென்றி தொன் ரெங்கு னேவங்து தோன்றியதே.

இ—ள்: மயில்போல்வாய்! தஞ்சைவாணன் பகை
போல மிக்காய்க் கூறுங் கொடிய விளையேன் அணிக்தே
ஞெயின் நாலை மாற்றும்; அணியாது விடுத்தேஞெயின்
எங்குஞ் சென்று அலரையே தூற்றும்; தழையென்று
பெயரிட்டுக்கொண்டு இஃதொன்று எவ்விடத்திலே யிருங்து
இவ்விடத்திற் ரேன்றியது! முன் நல்விளையாற்றுங் தலைவர்
ராரிய வேட்கையை † ஆற்றுதல் செய்யினும் [இத்துயரை]
யாற்றலன் எ—ற.

எனவே,—தலைவி கையுறை வாங்கினாயிற்று.

ஆற்றும் - நல்விளையாற்றும். துயர் - நாண மாற்றலலர்
தூற்றலினால் வந்த துயர். இன் ஐந்தனுருபு ஒப்பின்கண்
வந்தது. போற்றல் - மிக்காய்க் கூறல். யான் என்பது
தோன்று எழுவாய். தெவ் - பகை. (128)

இவற்றுள் பாங்கி கூற்றுயினவெல்லாங் குறை நயப்
பித்தற்கும், தலைவி கூற்றுயின வெல்லாங் குறை நேர்
தற்கும் உரித்தாயினவாறு காண்க.

இறைவி கையுறையேற்றமை பாங்கி யின்றவற் குணர்த்தல்

(இது வெளிப்படை.)

போயா னளித்தலுங் கைகுவித் தேற்றபின் போற்றியன்பால்
சாயாத கொங்கையின் மேலைாத் தாடஞ்சை வாணன் வெற்பா

† (பி-ம்:- 'ஆறுதல் செய்யினும்'

காயா மலரன் ன மேனிமெய் யாகநின் கையுறையே
நியாக வல்லது மாந்தழை யாக நினைந்திலளே.

இ—ள் : தஞ்சைவாணன் வெற்பனே ! நீ தந்த கையுறையை நான் போய்க் கொடுத்தலுங் கைகுவித் தேற்றுள், ஏற்றபின் அன்பினால் மிகவும் புகழ்க்கு கூறி எஞ்ஞான்றுஞ் சாயாத கொங்கையின்மே லைனத்தாள் ; அணைத்துக் காயாம்பூவையொத்த நிறத்தைப் பொருந்திய மெய்யாக கத்தையுடைய நியாக நினைந்தாள்லது மாந்தழையாக நினைந்திலள் எ—று.

எனவே,—நீ வந்துழி நிகழும் உபசாரம் யாவையுங் தழையினிடத்து நிகழ்க்கதென்று கூறியவாரூயிற்று. ‘யான் போய்’ எனவும், ‘அன்பாற் போற்றி’ எனவும், ‘மெய்யாக நியாக’ எனவும் மாறுக.

அளித்தல் - கொடுத்தல். போற்றி - புகழ்க்கு. மெய்யாகம் - பண்புத்தொகை. மேனி - நிறம். (129)

பாங்கி தலைமகற்குக் குறியிடங் கூறல்

(இது வெளிப்படை.)

¹ குறியிடம் - பகலிற் கூடுமிடத்தையாளம்.

அணிமா மலர்மயி லைப்புயத் தூண்ட்கொ ளாகமென்னும் மணிமா ஸிகைவைத்த வாணன்வண் காவலன் மாறைவெற்பா துணிமா மரகதப் பாசறை வேலைச் சுடரவன்போல் பணிமா மணிதிக மும்பகல் யாங்கள் பயில்டமே.

இ—ள் : அழகாகிய மா வென்னும் பெயரையுடைய திருமகளைப் புயமென்னுஞ் தூண்களையுடைய மார்பென் னும் மணிமாஸிகையில் வைத்த வாணனுகிய வேந்தனது மாறை வெற்பனே ! பகற்காலத்தில் யாங்கள் விளையாடு

¹ குறியிடம் - சங்கேதஸ்தானம், சந்தித்தற்கு அறிவித்துக் குறிப் பிட்டுக்கொள்ளும் இடம்.

மிடம் பெருமையுடைய மரகதத் துண்டங்கள் போன்ற குருக்கத்தி யிலையாற் பச்சைசனிறம் பொருந்திய மூழையி னிடத்தே கடலிடத்துக் கதிரோன்போல நாகமாணிக்கங்க வொளிவிடும் எ—று.

மலர்மயில் - திருமகள். ஆகம் - மார்பு. ‘தூண்ம்’ என்புழி அம் பகுதிப்பொருள் விகுதி. ‘மாமரகதத்துணி’ என மாறுக. 1பாசறை - பசிய குருக்கத்தியிலையாற் செறிந்த மூழை. ‘குருக்கத்தி’ யென்று செய்யுளிற் கூறிய தில்லையாலெனின், மேல்வருங் ‘குறியிடத்து இறைவியைக் கொண்டு சேறல்’ என்னுங் கிளவிச் செய்யுளில் ‘பூமாத விப்பந்தர்’ என்று கூறினமையானும், மேற்சொன்ன குறியிட மூன்றுங் குருக்கத்தியிடமென்று உய்த்துணர்ந்து கொள்ளக் கிடத்தலானும், ஈண்டுக் ‘குருக்கத்தி’ யென்று வருவிக்கப்பட்டது.

2 துணி - துண்டம்; ஆகுபெயர். மாமணி - மாணிக் கம். திகழ்தல் - ஒளிவிடுதல். பாசறை கடற்கும், மாணிக் கம் கத்ரோனுக்கும் உவமையாதவின் பண்புவமை. ‘மலர் மயில் மார்பில் வைத்த வாணன்’ எனவே பூவெங்கீ. பயிலிடம் - ஈண்டு விளையாடுமிடம். (130)

பாங்கி குறியிடத் திறைவியைக் கொண்டு சேறல்
(இது வெளிப்படை)

நாமாவி மூழ்கி நறுமலர் குற்றுநந் தாவனத்துத் தேமா விளங்களிர் செவ்வண்ணங் கொய்து சிலம்பெதிர்கூய் வாமா னெடுங்கண் மடங்கைதநல்லாய்தஞ்சை வாணன்வெற்பிற் பூமா தவிப்பந்தர் வாய்விளை ஸ் யாடுகம் போதுகவே.

ஸ் (ஓ - ம:-) ‘யாடுதும்’

1 பாசறை - பசுமை + அறை = பச்சிலை செறிந்த கொடி மண்டபம்; இதனை வடமொழியில் ‘லதாகிருகம்’ என்பர்.

2 துணி: (மரகதத்) துண்டத்தை யொத்த குருக்கத்தியிலைக்கு உவமையாகுபெயர்.

இ—ள்: தாவுமான் போல் நடிய கண்ணோயிடைய மடந்தை நல்லாய்! தஞ்சைவாணன் வெற்பில் நாம் வாவியி னிடத்து மூழ்கி, நறிய மலர்களைக் கொய்து, நக்தாவனத் துச் செவ்வண்ணமாகிய தேமாவினது இளந்தளிரைக் கொய்து, சிலம்பெதிர் கூவி, பூவொடு கூடிய குருக்கத்திப் பங்தளின் விளையாடுவாம்; செல்வாயாக எ—று.

ஆவி - வாவி. குற்று - கொய்து. வாம் மான் - தாவுமான். மாதவிப் பங்தர் - தினப்புனத்தயவிற் சோலையில் மாதவி படர்ந்து * மலர்ந்து நாற்றம் வீசச் சுற்றும் புதல் சூழ்ந்து அகத்திருந்தோர் புறத்தில் வருவோர்க்குப் புல ஞகாத மறைவு வாய்த்திருப்பதோரிடம். (131)

பாங்கி தலைமகளைக் குறியிடத்தும்து நிங்கல்
(இது வெளிப்பதை.)

கண்சாயல் கையுருக் கொண்டுதன் வேண்மயில் காந்தன் வள்ளி எண்சாய வென்றனை யென்று செவ் வேளிவ ரும்பவளாம் வண்சா யொசிக்கும் வயற்றஞ்சை வாணன் மலயமராத் தண்சாயை நின்றணங் குந்தைய னீஞிறக் சாரவிலே.

இ—ள்: தையலே! கண்ணுஞ் சாயலுங் கையும் உருவுங் கொண்டு, தனது வேலும் மயிலுங் காந்தஞும் வள்ளியும் ஒப்பில்லையென் றெண்ணியிய முருகவேளின் எண்ணத்தைத் தாழ்வுபட—¹ வென்றனையால், ஏறிப்படரும் பவளாம் வளவிய கோரையை யசைக்கும் வயலையுடைய தஞ்சைவாணன் மலயத்தினிடத்து மராபரத்துத் தண்ணிய நிழலிலே நின்று, என்னுடன் கூடநீ வந்தாயாகில், நின்னை அம் முருகவேள் வருத்தும்; ஆதலால், இச்சாரவில் இவ் விடத்தில் நிற்பாயாகவென்று பாங்கி யகன்றுள் எ—று.

எண்ணும்மை தொக்குநின்றது. நிரனிறைப்பொருள் வந்தவாறுணர்க. இவர்தல் - ஏறுதல். சாய் - கோரை.

* (செ—ம்:-) 'மலர்ந்து நாற்றம்'

¹ வென்றனையால் - வென்றனையாதலால்.

ஒசித்தல்-அசைத்தல். சானா-நிழல். அணங்கும்-வருத்தும். சாரல்-மலைப்பக்கம். (132)

இறைவியை யிறையேன் இடத் தேதிர்ப்பதேல்
(இது வெளிப்படை)

—
முயங்கிய நாபுரப் பங்கயத் தானு மூலைசுமந்து
தயங்கிய நாலிடை தானுமென் போலத் † தளரவுமின்
கியங்கிய வாறென் மனத்திரு ணீக்கவென் ரேதுணிந்தோ
வயங்கிய சீருடை யான்வாணன் மாறை மணிவிளக்கே.

இ—ள் : விளங்கிய புகழையுடையோன்கிய வாணன்
தென்மாறை நாட்டு மணிவிளக்குப் போல்வாய்! நாபுர
முயங்கிய பங்கயம்போன்ற தானும், மூலையைச் சுமந்து
தள்ளாடிய நால்போன்ற இடைதானும் என்ஜைப்போலத்
தளரவும் இவ்விடத்துச் சஞ்சரித்தவாறு என் மனத்துன்
பத்தை நிக்கவென்று துணிந்தோ? சொல்வாயாக ஏ—று.

‘நாபுரம் முயங்கிய பங்கயத்தாள்’ என இயையும்.
நாபுரம்-சிலம்பு, தயங்கல்-தள்ளாடல், தளரவுமென்புமி
யும்மை இழிவு சிறப்பு. இயங்கல் - சஞ்சரித்தல், ஏகாரம்-
ஈற்றலை, ஒகாரம்-வினை, வயங்குதல் - விளங்குதல். சீர்-
கீர்த்தி, விளக்கு - ஆகுபெயர். தலைவியை விளக்கு என்று
கூறினாமையான் மனத்துன்பத்தை இருள் என்று கூறியது.
1 இருள் - ஆகுபெயர். (133)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்
(இது வெளிப்படை)

—
தருஞ்தாரு வஞ்சங் கொடையுடை யான்றஞ்சை வாணனின் சொற்
செருஞ்தார் பகங்தமிழ்த் தென்வரை மேற்செம்பொன் மேருவெற்பாற்

+ (பி-ம்:-) ‘தளரவுறவிங்’

1 இருள்: இருள்போல அறிவை மயக்கலின் துன்பத்தை இரு
ளன்றது உவமையாகுபெயர்.

கருந்தாரை நஞ்சமிழ் வாசகி யால்வென் கடல்கடைந்து
வருந்தா வழுதவித் தாள்வல்ல ளாமிம் படக்கொடிஓயே.

இ—ள். கேட்டவை பலவுந்தருந் தாருவமஞ்சப்பட்ட
கொடையை யுடையானுகிய தஞ்சைவாணனினிய புகழை
யும், செருந்திமரச் சோலையையும், பசிய தமிழையுடைய
பொதியமலைமேல், செம்பொன் மேருவெற்பால், கரிய
தாரையாம் நஞ்சை யுமிழப்பட்ட வாசகியென்னும்
பாம்பால், வென்மை நிறம்பொருந்திய கடலைக் கடைந்து
வருந்தாத அழுதை யளித்தாளாதலால், இம்மடக்கொடி
வல்லளாம் எ—று

தருந்தாரு—கற்பகம். 1 அஞ்சங்கொடை யென்னும்
பெயரெச்சம் வினைமுதலோடு முடியாது பிறவாற்றுன்
முடிந்தது; ‘அரசன் ஆ கொடுக்கும் பார்ப்பான்’ என்புழிப்
போலக் கொள்க. சொல்-புகழ். 2 செருந்து: பன்மைபற்றி
வந்த வாகுபெயர். தென்வரை-பொதியமலை. 3 தாரை-
நீர் வரும் வழி; சலதாரை என்றுற்போல. வாசகி-கடல்
கடைந்த பாம்பு. வென்கடல்-பாற்கடல். இவ்வாறு
வருத்தப்படாமல் அழுதம் ஈந்ததனால் ‘வல்லள்’ என்று
கூறியது. வல்லள்-உயர்தினை யொருமை வினைக் குறிப்பு
முற்று.

(134)

1 அஞ்சங் கொடை — அஞ்சதற்கேதுவாகிய கொடையுடையான்
எனப் பொருள் பயத்தவின் பெயரெச்சத்தின் புடிக்குஞ் சொல்லாகிய
செய்பவன் முதலிய அறுவகையுள், செய்பவனென்னும் பெயரைக்
கொள்ளாது ஏதுப்பெயர் கொண்டது என்றபடி. ‘அரசன் ஆ கொடுக்
கும் பார்ப்பான்’ என்புழி ‘கொடுக்கும்’ என்னும் பெயரெச்சம், எங்களும்
செய்பவனுகிய பெயரைக் கொள்ளாது ‘கொள்வோன்’ என்னும்
பிறபெயர் கொண்டதோ, அங்குனமே சண்டும் செய்பவனின் வேறுகிய
பெயர் சொண்டதென உதாரணவியைபுகாண்க.

2 செருந்து: ‘பணியார்’ என்றுங்குச் ‘செருந்தார்’ எனப் பன்மை
விகுதி புணர்த்துக் கூறிய பெயர்; செருந்தி மரங்கள் செறிந்த
சோலைக்குத் தாணியாகு பெயராதவின், இவ்வாறு விசேஷம் கூறினார்.

3 தாரை:—இடையருத ஒழுக்கு = இடையருத வீழும் நீர் முதலிய
திரவப்பொருளின் வீழ்ச்சி; தைலதாரை, ஜலதாரை என்றுற்போல
வழுங்கும்.

புகழ்தல்

(இது வெளிப்படை.)

மயனர் விதித்தன்ன மாமதில் சூழ்தஞ்சை வாணன்வெற்பிற் பயனர் பயோதரப் பாவையன் ஸீபசும் பொற்குழைதோம் நயனர விந்தத்து நஞ்சநும் வாயிதழ் நல்லமுதம் அயனர் படைத்தில் ரேலடங் காதவ் வரனுக்குமே.

இ—ன்: தெய்வத்தச்சனர் விதித்ததுபோன்ற அரிய செயலாகிய பெரியமதில் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் வெற் பில் இன்பப் பொருளார்ந்த மூலையையுடைய சித்திரப் பாவை போல்வீர்! பசிய பொன்னற் செய்த சூழையைத் தொடும் நயனமாகிய தாமரையிலிருக்கும் நஞ்சானது அடங்குமாறு, தும்வாயிசமூடி நல்லமுதம் அயனர் படையாமற்போனராகில், முன்பு கடலிற் பிறக்க நஞ்சை யடக்கிய அவ்வரனுர்க்கும் அடங்காது எ—று.

பயன்-இன்பப்பொருள். பயோதரம்-மூலை. தோப்தல்-தொடுதல். ‘நயனரவிந்தம்’-¹ ஏகதேசவருவகம். இதழுத முன்னு விடங்தனிர்தாலைவிள் இவ்வாறு கூறியதென் றனர்க. மயன் - தெய்வத்தச்சன். (135)

தலைமகளைத் தலைமகன் விடுத்தல்

தலைமகளைத் தலைமகன் விடுத்தல் எ - து. தலை மகளைத் தலைமகன் ஆயக்கூட்டத்திற் செல்ல விடுத்தல்.

நேயம் புகலிட மின் றினின் பால்வந்து நின்றதுபோல் ஆயம் புகல வடைந்தரு ஸீயடை யாதமன்னர் வாயம் புகவில் வணக்கிய வாணன்றென் மாறைநன் ஸீர்த் தோயம் புகரினை வேல்விழி யாய்னின் றுஜையுடனே.

¹ கண்ணிற்கு ஆதாரமாகிய முகத்தை அரவிந்தத்திற்கு ஆதார மாகிய கீரோடையாக உருவகியாமல், ஒரு பகுதியையே உருவகித்தமை யின் ஏகதேச வருவகம்,

இ—ள்: சரணைன்று வந்தடையாத பகை மன்னரிடத்து அம்புகளுதிர வில்லை வளைத்த வாணன் தென்மாறைகாட்டுள்ள நல்ல நீரிலே கோய்த்துப் பதஞ்செய்த அழகிய புகர்நிறத்தையுடைய இலைவேல்போலும் விழியாய்! அன்பைச் சொல்வதற் கிடமில்லாது நின்பக்கவிலே வந்து நின்றதுபோலச் சூழப்பட்ட ஆயக்கூட்டங்தங்களன்பைச் சொல்லத்தக்கதாக நின் பாங்கியுடனே நீ யடைந்தருள்வாயாக எ—று.

நேயம்-அன்பு. நேயம் புசல்வதற்கு இவள்போலும் வேசேருவரின்மையால், இவளிடத்தில் வந்து சூழந்தது போலுமென்று கூறியவாறுணர்க். வாய்-இடம். அம்புக-அம்புதிர. புகர்-இரத்தக்கறை. (136)

பாங்கி தலைவியைச் சார்ந்து கையுறை காட்டல்

பாங்கி.....காட்டல் எ-து. குறியிடத்து நிறுத்திப் போயின பாங்கி தலைவன் போயினபின் தான் கையுறைக்குப் போன பாவனையாய்க் கையுறை கொண்டு வந்து காட்டல்.

— — —

பொய்போ விடைநின் 1விழிபோற் குவளையம் போதிவைகின் மெய்போ லசோக மினிர்பூஞ் தழையிவை மெல்லியனின் கைபோற் கவின்கொள்செங் காந்தனம் போதிவை கண்டருள்யான் மைபோற் குழவிதங் தேன்றஞ்சை வாணன் வரையினின் ரே.

இ—ள்: மையையொக்குங் குழலையுடையாய்! தஞ்சை வாணன் வரையினின்று யான் நினக்குத் தந்தேன், பொய்யையொக்கு மிடையாய்! நினது கண்களையொக்குங் குவளைப் போதிவை; நினது மெய்யைப்போ லொளி விடும் அசோகப்பூஞ்தழை இவை; மெல்லிய இயலையுடைய

1 விழிபோற் குவளை, மெய்போல் அசோக...தழை. கைபோற் செங்காந்தனம் போது: விபதீதவுவமையனி: குவலயானந்தகாரர் பிரதீபா வங்காரம் என்பர். இதனிலக்கணத்தை 73-ம் பக்கத்து 8-ம் இல, குறிப்பிற் காண்க,

நினது கையைப்போ லழுகுகொண்ட செங்காந்தட்போது இவை; நீ கண்டருள்வாய் எ—று.

மிளிர்தல்-ஒளிவிடுதல். கவிஞர்-அழகு. கை-ஓமகம். ‘பொய்போவிடை’, ‘கைபோற் குழலி’ என இரண்டு மூன்னிலை வந்தவாறு காணக. ‘தஞ்சைவாணன் வரை பின் [நின்று] யான்’ என மாறுக. அம்மு மூன்றுஞ் சரியை.

பாங்கி தலைவியைப் பாங்கிற்கூட்டல்
(இது வெளிப்படை)

குனிகாண் மதிநுதற் கோகில மேனின் குழலிலெல்லாப் பனிகாண் மலரும் பறித்தனிக் தேனிந்தப் பார்மடங்கை தனிகா யகன்றஞ்சை வாணன் றண் சாரற் றனித்துங்கில்லா தினிகா மகன்றினா யார்வினா யாடிட † மெய்துகமே.

இ—ள்: வளைந்த நாட்கொண்ட மதிபோன்ற நுதலை யுடைய கோகிலே! நினது குழலினிடத்தில் வனத்தி ஹள்ள முறுக்கவிழுகின்ற மலரணைத்தும் பறித்தனிக்தேன்; இந்தப் பூமடங்கைக் கொப்பற்ற நாயகனு தஞ்சை வாணனது குளிர்ந்த மலைச்சாரவிடத்துத் தனியாய் கில்லாது இவ்விடத்தினின்று மகன்று இப்போதினையார் வினையாடு மிடத்தை யாமெய்துவோம் எ—று.

குனிகாண்மதி - பிறை. ‘மதிநுதற் கோகிலம்’ என்றது சிறப்புருவகம். தனி-ஒப்பின்மை. நாண்மலர்-முறுக்கவிழு மலர்.

(138)

பாங்கி தலைவியை நீங்கித் தலைவற்கோம்படை சாற்றல் பாங்கி.....சாற்றல் எ—து. தலைமகளை ஆயத்திற் கூட்டி மீண்டுவந்து தலைவற்கு ஒம்படைசாற்றல். ஒம் படை—மறவாமை.

† (பிப்பி) ‘மெய்துதுமே’

சின்னன் மலர்க்குழல் காரண மாச்செவ்வி பார்த்துமன்று
பன்ன ஒரைத்த பணிமொழி நோக்கிப் பழிநமக்கி
தென்னு திடைப்பட்ட வென்னிலை நீழ வேவிறைவா
தன்னுக மெய்ப்புக மான்றஞ்சை வாணன் றமிழ்வெற்பிலே.

இ—ள்: இறைவனே! தன்னகத்தை மெய்ப்புகழாய்
நிறுத்தின தஞ்சைவாணன் தமிழ்வெற்பிடத்துச் சில
நாண்மலரையணிந்த குழலை யுடையாள் காரணமாக, அவ
ளது § காலம்பார்த்து வருத்தப்பட்டு, நேற்று மின்றுமாகிய
பலநாளுரைத்த தாழ்க்க மொழியைக் கருதி, நமக்கிது
பழியென்று சொல்லாது நும்மிருவர்க்கும் நடுப்பட்ட என்
னிலைமையை நீ மறவாதிருக்கக் கடவை எ—று.

செவ்வி - காலம். உழன்று - வருந்தி. பணிமொழி -
தாழ்க்கமொழி. தன்னகம் - தன்னுடல். இரண்டுநா
ளென்பதைனைப் பன்னுளென்று கூறியதென்னையெனின்,
ஒன்றல்லன வெல்லாம் பலவென்பது தமிழ்நடையாகவிற்
கூறியவாறென் ருணர்க. (139)

உலகியன் மேம்படவிருந்து விலக்கல்

உலகியன் மேம்படவிருந்து விலக்கல் எ-து. உற்றுர்
அயஹரிலிருந்து வந்தால், அவர்க்கு ஊண்கொடுத் துப
சாரஞ் செய்தல் உலகியல்பாதலால், அவ்வுலகியல் பெரு
மைப்படத் தலைமகனை எம்முர்க்கு வந்து விருந்துண்டு
போமெனக் கூறிப் பகற்குறியை விலக்கல்.

ஆயின், விருந்தென்பது உண்டிக்குப் பெயரோ
வெனின், விருந்து என்பது புதுமை, உலகின்கண் மருவி
ஊணின்மே னின்றது. என்னை? ஒருவன் ஒருவற்கு
விருந்து கூறிலுனெனில், ஊண்கூறினு னென்பதல்லது
புதுமை கூறினுனென்னும் பொருட்ரா தாதலால், விருந்
தென்றது ஊனென்றே கொள்க.

§ (செ-ம்:-) ‘பதம்’

‡ (செ-ம்:-) ‘ஊரிலிருந்து’

வலைப்பெய்த மான்றசை தேன்ரேய்த் தருந்தி மரைமூலைப்பால் உலைப்பெய்த வார்த்தீனை மூரலு முண்டுளங் கூருவகை தலைப்பெய்த நாளீனை யான்றஞ்சை வாணன் சயிலத்தெம்மூர் இலைப்பெய்த தாழ்குரம் பைத்தங்கி னலுமக் கென்வருமே,

இ—ள்: † தலைவனே! வலை சுற்றுமிட்ட மானினது தசையைத் தேனிற் ரேய்த்து அருந்தி மரை மூலையினின்று வரும் பாலினை யுலையாகப் பெய்து அட்டு வடித்த தீனைச் சோற்றை யுண்டு, உள்ளத்தின் மிகுந்த வுவகை வந்து கூடிய நாள்போன்றவனுகிய தஞ்சைவாணன் வரை மிடத்து, எம்முரில் இலையான் வேய்ந்த குடில்வீட்டிற் ரங்கிலூல் உமக்கியாது குறைவரும்? எ—று.

உலைப்பெய்த - ‡ உலையாகப் பெய்த. வார்தல் - வடித் தல். மூரல் - சோறு. தலைப்பெய்தல் - கூடுதல்; \$ 1 “ஆங்க ணுன்கே தலைப்பெயன் மரபே.” என்பதனுணுணர்க. என் வரும் - யாது குறை வரும். இங்ஙனங் கூறியது இரவுக் குறியை நாடிப் பகற்றுறியை விலக்கிய கருத்தென் றுணர்க. என்னை? * தீனை விளைந்ததால் நாளைத் தீனை யறுத்து இவர் ஊர்க்குப் போதலால், தலைவலையும் ஊர்க்கு வாவென்று கூறி, வந்தால் இரவுக்குறியில் 2கூட்டிவிப்பே னென்னுங் குறிப்புத் தோன்றக் கூறியதன்றி விருந்து கூறியதன்றென வணர்க. தலைவன் முன்னிலையெச்சம். ()

† (செ-ம்:-) ‘தலைவரே!

‡ (செ-ம்:-) ‘உலையிற்பெய்த’

\$ (பி-ம்:-) ‘ஆங்கநாள் ஓக’

* (செ-ம்:-) ‘தீனை விளைந்தால் நாளை’. (பி-ம்:-) ‘தீனை விளைந்தாநாளை’

1 “ஆங்கவ் விரண்டே நலைப்போயன் யரபே” [இறை-கு-3] என் புழியும், ‘தலைப்பெயல் - கூடுதல்’ எனப் பெறப்படுதல் கான்க,

2 கூட்டிவிப்பேன்: பாங்கியிற் கூட்டத்தின் தொடக்க விவரண வுகரயில் உரைத்த குறிப்புரை ஈண்டுக் கொள்க. இச்சொல்லின் உண் மைப்பாடம் இனி விளங்க ஏதுவுண்டாகவுங் கூடுமென்று எண்ணி மூற் பதிப்பிலும் ஏட்டிலும் உள்ளவாறே ஈண்டுப் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விருந்திறை விரும்பல்

1 விருந்திறை விரும்பல் எ-து. 0 அவ்லூனைத் தலைவன் விரும்பிக் கூறல். — — —

மஞ்சுட்டி யன்ன சதைமதில் சூழ்தஞ்சை வாணன் வெற்பில் பஞ்சுட்டியமென் பதயுகத் திருங்கள் பாடியின்மான் வெஞ்சுட்டிழுதன்ன ஒனும்பைந் தேனும் விருந்தினர்க்குச் செஞ்சுட்டிளகுபொன் போற்றினை மூரலுக் தெள்ளமுதே.

இ—ள்: முகிலை யருத்தியதுபோன்ற சதைபூசிய மதில் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் வெற்பில் பஞ்சைப்பொருந்திய மெல்லிய பாதமிரண்டுடையீர்! உங்களுரிடத்து வெண் ணைய்போன்ற வெவ்விய சூடுண்ட மானுனும், பசிய தேனும், செஞ்சுடுசுட்டிளகிய பொன்போன்ற தினைச் சோறும் விருந்தினர்க்குத் தெள்ளமுதுபோலும்! எ—று.

னட்டல் - அருத்துதல். சதை - வெண்சாந்து. பஞ்சுட்டல் - செம்பஞ்சு பொருத்துதல். பாடி - மூல்லைழூர்; கருப் பொருள்மயக்கம். செஞ்சுட்டிளகுபொன் - சிவக்கச் சுட்டிளகிய பொன். ‘இழுதன்ன வெஞ்சுடு’ எனவும், ‘மானுன்’ எனவும் இயையும்.

எனவே,-பாங்கி கூறிய இரவுக்குறியைத் தலைவன் குறிப்பா லுணர்க்கு இயைந்து கூறியது; இக்கருத்தானே யன்றே! பகற்குறியிடையீடு பட்டவாறென் ருணர்க (141)

பாங்கி கூற்றுயினவெல்லாம் கூட்டற்கும், பாங்கிற் கூட்டற்கு முரிய. தலைவன் கூற்றுயின வெல்லாம் கூடற்கும், வேட்டற்கும் உரியவா ருணர்க.

பாங்கியிற் கூட்டம் முற்றும்.

0 (செ-ம்-ஈ) ‘அவ்லூனை ’

1 ‘விருந்து - ஊணினை, இறை - தலைவன் ’ எனப் பொருள் பதத்த லீன் ‘அவ்லூனை ’ என்னும் முற்பதிப்பிற் பாடம் பிரதிபதார்த்தமாகப் பொருந்தாமை காண்க.

10. ஒருசார் பகற்குறி

அஃதாவது, ஒருகூற்றுப் பகற்குறி. ஒருகூற்றுப் பகற்குறி யாதெனில், தலைவன் மற்றைநாள் தன் வேட்டகை மிகுதியால் பகற்குறியிடத்து வந்து நிற்க, தலைவியைப் பாங்கி சூறியிடத்துச் செலுத்தாது மறுத்துக் கூறத் தலை வன் வருந்திப் போதலாதவின், பகற்குறியாகாது ஒருசார் பகற்குறியாயிற்று.

“இரங்கல் வன்புறை யிற்செறிப் புணர்த்தலென்
ஏருங்கு மூவகைத் தொருசார் பகற்குறி.”

—நம்பி-கள்-கு-37.

என்னுஞ் சூத்திர விதியால் ஒருசார் பகற்குறி மூவகைப் படுமெனக் கொள்க.

கிழவோன் பிரிந்துழிக் கிழத்தி மாலையம்போழுதுகண் டிரங்கல்
(இது வெளிப்படை)

ஆழந்தார் தமக்கரு ளாதவர் போலிவ் வளவிலென்பு
சூழந்தார் செலத்தொங்கல் சூழ்குழ லாய்சொற் பொருள்படைத்து
வாழந்தார் புகழ்தஞ்சை வாணினப் பேணலர் மானவெய்யோன்
வீழந்தார் கலிக்கரங் தான்பனி மாலை வெளிப்படவே.

இ—ள்: மாலைசூழ்ந்த குழலினை யுடையாய்டு! மிடியில்
ஆழ்கினர்க்குக் கொடாதவர்போல் இந்தமட்டில் அன்பு
சூழந்தார் பிரிந்துபோக, சொற்பொருள் படைத்து வாழும்
புலவராற் புகழப்பட்ட தஞ்சைவாணினை விரும்பாதவர்
கடவில் விழுந்து மறைதல்போலக் கதிரோன் பனியோடு
கூடிய மாலைக்காலம் வெளிப்படக் கடவில் வீழுந்து மறைந்தான்; யான் என்செய்வேன்! எ—று.

ஆழந்தார் - மிடியிலாழந்தார். எனவே,—ஆழந்தார்
தானாகவும், கொடாதவர் தலைவராகவும் கூறியவாருயிற்று.
சூழந்தார் - பொருந்திலூர். பேணலர் - விரும்பாதவர். ஆர்
கவி - கடல். கரத்தல் - மறைதல். பனிமாலை - அந்தியம்

போது. ‘வெளிப்பட்டதே’ யென்று பாடமோதுவாரு மூலார்.

இக்கிளவி பாங்கியை நோக்கிக் கூறுதலும், மாலையம் பொழுதை நோக்கிக் கூறுதலும், தன்னுட் கூறுதலு மென மூவகைப்படும். அவற்றுள் இச்செய்யுள் பாங்கியை நோக்கிக் கூறியது.

1 “புன்கண்ணீர் வாழி மருண்மாலை யெங்கேள் போல் வண்கண்ண தோனின் ரூணோ” —குறள்-1222.

என்பது மாலையுடன் கூறியது.

“காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை மலருமிங் நோய்”

—குறள்-1227.

என்பது தன்னுட் கூறியது.

(142)

பாங்கி புலம்பல்

(இது வெளிப்படை.)

காலையம் போருக வாண்முகத் தாளன்பர் கையகல
மாலையம் போது வருவித்த நீர்தஞ்சை வாணன் றெவ்வர்
ஆலயம் போலுங்க ஓாதவன் கோயி ஸமூல்கொளுந்த
வேலையம் போடுமில் வீர்பரி காளென்றும் வெய்துயிர்த்தே.

இ—ள்: காலையம்போருகம் போலும் ஒளியையுடைய
முகத்தாளைத் தலைவர் கையகல மாலையம்பொழுதை வரச்
செய்த நீர் தஞ்சைவாணன் தெவ்வ 2 ராலயம்போல், உங்
கட் கிறைவனுகிய கதிரவன்கோயில் அழல்பற்றக் கடவில்

1 பரிமேலழகர் இக்குறட்கு “தலைவி தன்னுட் கையாற்றை மாலைப் பொழுதின் மேலிட்டுச் சொல்லியது” எனவும், ஏனைக் குறட்கு ‘‘மாலைப் பொழுதின்கண் இனையையாதற்குக் காரணமென்னெயன்ற தோழிக் குச் சொல்லியது’’ என்றுங் கூறுவர்.

2 ஆலயம் - கோயில் = இராசமாலைகை.

தண்ணீரோடே யெப்போதும் நெட்டுயிர்த்து வருந்துவிராக எ—று.

காலையம்போருகம் - முறுக்கவிழ்தாமரை. அம்போருகவாண்முகம்: உவமத்தொகை. ‘முகத்தான்’ என்புழி இரண்டனுருபு தொக்கது. கையகலல் - ஒருசொல்; அது பிரிதல்;

“செற்று ரெனக்கை விடலுண்டோ நெஞ்சேயா
முற்று வூறு அ தவர்.” [குறள்-1245] என்பதுபோல.

தெவ்வர் - பணகவர். ஆதவன் - கதிரவன். கொஞ்சதல் - பற்றல். அம்பு - நீர். உழவுதல் - வருந்துதல். வெய்துயிர்த்தல் - நெட்டுயிர்த்தல். (143)

இத்துணையும் ஜந்தாநாட் செய்தியேன் றுணர்க.

தலைவன் நீடத் தலைவி வருந்தல்

தலைவ னீடத் தலைவி வருந்தல் எ - து. தலைவன் வாராது நாழிகை நீட்டித்துழித் தலைவி வருந்திக் கூறுதல். இதுமுதல் ஆரூபாட் செய்தி.

ஆராத வின்ப விடந்தொறு நீங்கிய வாயமென்பால் வாராத முன்னாம் வருகில் ராற்றங்கை வாணன்வெற்பிற் கூரா தரநல்கி வல்வினை யேனலங் கொள்ளொண்டு தேரா தவனுட நேரென்னான் மாலையிற் சென்றவரே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பில் மிகுந்த காதலைக் கொடுத்து, வல்வினையேன் நலத்தையெல்லாங் கொள்ளொண்டு, தேரோடு கூடிய சூரியனுடனே நெருங்கல் மாலைக் காலத்துச் சென்றவர் அமையாத விளையாட்டின்பத்தால் அவ்வாவிடந்தோறும் நீங்கிய ஆயக்கூட்டம் என்னிடத்து வாராதமுன்னாம் வருகிலர்! யா னென்செய்வேன்! எ—று.

ஆல் - அஷ. கூர் - மிகுதி. ஆதரம் - காதல், நலம் - அழுகு. நென்னல் - முன்னைநாள். (144)

தலைவியைப் பாங்கி கழறல்

தலைவியைப் பாங்கி கழறல் எ—து. பாங்கி நீ வருந்து வது முறைமையன்றெனக் கட்டுரைத்தல். கழறல், கட்டுரை, இடித்துக்கூறல், உறுதிச்சொல் இவை ஒருபொருட்கிளி.

சிறந்தார் தெரிந்த செழுந்தமிழ் வாணன்றென் மாறைவெற்பர் துறந்தா ரெஜியென்று சோருவ தேனிந்தத் தொல்லுலகில் பிறந்தா ரேவர்க்கும் பிரிவெய்து மால்வெய்ய பேரமர்க்கட்ட புறந்தாழ் கரிய குழற்செய்ய வாயைய பூங்கொடியே.

இ—ன்: வெவ்விய பெரிய போர்செய்யுங் கண்ணும், புறப்பக்கத்திற் ரூழந்த கரிய குழலும், 1சிவந்த வாயும் துறந்தாகிய பூங்கொடிபோல்வாய்! இந்தப் பழைய வல கின்கட்ட பிறந்தார் யாவர்க்கும் பிரிவு வாராமற் போகாது கூடும்; சிறந்த முன்னேர் ஆராய்ந்த செழுந்தமிழும் கற்ற வாணனாது தென்மாறைநாட்டுத் தலைவார் என்னை விட்டுத் துறந்தாரென்று நீ யயருவதேன்? இனி யயரவேண்டா எ—று.

† ‘உடைய அழகாகிய’ எனப் பாடம் [செந்தமிழ்-தொகுதி 6; பக்கம் 47] காட்டப்பட்டனது; ஆனால் எமக்கப்பட்ட ஏடெல்லாவற்றினும் ‘உடைய’ என்ற சொல் இல்லை.

‡ (பி - ம:-) ‘வந்தெய்துமால்’

1 சிவந்த வாயும் அழகாகிய— செவ்வாயுமாகிய இவை அழகாயிருக்கப்பெற்ற; எண்ணப்பட்ட பொருள்களை இரண்டனுருபு கொடுத்து விரித்துப் பொழிப்புரை கூருமல், எழுவாயாக நிற்ப விரித்து உரைத்தமையாலும், ‘ஐய’ என்னும் பெயரெச்சக் குறிப்பை ‘அழகிய’ என்றுரையாது ‘அழகாகிய’ என ஆக்கச்சொற் கொடுத்து விரித்து எண்ணப்பட்ட எழுவாய்ப் பெயர்கள் அதனெடு முடியுமாறு தோன்ற உரைத்தமையானும் யாங்கொண்ட பாடம் பொருத்தமாதல் கான்க, செந்தமிழிற் காட்டிய ‘உடைய’ என்னுஞ் சொல் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு முடிக்குஞ் சொல்லாகுமேயல்லது, எழுவாயாக நிற்கும் இவை கட்கு முடிக்குஞ் சொல் ஆகாமையு முனர்க.

சிறந்தார் - அகத்தியனார், தலைச்சங்கத்தார் முதலாயி னேர். சோருதல் - அயர்தல். 'வெய்ய பேரமர்க்கட் புறங் தாழ் கரிய குழற்செய்ய வாயைய டுங்கொடி' என்புழி எண் னூம்மை தொக்குநின்றன. ஜை - அழகாகிய. (145)

தலைவி முன்னிலைப் புறமோழி மொழிதல்

தலைவி.....மொழிதல் எ-து. பாங்கி முன்னிலையாய் நிற்கத் தலைவி அவள்மேல் வெறுப்பால் அவளை நோக்கிக் கூறுது புறமாய் மொழிதல்.

பூவலர் வாவியி நீரற்ற போதுற்ற புண்ணமையல்லால் காவலர் காமங் துறக்கிலென் னங்கடம் பாய்மாதுகை மாவல வாணன் வயற்றஞ்சை வேந்தனை வாழ்த்தல்செய்யா மேவலர் போலுங் கழற்றுரை யாளர் வியன்றிவோ.

இ—ள்: தலைவராகையத் துறக்கில் பூவலரும் வாவி யின் நீரற்றபோதுற்ற + இழிவபோது மல்லாமல் யாதாம்; இதனை யறியாது கட்டுரை சொல்வாரது விரிந்தவறிவு மதம் பாயும் வலியையுடைய யானைத்தொழில்வள்ள வாணனுகிய வயல்சூழ்ந்த தஞ்சைவேந்தனை வாழ்த்தல்செய்யாத பகைவர்களிலும் எ—று.

எனவே,—காலமிடனறியாது மதிகெட்டுக் கூறுவர் பகைவர், அவரறிவை யொக்கும் கட்டுரை கூறுவாரறி வென்று கூறியவாறுயிற்று.

'பூவலர்வாவி' - வினைத்தொகை. புண்ணமை - இழிவு. கடம் - மதம். மதுகை - வலி. வியன் - விரிவு. (146)

த் (செ-ம்; பி-ம்-.) 'இழிவு போலும்'. இழிவு போதும். இழிவு உண்டாகும், யாது ஆம்-வேறு என்ன உண்டாகும்.

தலைவி பாங்கிடோடு பகர்தல்

தலைவி பாங்கியொடு பகர்தல் எ-து. வெறுப்பால் முன்னிலைப் புறமொழி கேட்ட பாங்கி தலைவியை யுபசரித்த தால் அவ்வெறுப்பு நீங்கிப் பாங்கியொடு பகர்தல்.

— — —

முலையார் முயக்கினு மல்லர் விடத்தினு மூரிமுங்நீர்
அலையா ரமுதமு நஞ்சமும் போல வணங்கஜையாய்
தொலையாத வின்பழுங் துன்பழுங் காட்டுவர் தூங்கருவி
மலையா சலத்தமிழ் தேர்வாணன் மாறை கம் மன்னவரே.

இ—ள்: அணங்கஜையாய்! ஒலிக்கும் அருவியை யுடைய பொதியமலைப்பிற் பிறந்த தமிழை யாராய்ந்த வாணன் மாறைநாட்டு நம்மன்னவர் முலை பொருந்திய புனர்ச்சியினும் பிரிவினும் பெருமைபொருந்திய முங்கீராகிய கடவிடத்துப் பிறந்த அமுதம் நஞ்சம்போலத் தொலைவில்லாத இன்பழுங் துன்பழுங் காட்டுவர், ஆதலால் இரண்டினும் வல்லவரா பிருந்தார் எ—று.

[முலை] ஆர்தல் - பொருந்துதல். [அலை] ஆர்தல் - ஈண்டுத் தோன்றுதல். தூங்கருவி - ஒலிக்கு மருவி; “வாண் மலைந் தெழுங்தோனை மகிழ்ந்துபறை தூங்க” [தொல்-பொரு-சு-60] என்னுங் தொல்காப்பியச் சூத்திர வுறை யாற் காண்க. மலையாசலம் - பொதியமலை. ‘அமுதமும் நஞ்சமும் போல’ என்பதனால் இன்பத்தினும் + துன்பமீக்கென்று கூறியவாறுயிற்று. என்னை,—

“இன்பங் கடன்மற்றுக் காம மல்தடுங்காற்

றுங்ப மதனிற் பெரிது.”

—குறல்-1166.

* என்பதனு னுணர்க.

(147)

* (செ-ம்; பி-ம்:-) ‘துன்பமீக்கென்று’. துன்பம் மீக்கு-துன்பம் மேலுக்கு ஆகும்; பெருகி உயரும் என்றபடி.

* (பி-ம்:-) ‘என்றமையா னுணர்க’

தலைவியைப் பாங்கி யச்சறுத்தல்

தலைவியைப் பாங்கி யச்சறுத்தல் எ-து. தலைவியைப் பாங்கி அச்சமுறுத்திக் கூறுதல்.

பேணற் கரிபநின் பெண்மையு நாணமும் பேணியவர் காணத் தகுமென்று காண்பதல் லாற்கழி காதனெஞ்ச பூணத் தருகினும் பொற்பல்ல வாகுதல் கற்பல்லவால் யானர்த் தமிழுடை யான்வானன் மாறையி னின்னமுதே.

இ-ஸ்: புதிதாய்ப் புலவர் பாடுந்தமிழை யெல்லாங் கொள்ளுங் தன்மையையுடைய வாணன் மாறையின் இனிய அழதம்போன்றவளே! மிகுந்த காதலை நெஞ்ச 1 பூணத்தருகினும் விரும்பற்கரிதாகிய னின்பெண்மையும் நாணமும் விரும்பி, அவரே காணத்தகுமென்று கருதுவ தல்லாமல், இவ்வாறு டுதுங்பத்தால் அழகல்லவாகுதல் கற்பல்ல எ-று.

பேணற்கரிய னின் பெண்மை - தவஞ்செய்து விரும் பினும் எய்தற்கரிய பெண்டன்மை. பேணி - விரும்பி. தேற்றேகாரம் விகாரத்தாற்றெறுக்கது. காண்பது - கருதுவது. பொற்பு - அழுகு. யானர் - புதுமை.

என்பதனால் யாது கூறியதெனின்,—துன்பமுறவே அத்துன்பத்தால் நலனழியும், நலனழியவே அன்னைக் கையங்கோன்றும், தோன்றவே இற்செறிப்பு வரும், வேற்று வரைவு நேரினும் நெருமாதலான், கற்புக் கெடு மென்று அச்சமுறுத்திக் கூறியவாருயிற்று. (148)

[‡] (செ-ம்-:) ‘துன்பத்தாலழுங்கி யழகல்லவாகுதல்’

1 ‘பூணத்தருகினும் + விரும்பி + கருதுவது’ என (த் தலைவியின் வினை யாகக் கொண்டு) முடிக்க. கருதுவதல்லாமல் (கருதுவதை விட்டு) அழகல்லவாகுதல் கற்பல்ல என வினை முடிவு செய்க. விசேடவுரையில் ‘பேணி-விரும்பி’ என வினையெச்ச மாகக் கொண்டு அரும்பதவுரை கா-றப் படுதலின், ‘பேணியவர்’ என்பது ஒருசொல் வன்மையுணர்க,

நீங்கற்கருமை தலைவினினைந்து இரங்கல்

நீங்கற்கருமை தலைவி நினைந்து இரங்கல் எ—து.
தலைவனை விட்டு நீங்கற் கருமையைத் தலைவி நினைந்து
தன் ஆளிரங்கிக் கூறல்.

குன்று கியபொன்னும் வேழுக் குழாமுங் கொடைபுகழ்ந்து
சென்றூர் முகக்குஞ் செழுஞ்தஞ்சைவாணன் றன் மாறைவெற்பில்
நன்று மிறைவற்கு நன்றியி லேற்கு மந் நான்முகத்தோன்
ஒன்று விதித்தில னேயுயிர் போல வடம்பையுமே.

இ—ள: நெஞ்சமே! பொன்னுகிய மலையையும்
யானைத்திரளையுங் கொடையைப் புசழ்ந்து சென்றேர்கள்
பரிசிலாய்க் கொள்ளப்பட்ட செழுமையையுடைய தஞ்சை
வாணனது தென்மாறைநாட்டு வெற்பிடத்து, நல்வினை
செய்த இறைவர்க்கும், தீவினைசெய்த எனக்கும், ६ அங்
நான்முகத்தோன் முன்னிருவரையும் படைக்குங் காலத்து
உயிர்போல உடம்பையும் ஒன்றுக விதியாமற் போயினுன்;
இனிச் செய்யுமாறென்! எ—று.

வேழுக்குழாம் - யானைக்கூட்டம். முகத்தல் - கொள்ளு
தல். நன்றி - நல்வினை. ‘முகக்குஞ் செழுஞ்தஞ்சைவாணன்,
என்னும் பெயரெச்சம் விளைமுதலோடு முடியாது பிற
வாற்றுஞ் முடிந்தது. (149)

தலைவிக் கவன்வரல் பாங்கி சாற்றல்

(இது வெளிப்படை)

நெஞ்சக வாய்மல ரன்னகண் ஸீர்மல்க னின்றவஞ்சொற்
கிஞ்சக வாய்வஞ்சி கேட்டரு ஸீயுங் கிளைத்தமிழோர்
தஞ்சக வாய்மொழி. நெஞ்சடை யான்றஞ்சை வாணன் வெற்பில்
மஞ்சக வார்த்தன வாலவர் தேரின் மணிக்குரலே.

இ—ள: நெஞ்சம் உதிரும்படி ஆய்ந்த மலர்போன்ற
கண்ணினிடத்து நீர் நிறைய னின்ற அழகிய சொல்லையும்
முருககம்பூப்போன்ற வாயையுமுடைய வஞ்சியே! கிளைத்
தமிழழையுடைய பெரியோர் தம் வாயுறைவர்முத்தாகக் கூறிய
மொழியை நெஞ்சிலே மறவாது வைத்திருக்கும் தன்மை

† (பி-ம:-) ‘முன்னுன்முகத்தோன்’

§ (பி-ம:-) ‘முன் நான்முகத்தோன்’

யனுகோதஞ்சைவாணன் வெற்பில் அவர் தேரின் மணிக்குரல் முகிலுதிர ஆர்த்தன; யான் கேட்டேன், நீயும் கேட்டருள்வாயாக எ—று.

நெஞ்சு உக-செஞ்சம் உதிர. ஆய்மலர்-மலருட் டெரிந்கெடுத்தமலர் கிஞ்சகம்- முருக்கம்பூ; ஆகுபெயர். உம்மை-எச்சவும்மை. கிளைத்தமிழ் - விரிந்த தமிழ். ‘வாய்ச்சகமொழி’ என இபையும்; அது வாயுறை வாழ்த்து. மஞ்சக-மஞ்ச உதிர. ஆர்த்தன - ஒவித்தன. மணிக்குரல் - மணியோசைகள்.

இனி, தேரின் மணியோசை முகிலுதிர ஆரவாரத் துடன் வந்தானெனின், களவென்பதனேடு மாறுகொள் ஞமே யெனின், மாறுகொள்ளாது. என்னை,—நால்வகைப் புனர்ச்சியினும் தலைவன் தேரோடும் சேனையோடும் வந்தானல்லது தமியனுய் வந்தானல்லன். எவ்வாறெனின், காட்சியிற் கூறியதன னுணர்க. அன்றியும், பிரிவுழி மகிழ்ச்சியில் ‘பாக்கனேடு சொல்லல்’ என்பதனாலும், பாங்கி யிற்கூட்டத்தில் ‘தலைவி பாங்கியை முரிதல்’ என்னுங் கிளாவிச் செய்யுளி ல் ‘முந்தான் பொற்றேறின் வந்து புனர்ந்து சென்றூர்’ என்று கூறினாமையானும், மேல் வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வழியிற் பிரிவோன் மீண்டு வருங்கால் பாக்கனேடு * காரிலுங் தேர் முந்தவேண்டுமென்று கூறுதலானும், வருங்கொறும் தேரோடுஞ் சேனையோடுமே வந்து குறியிடத்துத் தமியனுய் வருவனென்றுணர்க. (150)

தோழி சிறைப்புறமாகச் சேறிப்பறிவுறுத்தல்

தோழி . . . வறுத்தல் எ-து. தலைவன் சிறைப்புறமாகக் குறியிடத்துவரத் தோழி தங்களுக்குற்ற செறிப்பையறிய வறுத்திக் கூறுதல். சிறைப்புறம் - வேலிப்புறம்.

“சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்ய மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை.” [குறள்-57]

* (செ-ம்;-) ‘கூறலிலும் தேர் முந்தவேண்டும்’

என்பதனு னுணர்க. செறிப்பு - கானவர் தினைகொய்யப் புனத்தின் இல் வந்து இருத்தல்.

தொடைக்கணி யார்தடங் தோளவர் கேள்ளர் தோகையன்னுர் உடைக்கணி யாந்தழை கொய்யா ருழவ ருடைத்ததெண்ணீர் மடைக்கணி யார மிடுந்தஞ்சை வாணன் வரையின்முன்போல் கடைக்கணி யார்கணி யார்ந்மமை நாளைக் கருங்கணியே.

இ—ள்: கரியகண்ணை யுடையாய்! மாலைக்கழகார்ந்த பெரிய தோளினை யுடையார் நமக்கினி யுறவுல்லர்; மயில் போன்ற ஆயக்கூட்டத்தார் அரையி லுநித்தற்கு அழு காந்தழையை இனிக் கொய்யார்கள்; உழவர் உடைத்தத தெண்ணீர் வயல்மடையை அணியிப்பட்ட முத்தினால் அடைக்குஞ் தஞ்சைவாணன் வரையினிடத்து நாம் தழை கொய்ய டு வருவோமென்று அச்சத்தானேக்கி நிற்கும் வேங்கையார் நாளை நம்மை முன்புபோற் கடைக்கண்ணூற் பாரார் எ—று.

எனவே, குறவர் தினைகொய்ய வந்தனர், யாம் இன்று ஊர்க்கு ஆயத்துடன் போதுமென்று செறிப்பறி வறுத்தியவாருயிற்று.

கேள்ளர்-உறவுலர். உடைக்கு-உடுத்தற்கு. ஆரம்- முத்து. * கணியார் - வேங்கையார்; உயர்சொற் கிளவி:

“ ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும் ஒன்றைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும் வழக்கி னகிய வுயர்சொற் கிளவி. இலக்கண மருங்கிற் சொல்லா றல்ல ”

—[தொல்-சொல். குத. 27.]

† (செ-ம்:-) ‘புனத்தினில் வந்திருத்தல்’

‡ (செ-ம்:-) ‘வந்தோமென்று’

* (செ-ம்:-) ‘கடைக்கணியார் - கடைக்கண்ணூற் பாரார். சிறப் பும்மை தொக்கது;’ என்பது இங்கே மினகையான பாடமாக உள்ளது. இப் பகுதி சில ஏட்டில் இல்லை.

என்னுஞ் சூத்திர விதியா னுணர்க. கடைக்கணித்தல்-
கடைக்கண்ணால் நோச்குதல். (151)

தோழி தலைமகற்கு முன்னிலைப்புறமோழி மோழிந்து அறிவுறுத்தல்
தோழி.....வுறுத்தல் எ-து. தலைவன் முன்னிலையாய்
நிற்பத் தோழி தலைமகனைக் காணுள்போலப் புறமோழி
யாய்ப் புட்களை நோக்கிக் கூறுவாள்போன்று செறிப்பறி
வுறுத்தல்.

பயில்காள பந்திப் புயலன்ன வோதியைப் பைங்கிள்ளைகாள்
மயில்காள் சிறிது மறக்கப் பெற்றதஞ்சை வாணன் வெற்பில்
குயில்காள பெங்கு மியம்புதண் சோலையிற் கூடியின்பம்
அயில்காள வெங்கதிர் வேலன்பர் சால வயர்ப்பி னுமே.

இ—ள்: பைங்கிள்ளைகாள்! மயில்காள்! நெருங்கிய
கரிய பந்தியா யிருக்கின்ற புயல்போன்ற வோதியை
யுடையாளைத் தஞ்சைவாணன் வெற்பில் குயில்கள் காளம்
போலெங்கு மொலிக்குங் குளிர்ந்த சோலையிற்கூடி யின்ப
மருங்கும் விடம்போன்ற வெங்கதிர் வேலையுடைய
அன்பர் மிகுதியும் மறந்தாலும் நீங்கள் சற்றும் மறக்குங்
தன்மையைப் பெற்றாக எ—று.

எனவே, யா மூர்க்குப் போகானின்றே மெனச்
செறிப்புணர்த்தலாயிற்று.

பயிலுதல்-நெருங்குதல். காளம்-கருமை. பந்தி-நிரை.
ஓதி-கூந்தல். காளம்-காகளம். இயம்பல்-ஒலித்தல். அயிலு
தல் - அருங்குதல். காளம்-விடம். அயர்த்தல் - மறத்தல்.

பாங்கி தலைமகன்முன் னின்றுணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை)

கானலங் கான்மலர்க் கள்வாய்க் கருங்கணி கட்டுரையால்
* கூனலஞ் சாய்பொற் குரலுங்கொய் தாரெமர் கொற்றவயாம்

* (பி-ம:-) 'கூனலங் காய் பொற்'

எனலங் காவலு மின்றே யொழிந்தன மேழ்புவிக்கும்
தானலங் காரமன் னன்றஞ்சை வாணன் றமிழ்வெற்பிலே

இ—ள்: கொற்றவனே! ஏழுலகுக்குங் கீர்த்தியால்
அலங்காரம் போன்றவனுகிய தஞ்சைவாணன் தமிழ் வெற்
பிடத்துச் சோலையில் அழகிய மணத்தோடு கூடிய மலரி
விருக்குங் கள்ளைத் தன்னிடத்திலேயுடைய பெரிய வேங்கை
மரத்தினுடைய கட்டுரையால் எமர் தலைவளைங்து + சாய்க்க
பொன்னிறமாகிய தினைக்கதிரைக் கொய்கின்ற ராதலால்,
தினைப்புனங் காவலும் இன்றெழுழிந்தனம் எ—று.

கானல் - சோலை. கான் - மணம். கணி - வேங்கை.
கட்டுரை - உறுதிச்சொல்.

வேங்கை பூக்குங் காலம் தினைக்கதிர் கொய்யுங் கால
மாதலால், வேங்கை கட்டுரையால் தினைக்கதிர் கொய்
கின்று ரென்று கூறியது.

“வாராக் காலத்து நிகழுங் காலத்தும்” [தொல்-சொல்-
வினை-கு-44] என்னுஞ் சூத்திர விதியால் கொய்கின்றுர்
என்னும் நிகழ்காலச் சொல்லைக் ‘கொய்தார்’ என விரைவு
பற்றி இறந்தகாலத்தாற் கூறினுரென வணர்க் முன்னர்
‘இறைவனைக் குறிவரல் விலக்கற்’ செய்யுளில் ‘புனமும்
பசுந்தினைச் செங்குரலேந்தும்’ என்று கூறியவதனாலும்
‘கொய்கின்றுர்’ என்றே கொள்க.

கூனல் - தலை வளைதல். குரல் - கதிர். எனல் - தினை.
‘சோலையில் அழகிய மணத்தோடுகூடிய மலரிலிருக்குங் கள்
தன் வாயினிடத்து நாறுங் கரிய நிறத்தையுடைய கணிக்
காரிகை கட்டுரையால்’ எனினு மமையும், ‘கணிக்காரிகை
யைக் கேட்டுத் தினைகொய்தல் அவர்க்கியல்பாதவின். ()

பாங்கி முன்னின் றுணர்த்தி யோம்படை சாற்றல்

பாங்கி.....சாற்றல் எ - து. அவ்வாறு முன்னின்
றுணர்த்திய பாங்கி யெம்மை மறவாமை வேண்டுமென்று
கூறுதல்.

+ (பி-ம்:-) ‘காய்த்து’; ‘காய்ந்து’

கனஞ்சாய நல்கிய கையுடையானெதிர் கன்றினர்தம் மனஞ்சாய வென்றருள் வாணன் வரோதயன் மாறைவெற்பில் சினஞ்சாலும் வேலைண்ண லேமற வேலெம்மைச் செவ்வியிரு தனஞ்சாயினுமினி நின்னையல் லாதில்லைத் தாழ்குழற்கே.

இ—ஸ். கொடையில் மேகஞ்சாயக் கொடுக்கப்பட்ட கையையுடையவன் வீரத்தாலெதிராகிச் சினங்தவர் மனஞ்சாயவன்றருளிய வரோதயஞ்சிய வாணனது மாறை வெற்றில் கோபமயையும் வேலையுடைய தலைவனே! அழகை யுடைய இருதனஞ்சாயினும் இனித் தாழ்ந்த குழலினா யுடையாட்குப் பற்றுக்கோடு நின்னையல்லா தில்லை; ஆதலால், எங்களை மற்றேவல் எ—று.

கனம் - மேகம். சாய்தல் - நிலைதளர்தல். நல்கல் - கொடுத்தல். மனஞ்சாய - செவ்விதி னில்லாது எனைய. சினஞ்சாலும் - சினங்கிறையும். செவ்வி - அழுசு. தனஞ்சாய்தல் - முலை சரிதல். ‘தனஞ்சாயினும்’ என்று இங்ஙனங்கு கூறுதல் எடுத்துக்கொடுதற்கண்ணே எஞ்சான்றும் ஒரு தன்மையரென்று கூறியதனேடு மாறுகொள்ளு மெனின், மாறுகொள்ளாது என்னை,—

“நாடக வழக்கினு மூலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்.”

--தொல்-பொ-கு-53,

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் ஆண்டுக் கூறியது நாடகவழக்கு, நண்டுக் கூறியது உலகியல்வழக்கென் முனார்க. பற்றுக் கோடு அவாய் நிலையான் வந்தது. (154)

கழுவோன் தஞ்சம்பேரூது நெஞ்சொடு கிளத்தல்

கழுவோன.....கிளத்தல் எ—து. இவ்வாறு கூறுக் கேட்ட தலைவன் வேறோர் பற்றுக்கோடு பெருது நெஞ்சொடு கூறல்.

ஏவல ரேய்விழி மாந்தளிர் மேனிய ரேனவினிக் காவல ரேமனங் காத்தனம் யாங்களி யானைசம்பொன்

நாவல ரேபெற நல்குங்கைம் மேக நறுங்குவளை
மாவல ரேய்தொடையான்றஞ்சை வாணன் வரையில்வந்தே

இ—ள்: மனமே! ஏவும் மலரும் போன்ற விழியினை
யும், மாந்தளிர்போன்ற மேனியையு முடைய இவர் இனித்
தீணப்புனங் காப்பாரல்லர்; களித்த யானையுஞ் செம்
பொன்னும் நாவலர்பெறக் கொடுக்குங் கையையுடைய
மேகம்போன்ற நறுங் குவளையினாது கரிய மலர் பொதிந்த
மாலையணிந்தவனுகிய தஞ்சைவாணன் வரையிடத்து வந்து
நாம் வீணே காத்தனம் எ—று.

ஏ - அம்பு. ஏவலர் - எண் னும்மை தொக்கு நின்றது.
ஏய்தல் - ஒப்பு. 'மாந்தளிர் மேனியர்' - உவமத்தொகை.
எனல் - தீணை. இனி - இனிமேல். காவலர் - காப்பாரல்
லர். 'யானைசெம்பொன்' - எண் னும்மைத்தொகை. மா
அலர் - கரிய மலர். ஏய்தல் - பொதிதல். மனம் - அண்மை
விளி.

(155)

கிழவோன் பிரிந்துழிக் கிழத்தி மாலையம்பொழுதுகண்
டிரங்கலும், பாங்கி புலம்பலும், தலைவனீடத் தலைவி வருங்
தலும், முன்னிலைப் புறமொழி மொழிதலும், பாங்கியொடு
பகர்தலும், நீங்கற் கருமை தலைவி நினைங் திரங்கலும், கிழ
வோன் றஞ்சம் பெறுது கெஞ்சொடு கிளத்தலுமாகிய
வேழும் இரங்கற்குரிய. தலைவியைப் பாங்கி கழறலும்,
தலைவியைப் பாங்கி யச்சறுத்தலும், தலைவிக் கவன்வரல்
பாங்கி சாற்றலுமாகிய மூன்றும் வன்புறைக் குரிய.
'சிறைப்புறமாகச் செறிப்பறி வறுத்தல்' முதல் நான்கு
கிளவியும் இற்செறிப் புணர்த்தற் குரியவாறு காண்க.

ஒருசார் பகற்குறி முற்றும்.

11. பகற்குறி யிடையீடு

அஃதாவது, பகற்குறிக்கண் வந்த தலைமகன் குறிக்கட் செல்லாது இடையீடுபட்டுப் * போதல்.

“விலக்கல் சேறல் கலக்க மென்றாங்

கிக்ப்பின்மூ வகைத்தே பகற்குறி யிடையீடு.”

—நம்பி-கள-ரு-39.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியாற் பகற்குறி யிடையீடு மூவகைப் படும்.

இறைவனைப் பாங்கி குறிவரல் விலக்கல்

(இது வெளிப்படை)

புனமும் பசந்தினைச் செங்குர லேஞ்சும் புசன்றகிளை இனமுங் குழி இவங் திறைகொள்ளு மாவிறை யார்வளையும் மனமுங் கவர்வெற்ப வாணன் ரென் மாறை மடப்பிடியும் அனமுங் தொழுநடை பாற்பல கால்வரு மன்னையுமே.

இ—ள்: தலைவிகையின்கண் நிறைக்த வளையும், அவள் மனமும் இரண்டையுங் கவர்ந்துகொள்ளும் வெற் பனே! இப்புனமும் பசிய தினையினது முற்றிச் சிவந்த கதிரை யேங்கி நிற்கும்; இவள் சொல்லைப்போற் சொல்லப் பட்ட சினியினமுங் கூடிவங்கு தங்கும்; வரணன் ரென் மாறைகாட்டு மடப்பத்தோடு கூடிய பிடியும் அன்னமுங் தொழும் நடையினை யுடையாள் பக்கல் அன்னையும் பல் கால் வரும் எ—று.

எனவே,—தலைவியும் புனம்விட்டு 1† சீங்கத்தக்கா எல் லன், நீடியும் இங்கு வாரற்க வெனக் குறிப்பாற் பெறப் பட்டது.

* இச்சொல் ஏடுகளில், ‘பேர்தல்’ என வாசித்து, ‘பெயர்தல்’ (=மீலல்) எனப் பொருள் கொள்ளுதற்கும் இடந்தருமா றறிக்.

† (பி-மி-) ‘நீங்கத் தகாதா எல்லன்’ [செந்தமிழ் 6-தொ; 98-பக]

1 இங்கையதினம் புனங்காவலை விட்டு அயலின்கனுள்ள மாதவிப் பந்தராகிய குறியிடத்துச் செல்லத்தக்காள்ளள் என்றபடி; இதுவே

குரல் - கதிர். குழுஇ வருதல் - பலபல தொகுதியாகக் கூடி வருதல். இறைகொள்ளுதல் - தங்குதல். 1 இறை - ஆகுபெயர். தொழுநட - ஆகுபெயர். கவர்தல் - கொள்ளுதல்.

(156)

இறைவியைப் பாங்கி குறிவரல் விலக்கல்

(இது வெளிப்படை)

நந்துசுற் றுங்கடன் ஞாலமெல் ஸாம்புகழ் நாமன்வளர் சந்துசுற் றுங்கொங்கை மங்கையர் வேள்சஞ் சரீகநறை வந்துசுற் றுங்கொங்கல் வாணன்றென் மாறை வரையின்மலர்க் கொங்துசுற் றுங்குழ் ஸாய்செல்ல னீயக் குளிர்பொழிற்கே.

இ—ள்: சங்கு சற்றுங் கடல் சூழ்ந்த வுலகமெல்லாம் புசுழப்பட்ட பெயரைப் படைத்து, நாட்டு நாள் வளருங் தன்மையையுடைய சந்தனங்திமிருங் கோங்கையையுடைய மங்கையர்க்கு வேளையொத்த சஞ்சரீகம் மணத்தால் வந்து சுற்றுங் கொங்கலை யணிந்த வாணன் றென்மாறை வரையிடத்துள்ள மலர்க்கொத்துச் சுற்றிய குழலாய்! [அக்]குளிர்ந்த பொழிலிடத்து நீ செல்லற்க எ—று.

நந்து-சங்கம். நாமம்-பெயர். சந்து-சந்தனம். சுற்றல்-திமிர்தல். சஞ்சரீகம்-வண்டு. நறை-மணம். கொங்து-

கருத்தாதலை அடுத்த கிளவியாகிய 'இறைவியைப் பாங்கி குறிவரல் விலக்கல்' என்பதன் செய்யுளில் 'குழலாய்! நீ அக்குளிர் பொழிற்குச் செல்லல்' எனத் தலைவியையும் விலக்குகின்றமையாலும், இக்கிளவியில் தலைவனை விலக்குதற்குக் காரணம் 'திணை முற்றினிட்டன, கிளிகள் திணைவரக் குழுமி வந்து தங்குகின்றன, அணையும் பலகால் வரும்' எனக் கூறுதலானும் உணர்க. குறியிடம் திணைப்புனத்துக்கு அயலில் உள்ள வேற்றிட மென்பதை 131-ம் கவியின் விசேடவரையா னுணர்க. ஆதலின், முன்னைப் பதிப்பிலும் எமக்குக் கிடைத்த ஏடுகளிலும் முன்னபடி யாங்கோண்ட பாடமே பொருந்ததலும், செந்தமிழிற்பாடம் பொருந்தாமையுங் காண்க.

1 இறை: கைச்சந்தின் (கைக்குழைச்ச எனவும் வழங்கும்) பெயர் அத்திணையுடைய முன்கைக்குச் சீணியாகுபெயர்; கைச்சந்து முன்கையின் ஏக்கேசமாதலின் அதற்குச் சீணையெனப்படும்.

கொத்து; மெலிந்து நின்றது. நாமன், வேள் என்னும் விளைக்குறிப்புமுற்று எச்சமாய்த் திரிந்து நின்றன. (157)

இறைமகள் ஆடிடம் நோக்கி அழுங்கல்
(இது வெளிப்படை) அழுங்கல்-தன்னுள்ளிரங்கல்.

அருவித் தடமு மணிமுத்த யாறு மவனியெங்கும்
திருவித் தியதஞ்சை வாணன் சிலம்புமிச் சிற்றிலும்பேர்
இருவிப் புனருமின் ரெண்ணினைக் கின்றன வென்னையின்னே
மருவிப் பிரிபவர் போலில்லை யேமண்ணில் வன்கண்ணரே.

இ—ள்: சிற்றருவி வந்துவிழும் பொய்க்கையும், ஒழுங்
காய முத்துக்களைக் கொழித்துவரும் பேரருவியாறும்,
புவியெங்குஞ் செல்வத்தையே வெள்ளாண்மையாய்
விதைக்கப்பட்ட வாணனது சிலம்பும், இச்சிற்றில்லமும்,
பெரிய தாளையிடைய புனரும் இன்றெண்ணை யென்னை
நினைக்கின்றனவோ! இப்போது பலநாளும் மருவிப் பிரிப
வர்போல் உலகின் வன்கண்ணரில்லை எ-று.

உம்மை-எண் னும்மை. தடம்-பொய்கை. இருவித்
தீணாத்தாள். இன்னே-இப்போது. வன்கண்ணர் -
கொடியார். (158)

பாங்கி ஆடிடம்விடுத்துக் கொண்டகறல்

பாங்கி ஆடிடம் விடுத்துக் கொண்டகறல் எ-து.
பாங்கி விளையாடுமீடம் விட்டு நீங்கித் தலைவியைக்கொண்டு
தம்மூர்க்குப் போதல்.

உன்னைய ராவல்கு +னல்லவ ரோவென் றுசாவினெங்கள்
மன்னைய ராமல் வகுத்துரை நீதஞ்சை வாணன் வெற்பின்

+ (செ-ம்:.) ‘எல்லவரே’; இப்பாடம் விசேடவரையில் ‘ஒகாரம்
அசைங்கலை’ என்பதனுடைய மாறுபடுகின்றமை காண்க.

1 ‘மன் அயராபல்’, ‘பின் அயராதொழிவாய்’-என்பனவற்றில்,
அகரத்துக்கு ஜகாரம் போலியெழுத்து வகையால் வந்தன என்றறிக.

என்னைய ராணிகொண் டேகுகின் மேற்கொலை யித்தனையும் பின்னைய ராதொழி வாயித ணையிது பெற்றனமே.

இ—ள்: பரனே! நீயும் யானும் இந்தப்பிரிவைப் பெற்றனமே! உன்னை யெங்கள் மன்னுகிய தலைவர் வந்து அரவல்குல் நல்லவரெங்கே யென்று உசாவில், அவர் அயர்ச்சியடையாமல் நீ வகுத்துச்சொல்வாய்; தஞ்சை வாணன் வெற்பில் என்னையரேவலால் தலைவியைக் கொண்டு ஊர்க்கேகுகின்றேன்; ஆடிடம் கோக்கி யழுங்கியதும், ஆடிடம்விடுத்துக்கொண் டகறலும், உன்னுடன் சொல்லுகின்ற சொற்களுமாகிய இவை யித்தனையும் பின் மறவா தொழிவாயாக எ—று.

அராவல்குல் - உவமத்தொகை. ‘நல்லவர்’ என்புழி ‘எங்கே’ என வருவித்துரைக்க. ஓகாரம் - அசைநிலை. உசாதல்-வினாதல். அயர்ச்சி-தளர்ச்சி. என்னையர் - ஈன் ரேர். ஆணை-ஏவல். அயர்தல்-மறத்தல். இதண்-பரண்.

இத்துணையும் ஆரூநாட்சேய்தி யென்றுணர்க.

பின்னால் நெடுஞ்சைகை குறிவயின் ६ நீடுநினைக் திரங்கல்

பின்னால்.....திரங்கல் எ-து. ஏழாநாள் தலைவன் குறிபிடமாகிய மாதவிப் பந்தரிடத்துவந்து நீட்டித்து நினைக் திரங்கல்.

மான்கா ஸிகரின் மடமயில் காடஞ்சை வாணன் வெற்பில் தேன்கா ஸிரைமென் சிறைக்கிள்ளை காளௌன் தெருமரனேய் தான்கா ஸியகொலிச் சந்தனச் சோலையைத் தன்னையின்ற யான்கா ஸியகொ லெமுந்தரு எாததின் ரென்னுயிரே.

‡ (பி-ம்:-) ‘யாமும்’

६ (செ-ம்:-) ‘நீடுசென்றிரங்கல்’; அ. கு. புலவர் பதிப்பு:- ‘ஏடு ஸின்றிரங்கல்’ [நம்பியகப்பொருள்].

இ—ள்: மான்காள்! உவகமயில்லாத மடப்பத்தை யுடைய மயில்காள்! தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்திருக்கின்ற வண்டுகாள்! ஒழுங்காய் வருகின்ற மெல்லிய சிறகை யுடைய கிளி காள்! இன்று என்னுடைய சுழலும்வேட்கை நோயைத் தான்றியவோ? இச்சந்தனைச் சோலையிற் கரங்திருக்கின்ற தன்னை * யின்றியான் தேடிக்காணவோ? என்னுயிர் போல்வாள் எழுங்கருளாதது எ—று.

தெருமரல்-சுழற்சி. ‘சோலையை’ என்புழு வேற்றுமை மயக்கம். உயிர்-ஆகுபெயர். (160)

தலைவன் வறுங்களாடி மறுகல்

தலைவன் வறுங்களாடி மறுகல் எ—து. தலைவி யில்லாத திணைப்புனத்தை நோக்கி வருந்துதல்.

செங்கேழு விழிக்கு மொழிக்கும் பகைதிருப் பாற்கடலும் பங்கே ருகமும் பயந்தன வாயினும் பைங்கிளைகாள் சங்கேய் தடங்குறை சூழ்தஞ்சை வாணன் றரியலர்போல் எங்கே யினித்தங்கு வாரேனல் காத்திங் கிருந்தவரே.

இ—ள்: கைங்கிளைகாள்! செவ்வரி பொருந்திய விழிக்கும் மொழிக்கும் தாமரையுக் திருப்பாற்கடலு மாதரைப் பெற்றனவாயினும் பகையாயின; ஆதலால், திணைப்புனங் காத்து [இங்கு] இருந்தவர் சங்கு பொருந்திய பெரிய வைகைத்துறை சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் றரியலர் போல் இன்றெங்கே தங்குவார்? எ—று.

* (பி-ம்-:) ‘இன்று’, இன்று + யான் = இன்றியான்: யகரம் வரக்குற்றியலுகரம் இரமாகத் திரிந்தது என்றந்து ஏற்புடைமை யறிக.

1 வாணனுக்குத் தோற்ற அவன்பகைவர் தமது நகரைவிட்டு வேற்றிடஞ் சென்று உறைதல்போல, திருமகளாகிய தலைவி தான் பிறந்த இடமாகிய பாற்கடலையும் தாமரையையும் விட்டு இங்கே திணைப்புனங்காத்து இருந்தாளாதவின், ‘தரியலர்போல் ஏனல்காத்தின் கிருந்தவர்’ எனப்பட்டாள்; என இவ்வாறு ஒப்புமை விரித்துரைக்க நிற்றலுங் கான்க.

இது 1 மொழிமாற்று நிரனிறை.—

“ ஆடவர்க ளெவ்வா ஹகன்ரெழிவார் கெஃநாவம்
பாடகமு மூரகமும் பஞ்சரமா—நீடியமால்
நின்று னிருந்தான் கிடந்தா னிதுவன்ரே
மன்றூர் மதிற்கச்சி மாண்டு.”

என்றுற்போல நிரனிறை மொழிமாறி னின்றது.

கேழ் - நிறம். பங்கேருகம் - தாமரை. தாமரை இடமாயினதன்றிப் பயந்த தின்றேயெனின், 2 சீதை மிலங்கை

1 மொழிமாற்று நிரனிறை - எதிர்சீரனிறைப் போருள்கோல்; “அவற்றுள், நிரனிறை தானே” என்னுங் தொல்சாப்பியச் சூக்திரத துரையில், “நினையத்தோன்றும்” என்றானான், மொழிமாற்றுப்போல நிற்கும் நிரனிறையு முளவென்பது. ‘கனியுங் கஞ்சம்போல நினிச்சந்த்ரம்புங் கலனுங் தோன்றும்’ எனவரும். என்றுறரத்த இளர்ப்புரண ரூரையானுணர்க. இது ‘மயக்கநிரனிறை’ எனவுப்படும்.

“ஆடவர்க்கெவ்வாறு” என்னும் பாடல் திருமழிசையாழ்வார்க்கு அடியாராகிய கணிசன்னார் பாடியதாக வைஷ்ணவ குநுபரம்பரையால் தெரிவப்படுகின்றது.

2 சீதை இலங்கையிற் பிறந்தாலேன்பது: “இராவணனது பணிவியாகிய மந்தோதரிக்குச் சிவபிரானருளால் சீதை மகவாகத் தோல்றி னாள்; அம்மகவு அப்பெருமானருளால் அவ்விலங்கையின்சனுள்ள ஒருபாயகையில் தாமரைமலரின்கண் உய்க்கப்பட்டு அழுதுகொண்டு கிடப்ப. அதனை தீராவணன் பெற்று அதனமுகையியந்து வளர்க்க எண்ணிபவழி அக்குழங்கதையால் தனக்கு அழிவுண்டாம் என்பதை யுணர்ந்ததனால் ஒருபெட்டகத்தில் வைத்துக் கடலில்விட, அப்பெட்டகம் திரையால் கரையில் ஒதுக்குண்டு மன்னால் மறைந்து ஜனகனது யாகசாலையினை யழுப்போது படைச்சாலினிற்றும் தோன்றப் பெட்டகத்துளிருந்த குழங்கதையரசிய சீதையை அச்சனகாராசன் வளர்த்தான்” என்பது கர்ணபரம்பரையில் அறியப்படுவது. இவ்வரலாறு சிவசிவ வெண்பான்ஸ் வரும்

“உற்றுளைப் பெட்டகத்திட் டோட்டுமிலங் கேசனைப்பின்
செற்றுள்வங் தென்பார் சிவசிவா—உற்றேரின்
ஊழிற் பெருவலி யாவள மற்றெழுங்று
குழினுங் தான்முங் துறும்.”

என்னுஞ் செய்யளாலும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. திருவாசகத்தில் வரும் “ஏர்தரு மேழுல் கேத்த வெவ்வரு வந்தன் னுருவாம்-ஆர்கலி குழிதென் னிலங்கை யழகமர் வண்டோ தரிக்குப்-பேரருளின்பமளித்த பெருந்துறைமேய பிரானை” என்ற பாடலிற் கட்டியதும் இவ்வரலாற்றைறையே என்பர்.

மில் பொய்கைத் தாமரையிற் பிறந்தாளென்பது இராமர் கதையிற் கண்டுகொள்க. துறை - வைகைத் துறை. தரியலர் - பகைவர். ஏனல் - தினை. 1 “கோடாப்புகழ்மாறன்” [தினைமாலை - செம்-4] என்னுஞ் செய்யுளும் ‘வறங்களநாடி மறுகல்’ என்றே கொள்க. (161)

துறந்தோடி வாழுமூர் நோக்கி மதிமயங்கல்

குறுந்தொடி.....மயங்கல் எ-து. தலைவிழின் ஊர் தேடிச் சேறுமெனில் + அறிந்திலமென்று மதிமயங்கிக் கூறல்.

பேறவரி தாலவள் பின்சென்ற நெஞ்சமும் பேணலர்க்கு மறவரி தானன் நாவாணன் ரென் மாறை வரைப்புனஞ்சும் கறவரி தாழ்மூல்லை நாண்மல ரோதி நகருமெனக் குறவரி * தாலென்செய் வேனென்று சோருமென் ஞேருயிரே,

† (பி-ம்:-) ‘அறிந்திலேனென்று’

* (செ-ம்:-) ‘தாமென்’; இப்பாடம் பொழிப்புரையில்வரும் ‘ஆக வான்’ என்பதற்கேற்ற தல்லாமையும், யாங்கொண்ட பாடமேற்படை மையும் உய்ததுனார்க. ‘ஆல்’-ஆதலால் என்னும் பொருளில் பல வீட்களில் இவ்வுரையில் வருதல் காணக.

1 “கோடாப் புகழ்மாறன் கூட விளையாளை, ஆடா வடகினுங்காணேன்போர் - வாடாக், கருங்கொல்வேன் மன்னர் கலம்புக்க கொல்லோ, மருங்குல்கொம் பன்னுண் பயிர்”,

“எ-து தலைமகன் இற்செறிந்த காலத்துப் புனத்தின்கண் வந்த தலைமகன் தலைமகளைக் கானாது ஆற்றாத பெயர்கின்றுன் சொல்லியது:

இ-ஸ: கோடாத புகழைப்படைய மாறன் மாதுரையினையாளை அடாத விளையாட்டிடத்துங் காண்கின்றிலேன்; போரின்கண் வாடாத கருங்கொற் றெழிலையுடைய வேல்மன்னர் அணிகலமாகிய முடிகூடின கொல்லோ! இடையாற் கொம்பையெத்தவளது மயிர்கள் எ... று.

அடா என்பது ஆடா என சீட்டல்விகாரம் பெற்றது. ஆடாவடகு: [அடகு-இலைக்கறிக்கும் மகளிர்விளையாடி. ந்திரும் பொதுப்பெயராதவின், அடாத என்னும் அடையானே பொதுமை நீங்கி விளையாட்டினையே குறிப்பா அனர்த்திந்று] விளையாட்டிற்கு வெளிப்படைவிலை யென்னும் அலங்காரத்தாற் பெயராயிற்று. மன்னர்கலம் - மன்னரவையும் பணி முடியாதலான் முடியின் பெயராற் கூந்தற்குச் சேர்த்தி, முடிகூடிற்றுக் கொல்லோ என்றதாகக் கொள்க.”

இ—ஸ: அவளைப் பெறுதலரிதாயது மன்றி அவள் பின்னே தொடர்ந்து சென்ற நெஞ்சமும் மீட்டு நாம் பெற வேண்டுமெனிற் பெறுதற்கரிதாயது. பகைவர்க்கு வீரம் பொருங்கிய சிங்கத்தையொத்த வாணன் ரென்மாறை வரைப்புனாஞ் சூழ்ந்த கள்ளால் வண்டு தாழப்பட்ட மூல்லை நாண்மலரை யணிந்த குழுலையுடையாளது நகரும் எனக்கு உறுதற்கரிது; ஆதலான், என்செய்வேனென்று என் நெுப்பற்ற உயிர் சோராநிற்கும் எ—று.

எனவே,—இதற்குச் செய்யுமா றறிந்திலேனென மதி மயங்கிக் கூறியவாறுயிற்று. மதி - அறிவு.

1 ஆல் - அகை. பேணலர் - பகைவர். மற அரி - வீரச் சிங்கம். ‘சூழ்ந்த’ என்னும் பெயரெச்சம் ‘நகர்’ என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது. நெஞ்சமும் என்னும் உம்மை எச்சவும்மை. நறவு-கள்ளு. அரி-வண்டு. ‘தாழ் மூல்லை’ - வினைத்தொகை. ‘நாள்மலரோதி’ - ஆகுபெயர். முன்னர் ‘இடமணித்தென்றல்’ என்னுஞ் செய்யுளில் தன்னாரும் அவளும் ஒரெல்லையென்று கூறினவன் இங்கனம் ஊர்பீயேனென்று கூறியது முன்கூறியதேஞ்சு மாறு கொள்ளுமெனின், மதிமயங்கிக் கூறலான் மாறுகொள்ளா தென்றுணர்க. (162)

இவற்றுள் முன்னைய விரண்டும் விலக்கற்குரியன. ‘பாங்கியாடிடம் விடுத்துக்கொண்டகறல்’ ஒன்றும் சேற்குரித்து. ஏஜைய நான்கும் கலக்கத்திற்குரியன.

பகற்குறியிடையிடு முற்றும்:

1 ‘பெறவரிதால்’ என்புழிவந்த ‘ஆல்’ அகை என்றவாறு.

12. இரவுக்குறி

அஃதாவது தலைவன் தலைவியை 1 இரவுக் குறியிற் கூடுதல்.

“வேண்டன் மறுத்த லுடன்படல் கூட்டல்
கூடல்பா ராட்டல் பாங்கிற் கூட்டல்
உயங்கல் நீங்கலென் ரெண்பது வகைத்தே
மியம்பிப் போந்த இரவுக் குறியே.”

— நம். கள. குத். 41.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியான் இரவுக்குறி ஒன்பது வகைப் படும்.

இறையோ னிருட்குறி வேண்டல்

இறையோ னிருட்குறி வேண்டல் எ-து. தலைவன்
இருட்குறியை விரும்பிப் பாங்கியுடன் கூறல்.

கருவிருங் தெண்டிசை யுங்கன மாமழை கான்றதுள்ளம்
வெருவிருங் தெம்பதிக் கேகவொண் னைது விதம்விதமாய்
வருவிருங் தென்றும் புரங்தருள் வாணன்றென் மாறையன்வீர்
ஒருவிருங் தெங்களைப் போலெய்து மோகங்கு அங்களுக்கே.

இ—ள்: வகைவகையாய் வரும் விருந்தை யெஞ்
ஞான்று மோம்பும் வாணன் றென்மாறை நாடுபோல்வீர்!
சூல்கொண்டு முகில் எண்டிசையும் பெரிய மழையைப் பெய்

1 தலைவன் இரவுக்குறிக்கட் செல்லுங்கால், யாமத்தில் தலைவியது
மனையெல்லைக்கட் சென்று மரங்களில் வத்யும் யசில் அன்னம் முதலிய
புட்களை யெழுப்பல், புன்னைக்காயை சீரிலுதேல்போன்ற ஓவிகளால்
தான் வந்தமையைக் குறிப்பிக்க. அத்தைத் தோழியறிந்து தாய்முதலாயி
ஞாரின் துயில்கையை ஆராய்ந்தறிந்தபின் தலைவியைக் கொண்டு சென்று
குறிசெய்தவிடமாகிய மரத்தின்கீழ் விட்டுப் பூ முதலிய கொய்யும்
வியாஜமாக அயலிற் செல்லத் தலைவன் றலைவியைச் சார்வன் என்பது.

தது; ஆதலால் உள்ளத்தினிடையே அச்சமிருத்தலால் எம் பதிக்குச் செல்லுதல் கூடாது; இற்றைக்கு வைகுதல்வேண்டும்; எங்களைப்போல ஒப்பற்ற விருந்து இந்தக் கங்குவின் கண் உங்களுக்கு நீர் வருந்தித் தேடுகினும் கிடைக்குமோ? சொல்லுவீராக எ—று.

கரு - சூல். கணம் - முகில். த் காறல் - பெய்தல்.
வெருவு - அச்சம். ஏக - போக. ஒண்ணுது - கூடாது.
விருந்து புரத்தல் - விருந்தோம்பல். அன்னீர் - உயர்சொற்
கிளவி.

(163)

பாங்கி நெறியின தருமை கூறல்

(இது வெளிப்படை)

மலைமாது ² வல்லவன் வாணன் வரோதயன் மாறைவெற்பில்
சிலைமா அருமெங்குஞ் தீயுமி மாநிற்குஞ் சிங்கமெங்கும்
கொலைமா கரிமிரை தேர்ந்துழ லாநிற்குஞ் கொற்றவபொற்
கலைமா னுறைபதி நீவரு மாறென்கொல் கங்குவிலே.

இ—ள்: வீரமகட்குக் கணவனுகிய வாணெனன் னும்
வரோதயன் வெற்பிடத்திற் கொற்றவனே! மேகலை
பொருந்திய மான் உறைகின்ற பதிக்கு நீ ³ வருகின்ற வழி
வில்லொடு கூடிய மேகத்திடத்து இடிகள் எங்குஞ் தீயைக்
கக்காநிற்கும்; சிங்கங்கள் எவ்விடத்தும் கொல்லுஞ்

¹ (செ-ம்:-) ‘கான்றல்’; கால் + தல் = காறல் எனப் புணர்ச்சி
பெறுமாதலை, இப்பாடம் பொருந்தாமை கான்க.

1 உயர்த்தற் பன்மைச் சொல்,

2 ‘வல்லப’ என்னும் வட்டசொல்லின் தீரிவு. ³ ‘நீ வருமாறு’ என்
பது தீவகமாய் ஈண்டியைக்கிப்பொருளையும், ‘என்கொல்’ என்பது ஒன்று
டெழுவாயாக இயைந்து ‘வரும் விதம்’ என்னும் பொருளையுங் தந்து
சிலைடையாய் கின்றது.

தொழிலையுடைய கரிகளை விரையாகத் தேடி வருந்தித் திரியாகிற்கும்; கங்குற்பொழுதில் 1 நீ வந்த தெப்படியோ?

எனவே,—நீ வருதல் தகுதியன்றென்று கூறியவாறு யிற்று.

மலைமாது - வீரமகன். மலைதல் - பொருதல். சிலை - வில். மால் - மேகம். உரும் - இடி. உயிர்தல் - கக்கல். தேர்தல் - ஆராய்தல். உழலல் - வருந்தித் திரிதல். பொற்கலைமாண் - மேகலையுடைய தலைவி. (164)

இறையோன் நேறியின தேளிமை கூறல்

(இது வெளிப்படை)

வடுவரி நீள்கண்ணி யஞ்சலம் யாந்தஞ்சை வாணன் வெற்பில் கொடுவரி கேழுற் குழாம் பொரு கொல்லையுங் குஞ்சரங்தேர்ந்துவரி தாவு மடுக்கமுஞ் சூர்வழங் காறுமைவாய்க் கடுவரி நாகங் தவர்மல்கு கல்லீக் கானமுமீமே.

இ—ள்: வடுப்போன்று வரியோடு † கூடிய நீண்ட கண்ணீர் யுடையாய்! தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்துப் புலிக் குழாமும், பன்றிக்குழாமும் ஒன்றே டொன்று பொரப் பட்ட கொல்லைக் காடும், குஞ்சரத்தைத் தேடிக் கொல்லும்

† (பி-ம்:-) ‘கூடி நீண்ட’

1 சண்டு, ‘நீ வருவதெப்படியோ’ என எதிர்கால வாசகத்தாற் பொருளிருத்தலே பொருங்கம்; இவ்வினாவுடிவ வாக்கியத்தின் குறிப்புப் பொருளாக விசேஷவரையில் வரும் ‘எனவே, நீ வருதல் தகுதியன்றென்று கூறியவாறுமிற்று’ என்பதனானு முணர்க. மூலத்தில் ‘வருமாறு’ என்பதற்கு எதிர்காலவாசகமன்றி இறந்தகாலவாசகம் பிரதிபத மாகாமையானும், இக்கிளவிப்பொருள் நெறியருமை கூறி இருவ வருமாறுமாக வருமாறும், இக்கிளவிப்பொருள் நெறியருமை கூறி இருவ வருமாறுமாக வருமாறும். திருவெங்கைக்கோவையில் ‘வேழமுஞ் செய்முஞ் சேர் – துங்கமுழுவன வைவாறிருள் வரச் சொல்லுவதே’ [செய்-167] என வகுமாற்றுனு முணர்க. ஆனால், ஏடுகளிலும் முற்பதிப்பும் ‘வந்தது’ என்றே காணப்பட்ட ஈயீன், திருத்த ஏதுக் கிடைத்தபின் திருத்தலாய் என்று உள்ளவாறே பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சிங்கங் தாவப்பட்ட மலைப்பக்கமும், அச்சத்தைக் கொடுக் குஞ் சூராமகளென்னுங் தெய்வப்பெண் ணியங்கும் வழியும், ஐங்கு வாயும் விடழும் வரியுழுடைய நாகங்கள் + தவர்க்கு செல்லும் நெருங்கு கற்களில் வளைகளையுடைய காடும் யா மஞ்சலம் எ—று.

வடு - மாவடு. வரி - செவ்வரி. கொடுவரி - புலி. கேழுள் - பன்றி. தேர்தல் - ஆராய்தல். அடுதல் - கொல்லுதல். அரி - சிங்கம். அடு - முற்றியலுகர மாதலான் வகர வுடம் படுமெய் பெற்றது. தாவுதல் - பாய்தல். அடுக்கம் - மலைப் பக்கம். சூர் - சூராமகள். ஆறு - வழி. வழங்கல் - இயங்கல். தவர் - தவர்தல். கல்லளை - கல்வளை. (165)

பாங்கி யவனுட்டணியியல் வினாதல்

பாங்கி யவனுட்டணியியல் வினாதல் எ-து. தலைவன் நாட்டுப்பெண்களையிடும் அணியையும் இயலையும் வினாதல். இயல்: १ புச்சதல், முடித்தல், விளையாடிடம் முதலியன.

எனவே,—தலைவன் நெறியினது எளிமை கூறியவழி நன்றென்று கூட்டற்கு உடம்பட்டுக் கூறுது, அணியியல் வினாதல் வினவழுவெனின், அன்று; தலைவளை யாம் அவனுட்டணியியல் வினவழி, தலைவன் १ தன் நூட்டணியியல் வினவும், வினவழி २ அணியியல் கூறும்வழி அதுவே குறியிடமாகக் கூறலாமென்றுகருதிப் பாங்கி வினவியவாறென்றுணர்க.

பூந்தழை யாது மலைமலர் யாது புனையிழையும் சாந்தமும் யாது தடம்பொழில் யாது தரணியின்மேல் மாந்தரில் வேளன்ன வாணன்றென் மாறை வளங்கர்சூழ் தேந்தரு சோலைவெற் பாவங்க ஞூட்டுறை செல்வியர்க்கே.

+ (பி-ம்:-) 'தவழ்ந்து'. "தவரென்பது தவழ்தலென்னும் பொருளில் வருதல் அவ்வளவு சிறப்பின்றுதலின், 'நாகக்குழாமல்கு' என்ற பாடமே சிறப்புடைத்து" - செந்தமிழ் - தொ-6; பக-98 [தவர்தல் - துளைத்தல்] § (செ-ம்:-) 'புனைதல்'

¹ 'தன்' என்றது பாங்கியை.

² (பாங்கி) தலைவனுக்குத் தன்னூட்டணியியலைக் கூறுமிடத்து.

இ—ள். புவியின் மேல் மாந்தருக்குள் வேளையொத்த வாணன் தென்மாறை வளங்கர் சூழ் தேணித்தரும்மலரை முடைய சோலை வெற்பனே! உங்கள்நாட்டுறையுஞ் செல்வி யர்க்கு இடையி வுடுக்கும் பூந்தழை யாது? சூழும் மலர் யாது? அணியும் அணியொடு பூசுஞ் சந்தனம் யாது? விளையாடும் பெரிய பொழில் யாது? சொல்வாயாக எ—று.

மலைதல் - சூநிதல். புஜீதல் - அணிதல். இழை - அணி. 1 உம்மை இரண்டும் அசைநிலை. என்னும்கூம யாகாதோவெனின், ஆகில் பன்மை வாசகங்கொண்டு முடியு மாதலான் என்னும்மை? யாகாதால் மூன்றாண்டுப் வருவித் துரைக்கப்பட்டது. தடம்பொழில்-பெரிய பொழில். தேம் - தேன். (166)

தலைவனவனுட்டணியியல் வினாதல்

தலைவன் அவள்நாட்டு அணி இயல் வினாதல் எ-து. பாங்கி குறிப்பறிந்து அவனுட்டணி யியலைத் தலைவன் வினாதல்.

எங்காட்டவரணி கூறியென் பேறின் கிகல்வடிவேல் மைங்காட்ட வெண்முத்த வாணகை யாய்தஞ்சை வாணன்மண்மேல் உங்காட்டரிவைய ராடிடஞ் சாந்த மொளியிழைபூ மொய்ந்காட்டழையொடெல் லாமொழி யாமன் மொழியெனக்கே.

இ—ள்: போர்செய்யுங் கூறிய வேல்போன்ற மையெழுதிய நாட்டத்தையும், வெண்முத்தம்போன்ற வொளி நகையையு முடையாய்! எங்கள் நாட்டவரணியும் அணி முதலிய கூறிப் பெறுவதியாது; தஞ்சைவாணன் மன்முதலிய கூறிப் பெறுவதியாது;

1 உம்மை யீரண்டனையும் எச்சவும்மையாக்கி. யாது என்னும் வினாவைத் தனித்தனி கூட்டி இரு வாக்கியமாக முடிப்பினு மமையும்; “நந்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்-வித்தகர்க் கல்லா லரிது” என்னுங் குறளிற்போல; இதனை வடநூலார் பிரத்தியேகபங்தாந்துவயம் என்பர். [பிரயோ. செய்-50-ன் உரை]. 2 ஆகாது + ஆல் = ஆகாதாதலால்.

மேல் இவ்விடத்து நடக்கன் நாட்டு அரிவுவயார் ஆடுமிடமும், பூசுஞ் சாந்தமும், அணியு மொளிப்புணும், முடிக்கும் பூவும், மொய்த்த நாட்டழையோடு எல்லாம் விடாமல் எனக்கு மொழிவாயாக எ—று.

இங்கு - இவ்விடம். இகல் - போர். வடி - 1 வடித்தல். நாட்டம் - கண். வான் - ஒளி. \$ ‘வடிவேல் நாட்டம்’, ‘வெண்முத்தநகை’ இரண்டும் உவமத்தொகை. மொய்த் தல் - செறிதல்.

(167)

தன்னுட்டணியியல் பாங்கி சாற்றல்

(இது வெளிப்படை)

வகைகொண்ட மாந்தழை காந்தளம் போது மருப்பிள்ளுத்தம் தகைகொண்ட சந்தனச் சாந்தணிச் தாடுவர் தஞ்சையர்கோள் மிகைகொண்ட தெவ்வரை வெங்கண்ட வாணன்வெற் பாவெமதார் நகைகொண்ட வல்லியன் ஞாரெல்லி நாக நறுநிழலே.

இ—ள்: குற்றங்கொண்ட தெவ்வரைப் புறங்கண்ட தஞ்சையர்கோனுகிய வாணன்வெற்பனே! எமதூரிடத்து மகிழ்ச்சிகொண்ட வல்லிபோல்வார், வகைகொண்ட மாந்தழை, காந்தளம் போது, யானினக்கோட்டு முத்தம், அழுகு கொண்ட சந்தனச் சாந்து இவையணிந்து கங்குற்காலத் துப் புன்னாகத்து நறிய நிழலில் விளையாடுவர் எ—று.

‘மிகை கொண்ட தெவ்வரை வெங்கண்ட தஞ்சையர் கோனுகிய வாணன்’ என முடிக்க. ‘நிழலிலாடுவர்’ என இயையும். எனவே,—குறியிடங் கூறியவாறுயிற்று. இரு வகு குறியிடம் மனையைச்சுற்றி வளைந்த மதிலகத்தென் ரணர்க்.

‘வகைகொண்ட’ என்பதைப் போது முதலியவற்றிற் குங் கூட்டுக். வகை கொள்ளலாவது:—தழை வகையிற்

\$ (பி-ம்:-) ‘வடிவேல் வெண்முத்த மிரண்டும் உவமத் தொகை’ 1 வடித்தல் - கொல்லனுஸ்யீற் ரேய்த்துக் கூரிதாக்கல்,

கொண்ட மாந்தமையும், போது வகையிற்கொண்ட காங்தளம் பேரதும், முத்த வகையிற்கொண்ட யானைக்கோட்டு முத்தமூம், சந்தன வகையிற்கொண்ட தகைகொண்ட சந்தனமுமென் துணர்க.

தகை - அழகு. மிகை - குற்றம். வெங் - புறம். நகை - மகிழ்ச்சி. எல்லி - இரா. உடுப்பதற்கும், சூடுதற்கும், பூண்பதற்கும், பூசதற்கும் அணிந்து என்னுஞ்சொல் பொது வாக்கான், அச்சொற்கொண்டு ஒரு முடிபாக்கிக் கூறியவா ருணர்க. (168)

இறைவிக்கு இறையோன்துறை யறிவுறுத்தல்

இறைவிக்கு.....வறுத்தல் எ-து. பாங்கி தலைவரை யோரிடத்து நிறுவி, தலைவிபக்கற் சென்று தலைமகன் குறையை யறிவித்தல்.

புயலே றதிர்தொறும் பொங்குளை மீதெழுப் போதகந்தேர்ந்தியலே றதிரு மிருங்கங்குல் வாய்முத்த மீன்றுசங்கம் வயலே றனைவள ருந்தஞ்சை வாணன் வரையிலுண்கண் கயலே றனையானின் பால்வரல் வேண்டினர் காதலரே.

இ—ள்: இடியதிருந்தோறும் மிகுந்த மயிரைச் சிலிர்த்து யானையைத் தேடி மியங்குஞ் சிங்கவேறு வாய்விடும் பெரிய கங்குவிடத்துச் சங்கம் முத்தங்களை யீன்று வயலி னுயர்ந்த வரம்பிலே துயிலுங் தஞ்சைவாணன் வரையிடத்துக் கயலேறுபோன்ற மையுண்ட கண்ணையுடைய நின்பக்கல் வரத்தக்கதாகத் தலைவர் விரும்பினர் எ—று.

புயலேறு - இடி. பொங்குதல் - மிகுதல். உளை - பயிர். மீதெழல்-மேலை சிலிர்த்தல். போதகம் - யானை. தேர்தல் - தேடுதல். இயலல் - இயங்குதல். ஏறு - சிங்கவேறு. இடித்த வுடன் மயிர்சிலிர்த்துச் சிங்கம் யானையைத் தேடுமென்றது, இடியென் றறியாது களிறு பிளிறியதென்று கருதித்

தேடியவாறென் றனர்க். ‘சங்கம் முத்த மீன்று’ எனவும், ‘கயலே றனைய உண்கண்’ எனவும் மாறுக. கயலேறு-கயல்களிற் சிறந்தது. தலைவி முன்னிலை ஏச்சம். (169)

நேரா திறைவி நெஞ்சோடு கிளத்தல்

நேரா திறைவி நெஞ்சோடு கிளத்தல் எ-து. இவ்வாறு கூறக்கேட்ட தலைவி இயையாது தன்னெஞ்சோடு கூறுதல்.

விடவார் கலைவிழி மெல்லியன் மாதரை மேதினியோர் மடவா ரெனுமுரை வாய்மைநெஞ் சேதஞ்சை வாணன்தெவ்விற் கடவா ரண்டிரி கங்குனங் கண்ணன் காதலர்முட் பிடவார் சிறுநெறி வாய்வரல் வேண்டினான் பெண்ணணங்கே.

இ—ள்: நெஞ்சே! தஞ்சைவாணன் பகைவரைப் போல், மதம்பொழியும் யாலை திரியுங் கங்குவில் முட்பிடவார்ந்த சிறுநெறியிடத்து நங்கண்போற் சிறந்த காதலர்வர அணங்குபோலும் பெண் விரும்பினான்; ஆதலான், விடம் பொருங்கிய நெடிய கலைபோலும் விழியையும் மெல்லிய இயலினையுமுடைய மாதரை உலகினுள்ளோர் மடவா ரென்று கூறுமுரை வாய்மைதானே! எ—று.

‘கலைவிழி’ - உவமத்தொகை. மடவார் - அறிவிலார். வாய்மை - உண்மை. கடவாரணம்-மதவாரணம். பிடவார் மரம். சிறுநெறி-அருநெறி. ‘பெண்ணணங்கு’ பின் மொழி நிலையல். (170)

நேரிழை பாங்கியோடு நேர்ந்துறைத்தல்

நேரிழை.....துரைத்தல். எ-து. நெஞ்சோடு கூறிய தலைவி பாங்கியோ டுடாபட்டுக் கூறுதல்.

வெங்குல வாரண மேற்றவர்க் கேநல்கி வேற்றரசர் தங்குல வாழ்வு தவிர்த்தருள் வாணன் றமிழ்ச்சிலம்பில் கங்குல வாவினர் காதல ராயிற் கனிபயந்த கொங்குல வாவலர் சூழ்குழ லாயென்கொல் கூறுவதே.

இ—ள்: வெவ்விய கூட்டமாகிய யானைகளை யிரப் போர்க்குக்கொடுத்துப்பகைவேந்தர்தங்குலத்தினுள்ளோர் வாழ்வெல்லாங் தவிர்த்தருள் வாணன் றமிழ்ச்சிலம்பிடத்து வண்டுகட்குக் களிப்பைக் கொடுத்த மணம்வாடாத மலர் சூழ்ந்த குழலாய்! காதலர் இரவுக் குறியைக் காதலித்தா ராயின் யான் மறுவார்த்தை கூறுவதென்? எ—று.

எனவே,—நேர்ந்தமையாயிற்று.

குலம்-கூட்டம். தமிழ்ச்சிலம்பு-பொதியமலை. களிக்களிப்பு. களிப்புப் பயந்த மணம் என்றதனால் வண்டு வருவித்துரைக்கப்பட்டது. கொங்கு - மணம். உலவாவாடா. (171)

நேர்ந்தமை பாங்கி சேந்தகைக் * துரைத்தல்

(இது வெளிப்படை)

பரவாத வண்ணம் பரவியும் பாதம் பணிந்துநெஞ்சம் கரவாத பொன்னைநின் காரண மாகக் கயிலையென்றே வரவாதவனங்குசம் வெண்மாளிகைத்தஞ்சை வாணன்வெற்பா இரவாத வண்ணமெல்லாமிரங் தேனில் விரவிடடயே.

இ—ள்: வெண்சாந்து பூசியவதனுற் கயிலாயமலை யென்று கதிரோன் வருதற்கஞ்சும் மாளிகையையுடைய தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! நெஞ்சத்தில் நின் காதலை மறையாத பொன்னை நின்பொருட்டாகப் புகழாதவண்ண மெல்லாம் புகழ்ந்தும், பாதங்களைப் பலகாற் பணிந்தும், இவ்விடையிருளின்கண் அவள் மனமியைதற்கு இரவாத முறையமெல்லாம் இரங்தேன் எ—று.

பரவுதல்-புகழ்தல். கரத்தல்-மறைத்தல். பொன்திருமகள். ஆதவன்-கதிரோன். வண்ணம் இரண்டும் முறையமை.

* (பி-ம:-) ‘குணர்த்தல்’

குறியிடை நிறீஇத் தாய்துமி லறிதல்

குறியிடை நிறீஇத் தாய்துமி லறிதல் எ-து. பாங்கு
தலைவனைக் குறியிடத்து சிறுத்தித் தாயினது துயிலை
யறிதல்.

1 மாகங் தரியலர்க் கீந்தருள் வாணன் ரென் மாறைவெற்பில்
மேகங் தருமின் னிடையன்ன மேவிரை நாண்மலர்வேய்
நாகங் தழுவுங் குடம்பையின் வாய்நடு நாளிரவில்
சோகங் தவிரவில் வாய்த்துமி லாததென் ரேஷைககளே.

இ-ள்: தன்னைச் சேராத பகைவர்க்கு வானுலகத்தை
யளித்தருள் வாணன் ரென்மாறை வெற்பிடத்து மேகங்
கொடுக்கும் மின்போன்ற இடையையுடைய அன்னமே!
மணநாண்மலர் பொருந்திய புன்னகத்தைத் தழுவுங்
குடம்பையிடத்து இவ்விரவில் இடையாமத்து மயில்கள்
துன்பத்தை நீங்காவாய்த்? துயிலாதது என்? எ-று.

மாகம்-வானுலகு. தரியலர்-பகைவர். குடம்பை-கூடு.
வேய்தல்-பொருந்துதல். சோகம்-துன்பம். தோகை-மயில்.

இறைவிக் கிறைவன் வரவறி வறுத்தல்

(இது வெளிப்படை.) வரவு-குறியிடத்து வழவு.

கந்தார நானுங் கனிந்தசொல் லாய்நங் கடிமனைக்கே
வந்தா ரவாவின் பெருமையி னற்றஞ்சை வாணன் வெற்பிற்

1 இது பிற்தனவிற்சியணி (பரியாயேக்தாலங்காரம்). அஃதாவது
'கருதியபொருளோ அதற்குரிய விதத்தாற் கூருது மற்றெரு விதத்தாற்
கூறுதல்' என்ற இலக்கண வகைத்து; இங்கே பகைவரைக் கொன்று
வெல்பவன், என்னது அப்பொருள் தோன்றப் பிற்தோராற்றுற்
கூறியமை காண்க.

2 பாங்கு இவ்வினுவைத் தாய்காதிற் கேட்கத்தக்க அண்மையில்
வினையவழி, தாய் மறுமொழி கூறின் விழிப்பினளென்றும், மறுமொழி
கூருவிடில் துயில்கின்றுளென்றும் அறிவள் என்க.

கொந்தார்சோகங் தருஞ்செழும் போதுங் கொழுந்தழையும்
தந்தாரகலங் தழீஇயக லாது தணந்தவரே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பில் †கந்தாரம்
நானும் தித்தித்தசொல்லாய்! கொத்தாரந்த அசோகத்தரு
தரப்பட்ட செழும்போதுங் கொழுந் தழையுக் தந்து
நிறைந்த மூலையத் தழீஇமனத்தாற் பிரியாது, மெய்யாற்
பிரிந்தவர் தாங்கொண்ட அவாவின் பெருஞ்சமயினால் நமது
விளங்கிய மஜைக்கு வந்தார் எ—று.

கந்தாரம் - ஓர் பண். கனிதல் - தித்தித்தல். கடி -
விளக்கம்; கொந்து-கொத்து. 1 அகலம்-ஆகுபெயர்.
தணத்தல்-பிரிதல். (174)

தலைமகளைக் குறியிடத்துக் கோண்டு சேறல்
(இது வெளிப்படை)

— — —

மின்னே யயிலொடு மின்விளக் காவந்த வெற்பரைநாம்
பொன்னே யெதிர்கொளப் போதுகம் வாடுவி யேழினுக்கும்
தன்னேயம் வைத்தருள் சந்திர வாணன் றமிழ்ச்சிலம்பில்
நின்னே ரியன்மயில் கண்டுயி ஒகு நிழலகத்தே.

இ—ள்: ஏழ்புவிக்கும் தன்னன்பைவைத்து அருளாப்
பட்ட சந்திரவாணன் தமிழ்ச்சிலம்பி விருக்குங் திருப்
போன்றவளே! நின்னியலுக்கு நேராகிய மயில் கண்
னுறங்கும் புன்னக நிழலகத்து ஒளி பொருந்திய
வேலூடனே மின்னும் விளக்காகக் கங்குவில் வந்த
வெற்பரை நாம் எதிர்கொள்ளப் 2போதுகம் வா எ—று.

† (பி-ம:-) காந்தாரம்'

1 அகலம்; மார்பின்பெயர் அவ்விடத்துளவாகிய ஸ்தனங்கட்டு இட
வாகுபெயர்.

2 போதுகம்: எதிர்காலத் தன்மைப் பன்மைவினைமுற்று; ககரமெய்
எதிர்காலங்காட்டும் இடைநிலை,

மின் - ஒளி. ஏய்தல் - பொருங்குதல். அயில் - வேல். போன் - ஆகுபெயர். நேயம் - அன்பு. தமிழ்ச்சிலம்பு - பொதியமலை. இயல் - சாயல். 'நின் இயல்' என மாறுக. (175)

குறியும்த்து அகற்றல்

குறியும்த்து அகற்றல் எ - து. பாங்கி தலைமகளைக் குறியிடத்துச் செலுத்தித் தானகன்று போதல்.

— — —

மந்தார மன்னகை வாணன்றென் மாறை மயிலையாய் நந்தா வனப்பொய்கை நான்கொய்கு வேன்குழ னனுங்கங்குல் கொங்தார் தெரியனின் செங்கனி வாயொடுங் கொங்கையொடும் பைந்தா மரையையுஞ் சேதாம் பலையும் பகைப்பித்ததே.

இ—ள்: மந்தார தருப்போன்ற கையையுடைய வாணன் றென்மாறைநாட்டு மயில் போன்றவளே! ¹ குழு லுக்கு நானுங் கங்குலானது கொத்தார்ந்த மாலையனிந்த நின் செங்கனிவாயொடுங் கொங்கையொடுஞ் சேதாம் பலையும் பைந்தாமரையையும் பகைக்கச் செய்தது; ஆதலால், கேடில்லாத சோலையிடத் திருக்கும் பொய்கை யிற்போய், நான் அப்போதுகளைக் கொய்வேன்; கொய்து வருமளவும் இவ்விடத்து நிற்பாயாக எ—று.

மந்தாரம் - பஞ்சதருவில் ஓர் தரு. நந்தா - கெடா. வனம் - சோலை. கொந்து - கொத்து. தெரியல் - மாலை. சேதாம்பல் - அரக்காம்பல்.

¹ குழுக்கு.....பகைக்கச் செய்தது: இது தற்குறிப்பேற்றவணி. கேடில்லாத.....நிற்பாயாக:—இது பிறி தினவிற்கியணி; சண்டையது 'கபடத்தினுலே தன்னல் இச்சிக்கப்பட்டதைச் சாதித்தல்' என்ற இலக்கணமுடையது; தலைவியைத் தலைவன்னிற குறிபிடத்து விட்டதோழி, தான் மலர்கொய்யப் போதலாகிய கபடத்தினுல் (வியாஜத்தினுல்) அவ்வீருவரும் தம் எண்ணப்படி நடத்தலாகிய தன்னிஷ்டத்தைச் சாதித்தமை அறிக இதனைத் தண்டியலங்காரத்தில் பரியாயவணி என்பர். இவ்விரண்டனியும், என்னும் அரிசியுஞ் சேர்ந்தாற்போலப் பேதங் தோன்றச் சேர்ந்து வருதலின் சேர்வையணியாம் (ஸம்ஸ்ருஷ்ட யலங்காரம்).

இவ்வாறு இரவுக்குறிக்கண் தலைவியைத் தமியளாய் நிறுத்திப் பாங்கி டீங்கில் இடையிருளில் அச்சமின்றித் தலைவி நிற்பளோவெனின், தான் பயின்ற இடமும் தன் ஆயத்தோ டொக்குமாதலானும், தலைவன் ஓர் புடை அருகு நிற்றலானும், பாங்கியும் அயவிற் பொய்கையில் நிற்றலானும், அச்சமின்றி நிற்பளென் முனர்க. (176)

வண்டுறை தாரேன் வந்து எதிர்ப்படூதல்

(இது வெளிப்படை)

முதிரா முலையிப் பனியங்த கார முனியவல்ல
கதிரா யிரமில்லை யேழ்பரித் தேரில்லைக் காவல்வெய்யோற்
கெதிராதல் சோமற் 1 † கியல்வதன் ரேதும்மில் யார்திறங்தார்
மதுரா புரித்தமிழ் தேர்வாணன் மாறை வனத்துவங்தே.

இ—ள்: எஞ்ஞான்றும் முதிர்ந்து சாயாத முலையை
யுடையாய்! இந்தப் பனிபொருந்திய அந்தகாரமாகிய பூட்
டைத் திறப்பதற்குத் திறவுகோலாகிய கதிராயிரமில்லை;
திறப்பவனைக் கொண்டுவரும் ஏழ்பரியையுடைய தேரில்லை;
திறக்குங் காவலையுடைய வெய்யோனுக் 2 கெதிராக வந்து
திறத்தல் சோமனுக்குப் பொருந்துவதன்றே; ஆதலால்
நும் 3 இல்லாகிய தாமரை மாளிகையை மதுராபுரித் தமிழை

+ (பி-ம்:-) ‘நீங்கிடையிருளில் ’

† (செ-ம்:-) ‘கியைவதன்றே’; விசேடவரையில் ‘இயல்வது’ என்
னுஞ் சொல்லியே எடுத்தோதிப் பொருள் கூறப்படுதலீன், யாரும்
கொண்ட பாடமே இவ்வரைக் கேற்புடைத்தாத லறிக.

1 இயல்வது-பொருந்துவது, முடிவது; இப்பொருட்டாதலை 106-ம்
கவியில் “இயலாதருஞ்கடையார்க் கென்றுமாமட லேறுவதே” என்பும்
‘இயலாது’ என்பதற்கு எழுதிய உரையானு முனர்க.

2 எதிராக - ஒப்பாக,

3 தலைவியை இலக்குமியாகப் புனைந்து கூறுங் கருத்தால் அப்
பொருள் தொனிக்குமாறு இவ்வாறு கூறினான் தலைவ னென்க, இங்
நுனம் பலவிடத்தும் வருத் லறிக.

யாராய்ந்த வாணன் மாறைநாட்டி லிருக்கும் போய்கை நீரில் வந்து திறந்தவர் யார்? எ—று.

அந்தகாரம் - இருள். பரி - குதிரை. வெய்தோன். சூரியன். சோமன் - சந்திரன். இயல்வது - பொருங்து வது. வனம் - நீர். ‘முதிராமுலை’ என்பதற்கு ‘நுழமில்’ என்றது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். 177)

பெருமகள் ஆற்றின தருமைகினை தீரங்கல்

பெருமகள்.....திரங்கல் எ—து. தலைவி தலைவன் வரும் வழியினது அருமையை நினைந்து † இரங்கல்.

செழியன் கயலைத் திசைவத்த வாணன்றென் மாறையென்மேற் கழியன் புடையானின் கால்கண்களாகக் கராம்பயிலும் குழியன்றி யும்வெஞ் சுழியொன்றும் யாறுங்குழிஇக்கொடிதாம் வழியன்ப நீயெங்கு நேவந்த வாறிம் மழையிருளே.

இ—ள்: அன்பனே! பாண்டியனது கயற்கொடியைத் திசையெட்டினும் நிறுத்திய வாணனுட்டி லிருக்கின்ற என்மேல் மிகுந்த அன்புடைய நினது கால்களே கண்களாக, முதலைகள் நெருங்குங் * குழிந்த மடுவல்லாமலும் வெவ்விய சுழி பெருந்தும் அருவியாறுங்கூடிக் கொடியதாம் வழியில் இம்மழைக்கா லிருளில் நீ வந்தவாறைவாறு? எ—று.

செழியன்-பாண்டியன். 1 கயல்-ஆகுபெயர். கழி-மிகுதி. கால் கண்களாதல்: இருட்செறிவால் கண்ணறிவு செல்லாதாகலான் காலறிவாற் றடவிவருதல். கராம்-முதலை. பயிலுதல் நெருங்குதல். 2 குழி-ஆகுபெயர். குழி-கூடி.

† (பி-ம:-) ‘இரங்கிக்கூறல்’

* (பி-ம:-) ‘குழிதோறு மல்லாமல்’

1 கயல்: கயல் வடிவைத் தன்னிடத்தேயுடைய கொடிக்குத் தானியாகுபெயர்,

2 குழி-குழிவு, ஆழம். அந்னையுடைய நீர்மடுவிற் துக் குணவாகுபெயர்,

பூரவலன் தேற்றல்

பூரவலன் தேற்றல் எ-து. தலைவிதயத் தலைவன் தேற்றல்.

வெயிலுங் தரவிந்த மென்மல ரண்னமும் விந்தைவெற்றி மயிலும் பயில்புயன் வாணன்றென் மாறைசில் வாள்விழிபோல் அயிலுங் சூழின்மொழி நின்னிடைபோன்மின்னு மாடலீகள் பயிலுங் தொடைநின் சூழல்போ விருளைப் பருகினவே.

இ—ள்: சூழில்போன் மொழியாய்! வெயிலினாலே முறுக்கைத் தள்ளப்பட்ட தாமரை மலரிலிருக்குஞ் செல் வத்திருவும், விந்தையாகிய வெற்றித் திருவும் பழகிய புயத்தை யுடையவகைய வாணன் பாறைநாட்டு நினது ஒளியையுடைய விழியை யொக்கும் என்கை வேலும், நின்னிடையை யொக்கும் மின்னும், ஆடும் வண்டுகள் செறிந்த மாலை சூழ்ந்த நின்குழலை யொக்கும் இருளைக் குடித்தன; ஆதலால் யான் அச்சமின்றி வந்தேன் எ-று.

உந்தல்-தள்ளுதல். அரவிந்த பென்மலர் அன்னம்-செல்வத் திரு. விந்தை வெற்றிமயில்-வெற்றித்திரு. பயிலுதல்-பழகுதல். அயில்-வேல். பயிலுதல்-செறிதல். பருகுதல்-சூழித்தல். (179)

புணர்தல்

(இது வெளிப்படை)

சழிக் ரலைகடற் றெருவ்லூல கேழினுங் தோன்றும்வண்மைக் கழிக்கு மாடக மேருவின் மீதினுங் காவல்கொண்டு வழிக்கீர்ப்புக்கொண்ட வாணன்றென் மாறை வரையின்மலர்ப் பொழினீழி லும்ப ரழுதனை யாறைப் புணர்ந்தன மே.

இ—ள்: சழிந்த நீரும் அந்நிரில் அலையும் போருந்திய கடல்சூழ்ந்த பழையவலை கேழினும் பிறக்குஞ் செல்வ மிகுதி நீண்ட பொன்மேருவின் மீதினுங் காக்குஞ் தொழி லைக்கொண்டு, அத்தொழில்வழியே நீண்ட புகழமுக்

கொண்ட வாணன் ரெண்மாறை வெற்பிற் ரேன்றிய மலர்ச்சோலை நீழலில் 1 தேவாமிர்தம் போல்வாரை யாம் புணர்ந்தனம் எ—று.

யாம்-தோன்று எழுவாய். ‘சுழிரைலை’ என்புழி உம் கைத்தொகை. தொல்லுலகு-பழையவலகு. ஏழ்-தொகை. வண்ணமை - குவளம். கழி-மிகுதி. ஆடகமேரு-பொன்மேரு. உம்பரமுதம்-தேவாமிர்தம்.

(180)

புகழ்தல்

(இது வெளிப்படை)

மண்ணூர் பெரும்புகழ் வாணன் ரெண் மாறை வரையகிலும் தண்ணூர் முங்கமழ் சார்வருஞ் சாரலிற் சார்ந்துறையும் பெண்ணை ரணங்கண்ண நின்முகங் தாங்கண்ட பின்னுமுண்டோ கண்ணூர் தடங்களின் வாயொடுங் காத கமலங்களே.

இ—ள்: நிலவுலகம் நிறைந்த பெரிய புகழுடைய வாணன் ரெண்மாறை வரையில் அகிலுங் தட்பமாய சங்தனமும் நாறுகின்ற பிறரொருவர் சார்தற்கரிய மலைச் சாரலிற் சார்ந்துறையும் ஆரணங்குபோன்ற பெண்ணே! 2 நின்முகத்தைக் கண்டபின்னும் இடமார்ந்த பொய்கை களில் வாய்க்குவியாத கமலங்களுண்டோ! இல்லை எ—று.

‘நின்முகத்தை மதியமென்று கருதி வாயொடுங்காத கமலமுண்டோ’ எனினும் அமையும். மண் - நிலவுலகம். ஆர்தல்-நிறைதல். ஆரம்-சந்தனம். தெண்மாறைவரை-

† (பி-ம்:-) ‘வளமை’

1 இங்கைவ, அழு, மென்மை, நன்மணம் ஆகிய நான்கினுதும் தலைவிக்கு அமிர்தம் ஒப்பாமென்க.

2 இரவின்கட்டாமரைக்குக் குவிதல் இயல்பாகவும், அத்தன் மையை மறைத்து முகத்தின மூகைக்கண்டு உள்தாகிய நாணத்தால் வாயொடுங்கின என்று தன் எண்ணத்தை யேற்றிக் கூறவின், தற் குறிப்பேற்ற வணி.

பொதியம். ‘ஆரணங்கன்ன பெண்’ என இயையும். பெண்-அண்மைவிளி. கண்-இடம். ஒடுங்கல்-குவிதல். (181)

இறைமக விறைவைக் குறிவரல் விலக்கல்—
(இது வெளிப்படை)

மூரற் கதிர்முத்த வார் மூலை § யாவியின் மூழ்கத்தனி
வாரற்க நீதஞ்சை வாணன் வெற் பாவய மாவழுங்கும்
வேரற் கடிய கவலையி னாடி வெயிலவற்கும்
சாரற் கருமைய தாலிருள் கூருமெஞ் சாரவிலே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பனே! வயமாவாகிய
சிங்கம் புலி பானை இவைகள் சஞ்சரிக்கும் வேரல்
நெருங்கிய கடியவாகிய கவர்வழியாய் உள்ளே வெயி
லவன் கிரணங்கட்டும் சேர்தற் கருமையுடைத் தாதலால்
எக்காலமும் இநுள்மிகும் எஞ்சாரவிடத்து, நகைத்தல்
போன்ற கதிரையுடைய முத்தமுங் சுச்சும் பொருத்திய
மூலையென்னும் வாவியில் முழுக நீதனி யே வாரற்க எ-று.

மூரல்-நகை. கதிர்-கிரணம். ‘முத்தம் + வார்’ என்பழு
உம்மைத்தொகை. ஓவார் - மூலைக்கச்ச. ஆவி - வாவி.
வயமா - புலி, யானை, சிங்கம் மூன்றிற்கும் *பொதுவாத
லான் இம்மூன்றையுங் கூறப்பட்டது. வேரல் - மூங்கில்.
கவலை - கவர்வழி. வெயிலவன் - ஆகுபெயர். கூர் - மிகுதி.

இறைவியை இல்வயின் விடுத்தல்

இறைவியை இல்வயின் விடுத்தல் எ-து. தலைவன்
தலைவியை மனையிற் செல்லென விடுத்தல்.

மல்லையம் போர்வென்ற வாணன்றென் மாறைங்கின் மாளிகையாப்
தொல்லையம் போருகங் தேடவுங் கூடுங் தொடித்தளிரால்

§ (பி-ம்:-) ‘யாவிமூழ் கத்தனியே’

ஓ (செ-ம்:-) ‘வார்மூலை-கச்சிறுக்கிய மூலை’

* (பி-ம்:-) ‘பேர் அதுவாகலான்’ ‘பெயர் அதுவாகலான்’

முல்லையம் போது முகையுங்கொய் யாது முகிழ்மூலையாய் செல்லையம் பொற்பளிங் கிற்றலம் பாதஞ் சிவப்பிக்கவே.

இ—ள்: மல்லை யென்னும் ஒருரிடத்தில் போரை வென்ற வாணன் ரென்மாறைநாட் டிருக்கின்ற முகை போன்ற மூலையாய்! நின் மாளிகையாகிய பழமையுடைய தாமரையானது தேடவுமையு மாதலால் தொடி செறிந்த தளிர்போன்ற கையினால் முல்லைப்போதும் அதனது முகை யுங் கொய்யாது அழகிய¹ பளிங்குத் தலத்தைப் பாத மானது சிவப்பேறச்செய்யச் செல்லக்கடவை எ—று.

2 மல்லை - ஒரூர். ‘தொடித்தளிர்’ - ஆகுபெயர். அம் - சாரியை. **3 அம் - அசைநிலை.** செல் - செல்லக்கடவை. **ஐ - சாரியை.** பொன் - அழகு. ‘தலம்’ என்புழி இரண்டு ஊருடு தொக்கது. (183)

இறைவியை யெதிப் பாங்கி கையுறைகாட்டல்

(இது வெளிப்படை)

முகையா யலராய் மூலைக்குஙின் வாய்க்கு முறைமுறையே பகையா மூளியிஞ் சேதாம்ப இயிவை பைங்கழுநீர் வகையார் தொடைடுபினை வாணன்ரென் மாறையின் மௌவலல்ன நகையா யவையிவை நின்குழற் காழுல்லை நாண்மலரே.

இ—ள்: பசிய கழுநீர் வகையார்ந்த மாலையணிந்த வாணன் ரென்மாறைநாட்டின் மௌவல்போன்ற நகை யினை யுடையாய்! முகையாய் அலராய் மூலைக்கும் நின்

1 பாதம் செந்தாமரைமலர்போற் செய்தாதவின் பிரதிவிம்பத்துல் சிவப்பேறச்செய்ய மென்க.

2 மல்லை: இசாமாதபுரம் ஜில்லாவி ஹஸ்ஸதோரூர். மற்றத் திருக்கடன்மல்லை (மாவலிபுரம்) என்று கொள்ளல் தகாது. இந்தாலிற் கூறப்படும் மல்லை, வல்லம், தஞ்சாக்கர் முன்றும் ஒன்றுக்கொண்டு அண்மையி ஹஸ்ஸன,

3 ‘செல்லையம்பொன்’ என்புழி ‘அம்’: அசைநிலை,

வாய்க்கும் நிரனிறறவாய்ப் பகையாங் தன்மையை யுடைய தாமரையும் செவ்வாம்பலும் இவை கண்டருள்; மூல்லை நாண் மலராகிய இவையும், முன் காட்டிய அவையும் நின் குழந்தை சூடுதற்காமென்று கொண்டுவந்தேன் எ—று.

மூளி - தாமரை. சேதாம்பல் - செவ்வாம்பல். கழு நீர் - குவளை. மெளவல் - மூல்லை. இரவுக்காலமாதலால் தாமரையை முகை யென்றும், ஆம்பலையும் மூல்லையையும் மலர் என்றும் கூறியவாறென் றுணர்க. (184)

இற்கொண் டேகல்

இற்கொண் டேகல் எ—து. தலைவியைப் பாங்கி மனை டிடத்திற் கூட்டிப் போதல்.

ஒல்கா விருண்மனைக் தொல்கரும் போழ்தி னுணர்ந்துநம்மை நல்கா வியல்பன்னை நாடினு நாடு நடந்தருலோ மல்காவி சூழ்தஞ்சை வாணன்றென் மாறையின்¹ வள்ளையில் மேற் செல்காவி யன்ன விழித்திரு வேநின் றிருமனைக்கே.

இ—ள்: நிறைந்த பொய்கை சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் றென்மாறையில் வள்ளையின் மேற் செல்லுங் காவிபோலக் காதின்மேற் செல்லும் விழியையுடைய திருவையொப் பவளே! நம்மை நல்கும் அவ்வியல்பினையுடைய அன்னை சுருங்காத இருளைப் பொருந்திச் சுருங்குதற்கரிய இராப் போதிற் றுயிலெழுஞ்து தேடினுங் தேடுமாதலினால், நின் திருமனைக்கு நீ நடந்தருள் எ—று.

ஒல்கா - சருங்கா. உணர்தல் - துயிலெலமுதல். நல் கல் - பயத்தல். ஆவியல்பு - சுட்டுநீண்டது. மல்கல் - நிறைதல். ஆவி - பொய்கை. வள்ளை - வள்ளைக்கொடி. காவி - நீலம். (185)

¹ வள்ளையிலையே காதிற்கு வடிவாலொப்புமை கூறப்படுவதாகவின், வள்ளையிலையின் மேற் சென்று பொருந்துங் காவிமலரைக் காதொடு பொரும் விழிக்கு ஓப்பிட்டவா றென்க.

பிற்சென் றிறைவகை வரவு விலக்கல்

பிற்சென்.... விலக்கல் எ—து. பாங்கி தலைமகளை மஜையிற் தேர்த்திப் பின்பு தலைமகன்பாற் சென்று † இவ் விருளின் இனி வாரலென்று வரவு விலக்கிக் கூறுதல்.

வெம்போர் முருகென்ன வேல்வல னேந்தி வெறிதிங்கனே வம்போர் நகரெல்லி வாரல்வெற் பாமரு வாவரசர் தம்போர் கடந்த தடம்புய வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைநாட் டம்போ ருகமல்ல வோதிருக் கோயி ஸணங்கினுக்கே.

இ—ன்: வெற்பனே! பகைவேந்தர்தம் போரைக் கடந்த [பெரிய புயங்களையுடைய] வாணன் றமிழ்த் தஞ்சை நாட்டின்க னுள்ள அணங்குபோல்வாட்குத் திருக்கோயில் அம்போருக மல்லவோ! ஆகவினால், வெம்போரில் முருக வேளென்று சொல்ல வேலீல வலத்திலே யேந்தி, பயனின் றிப் புதுமை யாராயும் நகரிடத்து இராப்பொழுதில் இவ் விடத்தில் நீ வாரல் எ—று.

முருகு - முருகவேள். வலன் - வலப்பக்கம். வம்பு - புதுமை. ஓர்தல் - ஆராய்தல். எல்லி - இராப்போது. ‘அல்லவோ’ என்னும் ஒகாரம் எதிர்மறை. அம்போருகம் இராக்காலத்தில் கதவு திறவாதாதலால், தலைவி மஜைவிட்டு வெளிவருதல் அரிதெனக் குறிப்பால் அறிவித்தவாறு காண்க.

(186)

பெருமகன் மயங்கல்

பெருமகன் மயங்கல் எ—து. பாங்கி இவ்வாறு இரவுக் குறி விலக்கிய சொற் கேட்டுத் தலைமகன் மயங்கிக் கூறல்.

வஞ்சங் கலந்த கலிவென்ற வாணன்றென் மாறைவெற்பில் தஞ்சங் கலந்தசொற் றறயலும் யானுங் தனித்தனியே

† (செ-ம்:-) ‘சேர்த்தபின்பு’

† (பி-ம்:-) ‘இவ்விருள்களின் இனி வாரல்’; (செ-ம்:-) ‘இவ்விருளி னில் நீ வாரல்’

நெஞ்சங் கலந்த நிலைமையெல் லாங்கண்டு நீயமுதின் நஞ்சங் கலந்தனை யோநனை வார்குழ் னன் னுகலே.

இ—ள்: வார்ந்து அரும்பை முடித்த குழலையும், நல்ல நுதலையும் முடையாய்! வஞ்சனை கலந்த கவிகாலத்தை வென்ற வாணன் ரென்மாறைவெற்பில் பற்றுக்கோடாகக் கலந்த சொல்லையுடைய தையலும் யானுந் தனித்தனியே நெஞ்சங் கலந்த நிலைமையெல்லாங் கண்டு, நீ உண்ணுமூழில் நஞ்சங் கலந்தாற்போலும் வார லென்னுஞ் சொல்லைச் சொல்லினை எ—று.

தஞ்சம் - பற்றுக்கோடு. நனை - அரும்பு. வார்தல் - செப்பிடல். (187)

தோழி தலைமகள் துபர்களின்து விடுத்தல்

தோழி தலைமகள் துபர்களின்து விடுத்தல் எ—து. தோழி தலைமகனுக்குத் தலைமகள் துயரைக் கூறி, நீ ஊர் போய்ச் சேர்ந்த செய்தி யாம் அறியும்படி குறிசெய்யென்று கூறி விடுத்தல்.

முன் னா ராவுக் தெரியா விருப்பை நினையும் மின் னார் புனையிழை மின்னனையானுய்ய வேலின்வெம்போர் மன் னார் களிறு திறைகொண்ட வாணன் ரென் மாறையன்ன நின் னா ரகம்புகுந் தாற்குறி காட்டு நெந்தகையே.

இ—ள்: நெந்தகையே! முன்னே டூரப்பட்ட அரவுந் தெரியாத இருள் செறிந்த நெறியென்று அதனை நினைந்து கையும் ஒளியூர்ந்த அணியை யணியும் மின்போன்றவ ஞுய்யும்பொருட்டு, வேலினால் வெய்ய போரிற் பகைவேந்த னாரப்பட்ட களிற்றைத் திறையாகக் கொண்ட வாணன் ரென்மாறைபோன்ற நின் னாருட்புகுந்தால், ஓரடையாளங் காட்டுவாயாக எ—று.

‘அரவும்’ என்புழி உம்மை சிறப்பும்மை. முன்னி- நினைந்து, மின் - ஒளி. ‘இழைபுனை’ என இழையும்.

புனிதல் - அஸிதல். இழை - அஸி. மன் - வேந்தன்.
குறி - அடையாளம். அடையாளங் காட்டிதல் - ¹கோடு
குறித்தல், சங்கு குறித்தல் முதலியன. (188)

திருமகட் புணர்ந்தவன் சேறல்
(இது வெளிப்படை)

— — —

இருங்குன் றனமதி லெம்பதிக் கேக லெளிதுசெம்மை
தருங்குங் குமமுலைத் தையனல் லாய்தஞ்சை வாணன் வெற்பில்
கருங்குஞ் சரவினாம் வெண்கிங்க வேறஞ்சுங் கங்குவினெனம்
மருங்குஞ் சுடர்விளக் காமட வார்குழை மாணிக்கமே.

இ—ள்: சிவப்பு நிறத்தைத் தருங் குங்கும மணிந்த
மூலையையுடைய தையல் நல்லாய்! தஞ்சைவாணன் வெற்பில்
கரிய யானைக் கூட்டங்கள் வெண்கிங்க ஏற்றை யஞ்சுங்
கங்குவில் எட்டுத் திக்கும் படவாரது குழையி லணிந்த
மாணிக்கம் ஒளிபொருந்திய விளக் கேந்தினுற் போலவாய்;
ஆதலால், பெரிய மலைபோலும் மதில்சூழ்ந்த எம்பதிக் கேக
லெளிது. நீ கவலற்க எ—று.

எனவே,—தலைவி யென் னெஞ்சி விருக்கின்ற ஊத
வின், அவள் குழை மாணிக்க வொளியினால் இருள் நீங்கு
மென்றவாரூயிற்று.

இருமை - பெருமை. குஞ்சரம் - யானை. சுடர் - ஒளி.
குழை - காதணி. ‘சிங்கவேறு’ என்புழி இரண்ட னுருபு
தொக்கது. (189)

இறையோ னிருட்குறி வேண்டலும், நெறியின
தெளிமை கூறுதலும், தலைமகன் அவள் நாட்டணியியல்
வினாதலும், பாங்கி இறைவிக்கு இறையோன் குறை யறி
வுறுத்தலுமாகிய நான்கும் வேண்டற்குரியன. பாங்கி நெறி
யினதருமை கூறலும், இறைமகள் இறைவனைக் குறிவரல்

¹ கோடுதுறித்தல் - கொம்பு வாத்தியத்தை ஊதி யொலிப்பித்துக்
குறிகாட்டல். சங்கு குறித்தல் - சங்கினை ஊதி யொலிப்பித்துக்
சமிஞ்ணஞ் செய்தல்.

விலக்கலும், பாங்கி இறைவனை வரவு விலக்கலுமாகிய மூன்றும் மறுத்தற்குரியன. பாங்கி யவனுட்டணி யியல் வினாதலும், அவற்குத் தன்னுட்டணி யியல் பாங்கி சாற்ற மூம், நேரிழை பாங்கியொடு கேர்ந்துரைத்தலுமாகிய மூன்றும் + உடன்பாடற் குரியன. தலைமகன் நேர்ந்தமை பாங்கி தலைவற் குணர்த்தலும், குறியிடை நிறீஇத் தாய்துயில்றித மூம், இறைவிக்கு இறைவன் வரவறி வறுத்தலும், அவட்கொண்டு சேறலுமாகிய நான்குங் கூட்டற் குரியன. தலைமகன் தலைமகளை யெதிர்ப்படுதலும், தேற்றலும், புணர்தலுமாகிய மூன்றும் கூடற்குரியன. தலைமகன் புகழ்தலும், கையுறை காட்டலுமாகிய இரண்டும் பாராட்டற் குரியன. தலைவன் தலைவியை இல்வயின் விடுத்தலும், பாங்கி தலைமகளை இற்கொண் டேகலுமாகிய இரண்டும் பாங்கிற் கூட்டற்குரியன. கோதிறைவி நெஞ்சொடு கிளத்தலும், தலைமகன் ஆற்றின தருமைநினைந் திரங்கலும், பெருமகன் மயங்கலும், தொழி தலைமகன் துயர்களங்கு விடுத்தலுமாகிய நான்கும் உயங்கற்குரியன. உயங்கல்-வருந்துதல். பாங்கி குறியுப்த்தகறலும், திருமகட் புணர்ந்தவன் சேறலுமாகிய இரண்டும் நிங்கற்குரியன.

இத்துணையும் ஏழாநாட் செய்தியேன் றுணர்க.

இரவுக்குறி முற்றும்

13. ¹இரவுக்குறி யிடையீடு

அஃதாவது, எட்டாநாள் இரவுக்குறிக்கண் வந்த தலைமகன் அல்ல குறிப்படுதலால் இடையீடு பட்டுப் போதல்.

“அல்லகுறி வருங்தொழிற் கருமை யென்றாங் கெல்லிக்குறி யிடையீடு டிருவகைத் தாகும்.”

[நம்பி. கள. கு. 43]

† (பி - மி) : ‘உடன்பாட்டிற் குரியன’

1 இரவுக்குறி யிடையீடு - தலைமகன் தலைமகளை இரவுக்குறிக்கண் எம்தப் பெருதொழிதல். இடையீடு - தவர்தல், இடைவிடுதல்.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியான் எல்லிக்குறி யிடையீடு இருவகைப்படும். ¹ அல்லது ஏ - து. தலைவனுல் நிகழ்த் தப்படுவன வாகிய புள்ளெழுப்பால் முதலியன பிறிதொன் ரூன் நிகழ்தல். முதலியன எனவே, நீரிற் கல்லெறிதல், இளங்கிழந்ததல் முதலியனவுக் கொள்க. ² வருங்கொழித்து அருமை ஏ - து. தலைமகன் வருகின்ற தொழிற்கு அருமை.

அல்லகுறி

இறைவிக்கு இதுணை யிறைவர வுணர்த்தல்

(இது வெள்ப்படை)

கயல்வென்ற ஒன்கண்ணி காரணமேது கால் கைதையங்கான் அயனின்ற புன்னையி னன்னமெல் லாமட லாழியங்கைச் சயமங்கை தன்பெரு மான்றஞ்சை வாணன் றரியலர்போல் துயரம் பெருகி யிராவொரு போதுங் துயின்றிலவே.

இ—ள்: கயலை * வென்ற மையுண்ட கண்ணுயி! போர் புரியுஞ் சக்கரத்தைத் தரித்த [அகங்கையினையுடைய] சய மங்கைக் கிறைவனுகிய தஞ்சைவாணன் தரியலர்போற்

* (பி-ம:-) 'வென்று'

1 அல்லகுறிப்படுதல் ஆமாறு: "தலைமகன் இரவுச்குறிவந்து ஒழுகா நின்ற காலத்து ஒருங்கால் தலைமகன் செல்லாமே அவனுற் செய்யப்படுக் குறிப்புக்கள் தாமே வெளிப்பட்டன. அவை புன்னைக்காய் நீரிலிடுதலும் புள்ளெழுப்புதலுமென இவை. அவை வேறொனும் நிகழுமாறு; புன்னைக்காய் மூக்கு ஊழ்த்தும் (=முதிர்ந்து பதனமிதல்) விழும், வளியெறியவும் விழும், புள் தளக்கவும் விழும்; புள் எழுயிடத்து வெருவியும் எழும். வேற்றுப்புள் வரவும் எழும். இவை கண்டு இவனுன் ஆயினவெனக் கொண்டு போந்து அவ்விடம் புதந்து அவனினுகாமையுணர்ந்து போந்து பயனியகம் புக்கபின்னை அவன்வந்து அக்குறி செய்யும்; செய்தக்கால் இரண்டாவது கொண்டு போகல் ஆகாதன்றே, என்னை? சிறிது முன்னுகப் போனரன்றே, அக்கை புடை பெயராமைப் போகின்ற ரென்று உற்றூர் பின்னின்று ஆராய்தலாலென்பது."— நங்கேரர்.

2 வருங்கொழிற்கருமை - இடைவிடாது வருதற்குள்தாகுங் தடை; அவை ஸிலவு வெளிப்பாடு, நாய்துஞ்சாமை முதலியன,

கைதையங்காட்டின் அயவிலிருக்கும் புன்னையின் அண்ண மெல்லாங் துயரம் பெருகி, இவின்கண் ஒரு நாழிகையுங் துயின்றில், காரணம் யாதோ! தெரிந்திலேன் எ—று.

கைதை - தாழை. புன்னை - புன்னைகம். அடல் - போர். சயமங்கை - வெற்றிமாது. போது - ஏண்டு நாழிகை. உட்மை - சிறப்பு. (190)

தான்குறி மருண்டமை தூலை யவட் குரைத்தல்

தான்குறி குரைத்தல் எ-து. தலைவி தான் அல்ல குறியிடத்து நின்று தலைவனைக் கானுமையால் மீண்டு விடியற்காலத்து வந்து பாங்கியுடன் கூ-றல்.

ஆல்லகுறிப்படுங் காரணமென்னையெனில், தலைவன் முன்னை நாளிரவில் புன்னைமரத்தின்கீழ் நின்று அதன்மே லிருக்கும் மயில்களை யெழுப்ப, அக்குறியிடத்து வந்து நீங்கிய தலைவி மற்றைநான் அக்குறிக்கு வருவளென்று தலைவன் வந்துநிற்க, தலைவன் வருங்கால் அணித்து மல்லது சேய்த்துமல்லதாய் ஓர் புன்னைமரத்திருந்த அன் னங்கள் தற்செயலா யெழுங்கு ஆரவாரிக்க, அது தோழியாலறிந்த தலைவி அவ்வன்னங்க ளொழுந்த புன்னைக் கீழ்வந்து நின்று போயினான். தலைவனும் மயிலிருக்கும் புன்னைக்கீழ் நின்று தலைவியைக் கானுமைய, இருபுன்னைக் கும் நடுவிருந்த தாழைமரங்களிலே யோர் மரத்தில் தான் வந்து போயதற் கடையாளமாகத் தானாணிந்த மாலையை வைத்துப் † போயினான். இவை இருவரும் அல்ல குறிப் பட்ட காரணமென்றுணர்க.

பேசத் தகுவதொன் றன்றுகண் டாய்பி றி தோர்க்குறியை சேசத் தவர்குறி யென்றுசென் றியான்குறி சின்றுவங்தேன்

நக்கிரர் கூற்றின் வேறுன பிரகார மில்வுரைகாரராற் கூறப்படு முறை. இங்ஙனமு மாகலாம்.

† (செ-ம்:-) 'போய நாளில் இருவரும்'

வாசத் தமிழ்புலை தோருடையான்றஞ்சை வாணனேன்னார் தேசத் தவருமெய் தாவெய்ய நோயெய்திச் சேயிமழுயே.

இ—ள்: சேயிமழுயே! தலைவர் நிகழ்த்த நிகழ்ந்த தல்லா[த]தாய்ப் பிறிதொன்றுன்னிகழுந்த அடையாளத்தை நேசத்தையுடைய தலைவர் நிகழ்த்திய அடையாளமாக என்னிப்போய் அக்குறியில் நின்று, மணம்பொருந்திய தமிழ் மாலை புனைந்த தோருடையானகிய தஞ்சைவாணன் பகை வர் தேசத்தி ஹள்ளோரும் எய்தாத கொடிய துன்பத்தை யெய்தி வந்தேன், அத்துன்பஞ் சொல்லத்தகுவ தொன்றன்று எ—று.

கண்டாய்-முன்னிலையகை. குறி-அடையாளம். நேசத் தவர்-அன்புடையவர். வாசம்-மணம். ஒன்னார்-பகைவர்.

பாங்கி தலைமகன் தீங்கெடுத் தியம்பல்

பாங்கி தலைமகன் தீங்கெடுத் தியம்பல் எ—து. பாங்கி தலைவன் பொல்லாங்கை யெடுத்துக் கூறல்.

வடியோ வெனுங்கண் படங்கைதநல் லாய்தஞ்சை வாணையீவந் தடியோ மெனச்சென் றடையலர் போலயர் கின்றநின்கைத் தொடியோட மென்பலை த் தோளிலை வாடுங் தொழில் *புரிந்த கொடியோர் துணிந்துசெய் தார்குறி யாத குறிநமக்கே.

இ—ள்: வடுவோ! கண்ணே! என்று ஐயந்தருங் கண்ணையுடைய மடங்கை நல்லாய்! தஞ்சைவாணை, வந்து யாமடியோ மெனச் சொல்லி யடையாதவர்போல அயர்கின்ற நின்கைத்தொடி யோடிப்போக மெல்லிய மூங்கில்போன்ற தோளிலை வாடுங்தொழிலைக் † கொடுத்த கொடியோர் குறியாத குறியை நமக்குத் துணிந்து செய்தார் எ—று.

* (பி-ம:-) 'புரிந்தக'

† (பி-ம:-) 'கொடுத்தக்கொடியோர்'

வடி-மாவடு. அடையாலர்-பகைவர். அயர்தல்-தளர்தல். தொடி-வளை. பலோ-மூங்கில். சூறித்தல்-கருதுதல். நாங்கருதாத அடையாளத்தை நமக்கறிவித்துத் தாம் அக்குறிக்கு வாராதோழிந்தாரென்று தலைவன் தீங்கு சூறிய வாறுணர்க. (192)

தலைவன் + 1 புலங்கு போதல்

தலைவன் + புலங்குபோதல் எ-து. தலைவன் தான் சூறித்த சூறியில் இருங்கு, தலைவி அல்லகுறிப்பட்டு வாரா மையாற் + புலங்கு தன் ஊர்க்குப் போதல்.

— — —

தேனுற்ற வாகையங் தார்த்தஞ்சை வாணினைச் சேரலர்போல் மானுற்ற பார்வை மயில்பொருட்டாக வழிதெரியாக் கானுற்ற கானர் கணையிருள் வாய்வரக் கற்பித்தநீ யானுற்ற நோய்களைல் லாம்படு வாயினி யென்னெஞ்சமே.

இ—ள்: எனது நெஞ்சமே! தேன்பொருந்திய வாகையங்தாரனின்த தஞ்சைவாணினைச் சேராதவர்களைப்போல, மான்போலுற்ற பார்வையுடைய மயில்பொருட்டாக வழி தெரியாத காடுபோலப் பொருந்திய சோலையிடத்திற் செறிந்த இருளிலே வரக்கற்பித்த நீயான் உற்ற நோய்க் களைல்லாம் இன்று படுவாயாக எ—று.

வாகையங்தார் - வெற்றிமாலை. சேரலர் - பகைவர். § 'மானுற்ற பார்வை' 'கானுற்ற கானல்' இரண்டும் உவமத்தொகை. * மயில் ஆகுபெயர். கானல் - சோலை. கணையிருள் - செறிந்த இருள்.

இவ்வாறு + புலங்கு போந்தலைவன் தான்-வங்கு சூறிப்போதத்து நின்றுபோயதற் கடையாளமாகத் தன் மாலை

+ (செ-ம்:-) 'புலங்கு' 1 புலங்கு-நெஞ்சொடு முனிங்கு.

\$ (பி-ம்:-) 'மானுற்ற, கானுற்ற இரண்டு முவமத்தொகை'

* இவ்விடத்தே, ஒர் ஏட்டிலும், மூற்பதிப்பிலும் காணப்பட்ட அதிகபாடம்:— 'சங்கு 'உற்ற' என்பதற்கு வம்புரு வென்று (வெற்றுத்) செப்புற்ற தோர்பகை' என்பதை உதாரணங் காட்டுவாருமார்.'

யைத் தாழைமேல் வைத்துப் பேரினுன் என்பது
மேல்வருஞ் செய்யுளாற் ரேண்றியதென்பது. (193)

இத்துவஸயும் எட்டாநாட் செய்தியேன் றணர்க.

புலர்ந்தபின் வறுங்களாங் தலைவிகண் டிரங்கல்
புலர்ந்தபின்.....டிரங்கல் எ-து. ஒன்பதாஙாள் இருள்
புலர்ந்தபின் தலைவி வறுங்களங்கண் டிரங்கிக்கூறல்.

தாதகை தண்டலை சூழ்தஞ்சை வாணன் றடந்துறைவாய்
நீதகை கொண்டென்முன் னின் றஜை யேசெங் நிறக்கவிவாய்
மேதகு முள்ளெயிற் ரேண்முகைக் கொங்கைவெண் டோட்டுமென்புங்
கேதகை யென்னுநல் லாய்கொண்கர் மாலை கிடைத்ததென்றே.

இ-ன: தாது செறிந்த சோலை சூழ்ந்த தஞ்சை
வாணனது பெரிய வையைத் துறையிடத்துச் சிவந்த
நிறத்தையுடைய கனியாகிய வாயையும், மேம்பாடுள்ள
முள்ளாகிய ஏழிற்றையும், ஓள்ளிய முகையாகிய கொங்கையையும்,
வெண்மைகிறம் பொருங்திய தோட்டையு
முடைய மெல்லிய பொலிவாகிய கேதகை யென்னும்
பெண்ணே! நினாக்கு, தலைவர் †சூட்டிய கழுநிர்மாலை
கிடைத்ததென்று நீ யழுகுகொண்டு என் முன்னின்றஜை;
ஆதலால், நீ நல்வினை செய்தாய் எ-று.

கேதகையைப் பெண்ணென்று கூறியவதனாற் கேதகை
யுறுப்பெல்லாம் பெண்னுறுப்பாகக் கூறியவாறு காண்க.

அகைதல்-செறிதல். தண்டலை-சோலை. தகை-அழு.
மேதகு-மேம்பாடு[ள்ள]. கேதகை-தாழை. கொண்கர்-
தலைவர். ‘தலைமகள் அவலம் பாங்கி தணித்தல்’ என்னுங்
கிளவிச் [196] செய்யுளில் கழுநிர்மாலை கூறியவதனால்,

கண்டுக் காறியமாலே சமூகிர் மாலையென் றறியப்பட்டது.
‘ஆதலால், நீ கல்வினை செய்தாய்’ என்னுஞ் சொல்:
ஏச்சம். (194)

தலைவி தன்றுளைக் குரைத்தல்

(இது வெளிப்படை)

இதற்கு இச்செய்யுளிற் கவியில்லை. என்னை பாடாதோழிந்தன வெளின், செய்யுட்பாடி நேஞ்கால மாதலால் முறையெழுதுவார் விட்டதும், ஏட்டேப் பழுதினு லிறந்ததுவுமாயிற்று. முன்னர் வருங் கிளவிக்கட்டுஞ் சிலவிடங்களில் செய்யுட்களில்; அவ்வெடங்களுக்கும் இவ்வுரைப்படி கண்டுகொள்க.

1 வரலிங் கரிய மயங்கிருள் யாமத்து வந்தினவேய்
நாலுஞ் சிலம்பர் நவமணி யாழி நறவுண்வண்டு
மூரலுஞ் தளையனிழ் மொய்ம்மலர்க் காந்தளஞ் செம்மலர்க்கை
விரலென்று கொல்செறித் தார்நெறித் தாழ்தழன் மெல்லியலே.

[§ இது பிறசெய்யுட் கவி]

[ஆனால், இக்கிளவிக்குரிய தஞ்சைவாணன் கோவைச் செய்யுளாக, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து நம்பியகப்பொருட் பதிப்பில் உதாரணச் செய்யுளான்று காட்டப்பட்டுளது.
அது வருமாறு:]

§ அம்பிகாபதிக்கோவை, செய். 198.

1 இ—ள்: ஒழுங்காக வகிரப்பட்ட நிண்டகுந்தலையும் மென்மைத் தன்மையினையுமடையாய்! இயங்குதற்கரிய செறிந்த இருளையிடைய யாமத்தின்கண் இளமூங்கில்கள் (காற்றால்) ஒளிக்கும் மலைநாடர் இக் குறியிடத்து வந்து (நமது) கைவீரல் வடிவிற்றெற்றன்று கருதியோ தேளை யுண்ணும் வண்டுக ஜொலிக்கின்ற முறக்கவிழ்ந்த நெருங்கிய பூக்களை யிடைய செங்காந்தளின் மலரிடத்தே (தமது) நவமணிக எழுத்திச் செய்யப்பட்ட கணையாழியைச் செறித்தனர் எ—று. இங்கு வந்து என இயைக்க. செறித்தல்-செறிய இடுதல், அணிதல்,

1 தேனே ரலங்கற் புளைபுகழ் வாணன் செழுந்தஞ்சைசூழ்
கானேர் குறியிற் களையிருள் வாய்வங்கு காலுழுத்தி
யானே கியபின்பு தாம்வங்கு போன தியம்புதற்கோ
மானே மிறைவர்வைத் தார்பங்க சாதம் வலம்புரிக்கே. ()

தலைமகள் அவலம் பாங்கி தணித்தல்

தலைமகள் அவலம் பாங்கி தணித்தல் எ—து. தலை
மகளது துன்பத்தைப் பாங்கி தணித்துக் கூறல்.

பொய்யா தவர்தங் குறியிழை யாரவர் பூண்டவன்பு
மெய்யாத மேறி யழுங்கன்மின் னேபுய வெற்பிரண்டால்
மையாழி வைய நிலையிட்ட வாணன் ரென் மாறைவெர்பின்
உய்யான மென்கழு நீர்நறு மாலை யுடைத்தல்லவே.

1 இ ள; மான்போன்ற மருண்ட பார்வையை யுடையவளே!
தேன்பொருந்திய பூமாலையினையும் புகழினையும் புளைந்துள்ள வாணனது
செழுமையாகிய தஞ்சை சூழ்ந்த சேலைக்கண் நேர்ந்த குறியிடத்தில்
மிகுந்த இருளின்கண்ணே வந்து கால்வருந்த நின்று (தலைவரை எய்
தப்பெறுமையால்) யான் மீண்டு மலைக்கட்ட சென்றபின்னர், தாம்
(பொய்யாமல்) அக்குறியிடத்து வந்து வாளா நீங்கிச் சென்றமையை
(எமக்கு) அறிவித்தற்பொருட்டோ தலைவர் நந்தியாவர்த்தச் செடிக்கட்ட
கழுநீர்மாலையினை இட்டனர் எ—று.

புகழ் புளையென மாறுக. காலுழுத்தி-காலை வருந்தச்செய்து,
என்றது தலைவனைச் சுற்றுநேரம் எதிர்பார்த்து நின்று என்றபடி.
உழுத்தல்-(உழுத்து+அல்) வருத்ததல். பங்கசாதம்-வடசௌற்றிபாகிய
காரணவிடுகுறிப்பெயர்; ஸண்டுக் காரணம்பற்றி (சேற்றிற் ரேண்றிய
தென்னும் அவயவவாற்றற் பொருளால்) கழுநீர் மலரினை யுணர்த்தி
யது. தாமரையலரெனக் கொள்ளாததென்னையெனின்,—அது குறிஞ்சிக்
கருப்பொருள்மையின். அது குறியிடத்திற் கிடப்பதைப் பிறர் காணின்
ஜூயறுவர் ஆதலின் தகாது; தலைவன் அவள் நாட்டணியியல் வினை
தற்குக் காரணம் குறியிடமறிதன் மாத்திரையேயன்றிப் பிறர் ஜூயறுத
வாற்றுள் கையுறை முதலிய கொண்டு போதற்பொருட்டோ மென்ப
தும், அது எமதுபொருளை வற்புறுத்ததலுங் காண்க அன்றியும்,
சுகைக்குவளையு முண்டாதலிற் கழுநீர் குறிஞ்சிக் கருப்பொளளாம்
ஆதலானும், ‘தலைமக னவலம் பாங்கி தணித்தல்’ என்னுங் கிளவிச்
செய்யுளில் “உய்யான மென்கழுநீர் நறுமாலை யுடைத்தல்லவே”
எனக் கழுநீர்மாலையினையே தலைவன் வைத்துச் சென்று னெனப்படுத
லானும் என்க. வலம்புரிக்கு வேற்றுமை மியக்கம்.

இ—ள்: புயமாகிய மலையிரண்டினால் கருங்கடல்சூழ்ந்த வலகத்தை நிலைக்கச் செய்த வாணன் றென்மாகறை வெற் பிடத்தி விருக்கு மின்னே! இச் சோலையி விருக்குங் கைதையானது மெல்லிய கழுநீர்மாலை + யுடைத்தா பிராதே; இங்ஙன மூடைத்தா பிருத்தலால், அவர்தங் குறியும் பொய்த்துப் போகாது; அவரும் பிழைத்தல் செய்யார்; அவர் நம்மிடத்திற் பூண்ட அன்பு மெய்யாதலைத் தெளிந்து இரங்கலை எ—று.

புயவெற் பிரண்டால் வையம் நிலையிடல் - புயவலியால் நிலவுலகத்தைத் தாங்கி நிலைக்கச் செய்தல். 1 தம் - அவர் தம். பிழைத்தல் - தப்பல். வையம் - உலகம். 2 உய்யானம் - ஆகுபெயர். (196)

இறைவன்மேற் பாங்கி குறிபிழைப் பேற்றல்

இறைவன்மேற.....பேற்றல் எ—து. ஒன்பதாநா 3 ஸிரவுக்குறிக்கு வந்த இறைவன்மேற் பாங்கி அல்லகுறிப் பட்ட குற்றமேற்றிக் கூறல்.

— — —

விம்மூர் துயர்க்கடல் வெள்ளத்துள் ஓயெம்மை வீழ்வித்துஞீர் எம்மு ரகத்து வரலொழிக் தீரெதி ரேற்றதெவ்வர் தம்முடை மூப்புர மாக்கிய வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைபோல் உம்மூர் வரத்துணிக் தோமன்பர் கூறுமவு ஆரெமக்கே.

இ—ள்: அன்பனே! விம்முதல் நிகழப்பட்ட துன்பக் கடலாகிய வெள்ளத்துள் எங்களை வீழுத் தன்னி யெம்மு

+ (பி-ம்:-) ‘யுடைத்தா பிராதே; அங்ஙனம்’

1 ‘அவர்தம்’ என்பதில், ‘அவர்’ என்பதனைப் ‘பிழையார்’ என்பதற்கு எழுவாயாக்கிப் பொழிப்புரையிற் கூறப்பட்டபடியால், ‘தங்குறி பொய்யாது’ என்ற எனை வாக்கியத்தில், ‘தம்’ என்பதற்கு ‘அவர்தம்’ எனப் பொருள்கொள்க என்றபடி.

2 உய்யானம்: சோலையின் பெயர் தாழைக்கு இடவாகுபேயர்.

3 இரவுக்குறியைக் குறித்துக்கொள்ளுதற் பொருட்டு மறுநாட்ட பகவில் வந்த

ரிடத்து நீர் வருதலை யொழிந்தீர்; ஆகலால், எதிராய்ப் போ ரேற்ற தெவ்வர்தம்முகர முப்புரமாக எரித்த வாணன து தமிழ்த்தஞ்சை போலும் வளமுடைய உம்முரிடத்து வரத் துணிந்தோம்; அவ்வூர் இத்திசையென்று எமக்கு அறியக் கூறும் எ—று.

அன்பர் - அண்மைவிளி. விமுதல் - துண்பம் உள் எடங்காது மேன்மேல் ஏற்றி யெற்றி வருதல். ஊர்தல் - செல்லுதல். எதிரேற்றல் - போரேற்றல். தெவ்வர் - பகை வர். முப்புரமாக்குதல் - எரித்தல். (197)

இறைவிமே லிறைவன் குறிபிழைப் பேற்றல்

இறைவி.....பேற்றல் எ—து. தலைவன் தலைவிமேல் அல்ல குறிப்பட்ட குற்றமேற்றிக் கூறுதல்.

துறந்தன ஓகியம் போருகங் தன்னையித் தொல்வரைமேல் பிறந்தன ஓகும் பெருந்திரு மாதெனப் பேதையரில் சிறந்தன ஓதவிற் செந்தமிழ் வாணன்றென் மாறையன்னுள் மறந்தன ஓயினும் யாமோரு போது மறவலமே.

இ—ள்: பெருந்திருமாது தாமரை மலரை நீக்கினாவ ஓகி இந்தப் பழைய மலைமேல் வந்து பிறந்தனாகு மென்று உலகஞ் சொல்லப் பெண்களிற் சிறந்தனாத வின், செந்தமிழ்வாணன் தென்மாறைபோன்றவள் மறந்தனாயினும், யாமோருபோதும் மறந்திலம் எ—று.

அம்போருகம் - தாமரை. வரை - மலை. என - என்று சொல்ல. பேதையர் - பெண்கள். போது - நாள். (198)

அவள் தறிமநுண்டமை யவளாவற் கியம்பல்

அவள்.....கியம்பல் எ—து. தலைவி குறிமயங்கியது பாங்கி தலைவற் குணர்த்தல்.

தனையா வரும்புக முத்தரும் வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைமான் அனையா எவள்குறி யாமிதென் ரேங்கினைக் தல்லதொன்று

நினையா வருங்கங்கு னின்குறி யாவந்து னின்றதுநம் வினையால் வினைந்ததென் ரேவெறி தேயன்ப மீண்டனளே,

இ—ள்: அன்பனே, தன்னை யாவரும் புகழுக்கொடுக் கும் வாணன் தமிழ்த்தஞ்சை மான்போன்றவளாகிய அத் தலைவி இது குறியாமென்று நினைந்து வருங் கங்குலிடத்து 'நீ நினையாத அல்லதொருகுறி நின் குறியாக வந்து நேர் பட்டு நின்றது, நாம் முன்செய்த தீவினையால் வினைந்தது' என்று பயனின்றியே மீண்டனள் எ—று.

'இதுகுறியாம்' எனவும், 'நினைந்துவருங் கங்குல்' என வும், 'நினையா அல்லதொன்று' எனவும் மாறுக. கங்குல் - இரா. வெறிதே - பயனின்றியே. அன்ப என்பது அண்மை விளிரி.

(199)

அவன்மோழிக் கோடுமை சேன் றவ ஓவட் கியம்புல்

அவன்மொழி .. கியம்பல் எ—து. தலைவன் சொல்லிய கொடுமையைத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லல்.

பல்லியம் போலுரு மேறெங்கு மார்ப்பதும் பார்ப்பதின்ற வல்லியம் போதகம் போர்ப்பயில் கான்வந்து வாணன்றஞ்சை அல்லியம் போருகை யன்னானின் கேளரு ளாசையினின் ரெல்லியம் போதுசென் ரேனென்று கேள்வ ரியம்பினரே.

இ—ள்: போர்புரிவோர் முரசபோல் இடி யெவ் விடத்தும் ஆரவாரிப்பதையுங் கருதுதவின்றிப் புலியும் யானையும் போர்நெருங்கிச் செய்யுங் காட்டில் வந்து, வாணன் றஞ்சைநகரிலுள்ள அகவிதழையுடைய அம்போருகத்தை யுடையவளாகிய திருமகளையொத்த னினது உறவுதரும் ஆசையாற் குறியிடத்தில் னின்று இராப் போதில் நீ வாராமையான் மீண்டு சென்றேனென்று கொண்கரியம்பினார் எ—று.

பல்லியம் - முரச. உருமேறு - இடி. பார்ப்பது - கருதுவது. வல்லியம் - புலி. போதகம் - யானை. கான் - காடு. அல்லி - அகவிதழ். அம்போருகை - திருமகள். கேள் - உறவு. அருள் ஆசை - தருமாசை. னின்று - குறியிடத்து னின்று. எல்லியம்போது - இராப்போது. கேள் வர் - கொண்கர்.

(200)

என்பிழைப் பன்றேன்று இறைவி † | நோதல்
என்பிழை.... † நோதல் எ-து. குறி பிழைத்தது என்
பிழை யன்றென்று இறைவி * நொந்து கூறல்.

வியலு ரெயிற்புற நொச்சியி னாழ்மலர் வீழ்தொறைறண்ணி
மயலூர் மனத்தொடு வைகினான் யாள்ரஞ்சை வாணன் வெற்பர்
புயலு ரிருட்கங்குல் வந்தவ மேநின்று போயினரென்
றயலூர் நகைக்குமென் னேயென்ன பாவங்கொ லாக்கினவே.

இ—ள்: அகலம்பரந்த மதிற்புறத்து நொச்சி மரத்தி
னது பழையமலர் சரசரத்து வீழ்தோறும் வீழ்தோறும்
தலைவர் வருகின்றூரென்னும் ஆசைசெல்லும் மனத்தோடு
யானிருந்தேன்; தஞ்சைவாணன் து வெற்பி ஒள்ளாராகிய
தலைவர் 'புயல்கள்செல்லும் இருளில் வந்து பயனின்றியே
நின்று மீண்டுபோயினரென்று அயலூர் நியில் நகைக்கும்;
ஆதலால், இவ்வாருக்கிய என்ன பாவமோ? செய்யுமா
றென்னே! எ—று.

வியல்-அகலம். ஊர்தல்-பரத்தல். ஏயில்-மதில். ஊழ்
மலர்-பழையமலர். மயல்-ஆசை. ஊர்தல் இரண்டும் செல்
லுதல். 2 என்னே என்பது இகழ்ச்சியின் வந்தது. 'அயலூர்
நகைக்கும்' எனவே இகழ்ச்சி பிறந்து அவ்விகழ்ச்சிக்கண்
'என்னே' என்னும் இளிவு தோன்றியவா றணர்க. (201)

இத்துண்டும் பகற்செய்தியேன் றணர்க.

அல்லகுறி முற்றும்.

† (செ-ம்:-) 'நோதல்' * (செ-ம்.-) 'நேர்ந்து'

1 ஏட்டில், 'நோதல்', 'நோநது' என்று முறையே காணப்படு
கின்றன. புள்ளிபெறவேண்டிய மெய்யும் எகர ஒகரங்களும் புள்ளியில்
லூமலே யாண்டும் ஏட்டி வெழுதப்பட்டிருக்கு மாதலின். முறையே
'நேர்தல்-நோதல்' எனவும் 'நேர்ந்து-நொந்து' எனவும் இருவிதமாகப்
படித்தற்கு அவை ஏற்ற உருவமுடைமையினால் இவ்வாறு பாடம் பேத
மாகக கொள்ள இடமுண்டாயிற்று. ஆனால், இக்கிளவியின் சந்தர்ப்
பத்திற்கும், இச்செய்யுளின் கருத்திற்கும் பொருந்துவன யாங்கொண்ட
பாடமாதல் தெளிக. ஸ்ரீமத். அ. குமாரசுவாமிப்புலவரவர்களின் நப்பி
யகப்பொருளைப் பதிப்பிலும் யாங்கொண்ட வண்ணமே [159-ம் கு]
பாடங் கொண்டமையும் காண்க.

2 'என்னே' என்னும் எளிமை(தைக்யம்) புலப்படுத்துஞ் சொல்
பிறரிகழி மிகழ்ச்சியினாற் பிறந்தத. 'நகைக்கும்' என்னுஞ் சொல்

¹ வருந்தொழிற்கருமை

² தாய் துஞ்சாமை

தாய் துஞ்சாமை ஏ-து. தாய் விழித்திருத்தல்.

ஆழி யகன்புவி யுள்ளன யாவு மடங்கின்னென் ராழி * முடிந்தன் ன வோங்கிருள் யாமத்து மோடையினும் தாழியி னும்போ தலர்தஞ்சை வாணன் றரியலர்போல் தோழிநம் மன்னைகண் ணே துயில் கோட றுறந்தனவே.

இ—ள்: தோழியே, கடல் சூழ்ந்தகன்ற புவியி ஹுள்ளன யாவு மடங்கி நன்னென்னு மோசையோடே கூடி யுகமுடிவு காலம்போன்று இருள் வளரப்பட்ட

லால் இகழ்ச்சி புலப்பட்டு அதனாகிய இளிவு ‘என்னே’ என்னுஞ் சொல்லால் தோன்றியவா றுணர்க என்றபடி. இளிவு—பிறரான் இசுமப்பட்டு எனியனதல்; இது அழுகை யென்னும் மெய்ப்பாட்டிற் குக் காரணமாகிய பொருள் நான்கனுள் ஒன்று. “இளிவே யூவே யசைவே வறுமையென—இளிவில் கொள்கை யழுகை நான்கே” என்னும் தொல்—மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரத்தரையா னுணர்க. இக் கிளவிக்கு மெய்ப்பாடு அழுகையாதலின் அது தோன்றுதற்குக் காரணமாகிய ‘இளிவு’ இச்செய்யில் அமைந்தபடியை விளக்கினது இவ்விசேடவுரை யென்றறிக.

* (செ-ம்:-) ‘முடிந்தன’

1 வருந்தொழிற்கு அருமை:-தலைவன் இரவுக் குறியிடத்துக்கு வர முடியாதபடி அதற்கு இடையூருக் கிகழும் கிகழ்ச்சிகளார். அல்ல குறியில் தலைவனும் தலைவியும் தாப்குறியிடத்து வந்துங்கள் ரும் தப்புட்ட சந்தியாமற் போவர் எனவும், இதில், குறியிடத்து அத்தலைவனது வருகையே கிகழாது எனவும் பேதங் காண்க.

இறையனுரகப்பொருளுரைகாரர், இதனைக் காப்பு மிகுதி யென்றுப், காப்பென்பது தாய் துஞ்சாமை முதலியன வென்றும், அவை மிகுத லாவது அவற்றுள் ஒன்று பன்னாலும் வருதலும் பல மயங்கி வருத லும் முறையிற் ரேன்றலுமென இத்திருத்தான் உளவாதல் என்றும் உரைப்பார்.

2 தாய்துஞ்சாமை: தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகானின்ற காலத்து ஒருநாள் தாய் கித்திரை கொள்ளாதவளாகி மகனை அறிவும் ஆசாரமும் கற்பித்தற் பொருட்டாக இருக்கும்; இருந்த காலத்து அது கூட்டத்திற்கு இடையீடாமென்பது.

¹ யாமத்தும் ஒடையிடத்தும் தாழியிடத்தும் போதுக
ளவுருந் தஞ்சைவாணன் றரியலர்போல் நம்மன்னை கண்
துயில் கொள்ளுதலீலத் துறந்தன எ—று.

ஆழி-கடல்.நள் வளன் னுமோசை-அனுகரணவோசை.
ஊழி-யுகம். யாமம்-இரவு. தாழி-சால். (202)

² நாய் துஞ்சாமை

நாய் துஞ்சாமை எ-து. தாய் துஞ்சியபீன் ஊரி
விருக்கும் நாய் துஞ்சாமை.

தண்ணென் புனல்வையை சூழ்தஞ்சை வாணன் றரியலர்போல்
பெண்ணென் பிறவியும் பேருடைத் தன்றிப் பெரும்பதிங்க
கண்ணென் பவர்வரக் கங்குவிள் ஞாளிக் கணங்குரைத்துத்
துண்ணென் கடுங்குரல் வாயன்னை துஞ்சினுங் துஞ்சிலவே.

இ—ள்: குளி ரென் னும் புனலையுடைய வையை
சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் றரியலர்போல் பெண்ணென்று
சொல்லும் பிறவியுங் கீர்த்தியுடைத்தன்று; இப்பெரும்
பதியிடத்து நங்கண்ணென்று சொல்லப்பட்ட தலைவர்
கங்குவில் வர நம்அன்னை துஞ்சினும், துண் என்று
சொல்லும் கடிய குரலெழும் வாயையுடைய ஞாளிக்
கூட்டங் குரைத்துத் துஞ்சில எ—று.

பாங்கி முன்னிலை: எச்சம். தரியலர்-பகைவர். பேர்-
கீர்த்தி. பெரும்பதி என்புழி ஏழுனுருபுதொக்கது. ஞாளிக்
கணம் - நாய்க்கூட்டம். ‘துண்ணென் கடுங்குரல் வாய்
ஞாளிக்கணம்’ என இயையும். துண் என்பது அச்சக்
குறிப்பு. துஞ்சினும் என்னும் உப்பமை துஞ்சத லரி
தென்பது தோன்றநின்றது. (203)

¹ யாமத்தும்: எச்சவும்மை; பகற்கண்ணோயன்றி யிரவின் கண்னும்
எனப் பொருள்படுதலின். பின்னைய இரண்டும் எண் னும்மைகள்.

² நாய் துஞ்சாமை: யாதேனுமொரு சிசும்சிபற்றி நாய் இடை
யிடை அதிகம் குரைத்தால் அதுவும் தடையாம்; என்ன காரணத்தால்
நாய் பலகாலுங் குரையா சின்றதென அவ்விடத்தார் பலரும் ஆராய்
ஊறுவாராதவின் அதுகாரணத்தால் தலைவன் அவ்விரவினுங் குறியிடஞ்
செல்லானென்பது.

1 ஊர் துஞ்சாமை

ஊர் துஞ்சாமை எ-து. நாய் துஞ்சினும் ஊரிலுள்ளார் துஞ்சாதிருத்தல்; இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்துமேல் நின்றது.

ஓங்கண்ணல் வெம்பக டுந்திவங் தோரை யுடன் றதும்பைத் தேந்கண்ணி சூடிச் செருவென்ற வாண்ண றென் மாறையின்னே தாங்கண் ணஜோயர் தமைப்பிரிந் தோநங் தனிமைகண்டோ நாங்கண் னுறங்கினு மோவறங் கார்கண் ணகரவரே.

இ—ள்: உயர்ந்த பெருமையையுடைய வெவ்விய யாஜைப்பகட்டை நடத்திவந்த பகைவரைச் சினத்துத் தும்பையென்னுங் தேன் பொருந்திய மாலையைச் சூடிப் போரைவென்ற வாணன் றென்மாறைநாட்டு மின்போன்ற வளே, நகரவர் தம் கண்போன்ற நாயகரைப் பிரிந்தோ? அன்றி நமது தனிமைகண்டோ? நாங் கண்ணுறங்கினும் [தாங்]கண்ணுறங்கார் எ—று.

‘வெம்பகடுர்ந்து வந்தார்’ என்றும், ‘உறங்கா ரின்கா ரவர்’ என்றும் பாடம் ஒதுவாருமூளர். அண்ணல் - பெருமை. பகடு-யாஜை. உடலுதல்-சினத்தல். போர் பொருவோர் தும்பைமாலை சூடுதல் புறப்பொரு விலக்கண வழக்கு. தேந்கண்ணி - தேன் பொருந்திய மாலை. செரு - போர்.

2 காவலர் கடுகுதல்

காவலர் கடுகுதல் எ-து. நகர் காப்போர் துடியடித் துக்கொண்டு ஊர்சுற்றிக் கடுகி வருதல்.

1 ஊர் துஞ்சாமை: ஊரார்கொண்ட பெருவிழாநாளாகித் துயிலா ராதல். அங்நாளிற்றலைவன் குறியிடஞ் செல்லலுறின் களாவ வெளிப் படுமாதலிற் செல்லானும். ஆகவே அதவும் தடையாமென்பது.

2 காவலர் கடுகுதல்: நகர் காவலர் ஊரிடங்களின் பகுதிகளைக் காத் தற்பொருட்டு விளக்கினேடு இரவிற் செல்பவராய் அச்சேரிப் பக்கலில் உலாவிவருதல்.

புயற்கண் ஸியதீஸ்ப் பூகமென் பாளைப் புதுமதுநீர் வயற்கண் ஸிறைதஞ்சை வாணன் ரென் மாறையில் வஞ்சியன்னுள் கயற்கண் ஸிலையஞ்சி நீர்மல்கக் காவலர் கைப்பறையின் செயற்கண் ஸிலையல்ல வோபடு கின்றன திண்கடிப்பே.

இ—ள்: முகிலுக்குக் கிட்டிய தலையினையுடைய பூகத் தினது மெல்லிய பாளையிற் ரேன்றிய புதிய மதுநீர் வயலிடத்து நிறைந்த தஞ்சைவாணன் ரென்மாறையில் வஞ்சிக்கொம்பு போல்வாளது கயல்போன்ற கண்ஸிலையஞ்சி நீர் நிறைய வல்லவோ காவலரது கைப்பறையின் செயல் பொருந்திய கண்ஸிலையில் திண்ஸிய கடிப்புப்படு கின்றன எ—று.

அண்ஸிய - கிட்டிய. தலை - கழுகினது உச்சி. பூகம் - கழுகு. பறை - துடி. கண்ஸிலை - இருபக்கம். கடிப்பு - அடிக்குங் குறுங்கோல் ஒகாரம்: எதிர்மறை.

உரைப்போர் கேட்போ ரின்மையின் கவிக்கூற்றுய துறை; ‘வருங்தொழிற்கருமை’ கூறுங் கிளவி யேழினுள் ஞம் ஆறு கிளவியும் தலைவி கூற்றுயக் கூறி இது கவிக் கூற்றுயக் கூறிய தென்னையெனின், அயன்மாக்கன் தன் மையைக் கற்புடை மகளிர் கூறுவது இயல்பன்றுதலின், அவர் கூருமென்னும் ஒழுக்கம்பற்றிக் கீ கவிக்கூற்றுயக் கூறியதென் றுணர்க. † இக்கருத்தானேயன்றே ‘ஹார் துஞ்சாமை’ என்னுங் கிளவிச்செய்யுவில் ‘தாம் கண்ணையைர் தமைப்பிரிந்தோ’ வென ஆடவரை நிக்கி மடவார் செயலாகக் கூறியதூஉமென் றுணர்க.

அடிக்கண் ணதிருங் கழுலரி கேசரி தெவ்வனுங்கக் கொடிக்கண் ஸிடியுரு மேந்திய தென்னவன் கூடலன் னுள் வடிக்கண் ஸிறண்டும் வளங்கர் காக்கும்வை வேவிலை ஞர் துடிக்கண் ஸிறண்டுங்கங்குற்றலையொன்றுங் துயின் றிலவே.

என இறைவனூ பொருஞ்சையிற். காட்டியவதனுனு முணர்க.

(205)

ஈ (பி-ம:-) ‘கவிக்கூற்றுய தென்றுணர்க’

† (செ-ப:-) ‘இக்கருத்தானன்றே’

நிலவு வெளிப்படுதல்

நிலவு வெளிப்படுதல் எ-து. தலைவன் வருதம் கிடையுஞ்சும் நிலவு வெளிப்படுதல்.

தெண்பாற் கதிர்முத்த வெண்ணைகை யாய்த்திகி ரிக்கிரிசும் மண்பாற் புகழ்வைத்த வாணன்றென் மாறைநம் மன்னர்பொற்றேர் பண்பாற் பரிக்கும் பரிவரு மாறைன் பரந்தநிலா வெண்பாற் கடவில்லவை யம்பதி னலு மிதக்கின்றவே.

இ—எ: தெளிவாய் பால்போன்ற கதிரையுடைய முத் தம்போன்ற வெள்ளிய நூக்கண்ணுடையாய், பரந்த நில வாகிய வெண்பாற்கடவின் உலகம் பதினாலும் மிதவாங்கின் றன; ஆகலாற் சக்கரவாளகிரி சூழ்ந்த புவியிடத்துப் புகழை வைத்த வாணன் றென்மாறைநாட்டி விருக்கும் நம்மன்னரது பொற்றேரைக் குணத்தினாற் பரிக்கும் பரிகள் வருமாறு எப்படி? எ—று.

திகிரிக்கிரி - சக்கரவாளம். பண்பு - குணம். பரித் தல் - சுமத்தல். பரி - குதிரை. வையமென்பது தேர்க்கும் பேராதவின், ‘முன் பதினாலுதேர் மிதக்கின்றன கண்டு நம்மன்னர் பொற்றேர் பரிக்கும் பரி வருமாறைன்’ என வோர் பொருடோன்றியது காண்க.

நிலவு வெளிப்படுதல் 1* பதினாறு நாழிகைக்குமேற் கூறிய தென்னென்னின், 2 மதித்திங்களும், பிறைத்திங்களும்

(செ-ம்:-) *‘பதினாறு’

1 பதினாறு நாழிகைக்கு மேற்கூறியது: 208-ம் கவியின் இறுதி விசேடவரைப்படி இக்கிளவிக்கு முன்னுள்ள நான்கு கிளவிக்கும் ஒன்றுக்கு நான்கு நாழிகை விழுக்காடு இரவின் முதற் பதினாறு நாழிகை வரையும் காலம் உரிச்தாயினபடியால், இக்கிளவியின் நீகழ்ச்சிக் காலம் பதினாறு நாழிகைக்குபோல் கொள்ளக் கூறப்பட்டது என்றபடி.

2 மதித்திங்கள் - கிருஷ்ணபட்சம்; இது முன்னிரவு இருஞும் பீண்னிரவு நிலவுமா யிருக்கும். பிறைத்திங்கள் - சக்கிலபட்சம்; இது முன்னிரவு நிலவும் பீண்னிரவு இருஞுமா யிருக்கும். இவை தம்மிற்கலக்கின்ற நாள் பதினைந்தில்—கிருஷ்ணபட்ச நாள் பதினைந்தில் பீற்பகுதி

தம்மிற் கலக்கின்ற நாள் டுபதினைந்தில் இது மதித்தின்களாதவால் இம்மதித்தின்கட்டு ० முற்கூறும் பிறைத்தின்கட்டுப் பிற்கூறும் ஃகளவில் இரவுக்குறிக்கு உரித்தாக லானும் ¹⁺ அற்றைத்தினம் அட்டமிப் பக்கமாகலானு மென் ருணர்க். ‘தின்க விரண்டி எகமென மொழிப’ [சு - 32] என்னும் இறைவனுர் பொருட்குத்திர வுரையா னுணர்க.

(206)

கூகை தீழிழல்

கூகை குழுறுதல் எ-து. கூகை குழுறக்கேட்ட தலைவி யஞ்சிக் கூறுதல்.

நம்பே றுடைமை யிருக்கின்ற வாகடன் ஞாலத்துள்ளோர் தம்பே றெனவந்த சந்திர வாணன் றரியலர்போல் வம்பேறு கொங்கை மயிலிய னமஞ்ச மன்றமராங் கொம்பேறி நள்ளிருள் வாய்க்குழு றுநின்ற கூகைகளே.

நாட்களும், சுக்கிலபட்ச நாள் பதினைந்தில் முற்பகுதி நாட்களுமாக இடையாமத்தில் இருள் பொருந்துவாயுள்ள பதினைந்து நாட்களில் என்றவாறு. இம்மதித் திங்கட்கு முற் கூறும் பிறைத்தின்கட்டுப் பிற்கூறும் களவில் இரவுக் குறிக்கு உரித்து-அங்காட்களில் இரவின் அவ்வக்கூறுகளே இருளோடு கூடியவாதவின், அங்கூறுகள் களவொழுக்கிற குரிய என்பது [அமாவாசைத் தினத்துக்கு முன்னும் பின்னுமாகத் தொடர்ந்து விகழும் நாட்களின் இருள் பொருந்திய இடையிரவு நேரங்களில் இரவுக்குறி விகழ்த்தங்கு உரித்து என்றறிக].

† ‘அப்பதினைந்தில்’ ஃ‘களவு’ † ‘மற்றைத்தினம்’

० ‘முற்கூறும் பிறைத்தின்கட்டு’: இத்தொடர் முற்பதிப்பில் இல்லை.

1 அன்று + தினம் = அற்றைத்தினம். அட்டமிப்பக்கம் - அட்டமித்திதி. கிருண்ணபட்சத்து அட்டமியன்று இரவின் முதல் 16 நாழிகை யும் இருஞும் அதன்மேல் விலவுமாமென்பது பிரசிததம். ஈண்டு ‘பதினாலு நாழிகை’ என்னும் முற்பதிப்புப் பாடம், 208-ம் கவியின் இறுதி விசேடவரைக்கு மாறுபடுதலினாலும், அன்றையதினம் அட்டமி என்பத ஞேடு பொருட்டன்மையால் மாறுபடலானும் பொருந்தாமையும் யாங் கொண்ட பாடமே பொருந்துதலும் காண்க.

இ—ன்: கச்சேரியிருக்கப்பட்ட கொங்கையையுடைய மயில்போன்ற இயலையுடையாய், கடல்சூழ்ந்த வலகத் துள்ளோர்தாங் தவப்பேரூய் வந்த சந்திரவாணன் றரியலர் போல நாம் அஞ்சத்தக்கதாக வெளியிலிருக்கு மராமரத் தின் கிளையிலேறி இடையிருவிள்கண்ணே கூகைகள் குழுநின்றன; ஆதலால், நமது நல்விளைப்பேறு இருக்கின்றவாறு நன்றாயிருந்தது எ—று.

பேறிரண்டும்-நல்விளைப்பேறு. வம்பு-கச்சு. மன்றம்-வெளி. நள்ளிருள்-இடையாமம். ‘நன்றாயிருந்தது’ என்னுஞ் சொல் வருவித்துரைக்கப்பட்டது; குறிப்புமொழி. அதனால் தீதாயிருந்ததென்பது பெறப்பட்டது. வம்பேறுகொங்கை மயிலியல்-அன்மொழித்தொகை; அன்மைவிளி. மராங் கொம்பு-ஆச்சாக்கொம்பு. (207)

கோழி குறஞ்காட்டுதல்

கோழி குறஞ்காட்டுதல் எ—து. இருவர்க்கு மிடைழுஞ்சுக் கோழி குறல் காட்டுதல்.

மன்பதை யுய்ய வருந்தஞ்சை வாணன்றென் மாறைவெற்பர் † கொண்பதி வேல்வலங் கொண்டுவங்தாற்றங்கள் கோனடந்தான் என்பது தேறி மிடையிரு ஞரை யெழுப்பும்வெம்முட் * பொன்பொதி தாள்வளைவாய்ச்செய்ய குட்டுவன் புள்ளினமே.

இ—ன்: மக்கட்பரப்பு உய்யும்படி வரும்தஞ்சைவாணன் றென்மாறை வெற்பர் அச்சம் பதிந்தவேலை † வலங்கையிற்

† (அ. கு புலவர்:-) ‘கொண்பொதி’.

* (பி-ம்:-) ‘பொன்பதி’

1 வலங்கை - வலக்கை; “இடங்கை வெஞ்சிலை வலங்கை வாளியீ னெதிர்ந்த தாளையை யிலங்கு மாழியின் விலங்கியோள்” [யாப்காரிகை; உறுப்பியல், செய். 13-ன் உதாரணம்] என்புழுப்போலப் புனர்ச்சிப்பற்று நின்றது.

கொண்டுவந்தால் வெவ்விய முள்ளையுடைய அழகு பொதிந்த தாளையும் வளைந்த வாயையும் செய்ய சூட்டையு மூடைய வலியபுள்ளாகிய கோழியினாம் தங்கள் கோஞ்சிய முருகவேள் நடந்துவந்தா என்பதை அறிவில் தெளிந்து இடையிருளில் ஊரை யெழுப்பும் எ—று.

மன்பதை - மக்கட்பரப்பு. கொன் - அச்சம். தங்கள் கோன்-முருகவேள். பொன்-அழகு. (208)

இரவுக்குறி யிடையீட்டில் வருந்தோழிற்கருமை ஏழிற்கும் ஒவ்வொன்று நங்நான்கு நாழிகையாகக் கோள்வது.

இரவுக்குறி யிடையீடு முற்றும்.

14. வரைதல் வேட்கை

அஃதாவது இவ்வாறு இடையீடுபட்டதனுற் பத்தாம் நாள் தலைவி வரைதல் வேட்கையாற் கூறுவது.

“அச்ச முவர்த்த ஸாற்று மையென
மெச்சிய வரைதல் வேட்கைமூ வசைத்தே.”

—நம்பி. கள. குக. 47.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் வரைதல் வேட்கை முவகைப் படும்.

தலைமகளைப் பாங்கி பருவரல் வினவல்

(இது வெளிப்படை) பருவ ஸ்-துன்பம்.

விண்டார் பதிகொண்ட வேற்படை வாணன் விரைகமழுஞ் தண்டா மரைமங்கை தங்கிய தஞ்சைநின் றுயர்தம்மோ டெண்டா கியமுனி வோவன்றி யாயத்தொ டுற்றுதுன்டோ வண்டார் குழலிசொல் ஸாய்செல்வ தேதுன் மனத்திடையே

† (பி-ம்:-) ‘அழகு பொருந்திய’

இ—ள்: பகைவருடைய பதியைக்கொண்ட வேற் பண்டயையுடைய வாணனது மனங்கமழுகின்ற பொவி வாகிய தண்ணிய தாமரைமலரி லிருக்கும் மங்கைதங்கிய தஞ்சையிலிருக்கின்ற வண்டார்குழலி, நின் தாயர் தம்மா வுண்டாகிய முனிவோ? அல்லது நின்னுயக்கூட்டத்தால் வந்த இடையூறுண்டோ? உன் மனத்திடை நிகழ்கின்ற துண்பம் யாதோ? சொல்வாயாக எ—று.

விண்டார் - பகைவர். தண்தாமரைமங்கை - திருமகள். வண்டார்குழலி - அண்மைவிளி. 1ஆல் உருபு இரண்டிடத் தும் ஒரிவாய்த் திரிந்தன;

“மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தொடு
தானஞ்செய் வாரிற் றலை.” —குறள் 295.

என்றாற்போலக் கொள்க.

(209)

அருமறை சேவிலி யறிந்தமை கூறல்

அருமறைகூறல் எ—து. தலைவி அரியகளவொழுக் கத்தைச் சேவிலி யறிந்தமை பாங்கிக்குக் கூறல்.

மாணிக்க மென்கொம்ப ரெங்சொல்லு கேன்றஞ்சை வாணனவெற்பார் பேணிப் புணர்க்கு பிரிந்தபின் ரேன்றலும் பேதைமுகம் பாணித்த வின்றி மதிகண்டு நாணிய பங்கயம்போல் நாணிக் கவிழ்ந்தத னலறிந்தாளன்னை நங்களவே.

1 ஆல் உருபு.....திரிந்தன: இது நச்சினார்க்கினியர் கருத்தைத் தழுவியது. “மனத்தொடுவாய்மை மொழியின:— ஒடு ஆனயீற்று” என்றார் நச்சினார்க்கினியர். [தொல். சொல். குத். 75]. ஆனால், ‘ஓடு’, ‘ஓடு’ உருபுகள் சிறுபான்மை கருவி கருத்தாப் பொருளிலும் வருமென்பது சேனுவரையர் கருத்து அதனைப்பின்பற்றி யுரைத்து ‘ஊசியொடு குயின்ற தூசம் பட்டும்’ என்றும் ‘கொடியொடு துவக்குண்டான்’ என்றும் அவற்றிற்கு முறையே உதாரணங் காட்டுவர் நன்னாற் காண்டிகையில் பூலைப் பூலைப் பூ ஆறுமுகநாவல ரவர்கள். சண்டு மேற் கோளாகக் காட்டிய குறளில், மனத்தொடு என்பும் ஒடு வருபு ஆலுருபின் பொருட்டென்பது இவ்வரைகாரர் கருத்து.

இ—ள்: மெல்லிய மாணிக்கக்கொம்பு போல்வாய், யான் யாது சொல்லுவேன்! தஞ்சைவாணன் வெற்பராகிய தலைவர் நம்மை விரும்பிப் புணர்ந்து பிரிந்து போய்பின் நம் மனைக்கண் நீர்வேட்ட காரணம்போலத் தோன்றலும், அவரைக் கண்டவுடன் என்னுடைய அறிவில்லா முகம் நீட்டித்தலின்றி மதியைக்கண்டு நாணிய பங்கயம்போல நாணிக் கவிழ்ந்தபடியினாலே நங் களாவை அன்னையறிந்தாள் எ—று.

‘மென்மாணிக்கம்’ என இயையும். கோம்பர்: அண்மை விளி. பேணி-விரும்பி. பாணித்தல்-நீட்டித்தல். நாணல்குவிதல். களவில் தாயறிந்தாளென்று கூறல் வழுவெனில், வழுவன்று. என்னை,—இரவுக் குறிகளின் இடையீடு பட்ட வதனால் வரைதல்வேட்கை தலைவிக்குப்பிறக்கது. பிறக்கவே பாங்கியொடு ¹ வருங் தொழிற்கருமை முதலிய கூறித் தலைவன் வராவை விலக்குவித்தலின் அருமறைசெவிலி யறிந்ததாகக் கூறவே, தலைவன் விரைந்து வரைந்து கொள்வனைன்று கருதித் தலைவி தானே கூறியதல்லது செவிலி யறிந்தாள்ளல்லொன் றணர்க. அன்றி, அறிந்தாளனின், வரைவியலில் ‘தலைவி வேற்றுமை செவிலி பாங்கியை விலைதல்’ என்னும் கிளவிக்கு வழுவாம். அன்றியும், செவிலி வெறியாடுதல் முதலியனவற்றால் தலைவிக் குற்றநோய் யாதோவென்று வினாவினால் கொன் றண்டுக் கூறலின் ஈண்டறிந்துவைத்து அங்நனம் வினாவில் வினவழு வருமாதலானும் செவிலியறிந்தாள்ளல்லொன் றணர்க.

(210)

தலைமகன்வருங்தோழிற் கருமை சாற்றல்

தலைமகன்.....சாற்றல் எ—து. தலைவி தலைமகன் வருங்தொழிற்கு அருமையைப் பாங்கிக்குக் கூறுதல்.

¹ வருங்தொழிற்கருமையைக் கூறித் தலைவனது (இரவுக் குறிக்கண்) வருகையை விலக்குவித்தலாகிய ஏதுவினும் பார்க்க, களவினைச் செவிலி அறிந்ததாகக் கூறுதலாகிய ஏதுவினாலேயே தலைவன் விரைந்து மனஞ்சு செய்துகொள்வான் என்றபடி.

ஒவ்வில் வாயன்னை ஞாளியில் மூர்கண் னுறங்கினுமூர்க் காவலர் காய்வர் நிலாமதி காலுங் கடுங்குடினாகுச் சேவலும் வாரண முந்தஞ்சை வாணனைச் சென்றிறைஞ்சா மேவலர் போல்வெய்ய வாயடை யாவென் மெலிவறிந்தே.

இ—ள்: ஒழிவில்லாத வாயையுடைய அன்னையும் ஞாளியும் இவ்வுரும் கண்னுறங்கினும் ஊர்காவலர் † ‘அய ஸார் யார்’ என்று சினந்து திரிவார்கள்; மதி நிலவைக் காலும்; தஞ்சைவாணனைப் போய் வணங்காத பகை வரைப்போல என் மெலிவறிந்து கடிய கடைக்கைச் சேவலும் வாரணமும் வாயைடையா எ—று.

பாங்கிமுன்னிலை: எச்சம். ஒவல் - ஒழிதல். ஞாளி - நாய். காலுதல் - உமிழ்தல். ‘மதிநிலா’ வென இயையும். குடினாகு - கூகை. சேவல் - ஆண்புள். வாரணம் - கோழி. 1 ‘மெலிவறிந்து’ என்பதனாற் காரணத்தைக் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. (211)

தலைமகனார்க்குச் சேல ஒருப்படேல்

(இது வெளிப்படை)

நம்பா னலனுண்ட நம்பா தகர்தங் நகர்வினவித் தம்பா லுடன்சென்று சார்குவ மோதரி யாரைவென்று 2 வம்பார் கழல்புனை வாணன்றென் மாறை வளரும்வஞ்சிக் கொம்பா கியமருங் குற்கரும் பாமொழிக் கோமளமே.

இ—ள்: தரியாறை வென்று வீரத்தால் கச்சார்ந்த கழலை யணிந்த வாணன் றென்மாறைநாட்டு வளரும் வஞ்

† (பி—ம:—) ‘யார்யாரென்று’

1 தலைவர் வருகையொழிதற் கேதவாக ஓலித்தன என்பாள் மெலி வறிந்து வாயைடையா என்றாள். தலைவியின் மெலிவாகிய காரியம் பிறத் தற்குக் காரணமாயது தலைவனது வரவொழிகை, அஃது அதன் காரிய வாசகபாகிய ‘பெவிவு’ என்பதனால் உபசரித்துக் கூறப்பட்டது. உபசரியாமற கூறின், ‘தலைவர் வருகை யொழிதற்பொருட்டு (வாராமை ணயக் குறித்து) வாயைடையா’ என்னால் வேண்டுமென்க. 2 வம்பு-கயிறு.

சிக்கொம்புபோன்ற மருங்குலையும் கரும்புபோன்ற மொழி யினையு முடைய¹ கோமளமே, நம்மிடத் தின்பத்தை யுண்ட நம்முடைய பாதகரிருக்கும் நகரம் வினாவி இருவரும் உடன் சென்று அவர்தம்பாற் சேர்க்குவம்; நீ அஞ்சலீ எ—று.

தரியார் - பகைவர். வம்பு - கச்ச. ஒகாரம் - அசை நிலை. (212)

பாஸ்கி யிறைவைனப் பழித்தரைத்தல்

(இது வெளிப்படை)

வறியார் புகழ்தஞ்சை வாணன்ரென் மாறை மடங்கையன்னுள் அறியா யெர்முன் னறிந்தவர் தாமத னலழவின் பொறியா ருயிர்வெம் பணிமா மணியும் புதையிருள்கூர் நெறியா ரருள்பெற நாநடு நாளிடை நீந்துதுமே.

இ—ள்: மிடியுடையார் புகழப்பட்ட தஞ்சைவாணனது தென்மரறைநாட்டு மடங்கைபோல்வாள் முன்னர் வேட்கைநோயை யறியாள்; தாம் அறிந்தவர்; அதனால் நெருப்பின் பொறிபோன்ற உயிர்ப்பையுடைய வெய்ய நாகம் ஈன்ற மாணிக்கத்தையும் புதைக்கப்பட்ட இருள் செறிந்த நெறியில் வரப்பட்டவரது அருளைப் பெற இடையாமமாகிய வெள்ளத்தின்டயே நீந்துவம் எ—று.

அவரது அருளைப் பெறவேண்டி நாமிறந்துபடாது துன்பப்படுவோமெனவே, ² இயற்பழித்தலாயிற்று. வறியார் - மிடியார். உயிர் - உயிர்ப்பு. பணி - பாம்பு. மாமணிமாணிக்கம். புதைத்தல் - மறைத்தல். நெறி - வழி. நடுநாள் - இடையாமம். நீந்தல் - துன்பமுறல். (213)

1 கோமளம் - இளமையழகு; ஈண்டு அதனையுடையாளை யுணர்த்திற்று, முருகு என்னுங் குணவாசகம் குளியை (முருகனை) யுணர்த்தி அற்போல்.

2 அருளிலன் என்று தலைவனது இயல்பைப் பழித்தவாருயிற்று என்றபடி.

இறைவி இறையோன்றன்னை 1+ நோந்து இயற்பட மொழிதல்

இறைவி.....மொழிதல் எ-து. பாங்கி இயற் பழித் தது + பொருளாய்த் தலைவி இயற்பட மொழிதல்.

— — —

புணரா விரகமும் போகா விரவும் புணர்முலைமேல் இன்ரார் பசப்பும் பிறவுமேல் லாமிருள் கூர்ந்தறல்போல் வணரார் குழற்சிறை வானுத லாய்தஞ்சை வாணன் வெற்பர் உணரா திருப்பது வேரென்று மல்லநம் மூழ்வினையே.

இ-ஸ்: அறல்போல் இருள்கூர்ந்து கண்ட குழன் ரூர்ந்த குழலையும் பிறைபோன்ற வானுதலையுமுடையாய், கூடாத விரகமும், கழியாத இரவும், நெருங்கிய முலைமேற் கொன்றைப்பூங்கொத்து வைத்தாற்போன்ற பசப்பும், ஒழுந்த துண்பங்களும் இவையெல்லாங் தஞ்சைவாணன்

+ (செ-ம்:-) ‘நேர்ந்தியற்பட’ + (பி-ம்:-) ‘பொருளாய்’

1 நோந்து: முற்பதிப்பில் ‘நேர்ந்து’ எனப் பாடங் கொண்டமைக்கு ஏது 201-ம் கவிக் கிளவிப் பெயர்க்கு எழுதப்பட்ட குறிப்புரையே கொள்க: “என் பிழைப்பன்றென் நிறைவி நோதல்” என்புழிப் போலவே, இக்கிளவியினும் நோதல் - (பாங்கி இயற்பழித்துக் கூறிய வாற்றிற்கு) விதியை நோதல் என்று பொருள் கொள்க. இவ்வாற்றை இவ்விரண்டு கிளவிகளின் உதாரணச் செய்யுட்களிலும் முறையே “என்ன பாவங்கொலாக்கினவே” எனவும், “வேரென்றுமல்ல நம் மூழ்வினையே” எனவும் கிளவிப் பொருளைப் பொய்யாமொழியார் விரிக்குமாற்று னுணர்க. திருவெங்கைக் கோவையினும் இவ்விரு கிள வைப் பெயரும் “நேர்தல்” ‘நேர்ந்தியற் படமொழிதல்’ என்று பதிப் பிக்கப்பட்டமையும் இங்ஙனம் கிளவிப்பொருளின் விரியாகி யமைந்த உதாரணச் செய்யுட் கருத்தை உற்று நோக்காமையா னுண்டாய தவறே யென்பதை ஆண்டை யுதாரணச் செய்யுட் கருத்தையும் நோக்கி யற்க. யாங்கொண்ட பாடம் ஆன்றேர்க்கு மொப்ப முடிக்கதென்பது நுண்மா னுழைபுலப் பெரியாராய மீமத் அ. குமாரசவாமிப்புலவர் அவர்களின் நம்பியகப்பொரு ஞரையா னுணர்க. இக்கிளவியின் கருத்துறை யில், ‘பாங்கி இயற் பழித்தது போருளாய்’ என்ற பகுதி ‘நோந்து’ என்பதன் வீவரண வாக்கியமாய் நிற்றலுங் காண்க ‘நோந்து’ என்பது இடைப்பிற வரலாய் நிற்ப ‘இறையோன் றல்ஜை’ என்னு மிரண்ட னுருபு ‘இயற்பட மொழிதல்’ என்பதனே டியையு மென்க. இயற்பட-நல்லியல்பு பொருந்த (அருளாகிய நற்குனம் உடையன் என்பதுபட).

வெற்பர் அறியாதிருப்பது வெறேன்றுமல்ல; யாதெனில், நம் ஊழவினை; ஆதலால் அவர்மேற் குறையின்று எ—இ.

புணர்தல்-கூடுதல். புணர்தல்-நெருங்குதல். இனர்பூங்கொத்து; பசப்புப் பொன்னிறமாதலால் கொன்றையென வருவித்தது. வணர்-1 கடைகுழன்றல். உணர்தல்-அறிதல். ஊழவினை-பழவினை. (214)

² § கனவு நலிவுரைத்தல்

கனவு நலிவு உரைத்தல் எ-து, தலைவன் கனவிற் கூடினாக, விழித்தனின்பு பொய்யாய்ப்போன துன்பத்தைப் பதிஞ்சோம் நாள் பாங்கியுடன் கூறல்.

இல்லா வருந்துயி இண்டா யவரும்வங் தெய்திற்கங்குற் பொல்லாத சேவற் கடுங்குரலார்த்துப் புவிபுரக்கும் மல்லார் புயன்றமிழ் வாணன் ரென் மாறை மருவலர்போல் அல்லாமை நெஞ்சந் தடுமாற நல்விடை யாக்கியதே.

இ-ள்: பிரிவிலில்லா அருந்துயிலு முண்டாய் அவரும் வங்தெய்தின் கங்குவில் பொல்லாமையாகிய கோழி கொடிய குரலை யார்த்துப் புவியைக் காக்கும் மற்றெழுழிலார்ந்த

§ (செ—ம:-) ‘நலிபுரைத்தல்’

1 ‘கடைகுழன்றுல்’ என்பது ஏட்டிற் சிதைத் தெழுதப்பட்டதோ என ஊக்கப்படுகின்றது; குழல் + தல் என்பன இவ்வாறு புணர்ச்சி யெத்தாவாகவின், மயிரின் நுனி கருண்டிருத்தல் என்பது பொருள். வணர் - வளைவு, குழற்சி.

2 இக்கிளவிக்கு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து நம்பியகப்பொருட் பதிப் பிழும், சன்னகம் திரு. அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் அவர்களின் நம்பியகப் பொருளைப் பதிப்பிலும் வேறு செய்யுள் காட்டப்பட்டது. அது வருமாறு :—

சினவாகை சூடிச் செருவென்ற வாணன் ரென் மாறையினம் மனவாழ் வளையவர் வந்துநல் யாம மணந்ததெல்லாம் நனவா மெனவே மகிழ்ந்தே விழித்தொன்று(ம்) நான்கண்டிலேன் கனவாய் முடிந்தது பின்னையென் நேயென்ன கைதுவமே.

புயத்தையுடைய தமிழ் கற்ற வாணன் ரென் மாறை நாட்டைச் சேராதவர்போல, நன்கல்லாத என் நெஞ்சம் தடுமாற்றமாக நல்ல இடையூருக்கியது எ—று.

தலைவன் பிரிந்த காலத்துத் துயிலரிதாதலால் ‘இல்லாஅருங்துயில்’ என்றும், தலைவன் வந்தெய்த லரிதாதலால் ‘அவரும் வந்தெய்தில்’ என்றும், இன்பத்தைக் கெடுத்துத் துயிலெழுப்பலால் ‘பொல்லாத சேவ’ லென்றும், மிகுந்த துன்பத்தைக் கொடுத்தலின் 1 ‘நல்ல இடையூரு’ என்றும் கூறியது. துயிலும் என்னும் எதிரதுதமிலீய எச்சவும்கைம விகாரத்தாற் ரேக்கது.

பாங்கிமுன்னிலை: எச்சம். இது 2 ‘கனவொடு மயங்கல்’ என்னும் மெய்ப்பாடு. (215)

+ கவினழி வரைத்தல்

+ கவினழி உரைத்தல் எ-து. விரகத்தால் தலைவி தன் நலனாழிந்ததனைப் பாங்கியோடு கூறல்.

வாளி னு நீள்விழி வானுத லாய்தஞ்சை வாணன் ரெவ்வின் நாளி னு நானு நலந்தொலை வேனகை யாரயில்வேல் வேளி னு மேர்நல்ல வெற்பனு நீடுமென் மேனியினும் தோளி னு நோயறி சிரறி யாததென ரேல்வினையே.

இ-ள்: வாளி னும் நீண்டவிழியயும், ஒளி பொருந்திய நுதலையுமுடையாய், தஞ்சைவாணன து பகையைப்போலச் சென்ற நாளி னும் வருநாள் மிகவும் நலனாழிதலையுடைய

+ (செ - ம:-) ‘கவினழிபுரைத்தல்’

1 நல்ல - பெரிய. “நன்று பெரிதாகும்” [தொல். சொல். உரி. கு. 47.]

2 கனவொடு மயங்கல்-அரிதினில் துயிலெய்தியவழித் தலைமகளைக் கனவிற் கண்டு பின்னர் அவனன்மையின் மயங்கும் மயக்கம். [தொல். பொரு. மெய்ப், கு. 22.]

எனது மேனியினுங் தோளினும் உற்ற வேட்கை நோயை ஒளியார்ந்த கூர்வேலையும், வேளினு மிக்க அழகையு முடைய வெற்பனும் நீயும் அறிதல் செய்யீர்; நீர்நிதல் செய்யாதது யாதெனின் என் பழவினை எ—று.

‘நலந்தொலைவேன் [என்] மேனியினும்’ எனவும், ‘நோய் நகையாரயில்வேல்’ எனவும், ‘நீயும் அறியீர்’ எனவும் மாறுக. நோய் என்புழி இரண்டனாருபு தொக்கது. ‘தோளினு நோயறிவீர்’ என்று பாடமோதுவாருமூளர்.

தெவ் - பகை. நகை - ஒளி. அயில் - கூர்மை. தொல் வினை - பழவினை. நாளும்என்புழி உம்மை அசைநிலை. (216)

தன்றுயர் தலைவற் துணர்த்தல் வேண்டல்

தன்றுயர் ... வேண்டல் எ—து. தலைவி தன் துயரைத் தலைவற்கு அறிவிக்கவேண்டுமென்று பாங்கியொடு கூறல்.

வரைப்பான் மதுரத் தமிழ்தெரிவாணன் ரென் மாறைவையை நுரைப்பான் முகந்தன் நுண்டுகி லாபிந்த நோயவர்க்கின் ருரைப்பா ருளரே ஒயிரெய்த லாநமக் கூர்திரைகுழு தரைப்பால் வளரும் புகழெய்த லாமவர் தங்களுக்கே.

இ—ள்: பொதியவரையிடத்துப் பிறந்த மதுரமாகிய தமிழூ ஆராய்ந்த வாணன் ரென்மாறையைச் சூழ்ந்து வரும் வையையாற்றின் நுரைப்பையும் பாலையும் முகந்து கொண்டா லொத்த துண்ணிய நூலாற் செய்த துகிலை யுடையாய், யான் வருந்தும் இந்த நோயைத் தலைவர்க்கு இன்றுரைப்பா ருண்டாயின் நமக்கு உயிரெய்தலாம்; சொல்வார்க்குப் பயன் யாதெனின், அவர்தங்களுக்கு நடக்குங் திரையையுடைய கடல்சூழ்ந்த புவியிடத்தில் புகழெய்தலாம் எ—று.

வரை-பொதியமலை. பால்-இடம். நூரைப்பால்-உம்மைத் தொகை. ஊர்திரை-வினைத்தொகை. 1 திரை - ஆகுபெயர்.

1 திரை: அலையின் பெயர் அது நிகழ்தற் கிடமாகிய கடலுக்குத் தானியாகுபேயர்.

தரை - நிலவுகைம். ¹ நுண்டுகிள்: “குண்டுசீனபூத்த வண்டு படு கண்ணி” [திருமுரு. அடி. 199] என்றாற்போல ஒற்றுமை * நயம்பற்றிக் கூறியது. (217)

துன்புறல் பாங்கி சொல்லெனச் சோல்லல்

துன்புறல்..... சொல்லல் எ—து. யான் துன்புறலைத் தலைவர்க்கு [பாங்கி] நீ சென்று சொல்லெனத் தலைவி + கூறியவதற்குத் தலைவியை நோக்கிப் பாங்கி சொல்லல்.

ஒல்லென வேயென் நுறுதுயர் தாழு முனரும்வண்ணம் சொல்லென நீயிது சொல்லியென் பேறுன் றுயரமெல்லாம் வல்லென வேகொண்ட கொங்கையர் வேடஞ்சை வானன்வெற்பில் அல்லென வார்குழ லாயறி யாரல்ல ரன்பருமே.

இ—ள்: விரைவினுள் இது விரைவென்ன என் நுடைய மிக்க துயரைத் தலைவர் தாழும் உணரும்வண்ணம் என்னைச் சொல்லென்று நீ இது சொல்லிப் பெறும்பயன் யாது? சூதென்று சொல்ல ஒப்புமைகொண்ட கொங்கையர் வேளாகிய தஞ்சைவானன் வெற்பில் இருளென்று சொல்லப் பொருந்திய குழவினையுடையாய், உன் துயரமெல்லாம் அன்பரும் அறியா ரல்லர் எ—று.

ஒல்லெனல் - விரைவின்கண் வந்த சொல். உறு துயர் - மிக்க துயர். வல் - சூது. அல் - இருள். ஆர்ந்த - பொருந்திய. (218)

* (செ - ம்:) ‘நயம்பற்றி நுண்ணிய நூலாற்செய்த துகிலென்று கொள்க.

+ (செ - ம:) ‘கூறியதற்கு’

1 துகிலின் முதற்காரணமாகிய நூலினுது நுண்மைத் தன்மை காரியமாகிய துகிலுக்கேற்றி அடையாக்கிக் கூறப்பட்டது காரண காரியங்களின் அபேத சம்பந்தம்பற்றி என்றவாறு. திருமுருகாற்றுப் படைச் செய்யுளில், பூவின் தொழிலாகிய சீனபூத்த என்னும் அடை அப் பூவானுய காரியமாகிய கண்ணிக்கு அடையாக ஒதப்பட்டமைப்போல என்பது,

அலர்பார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி

அலர்பார்த்து உற்ற அச்சக்கிளவி எ—து. ஊராருஞ் சேரியாருஞ் சொல்லும் அலரைக் கருதி அதனாலும் அச்சத்தால் தலைமகள் கூறுஞ் சொல்.

மலருஞ் தொடைவஞ்சி வஞ்சக மாதரு மாரனும்வாய்
அலருஞ் தடங்கை யலருஞ் தொடாநிறப் வஞ்சிநெஞ்சம்
பலரும் புகழ்தஞ்சை வாணர் பிரானீப் பணியலர்போல்
புலரும் பெயருஞ்கண் ஸீர்புல ராது புலரினுமே.

இ—ள்: மலரும் மாலையுடைய வஞ்சிபோல்வாய்,
ஊரிலுள்ள வஞ்சகமா யிருக்கப்பட்ட மாதரும் மாரனும்
1 வாயலரும் பெரிய கையலருஞ் தொடா நிறப் அஞ்சி,
நெஞ்சமானது பலரும் புகழப்பெற்ற தஞ்சைவாணர்
குலத்துச் சிறந்தானீப் பணியாதார்போலப் புலரும்; அந்
நெஞ்சு புலரினும் பெயரப்பட்ட கண்ணீரானது புலராது
எ—று.

வஞ்சி - அண்மைவிளி. மாரன் - மன்மதன். வாயலர் -
தூற்றுஞ் சொல். கையலர் - மாரன் அம்பாக எய்யு மலர்.
பெயர்தல் - நிலைவிட்டுப் பிரிதல். ‘நெஞ்சம் புலரும்’ எனவும்,
'புலரினும் பெயருஞ் கண்ணீர்' எனவும் இயையும். (219)

ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி

ஆறுபார்த்து உற்ற அச்சக்கிளவி எ—து. வழியைப்
பார்த்து, அவ்வழியேத்ததாற் ரேன்றும் அச்சத்தால்
தலைவி கூறுஞ் சொல். 2 பார்த்தல் - கருதல்.

1 வாயலரைத் தொடுத்தல் - அவர்மொழி (பழிச்சொற்) கலை
தொடுத்துக் கூறல். கையலரைத் தொடுத்தல்-கையிலுள்ள மலரம்புகளை
வில்லிலை தொடுத்து எய்தல். ‘தொடாநிறப்’ என்பது இங்ஙனம் இரு
பொருளைத் தந்து நிற்றலிற் ‘சிலேக்கையை’ பொருந்தியதாம்

2 பார்த்தல்: இஃது இப்பொருளில் வருங்கால் இதனை ‘நோக்கு
அல் நோக்கம்’ என்பர்; அஃதாவது ஒன்றனைக் கண்ணால் நோக்குதலன்றி
மனத்தால் நோக்குதலாம்.

அரியுங் கரியும் பொருநெறிக் கோர்துணையாயவர்மேல் சொரியுங் திவலீல துடைக்கவென் ரேகுழமூ தோய்க்குஞ்சும் வரியும் பயில்கண்ணி வாணன் றென் மாறைநம் மன்னர்வந்து பிரியும் பொழுதெல்லி வாய்வினை யேன்மனம் பின்செல்வதே.

இ—ள்: குழமையைத் தொட்டு நஞ்சும் வரியும் நெருங் குங் கண்ணை யுடையாய், வாணன் றென்மாறையி விருக்கும் நம் மன்னவர் இரவுக் குறிக்கண் வந்து பிரியும் பொழுது பாவியேன் மனம் அவர்பின் பிரியாமற் றூடர்ந்து செல்வது சிங்கழும் யாணையும் பொருகின்ற வழிக்கொரு துணையாய் அவர்மேற் சொரியப்பட்ட மழைத்திவலையைத் துடைக்க என்றோ? சொல்வாயாக எ—று.

அரி - சிங்கம். கரி - யாணை. கண்ணி - அண்மைவிளி. எல்லி - இரவு. நஞ்சு - விடம். வரி-செல்வரி. பயில்கண் - நெருங்குங்கண்.

(220)

காம மிக்க கழிப்பார் கிளவி

காமம்மிக்க கழிப்பார்கிளவி எ—து. வேட்கை 1 மிக்குச் சிறப்பச் சிந்தித்துச் சொல்லுஞ் சொல்.

இக் கிளவிச் செய்யுட்குக் கருத்து — கடல், கானல், பொழில், விலங்கு, புள் இவற்றை நோக்கித் தலைவி இரங்கிக் கூறல். இதற்கு இச்செய்யுளிற் கவி இல்லை.

2 மாதுற்ற மேனி வரையுற்ற வில்லிதில் லைநகார்க்குழ் போதுற்ற பூம்பொழில் காள்கழி காளைழிற் புள்ளினங்காள் ஏதுற் றழிதியென் னீர்மன்னு மீர்க்கதறை வர்க்கிவளோ தீதுற்ற தென் னுக்கென் னீரிது வோநன்மை செப்புமினே.

* [இது பிறசெய்யுட் கவி]

* திருக்கோவையார் செய், 174.

1 மிகுந்த பெருகுதலாற் கவலைப்பட்டுக் கூறுங் கூற்று; சிறத்தல்-மிகுதல், பெருகுதல் படர் - சிந்தணை. சிந்தாகுஸ்ம், (உரிச்சொல்; “படரேயுள்ளல் செலவுமாகும்” [தொல் சொல் உரி. 44.]

2 இ—ள்: மாது பொருந்திய மேமியையுடைய வரையாகிய மிக்க வில்லையுடையவனது தில்லைநகரைச் சூழ்ந்த போதுபொருந்திய மலரினை

இக்கிளவிச் செய்யுள் ¹ ‘ஆங்கு நெஞ்சமிதல்’ என்னும் மெய்ப்பாடென் றணர்க.

[ஆனால், இக்கிளவிக்குரிய தஞ்சைவாணன் கோவைச் செய்யுளாக மதுரைச் தமிழ்ச் சங்கத்து நம்பியகப்பொருட் பதிப்பில் உதாரணச் செய்யுளான்று காட்டப்பட்டுள்ளது. அது வருமாறு:]

² ஒதக் கயலீயுண் டண்ணுந்து விக்கி யுடல்குலுக்கிப் பாதத் துலோனிமிர்க் குங்குரு கீர்வெண் பணிலைங்க சாதத் திருநிதி யன்னன் குலோத்துங்கன் றஞ்சையிலென் காதற் சிறையுங் குறையுங்கண் டாரிஸ்லைக் கன்னெஞ்சரே. (221)

தண்ணுட் கையா றெய்திடு கிளவி

தண்ணுட் கையா றெய்திடு கிளவி எ—து. தலைவி தண் னிடத் துத் துன்பத்தைப் பிறிதொன்றனமே விட்டுச் சொல்லுஞ் சொல். இதற்கும் இச் செய்யுளிற் கவி இல்லை.

யுடைய பொழில்காள், அப்பொழிலைச் சூழ்ந்த கழிகாள், அக்கழிகளிற் பயிலு மெழிலையுடைய புள்ளினங்காள். என்னை நீங்கள், ‘யாதனை யுற் றழிக்கின்றாய்’ என்று ஒருகால் வினவுகின்றலீர்; குளிர்ந்த துறைவர்க்கு இவள் தீதுற்றது எற்றிற்கென்ற கூறுகின்றலீர்; இதுவோ நம்மாட்டு நங்காதன்மை? சொல்லுமின் எ—று. [மன்னும், ஓ: அசைநிலைகள்]

1 ஆங்கு நெஞ்சமிதல்-தலைவி தலைவன்மேற் காதல் மிக்குரைக்குங்கால் நெஞ்சமிந் துரைத்தல்.

2 இ—ள்: கடலீ னுலாவுங் கயல்மீனைக் கவர்ந்து அண்ணைந்து விழுங்கி உடலைக் குலுக்கி இரண்டு பாதங்களையும் உந்தி ஸ்மிர்த்துகின்ற நாரைகளே, வெண்மையாகிடா சங்ககிதியினையும் பதுமகிதியினையும் ஒத்த ஈகையாளனுகிய உயர்குலத் தோன்றலது தஞ்சைங்கரின்கண்ணே எனது காதலாகிய வெள்ளம் உள்ளமாகிய கரையினைக் கடந்து வெளிப் படாமற் காக்குங் காவலின் அருமையினையும், அதனால் யான் மெலி தலையுங் கற்போன்ற வன்னெஞ்சராய் தலைவர் அறிந்தாரிஸ்லை; (நீர் சென்று கூறுவீராக) எ—று. எனவே, காமம் மிகுதலாற் றகீவனை நினைந்தறும் மிக்க துன்பங்கிலையினைக் கிளங்த கிளவியாயிற்று,

1 தன்போற் சினத்துரு மேந்திய கோன்கன்னித் தாழ்துறைவாய்ப் பொன்போன் மலர்ப்புல்ளைக் கான ஒு நோக்கிப்புலம்புகொண்ட என்போ விரவினெல் லாந்துயி லாதுநின் ரேங்குதியால் அன்போ டொருவற் கறிவிழுங் தாயோ வலைகடலே.

[* இது பிறசெய்யுட் கவி]

இக்கிளவிச் செய்யுள் 2 'எம் மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்' என்னும் மெய்ப்பாடென் ருணார்க. 'இன்பத்தை வெறுத்தல்' [தொல். பொ. சுத. 270] என்னுஞ் சுத் திரத்திற் காண்க. (222)

நேறி விலக்குவித்தல்

நெறிவிலக்குவித்தல் எ-து. தலைவி தலைவன் வரும் வழியை விலக்கெனப் பாங்கியொடு கூறல்.

* இறையனுர் அகப்பொருள் குத. 30-ன் உரை மேற்கோள்.

1 இ-ள்: அலீமோதுகின்ற கடலே, காய்தலையுடைய இடியைக் கொடிக்கண் ஏந்திய பாண்டியனது ஆழந்த குமரித்துறை பிடத்தே தலைவன்றன்னை யொத்த வெண்பொன்போல் மலரைப்பூத் புன்னை மரத்தையுடைய சோலையினையும் பார்த்து வருந்துதல்கொண்ட என்னின்போல இரா முழுவதும் தயிலுதலின்றி நின்று புலப்புகின்ற யாதலால், ஒரு தலைவன்மாட்டுவைத்த அன்பினால் வருந்தி யறிவு மயங்கினையோ? சொல்வாயாக எ—று.

கான ஒும் என்புமியும்கை எச்சவும்கை; தலைவர் வருகையினை யன்றியும் எனப் பொருள்படுதலின். வெண்பொன்-வெளி. இனி, தாது பரந்தவாற்றாற் பொன்போ பொளிரும் மலரெனினுமாம். தலை வணைப்போல, அவனைடு புணர்ந்துழி யின்பும் பிரிந்துழித் துன்புங் தருதலின் 'தன்போற் கானல்' என்றார்கள். ஆதலின் இச்செய்யுள் 'எம் மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்' என்னும் மெய்ப்பாடாயிற்றென்க.

2 எம் மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்-யாதானு மொருப்பொருள் கண்டவிடத்துத் தலைமகனேடு ஒப்புமை கோடல். எம் மெய்யாயினு மென்றமையாற் கண்டபொருளும் கேட்ட பொருளும் ஒப்புமை கொள்ளப்பெறு மென்றவாறு.

ஏவற்கருத்தா; இயற்றுங் கருத்தா, 1 கருவிக்கருத்தா,
2 கருமக்கருத்தா என கருத்தா § நால்வகையாய்க் கூறப்
படும். அவற்றுள் பாங்கியை இயற்றுங் கருத்தாவாக்கி,
தலைவியை ஏவங் கருத்தாவாய்க் கூறவின், ‘நெறி விலக்கல்’
என்னது ‘நெறி விலக்குவித்தல்’ எனக் கூறியதென்
றுணர்க. இவ்வாறே மேலவருங் ‘குறிவிலக்குவித்தல்’
முதலாயினவற்றிற்குங் கொள்க.

ஈன்று வினுமெனக் கண்புடையாய்சென் றிரந்துகொண்டு
சான்றுண்மை யன்பர் தமக்குரை நீதஞ்சை காவலைனாத்
தேன்றும் டுவரைப்புகழ் சேர்த்திய வாணினைச் சேரவர்க்கும்
தோன்று விருங்கங்கு நீவரு மாரெறு தோன்றலென்றே.

இ—ள்: ஈன்ற தாயன்பி நும் என்னிடத்து அன்புமிக்
குடையாய், ‘தஞ்சை காவலைனா, தேன்றும்ந்த * திசைமலை
களிற் புகழைச் சேர்த்திய வாணினைச் சேராத பகை
வர்க்குந் தோன்றுத பெரிய கங்குவிடத்து, தோன்றலே,
3 வரும்வழியை யொழி’ என்று மாட்சிமயுடைய அன்
பர்க்கு நீ சென்று வேண்டிக்கொண்டுரைப்பாயாக எ-று.

§ (பி-ம:-) ‘நால்வகையாராய்’

† (செ-ம:-) ‘வரைத்தமிழ்’

* ‘பொதியமலையில் தமிழைச்’

1 கருவிக் கருத்தா: ‘எழுத்தாணி யேழுதும்’, “கண்ணவணை
யல்லது கானு செவியவன, தெண்ணருஞ்சி ரல்ல திசைகேளா—
அண்ணல், கழலடி யல்லது கைதொழா வஃதாவ், அழலங்கைக் கொண்
டான்மாட் டன்பு” என்றும்போல்வனவற்றில், எழுத்தாணி, கண்,
செவி முதலிய கருவிகள் எழுவாயேற்றுக் கருத்தாவாக நிற்றல்
போல்வன.

2 கருமக்கருத்தா: ‘பசக் கறந்தது’, ‘சோறட்டுது’ என்றாற்
போலச் செய்ப்படுபொருள் எழுவாயாகிக் கருத்தாவாக நிற்பன;
“செய்ப்படு பொருளைச் செய்ததுபோலத்-தொழிற்படக் கிளத்தலும்
வழக்கியன் மரபே” என்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனுவரையர் ‘அரிசி
தானே யட்டது’ என உதாரணங்காட்டியது மது.

3 வரும் வகையை, வரும் விதத்தை; வருகையை என்றபடி.

உம்மை-சிறப்பும்மை. எனக்கு என்பழி வேற்றுமை மயக்கம். சான்றுண்மை-1 மாட்சிமை. தாழ்தல்-தங்குதல். வரை-குலவரை. சேரலர்-பகைவர். உம்மை-இழிவுசிறப்பும்மை. தோன்றல் - அண்மைவினி. (223)

குறி விலக்குவித்தல்

குறி விலக்குவித்தல் எ-து. தலைவி தலைவன் வரும் இரவுக்குறியை விலக்கெனப் பாங்கியொடு கூறல்.

வெற்றி யவாவிய வாணர் பிரான்றஞ்சை ஒவற்பகத்திப் பெற்றிய சோலைப் பிறங்கிருள் வாரன்மின் பேதையின் னும் முற்றிய வேநற் படிகள்ளை யோப்பு முறைமையளை நெற்றிய காதலி னுவிசைத் தாளன்னை யென்றுரையே.

இ-ள்: தலைவி இன்னும் முற்றிய திணையினிடத்து வீழுங் கிளியோட்டு முறைமைய ளை றிரங்கிய காதலி ஞல் அன்னை சொன்னாதலால், வெற்றியை விரும்பிய வாணர்பிரானது தஞ்சை வெற்பிடத்து இவ்விடையீடு படுவதாகிய சோலையிற் செறிந்த இருட்குறியிடத்து வாரா தொழிமினென்று அன்பர்க்கு நீ கூறுவாயாக எ-று.

பாங்கிமுன்னிலை அதிகாரப்பட்டு வருதலாற் கொள்க. அன்பர்க்கு என்பது அவாய் நிலையான் வந்தது. பிறங்கல்-செறிதல். எற்றல் - இரங்கல். இசைத்தல் - கூறுதல். வாரன்மின்-ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். என்னை,-“வயக்குறு மண்டிலம்” என்னும் பாலைக்கலித்தரவில் “இறத்திராலைய மற் றிவணிலைமை கேட்டுமின்” [கலி-25] என்றுற்போலக் கொள்க.

o (செ-ம்:-) ‘வெற்பகத்தில்’

1 மாட்சி-(மாண்சி) = சிறந்த குணங்கள். மாட்சிமை-மாட்சியை ஆளுந்தன்மை.

“ஓருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளாவி
பன்மைக் காகு மிடனுமா ருண்டே”

—தொல். சொல். எச்ச. குத். 65.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியானு முனர்க.

(224)

வெறி விலக்குவித்தல்

வெறி விலக்குவித்தல் எ-து. தலைவி தாய் வெறியாடு தல் கொண்டாளென்று தலைவற்குக் கூறி வரவு விலக் கெனப் பாங்கியோடு கூறல்.

மின்ன திட்ததென்ன வன்னைகொண்டாள் வெறி விந்தைமங்கை மன்னென்மை மன்னிய வாணன் றென் ட் மாறை வரையில்வண்டியாழ் என்ன வசன மிறைகொள்ளு நாட ரெனக்கருளால் முன்ன எருளிய நோய்தனிப் பானின்று மொய்குழலே.

இ—ஸ்: மொய்குழலே, வெற்றி மங்கையா ஸர சாண்மை நிலைபெற்ற வாணன் றென்மாறை [நாட்டுமலை] மில் வண்டிசையை யாழிசையென் றென்னி அசனப்புட்கள் தங்குநாடர் எனக்கு அருளினால் முன்ன எருளிய நோயைத் தணிக்கும்பொருட்டாக, இன்று அன்னை மின்ன திட்ததுபோலக் காரணமின்றி வெறியாட்டாளை வினுவ உட்கொண்டாளென்று அன்பர்க் குரைத்து வரவு விலக்குவாயாக எ—று.

† (பி-ம:-) ‘மாறையில் வஞ்சிவண்டியாழ்’

1 “இ—ஸ்: ஓருமையைக் கருதிய பெயராகிய நிலைமையையுடைய சொல் பன்மைக்குப் பொருந்தினிற்குமிடழும் உண்டு எ—று. எனவே, பன்மை சுட்டிய பேயர்ச்சோல் ஓருமைக்குப் பொருந்தி நிற்கும் இடழும் உண்டு என்னும் பொருள் அருத்தாபத்தியாற் றுந்தது”—நச்சினார்க்கினி யர். சண்டு, முன்னைக் கிளாவிச் செய்யுளில் தலைவனை “ஈ வருமா ஞேழி தோன்றல்” என ஓருமையாற் கூறி, இச்செய்யுளில் அவனை “வாரன் மின்” எனப் பன்மையாற் கூறியது ஓருமைப் பன்மை மயக்கவழு வகைத்து யென்பதற்குப் பாலைக்கலியில் மேற்கோளும், குத்திரவிதியும் நாட்டப்பட்டன என்றறிக.

வெறி-வெறியாட்டாளனை வினாதல். விந்தை மங்கை-வெற்றிமாது. மன்னுண்மை-அரசாண்மை. ¹ வண்டு, யாழ் இரண்டும் ஆகுபெயர். இறை கொள்ளுதல் - தங்குதல். நோய்-வேட்கைநோய். தணிப்பான்: வினையெச்சம். மொய் குழல் - வண்டு மொய்க்குங் குழல்; ² ஆகுபெயர். (225)

பிற விலக்குவித்தல்

பிற விலக்குவித்தல் எ-து. தலைவி பிறர் வரைவைத் தலைவற்குக் கூறி வரவு விலக்கெனப் பாங்கியொடு கூறல்.

பொருபான் மதியினைப் போன்மருப் பியானையிற் பொன்னெடின்பம் தருபான் மொழிவஞ்சி சாரவங் தார்தஞ்சை வாணன் வெற்பின் ஒருபா நேதுமல ரென்னவெங் தீயுலை யூற்றசெவ்வேல் இருபான் மருங்கினுங் கொண்டெறிந் தாலொத்த தென்செவிக்கே.

இ—ள்: இன்பத்தைக் கொடுக்கும் பால்போலு மொழியை யுடைய வஞ்சிக்கொம்பு போல்வாய், தஞ்சை வாணன் வெற்பில் போரப்பட்ட வெண்மதியை யொக்கும் மருப்பையுடைய யானையின் மேற்பொன்னேடு ஓரிடத் தயலார் சாரவங்தா ரென்று சொல்ல, அச்சொல் என் செவிக்கு வெய்ய தீயுலையிற் பழுக்கக் காய்ந்த செவ்வேலை இரண்டு பக்கத் திடத்துங்கொண் டெறிந்தா லொத்த தென்று அன்பர்க்குக் கூறி அவர் வரவு விலக்குவாயாக எ—று.

நொதுமலர்-அயலார். பால்-வெண்மை. பால்-பால். பால்-இடம். பால்-பக்கம்: முறையே காண்க. (226)

¹ வண்டு: வண்டாகிய பொருளின் பெயர் அதனிசையாகிய பண்பிற் காதலாற் போருளாகுபெயர், யாழ்: யாழாகிய இசைக்கருவியின் பெயர் அதனுலாய காரியமாகிய இசைக்காயது கருவியாகுபெயர்.

² மொய்க்குழல்; சினையாகுபெயராய்த் தோழியை யுனர்த்திற்று.

குரவரை † வரைவெதிர் கொள்ளுவித்தல்

குரவரை வரைவு எதிர்கொள்ளுவித்தல் எ—து. † பெரி யோர் வரைவு கூறிவர [அவரை] நமர் எதிர்கோட்டிலேச் செய்யென்று தலைவி பாங்கியொடு கூறல்.

தற்பழி யாமலுஞ் சந்திர வாணன் றமிழ்த் 1 தஞ்சைநகங் கற்பழி யாமலுங் காரண மாகக் கயல்விழிகின் சொற்பழி யார்நமர் சொல்லுவல் லேசென்று சொல்லலையேல் இற்பழி யாம்வழி யாநம தாருயிர்க் கேதழுமே.

இ—ள்: கயல்போன்ற விழியினை யுடையாய், சந்திர வாணன் தமிழ்ச் 1 சிலம்பில் தலைவன்-றன்னைப் பழியாமலும், நமது கற்பழியாமலும், இவ்விரண்டுங் காரணமாக வல்லே சென்று பெரியோர் மணமொழிக்கு வரவும், நமர் எதிர் கொள்ளவும் தலைவர்க்கும் நமர்க்கும் சொல்லு; நீ சொல்லியக்கால் நமர் நின் சொல்லைப் பழியார்; நீ சொல்லலையேல் நம்மனைக்குப் பழியாம்; நமதாருயிர்க்கு ஏதம் வருவதற்கு வழியுமாம் எ—று.

கயல்விழி-அன்மொழித்தொகை. இல்-ஈண்டுக் குலம். ஏதம்-குற்றம். பிறர் வரைவு நேரின் உயிர்போய்விடு மாதலால், ‘உயிர்க்கு ஏதம்’ என்று கூறியவாறு. ‘வெறி விலக்குவித்தல்’ முதலிய மூன்று கவியுள்ளும் தலைவர்க்குக் கூறென்று கூறவில்லையெனின், ‘விலக்குவித்தல்’ ‘கொள்ளுவித்தல்’ எனத் தலைவி ஏவலாய்ப் பாங்கி செயலாய்க் கூறியதனாலும், வரைவு கடாதலினும் இக்கிளவி களின் பொருள்படத் தலைவற்குக் கூறுதலானும், அதி காரப்பட்டு வருதலானும் தலைவர்க்குக் கூறென்று கூறியவாறுயிற்று.

(பி-ம்-.) † ‘வரவெதிர்’ † ‘பெரியோரை’

1 மூலத்தில் ‘தஞ்சை’ என்றும், உரையில் ‘சிலம்பில்’ என்றும் தம்முன் ஒவ்வாப் பாடமாகவே எல்லா ஏட்டிலுங் காணப்படுகின்றன. தஞ்சையினையுடைய மாற்றாட்டுச் சிலம்பில் (மலையில்) என, அஃது இலக்கணை நெறியாற் கொள்ளப்பட்ட பொருள்போலும்,

“பருவரல் வினாவிய பாங்கிக் கிறைவி, அருமறை செவிலி யறிந்தமை கூறலும், தலைமகன் வருந்தொழிற் கருமை சாற்றலும்” [அகப்பொருள்விளக்கம் கள. சுத். 48] ஆகிய இரண்டும், அஸ்பார்த்துற்ற அச்சக் கிளவியும், ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக் கிளவியும் ஆகியவிரண்டும், நெறி விலக்குவித்தல் முதலிய நான்கும் ஆக எட்டும் அச்சத்திற் குரியன. பாங்கி இறைவனைப்பழித்தலும், துண்டுறல் பாங்கி சொல்லெனச் சொல்லலும் ஆகிய இரண்டும் உவர்த்தற் குரியன. தலைமக அர்க்குச் செலவொருப்படுதலும், பூங்கொடி இறையீரான் றன்னைநோங் தியற்பட மொழிதலும், கனவுநலி வரைத்தலும், கவினழி வரைத்தலும், தன்றுயர் தலைவற் குணர்த்தல் வேண்டலும், காமமிக்க கழிபடர் கிளவியும், தன்னுட்கையா றெய்திடு கிளவியும், குரவரை வரைவெதிர் கொள்ளுவித்தலும் ஆகிய எட்டும் ஆற்றுமைக் குரியன.

வரைதல் வேட்கை முற்றும்.

பன்னிரண்டாம் நாள் -

15. வரைவு கடாதல்

அஃதாவது பாங்கி தலைவனேடு வரைவுகூறி வினாதல்.
“பொய்த்தன் மறுத்தல் கழறன் மெய்த்தலென்
ரெருநால் வகைத்தே வரைவு கடாதல்”

[நம்பி. கள. சு. 49]

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் வரைவுகடாதல் நான்கு வகைப் படும்.

வினாவிய சேவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பல்

வினாவிய விளம்பல் எ—து. முன் வரைதல் வேட்கையில் தலைவி அருமறை செவிலி யறிந்தமை கூறிய வதைனாத் தோழி, தன்னைச் செவிலி வினாவியதாகவும், அதற்குத் தான் மறைத்துக் கூறியதாகவும் தலைவற்குக் கூறுதல். இக்கிளவி முதல் ‘கவினழி வரைத்தல்’ ஈருகக்

கூறிய கிளவிகள் பலவற்றுள்ளும் குறிப்பினாலும் வெளிப் பட்டயானும் வரைவு கடாவியவாறு கண்டுகொள்க.

தளரா விளமூலீல் † தாங்ககில் லாது தளரிடைகண்
வளராத தெங்கங்குல் வாரா யெனத்தஞ்சை வாணன் வெற்பா
விளரார் திருதுத ஸன்னைக்கொர் மாற்றம் விளம்பியியங்கேன்
உளரா மவர்வலீல யுட்பட்டு வாழ்வ துணர்ந்தருளே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பனே, செவிலி என்னை
இங்கு வாராயென அருகமழுத்து எஞ்ஜான்றும் இறகிய
தன்மை தளராத இளமூலீகளைத் தாங்கமாட்டாது தளர்ந்த
இடையினை யுடையாள் கங்குவின்கண் துயில்கொள்ளாதது
என் நென்று வினாவு, வெஞுப்பார்ந்த திருதூஸ்யுடைய
அண்ணைக்கு ஒரு சொல் மறைத்துச் சொல்லி உய்ந்தேன்;
எமக்குள்ளாராகிய தாய்மார்வலீயுள் அகப்பட்டு யாங்கள்
உயிர்வாழ்தல் உணர்ந்தருள்வாயாக எ—று.

தளரிடை: அன்மொழித் தொகை. கண்வளர்தல் -
துயிலுதல். கங்குல் - இரவு. விளர் ஆர்தல்-மகட்குத் துயில்
வாராமையால் யாது நோயோ வென்று துன்பத்தால்
திருதுதல் வெஞுத்தல். ஓர் மாற்றம் - தலைவி துயிலிடைக்
கணவு கண்டு வெருவி யெழுந்தாள், அவ் வச்சத்தினால்
துயில்வாரா திருந்தாளென்னும் மாற்றம். யான் இங்ஙனம்
மறைத்துக் கூறுவிடின் என்னுயிர்க்கு ஏதஞ் செய்வரென்
பது தோன்ற ‘உய்ந்தேன்’ என்று கூறியவாறு.

எனவே,—குறிப்பால் வரைவு கடாதலாயிற்று. தாங்கி
நில்லாதென்று பாடமோதி, ‘தளரிடை’க்கு: துவஞும்
இடையென்று பொருளுறைப்பாரு மூளர். (228)

அலரறிவுறுத்தல்

அலர் அறிவுறுத்தல் எ—து. ஊரில் தலைவியைத் தூற்றும் அலர்விரிந்ததென்று தலைவனுக் கறிவுறுத்தல்.

மணிவரை மாளிகை மாறை வரோதயன் வாணன் வெற்பா பணிமொழி யாளன் னுங் கொள்கொம்பு மூடிப் படர்ந்தயலார் அணிமீனை தோறுங் கொழுஞ்சுவிட் 1 டம்ப ஸரும்பிமண்மேல் தணிவில் தாகவிப் போதலர் பூத்ததுன் றண்ணளியே.

இ—ள்: மணிவரைபோன்ற மாளிகையை யுடைய மாறை வரோதயஞ்சிய வாணனது வெற்பி ஹள்ளவனே, நினது தண்ணளிமாகிய வல்லி தலைவியென்னுங் கொள் கொம்பை மூடிப் படர்ந்து, பக்கத்து அழகிய மீனைதோறும் கொழுஞ்சுவிட்டு, அம்பலென்னும் அரும்பை யரும்பி, மண்மேல் தணிவில்லாததாக இப்போது அளரென்னும் பூவைப் பூத்தது எ—று.

மணிவரை - மாணிக்கமலை. பணிமொழி - மெல்லிய மொழி. கொள் கொம்பு - கொடி படரக் கொள்ளுங் கொம்பு. அம்பல் - முகிழ் முகிழ்த்தல். அலர் - விரிதல். முகிழ் முகிழ்த்தல் - மீனையோ ரறிதல், அலர் - அயல் மீனையோ ரறிதல்; முகிழ் முகிழ்த்தல் - அயன்மீனை ரறிதல், அலர் - சேரியறிதல்; முகிழ் முகிழ்த்தல் - சேரியறிதல், அலர் - அயற்சேரியறிதல். என்னை,—“அம்பலு மலருங் களவு” [22] என்னும் இறைவனர் பொருட்சுத்திரவுரையிற்

1 அம்பல் - சிலரறிய நிகழும் பழீமொழி; அரும்புபோல விரியாது கீற்றலில் சிலரறிய நிகழுஞ் சொல் அம்பல் எனப்பட்டது; அரும்பல் என்பதன் மருஉ என்பார்.

முகிழ் முகிழ்த்தல் — அரும்புபோல (ச் சிலர்க்குள்ளே) தோன்றி கீகழ்தல்; உவமத்தொகையாகிய தொடர்.

2 அலர் - பலரறிய நிகழும் பழீமொழி; அலர் (பூப்) போல விரித விற் பலரறிய நிகழுஞ் சொல் அலர் எனப்பட்டது.

கண்டுகொள்க. இச்செய்யுள் 1 'இயைபுருவகம்' எனக் கொள்க.

(229)

தாயறிவுணர்த்தல்

தாயறிவு உணர்த்தல் எ—து. இக்களவுவத் தாயறிந்தா வளன்று தலைவற்குக் கூறுதல்.

திரையிற் பவளம் வடவா முகத்தெழுங் தீக்கொழுங்திற் கரையிற் படருங் கடற்றுறை நாட கயற்கொடி பொன் வரையிற் றிகழ்வித்த வாணன் றென் மாறை மலர்ந்த மொவல் விரையிற் களவுவயெல் லாமறிந் தாளன் ஜீ மெய்யுறவே.

இ—ள்: பவளக்கொடி. திரையால் வடவா முகக்கணவி லெழுங் கொழுங்து போலக் கரையிலே படருங் கடற்றுறை நாடனே, கயற்கொடியைப் பொன்மலையில் * விளங்கு வித்த வாணன் றென்மாறை காட்டில் நீ தலைவிக்குச் சூட்டிய மூல்லைமாலை மணத்தினாலே அன்ஜீ களவுவயெல்லாம் உள்ளபடி யறிந்தாள் எ—று.

எனவே,—களவொழுக்கத்தில் ஒழுகற்பாலை யல்லை யென்று கூறியதாயிற்று. திரை - அலை. 2 இன் இரண்டும் - மூன்றனுருடு. என்ஜீ,—

* (செ-ம்:-) 'விளக்குவித்த'; இரண்டேடுகளில் 'விளக்கிவித்த' என்றுள்ளது. விளங்கு + வி (திகழ்வி); 'திகழ்வித்த - விளங்குவித்த, விளக்கிய' என்பதே பொருளாதவின் யாங் கொண்ட பாடமே பொருந்துதல் காண்க.

1 இயைபுருவகம்: ஒன்றற்கான் று இயைபுடைய பொருள்கள் ஒரு தொடரிலே உருவகமாக வருதலுடையது. தன்னணி முதலிய உவமேயைப் பொருள் பலவும், கொடி முதலிய உவமானப் பொருள் பல வும் தனித்தனி தம்முள் இயைபுடையவாதலும்,* ஒரு தொடரில் உருவகிக்கப்பட்ட மையுங் காண்க.

2 இன் இரண்டும் மூன்றனுருடு: 'இன்' உருடு இரண்டற்குமூரிய ஏதுப்பொருள், அப்பொருளுக்குரிய ஏஜீய ஆனுருபாகிய மூன்றும் வேற்றுமையால் (பிரதிபதாாகத் தந்து) உரைக்கப்பட்டன என்றவாறு போலும்.

“இன்னு நேரது வீச்செனா வருஉம்
அன்ன பிறவு மதன்பால வென்மனூர்”.

—[தொல். சொல். வேற். குத். 13]

என்னுஞ் சூத்திரவிதியா னுணர்க. கொழுங்தின் -
ஐந்தாமுருபு உவமப் பொருளின்கண் வந்தது. பொன்
வரை-மகாமேரு. திகழ்வித்தல்-விளங்குவித்தல். மெளவல்-
மல்லை. விரை-மணம். மெய்யுற-உள்ளபடி. (230)

வெறியச்சறுத்தல்

வெறியச்சறுத்தல் எ-து. அன்னை வெறியாட்டாளைனை
வினாதல் உட்கொண்டா ளென்று தலைவனுக்கு அச்ச
முறுத்திக் கூறல்.

மையுற்ற நிலக்கண் மாமங்கை கோன்றஞ்சை வாணன் வெற்பில்
நெய்யுற்ற வேலன்ப நீதணி யாமையி னெ ஞ்சினுள்ளே
ஜூயுற் றயர்வுற்றெம் மன்னையு மாயுமென் றைனங்கின்
மெய்யுற்ற நோய்தணிப் பான் வெறி யாடல் விரும்பினரே.

இ-ள்: மை யெழுதிய கீலமலர்போன்ற கண்ணை
யுடைய திருமகட்குக் கணவனுகிய தஞ்சைவாணன் வெற்
பில் நெய்தடவிய வேலையுடைய அன்பனை, நீ தலைவிக்குக்
கொடுத்த காமலேவட்கையாகிய நோயைத் தணியச்செய்
யாமையான் அன்னையும் ஆயும் எங்கோயோ வென்று

1 “இன்னுனேது” என்னும் குத்திர அடிகள் மூன்றும் வேற்றுமைப்
பொருளின் விரிச்குத்திரத் துள்ளன. “இன்னுனேது வென்பது ‘முயற்
தியிற் பிறத்தலா னெலி கிலையாது’ என்பது. அதனினாதலெனக் காரக
வேது முற்கூறப்பட்டமையின். இது ஞாபகவேதவாம் இப்பொருள்
ஆனுருபந்தும் இன்னுருபிற்கும் உரித்து என்பது விளக்கிய ஏதுவென்
நது இன்னுனேதுவென்றார். இன்னுனைபது உம்மைத்தொகை.
அவற்றது ஏதுப்பொருண்மை யென்றவாறு” — சேனுவரையம்.

சண்டு. ‘திரையின்’ ‘விரையின்’ என்புழி இன்னுருபுக்குப் பதிலாக
ஆனுருபால் பொருளுரைக்கப்பட்டது; முன்னது காரக ஏதுப்பொருளி
ஆம், பின்னது ஞாபகஏதுப்பொருளி லும் வந்தன வென்க,

[மனத்தினுள்] ஐயப்பட்டு அயர்ச்சியடைந்து, என் ஆராணங்கு போல்வாளது மெய்யுற்ற நேரயைத் தணிக்கும் பொருட்டு வெறியாட்டாளைன் விலைதல் விரும்பினர் எ-று.

எனவே,—வெறியாட்டாளைன் விலைதற்கு முன்னாலே நீ விரைந்து வரைந்துகொள்வா யேன்பது குறிப்பால் தோன்றிற்று.

மாமங்கை - திருமகள். தணித்தல் - ஆறச் செய்தல். அயர்தல் - கவற்சி. அன்னை - செவிலி. ஆய் - நற்றுய். ஆரணங்கு - ஈ ஆசுபெயர். தணிப்பான்: விலையெச்சம். (231)

பிற்ரவரை வுணாத்தல்

பிற்ரவரை உணர்த்தல் எ—து. பிற்ரவரைவுகூறி வந்ததனைத் தலைவற்கு அறிவித்தல்.

வெடிக்கின்ற விப்பிய ணித்திலம் பைத்தலை வெம்பகுவாய்த் துடிக்கின்ற திங்களிற் ரேன்றுந் துறைவசெஞ் சொற்புலவோர் வடிக்கின்ற முத்தமிழ் வாணன்றென் மாறை * யென் மான்மருங்கை ஒடிக்கின்ற கொங்கைகண்டாலெவ ரேநெஞ் † சுகாதவரே.

இ—ள்: வாய்விள் ளும் இப்பியில், பாதி உள்ளும் பாதி வெளியுமாய்த் தோன்றும் நித்திலம், [இராகு வென்னும் அரவினது] வெய்ய வகிர்ந்த வாயிடத்துத் துடிக்கின்ற திங்களைப் போலத் தோன்றும் நீர்த்துறைவனே, செவ்விய சொல்லையுடைய புலவோர் ஆராய்ந்து குற்றநிக்கித் தெளித்த முத்தமிழழக் கற்ற வாணன் றென்மாறை நாட்டி விருக்கும் ‡ என் மான்போன்ற தலைவியது இடையை ஒடிக்கின்ற கொங்கையைக் கண்டால், நெஞ்சுகாதவர் யார் எ—று.

§ (செ-ம்:-) ‘அன்மொழித்தொகை’;

* ‘யெம்மான்’

† உகாதவர் - தீடம் அழியாதவர்.

† (செ-ம்:-) ‘எங்கள்’

வெடித்தல்-வாய்விள்ளுதல். இப்பி-முத்திப்பி. நித் திலம்-முத்து. 1 பைத்தலை - ஆகுபெயர். பகுவாய் - வகிர் வாய். துடித்தல்-நடுங்குதல். உவமப் பொருட்குத் துடிப்பு யாதெனின், ஒளியால் துடித்தல்போலத் தோன்றல். வடித் தல் - ஆராய்ந்து சூற்றம் கீக்கித் தெளித்தல். முத்தமிழ் - இயல் இசை நாடகம். மாண் - ஆகுபெயர். மருங்கு - இடை. உகுதல் - உதிர்தல். 2 'வெடிக்கின்ற இப்பியு ணித்திலம் பைத்தலை வெம் பகுவாய்த் துடிக்கின்ற திங்களிற் ரேன் றுங் துறைவு' என்றது இறைச்சி யென்க. 3 "இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே" [தொல். பொ. சு. 229] என்னுஞ் சுத்திரத்தா னுணர்க. (232)

† பி-ம்:-) 'கீக்கி யையங் தெளிதல்'

1 பைத்தலை-சினையாகுபெயராய்ப் பாம்பை யுணர்த்திற்று.

2 'வெடிக்கின்ற.....தோன்றுங் துறைவு' என்றதனால், தலைவனே, இற்செறிப்பால் நின்னை யெய்தப்பெருது தலைவி தன் மேனி யொளி குன்றிப் பதைக்கும்படி நீ வரையாதொழுகுதல் நினக்குத் தகாது' என்னும் பொருள் தோன்றியது. இப்பொருள் ஈண்டுக் கூறவேண்டும் பொருளாய்ப் பின்வாக்கியத்திற் பெறப்பட்ட 'கொங்கை கண்டால் நெஞ்சமியாதார் யார்? எவரும் நெஞ்சமின்து வரைய முயலவுற்ற ரூர்; ஆகவே அங்ஙனம் பிறர் வரைவுகூறி வருமுன் நீ வரைந்து கொள்வாயாக' என்னும் வாக்கியப் பொருளோ டொருங்கொத்து இயையாமையின், அதன் புறத்தே புலப்பட்டதாய், அதற்கு உபகாரப் படும் பொருட்டன்மை யுடையதாமாதவின் இறைச்சியாயிற்று உள்ளுறை யுவமமோவெனில், உள்ளுறுத்து உவமங்கொள்ள நிற்குங் கருப்பொருளின்கண் நிகழ்வதாய தன்மையானது, கிளவிவிற் கூற எடுத்துக்கொண்ட வாக்கியப் பொருட்கு ஒருங்கொத்த தன்மையாயிருக்கும் என்றறிக. உள்ளுறையுவமம் இவ்வாருதலை இந்நாலில் பின்னர் வரும் 'இழைவினையாடும்' [238] என்னுஞ் கவி முதலாயினவற்றிற் கூறப்படும் உள்ளுறை யுவமத்தாலும் உணர்க.

3 "இது, தலைக்கும் தோழிக்கு முரியதோர் வழுவமைக்கின்றது. இறைச்சியாவது உள்ளபொருள் ஒன்றனுள்ளே கொள்வதோர் பொருளாகலானும் செவ்வன் கூறப்பட்டமையானும் தலைவன்கொடுமை கூறும் வழிப் பெரும்பான்மை பிறத்தலானும் வழுவாயிற்று. இ-ஸ: கருப் பொருட்கு நேயந்தான் கூறவேண்டுவதோர் பொருளின் புறத்தே புலப்பட்டு அதற்கு உபகாரப்படும் பொருட்டன்மையுடையதாம் ஏ-ஓ.

வரைவெதிர் வுணர்த்தல்

வரைவெதிர் வுணர்த்தல் எ—து. பாங்கி தலைவரைன நோக்கி நீ வரைவு கூறி, எங்கள் நகர்க்கு வந்தாயாகில் எமர் எதிர்கொண்டு வருவரெனக் கூறுதல்.

குருதிகண் டாலன்ன காந்தளஞ் சாரற் குறிவெறிதே வருதிகண் டாய்தஞ்சை வாணன் வெற் பாவெங்கண் மாநகர்க் குருதிகண் டாரோடுங் தோன்றி வெலங் கேளிர்கின் சொல்லிகவார் பருதிகண் டாலல் ராதோழி யாகயப் பங்கயமே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பனே, குருதிகண்டா லொத்த காந்தட் பூவலர்ந்த எங்கள் சாரற் குறியிடத்தில் பயனின் றியே வருவாய்; எங்கள் மாநகரில் நீ வேதம் வல்ல அந்தணரோடும் வந்து தோன்றி வரைவு கூறினையேல் எங்கள் சுற்றுத்தார் நின் சொல்லைக் கடவார். அஃதென் னெனின், ஞாயிற்றைக் கண்டால் குளத்திலிருக்கும் தாமரை அலராதோழியாது; ஆகலால் அந்தணரை முன்னிட்டுக் கொண்டு வரைவுகூறி வருவாயாக எ—று.

எனவே,—வெளிப்படையால் வரைவு கடாவியது. குருதி - இரத்தம். அம் - சாரியை. † குறி - ஏழாம் வேற்று மைத்தொகை. கண்டாய் - முன்னிலையசைச் சொல். சுருதி - வேதம். கண்டார் - முடிவுகண்டார். இகத்தல் - கடத்தல். ‘நின் சொல் இகழார்’ என்று பாடமோதுவாரு மூளர். அலரா தொழியா தென்பது அலருமென்னும் பொருட்டு நின்றது.

(233)

+ (பி-ம்:-) ‘குறிக்கண்’

உ—ப்:- “இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே, வானினிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற, குள் பேணை பொய்த்தான் மலை” [கலி. 41] இதனுள் குளைப் பொய்த்தா என்பதே கூறவேண்டும் பொருள். அதன்புறத்தே இங்ஙனம் பொய்த்தான் மலையகத்து நீர் திகழ்வானென் என இறைச்சிப்பொருள் தோன்றியவாறு காண்க.”

—நச்சினார்க்கினியம்,

வரையுநா ஞனர்த்தல்

வரையுநா ஞனர்த்தல் எ-து. மணஞ் செய்கின்ற நாளை யறிவித்தல். — — —

அலகம் பனகண் விவர்கொங்கை மென்சனங் காகிவண்டு பலகம் பலிசெய்யப் பூத்தன வேங்கை பனிவரைமேல் திலகம் 1 பதித்தெனச் சேல்வைத்த வாணன்றென் மாறைமன்னன் உலகம் பயில்புகழ் போற்கிலம் பாமதி ழர்கொண்டதே.

இ—ள்: சிலம்பனே, கூர்மை பொருந்திய அம்பு போன்ற கண்ணீரயுடைய எங்கள் தலைவியது இறுகிவளர்ந்த மூலமேல் பரந்த மெல்லிய சணங்குபோல் வண்டுகள் பலபல விதமாய் ஆரவாரஞ்செய்ய வேங்கைகள் பூத்தன; பனிவரைமேல் திலகம் பதித்ததுபோன்ற சேற் கொடியை வைத்த வாணகீய தென்மாறை மன்னனது உலகபெல் லாம் வளைந்த புகழ்போல் திங்களைப் பரிவேடம் வளைந்தது எ—று.

எனவே,—இது வரையும்நாளென வெளிப்படையான் உணர்த்தியவாருமிற்று. அலகு - கூர்மை. அம்பு - கணீ. சணங்கு - மாமைநிறம். கப்பல் - ஆரவாரம். பனிவரை - இமயமலை. கேல் - ஆகுபெயர். பயிலுதல் - வளைதல். ஊர் - பரிவேடம். ‘வண்டு கம்பலை செய்யப் பூத்தன வேங்கை’ என்றதனாலுல், 2 ‘வேங்கை சண்பகம் வண்டுணுமலர்’ என்னும் விதியான் வேங்கைப் பூவை டுவண்டனுகாதால், இங்

† (செ-ம்:-) ‘வண்டனுகாதாதலால்’

1 ‘பதித்தென்’ என்புழி ‘என்’ என்பது வினையெச்சப் பொருட்டாகிய உவமவுருபாதலின், அது ‘வைத்த’ என்னும் பெயரெச்ச வினையோடியையும்; ‘நாளொடு நடப்பது’ என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளில் [320] ‘வீங்ந்தென்’ என்பதற்கு ‘வீங்ந்தாற்போல்’ என்னும் கச்சினார்க்கிணியரையினும் பிருண்டு மெல்லாம் ‘என்’ என்னும் உவமவுருபு வினையெச்சப் பொருள்படுமாறு காணக். ஆனால், சண்டு உரையில் “பதித்ததுபோன்ற சேற் கொடியை” எனப் பெயரெச்ச வாய்பாட்டாற் பிரதிபதப்பொருள் காணப்படுவது தாற்பரிய வரை போலும். இங்ஙனம் மேலும் வருமிடத் துய்த்துணர்க.

2 “சண்பகமும் வேங்கையும் வண்டுணை மலர்மரம்” என்பது திவாகரச் சூத்திரம்.

நனங் கூறியதென்னையெனின், வேங்கை மரத்தினும் சண்பகமரத்தினும் வண்டுண்ண திராது, உண்ணீன் அது என்மயங்கி மூர்ச்சையினையடையும், பூவைக்கண்டு உவகையால் ஆரவாரிக்கும்; அதுபற்றிக் கூறியவாறு. (234)

அறிவறி வறுத்தல்

அறிவு அறிவுறுத்தல் எ-து. பாங்கி தலைமகளறிவு தலைமகற்கு அறிவுறுத்தல்.

வனநான் மூளரி மூகைவென்று வாணன்றென் மாறைவற்பில் கனநாண்ணிக்குபொற் கச்சற வீசிக் கதித்தெழுந்த தனநானு நுண்ணிடைத் தையனல்லாள்பழி சாற்றுவல்யான் எனநாணி நின்பழி தான்மறைத் தாளன்ப வென்னையுமே.

இ-ள்: அண்பனே, வாணன் றென்மாறை வெற்பில், நீரில் தோன்றி மலர்தற்கு நாட்கொள்ளுங் தாமறை மூகையை வென்று, கனமாகிய பொன்னண்ணிக்கு, பொற்கச்சற ஏறிந்து பெருத்தெழுந்த மூலைக்கு நாணப் பட்ட நுண்ணிய இடையையுடைய தையலாகிய நல்லாள் நீ பிரிந்து செய்த பிழையைய யான் சொல்லுவனென்று நாணி நினாது பழியைச் சொல்லாமல் என்னையும் மறைத் தாள் எ-று.

எனவே,—இங்கனம் அறிவுடையாளை நீ விரைந்து வரைந்துகொள்ளௌனக் குறிப்பாற் கூறியவாருமிற்று. வனம் - நீர். நாள்மூகை - மலர்தற்கு நாட்கொள்ளு மூகை. நாண் - பொன்னண்; ஓர் அணிவிசேடம். வீசி - எறிந்து. கதித்தல் - பருத்தல். தனம் - மூலை; தனத்துக்கு என நான்கனுருபு தொக்கது. (235)

குறி பேயர்த்திடுதல்

குறி பேயர்த்திடுதல் எ-து. பாங்கி இக்குறி இயல் பஸ்ல, வேஞ்சேர் குறியிடைவருகவென்று கூறுதல்.

ஊஞ்சேர் பவரிங் குலாவவுங் கூடும்வங் தொண்சிலம்பா வேஞ்சேர் பொதும்பரிற் போய்வினையாடுக வேற்படையான்

மாண்பும் பகைவென்ற வாணன் றென் மாறையென் மன்னுதவப் பேரேர் வடிவுகொண் டாலன் நீடுமென் பேதையுமே.

இ—ள்: ஒன்றிய சிலம்படியடையவனே, உறுதற் ரூழில் ஆராய்ந்து திரிபவர்கள்¹ இக்குறியில் வந்து உலா வங்காடும்; ஆதலால், வேற்படையினுலே * எதிரோர் பகையை வென்ற வாணன் றென்மாறைநாட்டில் என் னுடைய நிலைபெற்ற தவப்பேறு ஒரு வடிவுகொண்டாலோத்த நீடும் என் பேதையும் வேறுகியவோர் சோலையிற் போய் விளையாடுக எ—று.

எனவே,—இக்குறிக்கண் வாரற்க என, குறிப்பால் வரைவு கடாதலாயிற்று. ஊறு - உறுதல். ஓப்பவர் - ஆராய்பவர். உம்மை - எதிர்மறை. ‘வந்திங்கு’ என இயை யும். பொதும்பர் - சோலை. மாறு - எதிர்; “வாளிரண்டு மாறுவைத்த போன்மழுக்கண் மாதரார்” எனப் பிறரும் ‘மாறு’-எதிராகக் கூறியவா றுணர்க. (236)

பதின்மூன்றுநாள்

பகல் வருவானை இரவு வருகேன்றல்

(இது வெளிப்படை)

— — —

முத்தணி நீல மணித் தகட் டுடெங்கு மொய்கொளவே வைத்தணி சேர வகுத்தது போற்றஞ்சை வாணன்வையைப் பைத்தணி வார்த்தை தோய்க்கருந் தாட்புனி ணைப் பாலைவென் டொத்தணி டுந்துறை வாவரு வாயிரு \$ டுங்கிரவே.

* (செ-ம்:-) ‘எதிர்ந்தோர்’

+ (பி-ம்:-) ‘தகடுடெங்கும்’; (செ-ம்:-) ‘தகட்டுள் வௌங்கும்’

(செ-ம்:-) \$ ‘டுங்கிடையே’

1 வி தேடவுரையில், ‘இங்கு வங்கு’ என மாறியிருத்தற்பாலது.

இ - ன்: முத்தினிரையை டி நீலமாகிய நல்ல தகட்டுள் எங்குஞ் செறிவுகொள் வைத்து ஒருங்குசேர வகுத்தது போலத் தஞ்சைவாணனது வைகையாற்றிடத்துப் பகுத்த அழகாகிய நெடிய * அலையைத் தோயப்பட்ட கரிய அடியையுடைய புன்னையினது பச்சிலையில் வெள்ளிய பூங் கொத் தணியப்பட்ட பொலிவினையுடைய துறைவனே, இருள் துங்கப்பட்ட இடையாமத்து வருவாயாக எ—று.

முத்தணி - முத்துநிரை. மொய்கொள் - செறிவு கொள். பைத்து - பைத்த. அணி - அழு. வார்த்திரை - நெடிய திரை. கருந்தாள் - கரிய நிறத்தையுடைய அடி. பாசிலை - பச்சிலை. தொத்து - பூங்கொத்து. பூ - பொலிவு. இச்செய்யுளில் ¹ இறைச்சி கூறியவா றுணர்க. (237)

இறவு வருவானைப் பகல்வரு கேள்றல்
(இது வெளிப்படை)

இழைவினை யாடு மிளமுலை சாயற் கிடைந்தமஞ்சை
கழைவினை யாடுங் கடிப்புனங் காத்துங் கலையகலா

ஈ (செ-ம்:-) ‘நீலசிறமாகிய’

* ‘அலைதோயப்பட்ட’

1 வெவ்வேற்றிடத்துப் பிறந்த நீலத்தகடும் முத்தும் ஒன்றுசேர்க் கொத்து அணியுற விளங்குதல்போலப் புன்னைப் பாசிலையில் வெண்பூங்கொத்து அணியப்பட்ட துறைவனவே, அவைபோல நீடிம் தலைவியை வரைந்து பிரியாது உடனுறைதல் செய்தலின்றி, இடையிடையே பிரிவுடைக்காய இக்களவொழுக்கில் நீடித்திப்பது நினக்குத் தகாது என வேறேர் பொருள் தோற்றுவித்தமையின் இறைச்சியாம். ஈன்று ‘வருவா யிருள் தூங்கிரவே’ என்று பின்வரும் வாக்கியைப்பொருளோடொருங்கொத்து உள்ளுறை யுவமங் கொள்ளாமையும், மேற்காட்டியவாறு வேறு பொருள் தோற்றி அதிகரித்த பொருளாகிய வரைவு கடாதற்கு உபகாரப்படுதலுக் காண்க.

இறைச்சியென்பது உள்ளுறையுவமம்போல், உள்ள கருப்பொருள் ஒன்றனுள்ளே பிற்தோர் பொருள் கொள்வது. இது கருப்பொருளைப் பற்றி வருதலான் இறைச்சிமெனப்பட்டது. இஃது உடனுறை எனவும் படும். இவ்விறைச்சிப்பொருள் அகத்திணைப்பாட்டிலே பயின்றுவரும். இது தெய்வ முதலாகிய கருப்பொருள்களைத் தனக்கு நிலைக்களனுக்க கொண்டு புலப்படும்.

தழைவினையாடு முயர்சிலம் பாவின்னு முன்பொருட்டால் மழைவினையாடு மதிற்றஞ்சை வாணன் மலயத்திலே.

இ—ள்: புயல் விளையாடும் மதில் சூழ்ந்த தஞ்சை வாணனது பொதியமலையிடத்து மானைப் பிரியாது கலை விளையாடும் உயர்ந்த சிலம்பையுடையவனே, இன்னும் உன்பொருட்டாகப் பூண் விளையாடப்பட்ட இளமூலையை யுடையாளது சாயலுக்கு இடையப்பட்ட மஞ்சளு மூங்கி விடத்து விளையாடும் 1 நிறைந்த திணைப்புனத்தை யாங்கள் பகற்பொழுதிற் காப்போம், அங்கு வருவாயாக எ—று.

இழை-ஆபரணம். சாயல்-இயல். இடைகல்-தோல்வி யடைதல். கழை-மூங்கில். கடி-சிறப்பு. ‘உழையகலாது கலைவிளையாடும்’ என இயையும். ‘மானைப் பிரியாது கலை விளையாடும்’ * என்றதனால், நீயுங் தலைவியைப் பிரியாது விளையாடுகவென 2 உள்ளுறை யுவமங் காண்க. (238)

* (டி-மி:-) ‘என்றவதனால்’

1 விசேடவரையின்படி இது ‘சிறந்த’ என இருத்தற்பாலது.

2 உள்ளுறை யுவமத்தின் இலக்கணத்தினை இந்நாலின் 25-ம் கவிக் குறிப்புரையிற் காண்க. இனி, உள்ளுறை யுவமத்திற்கும் இறைச்சிக்கு முள்ள பேதம் வருமாறு:-

ஓர் அகப்பொருட் செய்யுளிற் சில அடிகளில் வரும் கருப்பொருள் களாற் பெறப்படும் உள்ளுறைப்பொருள் அச்செய்யுளின் மற்றைய அடிகளாற் பெறப்படும் போருங்குதலியாகி அதனேடியைந்து ஒருபொருள் பயங்தால் அஃது உள்ளுறையுவமமாகும். ஈண்டுக் கருப்பொருளாற் பெறப்படும் உள்ளுறைப்பொருள் இல்லையாயின் அச்செய்யுளின் கருத்து முற்றுப்பெறுமலும் நன்கு விளங்காமலும் நிற்கும். அங்ஙனமன்றி, அக் கருப்பொருளாற் பெறப்படும் உள்ளுறைப்பொருள் மற்றைய அடிகளாற் பெறப்படும் போருளை நன்கு விளங்குதற்கு உதவியாகாமல் அதனேடு ஒருங்கொத்தி யையாது வேலேருபொருள் தோற்றுவித்து நின்றுல் அஃது இறைச்சியாகும். ஈண்டுக் கருப்பொருளாற் பெறப்படும் உள்ளுறைப்பொருள் இராவிடினும் செய்யுளின் கருத்து முற்றுப்பெற்றும் நன்கு விளங்கியும் நிற்கும். நுண்ணறிவுடையோர்க்கே இவற்றின் வேறுபாடுணரவும், செய்யுட்களில் இவை அமைந்தவாறு காணவும் இயலும்.

பதினுன்கா நாள்
பகல்வருவானைப் பகலினு மிரவினும் பயின்றுவரு சென்றல்
(இது வெளிப்படை) பயின்று-நெருங்கி.

குரவுங் கணியும் விரவும் வெற் பாவெய்ய குஞ்சரமேல்
வரவுங் தியதெவ்வை மாற்றிய வாணன் றென் மாறையின்னும்
அரவும் பணியு நுடங்கிடை யாற்றல் ளாற்பகலும்
இரவுங் குறிவயி ஸீவரல் வேண்டி மிவள்பொருட்டே.

இ—ள்: குரவமரமும் வேங்குகமரமும் ஒன்றே
டொன்று கலங்திருக்கும் வெற்பை யுடையவனே, வெய்ய
யாணையின்மேல் குவரவை நடத்திய பகையை மாற்றிய
வாணன் றென்மாறைநாட்டில் மின்னும் அரவும் பணியப்
பட்ட ஒசியு யிடையினை யுடையாள் உண்ணைப் பிரிந்து
ஆற்றலென்; ஆதலால், இவள்பொருட்டுப் பகலினும் இர
வினுங் குறியிடத்தில் நீ வரவேண்டும். எ—று.

எனவே,—ஓரறி வழிராகிய மரங்களும் பிரியாது
ஒன்றேடொன்று கலங்திருக்கின்றமையால் ஆற்றவோடு
கூடிய நீ பிரிந்திருக்கத் * தகாதென்னும் உடனுறை
யுள்ளுறை காண்க. என்னை,— “உடனுறை யுவமஞ் சட்டு
நகை சிறப்பெனக், கெடலரு மரபி னுள்ளுறை யைந்தே”
என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்தான் [தொல். பொரு.
242] உணர்க.

குரவு—குரா. கணிரை—வேங்கை. விரவுதல்—கலத்தல்.
உந்தல்—நடத்தல். நுடங்கல்—ஒசிதல். நுடங்கிடை—அண்
மொழித்தொகை. (239)

* (செ-ம்:-) ‘வரவே’

* தகாதென்று உள்ளுறையுவமங் தோன்றியவாறுணர்க.

1 உடனுறையுள்ளுறை—உடனுறையாகிய உள்ளுறை, அஃதாவது
உள்ளுறை ஐந்தாலுள் ஒன்றுகிய உடனுறை என்பதாம், உள்ளுறை-
உண்ணை உள்ளுறுத்து அதனை வெளிப்படாமற் கூறுவன், உடனுறை-

பதினைந்தா நாள்
பகலினு மிரவினு மகல் இவ ணென்றல்

(இது வெரிப்படை)

தாவாத செல்வங் தருந்தஞ்சை வாணன் றடஞ்சிலம்பா
நீவாரல் சாச னிலவல ராம்பக னீடிருளார்
மாவா னிலவு நிலமங்கை வார்குழன் மல்லிகைபோல்
ஓவா திரவெறிக் குஞ்சோலை நீழவி னாகுவங்தே.

இ—ள்: தன்னையடைந்தோர்க்குக் கேடில்லாத செல்
வத்தைத் தரும் தஞ்சைவாணனது பெரிய சிலம்பை
யுடையவனே, பகலில் வரின் விளங்கப்பட்ட அலராம்;
இரவில் வரின் நீண்ட இருளார்ந்த பெரிய வானிலவு * நில
மங்கையது குழவின் முடித்த மல்லிகைப் பூப்போல நீங்
காது சோலை நிழவினுள்ளே வந்தெறிக்கும்; ஆதலாற்
சாரலிடத்து நீ வாரலை எ—று.

தாவாத - கெடாத. நிலவுதல் - விளங்குதல். மா -
பெருமை. வான் - ஆகாயம். நிலவு - நிலா. ஓவாது -
நீங்காது. 'பகல் நிலவலராம்' எனவும், 'இரவு நீடிருளார்'
எனவும், 'வந்தே யெறிக்கும்' எனவும்: 'சாரல்நீ வாரல்',
எனவு மியையும். சாரல் என்புழு ஏழுஅருடு தொக்கது.

நான்குநிலத்தும் உளவாய் அந்திலத்து உடனுறையுங் கருப்பொருளாற்
பிற்தொன்று பயப்ப மறைத்துக்கரும் இறைச்சி. ஆகவே இச்செய்
யுளில் உள்ளுறையாய்ப் பெறப்பட்ட இப்பொருள் இறைச்சிப்பொருள்
என்பது பெறப்பட்டது. என்னையெனில் - சண்டுப் பாங்கியாற் பிற்
கூறப்படும்பொருள் 'தலைவனே, நின்பிரிவை நுடங்கிடை. ஆற்றலன்'
என்பது. அப்பொருட்கு 'குரவுங் கணியும் விரவும் வெற்பா' என்பது
உவமமன்றுய், 'உனது வெற்பிடத்து ஒருநிலயிராகிய மரமும் பிரியாது
கூடியிருக்க, நீ இங்ஙனம் தலைவியைப் பிரிந்து வருத்துவது நினக்குத்
தகாது' என்னும் பிற்தொரு பொருளைத் தோற்றுவித்து, விரைந்து
வரைவாயாக என அதிகரித்த குறிப்புப் பொருளுக்கு உபகாரப்பட்ட
மையுங் காண்க. 'விரைந்து வரைந்தகொள்' என்னும் பொருளை ஈற்
நடி குறிப்பா ஒன்றர்த்திற் தென்க.

* (பி-ம:-) 'நிலமங்கை வார்குழவிலே'

தலைமகன் நாழேருங் குலனு மரபும்புகழும் வாய்மையுங் கூறல்
(இது வெளிப்படை)

தலத்திற்கு மாறைக்கு மன்னாவன் வாணவ் நமிழ்த்தஞ்சைக்கும்
நிலத்திற்கு மாமணி யாகுனின் னட்டிற்கு நீள்பதிக்கும்
குலத்திற்கு மாசில் குடிமைக்குஞ் சீர்மைக்குஞ் கோதினமெய்மை
நலத்திற்கு மாவதன் ரூல்வரை யாது நடப்பதுவே.

இ—ள்: புவிக்கும் மாறைக்கும் மன்னானுகிய வாண
னது தமிழ்த் தஞ்சை சூழ்ந்த, இங்நிலத்திற்கு மாமணி
யாகும் நின்னட்டிற்கும் நின்னீள்பதிக்கும் நின்குலத்திற்
கும் குற்றமில்லாத நின் குடிமைக்கும் கீர்த்திக்கும் குற்ற
மில்லாத நினது வாய்மைக்கும் நீ செய்யும் நல்விளைக்கும்
நீ வழையாது நடப்பது ¹ ஆகுமுறைமையன்று எ—று.

உம்மைகள்-எண்ணின்கண் வந்தன. ‘தலத்திற்கு மன்
னவன்’ என்பதமையாதோ ‘மாறைக்கு மன்னாவன்’
என்னல் வேண்டுமோவெனின், மாறை தலைமுறைக்
காணியாதலாற் கூறியது. சீர்மை-கீர்த்தி. மெய்மை-
வாய்மை. நலம்-செய்யும் நல்விளை. ஆல்-அசை. (241)

ஆறுபார்த்துற்ற அச்சங்கூறல்

ஆறுபார்த்துற்ற அச்சங்கூறல் எ-து. வரும் வழி
யைக் கருதி அவ்வழியிற் றிரிதரும் விலங்காற் ரேன்று
மச்சங்கூறல்.

புராந்தகர் செஞ்சடை வெண்டியை போனுதற் புள்ளிமிழ்புங்
குராந்தொடை மென்கழுற் கொய்பிளை வேண்டிக் கொடி மல்லைன்
மராந்தமு வஞ்சஞ்சை வாணன்வெற் பாவல்கி தேர்ந்திலஞ்சிக்
கராந்திரி கல்லதர் வாயெல்வி நீவரல் கற்பலவே.

¹ ஆகுமுறைமை-தகும் முறைமை; ஆவது-தக்கத: ஈண்டு ‘ஆகும்’
என்பதைன் “புண்ணியமாம் பாவம்போம்” என்பும் ‘ஆம்’ என்பது
போற் கொள்க.

இ—ள்: மூல்லீக் கொடியானது நீண்ட செங்கடப்ப மரத்தைத் தழுவிப் படருங் தஞ்சைவாணன் வெற்பனே, புராந்தகரது செஞ்சடையிற் சூடிய வெண்பிழைபோன்ற துதலையும், வண்டுகௌரவாரிக்கும் பூங்குராமாலை யணிந்த மெல்லிய குழவினையுடைய கொம்புபோல்வாளை வேண்டி நிலத்திற் குழியாய் ஆழ்ந்த நீர்விலையிடத்து முதலைகள் இரைதேடித் திரியப்பட்ட கல்லதரினைத்து இராக்காலத்து நீ வருவது முறைமையன்று எ—று.

1 புராந்தகர்-ஈசர். புள்-வண்டு. இமிழ்தல்-ஆரவாரித் தல். குராந்தொடை-குரவமாலை. கோம்பு-ஆகுபெயர். மரா-செங்கடம்பு. ‘மராந்தழுவும் வெற்பு’ எனக் கூட்டுக. வல்சி-இரை. தேர்ந்து-தேடி. இலஞ்சி-குழிந்தாழ்ந்த நீர் விலை. கராம்-முதலை. கல்லதர்-இருமருங்கும் கல் நெருங்கிய வழி. எல்லி-இரவு கற்பு-முறைமை.

ஒரிவாகிய செங்கடம்பு மூல்லீக்கொடியைத் தழுவி யதுபோல ஆற்றிவொடு கூடிய உயர்பிழவியாகிய நீ கொடிபோல்வாளைத் தழுவுவாயாகவென்று உள்ளுறை யுவமங் கொள்ளக் கிடந்தவா றுணர்க. (242)

2 ஆற்றுத்தன்மை யாற்றக் கூறல்

ஆற்றுத்தன்மை ஆற்றக் கூறல் எ-து. தலைமகளது ஆற்றுத் தன்மையை ஆற்றுதல்செய்யத் தலைவற்குக் கூறல்.

கலங்குங் தெளியுங் கனலெழு மூச்செறி யுங் + கண்கணீர் மலங்கும் பொலக்தொடி சோாமெய் சோரு மறஞ்செய்கொலை விலங்கும் படிறுசெய் யாக்குன்ற நாட விரைந்தனிப்பாய் அலங்குங் கடும்பரித் தேர்வாணன் மாறை யணங்கினையே.

+ (செ-ம்:-) கண்ணீரீ?

1 புர + அந்தகள் = முப்புரங்களை (எரித்து) அழித்தவர், சிவப்ரீரன்.

2 ஆற்றுத்தன்மை-விரகவேதனையைத் தாங்கழுடியாத தன்மை. ஆற்ற-அவ்வேதனையைத் தனிக்கும்படி, நீர்க்கும்படி.

இ—ஸ்: விளங்கப்பட்ட கடிய வேகத்தையுடைய பரிமுண்ட தேரையுடைய வாணன் மாறையில் மற்மாகச் செய்யப்பட்ட கொலைத்தொழிலையுடைய விலங்குங் களவு செய்யாத மலைநாட்டை யுடையவனே, கலங்குங் தெளியும் நெருப்பெழுப் பெருமுச்செறியும் கண்களில் நீர் ததும்பும் பொன்றை செய்த தொடி கழல் மெய்யினைக்கு மென்று சொல்லப்பட்ட அணங்கு போல்வாளை விரைந்தளிப் பாயாக எ—று.

அளியாவிடின் இறந்துபடுமென்பது தோன்றியவாறு. இவ்வாறு கூறவே, வரைந்துகொள்வாயென்று குறிப்பாற் கூறியவாருயிற்று. மலங்கல்-ததும்பல். சோருதல்-கழலு தல். சோருதல்-இளைத்தல். மறம்-பாவம். கொலை-கொல் அங்கொழில். விலங்கும் என்புழி உம்மை இழிவு சிறப்பு. படிரு-களவு. சுன்றநாடு-மலைநாடு. அலங்கல்-விளங்கல். பரி-குதிரை. அணங்கு: ஆகுபெயர். புன்மையறிவாகிய விலங்குங் களவு செய்யாவெனவே மேலறிவாகிய நினக்கு வரையாது களவிலொழுகத் தகாதெனக் குறிப்பாற் கூறியவாருயிற்று.

(243)

காவன்மிக வுரைத்தல்

காவன்மிகவு உரைத்தல் எ—து. குறியிடத்து நீ வருவ தற்கும் அவள் வருவதற்கும் இடையூருகிய காவல் திமிக்க என்று கூறுதல். மிகவுரைத்தல்-மிகவாயதுரைத்தல்.

நஞ்சா ராவங் திரிதரு கானடு நாளிரவில்
அஞ்சாது செங்கை யயில்விளக் காவணங்கின்பொருட்டால்
மஞ்சார் மதிற்றஞ்சை வாணன்வெற் பாவரல் வன்சொலன்னை
துஞ்சாள் கடுந்துடிக் கைநகர் காவலர் துஞ்சினுமே.

[†] ‘மிக்கென்று’ என்றே ஏட்டிற் காணப்படுகின்றன; மிக்க + என்று என்பதன் நிலைமொழியிறு தொகுத்தெழுதிய செய்யுண்டைபோலும் அது. மிக்க - மிக்கன; வினைமுற்று,

இ—ள்: முகில்கள் நிறைந்த மதில் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் வெற்பி இள்ளவனே, நஞ்ச பொருந்திய பாம்புகள் திரியப்பட்ட காட்டில் இடையாமத்தில் அச்ச மின்றிச் செங்கையிலேந்திய வேலே விளக்காக அணங்கு போல்வாள் காரணமாக வாரற்க; அன்றி, நீ குறியிடத் தில் வருதற்கு இடையீடாகிய கொடுக்கையையுடைய துடி கொட்டித் திரியும் நகர்காவலர் துஞ்சார்; அவர் துஞ்சி ஜூங் தலைவி குறியிடத்தில் வருதற்கு இடையீடாகிய கடுஞ் சொல்லையுடைய அண்ணை துஞ்சாள்; ஆதலால் நீ வரைந்து கொள்வாயாக.

எனவே,— வெளிப்படையால் வரைவு கூறியவா ருணர்க் கடுஞாள்-இடையாமம். அயில் - வேல். (244)

காம மிகவுரைத்தல்

காயமிகவு உரைத்தல் எ-து. தலைவிவேட்கை மிக வாயின துரைத்தல்.

தென்னக வண்டமிழ் வாணன்றென் மாறைச் செருந்தியுடன் புன்னக முங்கமழ் முந்துறை வாசரர் போற்றமிர்தம் பின்னக முன்வந்த பேதைதன் காமப் பெருங்கடற்கு நின்னக மன்றியுண் டோபுளை யாவது நீங்குதற்கே.

இ—ள்: பொதியமலையிற் பிறந்த வளவிய தமிழூக் கற்ற வாணன்றென்மாறை நாட்டிற் செருந்திப் பூவுடன் புன்னகப் பூவுங் கமழுப்பட்ட துறைவனே, சுரர் போற் றப்பட்ட அழுதம் பின்வர முன்னே தோன்றிய எங்கள் தலைவி ஆசையாகிய பெரியகடலை நீங்குதற்கு மரக்கல மாவது நின் மார்பன்றி வேறுண்டோ எ—று.

தென்நாகம் - பொதியமலை. வண்டமிழ் - வளவிய தமிழ். ‘ஷ’ என்பதனைச் ‘செருந்தி’ யுடனும் ‘புன்னகத்’ துடனுங் கூட்டுக. சுரர்-தேவர். பேதை - திருமகள். எனவே,—தலைமகளைத் திருமகளாகக் கூறியது. ஆகம-மார்பு. புளை-மரக்கலம். செருந்திப்பூவும் புன்னகப் பூவுங்

கூடி மனக்குந் துறைவனே பென்று கூறியவதனால், நீங்க விருவரும் மனத்தொடு கூடியிருப்பீரான உள்ளுறையுவ மந் தோன்றியவா இனர்க. (245)

1 கனவு நலிவுரைத்தல்

கனவு நலிவுரைத்தல் எ—து. தலைவிக்குக் கனவினால் வந்த துண்பத்தைப் பாங்கி தலைவற் குரைத்தல்.

மானுத தெவ்வென்ற வாணன்றென் மாறை வளங்கப்போற் பூஞக மெல்லியற் புல்லினையாகவப் பொய்யைமெய்யாப் பேணு மகிழ்ந்து பெருந்துயிலேற்றவள் பின்னைநின்னைக் காணுள் கலங்கின ஓாற்கலங் காமனக் காவலனே.

இ—ள்: கலங்காத மனத்தையுடைய காவலனே, மாட்சிமை யில்லாத பகைவரைவென்ற வாணன் றென் மாறை வளங்கரைப்போன்ற பூண்பொருந்திய மார்பை யுடைய மெல்லியலைக் கனவினிடைத் தழுவினையாக, அந்தப் பொய்யை மெய்யாக விரும்பி மகிழ்ச்சியை யடைந்து பெரிய துயிலேற்றவள் அத் துயிலுணர்ந்த பின்பு நின்னைக் காணுளாய்க் கலங்கினாள் எ—று.

மானுத - மாட்சிமை யில்லாத. 2 தேவ் - பகை; ஆகு பெயர். பூண் ஆகம் - பூண்பொருந்திய மார்பு. மெல்லியல் - தலைவி. பேணி - விரும்பி. பேணு: செய்யா என்னும் வினை யெச்சம். ஆல்: அசை. ‘பெருந்துயிலேற்றவள்’ என்றது னற் கனவு வருவிக்கப்பட்டது. (246)

1 கனவு நலிவுரைத்தல், கவினழி வரைத்தல் என்னும் இரண்டு கிளவியும் வரைவு கடாதலாகிய ஈண்டும் கீழ்ச்சென்ற வரைதல்வேட்கை யினும் வருமாலோ பேதம் என்னையெனி,-தலைவி தோழிக்குக் கூறுங் கூற்றுய் வரின் வரைதல் வேட்கைக்குரிய கிளவியென்றும், தோழி தலைவற்குக் கூறுங் கூற்றுய் வருஞ் செய்யுளாயின் வரைவுகடாதற்குரிய கிளவியென்றும் வேறுபாடு காண்க.

2 தேவ்: பகைமைக் குணத்தின் பெயர் குணியாகிய பகைவரை யுணர்த்தினமையிற் குணவாகு பெயர். குணம், பண்பு என்பன ஒரு பொருட் கிளவி.

கவினழி வுரைத்தல்

கவினழி வுரைத்தல் எ-து. தலைவி அழகமிந்ததனைத் தலைவற்குக் கூறுதல்.

ஏரேற்ற கொங்கை யிளங்கொடி மாந்தளி ரேய்ந்தவண்ணம் காரேற்ற கங்குலிற் பீரலர் போன்றது காவியுண்கண் வாரேற்ற பைங்கழல் வாணன்றென் மாறையில் வாவியின்கண் நிரேற்ற செங்கழு நீர்மலர் போன்றது நின்பொருட்டே.

இ-ள்: தலைவனே, நின்பொருட்டு அழகு நிறைந்த கொங்கையையுடைய இளங்கொடி போன்றவளது மாந்தளிர்க்கு ஒப்பாகிய அழகு, கருமைநிறைந்த இராக்காலப் பீர்க்கமழுப் போன்றது; கருங் குவளைபோன்ற உண்கண் வார்கோத்துக் கட்டிய பைம்பொன்றை செய்த வீரக்கழல் புனைந்த வாணன் றென்மாறை நாட்டிலுள்ள வாவியிடத் துச் செங்கழுநீர் மலரில், நீர் நிறைய முகந்துகொண்ட மலர் போன்றது எ—று.

ஏர்-அழகு. ஏய்தல்-ஒத்தல். வண்ணம்-அழகு. கார்-கருமை. பீர்-பீர்க்கு. அலர்-ழு. காவி-கருங்குவளை. வார்-கயிறு. கழல் - வீரத்தாற் கொடையால் விருதாகக் காவிற் கட்டுவதோர் ஆபரண விசேடம். கருங்குவளை போன்ற கண் அழுதழுது சிவந்து நீர்கோத்தவதனால் நீர்முகந்த செங்கழுநீர் [மலர்] போன்றதென்று கூறியது. (247)

‘வினவிய செவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பல்’ முதலாகப் ‘பீறர்வரை வுணர்த்தல்’ ஈருகக் கூறிய ஐங்கும் பொய்த்தற்குரியன. ‘குறிபெயர்த்திடுதல்’ முதலாகப் ‘பகலினு மிரவினும் அகவிவெணன்றல்’ ஈருகக் கூறிய ஐங்கும் மறுத்தற்குரியன. ‘உரவோன் நாடு மூருங் குலனு மரபும் புகழும் வாய்மையுங் கூறல்’ ஒன்றுங் கழறந் குரித்து. ‘வரைவெதிர் வுணர்த்தலும், வரையுநா ஞனர்த்தலும், அறிவறி வறுத்தலும், ஆறுபார்த்துற்ற வச்சங் கூறலும், ஆற்றுத்தனமை யாற்றக் கூறலும், காவன் மிகவரைத்த

லும், காமமிக வரைத்தலும், கனவுங்கி வரைத்தலும், கவி னழி வரைத்தலும்' ஆகிய ஒன்பதும் மேய்தற் குரியன. இவை யெல்லாங் குறிப்பினாலும் வெளிப்படையானும் வரைவு கடாவியவா இன்றக்.

வரைவுகடாதல் முற்றும்.

16. ஒருவழித் தணத்தல்

அஃதாவது வரைவு கூறிய பாங்கியொடு வரைதற் குடன்பட்ட தலைவன் தன்னார்க்கு ட் ஒருவழிப்போய் வரு கிரேனென்று போதல்.

“செலவறி வறுத்தல் செலவுடன் படாமை
செலவுடன் படுத்தல் செலவுடன் படுதல்
சென்றுமிக் கலங்கல் தேற்றியாற் றுவித்தல்
வந்துமிக் கொங்குரை யெனவெழு வகைத்தே
ஒன்றக் கூறிய வொருவழித் தணத்தல்”

[மெபி, கள. கு 51]

என் னுஞ் சூத்திரவிதியால் ஒருவழித் தணத்தல் எழுவகைப் படும்.

தன்பதீக்கு அகற்சி தலைவன் சாற்றல்
(இது வெளிப்படை). அகற்சி - பிரிவு.

திரைகே தகைமணங் கூட்டுமெம் பாடியிற் சென்றுவங்தியான் வரைகேன் வருந்துளை வல்லியை தஞ்சை வாணன் செவ்வேல் புரைகேற் மதர்விழிக் கோங்கரும் பேர்மூலைப் பூசல்வண்டு நிரைகேச வஞ்சியஞ் சேலன்று தேற்றுத னீங்கடனே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணனது செவ் வேலை யொக்கும் நிறம்பொருந்திய மதர்த்த விழியையும் கோங்கரும்பு போன்ற மூலையையும் ஆரவாரிக்கும் வண்டு நிரையாயிருக் குங் । கேசத்தையுடைய வஞ்சி போன்றவளே, திரை

† (டச-ம்-.) ‘ஒருவறிபோய்?

1 கேசம்-கந்தல்.

யானது தாழும்பு மனத்தைக் கூட்டும் எம்முரில் யான் சென்று வந்து வரைவேன்; வருமளவும் நீ வல்லியை அஞ்சேலென்று தேற்றுதல் நின் கடன் ஏ—று.

திரை - அலீ. கேதகை - தாழை. பாடி - னர். கேழி - நிறம். மதர்விழி-மதர்த்த விழி. டூசல்-ஆரவாரம். கேசம்- அளகம். கடன்-முறையை. (248)

பாங்கி விலக்கல்

(இது வெளிப்படை)

பறந்தாங் கிவர்பரித் தேர்கட வேலுன் பதியடைந்தால் மறந்தாங் கமையவும் வல்லையன் பாதஞ்சை வாண்ணேன்றோ நிறந்தாங் கிவர்களை போலுண்கண் மாழுகி வீரமைகொண்டு புறந்தாழ் கருங்குழல் வென்முத்த வாணகைப் பொன்னீணேயே.

இ—ள்: அன்பனே, நின்னார்க்குப்போய்ச்சேர்ந்தை யானால் தஞ்சைவாணன் ஒன்றீர் மார்பு தாங்க ஏறுங் களீரயை யொக்கும் உண்கண்ணீயும், முகிலினது தன்மை யைக்கொண்டு புறத்திலே தாழப்பட்ட கருங் குழலீயும், வென்முத்தம் போன்ற ஒளிபொருந்திய நகையையு முடைய பொன்னீ யெர்ப்பாளை மறந்து அவ்விடத்தி விருக்கவும் வல்லை; ஆதலால், பறந்தாற்போற் செல்லும் பரிசூண்ட தேரைச் செலுத்தா தொழிலாயாக ஏ—று.

ஆங்கு - உவமவருடு. இவர்தல் - செல்லுதல். கடவுதல் - செலுத்துதல். ஆங்கு - அவ்விடம். அமைதல் - அமைந்திருத்தல். நிறம்-மார்பு. இவர்தல் - ஏறுதல். வாள் - ஒளி. 1 போன்: ஆகுபெயர். (249)

தலைவ னீங்கல் வேண்டல்

தலைவ னீங்கல் வேண்டல் ஏ—து. தலைவன் பாங்கியை யுடன்படுத்தி நீங்கற் பொருட்டு வேண்டிக்கூறல்.

அறையும் போறையு மனந்தவெங் கானத் தணங்கையில்வைத் திறையும் பிரிவதற் கெண்ணுகி லேனென்னை லார்வரைமேல்

1 பொன்-இலக்குமி. தலைவிக்கு உவமையாகுபெயர்.

மறையும் படிவென்ற சந்திர வாணன் றென் மாறையில்வன் டிறையுங் குழலிசென் ரேவரல் வேண்டுமெம் மூரகத்தே.

இ—ள்: பகைவர் மலைமேல் மறைக் தொழியுப்படி வென்ற சந்திரவாணன் றென்மாறை நாட்டி விருக்கின்ற வண்டுறையுங் குழலி, அணங்கை இல்லிடத்து வைத்து, அறையும் பொறையுங் கூடிய வெவ்விய காட்டகத்து இறைப்பொழுதும் பிரிவதற் கெண்ணுக்கிளேன்; என்னிய தென்னெனில் ஓர் காரியத்தால் எம் மூரகத்துப்போய் வரல்வேண்டும் எ—று.

அறை - கற்குகை. பொறை - தறுகல். மணத்தல் - கூடுதல். ¹ இறை: ஆகுபெயர். எண்ணலார் - பகைவர். வரை - மலை. மலர்மணங் கொள்ளுங் காரணத்தால் வண் டிறைவதெனக் கொள்க. (250)

தலைவனைப் பாங்கி விடுத்தல்

தலைவனைப் பாங்கி விடுத்தல் எ—து. பாங்கி தலைவனை ஊர்க்குப் போய் வருகவென விடுத்தல்.

இல்லத் துறையு மிவள்பொருட் டானுமக் கியானுமான்று சொல்லத் தவிர்கிளன் சூழ்கழு லீர்ச்டர் தோய்புரிசை வல்லத் தமர்வென்ற வாணன் றென் மாறையில் வந்துவந்து செல்லத் திருவுளம் வைத்தகல் வீர்நுங் திருநகர்க்கே.

இ—ள்: அணிந்த கழுலையுடையீர், இல்லிருக்கு மிவள் பொருட்டால் நுமக்கு யானும் ஒருசொற் சொல்லத் தவி ராது சொல்லவேண்டியதாதலாற் சொல்கின்றேன்; கதி ரோனைத் தீண்டும் மதில் சூழ்ந்த வல்லமென்னும் நகரில் அமரை வென்றவாணன் றென்மாறையில் வந்து வந்து போகத் திருவுள்ளாம் வைத்து உம்முடைய திருநகர்க்குச் செல்லுவீர் எ—று.

முல்லையுரிப்பொருள் இருத்தலாதலால், ‘இல்லத் துறையும்’ என்று கூறியது. சூழ்தல்-அணிதல். சுடங்-கதி

¹ இறை-அற்பம் என்னும் அளவின் பெயர் அவ்வளவினையுடைய காலத்திற்கு அளவையாகுபெயர்,

ரோன். புரிசை-மதில். 1 வல்லம்-ஒரூர். வந்துவந்து என்பது விரைவின்கண் வந்த அடுக்குமொழி. (251)

பாங்கி தலைவிக்கு அவன்செலவு உணர்த்தல்

(இது வெளிப்படை)

நீலவேய் தரள நிரைத்தன் ன வாணகை நீலங்கிறக் குலவேய் நிகர்பொற் ரேடிநெடிக் தோனி குறுகிவரச் செலவே கருதினர் செந்தமிழ் வாணன் செழுங்கமலத் தலவே தியன்பெறு நான்பெற்று வாழ்பவன் றஞ்சையிலே.

இ—ள்: நிலவுபொருந்திய முத்தங்களை நிரைத்தா லொத்த ஒளிபொருந்திய நகையினையும், நீலங்கிறத்தை யடைய விசேடமாகிய வேய்க்கு நிகராகிய பொற்றேடியணிந்த நெடிய தோனையுமைடையாய், நம் அன்பராயினர் செழுங்கமலத்தை இடமாகவுடைய பிரமன்பெறும் வாழ் நாளைப் பெற்று வாழ்பவலுகிய செந்தமிழ்வாணனாது தஞ்சாக்கூரிற் கடுகிவரச் செலவே கருதினர் எ—று.

நிலவு-ஒளி. ஏய்தல்-பொருந்துதல். தரளம்-முத்தம். வேதியன்-பிரமன். பிரமன் பெறுநாள்-சதுர்யுகம் இரண் டாயிரம் வட்டந்திரும்பின் ஒருநாள்; அந்தநாட கணக்கில் ஆண்டு நாறென் றணர்க. (252)

தலைவி நேஞ்சோடு புலத்தல்

(இது வெளிப்படை) புலத்தல்-நொந்து கூறல்.

குளித்தா ரிளங்கொங்கை யாவியி லாவி குளிர்ப்பநம்மை யாளித்தா ரகலத் தலைத்தகன் ஒரன் றணங்கின்முன்னே

(செ. ப்:-) ‘அளித்தா ரளித்தக லக்தணைத்தாரன் றணங்கின் முன்னே’; உரையிற் காணப்படும் ‘அகன்றூர்’ என்னும் பொருஞக் கேற்றசொல் முற்பதிப்புப் பாடத்தின்மையும், யாங்கொண்ட. பாடத் தண்மையும், அப்பாடத்திற்கு ‘அளித்தார்’ என்பதை விளையெச்ச முற்றுக்கொண்டு உரைக்கவேண்டாமையுங் காணக்.

1 வல்லம்: தெள்காசி தாலுக்காவி ஒள்ளதோரூர். மற்றுத் தஞ்சா ஓர். செங்கற்பட்டு முதலிய ஜில்லாக்களிலுள்ள வல்லமன்று ஈண்டுக் கூறியது.

தெளித்தார் செழுந்தஞ்சை வாண னேன் குரினஞ் சிந்தைகையை ஒளித்தா ரவரிங்கு னேநன்று நன்றில் வலகியலே.

இ—ள்: அன்பராமினர் இளங்கொங்கையாகிய வாவி பிற் குளித்தார்; விரகக்கனலால் வெதுப்பிய நம்மாவி குளிச்சியையடைய நம்மை யளித்து மார்பிடத்தலைத்து அசன்றூர்; இயற்கைப்புணர்ச்சி கூடிய அன்று அனங்கின் முன்னே பிரியேனன்று தெளியச்செய்தார்; செழுமையையடைய தஞ்சைவாண னூக்கு ஒன்னாரைப்போலே, நம்முடைய சிந்தை கையை ஒளித்தார்; இவ்விடத்து இவ்வலகியல் நன்று நன்று எ—று.

தலைவன்மேற் குறையை உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினார். ‘நன்று நன்று’ என்பது குறிப்புமொழி. ஆவி-வாவி. ஆவி - உயிர். அளித்தார்: வினையெச்சு முற்று. தெளித்தல் - தெளியச் சொல்லுதல். ஒன்னார் - பகைவர். இன் - உவமப்பொருட்கண் வந்தது. (253)

சென்றேன் நீட்டில் காமமிக்க கழிப்பார் கிளவி

சென்றேன்.....கழிப்பார் கிளவி எ - து. தலைவன் மாலைக்காலமளவும் வாராது நீட்டித்தலாற் காமமிகுந்த வதனால் மிகுந்த நினைவொடு கூடியசொல்.

மயிலாடு தண்டலை மாறை வரோதயன் வாண னேன்னார்க் கெயிலா கியகடற் கானலஞ் சேர்ப்பற் கிடையிருள்யான் துயிலா நிலையொன்றுஞ் சொல்லாய் துணையுடன் குழ்திரைத்தேன் பயிலா மலரணை மேற்றுமிலாநிற்றி பாலன்னமே.

இ—ள்: வெண்மைநிறம் பொருந்திய அன்னமே, மயில்களாடப்பட்ட சோலைசூழ்ந்த மாறை *நாட்டில், வரோதயனுகிய வாணன் பகைவர்க்கு அரணையிருக்கப்

* (செ-ம்:-) ‘நாட்டின்’

¹ அ+மலரணை=ஆமலரணை; செய்யளிற் சுட்டு நீண்டது

பட்ட கடற்கழக் கரையையுடைய சேர்ப்பற்கு இடையிருளில் யான் துமிலா நிலையொன்றுஞ் சொல்லாய்; நீயோ துணைபிரியாமல் திரை சூழத்தக்கதாகத் தேன் செறிந்த அம்மலர்களைமேல் துமிலா நின்றுய்; இது நினக்குத் தகாது எ—று.

‘துணையுடன் திரைசூழ மலர்களைமேல் துமிலாநிற்றி’ எனவே, தான் அவையின்றி யிருக்கின்றேனென்று கூறியவா ருணர்க.

தண்டலை - சோலை. ஒன்னார் - பகைவர் எயில் - அரண். வாணன் ஒன்னாரை நாட்டி. விருக்கவொட்டானுதலால் அவர் கடலேறிச் செல்வர், அதனால் கடல் அவர்க்கு அரணுமிற்று. கானல் - கழிக்கரை. இடையிருள் - இடையாமம். பழிலுதல் - செறிதல். பாலன்னம் - வெள்ளையன்னம். ‘சேர்ப்பன்’ என்று தலைவரைக் கூறியவதனால், ‘ஐந்திலையிற் கிளவிப்பொருள் எத்திலை கூறுவேண்டுமோ அத்திலைக்குரிய தலைவனுங் தலைவியுமாகக் கூறுதல் இலக்கணமாதலின், † அத்தலைவனுங் தலைவியுமே கூறப்பட்டு வருவர்; வேறு தலைவனுங் தலைவியும் மல்லர்’ எனக் கொள்க.

இவ்வாறு அன்ன முதலியவற்றேடு கூறியும் புலம்பியும் அழுகம் பெறும்பயன் யாதோவெனின், முடிவைத்து வேகுங் கலத்தை வாய்திறக்கில் ஆவி போதலால் உட்புழுக்கஞ் சிறிது குறைபடுதல்போதத் தலைவிக்கும் இவ்வாறு செய்யவே விரகக்கனலாற் புழுங்கும் புழுக்கம் சிறிது தணியுமென் ருணர்க. (254)

தலைவியைப் பாங்கி ஆற்றவித்தல்

தலைவியை ஆற்றவித்தல் எ - து. பாங்கி 1 தலைவிக்குத் 8 துயராற்றும்படி கூறல்.

ஆடுகம் வாநம் மகன்றவ ஞரக லாப்புதுநீர் பாடுகம் வாபோற் பசலைதங் தார்திறம் பாங்கினெல்லாம்

† (செ-ம:-) ‘இத்தலைவனுங்’

§ (செ-ம:-) ‘துயராற்றும்படி’

1 தலைவிக்குக் கூறலென இயையும்; துயராற்றும்படி யென்பது இடைப்பிறவரல். துன்பத்தை அவள் சகிக்கும்படி (பொறுக்கும்படி) யான சொற்களைக் கூறல் என்பது கருத்து.

தேடுகம் வாதஞ்சை வாணன் னட்டன்பர் தேர்வழிநாம் சூடுகம் வாகவ ஸாதவர் கானற் றுறைமலரே.

இ—ள்: நம்மை யகன்றவழூரை யகலா வெள்ளாந்தி ஸாடுகம் வா; பொற்பசலையை நமக்குத் தந்தவரது வெற் றியைப் பாடுகம் வா; தஞ்சைவாணன் நன்னட்டிலுள்ள அன்பர் தேர்சென்ற வழிப்பக்க மெல்லாங் கவற்சி யில் ஸாது தேடுகம் வா; அவர் கானற் றுறை மலரைச் சூடுகம் வா; அஞ்சலை எ—று.

தலைவிழங்னிலை: எச்சம். ‘அஞ்சலை’ யென்பது வரு விக்கப்பட்டது. கானற் றுறை மலர்-கழிக்கரைத் துறை மலர். திறம்-வெற்றி: (255)

பதினாறு நாள் -

தலைவன் வந்தமை பாங்கி யுணர்த்தல்

(இது வெளிப்படை)

பண்ணுங் குழலும் பழித்தசொற் பாவை பரியலெல்லா மண்ணும் புகழ்தஞ்சை வாணெனுன் னுரென மைக்குவளைக் கண் னுங் கலையிருட் கங்குலு மாரன் கலைகள்பட்ட புண்ணும் புலரவந் தார்தம தூர்வயிற் போனவரே.

இ—ள்: பண்ணிசையும் யாழிசையும் பழித்தசொல்லை யுடைய பாவைபோல்வாய், எல்லா வுலகும் புகழ்கின்ற வாணெனுன்னுரென க்மக்குவளைபோன்ற கண்ணின நீரும், செறிந்த இருளொடுகூடிய இராக்காலமும், மாரன் கலைகள்பட்ட புண்ணும் புலரத் தமதூரிடத்துப் போன வர் வந்தார்; ஆதலால் நீ வருந்தலை எ—று.

1 குழல் - யாழ். பாவை - ஆகுபெயர். 2 கண்: இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்துமேல் நின்றது. ‘புலர்’

1 குழல் - யாழின் வேறுன வேய்க்குழல் முதலியனவுமாம்; “குழ வினிதியாழினிதென்பதம் மக்கள்-மழலைச்சொற் கேளாதவர்” என்னுங் குறளானு முனர்க.

2 ‘கண் புலர்’ என்றது உபசரித்துக் கூறிய கூற்று. அஃதாவது புலர்தற்றெழிற்குக் கருத்தா நீராதவின், அந்த நீர்க்குரிய ‘புலர்’ என்னும் வினையை அந்தீர் பெருகற்கிடமாய கண்ணின்மே லேற்றிக் கூறப்பட்ட தென்றவாறு.

என்பது ¹ இறுதிவிளக்கு. உம்மைகள் எண்ணின்கண் வந்தன. ‘போனவர் வந்தார்’ என இயையும். (256)

வந்தோன்றன்னேடு நோந்து வினாதல்
வந்தோன் வினாதல் என்புழி, நொந்து - துன்பப் பட்டு. வினாதல் - நினைந்தது வினாதல்.

ஒருதலைக் கெய்திய கல்லதர்க் குச்செல்ல வோருயிர்த்தாய் இருதலைப் புள்ளி னியைந்ததுங் கேண்மையை யெண்ணியெம்முர் வருதலைக் கொண்க நினைந்திலை வாணன் ரென் மாறைவண்டு பொருதலைக் குங்குழ லாளமு நீகண்டு போய்பின்னே.

இ—ள்: கொண்கனே, நீ கல்பொருந்திய வழியிற் செல்ல, வாணன் ரென்மாறையில் வண்டு ஒன்றே டொன்று பொருது மாலையை யலைக்குங் குழலாள் அழக் கண்டு போயினபின் ஒருதலையாகப் பொருந்திய ஒருயிரை யுடைத்தாய் இருதலைப் புட்போலியைந்த நும்முடைய உறவையெண்ணி எம்முரிடத்து வருதலை நினைந்திலை எ-று.

‘ஒருதலைக் கெய்திய ஒருயிர்த்தாய்’ எனவும், ‘கல்லதர்க் குச்செல்ல வண்டு பொருதலைக்குங் குழலாள்’ எனவங் கூட்டுக. ஒருதலை-நிச்சயம். கல்லதர்-கல்வழி. இயைதல்-பொருந்தல். கேண்மை-உறவு. (257)

தலைவன் பாங்கியோடு நோந்து வினாதல்

(இது வெளிப்படை.) நொந்து வினாதல்-எவ்வன்னைம் ஆற்றியிருந்தீ ரென்று வினாதல்.

ஐவா யரவுற்ற தன்னவின் ஞஷிட ராற்றியென்போல் எவ்வா றிருந்தனி ரெல்வளை யீரெதிர்ந் தாரைவென்று மைவா ரணங்கொண்ட வாணன் ரென் மாறை மருவலர்போல் ஒவ்வா வலரையுங் கேட்டிரு வீரு மொருதனியே.

¹ இறுதிவிளக்கு: இதனிலக்கணத்தை 46-ம் கவிக் குறிப்புரையிற் காண்க.

இ—ள்: ஒளிவளையீர், எதிரேற்ற பகைவரை வென்று அவரேறிவந்த கரிய யானியை வாங்கிவந்த வாணனது தென்மாறை நாட்டை வந்து சேராதவர் போலப் பொருங் தாத பழிச் சொல்லையுங் கேட்டு இருஷீரும் ஒரு தனியே ஐங்களை யரவு தீண்டியகை யோத்த பொல்லாத துன்பத் தைப் பொறுத்து என்னைப்போல நீர் எவ்வாறிருந்தீர்; இருந்த வகையைச் சொல்ல வேண்டும் எ—று.

ஐவாயரவு-ஐங்களை நாகம். இன்னைஇடர் - 1 ஐம்புலனால் வரும் பொல்லாத துன்பம். யான் அத்துன்ப மனுபவித் திருங்தே னென்பது தோன்ற ‘என்போல்’ என்றது. எல் வளை - ஒளிவளை. மருவலர் - அணையாதவர். அலர் - பழி. ஒரு தனி-ஒப்பற்ற தனி. (258)

தலைவியை மாற்றுவித்திருந்த அருமை கூறல்

(இது வெளிப்படை.)

இவளா ருமிர்புரங் தியானிருந் தேன் செக்க ரின்துவென்னப் பவளா டவியிற் பயினித் திலம்பங்க யங்குவியத் தவளா தவஞ்சொரி தண்டுறை வாதஞ்சை வாணன்றேவ்வின் தவளாம லாற்றுவி யென்றன்று நீசொன்ன சொன்னினைந்தே.

இ—ள்: செக்கர்வானத்துத் தோன்றிய பிழையைப் போலப் பவளக் காட்டில் நெருங்கிய நித்திலம் தாமரை குவிய வெள்ளோக் கிரணஞ் சொரியப்பட்ட தண்டுறைவனே, தஞ்சைவாணன் பகையைப் போலத் தலைவி மனந் துவளா மல் ஆற்றுவி யென்று நீ பிரிந்து போங்காற் சொன்ன சொல்லை நினைந்து இவள் அரிய ஏழிரை சீங்காமல் யான் காத்திருந்தேன் எ—று.

புரத்தல்-காத்தல். செக்கார்-செம்மாலை. இந்து-பிழை. நித்திலம்-முத்து. தவளாதவம்-வென்கிரணம். (259)

¹ உவமானத்தில் ‘ஐங்களை நாகம்’ என்றதற்கேற்ப உவமேயத்தில் ‘ஐம்புலனால் வருங் துன்பம்’ என ஒப்புமை அவரித்தபடி.

இவற்றுள், ‘தன்பதிக் ககற்சி தலைவன் சாற்றலும், பாங்கி தலைவிக் கவன் செலவுணர்த்தலும்’ ஆகிய இரண்டும் சேலவு அறிவுறுத்தற் குரியன. ‘தலைமகனைப் பாங்கி விலக்கல்’ ஒன்றும் சேலவுடன்படாமைக் குரித்து. ‘நீங்கல் வேண்டல்’ சேலவுடன்படுத்தற் குரித்து. ‘பாங்கி விடுத்தல்’ சேலவுடன்படுத்தற் குரித்து. ‘தலைமகன் நெஞ்சொடு புலத்தலும், காமயிக்க கழிப்பர் கிளவியும்’ ஆகிய இரண்டுஞ் சென்றழிக் கலங்கற் குரியன. ‘தலைமகனை யாற்றுவித்தலும், தலைமகன் வந்தமை தலைமகட் குணர்த்தலும்’ ஆடையை இரண்டுஞ் தேற்றி யாற்றுவித்தற் குரியன. ‘பாங்கி வந்தோன்றன்னெனு நொந்து வினாதல்’ முதல் மூன்றும் வந்துழி நொந்துரைத்தற் குரியன எனக் கொள்க.

ஒருவழித் தணத்தல் மூற்றும்.

17. வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிதல்

அஃதாவது வரைவை இடையிலே வைத்து, வரைதற்கு வேண்டும் பொருள் காரணமாகப் பிரிதல்.

தலைவன் வரைதற்குப் பொருள் காரணமாகப் பிரிந்தானெனின், பொருளில்லையிற்று. ஆகவே, பொருவிறங்கானென்பதனேஞ் மாறுகொள்ளுமெனின், மாறுகொள்ளாது. பழங்கிடையாய்க் கிடக்குஞ் செம்பொருள் பலவுள்வேனும் அதனையெடுத்து நுகர்வோன் சிறியனதலாலும், ஆளவினையுடைய னல்லனெனப்படுதலாலும், இவன் தன் னாக்கத்தாலேட்டிய பொருளைப் பலவாற்றுலும் நுகர்தல் உத்தம விலக்கணமென்று கருதிப் பொருள்வயிற் பிரிந்தானன் ருணர்க.

“பிரிவறி வழுத்தல் பிரிவுடன் படாமை
பிரிவுடன் படுத்தல் பிரிவுடன் படுதல்
பிரிவழிக் கலங்கல் வன்புறை வன்பொறை
வருவழிக் கலங்கல் வந்துழி மகிழ்ச்சியென்
ரெருமையிற் கூறிய வொன்பது வகைத்தே
வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவே”

—நம்பி. கள. சு. 53.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் வரைவிடைவைத்துப் பொருள் வழிற் பிரித லொன்பது வகைப்படும்.

என் போருட் பிரிவுணர்த்து ஏந்திடைக்கு என்றால்
(இது வெளிப்படை)

கழுபோல் வளர்நெற் கவிஞர்பை வாரி கவர்ந்துவரும் மழுபோல் வருகுவன் வன்சரம் போய்த்தஞ்சை வாணன் வெற்பில் இழுபோ லிடையான் முலைவிலைக் காவன யாவையுக்கொண் டிழுபோ லரிநெடுங் கண்மயி லேசென் றுணர்த்திதுவே.

இ—ள்: மான்போன்ற செவ்வரி பரந்து நீண்ட கண்ணோயிடைய மயில்போன்றவளே, வலிய சுரத்திடைப் போய்த் தஞ்சைவாணன் வெற்பிலிருக்கும் நூல்போன்ற இடையாள் முலைவிலைக்கு ஆகவேண்டிய பொருள்களைல் லாங் கொண்டு கரும்புபோல் வளரப்பட்ட நெல் அழுகு பெற நீர் கவர்ந்து கொண்டுவரும் முகில்போல் யான் வருவல்; நீ தலைவிபக்கற் போய் இப்பிரிவைச் சொல்வாயாக எ—று.

எனவே,—தலைவி நெற்பயிராகவும், தான் முகிலாகவும், பொருள் நீராகவும், அப்பொருளைக் கண்டு தலைவி மகிழ்ச்சியாற் கரும்புபோல் வளர்வதாகவும் உள்ளுறை யுவமங் கொள்ளக் கிடந்தவாறு காண்க.

யான் என்றது தோன்று வெழுவாய். கழு—கரும்பு. கவிஞர் - அழுகு. வாரி - நீர். கவர்தல் - வாங்கல். மழு—முகில். சுரம்-வழி. இழு—நூல். உழை—மான். அரி - செவ்வரி. மயில்: சிறப்புருவகம். (260)

பாங்கி நின்போருட் பிரிவுரை நீ அவட்கு என்றால்
(இது வெளிப்படை)

வசையும் புகழுநின் மேலன வாங்தஞ்சை வாணன் வெற்பா மிசையுங் கரும்பினில் வேம்புவைத் தாலன்ன வேட்கையெல்லாத்

திசையும் பரவுங் திருவளையாடன் றிருவளத்துக் கிசையும் படிவல்லை யேற்சொல்லி நீபின் னெழுந்தருளே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பனே, வசை வரி னும் புகழ் வரினும் நின் பக்கலாம்; நின் பொருள்வேட்கை நூகருங் கரும்பிற் கைக்கும் வேம்பை வைத்தா லொக்கும்; எல்லாத் திசையி ஹள்ளோருங் துதிக்குங் திருவை யொப்பா எது திருவள்ளத்திற்குப் பொருந்தும்படி சொல்ல வல்லை யேல், சொல்லி நீ பின் னெழுந்தருள்வாயாக ஏ—று.

வசை-இகழ்ந்து கூறப்படுஞ் சொல். புகழ்-புகழ்ந்து கூறப்படுஞ் சொல். மிசைதல் - நூகர்தல். இசைதல் - பொருந்துதல். (261)

நீடேனென்று அவன் நீங்கல்

நீடேனென்று அவன் நீங்கல் எ—து. தலைவன் ‘நீட் டித்திராது விரைந்து வருவல்’ என்று பாங்கியொடு கூறி நீங்குதல்.

காலீஸ் பொழுது கடும்பரித் தேர்பண்ணிக் கானகம்போய் மாலீஸ் பொழுது வருகுவல் யான்றஞ்சை வாணனன் னட்டாலீஸ் பழனு மணிந்தவெம் மூர்தும் மகங்குளிரச் சோலீஸ் பயில்குயில் போன்மொழி யாயென் றணிவிதுவே.

இ—ள்: சோலீயிடத்துப் பழுகுங் குயில்போல் மொழி யாய், கதிரோன் உதிக்குங் காலத்திற் கடுகிச் செல்லும் பரியை யுடைய தேரைப் பண்ணமைத்துத் தஞ்சை வாணனன் நன்னட்டிடத்துக் கரும்பு வளர்ந்தெழுந்த வயல் சூழ்ந்த எம்மூர்க்குக் கானகங் கடந்துபோய், நும் அகங் குளிரக் கதிரோன் மறையு மாலீக்காலத்தில் யான் வருகுவல்; என் மனத்தின்கண் துணிவு இது ஏ—று.

தேர் பண்ணல்-தேர் செலுத்தற் குரியன வெல்லாம் அமையச் செய்தல். ஆலீஸ் பழனம்-கருப்பம் வயல். கடும் பரி-கடுகிச் செல்லும் பரி. “காலீஸ் பொழுது கநிம்பரித் தேர்பண்ணிக் கானகம் போய்-மாலீஸ் பொழுதில் வருகு

வல் யான்” எனில், [அது] “வரைவிடை வைத்துப் பொருள் வழிற் பிரிவு ஓர் - இருதுவின் கண்ணுடைத் தென்மனூர் புலவர்” என்னுஞ் சுத்திரத்தொடு மாறுகொள்ளுமே யெனின், அற்றன்று; ¹ காலைப் பொழுதிற் போய் மாலைப் பொழுதில் வருகுவனெனப் பாங்கி கருத, தன் கருத்தில் வருஞான்று மாலைப்பொழுதில் வருவதா யென்னித் தலை வன் கூறியவாறென்றுணர்க.

இக்கருத்தானே யன்றே, தலைவன் மீண்டு வருங்கால் ‘பாக்களூடு சொல்லல்’ என்னுங் கிளவிச் செய்யுளில் “சென் மாலையந்திகண்டால் தரியாளன் றிருந்திழையே” எனக் கூறியதுஉமெனக் கொள்க. (262)

பாங்கி தலைவிக்கு அவன்செலவு உணர்த்தல்

(இது வெளிப்படை)

வில்லேய் குறும்பு மிறும்புமெவ் வாயும் விராயவெவ்வாய்க் கல்லேய் கவலைக் கடங்கடங் தார்ந்மர் காய்ந்தெதிர்ந்தார் செல்லேய் முரசச் செருவென்ற வாணன் ரென் மாறையினின் வல்லேய் முலைவிலை தான்றக்கு நாளை மணம்பெறவே.

இ—ள்: சினத் தெதிர்ந்தார் இடிக் கொப்பான பல் விய முழக்கும் போரை வென்ற வாணன் ரென்மாறை நாட்டில் நினது வல்லுக் கொப்பான முலைவிலைதந்து நாளை மணம்பெற வேண்டுமென்பது கருதி, நம்மன்பர் விற்கள் சார்த்தி யிருக்கின்ற குறும்புஞ் சிறு மலைகளும் எவ்விட முங்கலங்கு நடப்போர் கால்களை யறுக்கும் வெவ்விய வாய் களை யுடைய கற்களும் பொருந்திய கவர்வழியை யுடைய காட்டைக் கடந்தார் எ—று.

1 268-ம் கவியின் கிளவிக் கருத்துரையும் சன்டு இதனுடன் சேர்த் துணர்தல் தக்கது. அஃதாவது ‘வருஞான்று = மாலைக் குரித்தாகிய பொழுதான கார்காலத்தில்’ என்று கொள்க.

குறும்பு-பாலீனிலத்து வேட ரிருக்கு மூர். இறும்பு-சிறு மலீ. கவலீ-கவர்வழி. கடம்-காடு. செல்-இடு. வல்-சூது. (263)

பூங்குழை யிரங்கல்

பூங்குழை யிரங்கல் எ-து. தலைமக ஸிரங்கல்.

இப்பேருவகை யினிப்பிரி யேனென்று மென்முன் சொன்ன அப்பேருவரபழு தாடிமென்ன வோவர வஞ்சமந்த மைப்பே ரலீகடல் வையகங் தாங்கிய வாணன் றஞ்சைச் செப்பே ரிளங்கொங்கை மங்கைசெப் பாதன்பர் சென்றதுவே.

இ-ள்: பாம்பு ஆயிரந்தலையாற் சுமக்கப்பட்ட நீல நிறப் பெரிய ஆலைகடல் சூழ்ந்த புவிப்பாரத்தைத் தாங்கிய வாணனது தஞ்சையிலிருக்குங் கடைந்த செப்புப்போன்ற இளங்கொங்கையை யுடைய மங்காய், அன்பர் என்னுடன் சொல்லாது சென்றது இயற்கைப் புணர்ச்சியிற் கூடிய ஞான்று இப்பெரிய மகிழ்ச்சியை இனிப் பிரியேனென்று என்முன் சொன்ன அப் பெரிய சொல், பிரிவலென்று சொல்லிற் பழுதாமென்றே எ-று.

இவ்வாறு தலைவனை அசதியாடுதல்போல், ¹ கூறிய வரையை மறந்தாரென்று குறிப்புத் தோன்ற இரங்கிக் கூறினுளௌன்க. உவகை-மகிழ்ச்சி. உம்மை-அசைநிலை. மங்கை: அண்மைவினி. (264)

பாங்கி கோடுஞ்சோற் சோல்லல்

பாங்கி கொடுஞ்சோற் சோல்லல் எ-து. இவ்வாறு நீ யிரங்குவ தென்னையென்று கழறிக் கூறல்.

ஆரணத் தானருள் பாரளித் தானடங் காதவரை வாரணத் தால்வென்ற வாணன்றென் மாறை வயங்கொளிசேர்

ஈ (செ-ம்:-) என்ன வேயரவஞ்'

1 'கூறிய வுரையை மறந்தார்' என்ற குறிப்புத்தோன்ற-தலைவர் தாம் கூறிய சொல்லை மறந்தனர் என்றில்விதம் குறிப்புப் பொருள் தோன்றும்படி.

பூரணத் தார்மதி போன்முகத் தாயென் புலம்புதினின்
காரணத் தாலல்ல வோபிரிந் தாரின் று காதலரே.

இ—ள்: பிரமனு ஒண்டாகிய நிலவுலகத்தைக் காத்
துப் பகைவரை யானைப்படையால் வென்ற சந்திரவாணன்
றென்மாறை நாட்டில் விளங்கிய ஊளிசேர்ந்த பூரணைத்
திதியினுலே நிறைந்த மதிபோன்ற முகத்தாய், ஏன் புலம்பு
கிண்றாய்; நின்னை மணம்புனர் காரணத்தா லல்லவோ
காதலர் இன்று பிரிந்தார் எ—று.

ஆரணத்தான்-பிரமன். பூரணம்-பூரணைத்திதி. (265)

தலைவி கோடுஞ்சோற் சோல்லல்

தலைவி கொடுஞ்சோல் சோல்லல் எ—து. தலைவி,
கழறிய அப்பாங்கியை மனத்தின் நோந்து கூறல்.

மண்டுங் திரைவையை சூழ்தஞ்சை வாணற்கு வன்புவியும்
செண்டுங் கொடுத்தகல் செம்பியர் போலன்பர் சென்றுமிழுள்
இண்டுங் கழையும் பயிலும்வெங் கானியல் கேட்டுமிங்கோய்
கண்டுங் கலங்கல்செல் லாதிந்த ஒுரெற் கழறனன்றே.

இ—ள்: திரை நெருங்கும் வைகைசூழ்ந்த தஞ்சை
வாணனுக்கு வலிய புலிக்கொடியையுஞ் செண்டாயுதத்தை
யுங் கொடுத்தகலப்பட்ட சோழரைப்போல அன்பர் சென்ற
விடத்தில் மூள்பொருந்திய ஈகைச் செடியும் மூங்கிலும்
நெருங்கும் வெவ்விய காட்டி னிலக்கணத்தைக் கேட்டும்
யான் துயருமுக்கும் வேட்கை நோயைக் கண்டும் மனத்
திடத்துக் கலக்கஞ் செல்லாது இந்த ஒுரென்னைக் கழறுதல்
நன்று எ—று.

பாங்கி கழறிய வதனை ஊரின் மேல் வைத்துக்கூறியது.

வாணனுக்கு வன்புவியுஞ் செண்டுங் கொடுத்தகல்
செம்பியர்போலத் தலைவன் சென்றுனென்றுமித் தலைவ
னுக்கு இகழ்ச்சி தோன்றியதெனின், தலைவன் ஊர்விட்டுக்
தானிடைச் சென்றதற்கு உவமை கூறியதல்லது பழி

கொடுத்தற்கு உவமை சூறிய தன்றுகலான் இகழ்ச்சி தோன்றுதென் ருணர்க.

மண்டுதல் - நெருங்குதல். 1 புலியும் செண்டேம் - ஆகு
பெயர். செம்பியர். சோழர். இண்டு - ஈகை. கழை -
முங்கில். (266)

வருதுவர் மீண்டு எனப் பாங்கி வலித்தல்

வருகுவர் மீண்டு எனப் பாங்கி வலித்தல் எ-து. பாங்கி
தலைவர் மீண்டு வருவரெனக் கூறுதல். வலித்தல்-கூறுதல்.

தேர்த்தாணை வாணன் ரென் மாறையின் னேயஞ்சல் செம்புருக்கி
வார்த்தா லைனைய வழிநெடும் பாலை மடப்பெடைநோய்
பார்த்தா தவங்தணி பாதவ மின்மையிற் பைஞ்சிறகால்
போர்த்தாலு மஞ்ஞஞுகண் டும்போவ ரோநம் புரவலரே.

இ—ள்: தேர்ப்பெடையை யுடைய வாணன் ரென்
மாறைநாட்டிலிருக்கு மின்னே, அஞ்சலை; செம்பையுருக்கி
வார்த்தா லொத்த வெப்பத்தைத் தருகின்ற வழி நெடி
தாகிய பாலைநிலத்து மடப்பத்தொடு கூடிய பெடைமயிலி
னது வெயிலாகுகிய துன்பத்தைப் பார்த்து, அவ்வெயிற்
றணிக்கின்ற மரங்களில்லாமையால், தனது பசிய சிறகி
லூலே போர்த்து அகவும் மயில் கண்டும் நம் புரவலர்
போவரோ? மீண்டு வருவர் எ—று.

1 புலி; புலியின் பெயர் அதன் உருவத்திற்காய், பின் அவ்வுரு
அமைதற்கிடனுகிய கொடிக்கு ஆயினமையின் இருமடியாகுபெயர்,

செண்டு-ஒராயுதம்; அப்பெயர் உவமையாகுபெயராய், அதுபோன்ற
வன்மையுள்ள பிற ஆயுதத்தை ஈண்டுணர்த்திற்று. இனி இவ்வாறன்றி,
கரிகால்வளவன் காஞ்சீபுரத்துக் காமக்கோட்டமென்னும் ஆலயத்திற்
காவல்பூண்டுள்ள சாத்தன் என்னுங் தெய்வத்தின் கையிலிருங்கு செண்
டாயுதமொன்று பெற்று அதனால் இமயகிரியைத் திரித்தான் என்னுஞ்
சரிதம்பற்றி. அவனது செண்டாயுதத்தை அவன் வழித்தோன்றலாகிய
சோழர்க்கும் உபசரித்துக் கூறியது என்று கோடறும் தகும்.

எனவே,-தலைவன் ஏகுங்கால் சுரத்து நிகழுங் தன்மை பாங்கி யறிந்தவா ரென்னீயெனின், தலைவன் செல்லுங் கால் சுரம் இத்தன்மையவென்று சொல்லியவாற்றுல் அறிந்திருந்தாளாகவின், இவ்வாறு கூறினாலென்க.

சொல்லியதற்கு உதாரணம் எங்நனமெனில், “அரிதாய வறணெய்தி” [10] என்னும் பாலீக்கலியுள் “இன்பத்தி னிகங்தோரீஇ யிலைதீய்ந்த வுலவையாற்-றுன்புறாஉங் தகையவே காடென்று ரக்காட்டுள்-அன்புகொண் மடப் பெடை யசைஇய வருத்தத்தை-மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே” என்று கூறியவதனாற் காண்க.

தாணை-படை. ஆதவம்-வெயில். பாதவம்-மரம். ஒகாரம்-எதிர்மறை. (267)

பருவங் கண்டு பெருமகள் புலம்பல்

பருவங் கண்டு பெருமகள் புலம்பல் எ-து. தலைவன் பிரியங்கால் கார்க்கு முன்னே வருவேனென்று குறிப்பாற் கூறியிருப்பதே போயினாலும், அக்கார்ப்பருவங் கண்டுமித் தலைமகள் புலம்பிக் கூறுதல்.

குறிப்பாற் கூறிய ²தெங்நனமெனில், “நீடேனென்றவ னீங்கற்” செய்யுளில் ‘மாலீப்பொழுது வருகுவல்யான்’ என்று; அது, ‘மாலீக் குரித்தாகிய பொழுது-கார்காலம்’ என்று குறிப்பான்றிவித்தவாறு உணர்க. அக்குறிப்பறிந்து பாங்கி தலைவிக்குக் கூறியவதனால் தலைவி கார்

† (செ-ம்:) ‘போயினாகையால் கார்ப்’

1 போயின் ஆல் - போயின் ஆதலால்,

2 எங்நனமெனில்-எவ்விடத்தே யென்று வீனவில்,

அது-அக்கற்று. மாலீப்பொழுது: மாலீக் குரித்தாகிய பொழுது. அதாவது கார்காலம் என்றபடி. குறிப்பான்றிவித்தவாறு = குறிப்பான்றிவித்தவாருக.

கண்டு புலம்பினாலென்பது; அன்றியும், 1 மேற்கிளவி 'இகுளை வம்பாகத் தோன்றியது, தலைவன் கூறிய கார்ப் பருவமன்று [என்றல்]' எனப்பொருள் கொள்ளக் கிடங் தமையாற் குறிப்பாற் கூறியவாறு முன்டென் முனர்க.

மிகவும் பரந்த கரியகண் ஸீர்செங்கை வெள்வளைபோல் உகவுங் துறந்தவருண்ணல் ராலுறை கார்பொழிய மகவுங் துணையுங் கலைதழு வந்தஞ்சை வாணன் வெற்பின் அகவும் பெடைமயி லுந்தமி யேனெங்ந மற்றுவலே.

இ—ள: சிவந்த கையினிடத்துச் சங்கவளை யுகுந்தது போல மிகவும் விரிவாகிய கரியகண்ணின் ஸீர் துளிதுளியா யுதிரவுங் துறந்ததலைவர் நினைத்திலர்; ஆதலால், காரானது துளிகளைப் பெய்ய அம்மழுத் துன்பத்தால் ஸங்கி மகவும் துணையும் முசக்கலையைத் தழுவும் தஞ்சைவாணன் வெற்பிற் பெடையும் மயிலும் 2+ ஆலும்; தனியாயிருக்கப்பட்ட யான் எங்நன மாற்றியிருப்பேன்? எ—று.

'செங்கை வெள்வளைபோல், மிகவும் பரந்த' எனக் கூட்டுக. உகுதல் - உதிர்தல். உன்னலர் - நினைத்திலர். உறை-துளி. கார்-முகில். துணை-பெண்குரங்கு. கலை-முசக்கலை.

"கலையென் காட்சி யுழைக்கு முரித்தே." "நிலையிற் றப்பெயர் முசவின் கண்ணும்." [தொல். பொரு. சூத். 600-1.] என்னுஞ் சூத்திர விதியாற் கலை முசவின் ஆண்பெயரென்று கொள்க. பெடைமயில் என்புழி உம் மைத்தொகை.

(268)

2 (செ-ம்) 'அகவும்'

1 மேற்கிளவி.....முனர்க-வருங் கிளவியானது, 'இகுளையான வள் இது வம்பாகத் தோன்றியது, தலைவன் கூறிய கார்ப்பருவம் அன்று என்றல்' என்று பொருள் கொள்ளுத்தற்கு ஏற்றதாக அமைக்கு கிடங்தமையால், ஆண்டுத் தலைவன் குறிப்பாற் கூறியவாறு உண்டென் முனர்க என்றவாறு.

2 ஆலல்-ஆடல், ஒலித்தல்,

இதுளை வம்பேன்றல்

இதுளை வம்பென்றல் எ-து. அவ்வாறு புலம்பிய தலைவி தேறும் வண்ணம், பாங்கி ‘இது காலத்தின் வந்த மேகமன்று, இடையே வம்பாகத் தோன்றியது’ என்று கூறியது. வம்பு - காலமல்லாத காலத்திற் ரேண்றும் பொருள்.

தனஞ்சேர்ந்த வஞ்சினின் சாயல்கண் டஞ்சித் தனித்தனிபோய் வனஞ்சேர்ந்த யர்ந்த மயில்களை லாந்தஞ்சை வாணன் வெற்பிற கனஞ்சேர்ந்த லலர்துளி காலுமுன் னேவம்பு காலுமென்னு இனஞ்சேர்ந்த கவினா நாந்தனி வாடி யிருத்தல்கண்டே.

இ—ள்: திரண்ட தனத்தையுடைய வஞ்சி, நினது சாயலைக் கண்டஞ்சி ஒன்றே பொய்க்காட்டிற் சேர்ந்தயர்ந்த மயில்களை லாம் தஞ்சைவாணன் வெற்பினிடத்துக் கார்காலம் வந்து மேகங்கள் கூடிப் பருத்த துளிகளை யுமிழுமுன் னேவம்பாக மழையைப் பெய்யுமென் ஹண்ணி, நாம் அன்பரைப் பிரிந்து தனியாய் வாடியிருத்தலைக் கண்டு, கூட்டங் கூடி அகவா நின்றன; ஆதலால், இது தலைவன் கூறிய காலத் தில் வருங் காரன்று எ—று.

² காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரிக்கப் பட்டது. தனம்-முலை. சேர்தல்-திரட்சி; “சேரே திரட்சி” [தொல்.

† (மீ-ம்:-) ‘கூறுமல்’

1 அலர்தல்-விரிதல், பரத்தல். ஆதலின் உரையிற் ‘பரந்த’ என்று பாடமிருப்பிற் பொருந்தும். உரியகாலத்து முகில் மிகுந்த தளியை (அதிக மழையை)த் தருமாதலின், அதற்குப் ‘பரந்ததுளி’ என்னுங் தொடரே தகுவதுணர்க. விசோ-வரையிலும் ‘பரத்தல்’ என்று பாட மிருப்பிற்றகும். திருமுருகாற்றுப்படையில் நச்சினார்க்கினியர் ‘அலரிருல்-விரிந்த தேன்கூடு’ எனவரைத்ததுங் காண்க.

2 ‘தலைவன் கூறிய கார்காலம் வருமுன்பே’ என்பது ஈணாத் தலைவி தேறுதற் பொருட்டுக் கூறப்படவேண்டுவது ஆனால் அதனை இச் செய்யுளிற் கூறுமல், அப்பொருளைப் பெறப்படவைக்கும் அதன் காரிய வாசகமாகிய ‘கனஞ்சேர்ந்த லலர்துளி காலுமுன் னே’ என்பதை அதன் காரணவாசகம்போலக் கொண்டு கூறப்பட்டது என்றபடி.

சொ. உரி. 67] என்னும் உரிச் சொல்லியற் சூத்திரத்தானு முனர்க.

அயர்தல்-இளைத்தல். அலர்தல்-பருத்தல். “தண்கம மூலரிருல் சிதைய” [அடி-300] என்னும் திருமூருகாற்றுப் படையுட் கூறியதனு னுணர்க. அன்றியும், “அலர் மூலைப் பாங்கி யருளியல் கிளத்தல்” [நம்பி-கள-சு-29] என்னும் அகப்பொருட் சூத்திரத்தானு முனர்க. (269)

இறைமகள் மறுத்தல்

இறைமகள் மறுத்தல் எது. தலைவி, பாங்கி கூறிய வதனை மறுத்துக் கூறல்.

வாவித் தகையன்ன மேதஞ்சை வாணன் வரையகத்தென் பாவித் தனிநெஞ்சு பார்த்தஞ்சு மேகண் பழின்றகண்ணார் தாவித் தழழுமயில் கோபங்கொள் ஓாவரத் தோன்றியைச்சேர்ந் § தாவித்த காந்த ஓருமணி காலு மராவென்னவே.

இ—ள்: வாவியிலிருக்கும் அழுகுபொருந்திய அன் னாம்போல்வாய், தஞ்சைவாணன் வரையிடத்து என் கண் பார்த்துப் பாவித்தனி நெஞ்சு அஞ்சாங்கிற்கும்; நெருங்கிய கண்களார்ந்த சிறகாகிய 1 தழழுமயையுடைய மயில் காந்

(செ-ம:-) + ‘தளை’

§ ‘தாவித் தகந்தள ரும்மணி காலும்’; பொழிப்புரைக்கும் விசேட வரைக்கும் இப்பாடம் பொருந்தாமையும், யாங்கொண்ட பாடமே பொருந்தவதுங் காண்க,

‡ (செ-ம:-) ‘தளையையுடை’.

1 தழழு யென்பது மயிற்பீலிக்குடைக்கும் மயிற்பீலிக்கும் பெய ராதலால், ‘தழழு’ என்னும் பாடமே பொருந்தலும், ‘தளை’ என்னும் முற்பதிப்புப் பாடம் பொருந்தாமையுங் காண்க. தாவித்தழழு - இற காகிய பீலி என இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. சிறகும் பீலி யும் வெவ்வேறுறுப்பாதவின், சண்டும் விசேடவரையிலும் ‘சிறகு’ என்றுள்ள பாடம் ‘இறகு’ என்றிருப்பிற் பொருந்துமென்பதும் அறிக.

தனை அரிய மணியை யுமிழும் நாகமெனச் சினங்கொண்டு வர, அராவல்லாமையினால் அக்காந்தனைச் சேர்ந்து பெருமூச்செறிந்தன; ஆதலால் வம்பன்று, காலத்தில் வந்த கார் இது எ—று.

எனவே, 1 காந்தள் * மலருங்காலம் கார்கால மென் பது தோன்றக் கூறினாலேன்க. தகை-அழகு. அன்னம்-ஆகுபெயர். ‘வரையகத்து என் கண் பார்த்து’ என இயை யும். 2 ‘கண்பார்த்து’ என்னும் வினையெச்சம் தன் [வினை முதல்] வினையைக்கொண்டு முடியாது ‘நெஞ்சஞ்சசம்’ எனப் பிறவாற்றுன் முடிந்தது என்னை யெனின், “உரந்கால் யானை யொடித்தன் டெஞ்சிய, யாஅவரி நிமுற்றுஞ்சசம்” [குறுங்-232] என்றாற்போலக் கொள்க.

தூவி-சிறகு. கோபம்-சினம். தோன்றி - காந்தள். ஆவித்தல் - பெருமூச்செறிதல். காந்தள் என்புழி இரண்டு னாருபு தொக்கது. காலுதல்-உமிழுதல். (270)

அவர் தூதாகி வந்தடைந்த திப்பொழுதேனத் துணைவிசாற்றல்

அவர் தூதாகிவந்தடைந்த திப்பொழுதேனத் துணைவி சாற்றல் எ—து. தலைவி கார்காலம் வந்ததென்று கூறிய சொற்கேட்டபாங்கி, தலைவன் தான் வருகின்ற செய்தியை யறிவித்தற்கு விடுப்ப இப்பொழுது இக்கார் தூதாய் வந்தடைந்ததென்று கூறல்.

இன்னே வருவார்நின் காதல ரேதில ரேங்கவினிக் கொன்னே யிரங்கி வருந்தல்கண் டாய்கொற்ற நேயிவிந்தை

* (பி-ம்-) ‘மலருங் கார்காலம்’

1 மயில்கள் அகவதலேயன்றிக் காந்தட்டிழுவும்’ இக்காலக் கார்காலம்’ என்றறிவிப்பது தோன்றும்வண்ணம் இங்ஙனங் கூறினாலேன்பது. ஆகவே பாங்கி கூற்றை ஏதுக்காட்டி மறுத்தவாருயிற்று.

2 செயவெனச்சஞ் செய்தெ னெச்சமாகத் திரிந்து ஸின்றது ஆயினுஞ் செயவெனெச்சப்பொருளே யுணர்த்துமாதவிற் பிறகருத் தூவினை கொண்டதென்றவாறு.

முன்னே யெனவந்த வாணன்றென் மாறை வரவுணர்த்த முன்னே நடந்தன காண்கடுங் கால முகிலினமே.

இ—ள்: அலர்தாற்றும் அயலாரேங்க நின் காதலர் இப்போதே வருவர்; இன்று வீணை யிரங்கி வருந்தலே; வெற்றி யாழிக்கைப் புனைந்த சயமாதுக் கிறைவனென வந்த வாணன்றென்மாறை நாட்டில் தலைவர்வரவுணர்த்த விரை வொடு கூடிய முகிலினம் முன்னே நடந்து வந்தன; காண்பாயாக எ—று.

இன்னே-இப்போதே. ஏதிலர்-அயலார். கொன்னே-வீணே. கண்டாய்-முன்னிலையசை. கொற்றனேமி விந்தை-சயமாது. மன்-இறைவன். முகிலினம்-முகிற்கூட்டம். (271)

தலைமகளாற்றல்

(இது வெளிப்படை)

இன்புற்ற காலத் திருவர்க்கு மொன்றுமி ரென்றுசொன்னார்
அன்புற்ற காதல ராதலி னலகன் றுரெனநாம்
துன்புற்ற காலத் தவரு முரூரல்லர் தோழிசொல்லும்
வன்புற்ற காரளிக் குந்தஞ்சை வாணன்றென் மாறையிலே.

இ—ள்: கார்போற் கொடுக்குஞ் தஞ்சைவாணன் றென்மாறை நாட்டில் தோழிசொல்லுஞ் சொல்லும் வற் புறுத்தலைப் பொருந்திய; அன்றியும் அன்புற்ற காதலர் தாம் இன்புற்ற காலத்து இருவர்க்கும் உயிரொன்றென்று சொன்னார்; ஆதலால், நம்மைப் பிரிந்தாரென்று நாங் துன்பமுற்ற காலத்து அவரும் வாராரல்லர் எ—று.

எனவே, வருவரென்பதாயிற்று. ‘அன்புற்ற காதலர் இன்புற்ற காலத்து’ எனவும் ‘உயிரொன்று’ எனவும் மாறுக. உரூரல்லர்-வாராரல்லர். வற்புறுத்தல்-ஆற்றுவித் தலைப் பொருந்தல். காரளிக்கும் என்பது உவமத்தொகை.

அவனவட் புலம்பல்

அவன் அவன் புலம்பல் எ—து. பொருளீட்டச் சென்ற தலைவன் தன் கருமழற்றிய பின் அவ்விடத்துத் தலை

வியை நினைத்துப் புலம்பல். இதற்கு இச்சேய்யுளிற் கவி இல்லை.

1 விழிகுழி யும்படி தேர்வழி பார்த்தனை வீழ்ந்துவண்டு
\$ கொழுது மிருங்குழல் சோரக்கிடந்து + குடங்கையின் மேல்
ஓழுகிய வஞ்சன வெள்ளத் துணங்கு மணங்கைமுன் சென்
றெழுகெனு நெஞ்சமென் நேயவ ரோவெனி லென் சொலுமே.

* [இது பிறசேய்யுட் கவி]

(273)

மீண்வேருங்காலைப் பாகனேடு சோல்லல்

(இது வெளிப்படை)

வன்மா முடுக வலவதின் டேரினி வாணன் றஞ்சைக்
கென்மா ஒறுநெஞ்சின் முன்செல நாகிள வேறுபுல்லிப்
பொன்மா மணியும் பிரிந்திருங் தாரும் புலம்பமன்றிற்
சென்மாலை யந்திகண் டாற்றரி யாளென் றிருந்திழழையே.

இ—ள்: கழுத்திற் கட்டிய இரும்பிற் செய்த பெரிய
மணியும், கணவரைப் பிரிந்த மாதரும் புலம்புறப் பச

\$ (செ-ம்-:) ‘கொழுதிமிருங்’ + (பி-ம்-:) ‘கொடுங்கையின் மேல்’

* அப்பிகாபதிக்கோவை, செய். 320 [தென். சைவ. கழ. பதிப்பு]

1 இ—ள்: கண்மெலிந்து குழிவடையும்படி எனது தேர்வரும் வழியை
நெடிது பார்த்து (க்கானுமையாற் செயலற்று)ச் சயனத்து வீழ்ந்து,
வண்டுகள் கோதுகின்ற கரியகூந்தல் நெகிழுக்கிடங்து அகங்கையின்
கண்ணே (கண்களினின்றும்) பெருகிய மைகரைந்த ரீரூடன் வருந்தா
றிற்கும் அணங்கு போல்வாலை எனக்கு முன்னே சென்று ‘எழுக’,
என்று கூறும் எனதுமனம், ‘எனதன்பர் எங்கே?’ என்று அவள்
வினவுகில், அதற்கு யாது மாற்றம் உரைக்கும் எ-று.

நேயவர்-நேயத்தினர், அன்பர். ‘எங்கே’ என்னுஞ்சொல் அவாய்
நிலையான் வருவிக்கப்பட்டது இனி, என+யவர் எனப் பதச்சேதஞ்
செய்து ‘பொருட்கு வேற்றுநாடு சென்று பொருந்தினேர் (வாராதது)
என்னை’ என வுரைப்பினும் அமையும். இதற்கு ‘வாராதது’ என்பது
இசையெச்சத்தான் வந்திழையும்.

வானது மழுவிடையைச் சேர்ந்து மன்றத்திற் செல்லு மாலையாகிய அந்திக்காலத்தைக் கண்டால் என் திருந்திழை யாற்றுள்; ஆதலால், பாகனே, வானனது தஞ்சையூர்க்கு எனதாசை கொண்ட நெஞ்சு செல்வதற்கு முன்னே, இன்று திண்ணிய தேர்செல்ல அத்தேரிற் பூட்டிய வலிய குதிரைகளை முடுகச்செய் எ—று.

வல்-வலிமை; விரைவுமாம். மா-குதிரை. முடுக - முடு கச்செய். செய்யென்பது செய்யுள்விகாரத்தாற் ரீக்கசு. வலவன்-தேர்ப்பாகன்; அண்மைவிளி. நாகு-பச; “எருமையு மரையும் பெற்றமு நாகே” [தொல். பொ. சுத். 617] என் னும் மரபியற் சூத்திர விதியானுணர்க. ஏறு - விடை. பொன்-இரும்பு;

“வேண்டற்க வென்றிடினுஞ் சூதினை வென்றதுஉங் தாண்டிற்போன் மீன்விழுங்கி யற்று.” [குறள். 931.]

என்றார் பிறரும். மன்றில்-வீதியில்;

“கங்கை பரந்தாங்குக் கானப் பெருங்கவலை
யெங்கு மறவ ரிரைத் தெழுந்தார்—தங்கினைகண்
மன்றுகாண் வேட்கை மடிசுரப்பத் தோன்றுவ
கண்றுகாண் மெய்குளிர்மின் கண்டு.”

—பெரும்பொருள் வி. (புற). 764.

என்றார் பிறரும். 1 மாலையங்தி: ‘மீமிசை’ என்பது போல நின்றது. திருந்திழை-அன்மொழித்தொகை. (274)

மேகத்தோடு சோல்லல்

மேகத்தொடு சோல்லல் எ—து. தலைவன் வருங் காலத்து மேகத்தை நோக்கிச் சோல்லல்.

வேண்டும் பொருளைத் தரும்பொருட் போய்முற்றி மீண்டவென்றேர் தூண்டும் பரிமுன் முளைமுகில் காள்சென்று சொல்லுமின்து

1 மாலையங்தி: ‘மீமிசை’ என்பதுபோன்ற ஒருபொருட் பன்மொழி; “ஒருபொருட் பன்மொழி சிறப்பினின் வழாஅ” [நன். கு. 397] என் னுஞ் சூத்திரத்து மயிலைநாத ருரையா னுணர்க.

தீண்டுங் கொடிமதில் சூழ்தஞ்சை வாணைச் சேரலர்போல் ஈண்டும் பசலைமெய் போர்த்திருப் பார்தமக் கென்வரவே.

இ—ள்: விரும்பப்பட்ட எப்பொருளையும் கொடுக்கும் பொருட்குப் போய் முடிவாகி மீண்ட எனது தேரிலே பாகன் செலுத்தும் பரிமுன்னக விரைந்தோடும் முகில்காள், திங்களைத் தீண்டுங் கொடிகட்டிய மதில்சூழ்ந்த தஞ்சை வாணைச் சேராதவர்போல் நெருங்கும் பசலைநிறம் மெய் யெங்கும் போர்த்திருப்பவர் தமக்கு எனது வரவினைச் சென்று சொல்வீராக எ—று.

வேண்டல்-விரும்பல். ‘பொருட்போய்’என்புழி நான்க அருபு தொக்கது. முற்றல்-முடிவாதல். தூண்டல்-செலுத்தல். பரி-குதிரை. துளை-விரைவு; “கதழ்வுங் துளைவும் விரைவில் பொருள்” [தொல். சொல். உரி. சு. 19] என்னும் சூத்திரவிதியா னுணர்க. இந்து-திங்கள். சேரலர்-பகைவர். ஈண்டல்-நெருங்குதல். சேரலரும் துன்பத்தால் மெய்ந்திறம் வேறுபட்டிருப்பர், மாதருங் துன்பத்தால் மெய்ந்திறம் வேறுபட்டிருப்பர், ஆதலால், உவமை கூறியவா ருணர்க.

(275)

பாங்கி வலம்புரிடீக்டு அவன்வர வறிவுறுத்தல்

பாங்கி வலம்புரி கேட்டு அவன் வரவு அறிவுறுத்தல் எ—து. பாங்கி வலம்புரி யோசையைக் கேட்டுத் தலைவன் வரவை யறிவுறுத்தல்.

பொருகின்ற செங்கயல் போல்விழி யாய்பண்டு போயகின்கைக் குருகின் றணிந்திறை கொள்வது காண்கநங் கொண்கர்பொற்றேர் தருகின்ற சங்கந் தருவன்ன வாணன் றமிழ்தஞ்சைவாய் வருகின்ற தென் றமுன் னேயோகை கூறும் வலம்புரியே.

இ—ள்: ஒன்றேடோன் றதிர்க்கின்ற செங்கயல் போலும் விழியாய், முன்னட் கழன்றுபோய னின்¹ கைவளை இன்று புனைந்து தங்குவது; அழுகு தகக் [நங்]

¹ கைவளை உன்னையலங்களித்து இன்று தங்குதல் பெறத்தக்கதாகும். தங்குவது: தகுதிப் பொருளில் வந்த எதிர்கால முற்றுவினை.

கொண்கர் ஏறிவரும் பொற்றோனது, தருகின்ற சங்க நிதியையுங் கற்பகதருவையு மொத்த வாணன் றமிழ்த் தஞ்சை வீதிவாய் வருகின்ற தென்று மூன்னே வலம்புரிச் சங்கமானது மகிழ்ச்சிகளுகின்றது; நீ கேட்பாயாக எ-று.

குருகு - வளை. இறைகொள்வது - தங்குவது. காண்க - அழகு தக. 'நித்தில் மூலையினர்க்கம் நெடுங்கண்ணு னேக்கப் பெற்றும் - கைத்தலங் தீண்டப்பெற்றும் கனி, தன மலர்ந்த காண்க' என்னுஞ் 1 சிந்தாமணி^ச [1907] செய்யுளில் 'காண்க' என்னுஞ் சொற்கு அழகுதக என்று நச்சினார்க் கினியர் கூறிய உரையானு மறிக. கொண்கர் - தலைவர். ஒரை - உவகை.

(276)

வலம்புரி கீழ்த்தி வாழ்த்தல்

(இது வெளிப்படை)

மால்வண் டெனமன் ரி வாணன் றென் மாறைமன் னன்புகமே போல்வண் டமிழ்மன்னர் போற்ற விளங்குக பொன்கொழிக்குங் கால்வண்டல் வையைக் கரைமல்கு மல்லிகைக் கான்முகையின் மேல்வண் டிருந்தது போற்கரு மாழுக வெண்சங்கமே.

இ—ள்: பொன்கொழிக்கும் வண்டல்பரந்த வாய்க் கால் பொருந்திய வைகை யாற்றங் கரையில் நிறையும் மல்லிகையினது காம்பொடு கூடிய முகையின் மேல் வண் டிருந்ததுபோலக் கரியமுகத்தோடுகூடிய பெரிய வெண்

1 சிந்தாமணி யுரைப்பதிப்பில் 'காண்க' என்னுஞ் சொற்கு 'அழகு தக' என்பதின்றிக் 'காண்க' என்பதே காண்படுகின்றது. ஆனால், "ஆண்டாண்டாயினுமாக காண்டக" [அடி. 250] என்னுஞ் திருமூரு காற்றுப்படை யுரையில் 'காண்டக - அழகு தக்கிருக்கும்படி' என நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பர். இதனுட் காண் என்பது அழகு என்னும் பொருளில் வருதலின், ஈண்டுக் 'காண்' என்பதனடியாக 'காண்க' என்னும் சொற் பிறந்த 'அழகுதக' என்னும் பொருள்களர்த்திற் றென்றல் இவ்வுரையாசிரியர் கருத்துப்போலும்.

சங்கமானது திருமால்கைச் சங்குபோல என்றும் து அழியாமையாய் நிலைபெற்று வாணங்கிய தென்மாறை நாட்டு மன்னன் புகழேபோல் வண்டமிழ் மன்னர் துதிக்க விளங்க எ—று.

மால்வண்டு - பாஞ்சசன்னியம். வண்டமிழ் மன்னர் - நாவலர். கால்-வாய்க்கால். வண்டல்-திரைபுரண்டிருக்கரை யும் பரப்பிய மண். மல்குதல் - நிறைதல் கால் - காம்பு. முகத்தில் மெழு கமைத்தலால் கருமுக மென்றது. மா - பெருமை. ‘கருமுகமா வெண்சங்கம்’ எனக் கூட்டுக. (277)

தலைவன் வந்துழிப் பாங்கி நினைத்தமை வினாதல்

தலைவன் வினாதல் எ—து. வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்தோன் பிரிந்த முப்பத்தைந்தாநாட் பொருள்கொண்டு மீண்டுவந்துழிப் பாங்கி தலைவனை இங் நாளளவும் எங்களை நினைந்ததுண்டோ? என்று வினாதல்.

இவ்வாறு பிரிந்த முப்பத்தைந்தாநாள் வந்தானன்று நாள் வரையறுத்துக் கூறிய தென்னை யெனின், ‘கள வொழுக்கம் இருதிங்கள்’ என்று வரையறை கூறினாமையானும், “களவினுட்ட டவிர்ச்சி வரைவினீட்டம் - திங்களி ரண்டினகமென மொழிப” [32] என்ற இறைவனுரகப் பொருட் சூத்திரவரையில் ‘திங்களிரண்டினகம்’ என்பதற் குத் திங்களிரண்டிற்குள் என்றும், ஐங்கு நாள் ஆறு நாளுள் வரைவு முடியுமென்றும் கூறிலூராகலானும், ‘ஒருவழித் தணத்தல்’ வரைக்கும் இவ்வரையில் பதினைந்து நாளென்று கூறுதலானும், வரைவியலில் ஆருநாள் மண முடிந்ததாகக் கூறுதலானும், ஆக ஐம்பத்தாறு நாளென்று வரையறையாக நிற்றவின், ஈண்டு முப்பத்தைந்தா நாள் என்று வரையறை கூறியதெனக் கொள்க.

“வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவு ஓர் - இருதுவிள் கண்ணுடைத் தென்மானர் புலவர்” என்னுஞ் சூத்திரவிதியான் இரு திங்கள் சென்றதென்று கூறுது

† (பி-ம்:-) ‘அழியாமையாகிய நிலைபெற்று’

+ முப்பத்தைந்து நாளென்று கூறியதென்னை யெனின், இரு திங்கள் சென்று வருவதல்லது இதற்குள்ளாக வருவதன்றென இலக்கணங் கூறிற்றிலர்; இருதுவின் கண் ணுடைத்தெனக் கூறுதலான், இவ்விருது விடை எவ்வளவு வரையறைப்பட்டதோ அவ்வளவே இலக்கணமெனக் கொள்க.

அன்றி, இரு திங்கள் சென்று வந்தானெனின், கள வொழுக்க மூன்று திங்களாம்; ஆகவே, இலக்கணவழுவாய் அகப்பொருட் சிதைவாபெனக் கொள்க.

நினையீர் பொருட்குப் பிரிந்தய ஞட்டுழி நின்றுழிவேள் அனையீர் நினைந்து மரிதிர்கொல் லோவஞ் சொலாலறவோர் வனையீரிதமுக்கண்ணி வாணன்றென் மாற்றயை வாழ்த்தலர்போல் நனையீரிதமுக்கண்வை காவெவ்வ நோயுற்ற நவ்வியையே.

இ—ன்: வேளனையீர், அழகிய சொல்லாலே புலவர் புனையப்பட்ட சொல் ஓரிதமும், பொருள் ஓரிதமாகிய தமிழ்மாலையை யுடைய வாணன் றென்மாற்றயை வாழ்த் தாதவர்போல, நீரால் நனைந்த இரண்டிதழழி யுடைய கண் உறங்காத துன்பந்தரப்பட்ட வேட்கை நோயையுற்ற மான் போன்றவளை நினையீராய்ப் பொருள் காரணமாகப் பிரிந்து அயல் நாட்டிடத்துத் தங்குமிடத்தில் நீர் நினைந்தும் அறிதிரோ? ஏ—மு.

அறிவோர் - புலவர். வலைதல் - புனைதல். கண்ணி-தமிழ்மாலை. வைகுதல் - தங்குதல். கண் ணுக்குத் தங்குதல் - ¹ இமைத்தல்; தங்காதது - இமையாதது. எவ்வம் - துன்பம். நோய்-வேட்கை. நவ்வி-மான்; இவ்விரண்டும் ஆகுபேயர்.

(278)

+ (செ-ம்:-) ‘முப்பத்தைந்தாநாள் சென்றதென்று’

1 இமைத்தல் - இமை மூடுறல், துயிலுதல்.

காலையில் சரிச் தலைவன் நினைத்துமை சேப்பல்
 (இது வெளிப்படை)

கானெடுங் குன்றங் கடங்குசென் ரேதெனரு காலுமைதோய்
 மானெடுங் கண்ணி மறந்தறி யேன்வண்கை வாணன்றஞ்சை
 நீனெடும் பெண்ணோக் குரும்பையுஞ் சூது நெருங்குகொங்கைத்
 தேனெடுங் கண்ணிமென் பூங்குழன் மாதர் திருமுகமே.

இ—ள்: மை தோய்க்த மான்போன்ற கண்ணோயுடை
 யாய், வாணன் றஞ்சைகரின்கண் நீலநிறமாகிய நெடிய
 பனையினது குரும்பையும் சூதும் ஒப்ப நெருங்குங் கொங்கையையும், வண்டுறையும் நெடிய மாலையணிந்த மெல்லிய
 பொலிவினோயுடைய குழலையுமைடைய மாதர் அழகிய முகத்
 தைக் காடும் நெடிய குன்றங் கடங்கு சென் ரேதெனகிய
 யான் ஒருகாலும் மறந்தறியேன் எ—று.

எனவே, மறந்திலலுதலால் நினைந்திலன் என்று
 கூறியவாருமிற்று.

“உள்ளுவன் மன்யான் மறப்பின் மறப்பறியே
 வேள்ளாமர்க் கண்ணுள் குணம்.” [குறள் 1125]

என்பதனு னரிக. ‘கானெடுங் குன்றம்’ என்புழு
 உம்மைத்தொகை. நீலம்-நீல் எனக் கடைக்குறைந்தது;
 “நீநிறவன்னை” என்பதுபோல. பெண்ணோ-பனை. சூது-வல்.
 தேன்-வண்டு. (279)

ஆற்றுவித்திருந்த அருமைசாற்றல்

ஆற்றுவித்திருந்த அருமைசாற்றல் எ-து. பாங்கி
 தலைவியை யாற்றுவித்திருந்த அருமையைத் தலைவற்குக்
 கூறல்.

உயரா மலகத் தருங்கனி நீர்ந்சைக் குண்சுரம்போய்
 வியராம லில்லின் விடுத்தகன் றுளைமென் பூஞ்சிலப்பா

அயராம ஸங்சலென் மூற்றுவித் தேனிவ் வவனியெல்லாம் மயராமல் வந்த பிரான்றஞ்சை வாணன் ரென் மாறையிலே.

இ—ள்: இப்புவி யெல்லாம் மயங்காமல் வந்த பிரா னகிய தஞ்சைவாணனது தென்மாறைநாட்டின் மெல்லிய பூ மலிந்த சிலம்பனே, உயர்ந்த நெல்லியினது அரிய கனியை நீர் வேட்கைக்குண்ணப்பட்ட சுரத்திடை உடன் போய் வியர்வடையாமல் இல்லின்கண் விடுத்து நீ பிரிந்த வளை இளையாமல் அஞ்சலை யென்று ஆற்றுவித்தேன்.

ஆமலகம் - நெல்லி. அருங்கனி-மழுயின்றி அங்கங் கொவ்வொன்று யிருக்குங் கனி. நீர் நசை - நீர்வேட்கை. வியராமல்-வியர்வடையாமல். அயராமல்-இளையாமல். மய ராமல்-மயங்காமல். (280)

‘என்பொருட் பிரிவணர்த் தேந்திழைக் கென்றலும்’ ‘பாங்கி தலைவிக்கு அவன் செலவுணர்த்தலும்’ ஆகிய இரண்டும் பிரிவறிவுறுத்தற்குரியன. ‘பாங்கி நின்பொருட் பிரிவரை நீயவட்கென்றல்’ பிரிவுடன்படாமைக்குரித்து. 1 ‘தலைமகன் நீடேனென்றல்’ பிரிவுடன்படுத்தற்குரித்து. ‘வரு குவர் மீண்டெனப் பாங்கி வலித்தல்’ பிரிவுடன்படுத்தற்குரித்து. ‘தலைமக ஏரங்கலும்’, ‘கொடுஞ்சொற் சொல்ல லும்’, ‘பருவங்கணு பெருமகள் புலம்பலும்’, ‘மறுத் தலும்’, ‘அவனவட் புலம்பலும்’ ஆகிய ஐங்கும் பிரிவழிக் கலங்கற்குரிய. ‘பாங்கி கொடுஞ்சொற் சொல்லலும்’, ‘பருவ மன்று வம்பென்றலும்’, ‘அவர் தாதாகி வந்தடைந்த திப் பொழுதென்றலும்’ ஆகிய மூன்றும் வண்புறைக்குரிய. ‘தலை

1 ‘நீடேனென்றவன் நீங்கல்’ ஒன்றே பிரிவுடன்படுத்தற்கும், பிரிவுடன்படுத்தற்கும் உரித்தெனவும், ‘வருகுவர் மீண்டெனப் பாங்கி வலித்தல்’ வண்புறைக் குரித்தெனவும் நம்பியகப்பொருஞ்சைகாரர் கூறுவர். [மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பதிப்பு]. திரு அ. குமாரசுவா மிப்புலவர் அவர்களின் உரையில், ‘என்பொருட் பிரிவரை யேந்திழைக் கென்றல்’ ஒன்றும் பிரிவறிவுறுத்தற்கும், ‘பாங்கி தலைவிக் கவன்செல வுணர்த்தல்’ பிரிவுடன்படுத்தற்கும், ‘வருகுவர் மீண்டெனப் பாங்கி வலித் தல்’ வண்புறைக்கும் உரிய எனக் கூறப்பட்டன.

மகளாற்றல்' வன்போறைக்குரித்து. தலைமகன் மீண்டுவரு காலைப் 'பாக்கெனு சொல்லலும்' 'மேகத்தொடு சொல்ல லும்' ஆகியஇரண்டும் வருவழிக்கலங்கற்குரிய. 'பாங்கி வலம் புரி கேட்டு அவன்வரவு அறிவுறுத்தல்' முதலைந்தும் வந்துழி மகிழ்ச்சிக்குரிய.

வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல் முற்றும்.

முதலாவது களவியல் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

வரைவியல்

வரைவு எ-து. தலைமகன் தலைமகனைக் குரவர் முதலாமினேர் கொடுப்பவும் கொடாதொழியவும் வதுவைச் சடங்கொடு பொருந்த மணஞ்செய்து கோடல். ஆதியி லெடுத்துக் கோடற்கண்ணே களவென்றும் கற்பென்றும் கைகோள் இரண்டெனவைத்து அவ்விரண்டுக்கும் நடுவே வரைவியலென வொன்று கூறியவதனால் முன்னதனேடு மாறுகொள்ளுமெனின், மாறுகொள்ளாது. என்னை, கற்பிற்கு நிமித்தமாய வரைவு கூறுதலான் இதுவும் கற்பின்பாற்படுத்துக் கூறுது வரைவியலென வேரூகக் கூறியதென்னையெனின், வரைவு மலிவு முதலாக உடன்போக் கிடையீட்டிருக்கப் பல வகைப்பட்டு ஒவ்வோர் வகைக்குக் கிளவிகளும் பலவாக அதிகாரப்பட்டு நடத்தவின் விளங்குதற்கு வரைவியலென வேறு கூறப்பட்டது. ஆயின், இவ்வியலில் வருங் கிளவிகட்குக் கைகோள் களவென்று கூறுவதோ? கற்பென்று கூறுவதோ? எனின், கற்பென்று கூறப்படும். என்னை? புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் குறிஞ்சியாயினவாறு போல, இல்வாழ்க்கையும் இல்வாழ்க்கை நிமித்தமாய வரைவும் கற்பென்றே கோள்ளப்படுமென் ருணர்க்.

1 “வரைவுமலிவே யறத்தொடு நிலையென் - ருரையமை யிரண்டும் வரைவிற் குரிய-கிளவித் தொகையெனக் கிளங் தனர் புலவர்” — [நம்பி. வரை. சு. 2] என்னுஞ் சூத்திர விதியால், வரைவு வரைவுமலிவும் அறத்தொடு நிலையு மென இரண்டு வகைப்படும். அவற்றுள், வரைவு மலி வென்பது வரைவு தொடங்கி நடக்கு முயற்சி மிகுதல். “வரைவு முயல் வுணர்த்தல் வரைவெதிர் வுணர்த்தல்-வரை வறிந்து மகிழ்தல் பராவல்கண் டுவத்தலென் - ஞேருநால் வகைத்தே வரைவு மலிதல்” [நம்பி. வரை. சுத். 3] என் னுஞ் சூத்திர விதியால் வரைவுமலிதல் நால்வகைப்படும்.

1. வரைவுமலிவு

காதலன் முலைவிலை விடுத்தமை பாங்கி காதலிக் குணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை)

தொலைவிலை யாகிய பல்பொருள் காதலர் சூதமர்நின் முலைவிலை யாக முகந்தளித் தார்முனை வேந்தர்தம்மைத் தலைவிலை யாகத் திறைகொண்ட வாணன் றமிழ்தஞ்சைசீ உலைவிலை யாகுக் பொன்வண்ண மாறுக வொண்ணுதலே.

இ—ள்: ஒள்ளிய நுதலை யுடையாய், காதலர் எடுக்க வெடுக்கத் தொலையாத பலவாகிய பொருள்களைச் சூது போற் பொருந்தும் நின் § முலை விலையாக ² அம்பண

^{ந செ-ம்:-)} முலைவிலையாக வம்பன் அளவையால்'; ஏடெல்லா வற்றினும் 'முலைவிலையாக அம்பண வளவையால்' என்றனது.

1 இவ்விருகிளவித்தொகையும் களவொழுக்கம் வெளிப்படாதுங்ற விடத்து நிகழ்வன; இவற்றுடன் களவு வெளிப்பட்டபின் ஷிகழ்வன வாகிய உடன்போக்கு முதலை மூன்றும் சேர்க் கிளவிததொகை ஜங் தலம். இவ்வைந்துடன் (தலைவன்) தன்மனை வரைதல். உடன்போக கிடையீடு, அவள்மனை வரைதல் ஆகிய மூன்றுங்கூட எட்டாகும் வரை வியலின் உட்பெரும் சிரிவுகள்.

2 அம்பணம்-மரக்கால். அது 8 படி கொண்டது. “அரைக்காகக் கழிந்திட்ட கற்பு-நூறு, மரக்காற் பொன் கொடுத்தாலும் வருமோ செப்பு” என்னுஞ் சுத்தர் பாடவிலும் பொன்னை மரக்கா லளவு கொண்டளத்தின் பிரயோகம் காண்க.

அளவையான் முகந்தளித்தார்; பகைவேந்தர்தம்மை அவர்கள் தலையைக் கொள்ளாது விடுதற்கு அவர்கள் கொடுக்கும் பொன்னை விலையாகத் திறைகொண்ட வாணன் மூழ்த் தஞ்சையில் விருக்கின்ற நீருத்தமில்லை யாகுக; பசலை நிறத்தை யொழிப்பாயாகுக எ—று.

குதமர்-உவமத்தொகை. அமர்தல்-பொருந்துதல்.¹ மூலை விலை- [பெண்] கோடற்குரியார் கொடுத்தற்குரியார்க்குக் கொடுக்கும் பொருள். முனை-பகை. திறை-கப்பம். உலைவு-வருத்தம். பொன்வண்ணம்-பசலை. (281)

காதலி நற்றுயுள்ளமகிழ்ச்சி யுள்ளல்

காதலி நற்றுயுள்ளமகிழ்ச்சி யுள்ளல் எ—து. தலைவி, 'தலைவன் வரவிடுத்த மூலைவிலைப் பொருள்களைக் கண்டு நமக்கு மணக்கால்' மென்று நற்றுய்மகிழு மூள்ளத்து மகிழ்ச்சியை நினைத்தல்.

கயமா மலரெனுங் கண்னியை வண்டெனுங் காளைபல்புள் இயமா மணம்புண ரீர்ந்துறை நாட ரெதிர்ந்தவர்மேல் வயமா நடாத்திய வாணன்றென் மாறை வருகுவரேல் நயமா மணவணி ६ கண்டியாடு மின்புறு நம்மினுமே.

இ—ள்: குளத்திற் ரூமரைமல ரென்னுங் கண்னியை வண்டென்னுங் காளை பல புள்ளிலேசையு முரசமாக மணம் புறைப்பட்ட குளிர்ந்த துறையையுடைய நாடார் எதிர்ந்த பகைவர்மேல் யாளையைச் செலுத்திய வாணன் றென்மாறை நாட்டில் வருகுவராகில், அவரது நன்காகிய மணக்கோலத்தைக் கண்டு நம்மினும் *யாயும் இன்புறும் எ—று.

६ (பி ம்:-) 'கண்டாயும்'

* (பி.ம்:-) 'ஆயுமின்புறும்'

¹ மூலைவிலை: இஃது இக்காலத்துப் பரிசம் என வழங்கும். வீவா கத்தில் மகள் பொருட்டுப் பரிசப்பொருள் வாங்கும் வழக்கம் தமிழ் நாட்டாரது வழக்கம்; இவ்வழக்கம் இக்காலத்தும் மலைச்சாதியார் பல ரிடத்து உள்ளது; ஆயிரக்குள் முன்னாளில் இல்லை என்பதை மறு ஸ்மிருதியா வறியலாம்.

மாமலர்-திருவிருக்குமலர். 'கயமாமலெறனுங் கன்னியை வண்டெனுங் காளை பல்புள் - இயமாமணம்புண் ரீர்ந்துறை நாடர்' என்றதனால் † சூளமே குலமாகவும், குளத்திற் பூத்த தாமரைப்பூ தலைவியாகவும், தாமரை மலர்மணமுண்ணை வரும் வண்டு தலைவனுகவும், பல புள்ளியமே வாத்தியமாகவும் † உள்ளுறையுவமங் தோன்றியதென்னில்-, இவ்வாறு தலைவன் மணமுடியாமல் உடன்போக்கு நிகழ்வதாகலான் இறைச்சிப்பொருளென்று கொள்க. இயம் - ஒசை. ஈர்ந்துறை-குளிர்ந்த துறை. 'ஈர்வகை விதிரார் கயவர்' என்றாற் போலக் கொள்க. வயமா - யாளை. மணவணி - மணக் கோலம். உடம்மை - சிறப்பு. (282)

+ (பி-ம்:-) 'குலமே குளமாகவும்'

‡ (பி-ப்:-) உள்ளுறையுவமங் கொள்ளக் கிடந்தவாறு காண்க; இப்பாடம் ஒரேரட்டிற் காணப்பட்டது. இப்பாடத்திற்குப் பின்வருக்குறிப்புரை கொள்க:

களவு வெளிப்புடரமுன் வரைதலும் வெளிப்பட்டடின் வரைதலும் என வரைதல் இருவகைப்படும்; அவ்விருவகையுள் முன்னது நிகழின், பின்னது நிகழாது. அம் முதற்பகுதியான வரைவிற்குச் சார்பாக இக்கிளவிப்பொருள் முன்னிகழ்தலு முன்மையானும், முன்னது நிகழ்தற்கு இடையூறு (தலைவற்கு மணமறுத்தல் முதலாயின) நிகழ்வழிப்படும் முறைமை இஃதாம் என்பதே உடன்போக்கு முதலியவற்றின் கருத்தாகலானும், அதனால் உடன்போக்கு நிகழ்ந்தே தீரவேண்டுமென்னும் யாப்புறவின்மையானும் சண்டு உள்ளுறை யுவமங்கொள்ளத் தடையின்றென்க; யாம் சண்டுக்கூறிய ஏதுக்கள், நம்பியகப்பொருளிலக்கணங் கொண்டும், அதனிலக்கியமாகிய கோவைகளில் வரும் கிளவிகள் கோத்த முறைமைகொண்டும் அறிக.

பாங்கி தமர் வரைவேதிர்ந்தமை தலைவிக்குணர்த்தல்

பாங்கி தமர் வரைவெதிர்ந்தமை தலைவிக் குணர்த்தல் எ—து. பாங்கி தலைவன் றமர் மணங்கூறி வந்துழித் தலைவி தமர் மணமெதிர்ந்தமை தலைமகட்குக் கூறல்.

— — —

மணிப்பா வினகமுத்தம் வைத்தாங் கடம்பலர் வார்திரைதூய் அணிப்பாய் துவலை யரும்புங் துறைவர்க் கணியெதிர்ந்து

பணிப்பாசிமூல்குல் வெண்ணகையாய்ந்மர் பாரங்கின்னேயும் தணிப்பான் முரசறைந் தார்தஞ்சை வாணன் றமிழ்நிலத்தே.

இ—ள்: பாம்பு போன்ற பசியபொன்னற் செய்த மேகலையணிந்த அல்குலையும் வெள்ளியநகையையு மூடையாய், தஞ்சைவாணன் றமிழ்நிலத்தின் மணிப்பாலிகையில் முத்தம்வைத்தாற்போல அடம்பமலரில் நெடியதிரை தூவப் பட்ட நிரையாய்ப்பரந்த திவலைதோன்றுங் துறைவர்தமக்கு நமர் அணியாய மணமெதிர்ந்து, பார நின் வேட்கை நோயைத் தணிக்கும்பொருட்டு முரசறைந்தார்; அம் முரசோலி கேட்பாயாக எ—று.

ஆங்கு-உவமாறுபு; ‘பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டாங்கு’ [திருமூரு. அடி. 2] என்பதுபோலக் கொள்க. வார்த்திரை-நெடியதிரை. தூய்-தாவி; ‘உருவப் பல்பூத்தூஉய் வெருவர்’ [திருமூரு. அடி. 241] என்பதுபோலக் கொள்க. துவலை-திவலை. அணியெதிர்ந்து என்புழி ஆயமணம் என வருவிக்க. பணி-பாம்பு. நோய்-வேட்கை. எஞ்ஞான்றும் மணச்சடங்கு போற் ரேண்றும் துறைவராதலால், அவர் இங்கு வரவே மணச்சடங்குண்டாகுமென்பது ட் தோன்றநின்றது. (283)

தலைமக ஞுவகையாற்று துளத்தோடு கிளத்தல்

தலைமக ஞுவகையாற்று துளத்தோடு கிளத்தல் எ—து. தலைவி மகிழ்ச்சி யடங்காது நெஞ்சொடு கூறல்.

சோகா குலமெய்தல் காண்டுதெங்கு சேநக் துறைவரெனும் நீகா னுடன்பள்ளி நீளவங்க மேறி நிலம்புரக்கும் மாகா விரியன்ன வாணன்றென் மாறைமன் என்பகையும் ஏகா விருட்கங்கு லாங்கடற் காலை யெனுங்கரையே.

இ—ள்: நெஞ்சே, நம்முடைய துறைவ ரென்னும் மீகாமனுடன் படுக்கையாகிய மரக்கலமேறி நிலத்தைக் காக்கும் பெரிய காவிரிக் கொப்பாகிய வாணஞ்சிய தென்

மாறை மன்னனுக்குப் பகையாயினாலேரும் ஏகுதற்கரிதாகிய இருண்ட கங்குலாங் கடலீக் கடந்து காலீயென்னுங் கரையைக் காண்குதும்; ஆதலால், நீ சோகத்தால் ஆகுல மெய்தலை எ—று.

1 சோகம் - சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மரணம் என்னும் மாரனம்பால்வருமவத்தை ஐந்தனுள் அசோக பாணத்தால் வரும் அவத்தை யென்றுணர்க. ஆகுலம் - துனபாம். காண்டும் - எதிர்காலமுற்று வினைச்சொல். நீகான்-மீகாமன். பள்ளி-படுக்கை. வங்கப்-மரக்கலம் புரத்தல்-காத்தல். காலீ-விடியற்காலம். பகையும் என்புழி உம்மை இழிவுசிறப்பு. இதனுள் இயைபருவசம் வந்தவாறுணர்க. (284)

தலைவனிப் பாங்கி வாழ்த்தல்
(இது வெளிப்படை)

மாரியஞ் சங்கொடை வாணன்றென் மாறையில் வாழிவண்டார் வேரியங் தொங்கல் விரைகமழ் மார்ப விடாதவம்பற்

1 சோகம்: அசோக மலராகிய அம்பினால் விளையும் அவத்தை. அசோகபாணம்-அசோகமலராகிய அம்பு.

மாரனுடைய மலரம்புகள் ஜந்து: தாமரைப்பு மாம்பு, அசோகின்பு, முல்லைப்பு, கீலோற்பலப்பு. இவற்றின் பெயர் முறையே உன்மத்தம், மதனம், சம்மோகம், சந்தாபம், வசீகரணம் என்பன, இவை செய்யும் அவத்தைகள்: முறையே சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மரணம். இந்த அவத்தைகளையும் இவற்றின் தன்மைகளையும்,

“பெருகுசுப் பிரயோ கம்பின் பிறந்தவிப் பிரயோ கம்மேல் மருவிய சோக மோக மரணமு முறையே செய்யும்

பெருகுசுப் பிரயோ கந்தான் பேச்சொடு கிளைவு மாகும் விரவுவிப் பிரயோ கந்தான் வெய்துயிர்த் திரங்க லாமே. [50]

“சோகமே வெதுப்பி னேடு துய்ப்பவை தெவிட்டல் செய்யும் மோகமே யழுத லோடு மொழிபல பிதற்ற லென்ப வேகமா மரணங் தானே மிகுமயக் கோட யர்ப்பாம் பாகடர் சொல்லி னல்லாய் பகந்தா வியல்பி தாமே” [51]

என்னுஞ் குடாமணி நிகண்டின் 12 ம் தொகுதிச் செய்யுட்களான் உணர்க.

சேரியம் பொய்கைத் துறையலர் வாடதுஞ் செவ்விமணத் தூரியஞ் சங்கதி ரக்காட்டு நீபன்று சூட்டலரே.

இ—ள்: வண்டுண்ணுங் கள் பொருந்திய மாலை மணங்கமழு மார்பனே, மறங்குவிடாத அம்பலையுடைய சேரியாகிய பொய்கைத் துறையிலே தோன்றிய அலர்வாட, நின்னழகாகிய மணக்கோலத்தால், அன்று சூட்டின அலரையின்று பலருமறியத் தூரியமுஞ் சங்குமதிராநீ சூட்டிக்காட்டு; முகி லஞ்சங் கொடையையுடைய வாணன் ரென்மாறை நாட்டில் நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக எ—று.

மாரி - முகில். 2 அஞ்சம் என்னும் பெயரெச்சம் தன் வினைமுதலீக்கொண்டு முடியாது பிறவாற்றன் முடிந்தது. 3 வாழி முன்னிலை வினைமுற்றுச்சொல். 4 “வாழிய என்னும் சேயவென் கிளவி - இறுதி யகரங் கெடுதலு முரித்தே” [தொல். எழு, உயி. சூ. 9] என்பதனுன் வாழியென்பதும் நெடுங்கால மென்பதும் அவ்வரையினு னுணர்க. ஆர்தல் - உண்டல். வேரி - கள். தொங்கல் - மாலை. விரை - மணம்.

2 இப்பெயரெச்ச முடிபிற்கு 1.4-ம் கவியின் 6-ம் இலக்கக் குறிப்புரை காண்க,

3 வாழி: இது வியங்கோள் வினைமுற்று என்பதனை ஈண்டுக் காட்டிய குத்திரத்திற்கு இளம்பூரன்றும், நச்சினார்க்கினியரு முரைத்த வுரைபா னுணர்க. (நச்சினார்க்கினியரு - கழகப்பதிப்பில் - பதவுரையில் ‘சேயவெனச்சக் கிளவி’ என்றது பிழைப்பாடம். அதுபற்றி மயங்கற்க)

4 ஏடுகளில் ‘சேயவென கிளவி’ எனக் காணப்படுகின்றது, ஏடுடெழுத்தில் அது ‘சேயவென் கிளவி’ எனவும், ‘சேயவென் கிளவி’ எனவும் இருவிதமாகவும் படித்தற்கு ஏற்ற பொதுவான உருவமாக இருத்தவின். சிலர் தொல்காப்பியப் பதிப்பில் சேயவென் கிளவி’ எனப் பாடங்கொண்டு பதிப்பித்தனர். ஆனால் ‘சேயவென் கிளவி’ என்றே பாடங்கொள்ளல் பொருந்தும் என்பதை அதற்கு இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரு முரைத்த பிரதிபதார்த்த உரைகளா னுணர்க. இவி, இளம்பூரணரை அச்சுப்பிரதிகளில் “சேயென்கிளவி” எனக் காணப்படும் பாடமும் அவ்வரையோடு பொருந்தாயையை அவ்வரைநோக்கி யுய்த் துணர்க.

மார்ப: அண்மைவிளி. அம்பல்-முகிழ் முகிழ்த்தல். அலர் - வாய்திறந்து ஒருவர் ஒருவரை நோக்கித் தூற்றுஞ் சொல். செவ்வி. அழகு. மணம் - மணச்சடங்கு. தூரியம் - முரசம்.
1 அலர் - மாலீஸ; ஆதுபேயர். (285)

தலைவி 2 மணப் பொருட்டாக வணங்கைப் பராநிலைகாட்டல்
தலைவி மணப் பொருட்டாக அணங்கைப் பராநிலை
காட்டல் எ—து. தலைவி மணப்பொருட்டாகத் தெய்வத்
துக்குச் சிறப்புச் செய்து வாழ்த்திக்கொண்டு நிற்கு நிலை
யைப் பாங்கி தலைவற்குக் காட்டல்.

உரவிப் பெருங்கலித் துன்பங்கள் போய்முத ஊழியின்பம்
வரவிப் படிதன்னை வாழ்வித்த வாணன் ரெண் மாறையன்னாள்
புரவிப் புனைநெந்த தேரண்ண லேனின் பொருட்டணங்கைப்
பரவிப் பரவினின் ரேவரம் வேண்டுதல் பார்த்தருளே.

இ—ள்: புரவிபூட்டி யலங்கரித்த நெடிய தேரை
யுடைய மன்னாவனே, வலிய இப்பெருங் கலியுகத் துன்
பங்கள் போய்க் கிரேதாயுகத்தின்பம் வர இப்புவியை
வாழுச்செய்த வாணன் ரெண்மாறை நாடுபோல்வாள்
நின்பொருட்டாகத் தெய்வத்தை வாழ்த்தி வாழ்த்தி நின்று
வரம்வேண்டுதலைப் பார்த்தருள்வாயாக எ—ஆ.

உரம் - வலி. கலி - கலியுகம். முதலூழி - கிரேதாயுகம்.
படி - புவி. புரவி - சூதிரை. (286)

1 அலர் பூவாகிய கருவியின் பெயர் அதனுலாய காரியாகிய
மாலீக்கு ஆயது கருவியாகுபெயர்.

2 ‘மணம் + பொருட்டாக = மணப் பொருட்டாக’ : “மல்வீலேற்று
றழிந்து” [நன்னால்] என்பதனால், வேற்றுமையில் ஈற்று மகரமெய்
கெட்டு வருமொழி வல்லினம் மிக்கது என்க; மணத்திற்குக் காரண
மாக என விரியும்.

பராநிலை கண்ட தலைவன் மகிழ்தல்
(இது வெளிப்படை)

இவ்வித் தகமிவட்ட கெய்திய தெவ்வனை மெவ்வலகும்
வவ்வித் திகழ்புகழ் வாணன் ரென் மாறை + மணப்பொருட்டா
நவ்வித் தொகையின நானுமென் னேக்கி நறைபுகையாச்
செவ்வித் தகைமலர் தூய்த்தெய்வம் வாழ்த்துங் திருத்தகவே.

இ—ள்: எவ்வுலகத்தையுங் கவர்ந்து திகழப்பட்ட
புகழையுடைய வாணன் ரென்மாறைநாட்டில் மாண்கள்
தொக்க தொகுதி நாணப்பட்ட மெல்லிய நோக்கை
யுடையாள் மணங் காரணமாக நறும் புகையைப் புகைத்து
நாட்கொண்ட அழகையுடைய மலரைத் தூவித் தெய்
வத்தை வாழ்த்துஞ் சிறந்த முறைமையாகிய இவ்வல்லபம்
இவட்குப் பொருந்திய தெப்படி? ஏ—று.

வித்தகம் - வல்லபம். பொருட்டு - காரணம். ‘மென்
னேக்கி மணப்பொருட்டா’ என இயையும். நவ்வி - மான்.
தொகை இனம் - சொக்க இனம். நறை - நறும்புகை.
செவ்வி - காலம். தகை - அழு. தூய் - தூவி. திருத்
தகவு - சிறந்த முறைமை.

(287)

‘காதலன் முலைவிலை விடுத்தமை பாங்கி காதலிக்கு
உணர்த்தலும்’ ‘தலைவி மணப் பொருட்டாக அணங்கைப்
பராநிலை காட்டலும்’ வரைவு முயல் வுணர்த்தல். ‘பாங்கி தமர்
வரை வெதிர்ந்தமை தலைமகட்கு உணர்த்தல்’ ஒன்றும்
வரைவேதிர்வுணாத்தல். ‘நற்றியுள்ளகிழமிச்சி யுள்ளலும்’,
‘உவகையாற்று துளத்தொடு கிளத்தலும்’, ‘தலைவனைப்
பாங்கி வாழ்த்தலும்’ வரைவறிந்து மகிழ்தல். ‘தலைமக எணங்
கைப் பராநிலை கண்டோன் மகிழ்தல்’ ஒன்றும் பராவஸ்
கண்டுவத்த லெனாக் கொள்க.

இத்துணையும் ஜம்பத்தோராநாட் செய்தியேன் றுணர்க.

வரைவு மலிவு முற்றும்.

‘(பி-மி:-) ‘மணப் பொருட்டால்’; இது விசேடவுரையிற் காலும்
‘பொருட்டா வென்’ என்பதனேடு முரனுகலானும், ‘ஆல்’ அசைங்கிலை
யென்று விசேடவுரை கூறப்படாமையானும் பொருந்தாமை காண்க,

2. அறத்தொடு நிற்றல்

¹ அறத்தொடு நிற்றல் எ—து. களவு முறையே வெளிப்படுத்தி நிற்றல். முறையே வெளிப்படுத்தி நிற்றலாவது தலைவி பாங்கிக் கறத்தொடு நிற்கும், பாங்கி செவிலிக் கறத்தொடு நிற்கும், செவிலி நற்றுயக் கறத்தொடு நிற்கும், நற்றுய தங்கை தன்னையர்க் கறத்தொடு நிற்கு மென்று கொள்க. அறத்தொடு நிற்றற்குப் பொருள் முறையே வெளிப்படுத்தி நிற்றலென்பது இவ்விடத்திற்கு மாத்திரமோ? எவ்விடத்திற்கும் ஒக்குமோ? எனில், எவ்விடத்திற்கு மாகாது, இவ்விடத்திற்கு மாத்திரமே என்று கொள்க. என்னை,—இக் கிளவி யோழுக்கம் புணைக்குரையாற் புலவரால் நாட்டப்பட்டு வருவதல்லது வேறான்று. ஆதலால், அவரால் இக்களவு வெளிப்படுத்தற்கு மாத்திரமே அறத்தொடு நிற்றலென நாட்டப்பட்ட பெயராயிற்றெனக் கொள்க.

² “முன்னிலை முன்னிலைப் புறமொழியென்றாங்-கன்ன விருவகைத் தறத்தொடு னிலையே.” [நம்பி. வரை. சு. 5] என்னுஞ் சூத்திரவிதியான் அறத்தொடு நிற்றல் இருவகைப்படும்.

கையறுதோழி கண்ணீர் துடைத்தல்

கையறுதோழி கண்ணீர் துடைத்தல் எ—து. ஆம் ரிக்கையற்ற தோழி யருகிருந்த கண்ணீர் துடைத்தல். கையறல்-செயறைல்.

வரைவுமலிவான் மனமகிழ்ச்சி யணாந்திருக்கும் தலைவி யழுதுகொண்டிருத்தல் மாறுபாடெணின், மாறுபடாது.

¹ அறனழியாமல் நிற்றல் (அறன்-கற்பு), கற்பின்றலை நிற்றல் என்பது பதப்பொருள்.

² முன்னிலைமொழி-ஒநவர்க்கு ஒன்றை முன்னிலைப்படுத்திக்கூறல். முன்னிலைப் புறமொழி - அங்ஙனமன்றிப் பிறரைக் கூறுமாறுபோலப் புறமாகக் கூறுதல்; இதனைப் பின்வரும் ‘வெறிலைக்கல்’ என்னுஞ் கிளவியா னுணர்க.

என்னை,—களவுப் புணர்ச்சியால் அலர் மிகவு மெழுதல் கண்டு தந்தை தன்னையர் முதலாமினேர் வெறுப்படைத் தலிந்த தலைவன் பிரிந்தேக, அப் பிரிவாற்றுமல் தலைவி யழுதன ஜென்க. 1 வெறுப்படைந்ததனால் மனத்தை மறுக்க, அதனால் தலைவன் பிரிந்தேக அவ்வாற்றுமை யினால் தலைவி யழுதன ஜென்று செய்யுளிற் கூறியதின் ரெனின், மேலே கற்பொடு புணர்ந்த கவ்வயில், மக ஜெங்கே போயினுள்ளென்று செவிலி பாங்கியை வினாவுழி ‘வெறுத்தா ரொறுத்துரை மேலுநங்கேளிர் விழைத வின்றி, மறுத்தா ரவற்கு மனமதனால்’ [324] என்பதனாற் கண்டுகொள்க.

அயிரார் திரைவங்துன் வண்டலம் பாவை யழித்தனவோ செயிராத வன்னை செயிர்த்தன ளோசெறி நாரைதிண்போர் வயிரா நரலும் வயற்றஞ்சை வாணன்ரெண் மாறையிலென் உயிரா கியதைய ணீகலுழி வானென் னுளங்குழழுந்தே.

இ—ள்: நெருங்கிய நாரைகள் போர்க்களத்திலோவிக் குங் கொம்புபோலால்லிக்கும் வயலீயிடைய தஞ்சைவாணன் ரெண்மாற நாட்டில் என்னுயிர்போன்ற தையலே, நீ யுளங்குழழுந்து கலுழுங் காரணமென்னை? நுண் மண லார்ந்த நீர்த்திரை வந்து உன் வண்டலம் பாவை யழித் தனவோ? ஒருகாலுஞ் சினவாத அன்னை சினந்தனலோ? யான்றியக் கூறுவாயாக எ—று.

அயிர் - நுண்மணல். வண்டலம்பாவை - வண்டல் மண் ஞைற் செய்த பாவை. செயிர்த்தல் - சினத்தல். வயிர் - போர்க்களத்திலோவிக்கும் கொம்பு. நரலுதல் - ஒலித்தல். கலுழுதல் - அழுதல். என் - யாதுகாரணம். இதனுட் ‘கூறுவாயாக’ என்பது சோல்லேச்சமாகானின்றது. (288)

1 ‘தலைவனது மனத்தை மறுத்தமையாகிய காரணம் இச்செய்யுளிற் கூறியதின் ரெனின்’ என்பது ஆசங்கக. இங்கே இப்பந்தியிற் கூறியது இவ்வரையாசிரியர் கொள்கை எனக.

1 தலைமகள் கலுஷ்டற் காரணம் கூறல்

(இது வெளிப்படை)

தாரணி கொண்ட விருதோ ளொருவர் தனித் துழியென் வாரரை கொங்கை மனக்குசென் ரூபதஞ்சை வாணனூன்னார் தேரணி வென்ற செழும்புகர் வேல்லிழித் தேனினஞ்சூழ் காரணி மென்குழ லாயது வேகலுழ் காரணமே.

இ—ள்: தாரை யழகாகக் கொண்ட இரு தோளை யுடைய ஒருவர் தனித்தவிடத்து என் வாரரை நித கொங்கை யைக் கூடிச்சென்றார். தஞ்சைவாணன் ஓன்றைது தேர் நிறையை வென்ற செழுமையாகிய இரத்தக்கறை நிறத்தை யுடைய வேல்போன்ற விழியையும், வண்டினாஞ் சூழ்ந்த மேகத்தி னழகைக் கொண்ட மெல்லிய சூழலையுடையாய், யான் அழுங் காரண மதுவே எ—று.

தார்-மாலை. வார்-கச்சு. தேரணி-தேர்நிரை. புகர்-உதிரக்கறை. கார்-மேகம். அணி-அழு. (289)

தலைவன் தேய்வங்காட்டித் தேளிப்பத் தேளிந்தமை யெய்தக்கூறல்

தலைவன் யெய்தக்கூறல் எ—து. தலைவன் தெய்வத்தைக் காட்டிக் கரியென்று சூறவு சொல்ல

1 இதுமுதல் 293-ம் கிளவி முடியவுள்ளன தலைவி தோழிக்குக் களாவை வெளிப்படுத்துங் கிளவிகள், இக்கற்று, பாங்கியிற்கூட்டம் நிகழாதவழியே நிகழுமென்பதை “ஒருபணர் வொழிந்தவற் றெருவழித் தணப்பவும்” [நம்பி-அகத்-48] என்னுஞ் சூத்திரத்தா னுணர்க, இச் சூத்திரத்தான் முற்கிளவியில் தலைவி கலுழுங் காரணம் உரையாசிரியர் கூற்றின் வேருகவங் கொள்ள இயைதல் காண்க பாங்கியிற்கூட்டம் நிகழ்ந்த களவில், பாங்கி வரைவுகடாவியவாற்றுல் தலைவன் தெருண்டு களவு வெளிப்படாமுன்பே மணம்பேசி வரைந்துகொள்ளலு முண்டாதவின், வரைவுமலிவுக்குரிய கிளவிகள் முன் வைக்கப்பட்டன. அதற்கிடையில் தலைவியின் வேற்றுமைகண்டு வினாவியக்கால், பாங்கி செவிலிக்கும், செவிலி நற்றுப்பக்கும், நற்றுய் தந்தை தண்ணீயர்க்கும் அறத்தொடு ஸ்றப, பின்னர்த் தலைவற்கு மணமியைதலுபுண் டாதலின் ஆண்டு உடன்போக்கின்றியே வரைவு நிகழும் என்க.

மெய்யென்று தெளிந்ததைப் பாங்கிக்குப் பொருந்தக் கூறல்.

துதித்தே னணங்கொடு சூருமுற் றேனன்ற சொல்லைமெய்யா மதித்தே னயர்ந்து மதியிலி யேன்றஞ்சை வாணன்வையை நதித்தே னினம்புனர் மாதர்கண் போல நகைக்குநெய்தல் பொதித்தே னுகர்ந்தக லுங்கழிக் கானற் புலம்பர்வங்தே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வையைத்திடிலே குலாவப் பட்ட வண்டினம் மடவார்கண்போல் ஒளிவிடும் நெய்தற் பூவினிடத்துப் பொதிந்த தேஜீ னுகர்ந்து பிரிந்துபோங்கழிக்கரைச் சோலையையுடைய புலம்பர் வந்து துதித்துத் தெய்வத்துடனே சூளையுறுற்றேனன்று அவர் சொன்ன சொல்லை மெய்யாக மதியிலியாகிய யான் மறந்து மதித் தேன் எ—று.

சூள் - ஆலைகூறல். அயர்ந்து - மறந்து. தேனினம் - வண்டினம். நகை-ஒளி. பொதிதல் நிறைதல். வண்டினம் தலைவனுகவும், நெய்தற்பு தானுகவும், தேன் தன்னிடத் தின்பமாகவும், அவ்வண்டு தேனுகர்ந்து நீங்கியதுபோலத் தலைவன் தன்னிடத்து இன்ப னுகர்ந்து பிரிந்து போயினு னென்று உள்ளுறையுவமங் கொள்ளக் கிடந்தவாறு காண்க. இவ்வாறு தெய்வத்தொடு சூருமுற்றேனன்று சொல்லியது எக்கிளவிப் பொருளென்னில், வன்புறையில் ‘பிரியேன்’ என்னும் கிளவியிலென் றுணர்க. ஆலைகூறல் அக்கிளவிச் செய்யுளி வில்லையாலெனில், ‘பிரியேன்’ என்றது வேரேர் கிளவிகளினு 1 மில்லையால் அதுவே பொருளென்றுணர்க.

(290)

இறைவி தலைமகன் இகந்தமை யியம்பல்

இறைவி தலைமகன் இகந்தமை யியம்பல் எ—து.
இறைவி தலைமகன் நீங்கினமை கூறல்.

வரியோல வண்டலை தண்டலை சூழ்தஞ்சை வாணன்வண்மைக் குரியோ னுயர்வையை யொண்டிறை வரடிர வோர்தெளித்தும்

¹ இல்லையால் - இல்லையாகதயால்.

கரியோர் பிறரில்லை யென்றான் ஒரினிக் காரிகையாய் பெரியோர் மொழிபிற மாரென்று தேறுதல்பேதமையே.

இ—ள்: காரிகையாய், பண்ணோ யொலிக்கப்பட்ட வண்டிகள் செலவும் வரவுமாய் அலையப்பட்ட சோலை குழந்த தஞ்சை வாணாகிய கொடைக் குரியோனுடைய உயர்ந்த வையையாற்றின் ஒள்ளிய துறையிடத்தில் உரவோர் தெய்வாழுன் கைத் தெளியச்செய்தும் கரியோர் பிறரொருவரு மீல்லையென்று நம்பைப் பிரிந்து போயினார்; ஆகலால், இனிப் பெரியோர் சொல்லிய சொல்லுத் தப்பா ரென்று தெளிவது பேதமை எ—று.

வரி - பண். ஒலம் - ஆரவாரித்தல். தண்டலை - சோலை. உரவோர் - அறிவோர். தெளித்தல் - தெய்வத்தின் முன் னாகத் தெளியச் செய்தல். உம்மை - சிறப்பு. கரியோர் - சான்று கூறுவோர். பிறழுதல் - மாறுபடுதல். பெரியோர் மொழி பிறமாரென்று தேறுதல் பேதமை யென்றது “இன்பத்தை வெறுத்தல் துன்பத்துப் புலம்பல்” [தொல். பொரு. 270] என்னும் மெய்ப்பாட்டியற் சூச்திரத்தில் ‘அறனமித் துரைத்தல் ஆங்கு நெஞ்சமிதல்’ என்பதனால் ‘அறனமித் துரைத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றியவா ருணர்க. (291)

பாங்கி யியற் பழித்தல்

பாங்கி இயற் பழித்தல் எ—து. தலைமக னியலைப் பாங்கி பழித்துக் கூறல்.

— — —

மழுவே துறந்து மறந்தவர் போற்றங்கை வாணன் வென்றி முழுவேய முங்கீர் முழங்கிருங் கானன் முழுதுலகும்

1 “அறனமித்துரைத்தல் என்பது—அறத்தினையமித்துக் கூறுதல்,

‘விளியுமென் னின் னுயிர் வேறால் மென்பார் அளியின்மை ஆற்ற நினைந்து’ [குறள் செய். 1209]

என வரும்” [தொல். பொருள். மெய்ப். கு. 22, இளம்பூரணரூரை]

இனி. பேராசிரியர் ‘அறனளித்துரைத்தல்’ என்று பாடங்கொண்டு, இதற்கு வேறுபொரு ஞரைப்பர்; அஃது ஈண்டு இவ்வுரையாசிரியர் கருத்தன்று. இளம்பூரண ரூரையைப் பின்பற்றியதே ஈண்டையு விசீடவுரைக் கருத்து என்றுணர்க.

தொழுவேதகுந்தெய்வ நோக்கிச்செல் லேனென்று சொல்லியும் அழுவே துறந்தன ரானல்லர் நல்லரவ் வாடவரே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணனது வெற்றிமுரசொலிக்கு ஒப்பாகக் கடல் முழங்கப்பட்ட பெரியகழிக்கரைச் சோலை யிடத்து உலகமுழுதுங் தொழுத்தக்க தெய்வத்தை நோக்கிப் பிரியேனென்று சொல்லியும் † இளமைப்பிராயத் தைத்துறந்து மறந்தவர்போல ந் அழுத்தக்கதாகத் துறந்து ‡போயினால், அவ்வாடவர் நல்லர் நல்லர் எ—று.

மழுவு-இளமை. முழுவு-முரசு. ஏய-ஷப்பாக. முஞ்சீர்-கடல். இருமை-பெருமை. கானல்-சோலை. ‘உலகு முழு தும்’ என இயையும். நல்லர் நல்லர் என்றது தீயர் தீயர் என்னும் இகழுச்சிக் குறிப்பின்கண் வந்த அடுக்குமோடி. ‘அவ்வாடவர் நல்லர் நல்லர்’ என இயையும். (292)

தலைமகளியற்பட மொட்டிடல்

தலைமகள் இயற்படமொழிதல் எ-து. அங்குனங் கூறக் கேட்ட தலைமகள் அச்சொற் பொருளாய் இயல்புபட மொழிதல்.

மாகப் புயன்மண்ணில் வந்தன்ன வாணன் றென் மாறைமுஞ்சீர் நாகப் புகர்ச்செய்ய புள்ளிப்பைங் கான்னென்டு நாகினந்தன் பூகக் குளிர்நிமுற் பேடையொடாடும் புலம்பரின்னார் ஆகக் கருதினல் ஸாயினி யாரினி யாருளரே.

இ—ள்: நல்லாய், வானத்திடத்திலிருக்கும் மேகம் மண்ணிடத்தில் வந்ததுபோன்ற வாணன் றென்மாறை

† (செ-ம்:-) ‘இளமைப் பருவத்தே துறந்து’

(பி-ம்:-) ‘இளமைப் பிராயத்துப் பிரிந்து துறந்து’

‡ (செ-ப்:-) ‘போயினாராதலால்’

1 துறந்து இளமைப் பிராயத்தை மறந்தவர் எங்க துறவுமேற் கொண்டு இளமை யின்பத்தை மறந்தலாவது செனதபடுத்தர் துறவு பூண்டதும் அரசியல் மனைவி மக்களாதியாலாய் இளமையின்பத்தை மறந்தமை போல்வன.

நாட்டுக் கடவிடத்துப் புன்னைமரத்தடியே விருக்கும் புகராகிய சிவந்த நிறப்புள்ளியையும் பசிய காளையுடைய ஆண்ணெண்டு நாகுப் பருவத்தையுடைய இளமையையும் தட்பத்தையுடைய குளிர்ந்த கழுகினிமுலிற் பெடை ஞெண்டைப் பிரியாமற் கூடும் புலம்பறைப் பொல்லாராகக் கருதின் நமக்கு இனியராயுள்ளார் இனி யார்?

அவரே நமக்கு இனியராய் வந்து கூடுவாராதலால் அவரை இயற்பழித்துக் கூறத் தகாதென்றவாருமிற்று.

மாகம்-ஆகாயம். புயல்-மேகம். முங்கீர்-கடல். நாகம்-புன்னை. நாகு-இளங்கன்றுப்பருவம் நீங்கிக் கருத்தங்குங் காலம். என்னை,-பசு ஏருமை முதலியவற்றிற்குக் கருக் கொள்ளும் பருவத்திலே நாது என்னும்பெயர் உலக வழக்கினுட்கண்டுகொள்க. புலம்பன்-கெய்தற் றலைவன். பூகம்-கமுகு. பேடை - பெடைஞெண்டு. இன்னர் - பொல்லார். இனியார் - நல்லார்.

‘புன்னைமர நீழவிலிருக்கும் ஆண்ணெண்டு பூகமர நீழவிலிருக்கும் பெடையோடு கூடும் புலம்பர்’ என்றதனால் தலைவன் குறிஞ்சிநிலத்துத் தலைவியை வந்து கூடுமென உள்ளுறையுவமங் கொள்ளக்கிடந்ததெனில், அங்கஙம் கூட்டம் பெருளாய்ப் பிரிந்து வருந்துகின்றளாதலால் உள்ளுறை யுவமாகாது, ¹ இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளாயிற் ரெனக் கொள்க. இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளாவது “இறைச்சி தானே பொருட்புறத்துவே” ² “இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே-திறத்தியன் மருங்கிற ரெரியு மோர்க்கே” [தொல். பொரு. சுத். 229-30] என்றாகவின், இறைச்சி யென்றும்-இறைச்சியிற்

1 இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளாவது கருப்பொருள் உள்ளுறை யுவமம்போன்று உவமேயைப்பொருளைத் தோற்றுவித்தாலும், பிவனர் நின்ற வாக்கியைப்பொருளோ டியையாதவாற்றுன் உள்ளுறையுற்றுப் பொருள்பயவாதது.

2 ‘இ-ஸ்: (கருப்பொருள் பிறதோர் பொருட்கு உபகாரப்படும் பொருட்டாதலேயன்றி) அக்கருப்பொருடன் னுள்ளே தோன்றும் பொருளும் உள், அஃது உள்ளுறையுவமத்தின் கூற்றிலே அடங்குமாறு

பிறக்கும் பொருளென்றுங் கூறிய சூத்திரங்கட்டு நச்சி அர்க்கினியர் செய்த வுரையிற் கண்டுகொள்க. (293)

தெய்வம் போறைகோளச் செல்குவ மென்றல்

தெய்வம் பொறைகோளச் செல்குவமென்றல் எ-து. தெய்வத்தின்முன் பிரியேன்என்று ஆஃஜாகூறிப் *பிரிந்து போனால் அத்தெய்வங் கொடுக்கெதய்வமாகலால் சீருத படி ‘அவர் எங்கட்டுக் குற்றஞ்செய்தாரல்லர், நீ பொறுத்

போல நடக்குமிடத்து (அவ்வள் ஞாறையுவயான்று இஃது இறைச்சி யென்று) ஆராய்ந்துணரும் நல்லறிவுடையோர்க்கு எ-று.

உ-ப்: ‘கன்றுதன்பயமுலை மாந்தமுன்றிற், நலைபிடியுண்ணும் பெருங்கன்னட, கெட்டிடத் துவந்த வுதகிக்டில், வீறுபெற்றுமறந்த மன்னன் போல, நன்றிமறந்தமையா யாயின் மென்சீர்க், கலிபயிற்கலா வத் தன்னவிள், ஒலிமென்கந்த லுரியவாம் நினக்கே’ [குறுங்-225] இதனுள், ‘தான் கெட்டவிடத்து உதவின உதவியை அரசவுரிமை யெய்திய மன்னன் மறந்தாற் போல நீ இரங்து துயருற்றகாலத்து யான் தலைவியை நின்னேடு கூட்டிய செய்ந்தன்றியை மறவாது இன்று நீ வரைந்துகொள்வாயாயின் இவள் கந்தல் நினக்குரிய’ என்றவழி, உவமையும் பொருளும் ஒத்து மடிந்தபையின் புன்னின்ற ‘நாடு’ என்பது, உள்ஞாறையுவமமன்றுப் பொறுத்தியாம. என்னை? தன் கன்றிற் குப் பயன்பட்டு பிறர்க்கு உயிரைக் கொடுக்கின்ற தினையைத் தான் உண்டு அழிவு செப்கி ஸ்ரூற் டோல் நீ நின் கருமஞ் சிதையாமற் பார்த்து எமக்குமிராகிய இவளைத் துயருத்தி எப்பை இறங்குபடுவித்தல் ஆசாது என்று உவமையெய்தற்றேனும், பின்னர் நின்ற பொருளோடியையாது இவ்வுவமம் உள்ஞாறையுற்றுப் பொருள்பயவாது இறைச்சியாகிய நாடனென்பதனுள்ளே வேறேர் பொருள் தோற்றுவித்து நின்றதேயா மாதலின். மூலைமாந்த என்றது தன் கருமஞ் சிதையாமற் பார்த்தென் ஆங் துக்கையின்றி உள்ஞாறை யுவமப்பொருளை முற்ற உணர்த்தாமல் யுணர்க.

.....உள்ஞாறை உவமையின், ‘தன் பார்ப்புத் தின்னு மன்பிள் முதலையொடு-வெண்டும் பொய்கைத் தவனா ரென்ப’ [ஐங்குறு. 41] என்றுற்போலத் தலைவன் கொடுமையும் தலைவி பேதைமையும் உட னுவமங்கொள்ள நிற்கும்; இதுபற்றித் ‘தெரியிமோர்க்கே’ என்றார். உப்பை இறங்கததழி இயிற்று’—நச்சினர்க்கினியருரை,

ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட இருகுத்திரங்களும் இறைச்சிப் பொறுளின் பாகுபாடே கூறுவென்றுணர்க,

* (பி-ம்:-) ‘போனாற் றெய்வங்’ ஆணை கூட நூல் பிழையல்

துக்கொள்' என்று வேண்டிக் கோடற்கு இருவேழும் போதுவோமென்று தலைவி பாங்கியுடன் கூறியது.

—
மாதங்க நல்குங்கை வாணன் ரென் மாறைவ யைத்துறைவர் ஏதம் பயந்தில ரெங்கட்டு நீயெம் மிகந்ததனால்
1 கோதம் படாதி கொடுங்தெய்வ மேயென்று கூர்பவிதாய்ப் பாதம் பரவங்ல ஸாயிரு வேழும் படர்குவமே.

இ—ள்: நல்லாய், புலவோர்க்குப் பெருமையையுடைய தங்கங்களைக் கொடுக்குங் கையையுடைய வாணன் ரென் மாறைநாட்டு வையைத்துறைவர் எங்கட்டுக் குற்றத்தைத் தந்தாரல்லர்; எம்மைப் பிரிந்ததனலே கொடுங்தெய்வமே, நீ குற்றப்படாதே யென்று மிகுந்த பலிகளைத் தூணிப் பாதத்தைத் துதிக்க இருவேழுஞ் செல்வோம் எ—று.

நல்கும்-கொடுக்கும். ஏதம்-குற்றம். பயந்திலர்-தந் திலர். இகத்தல்-பிரிதல். கோது - குற்றம். அம் அசைநிலை. படர்தல்-செல்லுதல்.

(294)

இல்வயிற் சேறித்தமை செப்பல்

இல்வயிற் செறித்தமை செப்பல் எ—து. தலைவி, தன் மெய்வேறுபாட்டாலும் ஊரிலுள்ளார் அலர்தூற்றலாலும் நற்றுய் உள்ளத்தில் வெறுப்பாகி மனையிடத்தில் என்னைக் காவல் செய்தாளென்று பாங்கிக்குக் கூறல்.

—
தன்போ ஒலுகம் புரக்கின்ற வாணன் றமிழ்த்தஞ்சையார் மன்போ லெவர்க்கும் வழங்கியுண் ணுதவர் வைத்திழக்கும் பொன்போ லிறுகப் பொதிங்துகொண்டாள்ளை பூவையென்மேல் வன்போ தியமட வாரலர் தூற்றிய வாறுகண்டே.

1 கோதம்: 'க்ரோதம்' என்ற வடசொல்லின் திரிபாகக் கொண்டு, 'கோதப்படாதி - கோபங்கொள்ளா தொழிலாயாக, தீங்குசெய்யா தொழிக்' எனப் பொருள்கோடறும் தகும். க்ரோதம்-கோபம்.

இ—ள்: பூவைபோல்வாய், தன்னுமிர்போல உலகத்தி அல்ல உயிரையெல்லாங் காக்கின்ற வாணனுகிய தமிழ்த் தஞ்சையார் வேந்தைப்போல யாவர்க்கும் வழங்கி யுண்ணு தவர் வைத்திழுக்கப்பட்ட பொன்னைப்போல, என்னை, அன்னை என்மேற் பொல்லாங்கு கூறப்பட்ட நமக்கு அயலாராகிய மடவார் அலர் தூற்றிய முறைமையைக் கண்டு இறுக முடிந்து கொள்ளுதல்போலுஞ் செறிப்புச் செய்தாள் எ—று.

புரத்தல்-காத்தல். பொதிதல் - முடிதல். வனபு-பொல் லாங்கு. ஆறு - முறைமை. ‘உண்ணுதவர் வைத்திழுக்கும் பொன்போல’ எனவே, ‘அன்னையுங் தன்னை யிழுப்பவ ஸாதலால் அவர்போல் பொதிந்துகொண்டாள்’ என¹ உள் ஞறையுவமங் கொள்க. (295)

செவிலி கணையிருள் அவன்வரக் கண்டமை கூறல்

செவிலி கணையிருள் அவன்வரக் கண்டமை கூறல் எ—து. செவிலி செறிந்த இருட்குறியிடத்துத் தலைவன் வரக்கண்டாள் எனத் தலைவி பாங்கிக்குக் கூறுதல்.

வெங்கார் முகவெம் புருவமின் னேயன்னை மேலொருநாள் எங்கா தலரிரு ளெய்தல்கண் டாளிந்த வேழுலகும் மங்காமல் வந்தருள் வாணன் றென் மாறைவன் டானமஞ்சச் சங்காழி கொண்டெறி யுங்கண்டல் வேலியங் தண்டுறைக்கே.

இ—ள்: வெவ்விய விற்போன்ற² வெய்ய புருவத்தை யுடைய மின்னே, இந்த ஏழுலகுங் கெடாமல்வங்து காக்

* (பி-ம்-:) ‘காதலர் குறியெய்தல்’

1 இங்கே, ஊகித்தணரும் ஒப்புமை என்றும் பொருள்படும்.

வெய்ய-விரும்பத்தக்க; அழகிய என்றபடி; “வெம்மை வேண் டல்” [தொல், சொல், உரி, குத், 38] என்பதுலூம், “‘வெங்காம்’ [அகம், செய், 15] என்புமி விரும்புதலாகிய பண்டுணர்த்திற்று” என்ற சேனுவரைய ருரையாலும் தெளிக,

கப்பட்டவானன் ரென்மாறைநாட்டில் வண்டான மஞ்சக் கடலானது சங்கைக்கொண்டெறியும் தாழை வேலி செய்தாற்போன் றிருக்கின்ற தண்ணீர் துறையின்கண் எம்முடைய காதலர் இருட்குறி வருதலே முன்னெருநாள் அங்கீரான கண்டாள் எ—று.

கார்மு நட்சி. மங்காமல் - கெடாமல். வண்டானம்-நாரை. ‘ஆழி சங்கு’ என இயையும். கண்டல்-தாழை. சங்குகொண்டெறிதல் - திரைவிசையால் சங்கினை யுந்துதல்.

இவற்றுள் கலும்பதற் காரணங் கூறலொன்று மொழித்து, ஏனையவெல்லாம் பாங்கி வினாவதொழியவும் தலைவி அறத்தொடுசிற்கு நிலைதனக்கு உரியவாமாறு அறிந்துகொள்க.

சேவிலி தலைமகள்வேற்றுமை கண்டு பாங்கியை விடுதல்

(இது வெளிப்படை)

பொன்னுற்ற கொங்கையு முத்துற்ற கண்ணுறிப் போதுகண்டேன் பன்னுற்ற சொல்லுமின் பாலுங்கொள் ளாள்பதி னலைகும் மன்னுற்ற வண்புகழ் வாணன் ரென்மாறையென் மான்கீயாட் கென்னுற்ற தென்றறி யேன்புனாங் காவ விருந்தபின்னே.

இ—ள்: பொன்போன்ற பசலைநிறம் பொருந்திய கொங்கையும் முத்துப்போலு நீருற்ற கண்ணும் இப்போது கண்டேன்; அதுவன்றியும் யான் சொல்லுஞ் சொல்லையும் இனிய பாலையு முட்கொள்ளாள்; ஆதவின், பதினலைகும் மன்னுற்ற வளவிய புகழையுடைய வாணன் ரென்மாறைநாட்டில் புனங்காவ விருந்தபின் என் மான்போன்றவட்கு யாதுற்றதென்று யான்றி யேன் எ—று.

‘பதினலைகும்’ என்புழி உம்மை முற்றும்மை. ‘புனங்காவ விருந்தபின்னே’ என்று பாடமோதுவாரு மூளார்.

பாங்கி 1வெறிவிலக்கல்

பாங்கி வெறிவிலக்கல் ஏ-து. செவிலி வெறியாட்டாளரை யழைத்து மகட்கு நோயுற்றவாறும், அது திருமாறும் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்புழி, தெய்வாம்வாந்து ஆடும்போது பாங்கி அத்தெய்வத்தை ஆடவேண்டாமென்று விலக்குதல். வெறியாட்டாளன் ஆடு பலி கொடுத்தால் திருமென்புழி அவ்வாட்டைக் கொல்லாமல் விலக்கலெனினும் அமையும்.

+ அறியா மையினேன்று கேட்கலுற் றேநும்மையாவதொன்றும் குறியா மறியுமிர் கொள்ளவென ரேசுகு திப்பலிகூர்

+ (பி-ம:-) 'அறியாமையானேன்று'

1 வெறி-வெறியாட்டு, வெறியாடல். அது முருகக்கடவுள்பொருட் பெற்பலியிட்டு அக்கடவுள் ஆவேசிக்க ஆடுங் கூத்தாகும். இது பெரும் பான்மை வேலனால் நிகழ்த்தப்படுவது. வேலன்-முருகபூசை செய்பவன்; முருகக்கடவுளுக்குரிய வேலைக் கையிற் ருங்குதல்பற்றி இப்பெயர் பெற்றார். இவன் கழங்கு பார்த்துக் குறிசொல்வது முன் டென்பது பண்டைநூல்களால் அறியப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டில் வசிக்கும் தொட்டியரில், 12-கழற்காய்களை ஒரு பெட்டியிலிட்டு அவற்றை யெடுப்பிக்கும்போது அவற்றுள் வெள்ளிகட்டிய கழற்காய் எடுக்கப்பட்ட நிலைகொண்டு இராசி முதலீயன அறிந்து 'சொகினம்' வாயிலாகக் குறிசொல்வது இப்பொழுதும் வழக்கிற் காணப்படுகிறது. இல்து அல்லது இதுபோல்வ தொன்றுகும் பண்டைநூல்களில் வருங் கழங்கும் என எண்ணப்படுகிறது. இனி, குறி கூறுவோரில் 'வேலன்' என்பார் மந்திரவாதிகளாய்க் கொச்சிராஜ்யத்து (க் குடமலைநாட்டில்) பாரத வேலன், வாகைவேலன், பாணவேலன், மண்ணவேலன் என நால்வகை பினராய் இன்றும் வாழுகின்றார் என்றும், இவரது மாந்திரிகழுதையில் 'வேலன் துள்ளல்' சிறந்ததொன் ரென்றும். இது திருஷ்டி தோடுஞ்களையும், தெய்வத்தாலும் பேய்களாலும் பெண்கட்கு நேருங் கேடுகளையும் விலக்குதற்கு இவரால் நிகழ்த்தப்படும் ஒருவகை ஆட்டம் (கூத்து) என்றும், அக்காலத்தில் ஆடு, கோழி முதலியவற்றைப் பலிகொடுப்பதுண்டென்றும் கூறுவர். இல்வேலன் துள்ளல் பழைய வெறியாட்டி னியல்புடைத்தாதல் காண்க,

வெறியா விவரங்களில் மீட்கவென் ரேவென் ரி வேல்வலத்தீர் சிறியார் மனையில்வந் தீர்தஞ்சை வாணன் சிலம்பினின்றே.

இ—ள்: வெற்றிவேலை வலத்தி ஒடுடையவரே, நும்மையாம் அறியாமையினால் ஒன்று கேட்கலுற்றேம்; ஆவதொன்றுங் குறியாது மறியுமிரைக் கொள்ளவென்ரே அந்த இரத்தப்பவிதரும் மிகுந்த வெறியினாலே இவள் உயிரை மீட்கவென்ரே தஞ்சைவாணன் சிலம்பினின் றஞ்சு சிறியார் மனையில் வந்தீர்? திருக்கோயிற்கு எழுங்கருள்வீர் எ—று.

மறி-ஆடி. ‘திருக்கோயிற் கெழுங்கருள்வீர்’ என்றது அவாய்நிலையான் வந்தது. (298)

வெறிவிலக்கிய அதனுற் சேவிலி பாங்கியைவினாடல்
(இது வெளிப்படை)

மண்குன்ற வந்த கலியினா மாற்றிய வாணன் றஞ்சை ஒண்குன்ற மங்கையர் முன்னார்மின் னேயுமை யாண்மகனைப் பண்குன்ற வென்றசொல் வள்ளிதன் கோணப்பைந் தாரயிலால் வெண்குன் றெறிந்தசெவ் வேளோயிவ் வாறென் விளம்பியதே.

இ—ள்: உலகங் குன்றவந்த கலியுகத்தை மாற்றிய வாணன் றஞ்சைய தொள்ளிய குன்றத்திடத்து மின்னே, உமையாள் மகனைப் பண்குறையவென்ற சொல்லையுடைய வள்ளிக்கு நாயகனைப் பசிய மாலைசூடிய வேலினாலே வெண்குன்றமாகிய குருகுபெயர்க் குன்றத்தை யெறிந்த செவ்வேளா மங்கையர் முன்னார் இவ்வாறு நீ விளம்பியதென்? எ—று.

அயில்-வேல். வெண்குன்று - கிரவுஞ்சகிரி. ‘குன்ற மின்னே’ எனவும், ‘செவ்வேளா மங்கையர்முன்னே’ எனவும் ‘விளம்பியது என்’ எனவுமியையும். (299)

1 தோழி பூத்தரு புனர்ச்சியால் அறத்தொடு நிற்றல்

தோழி பூத்தரு புனர்ச்சியால் அறத்தொடு நிற்றல் எ—து. பூவைக் கொடுத்ததனாற் புனர்ச்ச களைவ வெளிப் படுத்திக் கூறல்.

போருறை தீக்கணை போலுநின் கண்கண்டு போதவஞ்சி நீருறை நீலமு நீயுதன் பாகென்று நின்மகட்கோர் தாருறை தோளவர் தந்தனர் வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைச்சூழ் காருறை சோலையில் யாம்விளை யாடிய காலையிலே.

இ—ள்: அன்னூபி, போருறைந்த தீயகணையை யொகும் நினது கண்ணைக்கண்டு மிகவுமஞ்சி நீரிலே யொளித் துறைந்த நீலமும் நீயும் உறவாகவென்று நினது மகட்கு ஒரு தாருறைந்த தோளையுடையவர் வாணன் றமிழ்த் தஞ்சையைச் சூழ்ந்த புயலுறைந்த சோலையிடத்து யாம் விளையாடிய காலத்தில் நீலப்பூவைத் தந்தனர் எ—று.

நண்பு—உறவு. தார் - மாலை. கார் - புயல்.

(300)

2 புனல்தரு புனர்ச்சியால் அறத்தோடு நிற்றல்

புனல்தரு புனர்ச்சியா றஹத்தொடு நிற்றல் எ—து. புனலாற் கூடும் புனர்ச்சியை வெளிப்படுத்திக் கூறல்.

1 ‘அன்னூபி, யாங்கள் இம்மலைப்பொழிலிடத்தே ஒருகால் விளையாடி நின்றேமாக, ஒரு தோன்றல் அழகிய சூனைக்குவளைப்பூக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்; போதர. நின் மகள் அவளை நோக்கி ‘இப்பூவை எம் பாவைக்கு அணியத் தப்பின்’ என்றார். அவனும் பிறி தொன்றுஞ் சிந்தியாது அதனை அவட்குக் கொடுத்து நீங்கினான். இல்து இளம்பிராயத்தே ரீகழ்ந்தது. அந்கன்றியை யெண்ணி அவன்மாட்டன்புண்ட இவன் இக்காலை அத்தோன்றற்றுகே மண்பேரவுன்னி வருந்தாளின்றுன்’ என்று கூறிக் குறிப்பாற் களைவையுணரவைத்தலாம். இவ்வாறன்றிச் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலு முன்று.

2 ‘யாம் ஆற்றில் நீராடுகையில் தலைவி நீரா விழுக்கப்பட்டு அமிழ்ச் சினளாக, அதுகண்டு காமணையொத்த தோன்றல் ஒருவன் ஆங்குத் திடுரென்று வந்து நீரிலிழிந் து அவளைத் தழுவி யெடுத்து உயிர்காத்தான்,

ஒழிதோற் றியசோல்ல இன்மக னோதிக் குடைந்தகொண்டல் பொழிதோற் றிரானுந்து வந்தசெங் ரீருந்திப் பொற்பினுக்கோர் சுழிதோற் றிடும்பகை தீர்க்கிண்ற போதோரு தோன்றலுமல் வழிதோற்றி வந்தெடுத் தான்றஞ்சை வானான்றென் வையையிலே.

இ—ள்: அன் ஜீன கே, நின்மகனோதிக்கெதிரா யோப்புகில்லா துடைந்த மேகம் தோற்ற பகை தீர்ப்பதற் காகப் பொழியப்பட்ட யானைத்திரளைத் தன்றிக்கொண்டு வந்த சிவந்த நீர்வெள்ளாந் தஞ்சைவாணன் றென்வைகை யிடத்துப் பெருக, நின்மகனுந்திக்குத் சோற்றுப்போன பகையைத் தீர்த்தற்கு, யாம் சீராடியகாலத்தில் சுழிவந்து நின்மகளை வாங்கிக்கொண்டு போம்பொழுது அவ்வழியிலே வருவானேரு வேந்தன் வந்து எடுத்தான்; ஆதலால் நின் கருத்தில் தோன்றியதனைச் சொல்லுத லொழிவாயாக எ—று.

எனவே, புணர்ச்சியுண்மை + குறிப்பினுற் ரேண்றிய வாருயிற்று. ஒதி-காந்தல். கொண்டல்-மேகம். தோல்-யானை. உந்தி-தள்ளி. உந்தி-கொப்புழு. தோன்றல்-வேந்தன். (301)

1 களிறுத்து புணர்ச்சியால் அறத்தோனிற்றல்

களிறுத்தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நிற்றல் எ—று. களிறுத்தரும் புணர்ச்சியாற் களவை வெளிப்படுத்தல்.

அவன் மெய்யுற்றவதனால், கற்புக்கெடாமைப்பொருட்டு அத் தோன் றற்கே மணம் கேரளன்னி வருந்தா நின்றுள்' என்றுச் சிக் குறிப்பாற் களவினை யுணரச்செய்தல்

+ (பி - ம:-) 'குறிப்பினுலறிவித்தவாருயிற்று'

1 'தலைவி ஒருநாள் புனத்திற் செல்லுங்கால் ஒரு மதயானை தலைப் பயிரையழித்து அவளையுங்கையகப்படுத்த நெருங்குங்கால் அரற்றன னாக, ஆங்குத் தோன்றலொருவன் கடிது தோன்றி யானையின்கையிற் புருதாவகை அவளைத் தன் கையாலெடுத்து ஒருபால்லைத்துக்கொண்டு, அவ் யானையைத் தன் கை வேலாலெறிந்து வீலக்கிக் காத்தனன்; அங்

மண்ணலை யாமல் வளர்க்கின்ற வாணன்றென் மாறைவற்பில் அண்ணலை யாழிமூடு பாகனென் றஞ்சின மஞ்சனங்தோய் கண்ணலை நீரிடப் பாகமு மேல்வந்த கைக்களிற்றின் புண்ணலை நீர்வலப் பாகமுங் தோயப் பொருதவன் ரே.

இ—ள்: அன்னையே, இப்புவியை அலையாமல் வளர்க்கின்ற வாணன்றென்மாறை வெற்பில் யாம் சோலை யில் விளையாடுகையில் ஓர்யானை பாய வருந்போது நின் மகள் அலறிக் கூவ, அப்போது அவ்வழியில் வருகின்றே என்று வேந்தன் விரைந்துவந்து அஞ்சலையென்று நின் மகளை இடப்பக்கத்தி லைங்கத்துக்கொண்டு வலங்கையில் வேல்வாங்கி மேல்வந்த கையொடுங்க டிய யானைமுகத்தி ஸமூத்திப் பொருதவன்று ஆளைப்புண்ணில் அலைபோல் வருங்குருதிநீர் வலப்பாகமெல்லாம் நனைத்தலால் வலப்பால் சிவந்தும், அவள் அழுதபோது மை கரைந்த கண்ணுகிய கடவில் வருநீர் இடப்பாகம் நனைத்தலால் இடப்பாகங் கறுத்தும், ஆனாருஷம் பெண்ணுருவு மொன்றுய்த் தோன்றியவதனால் அவ்வேந்தனை ஆழிமூபாகனென்ன யாம் அஞ்சினேம் ஏ—று.

எனவே, குறிப்பால் புணர்ச்சியுண்மை யறிவித்த வாறு காண்க. அண்ணல்-வேந்தன். ஆழிமூபாகன்-சிவன். அஞ்சனம்-மை. அலை-கடல். (302)

தலைமகள் வேற்றுமைகண்டு நற்றுய் சேவிலியை வினாதல்

(இது வெளிப்படை)

தண்டார் தழுவிய வேலண்ணல் வாணன்றென் றஞ்சைவற்பில் வண்டார் குழலிதன் வண்ணமுங் கண்ணும் வடிவுமுன் குள் கண்டா ரறியும் படியன வேயல்ல காரணமொன் ருண்டா லுபிரஜை யாயபி ராம லுரையெனக்கே.

ஙனம் மெய்யுற்றவதனால் அவற்கே மனம் நேரக் கருதி வருந்தினால் என்று கூறிக் குறிப்பாற் களவை யுணரச் செய்தலாம்.

மேற்போந்த மூன்றாணு ஸளான்றுள் அறத்தோடி சிற்க அமைய மென்பர் நம்பியகப்பொருளுரைகாரர்.

இ—ள்: உயிரணையாய், தண்ணிய மாலையணிந்த வேலையுடைய வாணனது அழகிய தஞ்சைவெற்பிடத்து வண்டார்ந்த சூழலையுடையாளது நிறமும் கண்ணும் வடிவும் முன்னள் கண்டார் இப்போது வேறுபட்டிருத்தலால் அறியுங்தன்மையனவேயல்ல; இவ்வடிவு வேறுபடுதற்குக் காரணம் ஒன்றுண்டு; ஆதலால் அக்காரணத்தை ஜியூருமல் எனக்குரைப்பாய் எ—று.

ஜியறுதல்—சொல்லத்தகாதென்று மறைத்தல். தண்தார்-சூரிர்ந்த மாலை. தமுவிய-அணிந்த. தென்-அழகு. வண்ணம்-நிறம். அயிர்த்தல்-ஜியறுதல். (303)

சேவிலி நற்றுய்க்கு முன்னிலைமொழியால் அறத்தோடுநிற்றல்

சேவிலி நற்றுய்க்கு.....அறத்தொடு நிற்றல் எ—து. முன்னிலைப் † புறமொழியா ஒன்றாது முன்னிலை மொழியினுலே களவை வெளிப்படுத்திக் கூறல்.

— — —

மலைவந்த தோவெனும் வாரண வாணன்றென் மாறைமதி சிலைவந்த தோவெனு நன்னுத லாயொரு செல்வரிங்கோர் கலைவந்த தோவென வந்து வினாவிநங் காரிகைக்கு முலைவந்த தோவில்லை யோவென்னு நாளின் முயங்கினரே.

இ—ள்: மலைவந்ததோ வென்று ஒப்புக்கூறும் வாரணத்தையுடைய வாணன் றென்மாறைநாட்டில் மதி வந்தோ? சிலைவந்ததோ? என்று ஜியங்கதரும் நல்ல நுதலை யுடையாய், புனங்காக்கு நாளில் ஒரு தலைவர் வந்து இங்கோர் கலைவந்ததோ வென்று வினாவி, நம்முடைய பெண் னுக்கு முலைவந்ததோ இல்லையோவென்னும் பெதும்பைப் பருவத்து முயங்கினர் எ—று.

வாரணம்-யானை. ‘வந்ததோ’ என்பதனை மதிக்குங்கூட்டுக. மதி-ஈண்டுப் பிழை. முயங்கல்-புணர்தல். ‘செல்வர் வந்து’ என இயையும். ஒகாரம் அனைத்தும் ஜியம். (304)

† (பி-ம்:) ‘புறமொழியா யுணர்த்தாது’

‘தலைவி பாங்கிக்கு முன்னிலைமொழியால் அறத்தொடு நிற்றலும், செவிலி நற்றுய்க்கு முன்னிலைமொழியா ஹத் தொடு நிற்றலும்’ ஆகிய இரண்டும், ‘பூத்தரு புனர்ச்சி’ முதல் முன்றும் முன்னிலைமொழி; வெறிவிலக்கல் ஒன்றும் முன்னிலைப் புறமொழி.

அறத்தொடுநிற்றல் முற்றும்.

3. உடன்போக்கு

(பேரி)

அஃதாவது, தலைவன் தன் னார்க்குத் தலைவியை உடன்கொண்டு போதல்.

“போக்கே கற்பொடு புனர்ந்த கெள்கைவி
மீட்சியென் ருங்கு விளம்பிய மூன்றும்
1 † வெளிப்படற் கிளவி வெளிப்படு தொகையே”

—நம்பி வரை. கு 10.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் ² [களவு வெளிப்பாடு] உடன் போக்கு [முதலாக] மூன்று தொகைப்படும்.

“போக்கறி வறுத்தல் போக்குடன் படாமை போக்குடன் படுத்தல் போக்குடன் படுதல் போக்கல் விலக்கல் புகழ்த் தேற்றலென் றியாப்பமை யுடன்போக் கிருநால் வகைத்தே”.

—நம்பி வரை. கு 11.

+ (செ-ம்:-) ‘வெளிப்படைக் கிளவியின் வழிப்படு தொகையே’

1 களவு வெளிப்படுதற்குரிய கிளவிகள் தொன்றுங் தொகை (கிளவிக்கொத்து) யாகும் என்றுணர்க.

2 மேலைச்சுத்திரத்தின்படி ‘களவு வெளிப்பாட்டிதற்குரிய கிளவித் தொகை மூன்றாகும் என்பதே சண்டைப் பொருள். இம்மூன்றனு ளொன்றை [உடன்] போக்கு என்றும், அதன் வகை எட்டென்றும் பின் வருஞ் சூத்திரம் கூறலால், இம்மூன்றின் தொகைத்தியையும் ‘உடன்போக்கு’ என வழங்குதல் மயக்கமாதல் காணக, ஆதலால், இவ் விளக்கம் மாணவர்க்கு உளதாம்வண்ணம் [] இவ்வித அடையாளத்துட்ட சில சொற் சேர்த்தனம் என்றறிக.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் உடன்போக்கு எட்டுவைகைப் படும்.

பாங்கி தலைவற்கு உடன்போக் குணர்த்தல்

பாங்கி தலைவற்கு உடன்போக் குணர்த்தல் எ-து. காப்புக் கைம்மிகலால் உன்னார்க்கு உடன்கொண்டுபோது யெனப் பாங்கி தலைவற் குரைத்தல்.

மைந்நீர் நெடுங்கண் மடங்கை யுடன்-றஞ்சை வாணன் வெற்பா செங்நீர் விழுவணி நின்னகர்க் கேகொண்டு சேர்ந்தருண்மற் றிந்நீர்மை யல்லதொ ராறுமின் றுவிங்கெக்ம மையரென்றால் முந்நீர் ரூலகுங்கொள் ளார்விலை யாக முலையினுக்கே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பா, இவ்விடத்து எம் கைமயர் கருத்துச் சொல்லின் முலையினுக்கு விலையாக முந்நீர் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தையுங் கொள்ளார்கள். ஆதலால், குங்கும + நீராடும் வசந்தத் திருவிழா வலங்காரத்தை யுடைய நின்னகர்க்கு மையெழுதிய நீர்மையையுடைய நெடியகண்ணையுடைய மடங்கையை உடன்கொண்டு சேர்ந்தருள்வாய். இம்முறையல்லாது நீ வரைவதற்கு வேறேர் வழி[யும்] இல்லை எ—று.

‘வெற்பா இங்கெம்மையர்’ எனவும், ‘முலையினுக்கு விலையாக முந்நீரூலகுங்கொள்ளார்’ எனவும், ‘நின்னகர்க்கு மைந்நீர் நெடுங்கண்’ எனவும், ‘உடன் கொண்டு’ எனவும் இயையும். மற்று - விளைமாற்று. செங்நீர் - குங்குமநீர். ஆறு - வழி. (305)

தலைவன் உடன்போக்கு மறுத்தல்

(இது வெளிப்படை.)

பாரோ முலைவிலை யென்பர்துங் கேள்விரெம் பல்கிலைவாழ் ஊரோ வணியதன் ஏற்றுடொடி யாய்விந்தை யுண்கண்களோ

† (பி-ம:-) ‘நீரோடும்’

தாரோ வளரும் புயன்றஞ்சை வாணன் றரியலர்போல் யாரோ தனிநடப் பாரருங் கான மிவஞ்டனே.

இ—ள்: ஒன்னிய வளையினை யுடையாய், துஞ் சுற்றத் தார் ६ பார் மூலை விலையென்று சொல்வாரோ? உடன் கொண்டுபோதற்கு எஞ்சுற்றத்தார் வாழுகின்ற ஊரணித் தன்று. அன்றியும், போவாமென்னில் சயமாதின் மை யுண்ட கண்களோ தாரோ வளரும் புயத்தையுடைய தஞ்சை வாணனுக்குத் தரியலர்போல அரிய காட்டில் இவஞ்டன் தனியாய் நடப்பவர் யார் எ—று.

எனவே, தரியலர் செல்லுங் கானத்தில் ஏனோர்சேறல் அரிதென்று கூறியவாறுயிற்று. பார்-புவி. பாரோ என் புழி ஓகாரம் என்பார் என்பதனேடு கூட்டுக. அவ்வோகாரம் வினா. ஊர், யார் என்புழி ஓகாரம் இரண்டும் அகசங்கிலை. १ கண்களோ, தாரோ என்புழி ஓகார மிரண்டும் எண்ணின் கண் வந்தன.

(306)

அவள் உடன்படுத்தல்

அவள் உடன்படுத்தல் எ—து. பாங்கி தலைவரை யுடன் படுத்தல்.

சுருளேய் குழலுஞ் சணங்கேய் மூலையுஞ் சுமங்துகற்புப் பொருளே யெனச்சரம் போதுமப் போது புகழ்வெயிலான் மருளேய் கலியிருண் மாற்றிய வாணன்றென் மாறையினின் அருளே யொழியவுண் டோநிழி லாவ தணங்கினுக்கே.

இ—ள்: சுருள் பொருந்திய குழற்பாரமுஞ் சணங்கியைந்த மூலைப்பாரமுஞ் சுமங்து பொருளாவது கற்பே யெனத் தெளிந்து சுரத்திற் செல்லும்போது, தன்புக மாகிய வெயிலினுலே மயக்கம் பொருந்திய கலியாகிய

६ (செ-ம்:-) ‘பாரை’

1 ஓகாரம் எண்ணுப்பொருளில் வருமென்பதை “அவ்வச் சொல்லிற் கவையவை பொருளென” [தொல்-சொ-இடை-47] என்னுஞ் குத்திரவுரையா னுணர்க.

இருளை மாற்றிய வாணன் ரென்மாறை நாட்டிலிருக்கின்ற அணங்கினுக்கு 1நிழல் ஆவது நின்னருளையே நிழலென்று கொள்வது; அல்லாது வேறொன்றை நிழலென்று கொள்ளப்படாது எ—று.

சுருள்-கடைகுழற்சி. சுணங்கு-மாமைகிறம். உட்டை-எண்ணும்மை. பொருளே என்புழி ஏகாரத்தைக் கற் பொடு கூட்டித் தேற்றப்பொருண்மை யுரைக்க. மருள்-மயக்கம். அருளே என்புழி ஏகாரம் ஈற்றசை. (307)

தலைவன் போக்கு உடன்படுதேல்

(இது வெளிப்படை)

நஞ்சோ வழிலோ வெனுஞ்சர மோசெல்ல நாடியவென் நெஞ்சோ கொடியாது நேரிழை யாய்நிழன் மாமதியோ மஞ்சோ தவழ்மதில் சூழ்தஞ்சை வாணன் வரையிலவும் பஞ்சோ வனிச்சங் கொலோவெனுஞ் சீற்றிப் பைங்தொடிக்கே.

இ—ள்: நேரிழையாய், ஒளியையுடைய மதியும் முகி லுங் தவழப்பட்ட மதில்குழந்த தஞ்சைவாணன் வரையி லுள்ள இலவும் பஞ்சோ அல்லது அனிச்சப்பூவோவென்று சொல்லப்பட்ட சிறிய அடியினையும் பசிய தொடியையு முடையாட்டு நஞ்சோ அழிலோவென்று சொல்லப்பட்ட காட்டிற் செல்லக் கருதிய என் நெஞ்ச 2 ஒரு மிகக் கொடியது! எ—று.

அழல்-நெருப்பு. நிழல்-ஒளி. அனிச்சம்-ஆகுபெயர். பைங்தொடி-அன் மொழித்தொகை.

1 நிழலாகுவது யாதெனில், நின்னருளையே நிழலென்று கொள்வதுதான் என்றாடி.

2 சிறப்புப் போருளில் வரும் ஒகாரம் அளபெடுத்திசைக்கும். இதனைத் “தெளிவினேயுஞ் சிறப்பீனேயும்-அளபினெடுத்த இசைய வெங்ப” [தொல். சொல். இடை. குத. 13] என்பதனாலுணர்க. ஆலை, இவ்வளபைடை ஏடுகளிற் காணப்படவில்லை. ஆயீனும் விளக் கத்தின் பொருட்டுப் பொழிப்புரையிற் சேர்த்தனம், மூலத்திற் சேர்ப் பினும், அஃது அலகுபெருதும் சீந்றற்குரித்தாதவின் செய்யுளிசை வழுவாதன்க.

நஞ்சோ, அழோன்புழி ஒகாரமும், பஞ்சோ என்புழி ஒகாரமும், அனிச்சங்கொலோ என்புழிக் கொல்லும்: ஜயம். சுரமோ என்புழி ஒகாரமும், கொலோ என்புழி ஒகாரமும் அசைநிலை. நெஞ்சோ என்புழி ஒகாரம் சிறப்புமதியோ, மஞ்சோ என்புழி ஒகாரம் எண்ணின்கண் வந்தன.

(308)

தலைவிக்கு உடன்போக்கு உணர்த்தல்

தலைவிக்கு உடன்போக்கு உணர்த்தல் எ-து. தலைவனுடன் போதலைப் பாங்கி தலைவிக்குணர்த்தல்.

பாலன்ன பாயற் பகையென்னுஞ் சீறடி பட்டுருவும் வேலன்ன கூர்ங்கன் மிதிக்குங்கொ லென்றனர் மேதினிக்கு மாலன்ன வாணன் ரென் மாறைநன் னுட்டு வயலுகளுஞ் சேலன்ன நீள்விழி யாய்தெரி யாதன்பர் சிந்தனையே.

இ—ள்: மேதினிக்கு மால்போன்ற வாணனது தென் மாறைநாடு சூழ்ந்த வயலிற் பிறழப்பட்ட சேலையொத்த நீண்ட விழியினை யுடையாய், மல்லிகைப் பூவால் நிரைத் தலால் பாலையொத்த படுக்கையைப் பகையென்று சொல்லப்பட்ட சீறடியாயினது, பட்டுருவப்பட்ட வேல்போன்ற கூரிய கல்லை மிதிக்குமோ வென்றநதனால் அன்பர் நினைத்த சிந்தனை யாதோ தெரியாது எ—று.

‘மல்லிகைப்பூவால் நிரைத்தலால்’ என்பது அவாய்சிலையான் வந்தது. பாலன்ன பாயல்-வண்ணவுவமம். பாயல்-படுக்கை. உகருதல்-புராநுதல். கொல்-ஜயம். (309)

தலைவி நாணமிழிவிரங்கல்

தலைவி நாணமிழிவிரங்கல் எ-து. உடன்போகில் நாணமிழுமே யென்று அதற்குத் தலைவி யிரங்கிக் கூறல்.

மறவாகை வேலங்கை வாணனை மாறையர் மன்னை தத்தம் உறவாக வெண்ணிட யுருதவர் போலுமிடி ரோம்பியென்றும்

துறவாத நாணைங் துறப்பது வேண்டவிற் ரேல் லுலகில் பிறவா தொழிகைங்கள் ஹெயோரு காலமும் பெண்பிறப்பே.

இ—ள்: வீரத்தால் வெற்றிகொண்ட வேலை யகங் கையிற் பிடித்த வாணினை மாறைநாட்டார்க்கு மன்ன வலைத் தமக்குறவாக வெண்ணி யுருத பகைவர்போல் உயிர் காத்தற்பொருட்டு என்றுங் துறத்தற்குத் தகுதி யல்லாத நாணத்தைத் துறப்பது வேண்டிற்றுகலான், பழையதாகிய உலகில் ஒருகாலமும் பெண்பிறப்புப் பிறவாதொழித்துவிடல் நன்று எ—று.

மறம்-வீரம். வாகை-வெற்றி. அங்கை-அகங்கை. “அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே - முதன்லை யொழிய முன்னவை கெடுதலும்-வரைநிலையின் ஹே யாசிரி யர்க்க-மெல்லெழுத்து மிகுத் லாவயினுன்” [தொல்-எழு-கு-315] என்னுஞ் சூத்திரவிதியா னுணர்க. ஓம்பல்-காத் தல். (310)

கற்பு மேம்பாடு பூண்முலைப் பாங்கி புகறல்

கற்பு மேம்பாடு பூண்முலைப் பாங்கி புகறல் எ-து, கற் பின் மேம்பாட்டைப் பாங்கி தலைவிக்குக் கூருநிற்றல்.

செந்நாண் மலரிற் றிருவன்ன கோலத் தெரிவையர்க்கு மெய்ந்நா னுயிரினு மிக்கதென் ரூல்விர வாவரசர் தந்நாண் முறைமை தவிர்த்தருள் வாணன் றமிழ்தஞ்சைநாட்டந்நா னமுமட வாய்கற்பு னோக்க வழகிதன் ஹே.

இ—ள்: மடப்பத்தை யுடையாய், சிவந்த முறுக்கவிழ் பருவத்ததாய தாமரைமலரி லிருக்கின்ற திருவையொத்த அழகையுடைய தெரிவையர்க்கு மெய்யின்க ணிருக்கின்ற நாண் உயிரினுஞ் சிறந்ததென்று சொல்லின், உறவுகல வாத வேந்தர்தமது வாழ்நாள் முறைமை தவிர்த்து அவர் கிளையாயுள்ளவரிடத்து அருளைத் தரும் வாணன் றமிழ்த் தஞ்சைநாட்டில் நீ சொல்லப்பட்ட அந்நாணமுங் கற்பைக் கருதுமிடத்தில் அழகிதன்று எ—று.

திருவென்று கூறினமையால், செந்நாண்மலர்-தாமரை மலர். கோலம்-அழகு. விரவுதல்-கலத்தல். “உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நானே நாணினுஞ்-செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று” [தொல்-பொரு-சூ-113] என்னுஞ் சூத்திர விதியா னனர்க.

(311)

தலைவி யோருப்பட் டெழுதல்

(இது வெளிப்படை)

பலரே சுமந்த வுரைகளுஞ் தாயர்தம் பார்வைகளுஞ் சிலரே சுமந்து திரியவல் லார்செய்ய செண்பகநாண் மலரே சுமந்த வயற்றஞ்சை வாணினை வாழ்த்தலர்போல் அலரே சுமந்து சுமந்திந்த ஆர்நின் றழுங்குகவே.

இ—ள்: பலர் ஏசிச் சொல்லும் அந்த வார்த்தைகளும் தாயர் சினந்துபார்க்கின்ற கொடியபார்வைகளும் சுமந்து திரிய வல்லமையுடையார் சிலருளர், என்னால் முடியாது; சிவந்த சண்பகநாண்மலர்களைச் சுமந்த வயல்குழந்த தஞ்சைவாணினை வாழ்த்தாத பகைவர்போல வகைகளுஞ் சொல்லியே சுமந்து சுமந்து இந்தஹுரிலுள்ளார் நின்றிரங்குக எ—று.

‘சுமந்துதிரியவல்லார் சிலரே’ யெனக் கூட்டுக. ‘என் னன் முடியாது’ என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. 1 ‘இந்தஹுரினின் றழுங்குகவே’, என்பது இடத்து நிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்துமேல் நின்றது. அழுங்குதல்-இரங்குதல்; 2 + கெடுகவென்று பொருள் கூறுவாருமார்.

† (செ - ம:-) ‘கெடுதலென்று’

1 இஃதிலக்கணையின்பார்ப்படும் உபசாரவழக்காகும். ஆகுபெயரும் இலக்கணையின் பகுதியாதவின், ஈண்டு ஊர் என்பது இடவாகு பெயராக ஊரிலுள்ளாரை யுணர்த்திற்றெனிலுமாம்; “ஊரடங்கிற்று” என்புழிப்போல.

2 செய்யளின்கணுள்ள ‘அழுங்கு’ என்பதன் பொருளிது.

இவள் கற்புடையளாற் கூறிய சொற் பிழையாகலால், அவ்வாறன்றி மீண்டும் வந்து மனமுடித்தவின் அது பொருளன்மை யுணர்க். இரங்கல் பொய்க்குமோ வெனில் இவள் உடன்போயினாயின்பு அவ்வுரிமூலார் இரங்குதவிற் பொய்யாதாயிற்று. (312)

பாங்கி கரத்தியல்பு உரைத்துழித் தலைமகள் சோல்லல்

(இது வெளிப்படை)

செல்லிற் கொடிய களிற்றண்ணல் வாணன்றென் மாறைமன்னன் வில்லிற் கொடிய புருவமின் னேயென் விளம்புதினீ சொல்லிற் கொடியநம் மங்ளையைப் போல்பவர் சூழ்க்கிருக்கும் இல்லிற் கொடியகொல் லோசெல்லு நாட்டவ் விருஞ்சரமே.

இ—ள்: இடியினுங் கொடியதாகிய களிற்றுப் பெருமையையுடைய வாணனுகிய தென்மாறை மன்னனாது கையிற் பிடித்த வில்லினுங் கொடிய புருவத்தை யுடைய மின்போன்றவளே, யான் செல்லுநாட்டில் அப்பெரிய சுரமானது சொல்லிலே கொடியளாகிய நம்மன்னையைப் போல்வார் பலர் சூழ்ந்திருக்கும் இல்லினுங் கொடியதோ? சுரங் கொடியதென்று எவ்வாறு நீ விளம்புகின்றுயி? எ—று.

‘சுரங் கொடியதோ’ எனவும், ‘என் நீ விளம்புதி’ எனவும் இயையும். செல்லின், வில்லின், இல்லின் என்புழிச் சிறப்பும்மை தொக்குநின்றன. செல்-இடி. அண்ணல்-பெருமை. கொல்-அசை. ஒகாரம்-ஏதிர்மறை. சுரம்காடு. (313)

பாங்கி கையடை கோடுத்தல்

பாங்கி கையடை கொடுத்தல் எ—து. பாங்கி தலைமகளாத் தலைமகற்குக் கையடை கொடுத்தல். கையடை-அடைக்கலம். இதற்கு இச்செய்யுளிற் கவியல்லை.

+ (செ-ம்:-) ‘கற்புடையளாதலால் கூறிய சொற் பிழையானாதலால்’

1 “வடமால் வரைநிறை சாயினும்புவண்புயல் வாரிபுகும்
கடனு கியநெறி கைவிட சீங்கினுங் கந்தலைக்கும்
இடமார் களிற்றைய நின்னையன் ஞார்சின்னை யென்னை*யன் ன
ருடனுய கேண்மை யொழிந்தறி யாரில் வுலகத்திலே.

+ [இது பிறசெய்யுட் கவி]

(314)

பாங்கிவைக்கிறுள் விடுத்தல்

பாங்கி வைக்கிறுள் விடுத்தல் எ-து. பாங்கி யிருள்தங்
கிய இடையாமத்தில் விடுத்தல். வைக்குதல்-தங்குதல்.

பொழிநான் மன்றலம் பூங்குழி னீங்கள் புணர்ந்துசெல்லும்
வழிநாடி நும்பின் வருகுவல் யான்றஞ்சை வாணன் வையைச்

० (பி-ம்:-) ‘வண்புனல்’ * (செ-ம்:-) ‘யென்னூர்’ + அப்பிகா. செய். 325.

1 இ-வி: கட்டுத்தறியை யசைக்கும் வலிமைபொருந்திய களிற்
ற்னை யுடைய தலைவனே, இவ்வுலகத்தில் நின்னையொத்த சாஸ்புடை
யோர் இலக்குமியெனத் தகும் தலைவியை யொத்த அன்பு மிக்கா
ருடன் உளதாய உறவ்னை, பொன்மலை யொத்த தனங்கள் சரியினும்
வளவிய முகிலையொத்த கூந்தல் நரைக்கினும் கைவிடார் எ-று.

வண்புயல் வாரிபுகுங் கடனுகிய நெறி கைவிட நீங்குதல் - முகில்
கடலீற் புகுந்து நீர் பருகுதலானுகிய கருக்கொண்டு கறுக்குமுறையை
விட்டொழிய வெனுப்பாதல்; அஃது ஈண்டு இலக்கண்யால் கூந்தல்
நரைத்தலை யுனர்த்தி நின்றது. வடமால் வரைநிறை - உவமை
யாகுபெயர். ‘ஆயன்பதியி லரண்பதிவங் துற்றாகம், மாயனா
துங்கருவி யானாலும்-தூயமணிக், குன்றுபோல் வீறு குவிமுலையாடன்
நுடனீ, இன்றுபோ லென்று மிரு’ என்னும் ஓனவையார் பாடலும்,
“அண்ணாக் தேந்திய வனமுலை தளரினும், பொன்னேர் மேனி மணியிற்
ரூழ்ந்த, நன்னென்று கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும், கீத் லோம்பு
மதி பூக்கே மூர்” என்னும் நற்றிலையும் [10] ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கன. இனி வடபெருங்கல் முதலீய குலமலை நிலையமியினும் புயல் மழை
யுடன் புகுங் கடப்பாடாகிய முறையை தவிர நீங்குகினும்தான் கேண்மை
யொழிந்தறியார் என்றலு மொன்று. பின்னை-இலக்குமி என்னை-என்
அன்னை, தலைவி; “அன்னையென்னை யென்றலு முளவே, தொன்னெறி
முறையை சொல்லிலு மெழுத்தினுங், தோன்று மரபின வென்மனுர்
புலவர்” [தொல், பொ, குத் 246] என்பதனால் தலைவியைத் தோழி
‘என் அன்னை’ யென்றார்.

சுழிநானு முந்தினின் ரெஞ்சிளைக் கேற்பன சொல்லியின்னு மொழிநா வடங்க மொழிந்தய லாரை முகங்கவிழ்த்தே.

இ—ள்: மான்மதம் பொழியப்பட்ட மனத்தோடு கூடிய பூவையாணிந்த குழலையும் தஞ்சைவாணன் வையைச் சுழிநாணப்பட்ட ஏந்தியையும் முடையாய், நின் பழுமையாய் வருகின்ற சுற்றத்தார்க் கேற்பன சொல்லி அயலாரை அலர்கூறிய நாவடங்க மொழிந்து தலைவளையசெய்து நிங்கள் கூடிச்செல்லும் வழிதேடி யான் தும்பின்னே வருவேன் எ—று.

நானாம்-மான்மதம். மன்றல்-மனம். அம்-அசை. புணர்-தல்-கூடல். கிளை-சுற்றம். இன்னுமொழி-அலர் மொழி. ‘மன்றலம் பூங்குழல் தஞ்சைவாணன் வையைச் சுழி¹ நானு முந்தி’ எனக் கூட்டி ஆகுபெயராகக் கூறுக. ()

தலைமகளைத் தலைமகன் சுரத்து உய்த்தல்

தலைமகளைத் தலைமகன் சுரத்து உய்த்தல் எ-து. ஜம் பத்து மூன்று நாள் தலைமகன் தலைமகளைச் சுரத்திற் செலுத்தல்.

தளிபோற் கொட்டபயில் சந்திர வாணன் றமிழ்ததஞ்சையான் அளிபோற் குளிர்ந்த விளமரக் காவு மவன்புகழின் ஒளிபோல் விளங்கிய வெண்மணல் யாறு முவந்துகண்டு நளிபோ தவிழ்குழ லாய்மெல்ல மெல்ல நடந்தருளே.

இ—ள்: குளிர்ச்சியையுடைய மலர் முறுக்கவிழப்பட்ட குழலையுடையாய், மேகம்போற் கொடுக்குந்தொழில் பழகிய சந்திரவாணனுகிய தமிழ்விளங்கப்பட்ட தஞ்சையானன்புபோல் குளிர்ந்த இளமரச்சோலையும் அவனது

1 நானும் உந்தி: பெயரெச்சத் தொகாசிலத்தொடரீற்றில் வங்கமையின் அன்மொழித்தொகையாகாது. சினையாகுபெயராய்த் தலையையுணர்த்தும். பூங்குழலென்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகையாகத் தலைவிக்கட்டியாம்.

புசுழினெளியைப்போல விளங்கிய வெண்மணைல் செறிந்த கான்யாறுங் கண்டு மகிழ்ந்து மெல்ல மெல்ல நடந்தருள் வாயாக எ—று.

தளி - மேகம். பயிலுதல் - பழகுதல். அளி - அன்பு. கா-சோலீ. யாறு-கான்யாறு. உவத்தல்-மகிழ்தல். ‘கண்டு உவங்து’ என இயையும். நளி-குளிர்ச்சி. (316)

தலைமகன் தலைமகளாசைவு அறிந்திருத்தல்

(இது வெளிப்படை)

அசைவு-வருத்தம். “அன்புகொண் மடப்பெடை யசைஇய வருத்தத்தை” [கலி. 11] என்றார் பிறரும்; அசைஇய-வருந்திய.

வரமாகம வேற்படை வாணன் றென் மாறை வணங்கலர்கள் புரமான வல்லழல் பொங்குவெங் கானிற் பொருந்தியகூர் அரமான கல்லுன் னடிமல ராற்றல வாதவினாம் சுரமாறு மெல்லைநல் லாயிருப் பாமிந்தச் சோலையிலே.

இ—ள்: நல்லாய், வரத்தையுடைய மாகமனிறம் பொருந்திய வேற்படையையுடைய வாணன் றென் மாறையை வணங்காதார் நகரைப்போல வலிய அழல் பொங்கியெழும் வெய்யகாட்டில் கூர்பொருந்திய அரத்துக் கொப்பான கற்கஞ்சு உன் அடிமலர் பொறுக்குஞ்சன்மையவல்ல; ஆதலால், சுரமாறுமளவும் நாம் இந்தச் சோலையிலே யிருப்பாம் எ—று.

மாகம-குருதிப்புள்ளினிறம். ‘வரமாகவ வேற்படை வாணன்’ என்று பாடமோதிப் பெருமையுங் கூர்மையுடைய வேற்படையெனப் பொருள் கூறுவாருமளர். ‘கூர் பொருந்திய’ என இயையும். அம்ஆன என்புழு உவமத்தொகை. புரமான-புரமபோல. ஆற்றல்-பொறுத்தல். ‘ஆற்றுவாராற்றல் பசியாற்றல்’ [குறள். 225] என்றார் பிறரும். சுரம்-வழி. ஆறுதல்-வெப்பங் தணிதல். எல்லை-அளவு. (317)

தலைமகன் தலைமகனை உவங்தலர்கூட்டி உண்மகிழ்ச் துரைத்தல்

உவங்து அலர் சூட்டி உள்மகிழ்ச்து உரைத்தல் எ-து. தலைமகளை மகிழ்ச்து அவள் கூந்சற்குத் தன்கையால் அலரைச் சூட்டி, அதனால் பரவச மகிழ்ச்சியடைந்து கூறுதல். 1 உவகை அறிவொடு கூடியது. மகிழ்ச்சி - அறிவழிந்தது. என்னை? “உள்ளக் களித்தலுங் காணமகிழ்ச்சலுங், கள்ளுக்கில் காமத்திற் குண்டு” [1281] என்னுங் குறட்குப் பரிமேலழகர் கூறிய உரையானுணர்க.

அடிமலர் போற்றவும் போற்றியன் பாலிவ ளாய்முடிக்கியான் கடிமலர் சூட்டவுங் காட்டிய தாற்கள்வர் காய்ந்தெறியும் துடிமலர் சீர்க்கெதிர் கூகை யிரட்டுஞ் சுரத்திடையோர் வடிமலர் வேற்படை யான்வானன் மாறையென் மாதவமே.

இ-ன்: கள்வர் சினத்தடிக்குந் துடியின்கண் விரிவாகிய தாளவோசைக்கு எதிராகக் கூகை யொலிக்குங் காட்டிடை ஒப்பற்ற கூர்மை விரிந்த வேற்படையுடைய வாணன் றென்மாறைநாட்டி விருக்கின்ற என்னுடைய மாதவும் இவளடிமலரைப் போற்றவும் போற்றி அன்பால் இவளாய்ந்து முடித்த கொண்டைக்கு யான் மணமலரைச் சூட்டவும் காட்டியது எ--று.

போற்றல்-ஈண்டு வருடல். [போற்றி-] வருடி-வருத் தக் தீர்த்து. கடிமலர்-மணமலர். ஆல்-அசை. காய்தல்-சினத்தல். எறிதல்-அடித்தல். துடி-பாலைநிலத்துப் பறை. மலர்தல்-விரிதல். சீர்-தாளவோசை. இரட்டுதல்-ஒவித்தல். சுரம்-காடு. வடி-வடித்தற்றெழில். (318)

கண்டோர் அயிர்த்தல்

கண்டோர் அயிர்த்தல் எ-து. வடிவின் மேம்பாட்டாற் கண்டோர் ஐயமுற்றுக் கூறுதல்.

கையத் திரள்புயன் சந்திர வானன் றனிபுரக்கும் வையத் துறைகின்ற மானுட ரோவன்றி வானவரோ

1 உணர்வழியாதது உவகை எனவும், உணர்வழிந்தது மகிழ்ச்சி எனவும் கூறப்படும்.

கையப் படுமழல் வெஞ்சுரத் தூடு நடந்தவரென்
கறையப் படுவதல் லாலுண்மை சால வறிவரிதே.

இ—ள்: வருகின்றேர் உளம் கையப் பாலை யழல்
படும் வெய்ய சுரத்தில் நடந்த இவர் மலைபோல் திரண்ட
புயத்தை யுடையவனுகைய சந்திரவாணன் ஒப்பில்லாது
காத்தளிக்கும் புவியின்கண் உறைகின்ற மானுடரோ?
அல்லது வானுலகின்கணுள்ளவரோ? என்று ஐயப்படுவ
தல்லாமல் உண்மையை மிகவும் அறியவரிது எ—று.

கையம்-மலை. தீரள்புயம்-வினைத்தொகை. புரத்தல்-
காத்தல். வையம்-புவி. ‘அழல் படும்’ என இயையும்.
சால-மிகவும். (319)

கண்டோர் காதலின் விலக்கல்

கண்டோர் காதலின் விலக்கல் எ—து. கண்டோர்
காதலினால் போக்கை விலக்கி ஏம்பாடியிற் றங்கிப்போ
மென்று கூறுதல்.

கண்டோராவார்-பாலைநிலத்து எயிற்றியர். ஆடவர்
கண்டோரனில் வருங் குற்றமென்னையெனின், ‘செவிலி
கலந்துடன் வருவோர்க்கண்டு கேட்டல்’ [346] என்னுங்
கிளவிச் செய்யுளில் ‘யான் தலைவரைக் கண்டேன், என்
காதலி தலைவியைக் கண்டாள்’ என்று கூறியதனாலும்
மாறுபடுமென் ருணர்க.

மாலுங் திருவு மெனவரு வீர்தஞ்சை வாணன் றெவ்லூர்
போலுஞ் சுரமினிப் போகவொண் ணது பொருப்படைந்தான்
ஆலும் புரவி யருக்கனிக் கங்கு ஸ்தற்கடமான்
பாலுங் தசையுமுன் டேதங்கு வீரங்கள் பாடியிலே.

இ—ள்: மாலுங் திருவுமென்று சொல்ல வருவீர்,
தஞ்சைவாணன் பகைவரிருக்கும் ஊர்போலும் பாழாகிய
சுரம் இன்று இவ்விடம்விட்டு அப்பாற் போகத்தகாது.
ஆரவாரஞ்செய்யும் புரவி பூட்டிய தேரில்வரும் அருக்கன்

அத்தவற்படைந்தான். இருள்வருங் காலமாகிய இக் கங்குவில் போர்செய்யும் கடமான்பாலும் தசையும் யாங்கள் தருதும், அதனையுண்டு எங்கள் பாடியில் தங்குவீர் எ—று.

தேவ்வூர் பாழாய் மக்களியக்கமின்றி பிருத்தவின் சுரவுவமையாயிற்று. ‘அருக்கன் பொருப்படைந்தான்’ எனக் கூட்டுக. ஆலுதல்-ஆரவாரித்தல். அடல்-போர்.

தன்பதியணிமை சாற்றல்

தன்பதியணிமை சாற்றல் எ—து. இவ்விடத்தில் நும் மூரில் வைகிப்போதல் பொருந்தாது, எம்பதிப்போதல் வேண்டுமென்று தலைவன் கூறியவழி, தலைவன் றன்பதி அவித்தென்பதைக் கண்டோர் கூறுதல்.

தொடங்கும் பிறைநுதற் ரேஷையு நீயுமுன் ரேஞ்றுகின்ற கடங்குன் நிரண்டுங் கடங்குசென் றுற்கம லத்தடமும் கிடங்கும் புரிசையுஞ் சூழ்க்கெத்துர் தோன்றுக் கிளாத்தபைந்தார்த் தடங்குங் சூமநெடுங் தோள்வாணன் மாறையுங் தஞ்சையுமே.

இ—ள்: வளர ஆரம்பிக்கும் பிறைபோலும் நுதலை யுடைய தோகை போன்றவனும் நீயும் முன்னே தோன்றுகின்ற காடுஞ் சிறுமலையுமாகிய இரண்டும் கடங்கு சென் றுல் கமலப்பொய்கையும் அகழும் புரிசையுஞ் சூழ்க்கு, வாவியிற் கிளாத்த நீலத்தாரணிக்க பெருமையுடைய குங்கும் பூசிய நெடிய தோளையுடைய வாணன்மாறையும் தஞ்சையும் எதிராகத் தோன்றும் எ—று.

தொடங்குதல் - ஆரம்பித்தல். தோகை - ஆகுபெயர். கடம்-காடு. குண்று - சிறுமலை. தடம்-பொய்கை. கிடங்கு-அகழு. புரிசை-மதில். கிளாத்தல்-தோன்றுதல். 1 ‘கிளாத்த

1 ‘கிளாத்த’ என்னும் முதற்காரணமாகிய பூவின் விளை அதன் காரியமாகிய தார்மேலேற்றிச் சொல்லப்பட்டது. காரண காரியங்களின் ஒற்றுமை நபத்தால் என்றபடி. செயப்படுபொருளென்னினும் காரியமென்னு மொக்கும்.

பைந்தார்’ என்பது “குண்டு சீனைபூத்த வண்டிபடு கண்ணி” [திருமூரு. அடி. 199] என்றாற்போல ஒற்றுமை நயத்தாற் செய்யப்படு பொருண்மேல் நின்றது. (321)

தலைவன் தன்பதி யடைந்தமை சாற்றல்

தலைவன் தன்பதி யடைந்தமை சாற்றல் எ-து. தலைவன் தலைமகட்குத் தன்பதி யடைந்தமையை யுணர்த்தல்.

சந்தனங் தோய்ந்து தயங்குமுத் தாரங் தரித்துவிம்மும்
நந்தனங் தாங்கி நடுங்கிடை போல நடந்திங்நனே
நொந்தனங் காலென்று நோவல்பொன் னேயோரு நோயுமின்றி
வந்தனங் காணிது காண்வாணன் மாறை வளங்கரே.

இ—ள்: பொன்போன்றவளே, சந்தனங் தோய்ந்து
விளங்கப்பட்ட முத்துமாலை யணிந்து பூரிக்கும் நமது
தனங்தாங்கி நடுங்குமிடைபோல நடந்து இவ்விடத்தில்
கால் நொந்தனமென்று நோவற்க; ஒரு துண்பழுமின்றி
வந்தனம்; வரணன் மாறை வளங்கரிது காண்பாய் எ-று.

1 பூன் அவள் என்னும் வேற்றுமையின்மையான், நந்தனம் என்று கூறினாலேன்னக. போன்-ஆகுபெயர். நோய்துன்பம். ‘வந்தனங்காண்’ என்புழி காண் உரையலைச்

இவற்றுள் பாங்கி ‘தலைவற்குடன் போக்கு உணர்த்தலும்’, ‘தலைவிக்கு உடன்போக்குணர்த்தலும்’ ஆகிய இரண்டும் போக்கறிவறுத்தல். ‘தலைமகன் மறுத்தலும்’, ‘தலைவி நாணூழி விரங்கலும்’ ஆகிய இரண்டும் போக்குடன்படாமை. ‘பாங்கி தலைவனை யுடன்படுத்தலும்’, ‘தலைவிக்குச் சுற்பின் மேம்பாடு பூண்மூலைப்பாங்கி புகறலும்’ ஆகிய இரண்டும் போக்குடன்படுத்தல். ‘தலைவன் போக்குடன் படுதலும்’, ‘தலைவி யொருப்பட்டெழுதலும்’, ‘பாங்கி சுரத்

1 இவ்வாறுள்றி, ‘சந்தனங்தனங்கால்’ என்பதைத் தலைவியின் கூற்றுக் (கருத்தாக)க்கொண்டு அதனைத் தலைவன் அநுவதித்துக் கூறிய அநுவாதமாகக் கொள்ளின், ‘நந்தனம்’ என்றது தலைவி தன்னைத் தனித்தன்மைப் பண்மையாற் சுட்டிக் கூறியதாம் என்க.

தியல்புரைத்துழிச் சொல்லலும்' ஆகிய மூன்றும்(உடன்) போக்குடன்படுதல். 'பாங்கி கையடை கொடுத்தலும்' 'வைகிருள் விடுத்தலும்', 'தலைமகன் தலைமகனைச் சுரத் துய்த்தலும்' ஆகிய மூன்றும் போக்கல். 'தலைவன் தலைவி யசைவறிந்திருத்தலும்', 'கண்டோர் காதவின் விலக் கலும்' ஆகிய இரண்டும் விலக்கல். 'தலைவன் தலைவியை யுவந்தலர் சூட்டி யுண்மகிழ்ந்துரைத்தலும்', 'கண்டோரயிர்த்தலும்' ஆகிய இரண்டும் புகழ்தல். 'கண்டோர் தன் பதி யணிமைசாற்றலும்', 'தலைவன் தன்பதி யடைந்தமை தலைவிக்குணர்த்தலும்' ஆகிய இரண்டும் தேற்றல் எனக் கொள்க.

உடன்போக்கு முற்றிற்று.

4. கற்பொடு புணர்ந்த ¹கவ்வை

கற்பொடு புணர்ந்த கவ்வை எ-து. தலைவி தலைவன தடைமையாய்க் கற்பொடு கூடியவதனை அயலார் விராய சேரியர் பலரு மறிதல்.

"செவிலி புலம்பல் நற்றுய் புலம்பல்
கவர்மனை மருட்சி கண்டோ ரிரக்கம்
செவிலிடீன் ரேட்சி சேற்றென் ரூங்குக்
கற்பொடு புணர்ந்த கெளவையை வகைத்தே"
—நம்பி. வரை, கு. 13.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் கற்பொடு புணர்ந்த கெளவை ஜவகைப்படும்.

‡ திரு. அ. கு. புலவர் பதிப்பு-அகப்பொருள் விளக்கப்பாடம்:—
'கவன் மனைமருட்சி':

1 கவ்வை-அலர், களவு வெளிப்பாடு, இதுமுதலாக வருங் கிளவி கள் யாவுங் கற்பென்னுங் கைகோளுக்குரியனவாம். கீழ்ச்சென்ற உடன் போக்கு தொல்காப்பியத்தின்படி. களவு என்னுங் கைகோளாகும். வரைவுமலிவு தொல்காப்பியத்துக் கூறிய தமரிற் பெறுதலாயும், அதை தோடுவிலை மறைவெளிப்படுதலாயும் கற்பினுள் அடங்கும். "மறைவெளிப்படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்" [தொல்பொரு-கு-499] என் பதனு னுணர்க. இக்குறிப்புரையை வரைவியல் முதற்கண் னுங் கொள்க.

சேவிலி பாங்கியை விணுதல்
(இது வெளிப்படை)

நலம்புனை யாயழு நீடிநற் றுயொடு நானுநன் பொற்
சிலம்புயர் சோலையுஞ் சிற்றிலும் பேரிலுங் தெண்டிரை மேல்
வலம்புரி யூர்வயல் சூழ்தஞ்சை வாணைன வாழ்த்தலர் போல்
புலம்புற மாதரெங் கேமக ளேதனிப் போயினலே.

இ—ள்: [மகளே], நலம் புனைந்த ஆயழும் நீடியும் நற்று
யொடு நானும் நல்ல அழகிய மலையிடத்து உயர்ந்த சோலை
யும் அவள் விளையாடுஞ் சிற்றிலும் அவளியங்கித் திரியும்
பெரிய மனையும் தெளிந்த திரையின் மேல் வலம்புரிச் சங்கு
ஊர்ந்துவரும் வயல்சூழ்ந்த தஞ்சைவாணைன வாழ்த்தாத
பகைவர்போலப் புலம்புதலடைய மாதர் எங்கே தனியாய்ப்
போயினால்? யான் அறியச் சொல்வாயாக எ—று.

நலம் புனை யாயம்-தலைவிக் கழகாயலங்கரிக்கும் ஆயம்.
ஒடு-எண்ணேடு. (323)

பாங்கி சேவிலிக் குணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை)

வெறுத்தா ரொறுத்துரை மேலுநங் கேளிர் விழைதலின் றி
மறுத்தா ரவற்கு மனமத னற்றஞ்சை வாணர்பிரான்
கறுத்தார் புரத்து நடந்தனள் காளையின் காமர்கற்பால்
பொறுத்தா ஸழற்சுரங் தன்னையன் னய்னின் பொலங்கொடியே,

+ (பி-ம்:-) ‘தனிபோயினலே’

புலம்பு உற-ஆய முதலேயோர் அரற்ற, சிற்றிலும் பேரிலும் தலைவி
யின்றிய தனிமையை (பிரிவை)ப் பெற என இரு பொருள்படும். பேரில்-
ஆகுபெயராகத் தந்தை தன்னையர் முதலாயினார் எனக் கொள்ளிலு
மாம்.

இ—ள்: அன்னைய், நின் பொலங்கொடி, ‘நஞ் சுற்றத் தார் வெறுத்தார்; அஃதன் ரியும், ஒறுத்த சொல்லீச் சொல்லுதன்மேலும் விழைதலின்றி அத் தலை வற்கு மணத்தை மறுத்தார்’ அதனால் தஞ்சை வாணர்குலத்துக் குப் பிரான் கோபிக்கப்பட்ட பகைவரூராகிய காட்டில் காளைபின் நடந்தனள்; அழகிய கற்பினால் சுரத்தழல்தன் ணைப் பொறுத்தாள் எ—று.

ஒறுத்துரை-சினத்துரை பல்காற் சூறுதல். விழைதல்-விருப்பம். கறுத்தல்-கோபித்தல். காளை-பாளைலத் துத் தலைவன். காமர்-அழகு. ‘மணத்தை மறுத்தார்’ எனவும், ‘சுரத்து அழறன் ணை’ எனவும் இயையும். (324)

பாங்கிய னுணர்ந்த சேவிலி தேற்றுவோர்க்கு எதிரழிந்து மோழிதல்.
(இது வெளிப்படை) அழிந்து மொழிதல்-நொந்து சூறல்.

மாரு வளவயல் சூழ்தஞ்சை வாணன் றென் மாறையென்கண் ஆஜ வருந்துய ராற்றுகின் றீரறி வேகொளுத்தி ஊரு வனகடிந் தென்முலை யூறமிர் தூட்டியின்சொற் சூறு வளர்த்ததற் கோவென்ணை நீத்ததென் கோல்வளையே.

இ—ள்: வளமாருத வயல்சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் றென்மாறையில் என்னிடத்தில் ஆஜத அருந்துயரையாற்றுகின்றவரே, அறிவைப் பொருத்தித் துன்பமாவன கடிந்து என் முலையிலுறும் அமிர்தத்தை யூட்டி இனிய சொல்லீக் கூறி அரிதாய் வளர்த்ததற்கோ என்னழகிய வளையை யுடையாள் என்னைவிட்டு நீங்கியது? எ—று.

‘வளம் மாரு’ என இயையும். ஏகாரம்-சுற்றசை. கொளுத்தல்-பொருத்தல். ஊறு-துன்பம். சூறு-கூறி. நீத்தல்-துறத்தல். கோல்வளை-அகுபெயர். கோலம்-அழகு; கோல் எனக் கடைக்குறை. கோல்-வளையிற் புள்ளியென்பாரு மூளர். (325)

சேவிலி தன்னறி † வின்மைத்தன்மை நொந்துரைத்தல்

சேவிலி தன்னறி † வின்மைத்தன்மை நொந்துரைத்தல் எ—து. தலைவி போதற்குத் தன் குரிப்பினால் அறி வித்த தன்மையை யறிந்திலே ணன்று தன்னறி † வின்மைத் தன்மையை நொந்து கூறல்.

வழியா வரும்பெரு நீர்த்தஞ்சை வாணனை வாழ்த்தலர்போல் கழியாத வன்புடைக் காளைபின் னளைக் கலந்துகொண்டல் பொழியாத வெஞ்சுரம் போகுவல் டானென்று போங்குறிப்பால் ஒழியாதென் முன்புசொன் னுபேதை யேனேங்ற யோர்ந்திலனே.

இ—ள்: வாய்க்கால் நிறைந்து வழிந்துவரும் பெரிய நீர்சுழிந்த தஞ்சைவாணனை வாழ்த்தாத பகைவர்போல், நீங்காத அன்பையுடைய காளைபின் னே நாளைக் கலந்து ஒருகாலும் கார்வந்து பெய்யாத வெவ்விய காட்டில் யான் போகுவலென்று போங்குறிப்பை யெல்லாம் விடாது என் முன்பு சொன்னாள்; யானறிவிலேன் ஆதலால், ஒன்றை யும் ஆராய்ந் தறிந்திலேன் எ—று.

வழியா - வழிந்து. கழியாத-நீங்காத. ஒழியாது - விடாது. ஆல்-அசை. ஒன்றையும் என்புழி¹ சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் ரெக்கது. (326)

சேவிலி தேய்வம் வாழ்த்தல்
(இது வெளிப்படை)

இணங்கிப் புவனத் தெவரு² மில் ஸாவென் னிளங்கொடியாள் உணங்கிக் கழித லொழியவென் பால்வர வுன்னையன்பால் வணங்கிப் பலமுறை வாழ்த்துகின் ரேன்றஞ்சை வாணன் ரெவ்வவ அணங்கித் திரள்புயத் தான்மல யாசலத் தாரணங்கே.

† (சே—ம்:-) ‘வின்மை தன்னை’

¹ இழிவுசிறப்பும்மை யென்க.

² இல்லா என்னும் பெயரெச்சம் ‘என்’ என்பதற்கடையாய் அத னெடு முடியும். பாடபேதத்திலுள்ள பொருளுக்கு ‘இளங்கொடியாள்’, என்பதே னெடு முடியும்.

இ—ள் : பகைவரை வருத்தியதனாற் பூரித்துத் திரண்ட புயத்தை யுடையவனுகிய தஞ்சைவாணனாது பொதிய மலையிலிருக்கின்ற அரிய தெய்வமே, இப்புவனத்து நட்புக் கூடுதற்கு எவரும் இல்லாத என்னினங்கொடி போல்வாள் வாடிப் பாலைவனத்துப் போதலையொழிய என்னிடத்து வர உன்னை அன்பாற் பலமுறை வணங்கித் துதிக்கின் ரேன் ; வரின் நினக்குச் சிறப்புச் செய்வேன் எ—று.

¹ இணங்கல இணங்கெனத் திரிந்துநின்றது. “காப்பி நெப்பி ஊர்தியினிழையின்” (தொல். சொல். வேற். சூத். 72) என்னும் வேற்றுமையியற் சூத்திரத்தின் இழைத்தல் என்னுஞ் சொல் இழை என நின்றுற்போலக் கொள்க. உணங்கி - வாடி.. கழிதல்-போதல். அணங்கி-வருத்தி. மலயாசலம் - பொதியமலை. ஆரணங்கு - அரியதெய்வம். ‘வரின் நினக்குச் சிறப்புச் செய்வேன்’ என்பது அவாய் நிலையான் வந்தது. (327)

இவை மூன்று கிளவியும் சேவிலிபுலம்பற் சூரியவாமா ருணர்க.

சேவிலி நற்றுயக் கறத்தோடு நிற்றல்

சேவிலி நற்றுயக் கறத்தொடு நிற்றல் எ—து. சேவிலி நற்றுயக்கு உடன்போக்கை வெளிப்படுத்திக் கூறல்.

சகநல்க வந்தருள் சந்திர வாணன்றென் றஞ்சைநல்லாய் முகநல்கி நல்க முலைகொடுத் தாரின்முத் தங்கொடுத்தார் மிகநல்ல ரென்பது மன்பகத தேற விடலைபின்னே மகநல்கு மந்தியங் காணடந் தாருன் மடந்தையின் ரே.

இ—ள் : உலகத்தில் மகிழ்ச்சி கொடுக்க வந்தருளப் பட்ட சந்திரவாணனாது அழகிய தஞ்சையிலிருக்கின்ற நல்லாய், முகங்கொடுத்து மேலேக்கு ^६ மகிழ்ச்சிகளைக்

+ (பி-ம்:) “ஒப்புக் கூறுதற்கு”

५ முற்பதிப்பிலும் ஏடொன்றிலும் ‘மகிழ்ச்சியள்’ என்றனது; பிற்தோரேட்டில் ‘மகிழ்ச்சிகளைக் கொடுக்க’ என உள்ளது.

१ தொழிற்பெயர் விகுதி புணர்ந்து கெட்டதென்றவாறு.

கொடுக்கவென்னி மூலிகொடுத்தாரின் இன்முத்தங் கொடுத்த கணவரே மிக நல்லரென்பது உலகத்து மக்களைல்லாங் தெளிய உண்மடந்தை இன்று மகப்பெறு மந்திகள் இயங்குங் காட்டில் விடலைபின்னே நடந்தாள்.

சகம் என்புழி ஏழுனுருபு தொக்கது. நல்லாய்-நற்றுய். மன்பதை-மக்கட்கூட்டம். தேற-தெளிய. மக-குரங்குக் குட்டி. என்னை,- “கோடுவாழ் குரங்குங் குட்டி கூறுப” “மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பு, மவையுமன்ன வப்பாலான.” (தொல். பொ. மரபு. சுத. 13, 14) என்பதலை னுணர்க. மந்தி-பெண் குரங்கு. “குரங்கு முசுவு முகமு மந்தி” (67) என்பதனுணர்க. கான்-காடு. (328)

நற்றுய் பாங்கியோடு புலம்பல்

(இது வெளிப்படை)

முன்னே யிதனை மொழிந்தனை யேனுங்கை முந்தைமணம் பின்னேய் குழவி பெருளால்ல ஜோபிரி மாதவர்க்குங் தன்னேயம் வைத்தரு ரூந்தஞ்சை வாணன் நமிழ்ச்சிலம்பில் பொன்னே யனையநல் லாயவ மேசுரம் போக்கினையே.

இ—ள்: எவர்க்கும் நிலைவிட்டுப் பெயராது தன் னுடைய அன்பைவத்துக் காக்கும் தஞ்சைவாணன் பொதியமலை யிடத்துப் பாற்கடற் பிறந்த மடவார் பல ருள்ளும் திருமகளே யொப்பாகிய நல்லாய், சுரம் போவ தற்கு முன்னமே இதனை மொழிந்தனையாகில் நுந்தந்தை முற்காலத்தில் என்னை மணஞ்செய்ததுபோலப் பின்னு தலைப் பொருந்திய குழலையுடையாள் மணம் பெறு வாளே! இச்செய்தியை என்னுடன் சொல்லாமல் மகளை வீணை சுரத்திற் போக்கினையே! எ—று.

நுந்தை-நுந்தந்தை. முந்தை-முன்பு. மணம் என்புழி உவமத்தொகை. பிறழ்தல்-பெயர்தல். நேயம்-அன்பு. பொன்னே என்புழி ஏகாரம் பிரிநிலை; அவஞ்டன் பிறங்

தார் பலருள்ளும் அவளோபே பிரித்து வாங்குதலின்.
அவம்-வீண். சுரம்-கான். (329)

அதுகேட்ட பாங்கியழுங்கல் கண்டு நற்றிய பூலம்பல்
(இது வெளிப்படை) அழுங்கல்-இரங்கல்.

இல்லுங் கழங்கா டிடங்களு நோக்கி யிரங்கல்வம்பும்
வல்லும் பொருங்கொங்கை மங்கைநல் லாய்தஞ்சை வாண ஜென் னார்
புல்லுங் துணைவியர் போல்வினை யேன் பெற்ற பூவையன்னாள்
செல்லுஞ் சுரத்தமு லன்றுன்கண் ணீரெற் தெறுகின்றதே.

இ—ள்: கச்சும் சூதும் தம்முட் பொருங்கொங்கையை
யுடைய மங்கைநல்லாய், தஞ்சைவாண னுக்குப் பகை
யாயினோர் கூடும் மனைவியர்போல, தீவினைசெய்த யான்
பெற்ற பூவைபோன்ற மகள் வருந்திச் செல்லும் பாலைச்
சுரத்தி லெமுங்கிருக்கும் அழலன்று; அழுகின்ற நினது
கண்ணீரே யென்னைச் சுடுகின்றது; மகள் இயங்கித் திரி
கின்ற மனையையும் அவள் கழங்காடுகின்ற இடங்களையும்
நோக்கி நீ கலுழுற்க எ—று.

1 கழங்காடுதல் - கழற்காயேழு கைப்பிடித்தாடுதல்.
இரங்கல் - அழுதல். வம்பு - கச்சு. வல் - சூது. வம்பும்
வல்லும் பொருதல் - வல் ஒப்புப் பார்க்க வருங்கால்
'வம்பே, மறையற்க' என்புழி, 'நீ யொப்பாகாய்' என்று
வம்பு விலக்குழி ஒன்றேடொன்று பொருதலாயிற்று.
தெறுதல் - சுடுதல். (330)

1 இக்காலத்துச் சிறுமியர் ஏழுகல் வைத்து எறிந்து பிடித்
தாடும் விளையாட்டு; கொக்கான் வெட்டுதல் எனவும், ஏழாங்கா
யாடுதல் எனவும் வழங்கும்; முற்காலத்துக் கழற்சிக்காய் வைத்
தாடுதல் பற்றிக் 'கழங்காடல்' எனப் பெயர் பெற்றது.

நற்றுய் பாங்கியடோடு புலம்பல்

(இது வெளிப்படை)

நேயம் புணை துணை யாகவெங் கானக நீந்தலெண்ணி
ஆயம் புலம்ப + வகன்றன ளே 1 கல் லகங்குழமூய
மாயம் புகலொரு காளையின் வாணன் றன் மாறையன்னீர்
சேயம் புயமலர் போலடி நோவவென் சில்வளையே.

இ—ள் : வாணன் றென்மாறை நாடுபோன்ற
பெண்காள், கல்லும் நெஞ்சங் குழமூயப் பொய் சொல்
லப்பட்ட வொருகாளையின் எனது சில்வளையை யுடையாள்
சிவந்த தாமரைமலரை யொக்கும் அடிகள் நோவ வெவ்
விய காடாகிய வெள்ளத்தை நீந்தலெண்ணி அன்பினைத்
தெப்பமுங் துணையுமாக [க் கொண்டு] ஆயக்கூட்டம்
புலம்பப் பிரிந்து போயினால் எ—று.

நேயம் - அன்பு. புணை துணை என்புழி உம்மைத்
தொகை. நீந்தல் என்பதனால் வெள்ளம் வருவிக்கப்பட்டது.
ஏகாரம் ஈற்றகை. கல் என்புழிச் சிறப்பும்மை தொக்கு
நின்றது. “குன்றின் - நெஞ்சுபகவெறிந்த வஞ்சடர் நெடு
வேல்” என்பதுபோலக் கற்கு நெஞ்சு கூறினுரென்
றுணர்க. மாயம் - பொய். அம்புயம் - தாமரை. சில்வளை-
ஆகுபெயர்.

(331)

நற்றுய் அயலார்தம்மோடு புலம்பல்

(இது வெளிப்படை)

மேனாள் வரங்கிடங் தென்போல் வருங்தி மிகவுமெய்ந்நொங்
தீடு தவர்துன்ப மெய்துவ ரோவிமை யோருகம்

† (செ-ம் ; பி-ம் :-) ‘வகன்றன ளோ’; இப்பாடம் விசேடவுரை
யில் வரும் ‘ஏகாரமீற்றகை’ என்பதனேடு முரனுதல் காண்க.

¹ கற்போன்ற வன்னெஞ்சமும் இளகும்படி என்றுரைத்தலும்
பொருந்தும்.

தானை நீடு மதிற்றஞ்சை வாணன் றமிழ்ச்சிலம்பின் மானூர் விழியனை யாள்விளை யாடிய வண்டல்கண்டே.

இ—ள்: தேவருலகத்தார் நானை நீண்ட மதில்குழந்த தஞ்சைவாணன் தமிழ்ச்சிலம்பில் விழி மாள்போன்றவள் விளையாடிய வண்டலம்பாவையைக் கண்டு, பண்டைநாளில் வரங்கிடந்து என்னைப்போற் பத்துமாதஞ் சுமந்து வருந்தி மிகவும் மெய் நொந்து பெருதார் துன்பம் எய்துவரோ? யானும் பெருதிராது பெற்றுத் துன்பத்தையெய்தினேன் எ—று.

‘ஏதிலரே’ என்னு முன்னிலை எச்சம். மேனாள் - பண்டைநாள். ஈனுதவர் - பெருதவர். வண்டல் - ஆகு பெயர். (332)

நற்றுய் தலைமகள் பயிலிடந்தம் மொடு புலம்பல்

நற்றுய் தலைமகள் பயிலிடந்தம் மொடு புலம்பல் எ—து. நற்றுய் தலைவி பழகி விளையாடு மிடங்களோடு நொந்து காறல்.

செயலைத் தருவின் றிருக்கிழு லேபெருஞ் சிற்றில்லமே
1 வயலைக் கொடிநொச்சி மண்டப மேதஞ்சை வாணனைன்னார்
இயலைத் தனித்தனி தந்தன ஓளமக்கின்றிதன்றே
கயலைப் பொருதகண் ணுண்மேலும் வாழ்விக்குக் கட்டளையோ.

இ—ள்: அசோகத்தருவின் அழகிய நிழலே, பெரிய தாய் வளைத்த சிற்றில்லமே, வெளியிலே செய்த கொடி கட்டிய மதில் சேர்ந்த மண்டபமே, தஞ்சைவாணனுக்குப் பகைவரிலக்கணத்தை நமக்கின்று தனித்தனி தந்தாள் கயலுடனே போர்புரிந்த கண்ணாள்; இனிமேலும் நம்மை வாழ்விக்கும் கட்டளை யிதுவன்றே? எ—று.

1 ‘வயலைக்கொடி நொச்சிசெடியின்மேற் படர்ந்ததனு ஒண்டாய கொடிப்பந்தலே’ எனவும் ஒருபொருள் தோன்றுதல் காணக.

செயலை-அசோகு. திரு-அழகு. பெருஞ்சிற்றில்-அவர்வர் விளையாடுஞ் சிற்றில்லினும் பெரிதாய் வளைத்தசிற்றில். வயலை-வெளி. நொச்சி-மதில். தனித்தனி தருதல்-பகைவர் பலராதலால் அவரவர்படுங் துண்பங்களை வேறுவேறு கொடுத்தல். மேலும்-இனிமேலும். கட்டளை-முறைமை.

(333)

இவை ஐங்கும் நற்றுய் புலம்பற்குரியவாமா ருணர்க்.

நிமித்தம் போற்றல்

நிமித்தம் போற்றல் எ-து. (நற்றுய்) † சுகுனப் புள்ளைத் துதித்தல்.

வடியேய் புகர்முக வாள்வல வாணன் ரெண் மாறையுள்யான் அடியே தொழுங்தெய்வ மாகநிற் பேணி யரும்பலியிப் படியே தருகுவ லென்றுமின் ணேயிப் பதியுவகைக் கொடியே வரக்கரை நீகொடி யேன்பெற்ற கொம்பினையே.

இ-ன்: இப்பதியிடத்து மகிழ்ச்சிகொண்டிருக்கின்ற காகமே, பாவியாகிய யான் பெற்ற கொம்புபோல்வாளை மீண்டுவர இப்போதே நீ யழையாய்; அழைத்தாலுடனே வருவள், அவள் வந்தால் வடித்தற்றெழுழில் பொருந்திய புகர்நிறத்தை முகத்திலுடைய வாட் டொழிலில் வல்ல வாணனாது தென்மாறையுள் யான் வழிபடு கடவுளாக நின்னைப் போற்றி, சோறு தசை முதலிய அரிய பலியை இன்று கொடுத்தாற்போல் என்றுங் தருவேன் எ—று.

வடி-வடித்தற்றெழுழில். புகர்-இரத்தக் கறைப்புள்ளி. அடிதொழுங் தெய்வம்-வழிபடுகடவுள். பேணி-போற்றி. அரியபலி-கிடையாதபலி. இன்னே-இப்போதே. கொடி-காகம். கரைதல்-அழைத்தல். காகமழைத்தால் ஊர்க்குப் போயினர் வருவரென் னும் உலகியல்புபற்றிக் கூறின ஜென்றுணர்க். இன்னே வரவென இயையும். (334)

† (பி-ம்:-) ‘சுகுனப்பிள்ளை துதித்தல்’

சுரங் தணிவித்தல்

சுரங்தணிவித்தல் எ-து. [நற்றுய்] சுரத்தின் வெம்மை குளிருமாறு கூறுதல்.

வெஞ்சர நாடு வியன்சர லோகமும் வெங்கடுங்கான் ஐஞ்சர தாரு வனங்களு மாக வகிற்புகைபோல் மஞ்சர வாடக மாமதில் சூழ்தஞ்சை வாணன் வெற்பில் பஞ்சர மாகு மொழிச்சரு ளோதியென் பைந்தொடிக்கே.

இ-ன்: அங்கரிலுள்ளார் குழங்கூட்டும் அகிற்புகை போன்ற முகில் தவழப்பட்ட வலிய பொன்மதில் சூழ்ந்த தஞ்சைவாணனது வெற்பிடத்துப் பஞ்சரமென்னும் பண்ணுக்கொப்பாகிய மொழியையும், சுருண்ட குழலையு முடைய என் பசியதொடியை அனிந்தாட்கு வெய்ய பாலை யுலகம் விரிவாகிய தேவருலகும், வெய்ய கடியகாடு அத் தேவருலகி லுண்டாகிய பஞ்சதருச் சோலையுமாக எ-று.

சுரநாடு-பாலையுலகம். வியன்-விரிவு. ஐஞ்துசுரதருவா வன: சந்தானம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம். பஞ்சரம்-பாலைநிலத்துப் பண். ஒதி-குழல். மொழிச்சருலோதி - உம்மைத்தொகை. பெந்தோடி: அன் மொழித்தொகை. (335)

தன்மகள் மென்மைத் தன்மைக்கு இரங்கல்

தன்மகள் மென்மைத் தன்மைக்கு இரங்கல் எ-து. நற்றுய் தன்மகள் மெல்லிய இயல்பாகிய தன்மைக்கு இரங்கல். இதற்கு இச்செய்யுளிற் கவியில்லை.

¹ அரக்காம்ப னறும்வா யம்மருங்குற் கன்னே பரற்கான மாற்றின கொல்லோ—அரக்கார்ந்த

¹ இ-ன்: சிவந்த ஆப்பல் மலரைப்போன்ற வாயையும் அழகிய இடையையுமுடைய (எனது) மகளுக்கு (முன்னே) செங்கிறம் பொருங் திய பஞ்சைக் கொண்டு (செம்பஞ்சக் குழம்பைப்) புசினாலும் மெல்ல

பஞ்சகொண் டுட்டினும் பையெனப் பையெனவென் றஞ்சிப்பின் வாங்கு மடி.

§ [இது பிறசேய்யுட்கலி]

(336)

இள்ளைமைத் தன்மைக்கு உளமெல்ந்திங்கல்

இளமைத் தன்மைக்கு உளமெலிந்திரங்கல் எ-து. நற்றுய் தலைவி யிளமைத்தன்மைக்கு மனமெலிந் திரங்கிக் கூறல்.

இரும்பா மனங்கொண்ட வாறென்னை நீதன்னை யேத்தியென்றும் வரும்பா வலர்க்கருள் வாணன் றென் மாறை வளவயவிற் கரும்பார் மொழியா யழுலென்று கண்ணீர் துடைத்தனைக்குதுன் அரும்பா மூலைசெய்ய வாய்ப்பசம் பாவைக்களிக்குமின்னே.

இ—ள்: விளையாடும் பாவையை நோக்கி, ‘தன்னைத் துதித்துவரும் புலவர்க்கு என்றும் அருளாப்பட்ட வாணனது தென்மாறைநாட்டு வளவயவில் வளருங் கரும்பு போன்ற மொழியினை யுடையாய், அழாதே’ யென்று கண்ணீர் துடைத்தனைத்து உன் மார்பில் அரும்பாத மூலையைச் செய்யவாயையுடைய பசும்பெண்ணுற் செய்த பாவைக்களிக்கும் இளமைத்தன்மையை யுடைய மின் போன்றவளே, என்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோக நீ இரும்பை யொக்கும் மனங்கொண்ட முறைமை எப்படி? எ—று.

பாவலர்-புலவர். பசும்பாவை என்றதனால் பொன் வருவிக்கப்பட்டது. மின்-ஆகுபெயர். (337)

§ நாலடியார் செய். 396.

மெல்ல வென்று சொல்லி (அதனையும் தாங்கமாட்டாமல்) அச்சங் கொண்டு பின் செல்லாநின்ற [=முன் னுக்கு நீட்டாது பின்னுக்கிழுக்கப் பட்ட] பாதங்கள் (இக்காலை) ஐயோ! பருக்கைக் கற்களையுடைய காட்டை ‘மிதித்து நடக்க)ப் பொறுத்தனவோ? எ—று.

மருங்குல்: இடை, சிலையாகு பெயராகப் பெண்ணை யுணர்த்திற்று. அன்னே: இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொல். ‘யையவெனை’ என்னும் வினை யெச்சத்தீறு தொக்கது; இச்சொல்லின் அடுக்கு அச்சம்பற்றி வந்தது.

அச்சத்தன்மைக்கு அச்சமுற்றிரங்கல்

அச்சத்தன்மைக்கு அச்சமுற்றிரங்கல் எ-து. நற்றுய் தலைவியது வெருவுக் தன்மையை நினைந்து தான் அச்சமுற்றிரங்குதல்.

நாண்மா தவிமலர் நாறிருங் கூந்த னடந்தவழிக் கோண்மா குமிறுங் கொடுங்குரல் கேட்டோறுங் கூந்கண்யால் வாண்மா முனைவென்ற வாணன் றென் மாறை மணிவரைவேய்த் தோண்மா வெருவுங்கொல் லோவென்றெ ஞருயிர் சோர்கின்றதே.

இ—ள்: குருக்கத்தியினது முறுக்கவிழ் மலர் மணக்குங் கரிய கூந்தலை யுடையாள் நடந்த பாலைவழியில் கொலை செய்யும் விலங்குகள் குமிறப்பட்ட கொடிய குரலைக் கேட்குந்தோறும் கரிய கணையினால் வாள்பிடித்துவரும் பெரிய பகையை வென்ற வாணன் றென்மாறைநாட்டி விருக்கின்ற மணிவிளையும் வரையிடத்துண்டாகிய வேய்போலுங் தோளையுடைய திருப்போல்வாள் அஞ்சமோவென்று என். அரிய உடியிர் வாடுகின்றது எ—று.

'மாதவி நாண் மலர்' என இயையும். மாதவி-குருக்கத்தி. கோள்-கொலை. மா-விலங்கு. குமிறதல்-சினத்து முழங்குதல். கேட்குந்தோறும் என்னுஞ் சொல் கேட்டோறும் என விகாரப்பட்டு நின்றது. முனை-பகை. வெருவுதல்-அஞ்சதல். சோர்தல்-வாடல். (338)

இவை ஐந்தும் ¹ மனைமருட்சிக்குரியவாமா றணர்க.

ஆய முந்தாயும் அழுங்கக்கண்டோர் காதலினிரங்கல்

(இது வெளிப்படை)

கண்டோர் மாதராரென வுணர்க. அழுங்கல்-இரங்கல்.

¹ மனைமருட்சி-மனையின்கணிருந்து நற்றுய் மனம் மயங்கிக் கூறுதல், மருளல்-மயங்கல், கலங்கல், அஞ்சல்.

நொந்துங் கலும்ந்துங் துணைவிய ராற்றலர் நோக்கொடின்சொல் தந்துங் கவையுங் தணந்துசென் ஒருளெனத் தாள்பணியார் மைந்துங் கதமுங் கடிந்தருள் வாணன் றென் மாறையன்னள் பந்துங் கழங்குமெல் லாங்கண்டு வாடும் பயந்தவளே.

இ—ள்: தம்மிடத்துப் பார்க்குங் குளிர்ந்த பார்வை யோடு இனிய சொல் தந்ததனையும் அயலார் தூற்றும் அல ரையும் விட்டுநீங்கிச் சென்று வெளன் நொந்தும் கலும்ந்தும் துணைவிய ராற்றலர்; தாள் பணியாதார் வலியையும் சினத் தையும் போக்கிய வாணன் றென்மாறையன்னள் விளையாடிய பந்தும் கழங்கும் மற்றுமுள்ளன யாவையும் கண்டு பயந்தவள் வாடும் எ—று.

கலும்தல் - அழுதல். ‘நோக்கொடின்சொற்றந்ததற்கு நொந்தும் கவையைத் தணந்ததற்குக் கலும்ந்து மாற்றல ராயினார்’ என நிரனிறையாய்ப் பொருள் கொள்க. தந்ததும் என்பது தந்தும் என விகாரப்பட்டு நின்றது; ‘பாலோடு தேன் கலந்தற்றே’ [குறள்-1121] என்புழி ‘கலந்ததற்றே’ என்பது கலந்தற்றே என நின்றுற்போற் கொள்க. கவ்வை கவையென இடைக்குறை. கவ்வை-அலர். தணந்து-விட்டு நீங்கி. மைந்து-வலி கதம்-சினம். பயந்தவள்-ஈன் றுள்.

இஃதொன்றும் கண்டோரிங்கற் குரித்து.

சேவிலி ஆற்றுத் தாயைத் தேற்றல்

சேவிலி ஆற்றுத் தாயைத் தேற்றல் எ-து. சேவிலி ஆற்றுத் நற்றுயைத் தேறுமாறு கூறுதல்.

நன்றே யிதென்று முகமுக நோக்கி நகைநகையா மன்றே யலர்சொல்லு மாதர்முன் னேதனுசை வாணன் ஏறுவ்சீர் சென்றே பரந்த திசைகளைல் லாஞ்சென்று தேர்ந்தணங்கை இன்றே தருவனன் னேவருங் தாதிங் கிருந்தருளே.

இ—ள்: அன்னே, இவள் ஒருவன்பின்னே சுரம் போயின இது நன்று யிருந்ததென்று ஒருவர்முகம் ஒருவர்

நோக்கி நகையை நகைத்து வெளியிலே அலரைத் தூற்றும் மாதர்முன்னே, தஞ்சைவாணனது பழைய கீர்த்தி போய்ப் பரந்த திசைகளைல்லாம் போய்த் தேடி அணங்கு போல்வாளை இற்றைப்பொழுதே தருவேன்; யான் போய் வருமளவும் வருந்தாது இங்கிருந்தருள் எ—று.

முன் ஏகார மூன்றும் ஈற்றகை. பின் ஏகாரம் ஒன் றும் தேற்றம். ‘நன்றேயிது’ என்னுங் குறிப்புமொழி¹ அச திக்கண் தீதை யுணர்த்தி நின்றது. நகையா-நகைத்து. மன்று-வெளி. தேர்தல்-தேடல். அணங்கு-ஆகுபெயர்.

ஆற்றிடை முக்கோற் பகவரை வினாதல்

ஆற்றிடை முக்கோற் பகவரை வினாதல் எ-து. செவிலி தேடிப்போங்கால் வழியிடை எதிர்வரு முக்கோலுடைய அந்தணரை வினாவுதல்.

ஒருவெண் குடையிரு நீமன்முக் கோல்கொண் டொழுக்கத்தினால் அருவெங் களரியைந் தாறுசெல் வீரரு ஸீரெழுபார் மருவெண் டிசைபுகழ் வாணன் றென் மாறையென் வஞ்சியன் னன் பொருவெங் சுடரிலை வேலொரு காளைபின் போயினளே.

இ—ள்: ஒரு வெண்குடையினது பெரிய நிழவிலே மூன்று தண்டுகொண்டு ஆசாரத்தினால் அரிய வெவ்விய களர்நிலத்தி வியைந்து வழிச்செல்வீர், எழுபாரிலும் மரு விய எண்டிசையி அுள் ளோராற் புகழுப்பட்ட வாணனது தென்மாறைநாட்டி விருக்கும் என்னுடைய வஞ்சிக் கொம்பு போன்றவள் போர்செய்யும் சுடர்பொருந்திய இலைபோலும் வேலையுடைய ஒரு காளைபின் போயினள்; ட்மீண்டு வரவாச கூறி அருள்புரிவீராக எ—று.

இருமை-பெருமை. முக்கோல்-திரிதண்டு. ஒழுக்கம்-ஆசாரம். இயைந்து-பொருந்தி. ஆறு-வழி. ட்மீண்டு

[†] (செ-ம்:-) ‘மீண்டுவரக் கூறி’

¹ அசதி-சிரித்துப் பேசுதல். அசதியாடல் (பரிகசித்தல்) என வும் படும்.

வரவாசு கூறல்' அவாய்நிலையான் வந்தது. ஒன்றுமுத
லெட்டளவும் ஒழுங்காய்த் தொகைகாட்டி வருதலால் செய்
யுட்கு இஃதோர்¹ அலங்காரங் தோன்றியவாறு காண்க. ()

மிக்கோ ரேதுக்காட்டல்

மிக்கோ ரேதுக்காட்டல் எ—து. செவிலி வினாயதற்கு
மிக்கோர் ஈது உலகவியல்பென்று காரணமெடுத்துக் காட்டல்.

இயங்கா வனமென் மகளொரு காளையின் னேகினெளன்
றுயங்கா தொழியல் துலகியல் பாலுல வும்புயரேய்
வயங்கா டகமதில் சூழ்தஞ்சை வாணன் மணங்கமழ்தார்ப்
புயங்காதல் கொண்டணைங் தாளைய ஞாதந்த பூமகளே.

இ—ள்: ஒருவருஞ் சஞ்சரியாத வனத்தில் என் மகள்
ஒரு காளையின் ஏகினெளன்று வருந்தாதோழி; அவ்வா
றேகுதல் உலகவியல்பு; யாங்குனமெனின், வானத்துலவும்
புயலைத் தீண்டி விளங்கப்பட்ட பொன்மதில் சூழ்ந்த
தஞ்சைவாணனாது மணங்கமழ் மாலையணிந்த புயத்தைக்
காதல்கொண்டு அயனூர் படைத்த பூமிதேவி யணைந்தாள்
எ—று.

இயங்கல்-சஞ்சரித்தல். ஏகினள்-போயினள். உயங்
கல்-வருந்தல். வயங்கல்-விளங்கல். ஆடகமதில்-பொன்
மதில். அயனூர்-பிரமனூர். பூமகள்-பூமிதேவி. (342)

செவிலி யெயிற்றியோடு புலம்பல்

செவிலி எயிற்றியொடு புலம்பல் எ—து. செவிலி பாலை
நிலத்துப் பெண்ணைடு புலம்பிக் கூறல்.

செருமக ஓயும் புயத்தய லான்பின் செலவிடுத்தென்
ஒருமக ஓயென் றுணையிர்த் தேன் புணை யோவியம்போல்

¹ இஃது ஒற்றுப் பேயர்த்தல் என்னுஞ் சொல்லணியின்பாற்படும்
என (தண்டியலங்காரத்தின் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகர் உரையால்) என்
ணப்படுகின்றது.

வருமக ளேதஞ்சை வாணனென் கார்த்துன்னும் வன்சரத்தோர் அருமக ளேயுரை யாயவள் போன வதரெனக்கே.

இ—ள்: போர்மகள் பொருந்திய புயத்தையுடைய அயலான் பின்னே போகவிடுத்து உன்னை என்னெப்பற்ற மகளேயென்று ஜயமுற்றேன்; அலங்கரிக்குஞ் சித்திரப் பாவைபோல் வரப்பட்ட பெண்ணே, தஞ்சைவாணனது பகைவரா யுள்ளார் நெருங்கும் வலிய காட்டிலிருக்கும் எயினருக்கு அருமையாகிய மகளே, அம்மகள் போன வழியை எனக்குச் சொல்வாயாக எ—று.

செருமகள்-வீரமகள். அயிர்த்தல்-ஜயமுறல். ஒவி யம்-சித்திரப்பாவை. அதர்-வழி. இப்பாட்டில் இரண்டு முன்னிலை வந்ததற்கு இலக்கணமும் உதாரணமும் களவிய விற் [96] கூறினும்; ஆங்குக் கண்டுகொள்க. (343)

சேவிலி துரவோடு புலம்பல்
(இது வெளிப்படை). குரவு-குராமரம்.

இரவேய் குழவியில் வேதிலன் பின்செல்ல லென்றுசொல்லாக குரவே யறவுங் கொடியைகண் டாய்கொடிக் கோகனகம் தரவே யெனவந்த சந்திர வாணன் றரியலர்போம் சுரவே யழல்வழி யேதனிப் போயவென் ரேகையையே.

இ—ள்: தருதற்குக் கொடியொடு கூடிய பதுமநிதி யென வந்த சந்திரவாணன் றரியலர் போங்காட்டில் மூங்கி மூல் பொருந்திய வழியிற் றனியே போன என்றேகை போல்வாளை நீ இவ்விடைக் கண்டுழி, ‘இருள்போன்ற குழலையுடையாய், இவ்வயலான்பின் செல்லற்க’ என்று சொல்லாத குரவே, நீ மிகவுங் கொடியை எ—று.

எனவே, நீ சொன்னால் மீளாள்ளள்; வாளா விருத்தலின், அறவுங் கொடியை யென்று கூறினான்.

எதிலன் - அயலான். 'தரவே கொடி' என இயையும். கொடை மிகுதியாற் கட்டிய கொடி வாணன் மேலேற்றுக. கோகனகம்-பதுமநிதி. வேயழல்-முங்கிலிற் பிறந்தவழல். தோகை-ஆகுபெயர். (344)

சுவடுகண் டிரங்கல்

சுவடுகண்டு இரங்கல் எ-து. செவிலி நிலத்தின் மேற் காலமுந்திய குறியைக் கண்டிரங்கிக் கூறல்.

தொடுகிலைக் கானவ ரோடிய வேற்றுச் சுவடுவையே அடுகிலைக் காளை யடியவை யேயறிந் தோரறிய இடுகிலைப் பார்புரக் குந்தஞ்சைவாண னிசைக்குருகப் படுகிலைப் பாவை பதமிவை யேவண்டு பாடுகவே.

இ—ள்: அம்பு தொடுக்குஞ் சிலையைடைய † ஆறலை கானவர் எதிர்நிற்கமாட்டாதோடிய வேறுபட்ட அடிச் சுவடு உவையே; அவரைப் பொருஞ்சிலையுடனே அம்பு பக்கத்தில்விழுத் துரத்திய காளையது அடிச்சுவடு அவையே; தனது வீரத்தை அறிவுடையோரறியச் சயத்தம்பம் நாட்டி உலகத்தைக் காக்குங் தஞ்சைவாணனது பொதியமலை பிடத்திருக்கும் பாவையடி யிவையே எ—று.

எனவே, அடிச்சுவடு கண்டவுடன் தலைவியை நினைந் திரங்கியவாருயிற்று. பலராய் வந்தெதிர்த்துத் தலைவ னெதிர்நிற்கமாட்டாது ஒருவர் போனவழி யொருவர் போகாதோடுவாரது அடிச்சுவடு ஒருவரடிபோல் ஒருவ ரடியிராது வேறுபட்டுத் தோன்றுதலால் 'கானவரோடிய வேற்றுச் சுவடுவை' யென்றும், தலைவியை மறைவிற் றனியே நிறுவித் தானெதிரே நடந்து வந்து ஒரே [நிலையில்] நின்று பொருதவின், 'அடுகிலைக் காளையடி யவை' என்றும், தனித்து நிற்றவின் 'பாவை பதமிவை' யென்றும் கருதிக் கூறினாலென்க. இடு சிலை-வெற்றியா

† (ச-ம:-) 'ஆறலைக்கானவர்'

விடுஞ் சயத்தம்பம். இசைக்குருகப் படுசிலீ- 1 இராவண
னைப் பினிக்கக் குறமுனி பாடுமிசைக்கு உருகப்பட்ட
பொதியமலை. வண்டு-அம்பு. பாடு-பக்கம். உசுதல்-
விமுதல். (345)

செவிலி கலங்குடன் வருவோர்க்கண்டு கேட்டல்

செவிலி கலங்குடன் வருவோர்க் கண்டு கேட்டல்
எ-து. உடன்போக்குப் ፩ போய தலைவனும் தலைவியும்
போல, அன்பு கலங்கு ஆற்றிடைவருவோர் இருவரைக்
கண்டு செவிலி வினாதல்.

யானகம் போத வருந்ததும் போல்வனப் பெய்திவெய்ய
கானகம் போயினர் கண்டனி ரோகற்ப காடவிசுழ்
வானகம் போர்ப்பில் வானவற் கிஂதருள் வாணன் றஞ்சைத்
தேனகம் போருக மாதனை யானுமொர் செல்வனுமே.

இ-என்: கற்பகக்காடு சூழ்ந்த வானிடத்தைப் போர்
செய்தியுஞ் சேரனுக்குக் கொடுத்தருளப்பட்ட வாணனது
தஞ்சாக்கூர் வாவியிலிருக்குங் தேன் ஒளிவிடப்பட்ட
தாமரையிலிருக்கும் மாதுபோல்வானும் ஒரு செல்வனும்
உங்களைப்போல் அழுகுபொருந்தி யான் நெஞ்சுமிக
வருந்த வெய்ய காட்டிடத்துப் போயினர்; நீங்கள் கண்
ங்கரோ? சொல்வீராக எ—று.

፩ (செ-ம்:-) ‘போய்த் தலைவனும்’

1 தென்னுட்டை ஆண்டு குடிகளைத் துன்புறுத்திவந்த இராவணைனை,
அகத்தியர் பொதியின்மலை உருகும்படி இசைபாடி இலங்கைக்குப்
போக்கினர் என்பது வரலாறு. பொதியமலை இசைக்குருகியமை “இனிய
பைந்தமிழின் பொதிய மால் வரைபோ லீசைக்குருகாது” என்னுஞ்
சோனைசைல் மாலையானும், அகத்தியர் அதனை பருக்கியமை “மலை,
முன்னாருக்கு முனி நிகர்வை” என்னும் வெங்கையலாவானும், இரா
வணைனை அகத்தியர் இசைபாடி அடக்கியமை “பொதியிலின்கணிருந்து
இராவணைக் கந்தருவத்தாற் பினித்து, இராக்கதரை ஆண்டியங்
காமை விலக்கி” என்னுங் தொல்காப்பியப் பாயிரத்தின் நச்சினார்க்
கிணிய ரூரையானும் அறிக்.

அகம்-நெஞ்சு. போத-மிக. வனப்பு-அழகு. கானகம்-காட்டிடம். கற்பகாடவி-கற்பகக்காடு. வானகம்-வானிடம். வானவன்-சேரன். நகுதல்-ஒளிவிடல். (346)

அவர் புலம்பறேற்றல்

அவர்புலம்பல் தேற்றல் எ-து. செவிலி யிரங்கிப் புலம்புதலை எதிர்வங்கோர் தேற்றிக் கூறல்.

யான்கண்ட வண்ணலு மெண்ணருங் காதலி னேகியவென் மான்கண்டனகண் மயில்கண்ட மாதரு மாதரும்.

தான்கண்ட தண்ணளிச் சந்திர வாணன் றரியலர்போம் கான்கண்ட மெய்குளி ரப்பொய்கை சூழ்தஞ்சை காண்பார்களோ.

இ—ள்: யான் காணப்பட்ட தலைவானுப் என்னுடைய தலைவியாகிய மாஜீயுவமை கண்டாற்போலும் கண்ணீர யுடைய இம்மயில் போன்றவள் கண்ட எண்ணுதற்கரிய காதலினால் தலைவன்பின் போகிய மாதரும் பெரிய தரு மத்தைக்கண்ட தண்ணளியையுடைய சந்திரவாணன் றரியலர் செல்லும் காட்டடைக்கண்டவுடம்பு குளிர் இப்போது பொய்கை சூழ்ந்த தஞ்சையைக் காண்பார்கள் எ—று.

‘யான் கண்ட வண்ணலு மென்மயில்கண்ட மாதரும்’ என்று கூறவே, எனக்கவள் தோன்றுமல் மறைந்து நின்றான்; இவளும் அத்தன்மையள்; ஆகவின், இவள் அவளைக் கண்டதாகவும் தான் அவளைக் கண்டதாகவும் கூறியது. மயில்: ஆகுபெயர். தண்ணளி-அன்பு. தலைவியையான் கண்டவென்று கூறாது, என்மயில்கண்ட மாத ரென்று கூறியதென்னை யெனின், தலைவன் கானுங் தன்மையளவில்லது, அயலார் கானுங்தன்மையளவில்லள், ஆகலால் இவ்வாறு கூறியது; என்னை? “மலரன் நகண்ணுண் முகமொத்தி யாயிற் பலர் காணத் தோன்றன் மதி” [1119] என்னுங் குறளினே உணர்க. (347)

சேவிலி புதல்வியைக் காணுது கவலை கூர்தல்

செவிலி புதல்வியைக் காணுது கவலைகூர்தல் எ-து.
செவிலி தன்புதல்வியைக் காணுது துன்பமிகுதல்.

நாணினுங் தாரணி கற்புஙன் ரெண்கை நபங்துமுத்தம்
பூணினும் பாரமி தென்னுமென் பொன்னையிப் போதெனக்குச்
சேணினுஞ் சார்புகழ் வாணன்ரெண் மாறைமன் சேரலரைக்
காணினுங் காணவங் தோவரி தாவிந்தக் கானிடையே.

இ—ள்: நாணைப் பார்க்கிலும் மூல்லைமாலை யணிந்த
கற்பு நன்று என்பதனை விரும்பிச் சென்றாள்; ஆதலால்,
முத்தாரம் * பூணினும் பாரமென்று சொல்லும் மெல்லிய
வியல்பினையுடைய என் பொன்னை எனக்கிப்போது
சேணினுஞ் சார்ந்த புகழையுடைய வாணனுகிய தென்
மாறை மன்னன் பகைவரை இந்தக் கானிடைக் காணி
னும் காணவரிது; அந்தோ யானென் செய்வேன்! எ-று.

ந்யங்து என்புமிச் ‘சென்றாதலால்’ என்னுஞ்
சொல் வருவித்து முடிக்க. ‘எனக்கு இப்போது’ என
இயையும். சேண்-தாரம். காணினும் என்னும் உம்மை
அவர் கரங்து திரிதலின், அருமைதோன்ற நின்றது.
அந்தோ-இரக்கக் குறிப்பு. ஆல்-அசை. (348)

இவை ஒன்பதும் சேவிலி பிண்ணேஷிச் சேற்ற் குரிய்வாமா
றணர்க.

கற்பொடு புணர்ந்தகவ்வை முற்றும்.

* (ஓ-ம்:-) ‘அணிந்த பூணினும்’

5. மீட்சி

மீட்சி எ - து. மீண்டு வருதல். செவிலி புதல்வியைக் காணுது மீண்டு வருதலும், உடன்போய் தலைவனும் தலைவியும் மீண்டு வருதலும் அடங்கப் பொதுப்பட மீட்சி என்று கூறியது.

“தெளித்தன் மகிழ்ச்சி வினாதல் செப்பலென
வெளிப்பட வரைத்த மீட்சிநால் வகைத்தே”

—நம்பி-வரை-கு-20.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் மீட்சி நால்வகைப்படும்.

தலைவிசேணகன்றமை சேவிலி தாய்க்குணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை.) இதற்கு இச்செய்யுளிற் கவியில்லை.

1† ஏடார் மலர்க்குழல் வல்லியை யன்னையித் தீவினையேன்
நாடா விடமில்லை ஞாலத் தகல்வாயி னன்கமலக்
காடார் பழனக் கழனிநன் னுடி கடந்துதன்னார்
வாடா வளமணைக் கொண்டுசென் ரூதெரு வள்ள வின்றே.

[இது பிறசெய்யுட்கவி]

இது சேவிலி மீட்சி

தலைவன் தம்முர்சார்ந்தமை சாற்றல்

தலைவன் றம்முர்சார்ந்தமை சாற்றல் எ - து. ஐம்
பத்துநான்காநாள் தலைவன் மீட்சியில் தலைவியதுரைத்
தாம் சார்ந்தமை தலைவிக்குச் சாற்றல்.

† அம்பிகாபதிக்கோவை - 408.

1 இ-ன்: அன்னைய், இந்தப் பாவியாகிய யான் இதழ்கள் நிறைங்க மலர்மாலை யணிந்த கூந்தலையுடைய கொடி போல்வாளை உலகத்தின்கண் தேடாத இடமில்லை; அகன்ற இடத்தையுடைய அழகிய தாமரைமலர்க் காடு பொருந்திய வயல்களையுடைய மருதஞ்செறிந்த நல்ல நாட்டைக் கடந்து வண்மையை யுடையா வெருவன் தனது ஊரிலுள்ள குறையாத செல்வத்தையுடைய மணியகத்துக் கொண்டு சென்றனன் எ - று.

நினையா னெதிர்ப்பட்ட நீடிருங் குன்றிது நீகுடைந்த
சுனையா மதுமலர்ச் சோலைகளாமுவை தூயவண்டல்
மனையா மிவையினி வாணன்றென் மாறையை வாழ்த்தலர்போல்
இனையா தெழுஞ்தருண் மானஜை யாய்கம் மெழினகர்க்கே.

இ—ள்: மானஜையாய், நின்னை யான் முன்னெதிர்ப்
பட்ட நீண்ட பெரிய குன்றிது; நீ குடைந்து விளையாடிய
சுனையாமது; நீ விளையாடிய மலர்ச் சோலைகளாமுவை;
மாசிலாத வண்டலம்பாவை செய்து விளையாடிய சிற்றில்ல
மிவை; இன்று வாணன்றென்மாறையை வாழ்த்தாதவர்
போல வருஞ்தாது, நமதெழிலையுடைய நகர்க் கெழுஞ்தருள்
எ—று.

தான் அவள் என்னும் வேற்றுமை யின்மையான் ‘நம்
மெழினகர்’ எனக் கூறியது. இனி-இன்று. இனையாது-
வருஞ்தாது. (350)

தலைவி முன்சேல்வோர் தம்மோடு தாம்வரல்
பாங்கியர்க் குணர்த்தி விடுத்தல்
(இது வெளிப்படை)

புனையல ரேதிலர் காதலங் தாயர் பொறுமையிற்போய்
இனைக்குயர் யாதொன்று மின்றவெங் காளிகங் தியானுமாப்பொன்
வளைகழு லானும் வருவதெல் லாஞ்சென்று வாணன்றஞ்சைத்
துனைவுட னேகுகின் றிர்சொல்லு வீரென் றுணவர்க்கே.

இ—ள்: வாணனாது தஞ்சைக்கு விரைவுடன் செல்
கின்றீர், புனைக்கு அல்லத் தாற்றுகின்ற அயலார் என்
னிடத்துக் காதலையுடையாராகிய தாயர் இவர்களது
பொறுமையினால் போய், வருஞ்துந் துன்பம் ஒன்றுமின்றி
வெய்ய காட்டை நீங்கிப்போய் மீண்டு யானும் அழகிய
பொன்னால் வளைந்த கழுலையுடையானும் வருகின்ற செய்தி
யெல்லாஞ் சென்று என் றுணவியர்க்குச் சொல்லுவீர்
எ—று.

புனைதல்-இல்லதனை யுண்டாக்கிக் கூறுதல். ஏதிலர்-அயலார். இனைதுயர் - வருந்துங் துயர். இகந்து - நீங்கி. துணைவு-விரைவு. “கதழ்வுங் துணைவும் விரைவுப்பொருளு” [தொல் சொ. உரி. சு. 19] என்பதனாற் கண்டுகொள்க. (351)

முன்சென்றேர் பாங்கியர்க் குணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை.)

போதலர்க் தல்லை முனியுமெல் லோதிப் புனையிழழுதன் காதலன் பின்வரக் கண்டனம் யாங்கண்டல் வேவிமுங்நீர் மாதலங் தன்னிரு தோள்வைத்த வாணன்றென் மாறைவண்ணச் சூதலங் தொல்கவிம் மித்திரண் மாழிலைத் தோகையரோ.

இ-ள்: தாழமுக்காட்டை வேவியாகவுடைய கடல் சூழ்ந்த பெரிய புவியைத் தன்னிரு தோளில் வைத்த வாணன் றென்மாறை நாட்டில் அழகுபொருந்திய சூது இடுக்கண்பட்டுச் சுருங்கப் பூரித்துத் திரண்ட பெரிய மூலையையுடைய தோகைபோல்வீர், போதுகள் மலர்ந்து இருளைச் சினக்கும் மெல்லிய குழலினையும் புனைந்த பூணினையுமுடையாள் தன் காதலன் பின்வர யாம் கண்டனம் எறு.

அல்-இருள். ஒதி-கூந்தல். மெல்லோதிப்புனையிழை: அன் மொழித்தோகை. கண்டல்-தாழை. புயவலியால் குறும் படக்கிப் பூமியைக் காத்தலான் ‘மாதலங் தன்னிருதோள் வைத்த வாணன்’ எனக் கூறியது. அலத்தல்-இடுக்கண் [படல்]. “அலங்தோர்க் களிக்கும் பொலம்பூட்சேனய்” [திருமூரு. அடி. 271] எனவும், “அற்றுர்க்குமலந்தார்க்கும்” [திருநாவு. கோயில். பெரிய 2] எனவும் பிறருங் கூறிய வாற்று னுணர்க. விமமுதல்-பூரித்தல். (352)

பாங்கியர் கேட்டு நற்றுய்க் குணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை).

வாளேய் விழிநின் மயிலைனை யாடஞ்சை வாணன் வெற்பில் வேளோ யஜைய விடலைபின் னேசுர மீண்டினிநம்

கேளேய் பதிவரு மென்னால் லோர்சொல்க் கேட்டனமின் நானே யணியநன் ஞஞள வோசென்ற நாள்களிலே.

இ—ள்: வாள்பேண்ற விழியினையுடைய நின் மகளாக ய மயில்போன்றவள் தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்துக்காமலையொத்த விடலைபின்னே சுரம்போய் மீண்டு நஞ்சுற்றத்தாரிருக்கும் ககவின்கண்ணே வருமென்று நல்லோர்சொல்லக் கேட்டனம்; ஆதவின் இங்நாளைப் போன்ற நன்னள் கழிந்த நாள்களிலே யுளவோ? எ—று.

வேள்-காமன். விடலை-பாலைநிலத் தலைவன். கேள்சுற்றம். ஏகாரம் மூன்றும் ஈற்றஷை. (353)

நற்றுய்கேட்டு அவன் 1* உளங்கோள வேலனை வினாதல்
(இது வெளிப்படை.) வேலன்-வெறியாட்டாளன்.

தென்மாறை நன்னாகர் மன்னவன் வாணன் செழுந்தஞ்சைகுழ் பொன்மா திரத்துப் புலனுணர் வீர்சுரம் போய்வருவோன் என்மாளை யென்மனை யிற்றரு மோதன்னை யீன்றகற்றியும் தன்மா நகருய்க்கு மோசொல்லு வீரான்று தானெனக்கே,

இ—ள்: தென்மாறைநகர்க்கு மன்னவனுகிய வாணனது செழுந் தஞ்சையைச் சூழ்ந்த அழகிய திக்கினுள்ளார் நினைக்குமறிவை யெல்லாமறிவீர், சுரம்போய் மீண்டுவருங் தலைவன் [என்] மானஜையாளை என் மனையிலே தருமோ? தன்னையீன்ற நற்றுயிருக்கும் தன் பெரிய நகர்க்கே செலுத்துமோ? எனக்கொன்று சொல்லுவீர் எ—று.

* (செ-ம்:-) ‘உளங்கோள்’ (பி-ம்:-) ‘உளக்கோள்’

1 உளங்கோள-மனக்கருத்தை அறிய, வநுமொழி கோள் எனின் உளத்திற் கொள்ளப்பட்டது என்னும் பொருட்கு ‘உளக்கோள்’ எனப் புனருமன்றி ‘உளங்கோள்’ எனஆகாமை யுணர்க; ‘கோள்’ எனப் தாயின் இரண்டாம் வேற்றுமைப் புறனடைச் சூத்திரவிதியால் [சறுக்கட்டபின்] மெலிமிக்குப் புனருமென்க.

பொன்-அழகு. மாதிரம்-ஆகுபெயர். புன்-அறிவு. உய்த்தல்-செலுத்தல். வேலன்-முருகவேளடையாளமாய்க் கையிலே வேல்பிடித்துத் திரிபவன். (354)

தலைவி சேணகன்றமை செவிலி தாய்க்குணர்த்தலும், தலைவன் றம்மூர் சார்ந்தமை சாற்றலும் இரண்டும் தெளித்தல்; தலைவி முன் செல்வோர்தம் மொடு தான்வரல் பாங்கியர்க் குணர்த்தி விடுத்தலும், பாங்கியர் நற்றுய்க் குணர்த்தலும் இரண்டும் மகிழ்ச்சி; நற்றுய் தலைமக னுளங்கொள வேலனை வினாதலோன்றும் வினாதல்; பாங்கியர்க்கு முன் செல்வோர் உணர்த்த லொன்றும் செப்பல்.

மீட்சி முற்றும்.

6. தன்மனை வரைதல்

தன்மனை வரைதல் எ—து. உடன் போய் மீண்டுவந்த தலைவன் தலைவியைத் தன் னார்க்குக் கூட்டிப்போய்த் தன் மனையின்கண் வரைந்து கோடல்.

“வினாதல் செப்பல் மேவலென் றிறைவன்
றனதில் வரைத ருண்மு வகைத்தே.”

—[நம்பி. வரை கு. 23]

என் னுஞ் சூத்திரவிதியால் தன் மனை வரைதல் மூவகைப் படும்.

பணிமொழிநற்றுய் மணனயர் வேட்கையிற் சேவிலியை வினாதல்

பணிமொழி வினாதல் எ—து. தலைவிக்கு நற்றுய் தன்மனையின் மணஞ்செய்யும் விருப்பினாற் செவி வியை வினாதல். இதற்கு இச் செய்யுளிற் கவியில்லை.

1 § தாமாக மேவினு நம்மனைக் கேவந்து தண்சிலம்பர் மாமா தினையணங்கு செய்வதற் கேமரு வார்கமலப் பூமாது கேள்வன் புகழ்த்தஞ்சை வாணன் பொருப்பினி ஆமா றுயிரணி யாய்சொல்வ மோவவ ரன்னையர்க்கே. ()

சேவிலிக்கு இதுளை வரைத்தமை யுணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை)

என்ன மியம்புவ தியாய்க்கினி நாமன் ஜீன யின் றுதம்மிற் கொன்னரு நித்திலக் கோதைநம் மாதைக் கொடிகெடுந்தேர்க் கன்னடார் மண்கொண்ட வாணன் றென் மாறையிற் காதலர்தாம் நன்னண் மணம்புணர்ந் தாரென்று தூதர் நவின் றனரோ.

இ—ள்: அன்னையே, கொடிகட்டிய நெடுந்தேரை யுடைய கன்னடார் மண்ணைக் கொண்ட வாணன் றென் மாறை நாட்டில் காதலர்தாம் தம்மில்லத்துப் பெருமை யார்ந்த முத்துமாலையைத் தரித்த நம்மாதை நல்ல நாளிலே மணம் புணர்ந்தாரென்று வந்த தூதுவர் சொன்னார்; இன்று நாம் ஆய்க்கியம்புவது இனி யென்னும்? எ—று.

கொன் - பெருமை. நித்திலக்கோதை - முத்துமாலை.
நவிலல்-சொல்லல்.

(356)

5 இக்கவி யாழ்ப்பாணத்து வல்வை-சபாபதிப்பிள்ளையவர்கள் பதிப் பித்த மூலப்பிரதியில் காணப்பட்டபடி பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1 இ—ள்: உயிர்போன்றவளே, தன்னியவெற்பர் தாமாக மீண்டு வரினும் நமது மஜையிடத்து வந்து பெருமை வாய்ந்தவளாகிய நம் மக்களை மணஞ்செய்தற்பொருட்டு, வாசனை பொருந்திய தாமரைமலர்மீ தமர்ந்த இலக்குமிக்கு நாயகனாகிய புகழையுடைய தஞ்சைவாணனது மலையில் வாழும் அவரது தாயர்க்கு உள்ளியையும்படி. சொல்லு வாமோ? எ—று.

வரைந்தமை சேவிலி நற்றுய்க் குணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை)

எனைக்கே வினாக்கிள் ரியற்றவங் கேமண வின்பமெய்தி
அனைக்கேண்மை நண்ணிப் வண்ணல்பின் குகநம் மன்னையின் றிம்
மலைக்கே வருமென வந்து சொன் அர்தஞ்சை வாணன் வெற்பில்
கனைக்கேழ் நகைக்கழு நீர்க்குழ லாய்சில தூதரின்னே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்திருக்குஞ் சுனை
யிற் பூத்த நிறத்தையுடைய கள்பொருந்திய கழுநீரைச்
சூடிய குழலாய், எல்லாக் கேளிரும் மணப்பந்தரில் வந்து
நின்று மணச்சடங்குசெய்ய, தலைவனுரில் மணவின்
பத்தை யெய்தி அத்தன்மைத்தாகிய நட்பைப் பொருந்திய
தலைவன்பின்னே நம்மன்னைபோல்வாள் இன்று இம்மனை
யிடத்து இப்போது வருமெனச் சிலதூதர் வந்து
சொன்னார் எ—று.

எனைக்கேளிரும்-எல்லாக்கேளிரும். அனைக்கேண்மை-
அத்தன்மைத்தாகிய உறவு. “அனைநிலைவகையோ டாங்
கெமூவகையால்” என்னுஞ் சூத்திரத்து உரையாசிரிய
ரூரையா னுணர்க. அண்ணல்-தலைவன். ஆக-பிரிவிலைசநிலை; “ஆகவாத் லென்பதென்னும் - ஆவயின்
மூன்றும் பிரிவிலைசநிலை” [தொல். சொல். இடை. சுத்.
32.] என்னுஞ் சூத்திரத்தானுணர்க. “காரெதிர் கானம்
பாடினேமாக” [புறம். செய். 144] என்னும் உதாரணத்
தானு முணர்க. அன்னை: காதல்பற்றி வந்தசொல். கேழ்-
நிறம். நகை-கள். இன்னே-இப்போதே. (357)

1 இ—ள்: ‘ஆக’ முதலிய மூன்றும் தாஞ்சார்ந்த சொற்களின்
பொருள்களைப் பிரிதலின்றி உணர்த்தும் அசைநிலையாம் எ—று.

“காரெதிர்கானம் பாடினேமாக” என்புழிச் செயவெனச்சம்
முற்றுய்த் திரிவுழி ‘ஆக’ என்னும் இடை.சொல் வந்து அவற்றின்
பொருளே யுணர்த்திச் செயவெனச்சமாய் நில் றன.இவை தாஞ்சார்ந்த
சொல்லை அசைத்தே நிற்குமென்றலிற் பிரிவிலைசநிலை
யென்றுர்’.—நச்சினார்க்கினியம்.

உற்றுங் கிருவருந் தலைவியில் வந்துழி-
தலைவன் பாங்கிக்கு யான் வரைந்தமை நுமர்க்கு இயம்பு
சென்றேன்றல்

(இது வெளிப்படை)

கோபுரஞ் சோலை கொடிமதின் மாடங் குலாவிமையோர்
மாபுரம் போலுங்தென் மாறை வரோதயன் வாணன்வெற்பில்
நூபுரங் தேந்த மாதையங் கியான்வரை நீர்மை † பொன்செய்
நூபுரஞ் சூழடி யாப்சென்று கூறு நுமர்தமக்கே.

இ—ள்: பொன்னற்செய்த சிலம்புசுழுங்க அடியினை
யடையாய், கோபுரமுஞ் சோலையுங் கொடியும் மதிலும்
மாடமும் விளங்கப்பட்ட அமராவதியையொக்கும் தென்
மாறை நாட்டில் வரோதயங்கைய வாணன்வெற்பில் நீ
பாதுகாத்துத் தந்த மாதை என்னாரில் வரைந்த நீர்
மையை நுமர்தங்களுக்குச் சென்று சொல்வாயாக ஏ—று.

‘கோபுரஞ் சோலை கொடிமதின் மாடம்’ என்புழி
எண்ணும்மை தொக்குநின்றன. குலாவுதல்-விளங்குதல்.
இமையோர்மாபுரம்-அமராவதி. புரத்தல்-காத்தல். வரை
நீர்மை-வினைத்தொகை. நூபுரம்-சிலம்பு. (358)

பாங்கி தான் அது முன்னே சாற்றியது உரைத்தல்
(இது வெளிப்படை)

அன்னைக் கியம்பின னண்டகை யான்முன் னறிந்துதென்னன்
றன்னைப் பணிந்துகுற் றேவல்செய் யாது சமர்க் ॥கெதிர்ந்த
மன்னைப் புறங்கண்ட வாணன்றென் மாறை வரையிலெங்கள்
பொன்னைப் புணர்ந்துதுங் கேண்முன்னர் நீபொன் புனைந்ததுவே.

இ—ள்: ஆண்டகையே, பாண்டியனைப் பணிந்து
குற்றேவற்றெழுழின் முறைமை செய்யாது போர்க்
॥கெதிர்ந்த மன்னைப் புறங்கண்ட வாணன்றென்மாறை

† (செ—ம்:—) ‘சொன்ன’ † ‘கெழுந்த’

வரையில் எங்கள் பொன்போன்றவளைக் கூடி நுஞ்சுற் மத்தார்முன்னம் நீ திருப்புட்டியது யான் முன்னையரின்து அன்னைக்கியம்பினேன் எ-து.

ஆண்டகை: அண்மைவிள். தென்னன்-பாண்டியன். குற்றேவல்-சிற்றுளாய்ச் செய்ய மேவல். போன்-ஆகு பெயர். பொன் புனைதல்-திருப்புட்டுதல். (359)

மணனயர் வேட்கையி னற்றுய் செவிலியை விடை லொன்றும் வினாதல். வரைந்தமை பாங்கி செவிலிக் குணர்த்தலும், வரைந்தமை செவிலி நற்றுய்க் குணர்த்தலும், பாங்கிதானது முன்னே சாற்றிய துரைத்தலும் முன்றுஞ் செப்பல். தலைமகன் நுமர்க்கியம்பு சென்றென்ற லொன்றும் மேவுதல்.

* மீண்டு வரைதல் முற்றும்.

7. உடன்போக்கிடையீடு

உடன்போக்கிடையீடு எ-து. நம்மையில் வரைந்து கொள்ளாது தன்னாரில் வரைந்தானென்று தலைவி சுற்றுத்தார் வெறுப்படைதலால், தலைவியையுடன் கொண்டு போம்போது, தலைவி சுற்றுத்தார் ரிடையீடுபட்டு மீண்டு தலைவி வருதல்.

“போக்கறி வுறுத்தல் வராவறி வுறுத்தல்
நீக்க மிரக்கமொடு மீட்சி யென்றுங் .

சுடன்போக்கிடையீடு டொருநால் வகைத்தே”

—நம்பி. வரை. குத. 27.

என்னுஞ் சூத்திரவிதியால் உடன்போக்கிடையீடு நால் வகைப்படும்.

* (செ-ம்:-) ‘தன்மை வரைதல் மற்றிற்று’.

† (பி-ம்:-) ‘தலைவி சுற்றுத்தாராலிடையீடுபட்டு’ (பி-ஒ) †

நீங்குங்கிழுத்தி பாங்கியர்தமக்குத் தன்சேலவுணர்த்தி விடுத்தல்

நீங்குங்கிழுத்தி...விடுத்தல் எ-து. ஐம்பத்தைந்தாநாள் தன்னாரைவிட்டு நீங்குங் கிழுத்தி எதிர்வருவோர்தம்மொடு தலைவனுடன் செல்லுங் தன் செலவைப் பாங்கியர்க்குணர்த்தி விடுத்தல்.

வளவேய் மிடைந்த வழிப்படர் வீர்செங்கை வாணன் றஞ்சைத் தளவேய் ககையென் றனோவியர் பாற்சென்று சாற்றுமின்போர்க் களவே எனையவோர் காளோபின் போயினன் கான்பனிநீத் தளவேனில் வஸ்லிபெற் ரூங்கெவு நீதெழி லெய்தியென்றே,

இ—ள்: வளம்பொருந்திய மூங்கில் மிடைந்த வழியிற் செல்கின்றீர், பனிக்காலத்தை நீத்து இளவேனிற் காலத்தை வல்லிபெற்றுற்போல் துங்பமெல்லா மொழித்து அழகைப் பொருந்திக் காட்டிடத்தில், போர்க்களத்தில் முருகவேளையொத்தலீர் காளோபின் போயினன் என்று சிவந்த கையையுடைய வாணன் றஞ்சையிலிருக்கும் தளவையொத்த நகையையுடைய என் பாங்கியர்பாற் சென்று சொல்லுமின் எ—று.

மிடைதல்-நெருங்குதல். படர்தல்-செல்லுதல். தளவு-மூல்லை. கான்-காடு. எவ்வம்-துங்பம். எழில்-அழிகு. சுற்றத்தார் செய்த வெறுப்பை எவ்வநீத்தெனக் குறிப் பாற் கூறியவாறுணர்க. (360)

தலைமகள் தன்சேலவு ஈன்றுட் குணர்த்தி விடுத்தல்
(இது வெளிப்படை)

வாயார நுங்களை வாழ்த்துகின் றேன்றஞ்சை வாணன் வெற்பிற் சாயாத மாதவத் தாழ்சடையிரன்பார் தம்மொடின்றியான் சேயாறு தேர்மிசைச் செல்வதெல் லாமெங்கள் சேரியிற்சென்றியாயா கியகொடி யாட்கினி தாக *வியம்புமின்னே.

* (பி-ம்:-) ‘வியம்புமினே’

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பில் கேடில்லாத மாதவத்தினுற் கொண்ட தாழ்த்த சடையையுடைய அங்கைரி, நுங்களை வாய்நிறைய வாழ்த்துகின்றேன்; தலைவர்தம்முடனே இன்று யான் சேண்வழியில் தேரின்மீது செல்வதெல்லாம் எங்களுரின்கண் சென்று தாயாகிய கொடியாட்கு இப்போதே இன்பாகச் சொல்லும் எ—று.

சாயாத-கேடில்லாத. சேயாறு-சேண்வழி. † இனிது-இன்பம்; குறிப்பாற் கூறிய வெறுப்புமொழி. (361)

நற்றுய்க்கு அந்தனர் மோழிதல்
(இது வெளிப்படை)

மருள்கொண்ட சிந்தை மலைகிழி வோய்தஞ்சை வாணன் வெற்பில் வெருள்கொண்ட மென்பிளை வென்றகண் ணுள்வென்றி வேல்வலங்கை அருள்கொண்ட நெஞ்சினே ரண்ணல்பின் னேயகன் றுளகல்வான் இருள்கொண்ட கொண்டல்செல் லாவரை குழு மிருஞ்சுரத்தே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பினிடத்து மகளைக் காலே மென்று மயக்கங்கொண்ட சிந்தையையுடைய மலைக்கரசியே, வெருட்சிகொண்ட மென்பிளைமாஜை வென்ற கண்ணுளாகிய நின்மகள் வெற்றிவேலை வலங்கையினும் அருளை நெஞ்சினுங்கொண்டலூர் வேந்தன் பின்னே, அகன்ற வானிடத்துச் சூல்கொண்ட மேகம் ஒருகாலுஞ் சென்றறியாத மூங்கில்சூழ்ந்த பெரிய காட்டிடத்தே யகன்றுள் எ—று.

மருள் - மயக்கம். வெருள் - வெருட்சி. பிளை - பெண் மான். ‘வென்றிவேல் வலங்கை யருள்கொண்ட நெஞ்சின்’ என்புழி உம்மைத்தொகை; வென்றிவேல் வலங்கையினும், அருள்நெஞ்சினுமென்றது மாற்றுர் வணங்காக்கால் வேல் செலுத்தலும், வணங்குங்கால் அருள் செலுத்தலும் கருதியென்க. வரை-மூங்கில். (362)

† (செ-ம்:-) ‘இனிதாக என்பது குறிப்பாற்’

நற்றுயறத்தோனிற்றலின்
தமர் பின்சேறலைத் தலைவிகண்டு தலைவற்குணர்த்தல்

நற்றுயறத்தொடு உணர்த்தல் எ-து. அந்தணர் மொழியவறிந்த நற்றுய குறிப்பான் அறத்தொடு நிற்றலிற் றமர் சினத்துக் குழாங்கொண்டு பின்சேறலைத் தலைவி கண்டு தலைவற் குணர்த்தல்.

—
உவலைப் பதுக்கை முரம்புசெல் லாம லுலகமங்கை
தவலைத் தவிர்த்த தமிழ்த்தஞ்சை வாணன் றரியலர்போம்
கவலைக் கடத்துச் சிலைத்திரை கோலிக் கடும்பகழித்
துவலைப் படைக்கட ரேன்றல்பொற் றேர்வங்கஞ் குழ்கிண்றதே.

இ—ள்: தோன்றலே, தழைகளோடு கூடிய குறுங்
தாறுகள் மூடி மேடு செல்லாமல், நிலமங்கையது வளங்
கெடுதலைத் தவிர்த்த தமிழ்த்தஞ்சைவாணன்பகைவர்
செல்லுங் கவர்வழியாகிய காட்டில் வில்லாகிய திரைகளை
யுண்டாக்கிக் கடிய அம்பாகிய துவலைகளைச் சிதறிப்
படையாகிய கடல் நினது பொற்றேராகிய மரக்கலத்தைச்
சூழ்கிண்றது எ—று.

உவலை-தழை; ‘உவலைக் கூரையொழுகிய தெருவில்’
[அடி. 29] என நப்புதனூர் பாடிய மூல்லைப் பாட்டிற்கு
நச்சினார்க்கிணியார் தழையாலே வேயந்த கூரையென
வெழுதிய வுரையானுணர்க. பதுக்கை - சிறுதாற.
முரம்பு-மேடு. தவல்-கேடு. கவலை-கவர்வழி. கடம்-காடு.
திரை-அலை. பகழி-அம்பு. வங்கம்-மரக்கலம். இஃது
இயைபுருவகம். (363)

தலைமகளைத் தலைமகன்விடேத்து அகறல்
(இது வெளிப்படை)

—
ஆறலை வெஞ்சிலைக் கானவ ரேலென்கை யம்பொன் றினால்
நூறலை யஞ்சலை னுண்ணிடை யாய்நும ரேலவர்முன்

சேறலையஞ்சுவல் + செல்லப்பைம் பூகச் செழும்பழுக்காய்த் தாறலை தண்டலை சூழ்தஞ்சை வாணன் றமிழ்வெற்பிலே.

இ—ள்: நுண்ணிடையாய், ஈண்டுக்கூடி வருகின் ரேர் வழியை அலைக்கும் வெய்ய சிலையையுடைய வேட ராகில் என்கையிற் பிடித்த ஒரும்பினால் புறப்பொருளில் தும்பைத்தினையின் நாழிலாட்டென் னுந்துறை தோன்றக் கொன்று குவித்தலையஞ்சேன்; நும் சுற்றத்தாரோயாகில் அவர்முன் செல்லுதலையஞ்சுவேன்; ஆதலால் நீ வாரலை; பசிய கழுகினாது செழித்த பாக்குத்தாறு காற்றுலைசயுஞ் சோலைசூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் தமிழ்வெற்பிடத்தில் யான் செல்வேன் எ—று.

ஆறலைத்தல் - வழிபறித்தல். நூற்றல் - கொல்லுதல். ‘நுமரேலஞ்சுவேன்’ என்றது நுமரெதிர்ந்துழி அவரைக் கொலைசெய்ய வேண்டும், செய்துழி நீ துயருமத்தி, ஆதலால் அஞ்சுவலென்றான். தாறு-குலை. தண்டலை - சோலை. நாழிலாட்டென்பது ஒருவன் பலரைக் கொன்று குவித்தல். என்னை? “பல்படை யொருவற் குடைதலின் மற்றவ, னெள்வாள் வீசியநூழிலும்” [தொல். பொ. சூத். 72] என்னுஞ் சூத்திரத்தா னுணர்க. § இதற்குதாரணம் 1 மதுறைக் காஞ்சியிற் கண்டுகொள்க. யான் செல்வேன் என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. (364)

தமருடன் செல்பவள் அன்பற்றோக்கிக் + கவன்றுற்றல்

தமருடன் செல்பவள் கவன்றுற்றல் எ—து. தமருடன் செல்லப்பட்ட தலைவி அவன் புறங்காட்டிப் போதலை நோக்கிக் கவலைப்பட்டுத் தேறுதல்.

+ ‘செல்வல்’ என்பது திரு. அ. குமாரசவாயிப்புவர் அவர்களின் நம்பியகப்பொருளுறைப் பதிப்பிற் பாடம். ஈண்டு, ‘நீ வாரலை’ என்னும் பொருட்கு அப்பாடம் பொருந்தாமை காண்க.

§ (செ-ம்:-) ‘இதற்குக் காரணம்’ + (செ-ம்:-) ‘கவன்றரற்றல்’

1 “வள்ளை நீக்கி வயமீன் முகங்து, கொள்ளை சாற்றிய கொடுமிட வலைஞர், வேழப் பழனத்து நாழிலாட்டு + ஓதை” [மதுரை-அடி-255-7] என்புழி “மருதலிலத்து மீணக் கொன்று குவித்தலாற் பிறந்த ஓசை”, என்னும் நச்சஞர்க்கினிய ரூரையால் ‘நாழிலாட்டு’ என்பதன் பெயர்க் காரணத்திற்கு மேற்கோள் காண்க.

எமா னெனவஞ்சு மெற்காத் தலினவ் விரவிபொற்றேர் வாமானின் வாழ்வன வாகபன் ஞட்டஞ்சை வாணென்னார் போமா னதரிடத் தென்னையர் தோன்றப் புறங்கொடுத்த கோமான் மணிநெடுந் தேர்நுகம் பூண்ட குரகதமே.

இ—ள்: தஞ்சைவாண னுக்குப் படைவராயுள்ளார் செல்லு மான்சஞ்சரிக்கும் வழியிடத்து என் தந்தை தன்னையர் தோன்றுதலைக் கண்டு புறங்கொடுத்துச் செல் கின்ற தலைவனது மணியிழைத்த நெடுந்தேர்நுகத்திற் பூட்டிய குதிரைகள் அம்புகண்ட மான்போல அஞ்சகின்ற என்னைக் காத்தலால் அவ்வாதித்தனது பொற்றேரிற் பூட்டிய வாவுங் குதிரைகள் போலப் பன்னள் வாழ்வன வாக எ—று

ஏ—அம்பு. வாமான்-வாவுமான். “செய்ய மென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு, மெய்யொடுங்கெடுமே யீற்றுமிசை யுகரம்” [தொல்-சொ-வினை-கு-41] என்பதனாலுணர்க. அதர் - வழி. குரகதம் - குதிரை. ‘கவன்றுற்றல்’ என் பதனால் இக்கிளவி¹ இரக்கத்தின்பாற்படும். (365)

நீங்குங்கிழுத்தி பாங்கியர் தமக்குத் தன்செலவுணர்த்தி விடுத்தலும், தன் செலவீன்றுட்குணர்த்திவிடுத்தலும், ஈன்றுட்கந்தனர் மொழிதலுமாகிய மூன்றும் போக்கறி வுறத்தற்குரிய. அறத்தொடு நிற்றவிற் றமர்பின்சேறலைத் தலைவி கண்டுரைத்தலொன்றும் வரவறிவுறத்தற் குரித்து. அவன் விடுத்தகறலொன்றும் நீக்கத்துக் குரித்து. தமருடன் செல்பவள் அவன்புறநோக்கிக் கவன்றுற்றலொன்றும் இரக்கத்து (-இரக்கமொடு மீட்சி)க் குரித்தெனக்கொள்க.

உடன்போக்கிடையீடு முற்றும்.

¹ உடன்போக்கிடையீட்டின் வகை நான்கனுள், இறுதிக்கண்ண தாகிய ‘இரக்கமொடு மீட்சி’ என்னும் வகையின்பாற்பட்ட கிளவியா மென்றபடி.

8. வரைதல்

† வரைதல் எ - து. ஐம்பத்தாரூநாள் தலைவன் மீண்டும் தலைவி யில்லின் வாரானின்றுமித் தலைவிதமர் எதிர்கொண்டுபோய்மூத்து வந்தபின், உலக வியற்கையின்படி பலவிதமாக அருங்கல முதலிய வேண்டுவன கொடுத்து அந்தணரையுஞ் சான்றேரையு முன்னிட்டு மனச்சடங்குடனே வதுவை முடித்துக் கோடல்.

சென்றேன்மீண்டுவந்து அந்தணரையுஞ் சான்றேரையும் முன்னிட்டு வரைந்துகொண்டுகிக் கண்டோர் மகிழ்ந்துகூறல்

† சென்றேன் கூறல் எ - து. “தன்னார் வரைதலும் தன்மனை வரைதலும் - என்னுமில் விரண்

† இவ் விருவிவரணவுரையும் செக்தமிழ் - தொகுதி - 6; பக்கம் 145-6-ற் காட்டப்பட்ட திருத்தப் பாடத்தின்படி ஈண்டுக் கொள்ளப்பட்டன.

எமக்குக் கிடைத்த இரண்டு ஏட்டுப் பிரதிகளில் (“சேலார் புனல் வையை” என்ற செய்யுளின் தொடக்கத்திலே உள்ள பாடம் பின்வருமாறு :—

“‘தன்னார் வரைதலுங் தன்மனை வரைதலும்
என்னுமில் விரண்டொழித் தெவற்றினுங் கிழவோன்
அந்தணர் சான்றேர் முன்னிட்ட டருங்கலங்
தந்தனன் வரைத றகுதி யென்ப’ [நம்பி-வரை-கு. 29]
என்னுஞ் குத்திர விதியால்,

சென்றேன் மீண்டுவந்து அந்தணரையுஞ் சான்றேரையு முன்னிட்டு வரைந்துகொண்டுகிக் கண்டோர் மகிழ்ந்து கூறல் [எ - து] ஐம்பத்தாரூநாள் தலைவன் மீண்டும் தலைவியில்லின் வாரானின்றுமித் தலைவிதமர் எதிர்கொண்டுபோய்மூத்துவந்தபின் உலகவியற்கைப்படி பலவிதமாக அருங்கல முதலிய வேண்டுவன கொடுத்து அந்தணரையுஞ் சான்றேரையு முன்னிட்டு மனச்சடங்குடனே வதுவை முடித்துகிக் கண்டோர் மகிழ்ந்து கூறல்.”

இப் பாடத்தின்படி “சென்றேன் மீண்டுவந்து.....மகிழ்ந்து கூறல்” என்ற முற்பகுதியானது கிளவிப்பேயராகவும், “ஐம்பத்தாரூநாள்.....மகிழ்ந்து கூறல்” என்ற பிற்பகுதி அதன் விவரண வுரையாகவும் கொள்ளற்கு ஏற்படுத்துமை காணக்.

பொழுத் தெவற்றினால் கிழவோ - னந்தனர் சான்றேர் முன்னிட்டருங்கலங்-தந்து வரைத றகுதி யென்ப.” [நப்பி-வரை - சு - 29] என்னுஞ் சூத்திர விதியாற் சென்றேன் மீண்டு வந்து அந்தனரையுஞ் சான்றேரையும் முன்னிட்டு வரைந்துகொண்டுழிக் கண்டோர் மகிழ்ந்து கூறல்.

சேலார் புனல்வையை சூழ்தஞ்சை வாணன்றென் மாறையினம் வேலா நெனப்பிறர் வேட்டவர் யார்மணம் வெண்டுகிலின் பாலா ரமளியும் பாற்கட லானது பங்கயக்கண் மாலா யினாவி னுந்திரு வாயினண்¹ து மாதருமே.

இ—ள்: கயலார்ந்த புனல் பெருகிவரப்பட்ட வையை சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் றென்மாறைநாட்டில் வெண்டுகிலின் பான்மையார்ந்த பாயலும் பாற்கடல் போன்றது; இவ்வேந்தனுஞ் செந்தாமரைக்கண் மாலை * யொப்பாயி னன்; இம்மாதரும் திருவை ஈ யொப்பாயினாள்; ஆதலான், நம்வேலானென மணம் வேட்டவர் பிறர் யார் எ—று.

ஆனால், பழைய பதிப்பாகிய செல்வராச முதலியார் பதிப்பில், தீவ்விரண்டு பகுதிகளுக்கும் இடையிலே (அதாவது ‘ஜம்பத்தாருஙான்’ என்பதன் தொடக்கத்திலே) “வரைதல் எ-- து.” என்று அதிகப் பாடங் காணப்படுகிறது; அது எமக்கு அகப்பட்ட ஏடுகளில் இல்லை; மேலும், ‘வரைதல்’ என்ற இப்பகுதித் தலையங்கப் பெயரும் ஏடுகளில் இல்லை

¹ (செ-ம.-) ‘மாதுமின்றே’; இப்பாடத்திலுள்ள ‘இன்றே’ என்னுஞ் சொற்குப் பொருள் உரையிலின்மையின் யாங்கொண்ட பாடம் பொருந்துதல் காணக.

1 மாதர்-அழகு என்னும் பொருள்பயக்கும் பண்புவாசகம் ஈண்டுப் பண்பியாகிய பெண்ணை யுயர்த்தி உயர்த்தினை முடிபேற்றது. “ஈன்றங்கிசைத்தல்” [தொல், சொல். சூத். 58] என்னும் விதியால். இச்சொல் பெண்பால் விகுதிபெற்று ‘மாதராள்’ என கிற்றலுமுண்டென்பதை. “மானினேர்விழி மாதராய்” என்னுஞ் தேவாரப்பாசுரத்தானு மறிக.

(செ-ம:-) * ‘யொப்பானுயினன்’

(பி-ம:-) § ‘யொப்பாளாதலால்’

சேல் - கயல். ஆர்தல் - பொருந்தல். புனல் - நீர். அமளி - பாயல். இங்ஙனமொரு தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஒருகால் மணமுடிப்பதன்றிப் பலகால் மணமுடிந்த தாகக் கூறுதல் உலகின்கண் வழங்குவதன்றே, இவ்வாறு கூறியதென்னையெனின், — உடன் போய்த் தன்னுரின்கண்ணே வரைதலும் மீண்டுவந்து தன் மனையின்கண்ணே வரைதலும், அந்தனர் சான்றேரை முன்னிட்டுத் தாய் தமரறிய மனச்சடங்கின் முறையே முடியாமையான், அவையிரண்டும் மணமாகா; அஃதென்னையெனின் உலக வியல்பின்கண் தாய்தமரறியாது மனச்சடங்கு, மின்றி ஒருவன் உரிமை கருதித் தாலிகட்டுமி மன மென்று உலகின்கணுள்ளார் கைக்கொள்ளார்; அவற்கே மீண்டும் மனச்சடங்குடனே மணமுடிப்பார்: ஆதலால், அந்தனர் முதலாயினுரை முன்னிட்டு அவன்மனையின் மனச்சடங்குடனே முடித்தவின் இதுவே மணமாயினவாறுணர்க. இவ்வாறு நாள் முறையாய்க் கூறிவந்து ஜம்பத்தாறுநாள் மணமுடிந்ததென்று கூறியதென்னையெனின், “திங்க விரண்டி னகமென மொழிப” என்னும் இறைவாரர் பொருட் [32] சூத்திரத்துரையில் இரு திங்களுள் நாலுநாளிருக்க மணமுடிப்ப தியல்பென்று இலக்கணங்கூறினமையாற் கூறியதென்றுணர்க. (366)

வரைதல் முற்றும்.

இரண்டாவது வரைவியல் முற்றிற்று.

முன்றுவது

கற்பியல்

கற்பியல் எ - து. கற்பிக்கப்படுதலாற் கற்பாயிற்று. கற்பித்தலாவது என்னையெனின், அறிவும் ஆசாரமும் தலைவனும் கற்பிக்கப்படுதலும், இருமுத குரவராற் கற்பிக்கப்படுதலும், செவிலியாற் கற்பிக்கப்படுதலும், அந்தணர் முதலிய சான்றேராற் கற்பிக்கப்படுதலும் எனக் கற்பித்தல் †¹ பலவாயினவாற் கற்பெனப் பெயராயிற்று.

ஆயின், இவ்வாறு ‡ களவினையுகு கற்பின்கணையு கல் உலகின்கண் இன்றெனில், * அஃதே நன்று சொன்னும். அறிவுடையோர் மக்கட்டு மணஞ்செய்யுங்கால் இத்தன்மையானோ நினக்கு மணஞ்செய்ய நினைத்தேம், இது நினக்கியோ? இயைவின்மையோ? என வினாவி அவர் கூற்றின்படி. செய்வர். அவர் கூறுக்கால் குறிப்பானுணர்ந்து செய்வர். தலைவியைத் தாயரும் இவ்வாறு வினாவிக் குறிப்பானுணர்ந்து செய்வரெனக் கொள்க. இங்ஙனம் இருவருள்ளும் ஒத்தவழி மணஞ்செய்த வியல்பாயிற்று; ஆகவே உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததாம்; உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்தபோதே மெய்யுறுபுணர்ச்சி நிகழ்ந்ததாயிற்று. இதனை “உள்ளத்தா லுள்ள லுங் தீதே பிறன் பொருளைக் - கள்ளத்தாற் கொள்வே மெனல்.” [குறள் - 282] இங்ஙனங் கூறிய குறளுக்குப் பரிமேலமுகருறையில் நினைத்தலுஞ் செய்தலோடொக்குமெனக் கூறியத்துற லுணர்க. எனவே, உலகின்கண் நிகழுங் கற்பொழுக்கமெல்லாம் கந்தருவ மனத்தின்வழிக் கற்பென்றே கொள்க.

(செ-ம் :) † ‘பலவாயின ஆதலால் கற்பியல் என’

(பி-ம் : -) ‡ ‘களவினுளெனாமுகு’

(பி-ம் : -) * ‘அஃதேனன்று சொன்னும்! ’

1 பலவாயினவால் - பலவாகியவற்றால்.

1. இல்வாழ்க்கை

இல்வாழ்க்கை எ - து. தலைவனும் தலைவியும் இல்லின் கண் வாழும் வாழ்க்கையைக் கூறுதல்.

“கிழவோன் மகிழ்ச்சி கிழத்தி மகிழ்ச்சி
பாங்கி மகிழ்ச்சி செவிலி மகிழ்ச்சியென்
றீங்கு நால்வகைத் தில்வாழ்க் கையே.”

—நம்பி கற்-கு-3.

என்னும் † சூத்திரவிதியால் இல்வாழ்க்கை நால்வகைப்படும்.

தலைவன் தலைவிழுன் பாங்கியைப் புகழ்தல்
(இது வெளிப்படை.)

நின்மே லடுத்த பசலையின் காரண நின்றுளைவி
என்மே லடுத்த வியல்பினான் ரேபெற்ற தேழுலகும்
தன்மே லடுத்த புகழ்த்தஞ்சை வாணன் றமிழ்க்கிரிநுண்
பொன்மே லடுத்தன பொற்சனங் கீன்ற புணர்முலையே.

இ—ள்: நுண்ணிய பொன் மேலே நெருங்கவைத்தாற் போன்ற சுணங்கைப் பெற்றிடைவெளியின்றி நெருங்கிய முலையினையுடையாய், தன்னிடத்துத் தோன்றிய புகழ் ஏழுலகும் நெருங்கிய தஞ்சைவாணன் றமிழ்ச்சிலம்பிடத் திருக்கும் நின்மேலே நெருங்கிய பசலை நீங்குங் காரணமாக நின்றுளைவி என்மேலே நெருங்கிய அன்பின் முறைமையி னன்றே இல்வாழ்க்கை பெற்றது எ—று.

அடுத்தல்-நெருங்குதல். இன் - 1 நீங்கற்பொருண்மை கொடுக்கும் உருபாகலான் 1 நீக்கத்தை யுணர்த்தினின்றது. இயல்பு - முறைமை. தமிழ்க்கிரி - பொதியமலை. நுண் பொன் - தகட்டிற் சிதறிய சிறுமைப்பட்ட பொன். புணர் முலை - நெருங்குமுலை. இல்வாழ்க்கை அதிகாரத்தான் வந்தது.

(367)

† (செ-ம்:-) ‘அகப்பொருள் விளக்கச் சூத்திர’ 1 தன் முடிக்குஞ் சொல்லாகிய ‘நீங்கும்’ என்பதை அவாவி, அதனை வருவித்துரைக்க நின்றது என்க.

தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தல்

(இது வெளிப்படை.)

தெரியா டகவிதழ்ப் பூங்கொன்றை வேணியுங் தேவியும்போற் பிரியா துறையப் பெறுகுதிராற் பிறைமானு நெற்றிப் புரியாழ் நிகர்மொழிப் பூவையுங்கும் புணர்ந்த பல்கேழ் வரியார் சிலையன்னை லேதஞ்சைவாணன்றென் மாறையிலே.

இ—ள் : பல நிறத்தையுடைய கட்டுதலார்ந்த சிலைய யுடைய அண்ணலே, தஞ்சைவாணன் றென்மாறைநாட் டில் பிறைபோலும் நெற்றியையும் நரம்புகட்டிய யாழிசை போன்ற மொழியையும்பைடைய பூவைபோல்வாஞும் நீயுங் கூடி, தெரிந்தெடுத்த பொன்போன்ற இதழையுடைய கொன்றைப் பூவைத் தரித்த ¹ வேணிய[ர]ாகிய சிவனும் தேவியாகிய உமையும்போல எஞ்ஞான்றும் பிரியாதிருக் கப்பெறுவீர் எ—று.

தெரியாடகம் - பொன்களிற் றெரிந்தெடுத்த பொன் கொன்றைவேணி - சிவன். தேவி - உமை. ஆல் - அசை. புரி - நரம்பு. யாழும் பூவையும் ஆகுபெயர். கேழ் - நிறம். வரிதல் - கட்டுதல். (368)

பாங்கி தலைவியை வரையுநாள்ளவும் வருந்தாதிருந்தமை யுரையாயென்றல்

(இது வெளிப்படை.)

கோங்கநன் மாழுகைக் கொங்கைநல் லாய்மணன் கூடுமெல்லை யாங்கன மாற்றி யிருந்தனை நீயிப மாசயிலம்

¹ வேணி - சடையினை யுணர்த்தும் வடசொல். ஆதலின் சிவன் என்னும் பெயரோடு இருபெயரொட்டாகச் சேராமையின் ‘வேணிய ராகிய’ என்ற பாடமே பொருந்துதல் காண்க. கொன்றைவேணி : அன்மொழித்தொகையாகச் சிவனை யுணர்த்தும்.

தாங்கன மாறத் தலம்புனை வாணன் றமிழ்தஞ்சைவாழ் பூங்கன மார்குழ லாரலர் மாலைப் பொறைசுமங்தே.

இ—ள் : கோங்கினது நல்ல பெரிய முகைபோன்ற கொங்கையையுடைய நல்லாய், நீ மணங்கூடுமளவும் திக் கயமும் பெரிய குலவரையும் பூமி பாரமெடுத்த இனைப்பாற அப்பாரத்தைத் தரித்த வாணன் றமிழ்த் தஞ்சையில் வாழும் பூவைத்தரித்த முகில்போன்ற குழலார் தாற்றப் பட்ட² அலராற் கட்டிய மாலையினது பாரத்தைச் சுமங்கு எவ்வண்ணமாற்றியிருந்தனை எ—று.

இபம் - ³திக்கயம். மாசயிலம் - குலவரை. தலம் - பூமி. கனம் - முகில். இதற்குப் பாரமாகிய குழலாரென்று பொருள் கூறுவாரு முளர். (369)

பெருமக ஞரைத்தல

பெருமகஞரைத்தல் எ—து. தலைவி தான் வருந்தா திருந்த காரணம் பாங்கிக் குரைத்தல்.

மைதோய்ந் தலர்ந்த மலர்த்தடஞ் சூழ்தஞ்சைவாண னென்னார் மெய்தோய்ந்த செந்திற வேல்வியி யாய்துயர் வெள்ளம்வெற்பார் கைதோய்ந் தனிப்ப வேசாகத்த வாய்சிறங் கால்வனவாய் நெய்தோய்ந்தனதழை யேபுனையாக்கொண்டு நீந்தின னே.

இ—ள் : கருநிறம் பொருந்தி யலர்ந்த நீல மலரை யுடைய வாவி சூழ்ந்த தஞ்சைவாண னுக்குப் பகைவரா யுள்ளார் மெய்பிரத்தத்திற் ரேய்ந்து சிவந்த நிறத்தை

² அலராற் கட்டிய மாலை - பழிமொழியாற் புனைந்து கூறிய சொன் னிரை (சொற்கூட்டம்); ஈண்டு, 'பூவாற் கட்டிய மாலை' என வேலெரு பொருள் சிலைடையனிவகையால் தொனிக்கின்ற தொனிப்பொருள் நயம் மெச்சத்தக்கது.

3 'திக்கஜம்' என்ற வடசொல்லின் தீரிவு; திசையாணைகள்; அவை உலகங்காக்கும் திக்குப்பாலகர்களாகிய இந்திரன் முதலிய தேவர்க ஞடைய யாணைகள்.

யுடைய வேல்போன்ற விழியினையுடையாய், வெற்பர் கை தொட்டளிப்ப அசோகமென்கின்ற பெயரினை யுடையன வாய் நிறத்தை யொழுக்குவனவாய் நெய்யிற் ரேய்ந்தாற் போன்ற தழுமையே தெப்பமாகக் கொண்டு துயர வெள்ளத்தை நீந்தினேன் எ—று.

மைதோய்ந் தலர்ந்த மலர் - நீலமலர். சடம் - வாவி. தோய்ந்து - தொட்டு. அளிப்ப - கொடுப்ப. நெய் - புழுகு. புளை - தெப்பம். (370)

தலைவனைப் பாங்கி வரையுநாளளவும் நிலைபேறவாற்றிய
நிலைமை வினாதல்.

(இது வெளிப்படை)

இதற்கு இச்செய்யுளிற் கவியில்லை.

1 வரையுமின் நாளள வெவ்வாறு நீரெம் மடந்தைமுகை புரையுமென் கொங்கை பிரிந்திருங் தீர்முன் பொருப்பெடுத்தே நிரையுமிஞ் ஞாலமுங் காத்தரு டானன் பதாகையினீள் திரையுங் குயிலும் விடாதெழு மோசை செவிமடுத்தே.

[இது பிறசெய்யுட் கவி]

(371)

1 இ—ள் : (தோன்றலே,) முற்காலத்திலே கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகப் பிடித்துப் பசுக்கூட்டங்களையும் இவ்வுலகத்தையும் காத்தருளிய தானனது கொடிபோல் கீண்ட திரையினையுடைய கடலீனின்றும் குயிலினின்றும் நிங்காதெழுகின்ற ஒசையினைக் கேட்டு, மணஞ்செய்யு மின்நாள்வரைக்கும் நீளிர் எமது தலைவியது கோங்க முகையினை யொக்கும் மென்மையாகிய தனங்களை எவ்வண்ணம் பிரிந்துறைந்தீர் எ—று.

மன்றல்மளைவரு செவிலிக்கிதுளை யன்புற வுணர்த்தல்

மன்றல்மளைவரு செவிலிக்கு இகுளை யன்புற வுணர்த்தல் எ—து. கலியாணமளையில் வந்த செவிலிக்கு இகுளை இருவரது ட் அன்பும் உறவும் உணர்த்தல்.

வளங்கொண்ட தஞ்சை வரோதயன்வாணன் ரென்மாறையன் னாள் இளங்கொங்கை கொண்டுமுதிரங்கொண்மார்பின் முத்தேற்பவித்தி விளங்கொண் பிறைநுதல் வேர்தங்கு போகம்விளைத் தன்புசேர் உளங்கொண் டருத்துத் லாலன்ஜை யூர னுவப்புறுமே.

இ—ள் : அன்ஜை, வளமைகொண்ட தஞ்சையில் வரோதயனு வாணன் ரென்மாறைபோன்ற தலைவி தன்னிலங்கொங்கையைக் கொண்டுமுது ஈரங்கொண்ட மார்பிடத்து முத்துமாலையினது முத்தைப் பொருங்த வித்தி விளங்கும் ஒள்ளிய பிறைபோன்ற நுதலின் 1 வேரைத் தங்கு போகத்தை விளைத்து அன்புசே ருள்ளங்கொண்டு நுகர்வித்தலான் ஊரன் மிகவு மகிழ்ச்சியுறும் எ—று.

ஈரம் - அன்பு. அருத்துதல் - நுகர்வித்தல். உவப்பு - மகிழ்ச்சி.

(372)

வாழ்க்கை நன்றென்றல்

வாழ்க்கை நன்று என்றல் எ—து. பாங்கி இல் வாழ்க்கை நன்றென்று செவிலிக் குரைத்தல்.

சினவேய் 2 சுழியுங் கழிற்றண்ணல் வாணன் ரென்மாறையினம் மனவே யகலல்குல் வல்லியன் னுண்மறை யோர்முதலாம்

† (பி-ம் :-) ‘அன்புறவையும்’

1 வேராகிய நீரைப் பாய்ச்சி இன்பமாகிய விளைவை விளைத்து என்க. வேர்-வியர்வை,

2 ‘திரும்பிப்பாயும்’ என்பதே பொருளாகவின் ‘சளியும்’ என்னும் முற்பதிப்புப் பாடம் பொருங்தாமை காண்க. சளித்தல் - சினத்த ஸல்ரேவெனின், ‘சினவு ஏய்’ என அப்பொருட்கு வேறு சொல் சண்டிருத்தலின் அச்சொல்லாகக் கொள்ளற் கேலாமையுக் காண்க.

சனவே தனைகெடத் தானங்க ஸீதலிற் சாலவுநன்
றெனவே நடக்கின்ற தாலன்னை நாடொறு மில்லறமே.

இ—ள :- அன்னை, தன்னிழிலூச் சுழித்துப் பாயும் கினம் பொருந்திய களிற்று வேந்தனுகிய வாணன் ரென் மாறை நாட்டில் நம்முடைய பட்டிகை சூழ்ந்த அகன்ற அல்குலையுடைய வல்லிபோல்வாள் மறையவர் முதலாகிய சனங்களது வேதனைகெடத் தானங்க ஸீதலின் மிகவும் நன்றென இல்வாழ்க்கை நாடொறும் நடக்கின்றது எ—று.

‘சுழியுஞ்சினவேய்’ என மாறுக. மனவு - இடையிற் கட்டும் பட்டிகை. ‘மறையோர் முதலாம்’ எனவே நாவலர் மிடியர் பிணியாளரையுங் கொள்க. தானங்கள்-அன்னம் ஆடை நிதி முதலியன. (373)

மணமைச் சென்றுவந்த சேவிலி
போற்றேடி கற்பியல் நற்றுயக் குணர்த்தல்.

(இது வெளிப்படை.)

ஒன்றே நமக்குவங் தெய்திய நன்மை யுடன் ரெதிர்ந்தார் வன்றே லமர் வென்ற வாட்படை வாணன் ரென் மாறையில்வாழ் கின் றேகை கற்பி னிலைமையெண் ணைதெதிர் கின்று வெங்கிட டன்றே வடக்கிருந் தாண்மடப் பாவை யருந்ததியே.

இ—ள : [அன்னை,] கோடித் தெதிர்ந்தார் வலிய யானைப்போரை வென்ற வாட்படையை யுடைய வாணன் ரென்மாறையில் வாழுப்பட்ட நின்றேகைபோல்வாளது கற்பினிலைமையை யென்னுது மடப்பாவை போன்ற அருந்ததியானவள் ஒப்பென்று எதிர்நின்று தோல்வியை யடைந்து புறங்கொடுத்தனலைன்றே தவஞ் செய்வதற்கு 1 வடக்கிருந்தாள்; ஆதலால், மகளால் நமக்கெய்திய நன்மை யொன்றே? பல எ—று.

1 வடக்கிருத்தல் - இதனை வட-நூலார் பிராயோபவேசம் என்பர். போரில் தோல்வியற்ற அரசர் வடக்கிருந்து தவத்தா ஹயிர்விடல் மரபு என்பதனைப் புறநானாறு முதலிய நூல்களா னுணரலாம்.

உடன்று-கோபித்து. தோல்-யானை. வெங்கிட்டு-புறங்கொடுத்து. தோல்வியடைந்தோர் தவஞ்செய்வதற்கு வடக்கிருத்தல் இயல்பென்றுணர்க. கவுசிகன் வசிட்டதே டெதிர்த்துத் தோல்வியடைந்து வடதிசையிற் றவஞ்செய்ததனுமுணர்க. அன்னையென்னு முன்னிலை: ஏச்சம்.

நன்மைனவாழ்க்கைத் தன்மை யுணர்த்தல்

நன் மனைவாழ்க்கைத் தன்மை யுணர்த்தல் எ-து. செவிலி நற்றுய்க்குத் தலைமகள் மனைவாழ்க்கைத் தன்மையை யுணர்த்தல்.

விண்மே லமரர் விரும்பம் ராவதி வெள்ளமுந்நீர் மண்மே லடைந்தன்ன வாழ்க்கைய தானாது வாணன்றஞ்சைப் பண்மே ஸளிமுரல் குங்குமத் தோளவர் பங்கயம்போற் கண்மே லருள்பெற்று வாழ்மட மாதர் கடிமனையே.

இ—ள்: வாணன் தஞ்சைமாநகரில், மேலே வண்டு பண்ணை முரலப்பட்ட குங்கும மாலையணிந்த தோளையுடையவரது பங்கயம் போன்ற கண்ணிடத் தருளைப்பெற்று வாழப்பட்ட மடமாதர் மணமனையாயினது, விண்ணுலகில் அமரர் விரும்பும் அமராவதி வெள்ளமாகிய கடல்சூழ்ந்த மண்ணுலகின் மேல் வந்தடைந்தாலொத்த வாழ்க்கைய தானாது எ—று.

அமராவதி - இந்திரபுரம். முந்நீர் - கடல். 'அளி பண' என மாறுக. முரலுதல் - ஒலித்தல். கடி - மணம். (375)

சேவிலி நற்றுய்க்கு இருவர் காதலையும் அறிவித்தல்

(இது வெளிப்படை)

நனையகத் தல்கிய நாண்மல ரோதி நயந்துறையும் மனையகத் தல்விடை வைகுத லாற்றஞ்சை வாணனைனார் விணையகத்தல்குதல் செல்லுவரேனுமவ் வேந்தர்பொற்றேர் முனையகத் தல்கல்செல் லாதொரு நாளு முகிழ்நகையே.

இ—ள் : [முகிழ்நகையாய்,] கள் உள்ளே தங்கிய முறுக்கவிழ் மலரையனின்த கூந்தலாள் விரும்பியிடுறை யும் மனையகத்து இராக்காலத்தில் தங்குதலால், ¹ தஞ்சை வாணன் ஒன்றார்போர்த்தொழிலிடத்துத் † தங்குதலாற் செல்லுவரேனும், அத்தலைவர்பொற்றேர் ஒருநாளும் படையகத்துத் தங்குதல் செல்லாது எ—று.

எனவே, - இரவின் கண் மஜீனிடத்துத் தங்குதலல்லது மற்றேரிடத்துங் தங்குதலில்லையென்று கூறியவாறுயிற்று.

நனை - கள். அகம்-உள். அல்கல் முன்றும் தங்குதல். நாண்மலரோதி - ஆகுபெயர். நயந்து - விரும்பி. அல்-இரவு. வைகுதல் - தங்குதல். முஜீன - படை. ‘செல்லுவரேனும்’ என்னும் உம்மையாற் செல்லாரென்பது தோன்றி நின்றது. மலர்நகை மடவார்க் கியல்பன்று; அதனால் ‘முகிழ்நகை’ யெனக் கூறினார். முன்னம் வறிதுநகை தோற்றிக்கும் [15] இவ்வாறே முகிழ்நகை தோன்றியதென்றுணர்க.

தலைவன் தலைவிழுன் பாங்கியைப் புகழ்தல் கீழவோன் மகிழ்ச்சி; தலைவனைப் பாங்கிவாழுத்தல் முதல் செவிவிக் கில்வாழக்கை நன்றென்ற லீருகிய வாறனுள் பெருமக்க ஞரைத்தல் கிழத் திமகிழ்ச்சி; அல்லனவைந்தும் பாங்கிமகிழ்ச்சி; செவிவி நற்றுய்க்குத் தலைமகன் கற்பியலுணர்த்தல் [முதலாகிய] முன்றுஞ் செவிவிமகிழ்ச்சியெனக் கொள்க. (376)

இல்வாழக்கை முற்றும்.

† (பி - ம்:-) ‘தங்குதலாற்’

1 வாணனனவன் பகைவரோடு செய்யும் போர்த்தொழிலின்கண் தங்குதல் காரணத்தால், அவனுக்குப் படைத்துணையாகச் செல்லுவ ராயினும், அத்தலைவர் பொற்றேர் பாசறைக்கண் தங்குதலில்லை; தலைவிமீதுள்ள அன்பு மிகுதியால் ஆண்டு இராவிற்றங்காது மீண்டுவருத ஆடையர் என்றபடி.

2. பரத்தையிற்பிரிவு

பரத்தையிற் பிரிவு எ-து. தலைவன் பரத்தைமேற் காதலாய்த் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையர் சேரியிற் போதல். பரத்தையிற் பிரிவென்றேதுவே, “பொது நலத்தார் புன்னலங் நோயார் மதிநலத்தின், மாண்ட வறிவினவர்” [குறள்-915] என்பதனால் தலைவ னறிவில் மூம், தலைவியிடத் தன்பு மிலமூம், பெருமையுமிலமூம், பட்டியுமாமெனின், அன்றன்று. அரசரிமையனுதலின் அவ்வரசரிமைக்குப் பரத்தையரினும் வரைதற்குரியராய்த் தொன்று தொட்டு நடக்கு முறைமையாராயும், வரையாது அவ்வரிமையாய்ச் சேரியின்கணுறைவாருமாகிய இவரும் பிறந்த ஞான்று தொட்டு இவற்கென வரித்திருக்கப் படுதலானும், அவரை நீக்குதல் தகுதியன்மையானும், பரத்தையிற் பிரிதல் குற்றமன்றெனக்கொள்க, அன்றி யும், காலீலக்கடன் கழித்தலும், ¹ ஒலக்கத்திருந்து நாடு காவற்றெழுழில் செலுத்தலும், விருந்துட னடிசில் கை தொட்டலும், நாவலரோடு த் கல்வி பயிற்சலும், ஆடல் பாடல் களிற் களித்தலும், மடவாரோடு கூட்டலும், துயிலலும், துயிலுணர்ந்து தேவர்ப்பராவலுமாகிய ? கால வரையறை யெட்டினுள், ஆடல் பாடற்காலம் ஒன்றுதலானும், அதற் குரியர் பரத்தையராதலானும், அதற்குரிய காலத்தில் அவரிடத்தில் மனம் செல்லுத வியல்பாதலானும், பரத்தை

[†] (பி.ம் :-) ‘கவி பயிற்சலும்.’

¹ ஒலக்கம் - கொலு மண்டபம்.

2 கெளாடில்ய ஸீதியில் பகலை எட்டுக் கூருகவும் இரவை எட்டுக் கூருகவும் பிரித்து அவ்வக் காலங்களில் அரசன் செய்யும் கருமங்கள் இவையெனக் கூறப்பட்டுள்ளன ; அவற்றுள் இங்கே கூறிய எட்டுக் கருமமும் அடங்குதலை அந்தாலிற் காண்க. கலிங்கத்துப் பரணியில் வீஜயதரனுகிய சோழச் சக்கரவர்த்தியின பெர்முதுபோக்கைக் கூறும் தாழிசையொன்றில் ‘கலையினெடுஞ் கவிவாணர் கவியினெடு மிசையி னெடுஞ் காதன்மாதர், முலையினெடு மநுநீதி முறையினெடு மறையி னெடும் பொழுதுபோக்கி’ என இவற்றுட் பல கடன்கள் சோல் ஸப்படுதல் காண்க.

யிற்பிரிதலாற் குற்றமின்றெனக் கொள்க. ஆயின், பரத்தையர் சேரியிற் செல்லுமாறென்னையெனின், அவர் பலரோடும் விளையாடற் பொருட்டும், அவருட் புணர்தற் குரியாறைப் புணர்தற்பொருட்டும் பரத்தையர் சேரியிற் செல்லுமென்றுணர்க.

காதலன் பிரிவழிக் கண்டோர் புலவிக்கேதுவிதாம்
அவ்விறைவிக்கேன்றல்

(இது வெளிப்படை.)

மாறையர் காவலன் வாணன் றென் றஞ்சையில் வானுதற்கில் வாறையர் காரண மாகுமன் றேகொங்கை யானையுடன் சாறையர் வீதி யரிப்பறை யார்ப்பத் தயங்குகுழற் சூறையர் சூறைகொள் வான்வய ஊரனைச் சூழ்ந்தனரே.

இ—ள் : விளங்குங் குழலையுடைய பரத்தையர் அறி வைக் கொள்ளோ கொள்ளும் பொருட்டாகக் கொங்கை யாகிய யானையுடன் திருவிழாச் செய்யும் வீதியில், வண்டாகிய பறைகள் ஆரவாரிக்க வயலூரனைச் சூழ்ந்தனர்; ஆதலால், மாறையர் காவலனுகிய வாணன் றென்றஞ்சையிலிருக்கும் வானுதற்கு இம்முறைமை புலவி செய்தற்குக் காரணமாம் எ—று.

இவ்வாறு - இம்முறைமை. அயர்த விரண்டும் செய்தல். சாறு - விழா. அரி - வண்டு. சூறையர் - பரத்தையர். சூறை - கொள்ளோ. புலவியும் அறிவும் அவாய்நிலையான் வந்தன. (377)

தனித்துழி யிறைவி துனித்தழி திரங்கல்.

(இது வெளிப்படை.) துனித்து - துன்பழுற்று.

வன்போ தணிதொங்கல் வாணன் றென்மாறை மகிழ்நர்நம்மேல் அன்போடு நன்னெஞ் சறிவறை போக வழுலுள்வெந்த

பொன்போனிறங்கொண்டிரவுங் கண்ணீரும்புலர்வதுபார்த்
தென்போ வெவரிங்கு நேயிமை யாம விருப்பவரே.

இ—ள்: போதுகளாற் கட்டிய மாலையஸிந்த வாணன்
றென்மாறையிலிருக்கும் வான்மையாகிய மகிழ்நர் நம்மேல்
வைத்த அன்புடனே அவ்வன்பிருக்கும் நெஞ்சறிவு கீழ்
போக அழலுள் வெந்த பொன்போன்ற ¹ நிறத்தைக்
கொண்டு இரவும் கண்ணீரும் எப்போது புலருமென்று
புலர்வது பார்த்து இவ்விடத்தில் என்னைப்போல் உறக்க
மின்றி இமையாமலிருப்பவர் யார்? எ—று.

‘தொங்கலஸி’ எனவும், ‘வன்மகிழ்நர்’ எனவும்,
‘இருப்பவர் எவர்’ எனவும், ‘இங்கனென்போல்’ எனவும்
இயையும், தொங்கல் - மாலை. மகிழ்நர் - கணவர். ² அறை
போதல் - கீழ்போதல். அழல் - நெருப்பு (378)

ஈங்கிதுவென்னெனப் பாங்கி வினாதல்

ஈங்கிது என்னெனப் பாங்கி வினாதல் எ—து. மற்றை
நாட்காலையில் வந்த பாங்கி தலைவியை நோக்கி நீ அழுது
கொண்டிருத்தற்குக் காரணம் என்னென்று வினாதல்.

எம்மா திரமும் புரவலர்த் தேடி யிரங்துமூல்வோர்
தம்மா துயரங் தணித்தருள் வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைவாழு
நம்மாவி யன்னவர் நாடொறு நாடொறு நல்கவுங்
விம்மா வருங்துவ தென்பிரிந் தாரின் விளங்கிழழுயே.

இ—ள்: விளங்கிழாய், எத்திக்கினுங் கொடுப்போரைத்
தேடி யிரங்து வருங்துவோர்தம்முடைய பெரியதுயரைத்
தீர்த்தருளப்பட்ட வாணன் றமிழ்த் தஞ்சையில் வாழும்
நமதாவிபோன்றவர் நாடோறும் நாடோறும் இனப

1 பசலை ஸிறம்.

2 அறைபோதல் - அற்றுப் போதல், கீழாகப் போதல், ஒட்டடை
யாதல்.

மளிக்கவும் நீ விம்முதலுற்றுப் பிரிந்தாரைப்போல் வருங் துவதென்? எ—று.

மாதிரம்-திக்கு புரவலர்-கொடுப்போர். உழல்வோர்-வருங்குவோர். தணித்தல்-ஆறச்செய்தல். நல்கல்-அளித்தல். லிம்மா என்பது வினையெச்சம். 1 இன்-உவமவருபு. எடுத்துக்கோடற்கண்ணே அகப்பொரு ளென்பதற்கு இன்பப்பொருள் என்று பொருள் கூறியவர் இவ்வாறு துன்பமுறுதலைக் கூறிய தென்னையெனின், புணர்தல் பிரிதவிருத்தவிரங்னுட ளென்னுமைக்கும் இன்பத்திற் குறுப்பாகவின் இவ்வைங்கினுளைன்று நீங்கினும் அவ் வின்பத்திற் குறுப்புக்குறையாம் அஃதென்னையெனின், புணர்தலே யின்பமென்றும் ஏனைய துன்பமென்றும் கூறும், பிரியாது புணர்க்குமி வெறுப்படையும்; பிரிந்துமித் துன்பமுற்றிலரேல் அவாவிலரால்; இருத்தலும் ஊடலும் இவ்வாறே கொள்க. ஆதலால், துன்பமுறு விடின் இன்பக் குறைபாடேயெனக் கொள்க. (379)

இறைமகன் புறத்தொழுக்கிறைமக ஞணர்த்தல்

இறைமகன்.....இறைமக ஞணர்த்தல் எ-து. தலை வன் தன்னிடத்தொழுகுமொழுக்கம் †இன்றிப் பரத்தைய ரிடத் தொழுகுகின்றனன்று தலைவி பாங்கிக்குக் கூறல்.

‘புறத்தொழுக்கு’ என்பதற்குப் பொருள் பரத்தைய ரிடத் தொழுகுமொழுக்கம் என்று பொருள் கொண்டவா ரெண்ணையெனின், வடதாலார் புறத்தைப் ? பரமென்று கூறுவராதலால், பரத்தையரென்னுஞ் சொற்குப் புற முடையவரென்னும் பொருள்கூற நின்றவா றுணர்க.

† பி-ம்:-) ‘இன்று’ :

1 உவமப்பொருட்கண் வந்த ஐந்தாம்வேற்றுமை யுருபு.

2 பரம்-அங்கியம், பின்னம் என்னும் பொருளில்வரும் வடசொல்; “அறத்தான் வருவதேயின்பமற் றெல்லாம், புறத்த புகழுமில்” என் னுங் குறஞ்சரயில் ‘புறத்த-துன்பத்தினிடத்தவாம், என்றார் பரிமே லழகர்.

புறமுடையரென்ப தென்னையெனின், இவரின்பம் இன்ப மன்றென்று தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரை வரைவின் மகளிர் என்னும் அதிகாரத்தால் இன்பத்திற்குப் புறம் இவரின்பமென்று கூறியவாற்று னுணர்க. “இருமனப் பெண்டிருங் கள்ளங் கவறுங் - திருநீக்கப்பட்டார் தொடர்பு” [920] என்பதனாலு முனர்க.

தாராக நல்கினர் காரிகை யாய்தஞ்சை வாணன் றன்னைச் சேரா தவரென்னத் தீவினை யேஜையச் செங்கண்வன்கட் காரா கழனிக் கரும்பினஞ் சாயக் கதழ்ந்து செங்கெல் ஆரா தயலிற்பஞ் சாயாரு மூர ரயலவர்க்கே.

இ—ள்: அழகையுடையாய், தஞ்சைவாணனைச் சேரா தவர்போலத் தீவினையுடைய யான் வருந்தச் சிவந்த கண்ணையும் தறுகண்மையையுடைய ஏருமை கழனி யிடத்துக் கரும்புக்கூட்டஞ் சாயமிதித்து விரைந்துபோய்ச் செங்கெல்லையுமாராது வயல்வரம்பு கடந்து அயவிலிருக்கும் கோரையை யருந்தும் ஊரையுடையவர் அயலாராகிப் பரத்தையர்க்குத் தார்பொருந்திய தமது மார்பைக் கொடுத்தனர் எ—று.

எனவே,—கரும்பு போன்ற குலக்கிழுத்தியும் செங்கெல்போன்றதானும் † வருந்த, மனத்திலெண்ணது வரம்பு கடந்து அயவிலிருக்கும் கோரைபோன்ற பரத்தையரைக் கூடினாரென உள்ளுறையுவமங் கொள்ளக்கிடந்தவாறுணர்க. தார்-மாலீ. ஆகம்-மார்பு. வன்கண்-தறு கண்மை. காரா-ஏருமை. “பெற்றமு மெருஸபய மறையு மாவே.” [தொல். பொ. சு. 615] என்பதன னுணர்க, கதழ்ந்து-விரைந்து. பஞ்சாய்-கோரை. (380)

† (பி-ம்:-) ‘வருந்துமனத்திலெண்ணது’; இப்பாடத்திற்கு:

கிழுத்தியும் மனத்தில் வருந்தும், தானும் மனத்தில் வருந்தும் என்னது எனத் தனித்தனியியைத்து, ‘வருந்துவள் என்று கருதாமல்’ எனவரைக்க; அல்லாக்கால் (எண்ணி ஒருங்கு முடிக்கலுறின்) வருந்து மென்னுப் முற்றுப் பலர்பாற்கு முடிபாகாமை காண்க

தலைவியைப் பாங்கி கழறல்

(இது வெளிப்படை). கழறல் - இடத்துக்கூறல்.

புனீயலங் காரநங் கற்பியல் போற்றியும் போற்றருஞ்சீர் மனீயறம் பாலித்தும் வாழ்வதல் லாற்றஞ்சை வாணனன் குடனீயவன் டார்கும் லாரணங் கேநமக் கண்பரின்காள் இனையரென் ஞர்வமில் லாவுரை யாட வியல்பல்லவே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் நன்னடு போன்ற வண் டார்ந்த சூழலையுடைய ஆணங்கு போல்வாய், அலங்கரிக் கும் அலங்காரம் நங்கற்பிலக்கணமே யென அக்கற்பிலக் கணத்தை வழுவாமற் காத்தும், துதித்தற் கரிதாகிய சிறப்பையுடைய இல்லறத்தை யுண்டாக்கியும் வாழ்வதே யல்லால் இப்போது நம்மிடத் தன்பையுடையவர் இத் தன்மையரென்று விருப்பமில்லாததாக அவர் புறத் தொழுக்கைக் கூறுதல் நமக்கு முறைமை யல்ல எ—று.

புனீதல்-அலங்கரித்தல். போற்றுதல்-காத்தல். இயல்-இலக்கணம். மனீயறம்-இல்லறம். இனையர்-இத்தன்மையர். ஆர்வம் - விருப்பம். “அன்பீனு மார்வ முடைமை” [குறள். 74] என்பதற்கும் கொள்க. (38)

தலைவி செவ்வணி யணிந்து சேஷை விடுப்புச் செவ்வணி யுழையர் கண்டமுங்கிக் கூறல்

செவ்வணி.....கண்டமுங்கிக் கூறல் எ—து. தலைவி பூத்தகாலை முங்காட் போக்கி நாலாநாள் சீராடிய பின் செம்புச் சூட்டி செவ்வாடை யுடுத்துச் செஞ்சாந்து பூசிச் சேஷையைப் பரத்தையர் சேரியில் விடுக்குங்கால் அவ் வலங் காரத்தை அயல்மனீயிலுள்ளார் கண்டிரங்கிக் கூறல்.

வேளாண் மரபு விளக்கிய வாணனமின் ஞர்கழுஸ்குழ் தாளான் வளங்கெழு தஞ்சையன் னீர்சங்கந் தந்தநன் னீர்த் தோளா மனியன் நை தொல்குல வோடையிற் ரேன் றியழு வாளா வலர்தொடுப் பார்க்கெங்கு னேவங்து வாய்த்ததுவே.

இ—ள்: வேளாண்குலத்தை விளங்கச் செய்த வாண னென்னும் ஒளியார்ந்த கழல்சூழ்ந்த தாளையுடையவனது வளம்பொருந்திய தஞ்சையையொப்பீர், சங்கம் ஈனப்பட்ட நல்ல நீர்மையை யுடைய வடுப்படாத முத்தம் போன்ற தொன்றுதொட்டு வழுவில்லாது வரப்பட்ட குலமாகிய வோடையிற் ரேன்றிய பூ வெறிதே அலர்தொடுப்பார்க்கு எவ்விடத்திலே யிருந்து வந்து வாய்த்தது எ—று.

எனவே, பூவின்றி அலர்தொடுப்பார்க்கு ஒரு பூ வந்து வாய்க்கில் எவ்வாறலர் தொடாரென்றவாருமிற்று. மரடு-குலம். மின்-ஒளி. தோளாமணி - துளைப்படாமுத்தம். பூ-திங்கடொறும் வரும் மாதர்சுதகம். வாளா-சும்மா. ‘சங்கந்தந்த நன்னீர்’ என்பதனை ‘மலர்ச்சந்த நன்னீர்’ என்று பாடமோதி வெண்மலர் போன்ற அழகையுடைய முத்த மென்று பொருள்கூறுவாருமூலர். இவ்வாறு செவ்வணி யணிந்து சேடியை விடுத்தல் உலகின்கண் வழக்க மின் றெனின், புலவரான் நாட்டப்பட்ட செய்யுள் வழக்கமெனக் கொள்க.

(382)

பரத்தையர் கண்டு பழித்தல்

பரத்தையர் கண்டு பழித்தல் எ—து. அச் சேரியிற் போய் சேடியைப் பரத்தையர் கண்டு பழித்துக் கூறல்.

படியொன்று சாலி யனையவர் சேரிப் படர்பவளக் கொடியொன்று நீலமலர்ந்தது காட்டக் கொடிய வெம்போர் வடியொன்று கூரிலை வேல்வல் வாணன்றென் மாறையிற்பொற் றெடியொன்று தோண்மட வார்சேரி வாய்வந்துதோன்றியதே.

இ—ள்: புவியிற் பொருந்திய நெற்போன்றவர் சேரியினின்றும் நடந்து வந்த பவளக்கொடி யொன்று நீலம் பூத்ததைக் காட்டும் பொருட்டுக் கொடிய வெவ்விய போரைச் செய்யப்பட்ட வடித்தற்றெழுழில் பொருந்திய கூரிய இலைபோன்ற வேற்றெழுழிலில் வல்ல வாணன்றென் மாறையில் பொற்றெடி யணிந்த தோளையுடைய மடவார் சேரியிடத்து வந்து தோன்றிற்று எ—று.

படி-புவி. சாலியனையவர்-இறக்கிழுத்தியாகிய தலைவி. படர்தல்-அச்சேரியினின்றும் இச்சேரியில் வருதல். நீலம்-பொய்; பவளக்கொடி நீலமலர்தல் பொய் யென்பதுபற்றிக் கூறியது; எனவே, — தலைவி பொய்யடையாளர் செய் தனுப்பியதெனப் பழித்துக் கூறியவாது காண்க. வடி-வடித்தல். அகவணியாகிய நாணம் முதலிய குணங்க ரில்லாமையாற் புறவணியுடையா ரென்பது தோன்ற பொற்றேஷி யொன்று தோண்மடவார்' என்று கூறியது.

பரத்தையருஷகியல் நோக்கி விடுத்தலின் தலைவன் வரவுகண்டு வாயில்கண்மொழிதல்

பரத்தையர்.....மொழிதல் எ—து. தலைவி நீராடிய ஞான்று பரத்தையர் தங்கள் சேரியில் தலைவனிருத்தல் உலகமுறைமைக்கு இயலாதென்று விடுத்தலின், தலைவன் வருதலைக் கண்டு வந்து தாதிகள் பாங்கிக்கு மொழிதல்.

வாருந்து பச்சிள நீர்மூலை யார்மதன் வாணன்றஞ்சையாருங் தொழுத்தகு மெம்பெரு மாட்டிதன் னேவவினால் சேரும் பரத்தையர் சேரியிலேசென்ற சேடியைக்கண்டு ரூருங் திரைப்புன ஊரான்வங் தானின் றுலகியற்கே.

இ—ன்: கட்டியகச்சைப் பூரித்துத் தள்ளப்பட்ட பசிய இளங்கோன்ற மூலையார்க்கு மதனையொத்த வாணன் தஞ்சையில் கற்பினால் யாவரும் தொழுத்தகும் எம்பெரு மாட்டிதனதேவவினால், முன் தலைவன்போய்ச் சேரும் பரத்தையருடைய சேரியிலே சென்ற சேடியைக் கண்டு ஊரப்பட்ட அலையையுடைய புனல்சூழ்ந்தலூரன் இன்று உலகியற்கு வந்தனன் எ—று.

வார்-கச்ச. திரை-அலை. புனல்-நீர். உலகியல்-தலைவி நீராடிய ஞான்று தலைவன் பரத்தையிற் பிரியாமை தரும நாலியல்பு.

[தலைமகன்] வரவுணர்பாங்கி யாவைக் குணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை.)

தள்ளா வளவியல் சூழ்தஞ்சை வாணன் றரியலர்போல்
உள்ளா துணைப்பண் டகன்றன ராயினு முள்ளியீப்போ
தெள்ளாது வந்துண் கடையினின் ஜர்நம் மிறைவர்குற்றம்
கொள்ளா தெதிர்கொள்வ தேசுண மாவது கோமளமே.

இ—ள்: [கோமளமே] நம்மிறைவர் தள்ளாத வளத்தை
யிடைய வயல்குழந்த தஞ்சைவாணன் தரியலர்போல்
உன்னைநினையாது முன்பு சென்றனராயினும், இப்போது
நினைத்து இகழாது வந்து உஞ்கடைவாசவில் நின்றனர்;
அவர் செய்த குற்றத்தை மனத்திற்கொள்ளாமல் எதிர்
கொள்வதே குணமாவது எ—று.

தள்ளா—நீங்கா. உள்ளாது—நினையாது. பண்டு—முன்
னாம். உள்ளிர—நினைத்து. கடை—கடைவாசல். கோமளம்—
+ இளமையமுகு. ‘உன்னையுள்ளாது’ எனவும் ‘இப்போ
துள்ளி, எனவும் இயையும்.

385)

தலைவனைத் தலைவி யேதிர்கோண்டு பணிதல்
(இது வெளிப்படை)

மருவிற் பெருநல் மன்னுவ தாந்தஞ்சை வாணன் வெற்பர்
ஒருவிற் பசலை யுருக்குவ தாநமக் கூடலெல்வா
றிருவிற் புருவ விளங்கொடி பே 1 யேய்து மெய்தலில்லாத்
திருவிற் புனைகறுங் தார்வரை மார்பர் திருமனின்றே.

+ (பி-ம்:-) ‘இளமை, அழகு’.

1 பிறரெல்லாம் ‘எய்தும்’ என்றே பாடங்கொண்டனர். அஃது
இவ்வரையாசிரியரின் உரைக்கொள்கைக்குப் பொருந்தாது; என்னை?
இவ்வரையாசிரியர் சேர்தும் என்பதை இதனேடொருபொருட்களில்
யென்று ‘பணிதும்’ என்றுரை கூறினார்; அதற்கு (எப்பதும்) ‘தும்’

இ—ள்: இரண்டு விற்போன்ற புருவத்தை யுடைய இளங் கொடியே, தஞ்சைவாணன் வெற்பர் நம்மை மருவினராயின் பேரமுகு நிலைபெறுவதாம்; அவர் நீங்கின் பசலைநிறமுருக்குவதாம்; இத்தன்மையாகிய நமக்கு ஊட வெவ்வாறு? விடுதலில்லாத் திருவைப்போல் அணியப்பட்ட நறிய தாரையணிந்த வரைபோன்ற மார்பர் திருமுன் னின்று பணிதும் எ—று.

நலம்-அழகு. ஒருவதல்-நீங்குதல். ஏய்தும்-பணிதும். ஏய்தல்-விடுதல். இன் உருபு ஒப்புப்பொருண்மைக்கண் வந்தது. புனைதல்-அணிதல். திருமுன்: தகுதி வழக்கு. ஏய்தும் என்றது பணிதுமென்னும் பொருள் கொள்ளுமோ வெனின், சிந்தாமணி கடவுள் வாழ்த்துத் “தேவாதிதேவ னவன் சேவடி சேர்துமன்றே” [சிந். செய். 1] என்பதனில் சேர்தும் என்பதற்கு வணங்குதும் என நச்சினார்க்கிணியா ருரையெழுதினராற் சேர்தும் என்பதும் ஏய்தும் என்பதும் ஒருபொருட்களிலியாதலால், ஏய்தும் என்பதற்குப் பணிதும் எனவே பொருள் கொள்க. (386)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்

(இது வெளிப்படை.)

மன்னாவர் காம நெடுங்கடல் வாணன்றென் மாறையன்னாள் *தொன்னால வார்முலை மத்தங் தழீஇத்தடங் தோளிணையாம் பன்னாக நாளிற் கடைந்திதழ் வார்த்தைப் பட்டங்னீர் இன்னமிழ் தார்க்கிமை யோரமை யாவின்ப மெய்தினரே.

தன்மைப்பன்மை விகு கி ஒ நீத பகுதி ‘எப்’ என்பதும் ஒரு பொருளாவா யென்றாமை காண்க. ‘ஏய்தும்’ எனிலோ, (ஏய்+தும்) ஏய்தல்=பொருந்துதல், சேர்தல் என ஒருபொருட் கிளவி யாம் என்க. ‘ஏய்தல்’ என்பது இப்பொருட்டாதலை 175, 253-ம் கணி களினுரையிற் காண்க. இதற்குப் பணிதும் என்னும்பொருள் இலக்கணையாற் போந்தது.

* (செ-மி:-) ‘தொன்னாலம்’

இ—ள்: தலைவர், காதலாகிய நெடுங்கடலில் வாணன் ரென்மாறையன்னாது அழகு பழகிய வார்முலையாகிய மத்தைத் தமுஹிப் பெரிய தோளிணையாகிய பன்னக நாணி னற் கடைந்து, இதழின்கண் நெடிய அலையாலுண்டாக்கப் பட்ட நன்னீராகிய இனிய வழுத்தையார்ந்து இமையோ ரது தெவிட்டாத வின்பத்தை யெய்தினர் எ—று.

நலம் - அழகு. தொல் - பழமை. மாறிப் பொருள் கொள்க. மத்தம்-மத்து. பன்னகம்-பாம்பு. திரை-[‡] அலை. அமையா - தெவிட்டா. கூற்று: கவிக்கூற்று. களவிற் புணர்ச்சியெல்லாம் தலைவன் கூற்றுய் † நிகழ்ந்திப்புணர்ச்சி கவிக்கூற்றுயின தென்னையெனின், தலைவி நானுகடைய ளாதலால் தலைவி செயலின் றித் தலைவன் செயலாய் முடிதலின் தலைவன் கூற்றுய் நிகழ்ந்தது; கற்பு அவ்வா றன்றி இருவர் செயலுமொத்து நிகழ்தலின் இருவர் கூற்று ஒருகவிக்கண் கூறலாகாமையிற் கவிக்கூற்றுய் நிகழ்ந்தவா றனர்க. (387)

வெள்ளணி யணிந்து விடுத்துழித் தலைமகன் வாயில் வேண்டல்

வெள்ளணி.....வாயில் வேண்டல் எ—து. தலைவி புதல்வளைப் பயந்து நெய்யாடிய செய்திக்கு அடையாளமாக வெள்ளாடை முதலியன வணிந்து சேடியை விடுப்புழி அச் சேடியை ¹வாயிலாகத் தலைவன் வேண்டிக் கூறல்.

என்பாற் குறையை நினைந்து மருதெதிர் கொள்ளவல்லே தன்பாற் புலவி தணிசென்று நீதஞ்சை வாணன்வையம் அன்பாற் பரவும் புகழுடையானரு ளேயணையாய் உன்பாற் புலவி யுருள்வண்ண வார்குழ லொண்னுதலே.

இ—ள்: வையம் அன்பாற் பரவும் புகழுடையானகிய தஞ்சைவாணனதருளைப் போல்வாய், அழகு பொருந்திய வார்ந்த சூழலையுடைய வொண்னுதலாள் நின்னிடத்தில்

[‡] (பி-ம்:-) ‘வெற்றிலை’ † (செ-ம்:-) ‘நிகழ்த்தி இப் புணர்ச்சி’

1 தூதாகும்படி; வாயில்-துது, தூதர்; ஈண்டு, ஊடல் தணிய மாறு சமாதானப்படுத்துவோர்.

புலவியையுள்; ஆதலால், என்னிடத்தில் குறையை நினைந்து மருதவண்ணம் எதிர்கொள்ள, நீ விரைந்து சென்று அவடன்னிடத்துப் புலவியை யாறச்செய்வாய் எ—று.

வஸ்-விரைவு. “செல்லாகை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுங்கின்-வஸ்வரவு வாழ்வார்க்குரை” [குறள் 1151] என்பதனுணர்வி. புலவி - ஊடல். வையம் - உலகு. பரவுதல் - துதித்தல். ஒண்ணுதல் - ஆகுபெயர். (388)

தலைவி நெய்யாடிய திதுகோ சாற்றல்

தலைவி நெய்யாடியது இகுளோசாற்றல் எ—து. தலைவி புதல்வனைப் பயக்து நெய்யாடியதனைப் பாங்கி தலைவற்குச் சொல்லல்.

மலர்புரை யேர்கொண்ட வாட்கணைங் கோமங்கை வாணன்றஞ்சைப் பலர்புகழ் பாலற் பயக்துநெய் யாடினள் பாங்கேவர்க்கும் அலர்புரை நீடொளி யாடியுட் பாவையன் னட்குளாந்ர் புலர்புன ஓரவென் னேதிரு வள்ளமிப் போதுனக்கே.

இ—ள்: மலரை 1 யொப்பா யழகுகொண்ட ஒளி பொருந்திய கண்ணையுடைய மைக்கரசாகிய மங்கை வாணன்றஞ்சையிற் பலரும் புகழப்பட்ட பாலனைப் பெற்று நெய்யாடினள்; பாங்கியரெவர்க்கும் 2 மலரை யொப்பாய் நீண்ட வொளியை யுடைய கண்ணையுட் பாவைபோன்ற ஸிடத்து உள்ளன்பு புலர்ந்த புனலூர, இப்போ துனக்குத் திருவள்ளமியாதோ? எ—று.

1 ஒப்பாய் - ஒப்பாகி.

2 மலர் சிருப்புடன் அணிந்து போற்றப்படுமாறுபோல, தலைவியும் பாங்கிமாரால் விரும்பிப் போற்றப்படுங் தன்மையள் என்க. மலர் போலும் மென்மைத்தன்மையள் எனினுமாம். கண்ணையுட் பாவை எதிர்சார்ந்தார் செயலாயே யிருக்குமாறுபோலத் தலைவியும் தலைவனுகிய நினது செயலாயே யமைந்துள்ளாள் என ஒப்புமை விரித்துரைக்க. ஈண் டுச் சிந்தாமணி “கண்ணையனா கடிமார்பன்” [2327] என்னுஞ் செய்ய நூரை ஒப்பிட்டுணரத்தக்கது.

பலர் புகழ் என்புழிச் சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் ரொக்கது. பயந்து-ஈன்று. பாங்கு-பாங்கியர். “பாங்கிலன் றமியோ ஸிடந்தலைப் படலும்” [இறை. சு. 3] என்பதனை னுணர்க. ஆடி-கண்ணுடி. அன்னட்கு என்புழி வேற்றுமை மயக்கம். உளாந்து-உள்ளன்பு. ஒகாரம் - ஜூயம்; என் ஜீ, — பரத்தையர் சேரிக்குச்செல்லத் திருவுள்மோ, ஈண்டுறையத் திருவுள்மோவென ஜூயந்தருதலானெனக்கொள்க. (389)

தலைவன் தன்மனத்துவகை கூறல்

(இது வெளிப்படை)

மையனி வேல்விழி வானுதல் கூர்ந்தது வாணன்றஞ்சைக் கொய்யனி நாண்மலர்க் கொம்பரன் னள்குழி விப்பயந்து நெய்யனி மேனியி லையவி பூண்ட நிலையறிந்தே கையனி வால்வளை யைக்கண்ட நாளினுங் காதன் மையே.

இ—ள்: மையனிந்த வேல்போன்ற விழியயும் வானுதலையு முடையாய், வாணன்றஞ்சையிற் கொய்யப் பட்ட அழகாகிய நாண்மலரையுடைய கொம்பு போன்ற வள் புதல்வளைப்பெற்று நெய்யனிந்த மேனியில் வெண் சிறு கடுகுபூண்ட நிலைமையறிந்து கையில்லனிந்த வெள்ளிய வளையினையுடையாளைக் கண்ட நாளினும் காதற்றன் மை மிகுந்தது எ—று.

வேல்விழிவானுதல் - அன் மொழித் தொகை. கூர்தல்-மிகுதல். அணி - அழகு. நாண்மலர் - முறுக்கவிழுமலர். குழவி-மகவு. “குழவியு மகவு மாயிரண் டல்லவை-கிழவு வல்ல மக்கட் கண்ணே” [தொல். பொ. சு. 578] என்பதனை னுணர்க. பயந்து - பெற்று. ஜூயவி -- வெண்சிறுகடுகு; “நெய்யோ டையவி யப்பி யைதுரைத்கு” [திருமுரு. ஆடி. 228] என்றார் பிறரும். குடுவி என்புழி இரண்டனுருபு தொக்கது. 1 வால்வளை-ஆகுபெயர். காதன் மை-ஆசைத் தன்மை. வானுதல்-அன்மைவிளி. (390)

[1 உடைமையாகிய வளையின் பெயர் உடைமவளை யுணர்த்தியமை ன் இவ்வாகுபெயர் ‘ஆதி’ [நன்] என்றதனாற் கொள்ளப்படும்.]

தலைவிக்கவன்வரல் பாங்கி சாற்றல்

(இது வெளிப்படை)

ஏரார் புதல்வன் பிறந்தனன் வாழிய வென் னுமுன்னே வாரார் வளமனை வந்து நின் றூர்கங்குல் வாணன் றஞ்சை நீராவி நில நெடுங்கண்மின் னேநின்னை நீப்பதல்லாற் மேரா தொழிகுவ ரோபெரி யோர்தஞ் சிறுவனையே.

இ—ள்: நெடுங்காலம் வாழ்க! அழகார்ந்த புதல்வன் பிறந்தனனென்ற சொல்வதற்குமுன்னே வருந்தகுதி யில்லார் கங்குவிடத்து வளவிய நம்மனையில் வந்து நின்ற னர்; வாணன் றஞ்சையில் நீர்பொருங்கிய வாவியிற் பூத்த நிலம்போன்ற நெடிய கண்ணையுடைய மின்னே, நின்னைப் பிரிவதல்லாமற் பெரியோர் தஞ்சிறுவனைத் தேர்ந்தறியாது விடுவரோ? எ—று.

ஏர் - அழகு. வாழிய - நெடுங்காலம்பற்றிய சொல்; என்னை, — “வாழியவென் னுஞ் சேயவென் கிளாவி” [தொல். எழு. உயி. சூ. 10] என்பதனை னுணர்க. ஆவி-வாவி. மின்-ஆகுபெயர். நீத்தல்-பிரிதல். தேர்தல்-பிறந்த காலத்தையாராய்ந்தறிதல்.

(391)

தலைவி யுணர்ந்து தலைவனேடு புலத்தல்

(இது வெளிப்படை)

யெங்கே மூலகும் புரக்கின்ற வாணன் றென் மாறையன் ன நயங்கேழ் பெருவள நல்குநல் ஹார நயந்து நண்ணி முயங்கேல் சிறுவற் பயந்தவென் மேனியின் முத்துவடம் தயங்கே ரகமுழு தும்பழு தாமது தானினக்கே.

இ—ள்: விளங்கப்பட்ட ஏழுலகத்தையும் காக்கின்ற வாணன் றென் மாறையன் ன இன்பழும் ஒளியும் பெரிய வளழும் நல்கப்பட்ட நல்ஹாரயுடையவனே, சிறுவனைப் பயந்த என்மேனியை விரும்பிப் பொருங்கி முயங்கறக;

முயக்கில் அதுதான் நினைக்கின்பமாகிய பரத்தையர் மூலமேலனிந்த முத்துவடங் தயங்கப்பட்ட அழு பொருக்திய நெஞ்சமுழுதும் பழுதாம் எ—று.

வயங்கல்-விளங்கல். புரத்தல்-காத்தல். நயம்-இன்பம். கேழ்-ஓளி. தயங்கல்-விளங்கல். ஏர்-அழு. ¹ அகம்- நெஞ்ச. ‘மேனி நயந்து’ என இயையும். (392)

† பாணன்முதலாகப் பாங்களீருப் பேணியாயில்சள்
பேரியோன் விடேத்தழித் தலைமகள் வாயில்மறுத்தல்
(இது வெளிப்படை)

— — —

தலையா கியதன்மை யூரற்கு வாணன் றமிழ்ததஞ்சைசூழ் மலையா கியமதில் வையையநன் னட்டெந்கை மான்படுக்கும் கலையாகு நின்னிசைக் கண்ணிரைகொண்டேதிரி கன்றுதின்னிப் புலையா கடக்கவெம் மிற்போக போக புறங்கடையே.

இ—ள்: தலைமைத் தன்மையாகிய ஊரற்கு வாணன து தமிழ்ததஞ்சையைச் சூழ்ந்த மலையாகிய மதிலையுடைய வையைநாட்டின் எங்கையாகிய மாஜீஸ் சிக்கவைக்கும் * மானுக கின்பமாகிய கலைபோன்ற நின்னிசையாகிய கண்ணிரைகொண்டு திரியப்பட்ட கன்றுதின்னி யென்னும் புலையா, எம்மில்லினின்றுங் கடக்கப் புறங்கடையிற் போக போகவென்று கல்லெறிந்தாள் எ—று.

எங்கை-என்தங்கை. கண்ணிமான்படுக்குங் கண்ணி. கலை-இசைநூல். கன்றுதின்னி-இகழ்ச்சிப்பெயர். ‘போக போக’ என்பது வெறுப்பின்கண் வந்தஅடுக்கு. மேற்

† (செ-ம்:-) ‘தலைவி பாணை மறுத்தல்’ *

* பி-ம்:-) ‘மானுக்கினமாகிய’

1 அகம்-உள்ளிடத்தின் பெயர் மனத்திற்காய்ப் பின் அது மார்பிற் காயினமையின் இருமடியாகுபெயர். இனி இங்ஙனமன்றி ‘ஆகம்’ என்னும் மார்பின்பெயர் குறுக்கல்லிகாரம் பெற்றதெனினு மமையும்.

செய்யுளில் கல்லெறிந்தாயென்று பாணன் தலைவியொடு கூறலால், இச்செய்யுளில் கல்லெறிந்தாள் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. (393)

வாயின் மறுக்கப்பட்ட பாணன் கூறல்

வாயின் மறுக்கப்பட்ட பாணன் கூறல் எ-து. கல்லெறிந்த தலைவியுடன் பாணன் கூறல்.

நினக்கே தகுநின் நெடும்புன ஊரனு நீயுமவன் றனக்கே தகுவை தமிழ்த்தஞ்சை வாணன் றடங்கிரிசும் புனக்கே கயமன்ன நின்னடி போற்றிப் புகன்றகன்றும் எனக்கே தகுமிகை யாலெம் பிராட்டி யெறிந்தகல்லே.

இ—ள்: எம்பிராட்டி, நின் நுடைய கணவனுகிய நெடும்புன ஊரனும் நினக்கே தகுவன்; நீயும் அவன் றனக்கே தகுவை; யான் செய்த சூற்றத்தால் நீ யெறிந்த கல் தமிழ்த்தஞ்சைவாணனது பெரியமலைசூழ்ந்த புனத்தி விருக்கும் மயில்போன்ற நின் நுடைய அடியைத் துதித் துத் தலைவன் வரவைக்கூறிய அதனால் மனங்கன்றும் எனக்கே தகும் எ—று.

ஏகாரம் மூன்றும் பிரிகிலை; ஆடவர்களிலும் மடவார் களிலும் பாணர்களிலும் பிரித்துவாங்குதலின். தடங்கிரிபெரியமலை. கேகயம்-மயில். கண்றல்-வெம்புதல். மிகை-குற்றம். (394)

விறலியை வாயின் மறுத்தல்

(இது வெளிப்படை)

வண்புன ஊர்வையை சூழ்தஞ்சை வாணை வாழ்த்தலர்போற் கண்புன ஊருமென் காதல்கண் டேநின் கடைத்தலைக்கே தண்புன ஊரன்வங் தானென்று சாற்றினை தான் முறப் பண்புன ஊர்களை லாம்படி யேற்றுண்ணும் பாண்மகனே.

இ—ள்: ஈவுபெறப் புனல்குழந்த ஊர்கடோறும் பண்ணீப்பாடி இரந்துண்ணும் பாண்மகளே, வளவிய புனல்செல்லும் வையையாறு சூழந்த தஞ்சைவாணனை வாழ்த்தலர்போல் கண்ணிடத்துப் புனலூராந்துவரும் என் காதலீக்கண்டு நின் கடைத்தலீயில் தண்ணிய புனலூரன் வந்தானென்று சொல்லினே; இச் சொற்கு மனம் பொறுத்தேன்; † செல்லாய் எ—று.

ஊர்தல்-செல்லுதல். ஊர்தல்-பெருகுதல். ஊரன்-மருதனிலத்துத் தலீவன். தானம்-ஸவு. ‘இச் சொற்கு மனம் பொறுத்தேன், † செல்லாய்’ என்று வருவிக்கப் பட்டது. (395)

விருந்தோடு வந்துழிப் போறுத்தல்கண் டிடையோன் மசிட்டில்

(இது வெளிப்படை)

‡ புரவே யெதிர்ந்த நமக்கு விருந்தின் று போலவென் றும் வரவே புணர்ந்தநம் மாதவம் வாழிய வாணன் றஞ்சைக் குரவேய் கருமுகிற் கொங்கள் பாரக் குரும்பைக்கொங்கை அரவேய் நுடங்கிடை யாள்விழி ழூர்சிவப் பாற்றுதற்கே.

இ—ள்: வாணன் றஞ்சையிலிருக்கும் ஃகுரவமாலை சூடிய கருமுகில்போன்ற அளக்பாரத்தையும், குரும்பை போன்ற கொங்கைப் பாரத்தையும் ¹ தாங்கலாற்று தரவுபோல ஒசியப்பட்ட இடையாள்து விழியின்கண் ஊரப்பட்டசிவப் பாற்றுதற்கு நம்மைக்காக்க எதிராய்வந்த விருந்து இன்று வரப்புணந்த நமது மாதவம் எஞ்ஞான்றும் வாழ்க எ—று.

‡ புரக்க-காக்க. நமக்கு என்புழி வேற்றுமை மயக்கம். போல-அசைநிலை; “ஓப்பில்போவியு மப்பொருட்டாகும்”

† (பி-ம்:-) ‘சொல்லாய்’

† (பி-ம்:-) ‘புர-காக்க’; [புரவைய் - புரத்தல்வைய=காத்தல் பொருந்து காக்க]

§ (செப்:-) ‘குரவலர்மாலை’

1 அவு செல்லுங்கால் உடல்வளைந்து வளைந்து செல்லுமாறு போல, ‘இருபக்கழும் வளைந்து துவரும் இடை’ என ஒப்புமை விரித் துரைக்க

[தொல். சொ. இடை. 30] என்பதனாலுணர்க. குரவு-ஆகு
பெயர். கொந்தளபாரம்-அளகபாரம். நுடங்கல்-ஒசிதல்.
'மாதவமென்றும் வாழிய' என இயையும. (396)

விருந்துகண் டோளித்த லூடல் வெளிப்பட நோக்கிச்
சீறேலேண்றவள் சீற்றி தொழுதல்

(இது வெளிப்படை)

தெரியோர் பொருட்டன்று தேர்வின்றி யூடல்செயிர்த்தவர்க்குக்
கரியோர் தெளித்தென்னை காரணங் காட்டுவர் கானுண்டுதேன்
வரியோர் தொடைப்புயன் வாணன்றென் மாறை மலர்த்திருவே
பெரியோர் பொறுப்பரன் ரேசிறி யோர்கள் பிழைத்தனவே.

இ—ள்: மனத்தையுண்டு வண்டுகள் பண்ணை வாசிக்
கும் மாலையை யணிந்த புயத்தையுடைய வாணன்றென்
மாறை நாட்டிலிருக்குஞ் திருவை யொப்பாய், ஆராய்ச்சி
யின்றி ஊடுத 1 லொருபொருளை யுடைத்தன்று; தெரிவா
யாக; கோபித்தவர்க்கு ஆற்றுதலன்றிச் சான்றூயுள்ளோர்
தெளிவித்து என்னை காரணங் காட்டுவர்; என்னிடத்துக்
குற்றமுண்டாயினுஞ் சிறியோர்கள் பிழைத்தன செய்தக்
கால் பெரியோர்கள் பொறுப்பர்; ஆதலால் யான் தொழு
கிண்றேன், என் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும்
எ—று.

'ஊடல் ஓர் பொருட்டன்று தெரி' என மாறுக.
செயிர்த்தவர்-கோபித்தவர். கரியோர்-சான்றேர். கான்-
மணம். தேன்-வண்டு. வரி-பண். ஓர்தல்-ஈண்டு வாசித்தல்.
தொடை-மாலை. அன்றும், ஏகாரமும் அசைந்திலை. சீற்றிதொழு
லென்னுங் கிளவிப்பொருளானும், வருஞ்செய்யுளில் என்
பாதமிறைஞ்சுதலென்று தலைவிகூறுதலானும் 'தொழுகின்
றேன்' என்னுஞ் சொல் வருவிக்கப்பட்டது. (397)

1. ஒரு பயணை யுடைத்தன்றென்றவாறு.

இஃதெங்கையர் காணின் நன்றன்றேன்றல்

இஃதெங்கையர் காணின் நன்றன்றேன்றல் எ—து.
எங்கையராகிய பரத்தைமார்காணின் நீர்செய்தபணிவு
குற்றமாய்முடியுமென்றல்.

எண்போன நெஞ்சமு நீருமென் பாத மிழறஞ்சதனுங்
கண்போலு மெங்கையர் காணினான் ரேகயன் மாதிரத்துத்
திண்போ தகந்தொறுந் தீட்டிய வாணன் செழுந்தஞ்சசும்
வண்போ தளவிய நீர்வையை நாட்டுறை மன்னவரே.

இ—ள்: கயற்கொடியைத் திக்குக்களிலிருக்குந் திண்ணீய யாணைக்கோறு மெழுதிய வாணன் செழுமையை
யுடைய தஞ்சையைச் சூழ்ந்த வளவிய போது கலந்து
வரப்பட்ட நீரையுடைய வைகைநாட்டிலுறையும் மன்ன
வரே, எண்ணை எண்ணுதல்போன நெஞ்சமும் நீரும் என்
பாதம் வணங்குதலை நுமக்குக் கண்ணொயொக்கும் எனக்குத்
தங்கைமாராகிய பரத்தையர் காணின் நன்றே? எ—று.

எண் - எண்ணுதல். இறைஞ்சதல் - வணங்குதல்.
எங்கையர் - என் தங்கைமார். நன்றே என்புழி ஒகாரம்
எதிர்மறை. கயல் - ஆகுபெயர். மாதிரம்-திக்கு. போதகம் -
யாணை. தீட்டல் - எழுதல். அளவுதல் - கலத்தல்.

† அங்கவர் யாரையுமறியே னேன்றல்

(இது வெளிப்படை.) இதற்கு [இச்செய்யுளிற்] கவியில்லை.

¹ மன்னும் புலவியை மாற்றியுங் தேற்றியும் வல்லவன்னைம்
இன்னும் தெளிந்திலை யென்னேயென் னேயென்செய் கேளிதற்கு

† (பி-ம்) ‘அங்கவனுரையும்;

1 இ—ள்: (அழகால்) அரிய தெய்வப்பெண் போவ்வாய், மனத்
துளதாம் கின் ஊட்டலை (யிரந்து) மாற்றியும், இயன்ற அளவு காரணங்
தாட்டி (என்மேற் குற்றமின்மையைத்) தெளிவித்தும் நீ இன்னுங்

முன்னாம் படிந்து முழுகுநன் ஸீர்க்கங்கை முன்னுறையும் அன்னாம் படியுங்கொல் லோவுவ ராழியி லாரணங்கே (399)

* [இது பிறசேய்யுட் கலி]

காமக்கிழத் தியைக் கண்டமை பகர்தல்
(இது வெளிப்படை.)

போயே தெருவிற் றனிவிளை யாடும் புதல்வற்புல்ல
நீயே திலையல்லை நின்மக னேயிவ னீயுமவன்
தாயேவருகெனச் சேயன்ன வாணன் றமிழ்த்தஞ்சைமான்
ஏயே யெனநிற்ற லானரின் தேன் றன்னை யெங்கையென்றே.

இ—ள்: முருகவேளை யொத்த வாணன் தமிழ்த் தஞ்சையி விருக்கும் மான்போன்ற பரத்தையானவள் தெருவிற்போய்த் தனியே விளையாடும் புதல்வஜைத் தமுவி யெடுத்தலைக் கண்டு யான் ‘நீ அயலாளில்லை; நினக்கு மகனே இவன்; நீயும் அவன்தாயே; வருக’ என்றமூக்க, அவள் அம்மொழுகேட்டு நாணத்தினால் ஏயேயென நிற்றலான் அவள்தன்னை எங்கையென் றரிந்தேன் எ—று.

1 மகிழ்ந என்னு முன்னிலை எச்சம். புதல்வன்-மகன். புல்லல்-தமுவல். ஏதிலை-அயலாய். சேய்-முருகன். ஏயே

தெளியவில்லை; (உங் அறிவு இவ்வாறிருந்தபடி) யென்னே! யென்னே! உன்னைத் தெளியப்பண்ணு மிதற்கு யான் இனி என்செய்யக்கடவேன்; முதலில் அடைந்து முழுப்பட்ட நல்ல நீரையுடைய கங்கையாற்றின் கண் வசிக்கும் அன்னப்பட்சியானது (பின் அதனை விடுத்து) உவர்க்கடலிற்படிய விரும்புமோ? (விரும்பாதன்றே!) எ—று. பின்னீரடியும், நன்னீர்க் கங்கைபோன்ற உன்மாட்டு இன்ப நுகர்ந்து விரும்புதலுற்ற என்மனாம் உவர்க் கடல்போன்ற பரத்தையரிடத்து விருப்புறுமோ என்னும் பொருளை யுள்ளுறுத்து நின்றமை காண்க.

* அம்பிகாபதிக்கோவை; செய். 479.

1 மகிழ்ந என்னும் விளிச்சொல்லானது எஞ்சி நின்றதென்றவாறு.

என்பது நாண்த்தின் வந்த ஃ அடுக்குமொழி. எங்கை-
எனக்குத் தங்கை.

(400)

தலைவியைப் பாங்கி தணித்தல்

(இது வெளிப்படை.)

— — —

மாவா ரணமன்ன வாணன் றென் மாறை நம் மனர்கிள் கீனப்
பாவாய் பணியவும் பார்க்கிலை நீயிடப் பாகமங்கை
தாவாத சங்கரன் கங்கைதன் கொங்கை ¹ தழீஇயிதழிப்
ழுவார் சடைமுடி மேல்வைத்த போதும் பொறுத்தனளே.

இ—ள்: பாவை போன்றவளே, பெரிய யானையோத்த
வாணன் றென் மாறை நாட்டில் நம்மன்னர் நின்கீனப்
பணிதலைச் செய்யவும் நீ பார்க்கிலை; சங்கரன் இடப்
பாகத்தை நீங்காத அம்பிகை, சங்கரன் கங்கைதன்
கொங்கையைத் தழுவிக் கொன்றைப் பூவார்ந்த சடை
முடியின்மேல் வைத்தபோதும் பொறுத்தனள்; இது
கேட்டிலேயோ? எ—று.

மங்கை - அம்பிகை. தாவாத - நீங்காத. இதழி -
கொன்றை. உம்மை சிறப்பு.

(401)

தலைமகள் புலவி தணியாளாகத் தலைமகனாடல்

(இது வெளிப்படை.)

— — —

தழுங்கார் புனல்வையை சூழ்தஞ்சை வாணன் றனதருள்போல்
பழங்காத லெண்ணை லென் பைதனெஞ் சேயிவள் பண்டுபைம்பொற்
கழுங்காட்டமுங் கடிமலர்க் காவுங் கடந்துபுள்ளும்
வழுங்கா வழிநமக் கோர்துகீண யாய்வங்த மானல்லளே.

ஃ (பி-ம:-) ‘நடுக்கமொழி’

¹ சண்டுச்சொல்லிசையளபெடை யலகுபெறுது நின்றது.

இ—ள்: துன்பமுற்ற என்னெஞ்சே, இவள் முன்பு செம்பொன்றை செய்த கழங்கு ஆடப்பட்ட இடமும், விளையாடப்பட்ட மணத்தொடுகூடிய மலர்ச்சோலையும் விட்டுநீங்கிப் புடக்கும் இயங்காத பாலைஙிலத்தின் வழியில் நமக்கொரு துணையாய்வந்த மாண்போன்றவ எல்லள்; நிறைக்கொல்க்கும் புனலையுடைய வையையாறு சூழ்ந்த தஞ்சைவாணன் றன் னுடைய அருள்போன்ற தலைவி பழங்காதலை என்னவேண்டாம் எ—று.

‘ஆர்தமுங்குபுனல்’ என இயையும். தழங்குபுனல்: விளைத்தொகை. பைதல்-துன்பம். கடி-மணம். கா-சோலை. கடத்தல்-விட்டுநீங்கல். வழங்கல்-உலாவல். மான்-ஆகுபெயர். (402)

பாங்கி அங்பிலை கோடியையென் றினர்த்தார்மார்பனை யிகழ்தல்

பாங்கி அன்றிலை.....யிகழ்தல் எ—து. பாங்கி தலைவரை யன்டிலாய், கொடியாயென இகழ்ந்து கூறல்.

மைந்நாண் மலர்த்தொடை வாணன்றென் மாறையெம் மன்னருவங் தங்நாண் முயங்கி யமிழ்தென வார்ந்தனி ரார்வமுற்று முந்நாண் மதிவட்ட மென்முலை மாறை முனிந்துநஞ்சென் ரிக்நாண் மிகவுவர்த் தீர்புல வாநிற்றி ரெங்களையே.

இ—ள்: கருநிறம் பொருந்திய முறுக்கவிழ் மலர் மாலை யணிந்த வாணன்றென்மாறை நாட்டிலிருக்கும் எமக்கு மன்னரே, அந்நாள் மூன்றும் பூரணநாள் மதி யினது வட்டம்போன்ற மெல்லிய மூலைவட்டத்தையுடைய மாறை விருப்பமுற்றுப் புணர்ந்து மகிழ்ந்து அழுதென இன்பத்தை நுகர்ந்தீர்; இந்நாள் நஞ்சென்று முனிந்து மிகவும் வெறுத்து எங்களோடு புலவானின்றீர் எ—று.

மைந்நாண்மலர்-குவளைமலர். மன்னர்-அன்மைவிளி. உவங்து-மகிழ்ந்து. முயங்கி-புணர்ந்து. ஆர்தல்-நுகர்தல்.

ஆர்வம்-விருப்பம். 1 நந்தை, பத்திரை, சனை, இருத்தை. பூரணையென முதற்றித் தொடுத்துப் பஞ்சமிவரைக்கும் முதலாம்வட்டம், சட்டிதொடுத்துத் தசமிவரைக்கும் இரண்டாம்வட்டம், ஏகாதசிதொடுத்துப் பூரணைவரைக்கும் மூன்றாம் வட்டமாதவின் ‘முந்நாண்மதிவட்டம்’ என்றது. உவர்த் தல்-வெறுத்தல். புலத்தல்-ஊடுதல். எங்களைன்புழி வேற் றுமைமயக்கம். ‘அந்நாள் முந்நாள்’ எனவுர், ‘ஆர்வமுற்று முயங்கியுவந்தமுது’ எனவும், ‘இந்நாள்நஞ்சென்று முனிந்து மிகவும்’ எனவும், ‘எங்களைப் புலவாநிற்றிர்’ எனவும் இயையும்.

(403)

ஆயிழை மந்தனு மாற்றுமையும் வாயிலாக வரவேதிர்கோடல்

ஆயிழை.....வெதிர்கோடல் எ—து. தலைவன் பரத் கையர் சேரிக்குத் தேரின்மே லேறிப்போம்போது தெரிந் தெடுத்த அணியையணிந்த புசல்வன் குறுக்கானிற்க, அப்புசல்வனைத்தமுவி யெடுத்துக்கொண்டு தலைவன் ஆற்றுமையுடன் வந்துழி, தலைவி அப் புசல்வனுங் தலைவ னற்றுமையுங் தூதாக எதிர்கொள்ளுதல்.

வெள்ளம் பரந்தன்ன வேட்கைசென் றுலு மிகப்பெரியோர் உள்ளஞ் சிறியவர் மேற்செல்வ ரோவொளிர் கோமளஞ்செய் 2 வள்ளங் கமல மலர்த்தஞ்சை வாணன்றென் மாறையன்னப் புள்ளம் புனல்வய ஓரபுன் காமம் புகல்வதன்றே.

இ—ள்: கடல்புரண்டு வந்தாற்போலும் வேட்கை செல்லினும் மிகவும் பெரியராயினேர் உள்ளஞ்சிறியவராகிய பரத்தையர்ப்பால் செல்வரோ? செல்லார்; விளங்கானிற + அழகாற் செய்த கிண்ணம் போன்ற கமலமலரில்

+ ‘அழகாச் செய்த’ எனப்பாடமிருப்பிற் சிறக்குப்.

1 நந்தை - க, கா, கக; பத்திரை - உ, எ, கஉ; சனை - ட, அ, கங்; இருத்தை - க, கா, கக; பூரணை - டு, கா, கடு:— என மதிவட்டங்கொள்ளப்படுவதனைப் பிங்கலங்தையில் வானவர்வகைத்தோகுதியுட்காண்க.

2 உவமத்தொகையில் ‘வள்ளக்கமலமலர்’ எனப்புணரற்பாலது எது கைத்தொடைநோக்கி மெலிந்து நின்றது,

தஞ்சை வாணன் ஹன்மாறையன்னப்புள் ஸிருக்கும் அழகிய புனையுடைய வயலூர, புல்லிய காமத்தை ஒரு பொருளாய்ச் சொல்வதன்று எ—று.

எனவே, நீ பரத்தையர் சேரிக்குப்போன தன்மையை யல்லை என்றவாறுயிற்று. வெள்ளம் - கடல். “கடலன்ன காமமுழுங்கும்” [குறள் - 1137] என்றார் பிறரும். உள்ளஞ்சிறியவர் - பரத்தையர். ஒகாரம் - எதிர்மறை. கோமளம் - அழகு. வள்ளம் - கிண்ணம். மலர் என்புழி ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. அம்-அழகு. புகல்வது-சொல்வது. தாமரைமலரில் அன்னப்புள்ஸிருக்கும், ஒழிந்த பூவில் இராதெனப் பொருள்கொண்ட வதனான், தலைவன் தன்னிடத்தல்லது பரத்தையர்பால் செல்வானல்ல என்பதாக உள்ளுறையுவமங் தோன்றியவாறுணர்க. ‘வள்ளங் கமலமலர் அன்னப்புள்ளம்புனல்’ எனக் கூட்டுக. (404)

மணங்தவன் போடபின் வந்த பாங்கிமோ டினங்கீய
மெந்தனை யினிதிற் புகழ்தல்

(இது வெளிப்படை.)

இருமையி லேயும் பயன்களைல் லாந்தன்னை யீன்றுமக் கொருமையி லேவந் துறத்தகைந் தான்மைந்த ஞேண்கடர்போல் வருமையி லேகொண்டு மாதடிந் தானான் நா வாணன்றஞ்சைத் திருமையி லேயனை யாய்புன ஊரனைத் தேருடனே.

இ—ள்: ஒள்ளிய ஞாயிறுபோல் ஒப்புச் சொல்லவரும் வேல்கொண்டு மாமரமாக கின்ற சூரஜை வெட்டிய மூருக வேல்போன்ற வாணன் றஞ்சை நகரிலிருக்கும் அழகிய மயில்போன்றவளே, மைந்தன் இம்மை மறுமைகளில் கு வரும் பயன்களைல்லாந் தன்னைப்பெற்ற நமக்கு ஒருமை

‡ (செ-ம்:-) ‘தரும் பயன்களை யெல்லாம்’; இப்பாடத்திற்கு ஜி, யுருபு முடியாது நிற்றல் காணக.

யாகிய இப்பிறப்பிலே வந்து பொருந்த, பரத்தையர் சேரிக்குப் போம் புனரூரணைத் தகைந்து மனைக்கழைத் துக் கொண்டுவந்தான் எ—று.

இருமை - இம்மை மறுமை. ஒருமை - இப்பிறப்பு. உறுதல் - பொருந்துதல். சுடர் - ஞாயிறு. அயில் - வேல். ஏகாரம்-அசைநிலை. தடிதல்-வெட்டுதல்; “சூர்யுதரத்தின்த சுடரிலை நெடுவேல்” [திருமூரு-அடி-46] என்பதனு னுணர்க. ‘மைந்தனிருமையில்’ எனவும், “வந்துறப் புனரூரணைத் தேருடனே தகைந்தான்” எனவும் மாறுக (405)

தலைவி தலைவனைப் புகழ்தல்

(இது வெளிப்படை)

கொண்டானிற் ருண்ணிய கேளிர்மற் றில்லை குறிப்பினென்று தண்டா தவர்சொன்ன சால்புகண் டேன்றல மேழ்புரக்கும் வண்டார் மலர்ப்புயன் வாணன் றென்மாறை மகிழ்நர்முன்னான் உண்டா கியபழங் கேண்மையிந் நாளு மொழிந்திலரே.

இ—ள்: தலமேழையுங் காக்கும் வண்டார்ந்த மாலை யணிந்த புயத்தையுடைய வாணன் றென்மாறை மிருக்குந்தலைவர் முன்னான்னடாகிய பழகிய நட்பு இங்காள் வரைக்கும் ஒழிந்திலர்; ஆதலால் கருதுமிடத்துக் கணவனினும் அஸித்தான கேளிரில்லையென்று அறிவில் நீங்காத பெரியோர் சொன்ன மாட்சிமையை இன்று கண்டேன் எ—று.

பாங்கி: முன்னிலை எச்சம். கொண்டான் - கணவன். உடலு முயிரு கெஞ்சு மண்பு மொன்றுயக்கலந்த தன்மை தங்கை தன்னையர் முதலாயினேர்க்கிள்லையால் “கொண்டானிற் ருண்ணிய கேளிர் பிறரில்லை” [நான்மணி - 55] என்று கூறினாலென்றுணர்க. துண்ணுதல் - கிட்டுதல். கேளிர் - சுற்றத்தார். மற்று - அசை. குறித்தல் - கருதல். தண்டாதவர் - நீங்காதவர். சால்பு - மாட்சிமை. மலர் - ஆகுபெயர். மகிழ்நர் - கணவர். கேண்மை - நட்பு. (406)

பாங்கி மனைவியைப் புகழ்தல்
(இது வெளிப்படை)

சிறந்தார் புகழ்தருஞ் தீம்புன ஹரண்செய் தீமையெல்லாம் மறந்தார்வ மெய்தி வணங்குத லாவிவள் வாணன் றஞ்சை நிறந்தா ரகையன்ன நித்திலம் போலு நெஞ்குலத்தில் பிறந்தார் நிறைந்தகற் போர்வடி வேபெற்ற பெற்றியளே.

இ—ள்: இத்தலைவி மிக்காயினேர் புகழ்தரும் இனிமையாகிய புனஹரண் செய்த தீமையெல்லாம் மறந்து விருப்ப முற்று அவனத்தன்மையனென்று கருதாது வணங்குதலான் வாணன் றஞ்சைநகரின்கண் ஒளியில் தாரகையொத்த முத்துப்போல் உயர்க்குலத்திற் பிறந்த மடவாருடைய நிறைந்த கற்பிலக்கண மெல்லாம் ஒருங்குவாகப் பெற்ற பெற்றியள் எ—று.

சிறந்தார் - மிக்கோர். “உலகமுவப்ப வலனேர்பு திரிதரு” [திருமுரு. அடி. 1] “பகல்கான் ரெழுதரு” [பெரும்பாண். அடி. 2] என்பன போலப் “புகழ்தரும்” என்பதோர்சொல். ஆர்வம் - விருப்பம். நிறம் - ஒளி. நெஞ்குலம் - உயர்க்குலம், நெடுமால் என்பதுபோல. (407)

இச்சொன்ன கிளவிகளெல்லாம் வாயில் வேண்டல் முதல் நான்கு வகைக்கும் ஒக்குமாறு அறிந்துகொள்க.

பரத்தையிற்பிரிவு முற்றும்.

3. ஒதற்பிரிவு

ஒதற்பிரிவு எ - து. தலைவன் கல்விகாரணமாகப் பிரிதல். தலைமகளை யெய்தியிருந்தே இவனேதுவான் பிரிவானெனில், முன்னானமிலானும்; இலானுகவே ஞானத்தின்வழியது ஒழுக்கமாகலானும், ஒழுக்கத்தின் வழித்துக் குலமாகலானும், இவையெல்லாங்குறையீடாமே யெனின், ஆகாது; கற்பான் பிரியுமென்பதன்று; பண்டே

குரவர்களாற் கற்பிக்கப்பட்டுக் கற்றுன் † அறம் பொரு
ளின்ப வீடுபேறுகள் நுதலிய நால்களெல்லாம்; இனிப்
பரதேயத்து அவை வல்லோருளரெனிற் காண்ப
லென்றும் அவை வல்லார்களுள்வழிச் சென்று தன்
ஞானம் மேற்படுத்து அவர் ஞானங் கீழ்ப்படுத்தற்கு
மெனக் கொள்க.

கல்விக்குப் பிரிவு தலைமகனுனுணர்ந்த தோழி தலைமகட்குணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை)

—
மல்வித் தகங்கொண்ட தோராநூடை யான் றஞ்சை வாணன் ரூஸ்சீர்
நல்வித் தகன்புவி நாவில்வைத் தோன்வையை நாடனையாய்
கல்வித் தடங்கட னீந்திய காதலர் கற்றவர்முன்
சொல்வித்த வென்றம் லார்சுரம் போகத் துணிந்தனரே.

இ—ள்: மற்றொழிலில் வல்லபங்கொண்ட தோராநூடை
யானுகிய தஞ்சைவாணனது பழகிய புகழாகிய நல்ல
விதையினை அகன்ற புவியினுள்ளோர் நாவில் பயிராக
வைத்தவனது வைகைநாடு போன்றவளே, கல்வியாகிய
பெரியகடலை நீந்திக் கரைகண்ட தலைவர் திசைகளிற்
கற்றவர்முன் தாங்கற்ற கல்வியானுண்டாகிய கீர்த்தி
யாகிய வித்தைவிதைக்க என்றெண்ணி அழலார்ந்த
சுரத்தின்கட்போகத் துணிந்தனர் எ—று.

மல்-மற்றொழில். வித்தகம்-வல்லபம். வித்து-விதை.
புவி-ஆகுபெயர். தடங்கடல்-பெரியகடல். சொல்-கீர்த்தி.
வித்த-வித்தை விதைக்க. (408)

தலைமகள் கார்ப்பரூவங்கண்டு புலம்பல்
(இது வெளிப்படை)

—
யாணர்க் குழன்மொழி யென்செய்கு வேங்கலவி யெல்லையெல்லாங்
காண்ப பிரிந்தவர் காண்கில ராற்கடன் மேய்ந்துதஞ்சை

† (பி-ம்:-) ‘தன் மார்த்த காம வீடுபேறுகள்’.

வாணற் கெதிர்ந்தவர் மங்கையர் போலுமென் வல்லுயிரின் ஊனற்ப மென்னவேண் ணவரு மேக முருமுடனே.

இ—ள்: அழகினையுடைய சூழலிசைபோன்ற மொழி யாய், தஞ்சைவாணனுக்கு எதிராகிய பகைவர் மனைவியர் போலும் துன்பமுழந்திருக்கின்ற என்னுடைய வலிய வயிரை இனியலுணுக நுகர்தலெளிதென எண்ணிக் கடல் நீரையுட்கொண்டு இடியுடனே மேகம் வாராநின்றது; இதனைக் கல்வி[யெல்லை]யெல்லாம் காணப்பிரிந்த தலைவர் காண்கிலர்; ஆதலால் யானென்ன செய்குவேன் எ—று.

யானைர்—அழகு. சேய்யா என்னும் விளையெச்சம் சேஷ்டு என்னும் இறந்தகால வாய்ப்பாடாகப் பொருள் கொள்க. உரும்—இடி. (409)

தலைமக்கைப் பாங்கி யாற்றுவித்தல்

(இது வெளிப்படை)

காதற் கயம்படிந் துன்னெடு காமக் கனிதுகரா
தோதற் ககன்ற வுணர்வுடை + யோருடை யோனுலக
மாதர்க் கமைந்தருள் வாணன்றென் மாறை வரக்கடவார்
ஆதற் கணங்கை யாய்ப்புய லேது வறிந்தருளே.

இ—ள்: அணங்கையாய், காதலாகிய குளத்திற் படிந்து உன்னெடு கூடிக் காமமாகிய கனியை நுகராது ஒதற்பிரிவாகப் பிரிந்த அறிவுடையோர் பூமிதேவியார்க் குடையோனுகி யமைந்தருளப்பட்ட வாணன்றென்மாறை யில் வரக்கடவாராதற்கு வந்தபுயல் நிமித்தமென் றறிந்தருள்வாய் எ—று.

கயம்-குளம். புயல்-மேகம். ஏது-நிமித்தம். (410)

ஒதற்பிரிவு முற்றும்.

+ (செ-ம்:-) ‘யோருடை சீருகம்’; இவ்வண்ணம் இப்பகுதிக்கு மூலமாத்திரமுள்ள முன்றேட்டி ஒள்ளன. ஆனால் உரையுள்ள பிரதி யில் யாம்கொண்ட பாடம் காணப்படுகிறது. உரைக்கு யாங்கொண்ட பாடம் பொருந்துதல் கான்க.

4. காவற்பிரிவு

காவற்பிரிவு எ—து. நாடு காத்தற்குப் பிரியும் பிரிவு. இவன் நாட்டைப் பிறர் புகுந்து நலிதலுங் கைக்கொள் வதுஞ் செய்யப்பட்டு, அவை நீக்குதற்குப்பிரிய ஆண்மை யும் மதிப்பும் இலங்கெனின், நாட்டை நலிவாருளராக நலிவுகாத்தற்குப் பிரியுமென்பதன்று; நாட்டகத்துநின்று நகரகத்து வந்து 1 முறைசெய்யமாட்டாத முத்தோரும் பெண்டிரும் இருக்கைமுடவரும் கூனரும் குருடரும் பிணி யுடையாருமென இத்தொடக்கத்தார் முறைக்கருமங் கேட்டுத் திருத்துதற் பொருட்டாகவும், வளனில்வழி வளங் தோற்றுவித்தற்கும், “தேவர்க்குலமே சாலையம்பலமே”, என்றித்தொடக்கத்தனவற்றை ஆராய்தற்கும், அழிகுடி யோம்புதற்கும் பிரியுமென்பது. அல்லது உம், பிறந்த வுயிர் தாயைக்கண்டு இன்புறுவதுபோலத் தன்னாற் காக் கப்படும் உயிர்வாழ்சாதிகள் தன்னைக்கண்டு இன்புறு தவின் தான் அவர்கட்டுத் தன்னுருவு காட்டுதற்பொருட்டாகவும் பிரியுமெனக் கொள்க.

தோழி தலைவன்காவற் பிரிவனர்த்தல்

(இது வெளிப்படை)

விண்காவல் கொண்ட திலோத்தமை தான்முதல் மெல்லியலார் கண்காவல் கொண்டருள் காரிகை காவலர் கார்க்கடல்குழும் மண்காவல் கொண்ட மனத்தின ராயினர் வாணன்றஞ்சைப் பண்காவல் கொண்ட மொழிச்செய்ய வாயிதழ்ப் பைங்கிளியே.

இ—ள்: விண்ணுலகப் பதவிக்கு உலகில் தவஞ் செய்து ஒருவர் வாராதபடிக்கு இடையூறுசெய்து காவல்கொண்ட திலோத்தமை முதலாகிய மடவார் கண்களை அயலில் நோக்காமற் காவல்கொண்டருளப்பட்ட

1 முறைசெய்ய—முறைவேண்டுதலீச் செய்ய, முறைப்பாடுசெய்ய; முறை—நீதி.

அழகையும், வாணன் றஞ்சைநாட்டில் பண்ணோத் தன் வாயினின்றும் போகாமற் காவல்கொண்ட மொழியையும், சிவந்த வாயிதழையுமூட்டய பைங்கிளியே, காவலர் கரியகடல் சூழ்ந்த மண்ணோக் காவல்கொண்ட மனத்தின ராயினர் எ—று.

விண்-விண் னுலகு. காரிகை-அழகு. ‘காரிகைபண் காவல்கொண்ட’ என இயையும். (411)

தலைமகள் கூதிர்ப்பருவங்கண்டு வருந்தல்

(இது வெளிப்படை)

மன் னுயிர் காவலன் வாணன் றென் மாறையில் வந்தளியார் 1 என் னுயிர் காவல ரேந்திழை யாயித யம்புலர்த்திக் கொன் னுயிர் வாடை கொடும்பனி நீரிற்குளிர் குழைத்துப் பின் னுயி ராமலென் மேற்பூசு நாளுமென் பேசுவதே.

இ—ள்: உலகத்தில் னிலைபெற்ற உயிர்களைக் காக்கின்ற காவலனுகிய வாணன் றென் மாறையில் ஏந்திழையாய், நெஞ்சை + யுலர்த்தி அச்சத்தைவீசும் வாடைக்காற்றுக் கொடியதாகிய பனிநீரிலே குளிரைக் குழைத்துப்பின் யான் மூச்சவிடாமற் பூசுநாளினுங் காவலர்வந்து என் னுயிரையளியார்; இனிப்பேசுவது என்? எ—று.

புலர்த்தல்-ஈலர்த்தல். கொன்-அச்சம். உயிர்த்தல்-வீசுதல். உயிராமல்-மூச்சவிடாமல். ‘பூசுநாளுங் காவலர் வந்தளியார் பேசுவதென்’ என இயையும். (412)

† (பி—ப:-) ‘யணக்கி’.

§ பி—ப:- ‘உணக்கல்’

1 என் னுயிர் + காவலர். 2-ம் வேற்றுமைத்தொகை; சங்கிரண்டாவது வருமொழியோடு தழாத்தொடராய்ப் புணர்ந்ததேனும் பொருட்கு ‘அளியார்’ என்றும் வீணைகொண்டமையின் ‘இயல்பின் விகாரமும்’ என்றும் புறனடையான் வருமொழிவலி இயல்பாயிற்று,

தோழி யாற் று வித்தல்
(இது வெளிப்படை)

வரற்கால மென்றென் ரெனப்பல கூடல் வளைத்துதிரம் விரற்கால வின்று மெலியன்மின் னேசென்று மேதினிகாத் துரற்கால குஞ்சர மஞ்சமஞ் சூர்ந்துறை வீசுகின்ற சரற்காலம் வந்தடைந் தார்தஞ்சை வாணன் றமிழ் வெற்படே.

இ—ள்: மின்னே, போய் நாட்டைக்காத்து உரல் போன்ற கால்களை யுடையனவாகிய குஞ்சரங்கள் அஞ் சும்படி முகில்நடந்து துளிகளையெறியப்பட்ட சரற்கால மென்றறிந்து தஞ்சைவாணன் தமிழ் வெற்பர் வந்தடைந் தனர்; ஆதலால் தலைவர் வருங்காலம் எப்போதெப்போ தென்று பலகால் கூடல் வளைத்து விரல் உதிரமொழுக இன்று மெலிய வேண்டாம் எ—று.

என்றேன்று என்பது விரைவின்கண்வந்த அடுக்கு மொழி. 1கூடல் வளைத்தல்-பிரிந்த கணவன் வருதற்கு விரலால்வளைத்துக் குறிபார்த்தல். கால-ழழுக. குஞ்சரம்-யானை; சாதியொருமை. உறை - துளி. (413)

காவற்பிரிவு முற்றும்.

5. தூதிற்பிரிவு

தூதிற்பிரிவு எ—து. இருவர் அரசர் தம்மிற் † போரானின் றவிடத்து அவரைச் சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியும் பிரிவு. அரசரைச் சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியுமெனிற்

† (பி-ம்:-) ‘பொரானின் றவிடத்து’

1 நாயகரைப் பிரிந்த மகளிர் கண்ணை மூடிக்கொண்டு மணவில் தம்விரலால் வட்டவடிவான ரேகையைக் கீறுங்கால், அது ஆதியோடு அந்தம் பொருந்தலுறின் ‘பிரிந்தநாயகர் விரைவில் வருவர்’ என்றும், பொருந்தாதொழியின் ‘வாரார்’ என்றும் குறிபார்த்தல்,

ரூதுவனம்; தூதுவராவார் பிறர்க்குப் பணிசெய்து வாழ் வார், அவர் பொருவிறப்பென்னையோவெனின், தூதுவர் போலச் சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியுமென்பதன்று; இருவர் அரசர் நாளைப் பொருதுமென்று முரண்கொண்டிருந்த நிலையைக்கண் தானருளரசனகவின் இம்மக்களும் இவ்விலங்குகளும் மெல்லாம்பட இலை பிரண்டு குலத்திற்கும் ஏதம் நிகழும்; ஏதம் கிகழ்ந்து என்செய்யுமோ, யான் இப்போர் ஒழிப்பனென்று இருவரையு மிரங்கு சந்துசெய்வித்தனு மொன்று. தேவரும் அசரரும் பொருதகாலத்துத் தேவரையும் து அசரரையு மடிக்கச் செய்தாரையானைறுப்ப லென்று பாண்டியன் மாகீர்த்தி சந்துசெய்வித்ததுபோல * இவரையும் மடிக்கச் செய்தாரையொறுப்பலென்று சந்துசெய்வித்தனு மொன்றெனக்கொள்க.

தோழி தலைவன் றுதிற்பிரி வுணர்த்தல்

(இது வெளிப்படை)

தூதாக வன்பர் செலத்துணிங் தாரென்றுஞ் சொற்புலவோர் மாதாக வன்பசி தீர்த்தருள் வாணன்றென் மாறையிங்து மீதாக வம்பு கிடந்தன போலுண்கண் மெல்லியவிப் போதாக வம்புகல் வோரிக் லார்தம் புரம்புகவே.

இ—ள்: எஞ்ஞான்றுஞ் சொல்லிலேவல்ல நாவலர்களது பெரிய தாகத்தையும் வலிய பசியையுங் தீர்த்தருளப் பட்ட வாணன் றென்மாறை நாட்டில் சந்திரன்மேல் அம்பு கிடந்தனபோன்ற முகத்தின்மேல் மையுண்ட கண்ணையுடைய மெல்லியலே, இப்போது பூசைலீச் சொல்வோராகிய மாறுபாடுடைய இருபெரு வேந்தரும் பாசறை நீங்கித்தம்புரங்களிற் சென்றுபுக அன்பர் தூதாகப் போகத்துணிங்தனர் எ—று.

‡ (பி-ம்:-) ‘அசரரையுமிக்கசெய்தாரை’

* (பி-ம்:-) ‘இவரையு மிகசெய்தாரை’

இந்து-சந்திரன். மேல்லியல்: அண்மைவிளி: ஆகவம்போர். இகலார்-மாறுபாடுடைய இருபெரு வேந்தர். (414)

தலைவி முன்பனிகண்டு வருந்தல்

(இது வெளிப்படை)

மலிகின்ற வண்புகழ் வாணன் ரென் மாறையை வாழ்த்தலர்போல் மெலிகின்ற சிந்தையு மேனியுங்கொண்டு விளர்ப்பெனும்பேர் பொலிகின்ற கஞ்சகம் போர்த்திருந் தேனைப் புரந்தருளார் நலிகின்ற முன்பனி நா ஞானன் ஞார்முலை நண்ணினாரே.

இ—ள்: நிறைகின்ற வளவிய புகழையுடைய வாணன் ரென்மாறை நாட்டை வாழ்த்தாதவர்போல் மெலிகின்ற நெஞ்சையும் மேனியையும் உடைத்தாய் விளர்ப்பென் கின்ற பேர் பொலிகின்ற சட்டைபோர்த்திருந்த என்னை மாறுபாடுடைய இருபெரு வேந்தரது படையினகட்ட சென்றூர் வருத்தஞ்சையகின்ற முன்பனி நாளினும் வந்து காத்தருளார் எ—று.

மலிதல்-நிறைதல். சிந்தை-நெஞ்சு. மேனி-வடிவு. கஞ்சகம்-சட்டை. ‘விளர்ப்பெனும்பேர் பொலிகின்ற கஞ்சகம் போர்த்திருந்தேனை’ என்றது முன்பனிக் குளிர்க்குக் கஞ்சகம் போடவேண்டுதலான் வேட்கை நோய் தந்த விளர்ப்பென் னாங் கஞ்சகத்தைப் போர்த்திருக்தேனைன்று கூறினாலேனா வணர்க. புரதல்-காத்தல். நண்ஞார்-மாறுபாடுடைய இருபெருவேந்தர். முஜை-படை. நண்ணினர்-சென்றவர். (415)

தோழி யாற் று வித்தல்

(இது வெளிப்படை)

சுற்றுங் குழனின் பினிவிடுப்-பான்வந்து தோன்றினர்பார் முற்றும் பொழிகின்ற முன்பனி நாண்முகி அங்கடலும்

வற்றும் பருவத்து மண்புரப் பான்றஞ்சை வாண்ணென்னார் செற்றும் படையின் வெம் போர்த்தனிப் பான்று சென்றவரே.

இ—ள்: சொருகுங் குழலீயடையாய், மேகமுங் கடலும் வறக்குங் காலத்தும் உலகத்தைக் காப்போன்கிய தஞ்சைவாணன் ஒன்னாரை வெகுஞம் படைபோல் இரு பெருவேந்தர் பொரும் வெவ்விய போரைத் தணிக்கும் பொருட்டுத் தூதாக அன்று சென்றவர் பார்முழுதும் பொழிகின்ற முன்பனிக் காலத்தில் நின் வேட்கை நோயைத் தீர்க்கும்பொருட்டு வந்து தோற்றினார்; நீ புலம்பலோழிவாய் எ—று.

செற்றல்-சொருகுதல். குழல்: அண்மைவிளி. பான்: இரண்டும் வினையெச்சம். நாள்: என்புழி ஸ்ரமனுருபு தொக்கது. உம்மை எதிர்மறை. செற்றல்-வெகுளல். படையின்-படைபோல்.

(416)

துதிற்பிரிவு முற்றும்.

6. † துணைவயிற்பிரிவு

துணைவயிற் பிரிவு எ—து. நண்பாகிய வேந்தனுக்குப் பகைவேந்தராவிடையூறுற்றவழி அவ்விடையூறு தீர்த் தற்குத் தலைமகன் துணையாகப் பிரிதல். தன்னுழையரில் ஒருவனைப் படைகூட்டிச் செல்லவிடாது தான் போதல் வேண்டுமென்பது என்னையெனின், நட்புமிக்காற் றனேயவனுயிருத்தவின், அவன்கருமங் தன்கருமாயெண்ணி விரைவி னெழுந்து அப்பகை நீக்கத்தானே போயின னெனக் கொள்க.

† துணைவயிற்பிரிந்தமை தோழி தலைமகட்குணர்த்தல்
(இது வெளிப்படை)

நண்பான மன்னர்க் கிடர்த்தனிப் பானெண்ணி நல்லுதவிப் பண்பான மன்னர் படர்தலுற் றர்பனி நீர்பொழியும்

ஸ (பி-ம:-) ‘ஜங்தனுருபு’.

† (பி-ம:-) ‘உதவியிற்’

தண்பா னலங்தொடை யம்புய வாணன் றமிழ்ததஞ்சைவாழ் வெண்பா னலங்கொள்செவ் வாய்ன மேயன்ன மென்னடையே.

இ—ள்: பனிபெய்யும் நீரைப் பொழிகின்ற தண்ணிய கருங்குவளை மாலையணியப்பட்ட அழகிய புயத்தையுடைய வாணன் றமிழ்த் தஞ்சையில் வாழ்கின்ற வெண்மைநிறம் பொருந்திய பாலின் இனிமையைக் கொள்ளாஞ் செய்ய வாயையும், அன்னம்போன்ற மெத்தென்ற நடையையு முடையாய், நம்மன்னர் தமக்கு நட்பான மன்னர்க்குப் பகை வந்ததாற் பகையால் வந்த துன்பத்தைத் தணிக்கும் பொருட்டாகக் கருதி நல்லுதவிக் குணத்தினாலே செல்ல அற்றர் எ—று.

இடர் - துன்பம். தலைத்தல் - தீர்த்தல். என்னல் - கருதல். பண்பு-குணம். படர்தல்-செல்லுதல். பானல் - கருங்குவளை. அம் - சாரியை. தொடை - மாலை. அம் - அழகு. நலம் - ஆகுபெயர். செவ்வாய்நடை என்புழு உம்மைத்தொகை. மென்னடை ஆகுபெயர். பின்பனிக் காலமாதலால் ‘பனிநீர் பொழியுங் தண்பானல்’ என்று கூறியவாறுனர்க. (417)

தலைமகள் பின்டனிட்பருவங்கண்டு புலம்பல்

(இது வெளிப்படை)

இன்னற் படுகின்ற வென்னியென் ஞாதமக் கின்றுணையாம் மன்னர்க் குதவி. பிரிந்தநங் காதலர் வாணன் றஞ்சைக் கன்னற் கடிகை யறிவதல் லாற்பகல் காண்பரிதாம் பின்னற் கனையிருள் கூர்துன்ப மேவிய பின்பனியே.

இ—ள்: தமக்கினியதுணையாகிய மன்னர்க்கு உதவி யாகப்பிரிந்த நம்முடைய காதலர் வாணனது தஞ்சைமா நகரில் நாழிகை யறிவிக்கும் வட்டிலான் நாழிகையறிவ தல்லது ஞாயிற்றைக்காண்பரிதாம் பின்னலாகிச் செறிந்த இருள்மிகுத்துத் துன்பத்தைப் பொருந்திய பின்பனிக் காலத்துத் துன்பப்படுகின்ற என்னினினையார்; யானென் செய்வேன்! எ—று.

இன்னல் - துன்பம். கன்னல் - நாழிகை வட்டில். கடிகை-நாழிகை. பகல்-ஞாயிறு. காணபரிதாம் என்னும் பெயரெச்சம் “தத்தமெச்சமொடு சிவனுங்குறிப்பி, னெச்சொல்லாயினு மிகைநிலவரையார்.” [தொல். சொ. வினை. சு 40] என்னுஞ்குத்திரவிதியால் இடையே பல சொல் வரினும் பனி என்னும் பெயரைக்கொண்டு முடிந்தது. (418)

தோழியாற் றுவித்தல்

(இது வெளிப்படை)

வடுக்கண்டனையகண் மங்கைநல் லாய்தஞ்சை வாணன்வெற்பின் அடுக்கங் குளிர வசைகின்ற வாடை யகன்றவர்க்கு நடுக்கஞ்செய் பின்பனி நாளின்வங் தாரமர் நண்பனுற்ற இடுக்கண் களையவென் ரேயகண் கான மிகந்தவரே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் வெற்பிடத்து மாவடுவைக் கண்டாற்போன்ற கண்களையுடைய மங்கைநல்லாய், மலைப்பக்கமெல்லாங்குளிர அசைந்துவருகின்ற வாடைக் காற்று பிரிந்தவர்க்கு நடுக்கஞ்செய்யப்பட்ட பின்பனிக் காலத்து, போரிடத்து நட்புக்கொண்டவேந்தனுற்ற துன்பத்தை நீக்கவென்று அகன்ற சரத்தைக்கடந்தவர் வந்தார்; நீபுலம்பலொழிவாய் ஏ—று.

வடு-மாவடு. அடுக்கம்-மலைப்பக்கம். வாடை-வாடைக் காற்று. அமர்-போர். இடுக்கண்-துன்பம். கானம்-சாம். இகந்தவர் - கடந்தவர். (419)

§ துணைவயிற்பிரிவு முற்றும்.

7. பொருள்வயிற்பிரிவு

பொருள்வயிற்பிரிவு ஏ—து. பொருளீட்டுதல் காரண மாகப் பிரியும் பிரிவு. பொருள்வயிற் பிரியுமெனின், முன் பொருளில்லை, ஆகவே “என்னுங்கர்ப் பணித்தலு மிரங்

§ பீ—ம்:-) ‘உதவியிற்’

தோர்க் கிதலு நள்ளுநர் நாட்டலு † நயவா ரொழுக்கலும்” என்னும் இவையெல்லாம் பொருட் குறைபாடுகடையார்க்கு கிகழுமையான் இக்குறைபாடெல்லாம் உடையனும்; அவையுகடையானது பொருவிறப் பென்னையோவனின், பொருளிலனுய்ப்பிரியுமென்பதன்று; தன்முதுகுரவராற் படைக்கப்பட்ட பலவேறுவகைப்பட்ட பொருளெல்லாங் கிடந்ததுமன், அன்னதுகொண்டு துய்ப்பது ஆண்மைத் தன்மையன்றெனத் தனது¹ தாளாற்றலாற்படைத்த பொருள்கொண்டு வழங்கிவாழ்தற்குப் பிரியுமென்பது. அல்லதூஉம், தேவகாரியமும் பிதிர்காரியமும் தனது தாளாற்றலாற்படைத்த பொருளாற் ‡ செய்த தனக்குப் பயன்படுவன; என்னை? தாயப்பொருளாற் செய்தது தேவரும் பிதிரரும் இன்புரூராகலான். அவர்களையும் இன்புறுத்தற்குப் பிரியுமென்பது எனக்கொள்க.

பொருள்வயிற்பிரிவு தோழி தலைமசட் குணர்த்தல்

(இது வெளிப்படை)

மஞ்சைப் புனைமதின் மாறை வரோதயன் வாணர்ப்பிரான் தஞ்சைப் பதியண்ண வெண்ணைலர் போற்றனி நாமிருக்க நெஞ்சைப் பொருள்வயின் வைத்துங் கேள்வர்நன் னீண்மதியின் பிஞ்சைப் புரைதுத லாய்ப்பிரவானின்று பேசினரே.

இ—ள்: நல்லநீண்ட பிறைபோலு நுதலையுகடையாய், முகிலையணிந்த மதில்குழந்த மாறைநாட்டில் வரத்திலை அதயஞ் செய்து வாணர்குலத்துக் கதிபங்கிய தஞ்சைப் பதியில் வேந்தலை யெண்ணைதவர்போலத் தனியாய் நாமிருக்கத் தந்நெஞ்சைப் பொருளிடத்து வைத்து நங்கணவர் பிரியும்பொருட்டாக இன்று சொல்லினர் எ—று.

† (செ-ம்:-) ‘நயவாரொறுத்தலும்’

‡ (பி-ம்:-) ‘செய்த’; ‘சேய்தன்’

1 தாளாற்றலால்-முயற்சி செய்தலால், முயற்சி வலியால்.

மஞ்சு - முகில். வரோதயன் 1 முற்றுவினை யெச்சம். அண்ணல் - வேந்தன். எண்ணலர் - பகைவர். மதியின் பிஞ்சு - பிறை. வான்-வினையெச்சம். (420)

தலைவி இளவேணிற் பருவங்கண்டு புலம்பல்
(இது வெளிப்படை)

நங்க ணிரங்க வரும்பொரு டேட நடந்தவன்பர்
செங்க ணிருங்குமி லார்ப்பது கேட்கிலர் செந்தமிழோர்
தங்க ணிடும்பை தவிர்த்தருள் வாணன் றென் றஞ்சைவஞ்சி
திங்க ணிவங்கது போற்கவி னர்முகத் தேமொழியே.

இ—ள்: புலவர்தம்மிடத்துண்டாகிய மிடித்துன்பத்
தைத் தீர்த்தருளப்பட்ட வாணன் றென் றஞ்சையிலிருக்கும்
வஞ்சிக்கொம்பானது திங்களை யேந்தியதுபோன்ற அழு
கார்ந்த முகத்தையும் இனிமையாகிய மொழியையு
முடையாய், நம்முடைய கண்ணைது கலுழு அரிய
பொருள் தேட நடந்த அன்பர் இளவேணிற்காலம் வந்து
செங்கண்ணையுடைய கருங்குயில் ஆரவாரிப்பது கேட்கிலர்;
யானென்செய்வேன் ! எ—று.

இடும்பை-துன்பம். வஞ்சி-வஞ்சிக்கொம்பு. நிவத்தல்-
ஈண்டேந்தல். கவின்-அழுகு. ஆர்தல்-பொருந்துதல். (421)

தலைவியைத் தோழி யாற்றுவித்தல்
(இது வெளிப்படை)

வார்த்தன பார மடமயி லேகுயின் மாருதயாம்
தேர்த்தனி வீரன் றிருநாளும் வந்தது சேர்மின் † சென் றீர்
தார்த்தட மேரு வெனும்புய வாணன்றஞ் சாபுரினின்
ரூர்த்தது கேட்டுவங் தார்பொரு டேட வகன்றவரே.

† (செ.ம்:- சென்றுர்).

1 வினையெச்சப்பொருட்டாகியமுற்று. ‘வரோதயன்’ என்னும் இச் சொற்றுன்மையை உரைச்சிறப்புப்பாயிரவுரையின் அடிக்குறிப்பாலறிக்.

இ—ள்: வார்கட்டியதனபாரத்தையுடைய மடமாலே போல்வாய், தார் பொருங்கிய பெரிய மேருவென் னும் புயத்தையுடைய வாணன் றஞ்சாபுரியின்னின்று, 'தென்றூ ரேரையுடைய ஒப்பிலாத வீரனென் னுங் காமன் றிருவிழா வந்தது; பிரிந்து சென்றவர்கள், தலைவியரிடத்துப் போய்ச் சேர்மின்' என்று குயிலார்த்தது கேட்டு, பொருள் தேடப் பிரிந்து போனவர் நம்பக்கல் வந்தனர்; நீ புலம்ப லொழிவாய் எ—று.

வார் - கச்ச. மாருதம் - தென்றல். வீரன் - மாரன். தட - பெருமை. 'குயிலார்த்தது' எனவும், 'அகன்றவர் வந்தார்' எனவும் இயையும். ¹ சேர்மின் சென்று ரென்பது விகாரப்பட்டது.

(422)

பொருள்வயிற்பிரிவு முற்றும்.

² தலைமகன் தலைமகளது உருவெளிப்பாடுகளுடு சொல்லல்

தலைமகன் சொல்லல் எ-து. கல்வியிற் பிரிவு முதலாய ஐந்தினுள்ளும் தூது முதவியும் காரண மாகிய பிரிவின்கண் அவ்விளை ஓராண்டின்கண் முடியாது நீட்டித்துழித் தலைமகன் தலைமகளது உருவ வெளிப்பாடு கண்டு சொல்லுதல்.

மைக்குஞ் சராநிரை யாற்றஞ்சை வாணன் மருவலரைக் கைக்குஞ் களங்கெழு பாசறை ழுடு கயலும்வில்லும் மொய்க்குஞ் சடரிய வம்புவி தானு முயங்கி யெல்லாத் திக்குஞ் தொழுவரு மேசுரு ஜோலைத் திருமுகமே.

இ—ள்: தஞ்சைவாணன் கரிய யாஜைக் கூட்டத் தினும் பகைவரைக் கோபிக்கும் களம்போன்ற பாசறை

† (பி-ம:-) 'கிரையான்'

¹ சேர்மின் சென்று ரெந்புழிச் சென்றுர் என்னும் படர்க்கைச் சொல் விளியேற்குங்கால் சென்றிர் என விகாரப்பட்டது.

² இதுமுதலாகப் பின்வருவன்: சில பிரிவுகளின் பொதுக்கிளவிக்காகும்.

யுள்ளே கயல்போன்ற கண்ணும் விற்போன்ற புருவமும் மொய்க்கும் ஒளியையுடைய இளம்பிறைபோன்ற நுதலுங் கூடிச் சுருண்டவோலையை யுடைய திருமுகமானது எல்லாத் திக்கினும் யான் தொழுவரும் எ—று.

குஞ்சாம்—யானை. நிரை—கூட்டம். கேழு—உவமவருடு. கைத்தல்—கோபி த்தல். முயங்குதல்—கூட்டதல். கயலும் வில்லும் புலியும் மூலைக்தரிலச்சினையாதலான் அம்மூவரும் இலச்சினையிட்டு வரவிடுத்த சுருளோலைத் திருமுக மொன்று எட்டுத் திக்குந் தொழுவருமென்று சிலேடையால் ஒருபொருடோன்றியவாறு காணக. (423)

பாசறைமுற்றி மீண்டு ஊர்வயின் வந்த தலைவன் பாகற்குச் சோல்லல்
(இது வெளிப்படை)

மால்கொண்ட வாரன வாணன் றென் மாறை வலவநண்ணூர் கால்கொண்ட வாளமர் கையகல் பாசறைக் கைவயின் மூடு கோல்கொண்ட வாறுநின் னேவல்கொண் டியானிக்கொடிகெருந்தேர் மேல்கொண்ட வாறு கம் மூர்வந்த வாறும் வியப்பெனக்கே.

இ—ள்: மத்தால் மயக்கங்கொண்ட யானையையுடைய வாணன் றென்மாறை நாட்டிலிருக்கும் வலவனே, பகைவர் இடங்கொண்ட வாள்பொருந்திய பாசறையைக் கையகலப் பட்ட நீ கையிடத்தில் தாற்றுக்கோல்கொண்டவாறும், நின்னேவலைக்கொண்டு யான் இந்தக் கொடிபொருந்திய நீண்ட தேர்மேற்கொண்டவாறும், நம்மூர் வந்தவாறும் வியப்பாய் இருந்தது எ—று.

மால்—மயக்கம். கால்—இடம். அமர்தல்—பொருந்தல். கையகலல்—நீங்குதல். மூடுகோல்—தாற்றுக்கோல். வியப்பு—அதிசயம். (424)

தலைமகளோடிருந்த தலைமகன் கார்ப்பரூவங்கண்டு சோல்லல்
(இது வெளிப்படை)

கொத்தல ரோதியங் கொம்பரன் னுள்பொங்கு கொங்கைவிம்ம முத்தல ராக முயங்கினம் யாழுழு நீர்விழிபோல்

மைத்தலர் நீல மலர்வயல் சூழ்தஞ்சை வாணன் வண்மைக் கைத்தல மான வினிப்பொழி வாழிய கார்முகிலே.

இ—ள்: கார்காலத்து முகிலே, கொத்தாயிருக்கும் மலரைத் தரித்த கூங்தலையுடைய கொம்புபோல்வாளது மிகுங்க கொங்கை பூரிக்க முத்துமாலை விரிந்தமார்ப்பை யாம் முயங்கினம்; நிறைந்த நீரிற் கண்போலக் கருமை யுடைத்தாய் அலரப்பட்ட சீலமலர் பொருங்திய வயல் சூழ்க்க தஞ்சைவாணன் கொடையையுடைய கைத்தலத்துக் கொப்பாக இனிப்பொழி வாய்; உலகமெங்கும் வாழ்க எ—று.

ஓதி - கூங்தல். பொங்குதல் - மிகுதல். விம்முதல் - பூரித்தல். முத்து - ஆகுபெயர். மைத்து: வினையெச்சம். வண்மை - கொடை. மான - ஒப்பாக. வாழிய - உலகம் வாழ்க. (425)

முன்றுவது சற்பியல் முற்றிற்று.

களவியல் 280, வரைவியல் 86, கற்பியல் 59 ஆக இயல் 3-க்குச் செய்யுள் 425.

தஞ்சைவாணன் கோவை யுரை
முற்றுப் பெற்றது.

சீரூ காலனைச் செற்றூர் தியாகர் சிலம்பனையாய்
நேரறு காளையை யீன்றுஞுக் கீது நிகழ்த்துவமோ
ஒரு கால்வண் டுறைகுழுன் மாஜை யுயர்மணஞ்செய்
தீரூ காற்றெற்பவ நன்னீர் தெளிக்கநம் மில்லினென்றே.

இச்செய்யுள் 355-வது செய்யுஞுக்குப் பதில் சென்னைக் கல்வி ச் சங்கத்துத் தமிழ்ப் புலவராயிருங்க புதுவை, நயநப்ப முதலியார் பதிப்பித்த மூலப்பிரதியில் கண்டது.

தஞ்சவாண்கோவையுரை—விஷயகுசிலை

விஷயம்	பக்கம்
அகப்பொருளிதுவென்பது	7
அகப்பாட்டுறப்புப் பன்னிரண்டு	17
அகத்திணைக்கோவை நாடகத்தமிழென்பது	18
அம்பல்	275, 331
அயல்மாக்கள் (ஆடவர்) தன்மையைக் கந்படை மகளிர் கூறுமை	250
‘அருமறைசெவிலி அறிந்தமை கூறல்’ பொய்யாகப் புனீந்து கூறியதென்பது	256
அலர்	275, 331
அல்லகுறிப்புடூதலாமாறு	236
அல்லகுறிப்புங்காரணம்	237
அறத்தொகைந்றல் இதுவென்பது	338
‘அறனமித்துரைத்தல்’ என்னும் மெய்ப்பாடு	337
அன்னம் முதலியவற்றேருடு கூறலாலும், புலம்பலாலும் பெறும் பயன்	299
அன்மைச்சொல் இன்மைப் பொருளில் வந்தமை	109
ஆடியுட்பாவையன்னாள்	423
ஆதலால் என்பது ஆல் என இடைக்குறைந்து கீற்றல்	43
ஆல் அசையாக வருமிடத்து விசேஷவுரையிற் குறிக்கப்படும் என்பது	43
இடைநிலை விளக்கு	91
இபைபுருவகம்	276, 329, 397
இரண்டிடத்துப் பொருட்பெயர் முன்னிலையாய் கீற்றல்	145
இருபொருள்படச் சம்பாவித்தல்	306
இறதி விளக்கு	301
இறைச்சிப் பொருள்	279, 281, 286
இறைச்சிப் பொருளின் இலக்கணம்	284
இறைச்சிக்கும் உள்ளுறையுவமத்திற்கும் பேதம்	285
இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருள்	339
உதாரமென்னுங் குண அணி	57
உருவகம்	75
உலகியல்	419

விஷயம்

பக்கம்

உலகில்ஸ்கழுங் கற்பொழுக்கமெல்லாம் கந்தருவத்தின்வழிக் கற்பே	403
உவகைக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் உள்ள பேதம்	361
உள்ளுறை உவமத்தின் இலக்கணம் ...	57
உள்ளுறை உவமம்	285, 289, 304, 327, 336, 342, 416
ஊர் துஞ்சாயை	...
எடுத்துக்காட்டுவமையனி	...
‘எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல்’ என்னும் மெய்ப்பாடு	267
‘ஏ’ யென்பது நாண்ததின் வந்த அடக்குமொழி	... 431—2
ஏகதேசவருவகம்	...
எதிர்மறைக் குறிப்பு	...
ஏழுலகு=சம்புத்தீவு முதலிய ஏழு தீவுகள்	...
ஐந்திணையில் ஒவ்வொரு திணையும் அவ்வெற்றிற்குரிய உயர்ந்தோர் முதலிய கருப்பொருளாற் கூறப்படும் என்பது	159
ஐய ஒகாரம்	...
ஓருமைப் பன்மை மயக்கம்	...
‘ஓற்றுப்பெயர்த்தல்’ என்னுஞ் சொல்லனி	...
ஓகாரம் என்னுப்பொருளில் வருதல்	...
ஓதற்பிரிவால் தலைவற்கு அறிவுக்குறை முதலியன பெறப்படாமை	352, 354
கட்டளைக் கலீத்துறையின் இலக்கணம்	...
கருத்துடை யடையனி	...
கருமக்கருத்தா	...
கருவிக்கருத்தா	...
கலிசிலைத்துறையின் இலக்கணம்	...
கணவனிலும் அண்ணிய கேளிர் பிறரில்லை	...
‘கண்டோர் காதலின் விலக்கு’லில் கண்டோர் எயிற்றியர்; ஆடவரல்லர்	436
கழங்காடுதல்	...
களவு நன்றுமாறு	...
களவொழுக்கம் இன்னதென்பது	...
களவொழுக்கம் அறமென்பது	...
களவொழுக்கிற்குரிய காலவரையறை	...
களிறுதரு புணர்ச்சி	...
கற்பியலில் ‘புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்’ கவிக்கூற்றுன காரணம்	347
கற்புடை மகளிர் மூல்லைமாலை குடுதல்	...
கற்பென்னும் பெயர்க் காரணம்	...
	422
	107
	408

விடையம்	பக்கம்
'கனவொடு மயங்கல்' என்னும் மெய்ப்பாடு	261
காகங்கரைத்தால் ஊர்க்குப் போயினார் வருவரென்னும் உலக வழக்கு	374
காகதாலியம்	31
காட்சி முதலிய பத்தவத்தை	44
காட்சிச் செய்யுளின் மெய்ப்பாடு 'உவகையன்று; மருட்கையே' என்பது	17
காட்சிச்செய்யுள் ஓரினஞ்சார்ந்த பொருளாற் பாடவேண்டுமென்பது	18
காரண காரிய உபசாரம்	257
காரண காரிய ஒற்றுமை நயம்பற்றிய கூற்று	263
காலவரையறை எட்டு	412
காவற் பிரிவால் தலைவனது ஆண்மைக்கும் மதிப்புக்கும் இமுக்குப் பெறப்படாமை	440
கிளாஸிப்பொருளின் திணைக்குரிய தலைவனுங் தலைவியுமாகத் தலைமக்கள் கூறப்படுவார்	299
குளிரி இன்ன வடிவின தென்பது	119
குறிப்புவும்	164
'குற்யாள் கூறல்' செப்பு வழுவாகாமை	169
குறியிடம் புறத்தேயிருண்டு அகத்திற் பகல் போன்றதென்பது	96
குறியிடம்=சங்கேதல்தானம்	180
குற்றியலிகரம் அலகு பெருமை	136
கூடல் வளைத்தல்	442
கூந்தற்குக் கல்தூரியணிதல்	42
கூந்தற்குப் புழுகு அளிதல்	22
கெடுதி வினாதல் பலவகை யென்பது	117
கைகோள்	8
கைக்கிளையிலக்கணம்	10
கைக்கிளையுள் 'குறிப்பறிதல்' தலைமகள் வேட்கைக் குறிப்பால் நோக்கியதையறிதல் அன்றென்பது	23—5, 42
கையுறை	147
கோவை இன்பச் சுவை நுதலியது	8
கோவையினிலக்கணம்	7
சங்கநிதி பதுமங்கி	67
சதுர்யுகம் இரண்டாயிரம் கொண்டது பிரமனுக்கொருநாள்	297
சலஞ்சலம் முதலிய சங்குகள்	102
சாக்காடு என்னும் அவத்தையின் இயல்பு	44

விடியம்

பக்கம்

சாதகப்புள்ளும் மயிலும் முகில் வரவு கருதி ஒலித்தல்	98
சாந்தரசம் கோவையிற் கூறப்படாத காரணம் ...	8
சிலம்பெதிர் கூவதல் (மகளிர் விளையாட்டுள் ஒன்று) ...	70
சிலேடைவகையாற் பெறப்படும் தொனிப்பொருள் ...	451
சிலேடைப் பொருள் நயம் ...	159
சிறப்புருவகம் ...	... 75, 161, 304
சிறைப்புறம்=வேலிப்புறம் ...	199
சிற்றம்பலக்கோவை யுரையாசிரியர் சேனுவரைய ரெண்பது	
சொக்கப்பநாவலர் கொள்கையாதல் ...	112
சிதை யிலங்கையிற் பிறந்தாளென்பது ...	210
சுட்டிக் கூருவுமயம் ...	164
சுவை ஒன்பது ...	8
சுணையிற் பூத்த கழுநீர்மாலை செவிலிகுடினமை ...	392
குரரமகள் ...	20
குர் ...	80
செயப்பாட்டுவினை செய்வினைப் பொருள்படுதல் ...	70
செய்குன்று ...	45
'செவ்வணி யணிந்து விடுத்தல்' செய்யுள் வழக்கு ...	418
சேப்படை ...	150
சேராட்டைவென்று கவர்ந்தவழுதிக்குக் கண்போன்றவன் வாணன் 43	
சேரவையணி ...	224
சொல்லெச்சம் ...	149
சேரதிடநால் வல்ல பெண்ணிடம் நாள்கேட்டுத் தினைகொய்தல்	202
தஞ்சை=தஞ்சாக்கூர் ...	15
தஞ்சை திருமகட்கு வாழ்க்கை நகர் ...	75
தமிழ் ஆராயுங்தோறுமினிதாதல் ...	98
தலைவன் றலைவியரது இலக்கணம் ...	5
தலைவன் றலைவியர்க்கு(களவொழுக்கில் கானுங்கால்) வயது	5
தலைவன் றலைவியரது பத்துவகை ஒப்புமைக்குணம் ...	6—7
தலைவன் நால்வகைப் புணர்ச்சியினும் தேரோடும் சேனையோடும் வந்தானென்பது ...	199
தலைவன் (தான் அவளென் னும் வேற்றுமை யின்றிக்) கூறியகூற்று ...	384, 387
தலைவன் தலைவியைப் பலகால் மணம் முடித்ததாகக் கூறுதல் பொருந்துமாறு ...	402

விடையம்	பக்கம்
தலைவிக்குத் தலைவரைப்பற்றி ஜயம் சிகழாத் காரணம்	21
தலைவியின் குறிப்பைத் தலைவனரிந்தது 'முறுவற்குறிப்புணர்த'வில்	25
தலைவியை இலக்குமியாகப் புணைத்துக்கியமை	36, 85, 105, 225, 291
தலைவியின் கள வொழுக்கை ஜயமுற்று ஒரும் கருவியாகிய நாற்றமுத லேழு	... 103—4
தலைவி திணைப்புணங்காத்தாள் என்றதும், தலைவன் குறை யிரந்தானன்றதும் பெருமைக்கு மாறன்றை	127
தலைவி, தலைமகன் கானுங் தன்மையளவ்லது அயலார் கானுங் தன்மையளவ்லள் என்பது	384
தழழுடை	148
தாய் துஞ்சாமை	247
தாழழுக்கும் பெண்ணிற்கும் சிலேடையும் உருவகமும்	240
திதிகளின் மூன்று வட்டம்	434
திருமங்கை யாழ்வார் பொற்புத்த விக்கிரகம் கவர்ந்து திருவரங்கத்து மாதில் செய்வித்தமை	... 9—10
"திரு இவ்வருக்கொண்டு பிறந்தா என்னுங் கருக்தால் திருவே யென்றது"	105
துறை யென்னும் அகப்பாட்டிறுப்பு	... 18, 41, 250
துங்பமுருவிடின் இன்பக் குறைபாடாம்	415
தூதிற்பிரிவால் தலைவற்கு எனிமை நேராமை	443
தொனிப்பொருள்	77, 78, 251
தோய்குழல்: அவ்விடத்து அன்மொழித்தொகை யாகாமைக்கு நியாயம்	... 48
நடுங்க நாட்டம்	110
நடுங்க நாட்டம் நாண்நாட்ட மிரண்டும் வழுவமைதி	111
நடுங்க நாட்டம் நாண்நாட்டம் இரண்டும் பெருந்திணை யென்ற பேராசிரிய ரூரைக்கு மறுப்பு	112
நடுங்கிலைமைக்கு நுகத்தின் நடு உவமை	85
நவ்வி	163
நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்குங் தழிவியது இந்நாற்பொருள்	203
நாண நாட்டம் நான்கு கிளவிக்களைன்பது	110
நாணம் உயிரினுஞ் சிறத்தல்	356
நாணினுங் கற்புச் சிறத்தல்	356, 385
நாய் துஞ்சாமை	248
நால்வகைக் கருத்தா	268
நான் முகனுக்கும் தலைவனுக்கும் சிலேடை—	156—7

விடையம்	பக்கம்
நிரன்றை	129
நிமுலைச் சமுத்து மறங்கர் களிறு	96, 408
நிறை	39, 81
நாழிலாட்டு	398
பகற்குறியில் தலைவியைக் கூடுமிடம் திணைப்புனத்தயலிற் சேரலையி ஹுள்ள மாதவிப் பந்தரென்பது	181
பகற்குறியிற் கூடும் இடத்தினியல்பு	32—3
பக்கத்திற் பிரியாதிருத்தலிற் பாங்கியெனப்படுவள் என்பது	62
பரத்தையிற்பிரிவு தலைவனது இறைமைக்குணத்திற் கிழுக்காகாமை	412
பலபொருளை (சிலேடைவகையால்) ஒருவிணையில் முடித்தல்	132
பல் தோன்ற முறுவலித்தல் பெண்கட்குத் தகாது	40, 411
பனைக்கும் பெண்ணிற்கும் சிலேடை. நயம்	153
பாசறை = லதாகிருகம்	181
பாரி	71
பிரத்தியேக பந்தாங்வயம்	86, 217
‘பிரியே னென்றல்’ என்னுங் கிளவி, ‘பிரியேன் பிரியி னுங் தரியேன்’ என்று கூறுவதிலக்கணம்	53
பிறிதினசீற்சியணி	222
புணராதமுன்னின்ற வேட்கையு மன்பும் புணர்ந்த பின் னுங் குறைப்பாது	46
புனல்தரு புணர்ச்சி	346
புத்தரு புணர்ச்சி	346
புவைசிலை	101
பெண்ணாங்கு: பின்மொழி கிலையல்	61
பெருந்திணை யிவையென்பது	113
பொதி - பொதியில்	69
பொதியில் என்னும் பெயர்க்காரணம்	15-16
பொதியமலை இசைக்குருகியமை	383
பொய்பாராட்டற்கிளவியில் முகமுந் தனமுமாகிய இரண்டி ஞென்று புணைது பாடவேண்டும் என்பது	32
பொருள்வயிற்பிரிவு தலைவனது பொருவிறப்புக்கு மாறன்மை	303, 448
பொருவோர் தும்பைமாலை சூடுதல்	249
போது = முகை	81
மடலேறவின் இலக்கணம்	151—2
மடற்கூற்று பெருந்திணைப்பாற்படாமை	154—5
மணம் ஜம்பத்தாருநாள் முடிந்ததென்றமைக்குக் காரணம்	402

விஷயம்	பக்கம்
மதித்திங்கட்டு முற்கரும் பிறைத்திங்கட்டுப் பிற்கரும்	
களவில் இரவுக்குறிக்குரியவென்பது ...	252
மன்மதபாணத்தால் வருமவத்தை ஓந்து ...	329
மன்று	69
மாட்டேற்றுப்புட்டு	63
மாதவிக் கொடிக்கும் பெண்ணிற்குஞ் சிலேடை ...	35
மாமை நிறம்	50
முங்காள் மதிவுட்டம்	433—4
முங்கீரன் னும் பெயர்க்காரணம்	93
முயன்றுல் ஜந்தலை நாகமணியும் பெறலாம் ...	43—44
முயற்சியால் ஊழைப் புறங்காணலாம் ...	44
முலைவிலை = பரிசுப் பொருள்	326
‘முல்லைமாலை குட்டியது நன்று’ என்பதன் கவர்படி பொருள்	106
‘முன்னம்’ என்னும் உறுப்பு	170
முன்னெடு பின் மலைவுறுத்தல்	203, 212
முன்னிலை மொழி	333
முன்னிலைப் புறமொழி	333
மெய்தொட்டுப் பயிற்சிலின் பயன்	30
மேன்மக்களின் (ஆடவர்) நாற்குணம் ...	81
மொழிமாற்றுப் பொருள் கோளின் இலக்கணம் ...	118
யானையுண்ட விளக்கனி	95
வஞ்சித்திணைப் பொருள்	55
வண்டினைசையை யாழிலைசெயன அசனப்புட்கள் ஒர்தல்	270
வண்டு முன்னிலையாகப் பாடுங்களவி ‘மெய்தொட்டுப் பயிறல்’	
‘பெருநயப்புரைத்தல்’,	31, 49
வருங்தொழிற்கருமை	236, 247
வருங்தொழிற்கருமை ஏழிற்கும் ஒவ்வொன்று நங்கான்கு	
நாழிகையாகக் கொள்வது	254
வரைபாய்தல்	154
வரைவியல் கற்பென்னுங்கைகோளின்பாற்படும் ...	324
வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிந்தோன் பிரிந்த	
35-ம் நாள் மீண்டமை	320
வல்லமென்னுமா்	297
வாக்கியப்பொருட்காட்சியணி	42
வாணன் குலமலைகளிற் கீர்த்தியைப் பொறித்தமை ...	106

விட்யம்	பக்கம்
வாணன் குவளைமலர்த் தாரினன் ...	167—8
வாணன் கோவையில், தலைவியைக் காணுமிடம் மூங்கில்	
குழந்த திணைப்புனம்	86
வாணன் சந்திரனுக்கு மகன்	78
வாணன் சேராது போரைவென்ற பாண்டியரின் ஆலையை	
எங்குஞ் செலுத்தியவன்	94
வ:ணன் சோழனுடு பொருது வென்றமை ...	91, 308
வாணன் தமிழ்ப்பைங்தொடையும் வாகையுஞ் குடியமை	97
வாணன் தன் பகைவர்க்கு மகத்திற்சனியை யொத்தவன்	85
வாணன் தாறுகள்மூடி மேடுபொருந்தாமல் விலத்தை	
வளப்படுத்தியமை	397
வாணன் பணியார்க்கு வேலும், பணிந்தார்க்கு அருஙும் தாங்கியமை	396
வாணன் பாண்டியனுக் கழைச்சன் என்பது ...	29
வாணன் பார்மருமான் ..	63
வாணன் மல்லையிற் போர்வென்றமை	229, 230
வாயில் = தாது	62
விபரீதவுவமை	73
விளிப்பெயர் முன்னிலை யெனப்படல் ...	27
வெள்ளனி யணிந்துவிடல்	422
வெறியாடலின் இலக்கணம்	344
வேங்கை சண்பகம் வண்டுனு மலர் ...	281
வேங்கைப்பூவில் வண்டுக ஊரவாரித்தல் ...	282
வேதத்திற்கு மறையென்னும் பெயர்க்காரணம் ...	10
வேங்கை பூக்குங் காலம் திணை கொய்யுங் காலமென்பது	201—2
வேலன்	344, 389

தஞ்சைவாணன் கோவைச்
செய்யுள்முதற் குறிப்பக்ராதி.

	பக்கம்		பக்கம்		பக்கம்
அ		இ		ஐ	
அகிலேந்து	59	இவ்வித்தக	332	ஐவா	301
அடிமலர்	361	இன்புற்ற	315	ஓ	
அணிமாமலர்	180	இன்னற்	446	ஓருதலைக்	301
அனியுஞ்	66	இன்னே	314	ஓருவெண்	379
அயிரார்	334			ஓலிதெண்கட	166
அரக்காம்பல்	375	ஈன்றுளி	268	ஓல்கா	231
அரியுங்	265			ஓல்லென	263
அரும்பா	71	உயரா	322	ஓழிதோற்றிய	347
அருவித்	207	உரவிப்	331	ஓன்ரே	409
அலகப்பன	281	உரைத்தென்	140		
அறியாமை	344	உவலைப்	397	ஓங்கண்ணஸ்	249
அறையும்	295	உழையும்	149	ஓதக்கயல்	266
அன்னைக்	393	உன்னை	207	ஓவலில்	257
ஆ		ஊ		ஒ	
ஆடுகம்	299	ஊன்றேர்	282	கண்சாயல்	182
ஆரணத்	307			கந்தார	222
ஆராத	193	எண்போன	430	கயமா	326
ஆழியகன்	247	எத்துங்	58	கயல்	236
ஆழந்தார்	191	எங்நாட்	217	கருவிருந்து	213
ஆறலை	397	எம்மாதிர	414	கரைத்தாவி	116
ஆற்றுங்	179	எறிதென்	40	கலங்குங்	289
இ		எ		ஒ	
இணங்கிப்	368	என்காதவி	100	கழைபோல்	304
இப்பேரூவகை	307	என்பாற்	422	கனவரும்பா	160
இயங்கா	380	என்மேலைற	83	கறையா	38
இரவேய	381	என்னும்	391	கனஞ்சாய	203
இருங்குன்	234	என்னாடு	101	கனமே	86
இருமையி	435			ஏ	
இரும்பா	376	ஏடாரல	161	காதற்	439
இருவர்	168	ஏடார்	386	காலைப்	305
இல்லத்	296	ஏமானென	399	காலையம்	192
இல்லா	260	ஏரார்	425	கானலங்	201
இல்லுங்	371	ஏரேற்ற	293	கானெடுங்	322
இவளா	302	ஏவல	203	கானே	90

	பக்கம்		பக்கம்		பக்கம்
அ		செந்நாண்	355	தா	
குருங்	286	செயலார்	157	தாதகை	240
குருதி	280	செயலித்	378	தாமாக	391
குவளை	109	செருமகளே	380	தாரணி	335
குளித்தார்	297	செவ்வண்ண	172	தாராக	416
குனிநாண்	187	செழியன்	226	தாவாத	287
குன்றுகிய	198	செல்லிற்	357	தாளினை	132
கை		செறிவளர்	139	த	
கையுங்	175	செறிவேழு	27	திரண்மா	45
கொ		சென்றே	54	திருந்தார்	151
கொண்டா	436	சே		திரைகே	294
கொத்தல	451	சேலார்	401	திரையிற்	276
கொலைகா	91	சை		திவாகரனே	171
கோ		சையத்திரள்	361	திளைக்குங்	105
கோங்க	405	சோ		து	
கோபுரங்	393	சோகாகுல	328	துதித்தே	386
ச		சோலையில்	149	துறந்தன	244
சுகநல்க	369	த		துதாக	443
சந்தனங்	364	தண்டாமரை	122	தாற்று	177
சி		தண்டார்	348	தெ	
சிதையா	36	தண்ணொன்	248	தெண்பாற்	251
சிமையார்	147	தண்பட்ட	117	தெரியாடக	405
சிலைபயில்	161	தமிழ்தங்கிய	37	தெரியோர்	429
சிறந்தார்	194	தருகற்ப	78	தென்மாறை	389
சிறந்தார்ப்புகழ்	437	தருந்தாரு	183	தென்பாற்	60
சினவாகை	260	தரையார	120	தென்னுக	291
சினவேய்	408	தலங்கா	93	தே	
சின்னுண்	188	தலத்திற்கு	288	தேங்கிய	26
த		தலையாகிய	426	தேர்த்தானை	309
தெள	82	தழங்கார்	132	தேருத	34
தெயங்கொலோ	62	தழுங்கண்ட	99	தேனுஞ்	187
ஈ		தனரா	274	தேனுற்ற	289
சுருளேய்	352	தனிபோற்	359	தேனேரல	242
சுழிநீரலை	227	தன்ஸா	420	தென்வந்த	162
சுற்றுங்	444	தற்பழியா	272	தோ	
ஊ		தனஞ்சேர்ந்த	312	தொடங்கும்	363
குடத்தகு	174	தனையா	244	தொடுசிலை	382
குரார்	80	தன்கண்	165	தொடைக	200
செ		தன்போலுல	341	தொடையே	155
செங்கேழம்	209	தன்போற்சின	267	தொலைவிலை	325

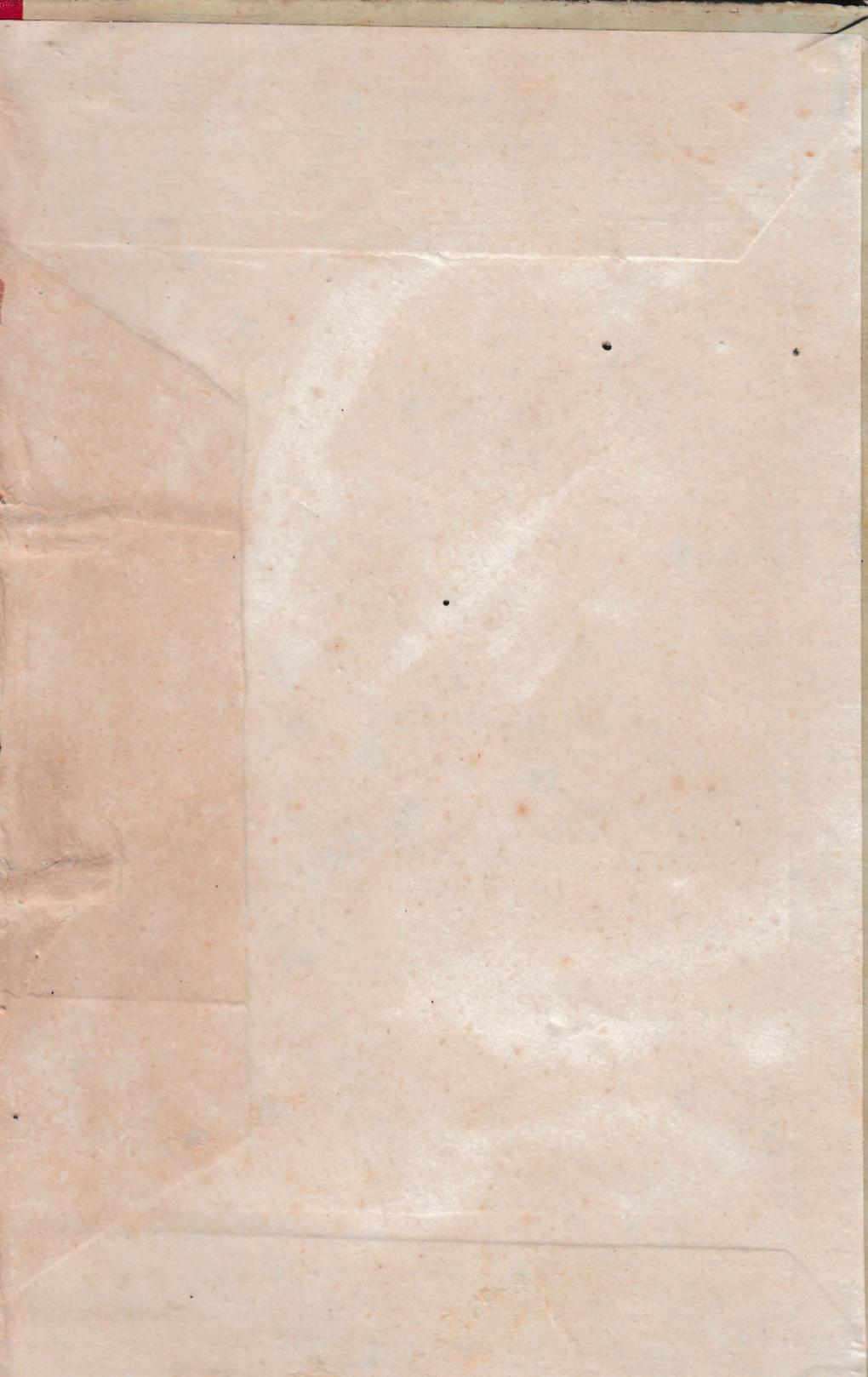
	பக்கம்		பக்கம்		பக்கம்
ந		பருந்தொன்று	32	பொருகின்ற	318
நங்கணிரங்க	449	பலரே	356	பொருபான்	271
நஞ்சா	290	பல்லியம்	245	பொருமணி	114
நஞ்சோ	353	பறந்தாங்	295	பொழிநான	358
நன்பான	445			பொறற	80
நஞ்சுசற்	206	பாகையுங்	97	பொன்னிய	131
நம்பா	257	பாரணங்கோ	19	பொன்னுற்ற	343
நம்பே	252	பாரோ	351	போ	
நலம்புணை	366	பாரித்த	8	போதலர்க்	388
நல்லார்	30	பாவன்ன	354	போயா	179
நறையல	156	பால்போன்	110	போயே	431
நனையகத்	410			போருறை	346
நன்றே	378				
நா		புகழார்	133		
நாணினுங்	385	புணரா	259	மஞ்சுட்டி	190
நாண்மா	377	புணர்ந்து		மஞ்சைப்	448
நாமாசி	181	புதியேன்	115	மணிபொன்	56
நாவியுங்	47	புயலேசுமங்து	14	மணிப்பாலிகை	327
நிலவேய	297	புயலேறதிர்	219	மணிவரை	275
நினக்கே	427	புரலே	250	மண்குன்ற	345
நினையா	387	புராந்தகர்	428	மண்டுங்	308
நினையீர்	321	புறங்கூ	288	மண்ணைலை	348
நின்மே	404	புனங்காவல்	96	மண்ணூர்	228
		புனமும்	126	மண்ணிற்	23
		புனையலங்	205	மண்ணும்	163
நீவேறு	129	புனையலரே	417	மந்தார	224
நெ		புனையாழி	387	மயலார்	65
நெஞ்சுக	198		74	மயனார்	185
நே		புட்டிய	106	மயிலாடு	298
நேயம்	185	புந்தகழை	216	மருப்பா	135
நேயம்புணை	372	புவலர்	195	மருவாய	69
நே				மருவிற்	420
நொங்துங்	378	பெருமான்	63	மருஞ்	396
		பெறவரி	211	மலருங்	264
				மலர்புறை	423
				மலிகின்ற	444
ப				மலைநாடு	43
படம்பட்ட	33			மலைமாது	214
படிமொன்று	418	பேசத்தகுவ	237	மலைமுழி	77
பண்ணுங்	300	பேணற்	197	மலைவங்த	349
பயில்காள	201	பொ		மல்குற்ற	148
பரக்கின்ற	173	பொய்போ	186	மல்லார்	145
பரவாத	221	பொய்யாதவர்	242		

	பக்கம்		பக்கம்		பக்கம்
மல்லையம்	229	முயங்கிய	183	வரியோல	336
மல்வித்தகங்	438	முலையார்	196	வருநீர்	138
மழுவே	337	முன்னா	233	வரைப்பான்	262
மழூவளர்	87	முன்னே	370	வரையு	407
மறலா	108	ஏ		வலம்புரி	76
மறவாகை	354	முரந்	229	வலீப்பெய்த	189
மற்றீர	178	மே		வல்லாரிளங்	122
மன்பதை	253	மேஷிக்கலை	72	வழியா	368
மன்னிய	50	மேனாள்	372	வழுதியர்	28
மன்னும்புலவி	430	மை		வளங்கனி	95
மன்றும்	68	மைக்குஞ்சர	450	வளங்கொண்	408
மன்னவர்	421	மைதோய்ந்	496	வளவேய்	395
மன்னுயிர்	441	மைந்நாண்	433	வறியார்	258
மன்னுவல	49	மைந்நிர்	351	வனநாண்	282
ஏ					
மாகங்	222	மைப்போ	167	வனமார்	117
மாகப்புயன்	338	மையணி	424	வளைந்தா	134
மாணத	292	மையார்	22	வளையங்	175
மாணிக்க	255	மையுற்ற	277	வன்பணி	154
மாதங்க	341	மைவா	125	வன்போ	413
ஏ					
மாதுற்ற	265	யாணர்க்	438	வா	
மாரியஞ்சகங்	329	யாரும்பர்	98	வாக்குந்	123
மாலாய்	79	யாரே	121	வாமக்கலை	67
மாலுங்திரு	362	யானகம்	383	வாயார	395
மால்கொண்ட	451	யான்கண்ட	384	வாருந்து	419
மால்வண்	319	வ		வார்த்தன	449
மாவாரண	432	வகைகொண்ட	218	வாவித்	313
மாருவள	367	வசையும்	304	வாவுங்	128
மாறையர்	413	வஞ்சங்	232	வாளினு	251
மானுகரன்	70	வட.மால்வரை	358	வாளேய்	388
மாங்கா	208	வடியேய்	374	வானக்	42
மி					
மிகவும்	311	வடியோ	238	வி	
மிக்காருள	131	வடுக்கண்	447	விடவார்கணை	220
மின்னு	270	வடுவரி	215	விடையான்	176
மின்னே	223	வண்கொடி	51	விண்காவல்	440
ஏ					
முகத்திற்	85	வண்புன	427	விண்மேல்	410
முகையா	230	வயங்கே	425	விம்மூர்	243
முதிரா	225	வரவிங்	241	வியலூர்	246
முத்தணி	283	வரம்கால	442	விரையக	141
		வரமாமை	360	விரையூர்	153

	பக்கம்		பக்கம்		பக்கம்
விழிகுழியும்	316	வெங்கோன்	94	வெள்ளம்	434
வில்லார்	136	வெஞ்சுர	375	வெறுத்தா	366
வில்லேய்	306	வெடிக்கின்ற	278	வெற்றிய	269
வின்மலீ	41	வெண்டாமரை	144		
வெ		வெண்டோ	158	வெ	
வெங்கார்	342	வெயிலுங்	227	வெண்டும்	317
வெங்குல	220	வெவ்வே	165	வேளாண்	417

யாழ்ப்பாணம்

தைவ பரிபாலன சபை வேளியீடு

தூண்டுகிடை வெகாசிமி]

[விலை ரூபாய் | 6-00.